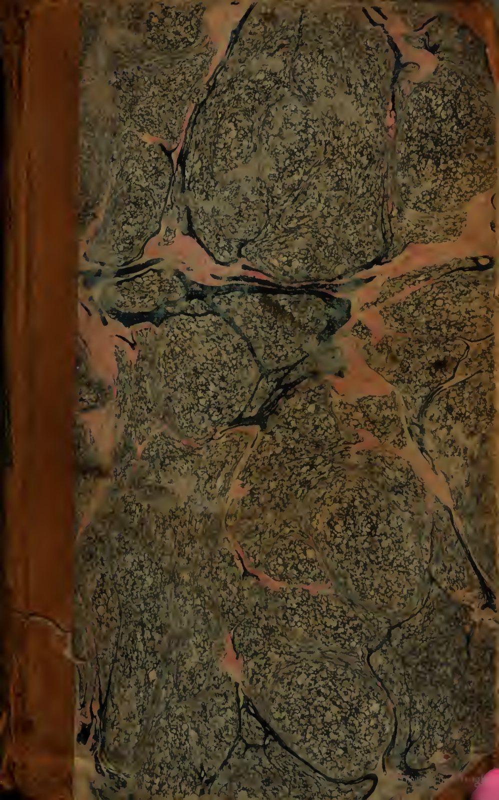
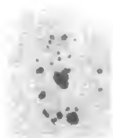

HOMERI
CARMINA

CVM BREVI ANNOTATIONE

ACCEDVNT

VARIAE LECTIONES ET OBSERVATIONES VETERVM GRAMMATICORVM CVM NOSTRAE AETATIS CRITICA

CVRANTE

C. G. HEYNE

TOMVS QVINTVS

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD I. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

VARIAE LECTIONES

ET

OBSERVATIONES

IN

ILIADEM

CVRANTE

C. G. HEYNE

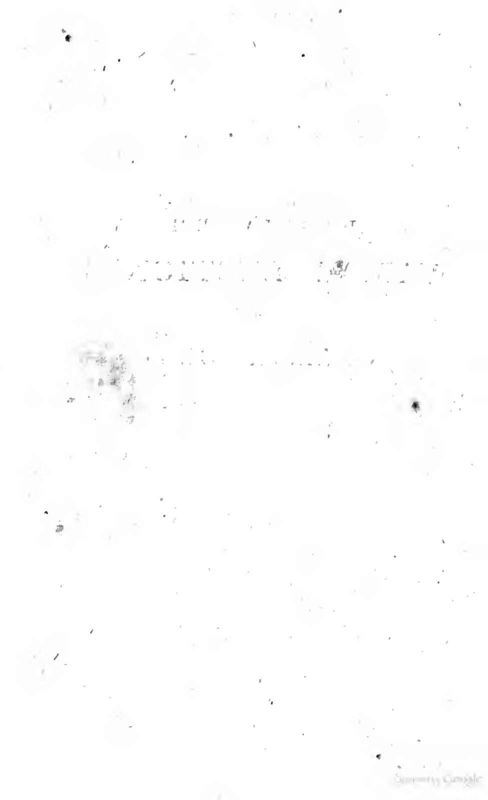
VOLVMINIS PRIMI PARS SECVNDA

LIB. V—IX

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD I. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

IN ILIADEM
VARIAE LECTIONES
ET
OBSERVATIONES

IN LIBRVM V. ILIADIS VARIAE LECTIONES ET OBSERVATIONES

Inſcriptus liber antiquitus ἡ Διομήδους ἀριστεία. Recitatur nomen iam ab Herodoto II, 116. ſed laudatis verſibus ex Jl. Z, 289 ſq. Quare eo loco illud e margine adſcriptum eſſe cenſuere viri docti. Mihi probabilius viſum, Διομήδους ἀριστείαν complexam eſſe non modo quartum, ſed et partem libri quinti, in qua Diomedis et Glauci pugna ad idem argumentum ſpectat. Nec, niſi a 237 nouum argumentum procedit: ἡ Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία. Facile itaque ſuſpicio mouetur, Diomedis pugnas ſingulare aliquod carmen conſtituiſſe; idque, in Jliadis contextum receptum ab auctore, qui in XXIV libros distribuit, male diremtum eſſe.

1. Quaeſtionem inanem agitant grammatici in Sch. A. B. cur Diomedem, non Aiacem, quem B, 768 ſecundum ab Achille nominat, loco principe illuſtrauerit poeta; quaſi hoc eſſet, quod ei ſequendum fuiſſet. Aiacem ſeruauit in ſuum locum, tuendis nauibus et Patrocli corpori reportando. Ita paullo poſt v. 2. argutantur in definiendo diſcrimine τοῦ μένεος et τοῦ θάρσους. Sufficiebat dicere, hoc ad animum, illud ad corporis robur ſpectare. Repetunt eadem Euſtath. et ex parte Sch. br.

ἔνθ' αὖ. Recte Sch. br. τότε δή, ἐπίῤῥημα χρονικόν. ἄλλως· δὲ ἐνταῦθα τοπικόν. Etiam Apollon. Lex. ἔνθα. ἐπὶ μὲν τοῦ τότε χρονικῶς· ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ. Similia Etymol. in ἔνθα. et Ammon. p. 52. Alterum αὖ pro δή ipſe Apollon. notauit: αὖ. δή. ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ.

2. δῶκε μένος καὶ θάρσος. Apollon. Lex. μένος. — ἐπὶ δὲ τῆς ἰσχύος· δῶκε μένος καὶ θάρσος. De discrimine harum vocum v. ad vſ. antec. Gregor. p. 198. laudat μένος ἠδὲ θ. quod nec placere poteſt, ſi refinxeris ἰδέ. Vulgata lectio eſt quoque ap. Maxim. Tyr. diſſ. XIV, p. 258.

ἴν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν. Sch. B. pro ἐν πᾶσιν. vt Δ, 341 σφῶϊ μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας.

3. Ἀργείοισι γένοιτο ἰδὲ κλέος — Offendit hiatus, quem Homerus reſpuit. Facilis eſt medela iam a Bentleio adſcripta: γένοιτ', ἠδὲ — etſi numeris verſus mutatis: quos ſi mutari nolis, dicendum eſt, caeſura in medio verſu hiatum leniri. Legerat quoque ἰδὲ Apollon. Lex. h. v. verſu laudato.

κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο. Apollon. Lex. ἄροιτο. ἀπενέγκοιτο. λάβοι, hemiſtichio adſcripto. Miror vocem hanc grammatico dignam notatu viſam!

4. δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ. Zoili Epheſii reprehenſio memoratur ad h. v. a Sch. A. Sch. br. et Euſtathio, quod riſum inducat ignis ex Diomedis humeris ardens; ita enim „metuendum fuiſſe, ne conflagraret." Si reliquae huius hominis cenſurae huic ſimiles fuere: non aegre ferendum eſt, obliuione eas deletas eſſe. Altera tamen ex parte grammaticorum gregem (Euſtathius prorſus delirat) rem parum expediiſſe dixeris reſpondendo, eſſe omiſſum ὡς; non videntes, ita vim phantaſmatis poetici infringi. Immo ipſe armorum ſplendor mirabilis et terribilis ſtatim dilectu verborum ſenſibus obiicitur. Similis, ſplendidior tamen, locus eſt Σ, 205 ſq. de Achille. In Ven. B. ad vſ. 7 ζήτησις et λύσις eſt alia, non diſſimilis, non minus abſurda, et indocta quam illa, modo memorata.

δαῖέ οἱ — πῦρ. poſſit ſane actione immanente accipi, *ardebat ignis:* vti δαίειν, φλέγειν, adhibentur: v. c. Apollon. III, 773. IV, 1174. vbi cf. Brunck. ſicque in Homero δέδηε. δεδήει πῦρ. Verum δαίω in Homericis *transitiue* dicitur, vt I, 211. Patroclus δαῖε πῦρ μέγα.

Ita et h. l. Minerua ἔδαιεν, ἔκαιε, πῦρ, quod manifestum fit vſ. 7. quo repetitur, τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν — ὦρσε δέ μιν. et clarius Σ, 205. 6 de Achille: ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα.

Tandem δαῖέ οἱ, in antiquioribus codd. conſtanter ſcriptum eſt; nec niſi in recentioribus eſt δαῖεν οἱ. Alii δαῖε δ'. οἱ, quod et apud Suidam eſt, interpolarunt: v. ap. Euſtath. p. 514. Jllud δαῖέ οἱ manſit ex digammo δαιε ϝοι. Mirum autem, in hoc ſolo οἱ veteres poetas et grammaticos Alexandrinos τοῦ digamma veſtigia ſervaſſe, nec adſciuiſſe τὸ νῦ. Sic Apollon. Arg. I, 1231 πρὸς γάρ οἱ εὖ. οἱ II, 290. et alia aliis locis. Huius generis loca collegerat Dorvill. Vann. crit. p. 393. De Homericis v. Excurſ. VII. ad Jl. A.

5. ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον — „quod caniculam dicit poeta" Sch. A. Etiam Apollon. Lex. ἀστέρ' ὀπωρινῷ. τῷ κυνὶ λέγει, τῷ κατὰ τὴν ὀπώραν φαινομένῳ. cf. X, 26. 27. Male Sch. B. Arcturum intelligit; meliora tamen idem mox apponit; nam Cleandrum, ait, Syracuſanum ἐν τῷ περὶ ὁρίζοντος (de quo nihil aliunde conſtare vidi) dixiſſe, Homerum h. l. primam notionem horizontis, etſi verbo non apposito, propoſuiſſe; eſſe enim, λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος Ὠκεανοῖο nihil aliud quam: exoriens, ὑπερκύψας τὸν ὁρίζοντα. Itaque et Aratum ex h. l. dixiſſe de horizonte, ὑψόθεν Ὠκεανοῖο (vſ. 26. vbi v. Schol.)

ἀστέρι ὀπωρινῷ, quod et Heſych. habet, in antiquis exemplaribus ſcriptum fuiſſe, teſtatur Euſtathius, vt et K, 277 ὄρνιθι Ὀδυσσεύς. (ſaltem Ὀδυσεύς) Notabile quoque, quod in ὀπωρινὸς penultima producitur; Clarke obſeruante. ſcilicet τὸ νῦ pronuntiando geminari potuit.

In ὅς τε abundare τε ipſe Sch. A. obſeruat.

6. ὅς τε — λαμπρὸν παμφαίνῃσι. — „ἡ διπλῆ, ὅτι ἀντὶ τοῦ παμφαίνῃ. πλεονάζει δὲ Ἴβυκος τῷ τοιούτῳ. (h. e. ſaepe haec forma apud Ibycum occurrit.) Non ſtatim aſſequaris, quomodo tam leuis res notari potuerit, ſi de

paragogico *σι* cogites. Enimuero obseruatio veterum fuit haec: occurrere interdum tales coniunctiuos pro indicatiuo, idque fieri dialecto Rheginorum, et eo saepe vsum esse Ibycum, (vtpote Rheginum) v. Eustath. ad Od. H, p. 1576, 68. ex Heraclide Alexandrino. Etymol. in *παμφαίνῃσι.* Adde Lesbonactem de schemat. p. 179. Scilicet dicendum erat: Rheginis in vsu fuisse antiquam formam, cuius exempla etiam in Homero occurrunt. Post omnia haec suspicor male doctrinam istam huc retractam esse, cum vitio exarari coepisset *παμφαίνῃσι,* pro antiqua forma *παμφαίνησι* ex *φαίνημι.* Vsus enim verborum in *μι* fuit latissime sparsus.

λελουμένος Ὠκεανοῖο. Sch. A. et B. *ἐλλείπει ἡ ἐξ.* (Laudatur mox, *πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων* leg. *πέτονται* ex Il. Γ, 5.) *lucet nitidius ex lotione.* Praestat tamen iungere *παμφαίνῃσιν ἐξ Ὠ.* oritur ex Oceano.

7. *Τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν.* Laborant Clarke et Doruille in productae syllabae caussa exquirenda. Scilicet fuit *τοιον ϝοι.* In fine versus non interpungendum est plene, *δαῖεν* et *ὦρσε δὲ* sunt iungenda, hoc copulatiue, *καὶ ὦρσε.*

10. *ἱρεὺς Ἡφαίστοιο.* Alii recentiores *ἱερεὺς,* vt Vrat. A. sic saltem *ιε* vna syllaba est pronuntiandum. Sch. B. monet *ἱρεὺς* esse pronuntiandum; hoc idem ex Herodiano et Apione Eustathius. Si hoc Ionicum fuit, dicendum est, aut vsum variasse, aut Ionicam formam esse corruptam in Homericis, in quibus vbique modo *ἱρὸς,* modo *ἱερὸς,* occurrit; sic et variat lectio in Herodoto.

11. *μάχης εὖ εἰδότε πάσης.* quid sit v. ad B, 823.

12. *τώ οἱ ἀποκρινθέντε ἐναντίω ὁρμηθήτην.* Primo, *ἀποκριθέντε* sine *ν* multi contra metrum, etiam Lips. Vrat. a. et ed. Rom. Porro *ἀποκρινθέντε ἐναντίω* turpem infert hiatum. Ad veriora ducit cum ipsa coniectura, tum Bentleii auctoritas et memoratus ab ipso Harlei. in quo superscriptum — *τες.* Interpretantur quoque *ἀποχωρισθέντες* Sch. br. et Eustath. Legitur *ἐναντίον* in Sch. br. (laudato tamen altero quoque) Vrat. A. Lips. a m. sec.

et ed. Rom. Mori Cant. Harl.) Apparet adeo fuiſſe *ἀποκρινθέντες ἐναντίον*. praeeunte quoque Bentleio.

„ γρ. ὡρμηθήτην " Barnes. Sic quoque Vrat. b. c. Moſc. 1, Eton.

13. *τὼ μὲν ἀφ' ἵπποιϊν*. Bentl. malebat *τοὶ μὲν* —

17. ⊱ Diple ex Scholiis A. excidit; ſpectauit haud dubie ad verba *οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν*. propriam vim *τοῦ βάλλειν* eſſe, eminus. In Vrat. a. *ὁ δὲ δεύτερος*, memoriae vitio.

19. *στῆθος μεταμάζιον* vna voce ſcribere iubent grammatici. Ergo fuere, qui *μετὰ μάζιον*? ſcriberent. Eſt autem ſupplendum: *κατὰ τὸ μεταμάζιον*.

20. *Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε λιπὼν — δίφρον*. Riſit et hic Zoilus poetam, quod Idaeus, qui fugere vellet, curru et equis, quibus melius fugere poterat, relictis pedes fugiſſe narratur. Reſpondent grammatici, A. B. Sch. br. multo ineptius. Simpliciſſimum erat dicere, quod in Nota poſui ad vſ. 21.

21. *οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο*. ⊱ quod *τὸ περιβῆναι* pro *ὑπερμαχῆσαι*, quodque idem eſt, *ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας* A, 37. Apud Apollon. Lex. h. v. eſt, *περιβῆναι. πεπτωκότος ὑπερασπίσαι*. Addit his Heſych. *ὑπερμαχῆσαι*. item Etymol. Euſtath. Huc ſpectat quoque *ἀμφίβασις* inf. 623. cf. Apollon. h. v.

22. *οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν*. Primo alterum *οὐδὲ* otioſum eſſe aiunt; atqui eſt: *non enim, ne ipſe quidem, effugiturus fuiſſet*. mox, alteram negationem ad rem, alteram ad perſonam ſpectare. A. B. Euſt. Sch. br. In *γὰρ* argutatur Clark. Supplendum eſſet ſic: *nam* ſi hoc feciſſet, vt protegeret fratrem, *caeſus et ipſe fuiſſet a Diomede*. Mox *ἔρυτο* v. Exc. IV. ad Il. A, p. 179.

24. Tenue eſt, ſemel tamen monendum. Eſt h. l. inter var. lect. et variat vbique ſcriptura, *ἀκαχήμενος* (quod h. l. habent edd. Flor. Ald. 1, Rom.) et *ἀκαχημένος*, quod Ald. 2. intulit. Expedita tamen res iam ab Etymologo; eſt Homero non modo *ἀκάχω* et *ἀκαχέω*,

ſed et ἀκάχημι, ἀκάχημαι, frequentatum eſt; et inde ἀκαχήμενος. λυπούμενος. Sch. br. aiunt; Αἰολικῶς. h. antique. De ἀκαχμένος, ἠκονημένος, v. ad K, 135.

26. κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας. Mirum quid in hoc tam notabile viſum ſit grammaticis vt enotarent. Apollon. Lex. κατάγειν. (haud dubie pro κατάγει) ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἀπάγειν. repetit eadem Heſych. et al. ibid. in Notis. Sane κατὰ, quoniam *deorſum*, verſus littus, via facta eſt.

28. > propter figuram υἷε Δάρητος, τὸν μὲν, τὸν δὲ, cum eſſe deberet: τῶν υἱῶν Δ. τὸν μὲν ἀλευάμενον (ἀλευόμενον eſt vitium, non varietas) τὸν δὲ κτάμενον. Habet hanc obſeruationem, eamque ornat, Euſtath. Similia iam ſup. vidimus ad Γ, 211 ἄμφω δ' ἑζομένω. ἀλευάμενον, ab ἀλέω, et pro ἀλεάμενον dictum eſſe docet ipſa ſcriptio; natum υ inter ε et α interiectum ex digammo, Notandum, ἀλευάμενον abſolute dici pro φεύγοντα. — In παρ' ὄχεσφι tricas faciunt grammatici, cum currus abactus iam tunc eſſet; itaque ad ſeqq. retulere haec verba. Non viderunt παρ' ὄχεσφι eſſe h. l. idem quod ἐν, *in curru ſtantem* Phegeum percuſſerat Diomedes.

30. χειρὸς ἑλοῦσ' ἐπέεσσι. Antiqua lectio fuit ἑλοῦσα ϝεπεσσι.

31. ⸖ quod Zenodotus ediderat τειχεσιβλῆτα, ὁ τείχη καταβάλλων. Enimuero ait grammaticus A. (etſi Euſtathius nil referre ait, eſſe vtrumque πολιορκητὴν) Neptuni hoc opus eſſe (τοῦ σεισίχθονος) at Martis τοῖς τείχεσι προςπελάζειν· (προςπλῆναι, a πλῆμι) καὶ ἔστιν ἐπίθετον ἀνάλογον τῷ παρὰ Στησιχόρῳ· πυλεμάχῳ. Gloſſam repetunt Heſych. Etymol. Sch. br. Barneſ. pro var. laudat τειχεσιπλῆττα, et τειχεσιπλῆκτα. Scilicet ſi a πλήσσω ductum eſſet, deberet eſſe ὁ τειχεσιπλήκτης. — μιαιφόνος. μιαινόμενος φόνοις, *pollutus caedibus*. Sch. br. Etymol. Heſych. ex h. l. Non eſſe μιηφόνος Ionice ſcriptum mireris; laudatur tamen haec forma ex Archilocho apud Euſtath.

Argutias grammaticorum super Ἄρες, Ἄρες, productum et correptum, quae res passim notata, etiam in Suida, vide ap. Eustath. adde Clark. Simplicissimum mihi videtur dicere, litteram caninam modo lenius modo concitatius geminando pronuntiatam fuisse: Ἄρρες, Ἄρες, etsi scriberetur Ἄρες, Ἄρες. Natura enim prior in Ἄρης breuis est. cf. ad M, 334. nihil autem frequentius geminatione consonantium. Ixion altero loco ἀρὲς scripserat, vt esset nouum vocabulum, pro βλαπτικέ. non enim vocatiuum geminatum ab Homero frequentari. οὐχ οὕτως δὲ ἔχει ἡ παράδοσις, adiiciunt Ven. A. et B. addit Eustathius, etiam Ptolemaeum repugnasse. Petita haec esse ex Apione et Herodiano discimus ex Eustathio, qui pleniora haec habet, in quibus et ob oculos ponitur varia vocis Ἄρης inflexio: Ἄρεος, Ἄρεως, Ἄρηος, et apud alios Ἄρητος, Ἄρου et Ἄρεω. Fuit etiam Ἄρευς, apud Alcaeum.

31. Versus est apud Athenag. Deprecat. pro Christ. 17.

32. οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς — Barnes: γρ. οὐκ ἂν δὴ καὶ Τρῶας. et οὐκ ἂν δὴ τοὺς Τρῶας ἐ. Scilicet vbique iam inde a Flor. editum erat οὐκ ἂν δὴ Τρῶας ἐάσαιμεν. Emendauit Turn. οὐκ ἂν δὴ καὶ Τρ. ἐ. at Steph. interponendo μεν ante ἐασ. Hoc firmant codd. Ven. c. Schol. A. Vrat. a. b. (in Vrat. c. excidit μὲν): Townl. et haud dubie ceteri, e quibus nulla varietas notatur. Agnoscit et Eust. οὐκ ἂν δὴ τούς δε μεν. (fuit puto Τρῶας) Ceterum Barnes male edidit ἐάσσαιμεν. cf. ad Δ, 42.

33. κῦδος ὀρέξῃ. ὀρέξει Vrat. c. et a pr. m. a. Eust. et explicat δώσει, etsi est vitiose editum ὀρέξοι. Mox ad νῶϊ δὲ χαζώμεσθα 34. χασσώμεσθα Barn. e Sch. br. laudat, vbi est χασώμεσθα vitiose.

36. ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ. Male, quasi ab ἴον ductum esset, *herbosum* reddunt grammatici, v. inpr. Hesych. h. v. non enim esse potest, nisi ab ἠϊών, *ripa*, etsi nunc fit simpliciter epitheton ornans a natura amnium, *amnis ripis septus*. Nam ne hoc quidem vi vocis efficitur,

quod Etymol. habet: ὁ καλὰς ἠϊόνας ἔχων. Koeppen putabat ad altas ripas respici, quia ἠϊὼν tantum de littore maris dicatur. Vt autem dictum putes pro ἐπ' ἠϊόνι τοῦ Σκαμάνδρου, in Homero vix feram. Καμάνδρῳ mſ. Mori. Barocc. Harl. vt alibi: v. B, 467.

37. ⸓ quod ἔκλιναν eſt, εἰς κλίσιν ἤγαγον καὶ κλιθῆναι ἐποίησαν. Sch. A. τρέπειν εἰς φυγήν. v. Sch. Apoll. 76. Scilicet κλίνεσθαι non modo μάχῃ dicitur, ſed et φεύγοντες.

39. ⸓ propter homonymiam nominis Ὄδιος (ita enim et h. l. ſcribitur in Ven. vide ad B, 856.) ſc. quia alius inf. I, 171 Ὀδίος κήρυξ. Porro Sch. A. B. ſcribi volunt παροξυτόνως, Ὀδίος, vt diſtinguatur ab appellativo ὅδιος. Praeceptum hoc paſſim memoriae inſigunt grammatici. — Tandem, Ἁλιζώνων, adſpirate, ſcribere iubent Sch. A. B. οὐ γὰρ (leg. οὕτω) ἱστοροῦνται λεγόμενοι. v. ad B, 856. Sine adſpiratione tamen vocem ſcribunt alii, vt Vrat. b. c.

— Verſus 41. ὤμων μεσσηγὺς in cod. Lipſ. in margine adſcriptus eſt; et vſ. 42 δούπησεν δὲ πεσὼν aberat a Veneto, Townl. Eton. qui tamen in marg. adſcriptum habet.

41. διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε. „forte στήθευσφιν, ait Barnes, vt ἐρέβευσφιν, I, 568." Scilicet recte ſtatuit eſſe dictum pro διὰ στήθεός φιν, quod eſſe potuit στήθευσφι. De hac paragoge v. ad Θ, 300.

43. Φαῖστον ἐνήρατο. Φαῖστος ſcribitur nomen viri, at Φαιστὸς, ſi eſt nomen vrbis, vt B, 648. Od. Γ, 296.

Pro Μῄονος υἱὸν legitur τέκτονος υἱὸν in Strabone IX, p. 633 C. errore forte ex vſ. 59. Μαίονος ſcribunt alii ex more.

44. Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης — Vrat. cum ed. Flor. Μώρου Ald. 1. cum mſ. Mori Θώρου. At Βώρου inde ab Ald. 2. recte legitur; notum nomen ex fabulis. v. Apollodor. ἐκ τ' ἄρνης mſ. Mori. Cant. ἐξ ἄρνης Vrat. a.

Tarnen Maeonum, adeoque Lydiae vrbem fuiſſe, ex h. l. patet. Sch. A. B. br. Τάρνη, πόλις Λυκίας leg.

Ἀυδῆς, ἢ νῦν Σάρδεις. Prius illud firmant alii, et ipse Strabo IX, p. 633 C. Esse tamen Tarnen et Sardes eandem vrbem, alibi non reperio traditum. Tarnen pro Arne Boeotiae vidimus sup. ad B, 507. Achaiae vrbem Tarnen Steph. Byz. memorat, vix cum fide; Atarnen Mysiae, Hermia tyranno claram, alii eandem cum Tarne, vt Ἀπαισὸς et Παισὸς eadem vrbs appellata est: v. Steph. Byz. his vocibus, et Eustath. p. 356. l. 7. cum Hesych. et al.

46. ἵππων ἐπιβησόμενον, vt etiam pedestres scriptores ἐπιβαίνειν ἵππου malunt, quam ἵππον. v. ad Thom. Mag. p. 45. hi tamen de equo, Homerus de curru, quod etiam ἐπιβῆναι ὀχέων. δίφρου. Idem tamen quoque ἐς δίφρον ἀναβὰς Π, 657. quod pedestribus tantum de naui dicitur; ἀναβῆναι νηὸς vel ἐς νῆα, vel ἀναβῆναι absolute, Homero et ipsum sollenne. Singulare erat B, 351 βαίνειν ἐπὶ νηυσίν. ad q. l. vide.

47. στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλε. Harlei. μιν μόρος εἷλε.

48. τὸν μὲν — ἐσύλευον θεράποντες. ἐσσύλευον vitium edd. ante Ald. 2. ἐσύλευον ἐσθλοὶ ἑταῖροι Cant.

49. υἱὸν δὲ Στροφίοιο Σκαμάνδριον. Iterum vt sup. 36. B, 465 fine sibilo Καμάνδριον ms. Mori. Barocc. Vrat. a. Mosc. 1. e corr. edd. Aldd. et hinc profectae; mutauit Turneb. ex ed. Rom.

αἴμονα θήρης. pro δαίμονα. ἔμπειρον. antiquatum iam grammaticorum aetate; nam omnes id illustrant: Etymol. Hesych. et ipse Apollon. In Iliade est θήρη. θηρητήρ. θηρεύειν. nondum κυνηγεῖν. non nisi semel in Odyssea occurrit κυνηγέτης. I, 120.

50. ἔλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι. Erat ἔγχεϊ ita hiatus exoritur. Emendat quoque Bentl. diphthongo reuocato.

ὀξυόεις a genere arboris ὀξύη abieti similis; modo plura constarent, quam habere eam folia acuta; ap. Theophr. et Strab. XII, p. 857. B. adde Sch. br. Eustath. Hesych. apud quem etiam ὀξυάκανθος memoratur. Pro hasta dicta ὀξύη occurrit ap. Eurip. Heracl. 727. et ap. Archilochum erat, ὀξύη ποτᾶτο, (f. de hasta iacta) ap.

Porphyr. mox laud. Apion tamen ἐξυόεντι pro ὀξεῖ accepit vt ex Apollonii Lex. h. v. disco. Reprehendit hoc Porphyr. Qu. Hom. 11. et in Sch. B. ad Z, 201.

52. βάλλειν ἄγρια πάντα. ⸖ quod manifeste βάλλειν est pro τυγχάνειν. Sch. A. etiam Suidas hoc versu laudato To. I, p. 413. in βάλλειν.

53. ἀλλ' οὔ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα. ⸖ quod Zenodotus scripserat: — χραῖσμεν θανάτοιο πέλωρα. „sine sensu" addit Sch. A. Haberet quidem sensum; sed vsum non habet θανάτου πέλωρον: mortis monstrum. Alio modo Gorgon est δεινὸν πέλωρον. Od. Λ, 633.

τότε γ' ἔχραισμ' legerat Sch. A.

Vox ἰοχέαιρα negotium facessit etymo propter insertum ε, si ducitur ἀπὸ τοῦ χαίρειν τοῖς ἰοῖς, itaque aduocant alterum, ἀπὸ τοῦ χέειν τοὺς ἰοὺς, τὰ βέλη. v. Etymol. Hesych. Apollon. h. v.

54. οὐδὲ ἑκηβολίαι. vsum pluralis illustrant grammatici ad h. l. et B, 339 De ἐκέκαστο v. ad N, 431.

55. δουρικλειτὸς Μενέλαος. δουρικλυτὸς vitiose, vt alibi, plerique, ipsi Ven. cum Sch. A. B. et Townl. Eton. primus correxit Barnes rei metricae paullo curiosior. δουρικλητὸς Mosc. 3.

56. πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα. Corruperunt sic grammatici Alexandrini aut antiquiores, cum esse deberet πρόσθε ἕθεν, antiquitus, προσθε ϝεθεν. v. ad A, 114. et Exc. VII. ad A. Dionysius, Sidonius obiurgauerat Aristarchum quod ἑθεν h. l. non ἐγκλιτικῶς legerat, sed acuerat ἕθεν, ap. Etymol. p. 124, 15.

57. ὤμων μ. versus abest a Veneto, Lips. et a pr. m. a Townl. repetitus ex vs. 41.

58. ⸖ ad diplen Scholion excidit. In cod. Lips. notatum erat, post hunc versum inserendos esse duo versus qui inf. 295. 296. leguntur: prauo iudicio. Iidem erant inserti in Vrat. A. Ego vero malim sublatum vs. 58. cum 57.

In Harl. erat: ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων.

59. 60. τέκτονος υἱὸν Ἁρμονίδεω. — quod poeta nomen *Harmonidae* fabri ex re finxit; οἰκεῖον γὰρ τέκτονος τὸ ἁρμόζειν, ait Sch. A. et comparat Od. X, 330. vbi Τερπιάδης ἀοιδὸς memoratur. — Eſt autem Ἁρμονίδης, υἱὸς τοῦ Ἅρμονος. Apud Euſtath. fuere, qui Τέκτονος nomen proprium facerent, vt tria eſſent nomina, nati, patris et aui. Recitat vſſ. 60. 1. 2. Suidas in Δαιδάλου ποιήματα. ſed parum docte.

δαίδαλα πάντα. in altera Ariſtarchea erat δαίδαλα πολλά. Sch. A.

61. ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη. Sch. br. φίλατο. et poteſt ferri γάρ μιν φίλατο. Miro modo Barnes hinc effingit μιν ἐ φ. — Ceterum dubitare noli, vt in aliis, ita in hoc duas fuiſſe formas: φίλω, φίλομαι, φίλημι, priore longa, vnde ἐφίλατο, quod etiam ab Apollonio Rhodio frequentatur; et φιλέω, priore breui. Ita μαρτύρω et μαρτυρέω. Nec laborandum eſt cum Clarkio in ſingulis temporibus. cf. inf. ad vſ. 117.

62. ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας. Ambiguum eſt viſum, eſſetne Phereclus an pater Harmonides intelligendus, qui nauem fabricatus ſit. In Harmonidem proniorem fuiſſe Ariſtarchum, aiunt Sch. A. B. Atqui vſ. 64. 65 docere poterant, de Phereclo haec dici, qui malo ſuo ſtruxit nauem, nunc ab Achiuis mortem laturus. Ita quoque accepere veteres, Lycophron vſ. 97. Ouidius, Coluthus. Add. Euſtath. Sch. br.

Ἀλεξάνδρου legit Schol. Eurip. Phoen. 4. νῆας ἐΐσας v. ad A, 468. Δ, 48.

63. ἀρχεκάκους νῆας. Notabilis forma epitheti quod poeta ipſe eſt interpretatus, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο. Difertior locus eſt X, 114. 5. 6. vbi de Helena ἣ ἔπλετο νείκεος ἀρχή. Herodotus V, 97 de miſſis ad Iones ab Athenienſibus nauibus, αὗται δὲ αἱ νέες ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησί τε καὶ βαρβάροις. Hic eſt locus, quem Euſtath. reſpicit. — In voce ἀρχέκακος placet ſibi Coluthus, ineptus verſificator.

64. οἵ τ' αὐτῷ. Pendent ab ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας — οἵ τ' αὐτῷ. Audiamus grammaticum Sch. A. „ἀθετεῖται, inquit, quia non recte extulit poeta οἵ τ' αὐτῷ, quod esset ἑαυτῷ, cum esse deberet αὐτῷ. vt sit πᾶσι καὶ αὐτῷ.“ Scilicet si dixisset poeta: τεκτήνατο νῆας, κακὸν Τρώεσσι recte erat οἵ τ' αὐτῷ, quod est pro ἑοῖ αὐτῷ, vnde factum ἑαυτῷ. Nunc autem subiectum sunt naves: αἳ ἐγένοντο κακὸν Τρώεσσι καὶ αὐτῷ. Respicit locum Apollon. de Syntaxi p. 148.

Pergit Sch. A. ἡ δὲ οἱ ὀρθοτονεῖται νῦν διὰ τὴν ἀρχήν· οὐ πάντως δὲ εἰς σύνθετον μεταληφθήσεται. h. e. non est pro ἑαυτῷ. sed scribendum est οἵ τ' αὐτῷ. vt οἱ poni solet pro αὐτῷ, enclitice; vt in illo: ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή. Il. O, 226 ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοί, πολὺ κάλλιον (κέρδιον) ἠδέ οἱ αὐτῷ. Contra recte N, 495 Aeneas laetatur, ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ. *sibi ipsi.*

θεῶν ἐκ θέσφατα ἤδη scripsi: θέσφατα ἐκ θεῶν, τὰ ἐκ θεῶν γεγονότα. non ἐκθέσφατα, quod barbarum est, etsi sic quoque Ven. Sch. br. Disiunctum tamen est in Harlei. et al.

ᾔδη editur. At Aristarchea lectio fuit διὰ τοῦ η, ᾔδη. v. ad A, 70. Sch. A. ᾔδει Harlei.

Tandem quaeritur de vaticinio hoc, quod ignorauit Phereclus; alioqui nauem non exstruxisset. Docet ipsa res, debuisse illud ita esse comparatum, vt mala minaretur et populo et ei qui nauem fabricaturus esset. Sch. A. B. br. Eustath. duo memorant oracula, haud dubie a poetis cyclicis profecta, qui Antehomerica exposuerant: alterum de Menelao et Paride, eodem tempore Delphos profectis; prorsus alienum ab h. l. alterum ex Hellanico (male Sch. A. ἑλληνικὸν δέ φησι χρησμὸν δοθῆναι) de re maritima Troianis haud attingenda; arandum ipsis esse solum, a nauigatione autem abstinendum, ne sibi malum arcessant. Dares, qui antiquiores rhetorice interpolauit, non modo Heleni vaticinium, sed et Panthi alterum memorat: de Excid. Troiae c. 7. et 8. Plura teneremus, si

carmen Cyprium fuperesset; nam in hoc ante Paridis discessum Ἕλενος περὶ τῶν μελλόντων προθεσπίζει — καὶ Κασσάνδρα περὶ τῶν μελλόντων προδηλοῖ, vt constat ex argumento carminis a Proclo feruato. (v. *Biblioth. d. alt. Litterat.* II. p. 231) Necesse igitur est, aut oraculum hoc auctorem huius rhapsodiae non latuisse, aut versum 64 ferius esse illatum.

66. βεβλήκει κατὰ γλουτὸν — Clarkii acumen in βεβλήκει v. ad Δ, 492. Super natibus, quae pars γλουτὸς sit, disputant Eustath. et Etymol. h. v.

ἡ δὲ διὰ πρὸ — ἤλυθε. Induxerat διαπρὸ Ald. 2. cum melior scriptura esset in Flor. Ald. 1. Rom. Etiam ἠδὲ minus bene legitur: v. Sch. A. ad Il. O, 127.

67. ἀντικρὺ κατὰ κύστιν. Malebat et h. l. ἀντικρὺς Bentlei. v. ad Γ, 359. cf. inf. ad 130. Vulgarem lectionem excitat Apollon. Lex. h. v.

ἤλυθ' ἀκωκή, mirum sphalma ed. Rom. ὕλη τ' ἀκωκή.

68. γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας. ⟗ quod et hic in vulnus pronus cecidit Sch. A. Respicit scilicet vs. 58 ἤριπε δὲ πρηνής.

69. Πηδαῖον δ' ἄρ ἔπεφνε. Scribunt Πηθαῖον Flor. Ald. 1. (non Ἠδαῖον) At Ald. 2. Rom. et reliquae cum codd. Vrat. a. b. Mosc. 1. 3. Eton. Πήδαιον. Fuit haec scriptura Aristarchea, de qua Sch. A. agit. Iterum Πηδαῖον intulit Barnes. ἄρα πέφνε Ionicum non occurrit.

70. ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανώ. ⟗ ad morem barbarorum notandum, qui e pluribus mulieribus liberos suscipiebant. Contra Laertes id facere non audebat Od. A, 433. Sch. A.

ἔτραφε Townl. πύκα δὲ τρέφε recte Ionice Hesych, vbi explicat πύκα ἐπιμελῶς, cum Etymol. alias est συνετῶς.

71. γρ. ἴσα φίλοις τεκέεσσι. " Barnes. Tum χαρίζ. τέκει ῷ Ald. 2. et bino ductae. Emendatum in Argent.

73. βεβλήκει. et tamen ἐγγύθεν ἐλθών. Miror nullam appositam stigmen; cum verbum hoc contra vsum h. l. de vulnere non eminus, sed cominus, illato adhi-

bitum ſit; res tamen obſeruatur ab Euſtathio. Eſſe *ἰνίον τὸ κοῖλον τοῦ τένοντος* in occipite docent omnes Schol. Euſt. Etym. etc. *τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ κρανίου* Ariſtot. H. A 17. Tandem *ὀξέϊ χαλκῷ* Vrat. b. ſpectauit forte ad h. v. Scholion corruptum in Apollon. Lex. in *καταείμενον* quod coaluit ex alio loco *κατὰ ἰνίον*. Mox 74 *ἀντικρὺς* forte: v. ad v. 67.

75. *ἤριπε δ' ἐν κονίῃ.* Ven. A. *ἐν ἄλλῳ· ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων ψυχρὸν δ' ἕλε χαλκὸν* dixeritne poeta, quatenus natura ſua metalla calorem non habent (quorſum referas quod *πᾶν δ' ὑποθερμάνθη ξίφος* Π, 333. ita ſenſiſſe videtur Ariſtot. Problem. ſ. 10.) an quia mortale frigus infert, quod magis poeticum, dubitant veteres A. B. Euſt. Sch. br. Recte in altero hoc acquieſcit Apollon. Lex. *ψυχρὸν ἕλε χ. ὁ. τὸν ἀποψύχοντα τὰ σώματα διὰ τῆς ἀναιρέσεως.*

76. (Ptolemaeus) Aſcalonita *ψιλοῖ τὸ Εὐαιμονίδης, ἵνα κύριον γένηται, ὥσπερ καὶ τὸ Φίλιππος καὶ Μελάνιππος·* (ſcilicet alii iubebant ſcribi *εὐαίμονίδης, Φίλιππος*) Probat hoc grammaticus Ven. A. aliis exemplis additae modo adſpirationis, modo ademtae, ſi proprium eſſet nomen, Πολυμνεια, Ευρυαλος, Αγχιαλος. (Scilicet ſcripta et haec modo Πολύμνεια modo Πολυμνεια) Subiicit tamen: *οὔ γε μὴν ἀληθές· εὑρέθη γὰρ τὸ Πάνορμος δασυνόμενον, καὶ Ἔφιππος ὁ Κωμικός.* (recte: ſcriptum fuit Πανόρμος. Ἐφίππος. Verum ignorauit grammaticus omnino hunc antiquiorem fuiſſe morem ſcribendi, ſeruatum in nonnullis etiam ſerius; et diſcrimen quod memorat, inter nomina propria et appellatiua, vanum eſt: Petita iſta eſſe ex Herodiano, diſcas ex Euſtath. ad h. l. p. 524. vbi plura de hac in medio olim appoſita adſpiratione: de qua v. Villoiſ. Proleg. p. II.

77. *Καμάνδρου* edd. Aldd. Barocc. et Mſ. Mori et h. l. vt 49. item Vrat. b.

79. ⊱ nec Scholion extat; forte ſignum reſpicit vſ. 76.

80. μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον Φαστγάνῳ ἀΐξας. Sustuli interpunctionem post ὦμον, nam iungenda sunt μεταδρομάδην Φαστγάνῳ ἀΐξας, h. e. μετατρέχων, διώκων. cf. Ven. B.

83. ⊱ Mira argutantur grammatici (v. Ven. A. B. Eust. Praeiuerant iam antiquiores apud Aelian. H. A. XVI, 1. vbi et versus recitatur) super πορφύρεος θάνατος, cum simpliciter dicta esse debeat *mors atra* communi epitheto. Recte Apollon. Lex. reddit: μέλας καὶ βαθύς. Audacius Virgilius *purpuream animam* dixit pro *atro sanguine*. Ad ἔλλαβε Plut. Vita Homeri §. 4 τὸν δὲ διπλασιασμὸν τῶν συμφώνων οἱ μὲν Δωριεῦσιν, οἱ δὲ Αἰολεῦσι προςνέμονται· οἷον Ἔλλαβε π. θ. καὶ Ὀππότερος τάδε ἔργα. Indocte vtrique. Nam poetice id fieri necesse fuit, non dialecto, sed pronunuandi vi geminata.

Fuit porro ductum ex hoc versu dictum Theocriti Chii, qui, eo insolentiae progresso Alexandro, vt a ciuibus Ioniae postularet purpureas vestes, ad se mittendas, (quod Franci nostri aiunt, *Requisitio*) ominis loco pronuntiasse fertur versum τὸν δ' ἔλε πορφύρεος Θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή. tradente Athenaeo XII, 10. p. 540. et Auctore de educ. puer. p. 11. A. Memoratur quoque Iulianus Imp. sumta purpura versum recitasse. (ap. Amman. Marc. XV, 8.) Versum repetitum videbimus Π, 334 et Υ, 477. Inepte eum παρῳδεῖ Diogenes Cynicus ap. Diog. Laert. VI, 57.

85. Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη. ⊱ propter orationis schema, quod poeta alloquitur aliquem qui non adest, et quod dictum est pro οὐκ ἂν ἔγνω τις, (quae obseruatio etiam apud Longinum est §. 26. cum versu ipso.) porro, quod tempora permutata sunt. (quoniam in praesenti haec efferuntur post πονέοντο et sequenti θῦνε.)

Suauiter versu vtitur Plutarch. de sollert. animal. p. 965 C. in dubitatione.

86. ἠὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι Barocc. Vrat. a. ὁμιλέει. Primo nunc occurrit ὁμιλεῖν pro μάχεσθαι, quod saepe videbimus. vt ὅμιλος pro μάχη, acies.

87. ἀμπεδίον. quod et ap. Erotian. est in θύνων, ὁρμῶν. non dubito hoc grammaticis deberi pro antiquiore ἂν πεδίον. v. ad Θ, 441. docent vetera saxa.

88. χειμάῤῥῳ ποταμῷ: de voc. vide sup. ad Δ, 452.

89. τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν. ἐεργμέναι. περιπεφραγμέναι. ἠσφαλισμέναι. Sch. br. Hesych. συνδεδεμέναι Schol. Mosc. i. Vt verbo dicam: εἴργειν est includere, adeoque coercere, tum prohibere; Est vero etiam saepire, φράσσειν, adeoque firmare, tutari; vnde ἕρκος. adeoque γέφυρα ἐεργμένη est pons saeptus, munitus, trabibus vtrinque appositis pro ἀντερείσμασιν, *Balken*, *Eisstämme*, *Bäume*, idque h. l. ipsa res requirit, apposito ἰσχανῶσι. pontes firmissimi non resistunt impetui torrentis.

ἰσχανόωσι, ἀντὶ τοῦ κατέχουσι καὶ κωλύουσιν. Etymol. ἐπέχουσι. κωλύουσι. Eustath. vnde emendanda Sch. br. ἐπέχουσι. λύουσι. cf. M, 38. Alio sensu pro ἐπιθυμῶ est in Od. Θ, 288. At h. l. ἰσχανᾷν, ἴσχειν, nil aliud est, quam *impetum sustinere*: nam maceria diruitur, diruitur pons aquarum vi. Apertior vis est in illo: πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ P, 747. Nec aliter dictus *pontem indignatur Araxes*, h. diruit, Aen. VIII, 728.

90. οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει. Metri caussa ἕρκεα pronuntiandum binis syllabis ἕρκη. restat vel sic alter hiatus ἄρα ἕρκεα. Ab ἕργω, quod ϝεργω fuit, possit esse ϝερκος. sed repugnant loca magno numero, v. c. Π, 231 εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκει. Emendat Bentl. ἄρ θ' ἕρκεα. puto eum voluisse, saltem hoc velle praestat: οὐδ' ἄρα θ' ἕρκεα. vt toties οὐδέ τε. Mosc. 1. οὔτ' ἄρ' ἕρκεα.

91. ὅτ' ἐπιβρίσῃ. Vrat. A. ἐπιβρίσει. quod et ipsum bene se habet.

93. ὣς ὑπὸ Τυδεΐδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες. Versum adscribit et ὑπὸ interpretatur μετὰ Apollon. Lex. p. 680. quod non assequor. Recitat eum quoque Schol.

Apollonii Arg. I, 783 vt doceat, κλόνον eſſe ταραχὴν, κλονεῖσθαι, ταράττεσθαι, de turbata acie.

96. πρὸ ἔθεν κλονέοντα. De πρὸ ἔθεν vide modo dicta ad vſ. 56. πρόςθεν κλ. interpolate Vrat. c. et ed. Flor. ſed emendauit ſtatim Ald. 1. Recitat verſum Apollon. in ἔθεν, et addit, ἀντὶ τοῦ τὰς πρὸ αὐτοῦ κλονέοντα τάξεις. In Townl. ſcriptum ἀντεδίον (v. ad vſ. 87.) πρόεθεν.

97. ἐπὶ Τυδείδῃ. vbique ſcriptum. Vrat. b. tamen Τυδείδεω. Verſus eſt ap. Erotian. ἐτιταίνετο, ἀντὶ τοῦ ἔτεινε.

98. καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα. Barn. „γρ. καὶ βάλε παΐσσοντα. varia lectio a Barneſio efficta ex ſphalmate Schol. br. παῖσμα (em. ἐπᾶισμα) γὰρ ἡ τῶν ποδῶν βάσις.

99. τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον θώρηκος γύαλον. ἐ quod τὸ ὅλον κύτος τοῦ θώρακος γύαλον διὰ τὴν ποικιλότητα λέγει, (ſuſpiceris διὰ τὴν κοιλότητα. niſi voluit dicere, variandae orationis cauſſa nunc τὰ γύαλα dicta pro κύτος) οὐ μέρος ὡρισμένον τοῦ θώρακος. Sch. A. Scilicet, vt erant thoraces στατοὶ, ſic alii e binis cauis conſtantes conſerti in medio tergi et pectoris: vt inf. O, 530 θώρηξ γυάλοισιν ἀρηρὼς memoratur. Diſerte talis thoracis ſpeciem deſcripſit Pauſan. X, 26. p. 863. in tabula Polygnoti. At nunc θώρηκος γύαλον eſt pro toto thorace omnino dictum, vt quoque N, 507 et P, 314. Hos verſus reſpicit Apollon. Lex. γύαλον pro κύτος τοῦ θώρακος. Eadem Heſych. Etymol. Fuit haec doctrina Ariſtarchi, ap. Apollon. Lex. in κραταιγύαλος p. 417. quae haud dubie ad h. l. ſpectat; nam omnino ille negare nequiit, γύαλα de thoracis partibus dici. At h. l. eſt τὸ ὅλον κύτος. cf. T, 365.

In Sch. A. ſubiicitur obſeruatio: γυαλὸν etiam epitheton eſſe et acutum habere, vt in illo ignoti poetae verſu: „εὖτ' ἂν ὁ παῖς ἀπὸ μὲν γυαλὸν λίθον ἀγκάσσασθαι." Rem, ſi non verſum, illuſtrat Euſtath. ad h. v. Ἀπίων δὲ καὶ Ἡρόδωρος φασὶ, γύαλον μὲν θώρακος προπαροξύνεσθαι, γυαλὸν δὲ λίθον ὀξυτόνως λέγεσθαι. οἷον, γυα-

λὸν λίθον ἀγκάσσασθαι. fuit adeo γυαλὸς λίθος, qui alias χειροπληθής. χερμάδιος: qui cauam manum explet.

100. ἀντικρὺ (ἀντικρὺς Bentl.) δὲ δίεσχε Apollon. Lex. διέσχε. διῆλθε, inde Hesych. Sch. Eustath. addunt, esse quoque διέσχισε. Scilicet inter XIII. significatus τοῦ ἔχειν ap. Sch. B. ad Il. B, 67. est quoque ἐλαύνω. itaque ἔχειν ἵππους, dirigere, ἑαυτὸν et absolute ἔχειν pro ἔρχεσθαι.

παλάσσετο δ᾽ αἵματι θώρηξ aspergebatur cruore. de voce hac a grammaticis vexata v. ad Z, 268. H, 171.

101. τῷ δ᾽ ἐπὶ — Secundum nonnullos grammaticos scribendum est τῷ δ᾽ ἔπι.

104. δηθ᾽ ἀνσχήσεσθαι. Aristarchus legerat δηθ᾽ ἂν σχήσεσθαι. Sch. A. Alii δηθὰ σχήσεσθαι, et hoc praeferam; sic quoque Sch. br. Cant. Eustath. etsi hic et vulgatam norat: δηθ᾽ ἀνσχήσεσθαι, ὑπομεῖναι. — Lips. Mori. vitiose δηθ᾽ ἀνασχήσεσθαι, quod et Ald. 2. recepit, ex Rom. cum antea recte lectum esset in Flor. et Ald. 1. δηθ᾽ ἀνσχήσεσθαι. quod reuocauit Turneb. et ex eo H. Steph. — Inf. 285 δηρὸν ἔτ᾽ ἀνσχήσεσθαι. — Barnes: δηθὰ ἀνασχέσθαι ap. Eustath. legi ait; sed est temere ex eius verbis efficta lectio.

105. ἀπορνύμενον Λυκίηθεν ⊱ ὅτι τῆς Τρωϊκῆς Λυκίας v. ad B, 824.

106. ὣς ἔφατ᾽ εὐχόμενος. Vrat. b. ed. Rom. Harlei. et Eustath. ὥς φατ᾽ ἐπευχόμενος. vt inf. 119.

τὸν δ᾽ οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσεν. ὠκὺ γρ. ὀξὺ Sch. Vrat. et Mosc. 1.

108. Σθένελον Καπανήϊον υἱόν. Sic iam Flor. recte. Ald. 1. Καπανήϊος vitio librarii, vnde Ald. 2. Καπανῆος, et hoc sequuntur edd. vsque ad Turnebum, qui saltem Romanam inspexerat.

109. ὄρσο v. ad Δ, 204. ὄρσεο codd. Ven. Vrat. a. c. Mosc. 3. omnes edd. ante Barnes. qui correxit, secundum loca alia: Il. Ω, 88. Od. H, 342. X, 395. Sch. br. in ed. pr. Sic et codd. Barocc. Lips. Mosc. 1. et al.

ὄρσε Cant. Vrat. A. De πέπον v. ad B, 235. nunc est, o bone.

κατάβήσεο δίφρου. Clarke malit esse futurum καταβήσομαι, εο et ου. Potest sane ferri, vt ἐπιβήσεο Λ, 512. λέξεο I, 613 possunt eodem modo accipi; vt sit futurum pro imperatiuo. Argutius tamen videtur fieri, quam necesse est, quandoquidem haud dubie noua forma fuit verbi, καταβήσομαι, vt in tot aliis, a futuro ducta; sic δύσομαι. οἴσω. v. ad B, 35.

110. ἐρύσσῃς. recte restituit Barnes pro ἐρύσῃς, quod, cum media breuis sit, perpetuo errore editur. ἐξ ωμοιο ϝερυσσῃς. nec obstat, quod mox vs. 112 ἐξέρυσε occurrit, non εκϝερυσσε, quod Bentl. desiderabat. Scil. de his v. Exc. de digammo.

112. βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὤμου. In Lips. διαμπαρὲς, vitio alibi quoque obuio.

113. αἷμα δ' ἀνηκόντιζε. accommodata vox pro eo, quod ἀναβλύζειν dicitur. Transiit inde in vsum vulgarem de fontibus emicantibus. Notarunt viri docti Herodot. IV, 181. et ἐξακοντίζειν est ap. Strabon. XI, p. 778 A.

διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος. Mireris hic Sch. Ven. prorsus obmutescere; Sch. br. ap. Barnes: τοῦ ἁλυσιδωτοῦ, σιδήρου κρικωτοῦ, θώρακος. Debebat saltem τοῦ ἁλυσειδωτοῦ σιδήρου, κρ. scribi. nec plura agnoscit ed. pr. reliqua serius accesserunt; etsi ne σιδήρου quidem probari potest. Eustath. ait στρεπτὸν χιτῶνα οἱ μὲν ἐπὶ ἱματίου νοοῦσι, λέγοντες στρεπτὸν τὸν πλωστόν· οἱ δὲ ἐπὶ θώρακος κρικωτοῦ ἤτοι ἁλυσειδωτοῦ. addit vocem occurrere quoque in Φ, (31 ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι) ὅτι δὲ καὶ τοῦ σώματος κόσμος τὸ στρεπτὸν, δηλοῦσι σαφῶς οἱ παλαιοί. — Apollon. Lex. στρεπτοῖο χιτῶνος. τοῦ ὑποδετοῦ. (leg. ὑποδύτου, sic enim dicitur subucula, vestis interior) εἴρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ ὑφαντοὺς ὄντας οἵους τε εἶναι στρέφεσθαι. (Hecti) ὁ δὲ Ἀρίσταρχος λεπιδωτοῦ, διὰ τὸ τὴν πλοκὴν τῶν κρίκων ἀνεστραμμένην εἶναι. hunc exscripsit partim Hesych. Vt de tunica multi στρεπτὸν χιτῶνα acciperent, videntur

adducti eſſe altero loco Φ, 31. vbi ſane probabile ſit genus veſtimenti fuiſſe: quod tamen nunc vix locum habet, nam thorax non fuit exutus, antequam ſagitta extraheretur, ſed extracta ea eſt e thorace; ſagitta autem educta, non per ſubuculam, ſed per thoracem ſanguis emicare debuit. Eſt itaque στρεπτὸς χιτὼν thorax ipſe. Fuere autem plura thoracum genera, primo thorax στατὸς, tum duobus cauis γυάλοις conſtans; cum ne ſic quidem habilis ille mouendo corpori eſſet, varia genera plicatilium thoracum ſunt inuenta: ſeu vt laminis et ſquamis aereis eſſent nexi, ſeu vt catenulis, hamulis, tandem et loris ac funibus. Quod ſi conſtaret, vltimum hoc genus iam Troianis temporibus vſu frequentatum eſſe, στρεπτὸν χιτῶνα ad illud referrem; nam λινοθώρηξ Diomedes eſſe non potuit, etſi lineus thorax filis tortis conſtare debuit; acquieſco igitur in thorace flexili ſeu plicatili, voce generali; vi oppoſiti, reſpectu τοῦ θώρακος στατοῦ.

115. κλῦθί μοι. Cant. Harl. vn. Vindob. κλῦθί μευ et ſic ap. Dionyſ. Hal. de ſtruct. orat. 5. Sic plerumque variat; etiam Od. Δ, 762. cf. ſup. ad A, 37. De ἀτρυτώνη v. ad B, 157.

117. νῦν αὖτ' ἐμὲ φῖλαι, Ἀθήνη. νῦν αὖ τέ με Euſtath. Cant. Lipſ. Vrat. b, A. Moſc. 1. edd. Flor. Ald. 1. Verum ἐμὲ vim habet et acuitur. φῖλαι a φίλομαι. v. ſup. ad vſ. 61. Ante Clarkium editum erat φίλε' Ἀθήνη. quod ſi a φιλέω ductum dixeris, metro repugnat; ſin φίλε' pro φίλεο, φίλου, a φίλομαι ductum, nil intereſt. Sicque codd. Mori. Vrat. b. c. A. Moſc. 3. etiam in edd. Ariſtid. T. I. p. 513 de Smyrna. φῖλαι tamen diſerte Euſtath. et Heſych. adde nunc codd. Ven. Cant. Townl. (ſed a m. ſec. φίλε') Moſc. 1. Bentleius refingit φῖλαι neſcio qua de cauſſa.

Barnes Sch. br. ſic edidit: „φίλε' ἀντὶ τοῦ φίλησον. φίλεε. φίλει. γρ. καὶ φῖλαι." vnde haec habeat, non aſſequor; nam in ed. pr. Schol. br. et in edd. ſeqq. Baſ. Oxon. Cantabr. leguntur nonniſi haec: φίλεε ἀντὶ τοῦ

φίλησον. Quod ap. Euſtath. eſt: nonnullos φίλε ſcribere ἀντὶ τοῦ φίλει τὴν τελευταίαν συναλείψαντας, nihil aliud eſt quam, quod vidimus, φίλε', ſcribitur tamen φίλε etiam in Vrat. a.

Similis varietas occurrit inf. K, 280 νῦν αὖτε μάλιστά με φίλαι, Ἀθήνη. vbi φίλαι agnoſcit Etymol.

118. δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἑλεῖν. Apollon. de Syntaxi δὸς δέ τ' ἐμὲ p. 241. Sch. A. δὸς δέ τέ μ' ἄ. οὕτως Ἡρωδιανός. ἔν τισι δὲ ἦδε γραφή· τόνδε τέ μ' ἄνδρα. ſic relinquendum eſt Scholion: quod iterum legitur inf. ad O, 119

ἄνδρα ἑλεῖν vitium habet ex hiatu. Bentl. emendat ἄνδρα ϝιδεῖν. Conueniret magis ἄνδρα βαλεῖν — ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος. Sed lenior eſt medicina, ſi legeris ἀνέρ' ἑλεῖν.

Sch. br. ἑλεῖν. ἐν χερσὶν ἔχειν. ἐπιφέρει γὰρ, εἰς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν. Nolnit adeo ἑλεῖν eſſe, *occidere;* ſed *manus conſerere,* quia ſequitur; εἰς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν; quod eſt ἐντὸς βέλους γίνεσθαι, vt Heſych. reddidit. Ita erit: *vt ei veniam intra iactum haſtae, qui eminus ſagitta me petiit.*

119. οὐδέ με φησὶ Townl. οὔ ἐμὲ φ.

121. ὣς ἔφατ' εὐχόμενος — quod εὐχόμενος nunc noſtro vſu dictum eſt. Sch. A. ſcil. vt ſit, *precatus,* non *gloriatus.*

122. ※ Aſteriſcus appoſitus, quod hoc loco bene ſe habet verſus, qui minus bene traductus hinc eſt in Ψ, 772 de Vlyſſe curſu certante. Sch. A. Legitur quoque verſus N, 61.

γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά. quae γυῖα ſint, hoc ipſo verſu exponitur, πόδας καὶ χεῖρας, et ex eo a gloſſographis. Erotianus in γυῖον hoc ipſo verſu adſcripto ait κατὰ τῶν μυῶν ἰδίως τετάχθαι. an voluit μελῶν?

124. ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι. Notabile, cum ſit alias perpetuum μάχεσθαί τινι. – Occurrit iterum vſ. 244 et Υ, 26. forte pro ἐπιμάχεσθαί τινι.

125. ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἧκα. Apud Galen. de Hippocr. et Plat. placit. III, 2 laudatur ver-

fus fic: ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι μένος πατρώϊον ἧκε. memoriter. — Perperam ac finiftre huc aduocant grammatici narrationem de Tydei in Menalippi caput faeuientis immanitate, per quam immortalitate excidit: petitam ex Pherecyde, vt aiunt. Ex eodem eam petiit Apollod. III, 6, 8. vbi v. Not. p. 630. Fragm. Pherecyd. p. 169.

126. Tydeus σακέσπαλος, (rectius σακεσπάλος vt et ap. Suidam fcriptum,) ὁ πολεμικός. ὁ κατὰ τῶν ἐναντίων τὰ σάκη πάλλων. Sch. br. Euft. Etymol. Suid. πολεμιστὴς Hefych. At Apollon. Lex. σακέσπαλος Ἀπολλόδωρος. ἤτοι τὰ τῶν πολεμίων σάκη διασείων, alio modo: nifi eum Toll. legas ὁ κατὰ τῶν π.

127. ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον. — Quaerunt grammatici in Sch. A. B. br. Euftath. „fi caligo nunc oculis Diomedis fuit detracta, quomodo ille Glaucum mox non agnonerit, dum τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε; quaerit Z, 123. Stolida quaeftio, cui alia non minus ftolide refpondent; interque ea hoc, quod Mineruam per mentem declarant; vt conueniat, notum illud: νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει. quod et Olympiod. ad Platonis Phaedonem habet. Non viderunt, munus Mineruae ad *videndos deos* datum effe ex poetae ipfius confilio. Scilicet omnibus mortalibus caligo obiicitur, quoties dii accedunt, ne ab iis dii confpici poffint, hoc eft dii funt ἀόρατοι, nifi illi formam humanam adfciuerint.

Ceterum his vff. fexcenties vtuntur veteres pro diverfo confilio modo vt ad mentem referatur caligo deterfa, modo vt acute dictum fit; fic fophiftae, Lucian. Ariftides et fimiles alii. Noua ratione Clemens Cohort. p. 87. fuauiter Plato in Alcib. II, p. 150 D. Sed, vt poeta, loco vfus eft Virgil. Aen. II, 604 fqq.

ἣ πρὶν ἐπῆεν Erotian. Lex. Hippocr. in ἀχλὺς laudat ἣ πρὶν ἐπείην.

128. ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς — Barnes: „γρ. γιγνώσκῃς, γινώσκοις et γιγνώσκοις." Editum erat γιγνώσκοις in Flor. Aldd. eftque hoc in Vrat. c. (γινώσκοις Mofc. 3.) Sch. br. quippe quae reddunt ἐπιγιγνώσκοις et codd. Maximi

Tyrii diss. XIV, p. 257. ap. Dauis. Emendauit lectionem Turnebus ex ed. Rom. *γινώσκῃς.* sic Luciani codd. Contempl. 7. vbi vss. 129. 130 suauiter transfert.

ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα. ÷ quod Zenodotus legerat *ἠδ' ἄνθρωπον.*

130. *μή τι σύγ' ἀ.* Cant. *μὴ σύγε ἀ.* — *ἀντικρὺ μάχεσθαι, ἐξ ἐναντίας.* Monent nunc de vltima breui in *ἀντικρὺ* grammatici; de qua iam dictum ad Γ, 359.

132. *τήν γ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ* (excidit ÷) Zenodotus legerat *την γ' ουτασαι,* (*οὐτάσαι* scilicet infinite, non *οὔτασαι* imperatiue, nam media forma non occurrit) Aristarchus autem dupliciter exarauerat, *τήν γ' οὐτάμεν* et *τὴν οὐτάμεν* sine *γ.* Sch. A.

134. *προμάχοισιν ἐμίχθη.* Irrepserat in Ald. 1. *ἐβάγη* iterum expulsum in Ald. 2. cum corrumpat metrum, v. vs. 143. et Aoristi primi passiui frequententur Homero. Porro Stephanus interpungebat: — *ἐμίχθη, καὶ πρίν περ θυμῷ μεμαὼς Τρώεσσι μάχεσθαι. Δὴ τότε μιν τρ.* quod et ipsum bene fit.

136. *μὶν τρὶς τόσσον ἕλε μένος.* Ptolemaeus Oroandae f. *ἐν τῇ περὶ τῆς ὁπλοποιΐας* (ad Il. Σ) recitauerat *ἔχεν.* Sch. A.

137. *ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι.* Docium est excerptum in Sch. B. et Leid. ad h. v. e Porphyrio in quo diuersae aedium partes illustrantur, *αὐλή, μέσαυλος, χόρτος, σταθμός, σηκός, αἴθουσα, πρόδομος, δόμος, θάλαμος.*

ἐπ' ὀΐεσσι Sch. B. *ἀντὶ τοῦ, ταῖς ἐπαύλεσιν.* Sic Z, 25 *ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγη.*

εἰροπόκος ὄϊς, ἧς τὸ εἶρος, τὸ ἔριον, πέκεται, adeoque pro *ἐριοφυροῦσα.* Eustath. melius quam Hesych. *ἔρια κειρόμενα ἐχούσαις,* ad h. l. At Sch. br. *ἔρια ἐχούσαις.*

138. *χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον.* ÷ sed Scholion excidit, quod docere debuit, a Zenodoto aliter fuisse lectum. Est tamen aliud Scholion A. *χραύσῃ, ξύσῃ, ψαύσῃ.* et Sch. B. *θίξῃ.* Scilicet *χράω* proprie est *ἅπτομαι, πλησιάζω.* (v. Etymol. in *ἀχρεῖον* et in *χρῶ.*) inde

τὸ ἐπιπολῆς ξέσαι, et ἀμύσσειν. De impetu irruentis ἐπιχράω occurrit inf. Π, 352. add. Φ, 369. Est vox Herodotea et χρᾶν et χραύειν cf. Valk. ad Herod. p. 472. Ex χράω factum est χραύω, vt ψάω, ψαύω et sic alia: v. Eustath. haud dubie orta ex antiquo digammo ψαϝω. χραϝω, mutato vt in aliis in υ. Apud Apollon. Lex. est χραύσει, καταξύσει τὸν χρῶτα: nam solent χρὼς τῷ χρᾶν assimulare, vt Eustath. Sch. br.

ὑπεράλμενον vna voce scriptum tuitus est (Ptolemaeus) Ascalonita, at αὐλῆς ὕπερ Dionysius (Thrax).

οὐ δὲ δαμάσσῃ. Townl. δαμάσσει. et Vrat. A. δαμάσει.

140. ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται. ⁓ ὅτι πρὸς τὸ σημαινόμενον, (in altero Scholio corrupte, ἐπὶ τὸ συνώνυμον) οὐ πρὸς τὸ ῥητὸν τοῦτο ἐπήγαγεν. Sch. A. Respicit Scholion verba τὰ δ' ἐρῆμα φ. pro αἱ δ' ἐρῆμαι, nam ὄϊες antecesserant. Mirum in modum torsit grammaticos negligentior haec oratio: cum non grammatice, sed ad sensum dictum esset τὰ δὲ, quasi in animo habuisset πρόβατα, βοσκήματα, (μῆλα.) Itaque in Sch. br. subiectum factum est leo: καταδύεται εἰς τὴν ἔπαυλιν ὁ λέων. alii fuere ap. Sch. br. qui φοβεῖται τὰ ἐρῆμα iunxere, vt pastor esset, ὅτι καταδύεται εἰς τὴν ἔπαυλιν φοβούμενος τὴν ἐρημίαν. quo tamen sensu? non enim τὰ ἐρῆμα possunt esse loca deserta. an? quod ipse se ab opitulantibus destitutum videt? quod in Sch. br. est? Qui reddunt: *loca omnia terrore repleta sunt:* in vsum loquendi peccant. Nec assequor, quomodo Clarke nihil interesse profiteatur, vtrum amplectaris. Immo vero pecudes consternatae fugiunt; recte glossa Hesych. in τὰ δ' ἔρημα φοβεῖται· τὰ δὲ πρόβατα ἔρημα γενόμενα, τῇ τοῦ ποιμένος φυγῇ. Alia glossa huc spectat Suidae; ἔρημα θρέμματα, καὶ ἐρῆμα ποιητικῶς.

ἐρῆμα. Cum ἔρημα sollennis scriptura sit, modo antiquitatem, modo dialectum, caussantur grammatici. v. Eustath. Etymol. Illatum est per Clarkium, nam in edd. erat ἔρημα, et in codd. Vrat. b. c. A. Etiam Hesych. ἐρῆμα. ἀφύλακτα ad h. l. Sunt tamen huius generis alia ὅμοι-

ος, ὁμοῖος. ἕτοιμος, ἑτοῖμος. γέλοιος, γελοῖος. τὸ τρόπαιον, τροπαῖον. v. Voſſ. de rhythmo p. 19. 20.

141. αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται. Excidit Schol. A. et Sch. B. Vat. notant, ambiguum eſſe, ſintne *laniatae* an *viuae oues*, quae metu aliae ſuper alias ſternuntur, ſeu in angulum nouiſſimum conglobantur aliae ſuper alias ruentes. Alterum hoc videtur ſtatuiſſe grammaticus apud Heſych. ἀλλήλῃσι κέχυνται. ἀλλήλαις ἐπιβαίνονται. Sic Od. X, 388 vti piſces rete capti ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται, ſic proci ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

ἀχιστῖναι. Mira eſt ſcripturae inconſtantia; nam et ἀγχηστῖναι, ἀγχηστῆναι, ἀγχιστῆναι ſcribitur; variat quoque ſcriptura in ceteris locis, in quibus occurrit, inf. P, 361 de caeſis, τοὶ δ' ἀγχηστῖνοι ἔπιπτον νεκροὶ ὁμοῦ, nam hic per η etiam ed. Clark. Od. X, 118 proci ſagittis transfixi τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον. Eadem verba Od. Ω, 180 et 448. in vlt. loco ed. Rom. ἀχιστῆνοι. Sed videamus primo de loco noſtro. ἀγχηστῖναι, Ven. Vrat. c. Sch. br. in ed. pr. Apollon. Lex. hoc verſu adſcripto, ſicque edd. Flor. Aldd. Turneb. Steph. Idque retinuit Clarkiana altero loco P, 361. In Argent. 1525. vitium irrepſerat ἀγχιστῆναι, hoc ſequutae ſunt te nere edd. ſqq. Argent. et Baſil. ἀγχηστῆναι ed. Rom. cum Euſtath. qui defendit, quia ductum ſit ἀπὸ τοῦ ἄγχι ἑστάναι. Perperam; nam eſt ἄγχι, ἄγχιστος, ἀγχιστεύς, ἀγχιστίνδην, ἀγχιστῖνος. Et ſic emendatum, ἀγχιστῖναι, video primum in ed. Baſ. ap. Epiſcopium 1583. c. n. Spondani; inde Oxon. Cant. Barnes. Clarke; ſicque cum aliis codd. mſ. Lipſ. in litura, vt appareat, η fuiſſe; Heſych. diſerte, et probat Etymol. etſi ἀγχιστήνη praeſcriptum eſt. Deſerenda itaque eſſe mihi viſa eſt grammaticorum et codd. auctoritas, qui ἀγχηστῖναι ſcribunt, adducti forte exemplo alterius προμνηστῖναι Od. Λ, 232 et Φ, 230. alter ante alterum. Apollon. Lex. ἀγχηστῖναι, συνεχεῖς καὶ σύνεγγυς ἀλλήλων οἷον αἱ ἐπάλληλαι, appoſito verſu hoc et altero ex Odyſſ. παρῆκται δὲ ἡ λέξις παρὰ

τὸ ἄγχι καὶ ἀγχοῦ, ὥσπερ συνήθως ἐπὶ τοῦ σύνεγγυς τίθησιν. Atqui ex his scriptura duci nequit. — ἐπ' ἀλλήλοισι Vrat. c. Mosc. 1. 2.

142. αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς. Difficultatem in his senserunt Sch. A. B. nec tamen diserte satis exposuere; nec magis Clarke. Scilicet non inter se bene conueniunt ἐμμεμαὼς ἐξάλλεται, hoc enim *recipientem se* ex ouili, at illud *irruentem* in septum declarat; tum comparatio instituitur cum Diomede in Troianos irruente. Itaque fuere ap. Sch. A. et B. qui ἐξ acciperent ἔξω ὢν αὐλῆς ἅλλεται εἰς τὸ ἐντός· verum Apollonius περὶ προθέσεως vnam vocem pronuntiauit esse τὸ ἐξάλλεται. Alii ap. Sch. B. hoc pro καθάλλεται acceperant, contra vim vocis, alii pro ὑπεράλλεται τῆς αὐλῆς hoc sensu, qui est in Sch. br. redditus, ἀντὶ τοῦ εἰςάλλεται εἰς τὴν βαθεῖαν ἔπαυλιν ἔνδον. Veriorem rationem mihi videor attulisse in Notis, vbi dixi vff. 141. 142 tantum ornantes, non ad comparatum spectantes, et ἐμμεμαὼς, quod sane proprie de irruente dicitur, v. c. inf. 838 conscendit currum ἐμμεμαυῖα θεά; nisi forte P, 735 ita dictum putes ὡς οἵ γ' ἐμμεμαῶτε Φέρον νέκυν, est, inquam, illud accipiendum dictum pro μεμαὼς, *postquam irruerat.*

Secundum haec restat tamen aliquid in hoc versu, quod displicet, quia aliena haec sunt a loco, et profecta esse videntur ab interpolatore rhapsodo. Sensum habuit Bentleius, qui coniecturam adscripsit ἐμμαπέως admodum felicem; memor vs. 836 ὁ δ' ἄρ ἐμμαπέως ἀπόρουσε, h. e. ἐσπευσμένως, ταχέως, προθύμως, vt Etymol. exponit. ita leo *audacter erumpit.*

145. τὸν μὲν βαλὼν — ⸖ quod βάλλειν eminus ferire est.

146. τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὦμον πλῆξ'. ⸖ quod Zenodotus scripserat τοῦ δ' ἑτέρου. sic poeta dicit ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα" Sch. A. Videtur grammaticus hoc velle, recte dictum esse, ἕλε τὸν ἕτερον. De quo nemo dubitet; at Zenodotus iunxerat

τοῦ ἑτέρου κληῖδα, πλῆξε. At si τὴν δὲ est, explendum est κατὰ κληῖδα. et haec sollennis Homero forma. Mutauit quoque poeta structuram, cum esse deberet, ἔλε τὸν μὲν βαλὼν, τὸν δὲ πλήξας.

τὸν ἄλλον Vrat. b. adscripto γρ. ἕτερον.

κληῖδα, κλεῖδα, κλεῖν. Laudat Sch. A. ex Demosthene τὴν κλεῖν κατεαγότα. nomen vulgare est κατακλεῖδα ap. Sch. A. et πάρωμον in Sch. br. De hoc cf. ad Θ, 325.

147. πλῆξ'. ⊱ ad discrimen obseruandum inter πλῆξε, cominus manu feriit, et ἔβαλε.

ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν, ἠδ' ἀπὸ νώτου ἀπεέργαθεν, ἐχώρισεν, ἀπέκοψε. Eustath. ἀπεῖρξεν, ὅ ἐστιν, ἀπεχώρισεν ἐκ τοῦ αὐχένος τόν τε ὦμον, καὶ τὸν νῶτον. immo vero τὸν ὦμον ἀπὸ τοῦ αὐχένος καὶ ἀπὸ τοῦ νώτου. et est sane humerus contiguus ceruici et trunco adeoque dorso. Vox ἐργάθω ab ἔργω, εἴργω, iterum Λ, 437 occurrit, vbi vide.

148. ὁ δ' Ἄβαντα μετῴχετο καὶ Πολύειδον. ⊱ respectu ad homonymiam: nam Polyidus alius vates, Euchenoris pater, Corinthius, memoratur inf. N, 663 sqq. At Sch. A. „καὶ γὰρ Ἀργείων ἐβασίλευε Πολύϊδος, ὁ τοῦ Μίνωος ἀνευρὼν παῖδα; qua de re v. Apollod. III, 3, 1. An Argiuorum regem eum tradiderint alii, ignoro; verum Argiuus ille fuit, a Melampode oriundus, v. ap. Pausan. I, 43 et Eustath. p. 953, 35. nam a Melampode Mantius, (Od. O, 242) ab hoc Clitus, ab hoc Coeranus orti erant. Vate hoc vsus erat Bellerophon ap. Pindar. Ol. XIII, 105. De eo cf. ad Apollod. Not. p. 545 sq. At is, de quo hoc versu agitur, est alius, Troianus. Ceterum in notandis homonymiis his multi sunt grammatici. v. ad Γ, 144.

Πολύειδον ita iam emendatum est in Ald. 2. nam in Flor. Ald. 1. Rom. Eustath. vt in parte codd. ipso Veneto est Πολύϊδον. quod quidem est vulgare; male excusum in vulgg. etiam inf. N, 663. Nam poetis syllaba producitur, vnde et scriptores hoc sequuntur, Pausan.

et al. cf. Valk. in Diatr. p. 200. fuit enim Euripidis drama, Polyidus.

149. — Scholion excidit, quod spectauit forte ad ὀνειροπόλοιο γέροντος. de qua voce v. ad A, 63.

150. τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους. — πρὸς τὴν ἑρμηνείαν Sch. A. h. e. quod ipse poeta τὸν ὀνειροπόλον est interpretatus hoc versu. Porro Sch. A. B. Eustath. et Sch. br. etsi obscurius, notant ambiguitatem, et variis modis expedire allaborant. Quod primum occurrit, est, iungenda esse τοῖς οὐκ ἐρχομένοις, quibus non redeuntibus e bello, οἷς τισι μὴ ἐπανιοῦσι τοῦ πολέμου, ὁ γέρων ἔκρινε τοὺς ὀνείρους. quid tamen ita poterat vaticinari? forte itaque alterum: ἤτοι γε ἐμαντεύσατο ὡς οὐκ ἐπανερχομένοις. praedixerat, eos non esse redituros: ita durum pro αὐτοὺς οὐκ ἀνελεύσεσθαι. Melius ergo τοῖς ἐρχομένοις, *cum in bellum proficiscerentur*, iis οὐκ ἐκρίνατ' ὀνείρους, eos non monuit, perituros eos esse. Hoc recte tenuit Ernesti, Clarkio multa argutante; nec audiendus Koeppen. Bentleius tentabat: τοῖς οὐκ ἐρχομένοις οἴκενδ' ἐκρίνατ' ὀνείρους. vel ἐρχομένοισι πόλιν δ' vel δόμον δ' aberrando prorsus a sensu vero.

153. ἄμφω τηλυγέτω. — Excidit Scholion quod haud dubie spectauit ad τηλύγετος voc. quod disertius expositum in Ven. B. Plura v. sup. ad Γ, 175. Sufficit monere, h. l. esse τηλυγέτω, *vergente aetate patri natos*, τὸν τηλοῦ τῆς ἡλικίας τῷ πατρὶ γεγονότα. quod ex v. 154 manifestum fit. Sic iam Apollon. Lex. h. v.

ὁ δὲ τείρετο. Vrat. a. c. A. ed. Flor. Ald. 1. ὅδ' ἐτ' Ald. 2. cum sqq. Sed ὁ δ' ἔτ. Arg. Turn. Steph.

155. ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐνάριζε. Ita codd. et ita legitur inde ab Ald. 2. recte; nam sequitur idem tempus. Etiam Hesych. agnoscit in vitiose scripto ἐράνιζε, ἀνῄρει, ἐσκύλευεν. cf. eund. in ἐνάριζεν ex Il. Π, 731. In Flor. Ald. 1. erat ἐνάριξε, sic et codd. Cant. Vrat. a. b. A. Mosc. 1. 3.

156. φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν ἀμφοτέρω. — quod Zenodotus legerat ἀμφοτέρων. Quod sequitur, ἀμφοτέροις.

videtur mendum esse, non lectio: Nam pergit: τὸ γὰρ ἀμφοτέρω νῦν ἀμφοτέρους σημαίνει. ὁμοίως δὲ λέγεται κατὰ τὸν ἑνικόν· ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες sup. A, 299. Haec Ven. A. Quis definire ausit, quid a poeta profectum sit? ἀμφοτέρω tamen ceteris doctius, duplici casu quarto. Habent hoc e codd. Barocc. Ven. Lips. a m. pr. Mosc. 1. ἀμφοτέρων Cant. Vrat. b.

158. χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο. Sch. A. οἱ ἀλλότριοι τοῦ γένους κληρονόμοι, οἱ τὸν χῆρον οἶκον διανεμόμενοι κληρονόμοι. adeoque heredes alieni. At Apollon. Lex. h. v. οἱ μακρόθεν προσήκοντες κατὰ τὸ γένος, καὶ χῆρα ὄντα τῶν σύνεγγυς τὰ χρήματα κληρονομοῦντες, adeoque heredes non sui, nec agnati, sed gentiles. Apollonium sequuntur Hesych. (in quo οἷον ἐπίτροποι leg. οἱ καὶ ἐ.) Etymol. Immiscent aliena Sch. br. et Eustath. Etiam Hesiod. Θ. 607 de caelibe: ὅς κε γάμον φεύγων — ὁ δ' οὐ βιότου ἐπιδευὴς ζώει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται χηρωσταί. Et Quint. VIII, 298 παιδὸς δ' οὐκ ἀπόνητο. πόνον δὲ οἱ ἔργα τε πάντα χηρωσταὶ μετόπισθεν ἀποφθιμένοιο δάσαντο. In Pind. Ol. X, 106 est, πλοῦτον λαχεῖν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον, vbi Schol. laudat h. v. χωρισταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται. quod nunc emendatum est.

Porro in Sch. A. multis docetur ex (Ptolemaeo) Ascalonita, acui vltimam χηρωσταί. adde Eustath. qui ex Sophoclis Alexandro laudat στείχων ἀγρωστὴν ὄχλον, leg. στιχῶν, ordinans, faciens ordine incedere.

159. ἔνθ' υἷας Πριάμοιο δύω λάβε. Est υἷας revocatum e Flor. Ald. 1. et e codd. Townl. Ven. Vrat. b. c. A. Mosc. 1. υἱοὺς intulerat Ald. 2. Rom. λάβε suspectum erat Bentleio; βάλε locum habere patet vt tot aliis locis; v. c. inf. 580. 612. At λάβε de iis, quae nobis obvia sunt, quae accipimus, et ipsum bene se habet v. c. Λ, 126 τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας.

161. ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αὐχένα ἄξῃ. Prius hemistichium recitat Apollon. Lex. in ὡς. In alte-

ro edd. inde a Flor. et Aldd. Rom. ἐξ αὐχένα ἄξει exhibent; recte et exemplo multarum comparationum; habet futurum vim: *frangere solet*. in Sch. br. est ἐξ αὐχέν' ἔαξε. κατέαξε. συνέτριψε. Bene hoc se haberet, nisi et per se probabile fieret, petitum hoc esse e similibus locis Λ, 175. P, 63. et vero ab emendatione ed. Cantabrig. hoc venisse; nam ed. pr. Ald. cum sqq. exhibent ἐάξει, κατεάξει. σύντρίψει. priora vitiose. At Barocc. Ven. c. Sch. A. B. Townl. Lips. a pr. m. Vrat. A. Mosc. 1. ἄξῃ. hoc igitur pro vero est habendum; et est alibi quoque ὡς cum coniunctiuo obuium in comparatione. v. inf. ad X, 93. Variat quoque in codd. Vindob. ἄξῃ et ἄξει.

162. πόρτιος ἠὲ βοὸς, ξύλοχον κάτα βοσκομενάων. „quod Zenodotus legerat βουκόλου ἠὲ βοὸς" haud dubie minus bene, variante tamen sic lectione. Sch. B. monet ἠὲ β. dictum esse pro καὶ, ut Υ, 138. Bentl. quoque mutat ἠὲ in ἠδὲ, quod cur necesse sit facere, non assequor. Argutatur quoque Eustath. in discrimine βοὸς et πόρτιος, quod per se obuium est esse iuuencae et vaccae. βοσκομενάων substitue αὐτῶν, τῶν βοῶν, ex βουσί. Variavit autem poeta structuram, cum vulgare esset, ἐνθορὼν βουσὶ βοσκομέναις. nam de grege αἱ βόες.

ξύλοχον κάτα. ita e grammatico canone est scribendum, non κατὰ, vulgo lectum iunctim κατὰβοσκομενάων, prauo grammaticorum more, de quo aliquoties monitum est. Seiungunt κατα Ven. Sch. br.

Ceterum verba haec κατὰ ξύλοχον non temere sunt apposita; nam densiore saltu latentes ferae prorumpunt in loca proxima patentia. cf. Φ, 573 sq. Λ, 415.

163. 164. ὣς τοὺς ἐξ ἵππων — βῆσε. transitiue, κατεβίβασε, deiecit. cf. ad Π. 810.

164. ἀέκοντας. Monet Sch. A. aut is, e quo haec transscripta sunt, scribendum esse ἀέκοντας (ἀέκοντας) et reprehendit Niciam, qui spiritu leni extulerat; qua de re monitum est passim. cf. sup. ad vs. 76. ad Δ, 43. in Excurs. de digammo. nam antiquior pronuntiatio fuit αϝέκοντας.

165. ἵπποὺς δ' οἷς ἑτάροισιν. necesse erit cum Bentleio statuere, pronuntiatum fuisse ϝοῖς, si modo versus est a primo auctore. Nisi scriptum fuit ἵππους δ' αὖ.

166. τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας. similis est dubitatio. Bentl. et h. l. refingit τὸν ϝίδεν. Equidem malim τὸν δὲ ϝίδ'. ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν. Nunc demum agunt grammatici de voce Homerica ἀλαπάζειν, quae iam lecta erat B, 367. Aiunt esse proprie κενοῦν, inde πορθεῖν, vnde et ἀλαπαδνὸς, ὁ ἀσθενής. v. Apollon. Lex. in ἀλαπαδνότεροι. Hesych. Etymol. Sch. br. ad h. l. Eustath. p. 413. et al. Latinis poetis est, *sternere*, *vastare* agmina, vt ὀλονεῖν *miscere*.

169. ⊱ fine Scholio. Versus 168. 169 iam supra erant lecti Δ, 88. 89.

170. στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο Bentl. malebat στῆ δὲ πάροιθ' α. Mox μὶν ηὔδα supple πρός μιν. Omnes particulae, etiam praepositiones, a rudiore sermone abesse, nec nisi cum sermonis vsu frequentato accedere solent; per multas tamen aetates adhuc in vulgaribus negliguntur; rudis enim sermo non nisi nominibus et verbis continetur.

171. 2. Recitat vll. Plutarch. de discrim. Adulat. p. 72 C.

172. οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ ⊱ quod Lycia nunc Troadis est." v. ad B, 824. Etiam Suidas versu apposito: ὅτι τὴν Τρωϊκὴν Ὅμηρος Λυκίαν λέγει. Opponere ei solent Λυκίαν μεγάλην, *Lyciam magnam*, scilicet proprie dictam, in australi Asiae parte. Vtitur eo nomine, tanquam isto aeuo adhuc frequentato, Eustathius (in loco in Nota ad v. 192 a me adscripto) sed facit hoc tanquam grammaticus; nam nulla ista aetate erat Lycia magna; Lycia erat prouincia consularis in Themate anatolico: id quod ex Constantino Porphyrog. discas.

174. τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος. Sch. br. cum Vrat. a et al. ἄφες. sicque edd. Ald. 2. cum progenie; discessit Turneb. Steph. Eadem varietas notata A, 51. vbi vide.

175. 176. vss. repetuntur Π, 424. 5. ὅςτις ὅδε κρατέει. Sic Φ, 315 ὅς δὴ νῦν κρατέει, μέμονε δ' ὅδε ἶσα θεοῖσιν. Absolute κρατεῖν, superiorem esse pugnando.

176. γούνατ' ἔλυσεν. nusquam γούνατα λῦσε. formula loquendi vetus nunc primum occurrit, qua robur et vires in genu poni solet, et recte. Saepissime hoc occurrit, v. c. I, 606. Itaque γούνατα λύεσθαι dicuntur eius, qui vulneratus aut occisus concidit.

177. εἰ μή τις θεός ἐστι. — quod ambiguum est, vtrum, vt ipse Diomedes sit deus, an vt deus sit qui ipsi adsit.

178. ἱρῶν μηνίσας. adscripsit Suidas. nec aliud quid adiectum. Est ἱερῶν ἕνεκα, vt A, 65 et saepe. χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις. Aristarchus accepit et scripsit ἐπιμῆνις, vna voce, vt ἐπισμυγερῶς. ἐπιβουκόλος, vt ἐπὶ abundet. Videntur quoque amplecti hoc Sch. A. B. et Sch. br. ἐπιμῆνις, ἐπίμονος ὀργή. Nec aliter legerat Eustath. etsi male nunc excusum est. Mireris argutias! nihil enim manifestius est, quam ἔπι, quod et illi memorant, esse pro ἔπεστι, quod saepe est pro πάρεστι, ἐστί. Est quoque ἐπὶ in Lips. et al. ἔπι in Mori et al. et hoc recte, e canone grammaticorum. Porro interpunctionem vulgarem mutavi, quae totam sententiam turbabat. Nam δὲ non est disiunctiuum, sed copulatiuum.

181. Τυδείδῃ μιν ἔγωγε — εἴσκω. Aristarchus et μεν et μιν legebat. Sch. A. h. e. in eius ἐκδόσεσιν vtrumque occurrebat.

182. ἀσπίδι γιγνώσκων. γινώσκων Ven. Lips. et plures codd. et edd. et diserte agnoscit Eustath. et Hesych. ἀσπίδι γινώσκων. διὰ τῆς ἀσπίδος γινώσκων. Me tamen antiquius seruare in Homericis professus sum ad B, 468. αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ v. ad Γ, 372. Δ, 352. cf. Sch. B. ad loc. nostrum.

183. — ἵππους τ' εἰςορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστι. ἀθετεῖται versus, tanquam insertus ab aliquo, qui Pandarum putaret dubitare, essetne verus Diomedes. Sch. A. admodum subtiliter. Verior ratio dubitandi est

fet, quod verfus inutilis eſt, et languidam facit orationem.

184. εἰ δ' ὅγ' ἀνὴρ — Cant. εἰ δ' ὅδ' ἀνήρ.

185. οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται. Praegnantior ſententia, quam vulgo percipitur: ἐνθουσιῶντα et afflatu diuino actum ita declarat, vt deum ei adſtare dicat animantem et inflammantem eum. Ad notionem antiquorum, qui μαίνεσθαι dicebant pro ἐνθουσιᾷν, laudat verſum Plutarch. de virt. mor. p. 452 C.

186. νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους. Sic Υ, 150. Ο, 308 memorantur in his ὦμοι, vnde et ductum: *Nube candentes humeros amictus augur Apollo*, cum proprie totum corpus nube obſcuratum ſit, ne cerni poſſit; os tamen et caput inprimis caligine tegendum eſt.

187. ὅς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ. ⸖ quod Zenodotus ἠθέτηκε verſum; οὐ γὰρ ἐτράπετο ἄλλῃ τὸ βέλος, emiſſum a Pandaro in Diomedem, ἀλλ' ἔτυχεν αὐτοῦ. (eſt κιχήμενον τούτου) Reſpondet Sch. A. auertit tamen ſagittam numen, ne mortale vulnus inferret: quod idem factum erat in Menelai vulnere Δ, 129. 130. quodque Virgil. X, 329 reddidit: *tela irrita deflexit partim ſtringentia corpus.*

188. ἤδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος — ⸖ forte reſpectu vſ. 98. 99. Scholion excidit.

189. ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο ⸖ quod iterum γύαλον pro κύτος, et γύαλον θώρηκος periphraſis pro thorace. v. ſup. ad vſ. 99. Bentl. etiam hic em. ἀντικρύς. v. ad Γ, 359.

190. Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν. multa ineptiunt pluribus locis grammatici, in his Euſtath. ſuper auaritia Pandari. Bentl. ex h. v. emendat Heſych. Ἀΐδωνι, τῷ ᾅδῃ. Ἀϊδώνῃ et προΐαψεν eſt ap. Apollon. Dyſc. in Excerpt. Voſſ. in calc. Maittairii de dialect. a Reizio ed. p. 434. refert is inter Aeolica; vt ſolent grammatici antiquas formas pro Aeolicis venditare. Apollon. Lex. in ἄϊδι· ποτὲ δὲ, ἀπὸ τῆς (εὐθείας) Ἀϊδωνεύς· καί μιν ἔφην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν.

Ceterum προϊάπτειν esse προπέμπειν satis expositum est ad A, 3. adhibuit quoque Aeschyl. VII ad Th. 323. 4 Οἰκτρὸν γὰρ πόλιν τήνδ' ὠγυγίαν Ἀΐδι προϊάψαι, δορὸς ἄγραν. Idem ἰάπτειν pro βάλλειν aliquoties dixit vs. 301. 527. 546.

191. θεός νύ τις ἐστὶ κοτήεις quod nunc diserte constitutum est, id quod supra dubium erat vs. 183. θεός νυ τοι vn. Vindob.

194. καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες. quod Zenodotus ἠθέτηκε (non μετέθηκε) cum per tautologiam ea dicta sint. Respondet Sch. A. et recte: „esse ea παραλλήλως dicta e more poetae.“ Sic B, 43 χιτῶνα, καλὸν, νηγάτεον. Apollon. Lex. νεοτευχέες· νεωστὶ κατεσκευασμένοι. ὁ δὲ ἐπὶ τῶν δίφρων et in πρωτοπαγής· καλοί, πρωτοπαγέες — τοὺς πρώτως νῦν πεπηγμένους.

195. quod binis equis vecti sunt. Sch. A. δίζυγες ἵπποι. quomodo hoc memorabile videri potuit! De πέπτανται v. ad P, 371.

196. κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας. Argutatur Sch. A. super κρῖ, laborant nec minus ceteri grammatici Sch. br. Eustath. Etymol. Hesych. Suid. praeeunte Apollon. Lex. Sufficit, fuisse formam antiquam τὸ κρῖ, quod et κριθὴ erat. Ipsi Straboni VIII, p. 560 A. notabilis visa est haec forma.

De ἐρέπτεσθαι agunt ad h. l. grammatici. De eo iam dictum ad B, 776. Schol. Pindari P. IV, 426 laudat: ἵπποι δὲ κρῖ λ. forte ex Θ, 560.

197. quod αἰχμητὰ pro αἰχμητής. vt B, 104 Θυέστα. Sch. A.

198. δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσι, quod alias εὖ vel πύκα ποιητοῖς. Et affert Vrat. a. δόμοις εὖ ποιητοῖσι.

199. ἵπποισί μ' ἐκέλευε. variauit structuram, cum pergere deberet, ἐπέτελλε κελεύσας. saltem ἵπποις γάρ με κέλευε. ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα. ἐμμεμαῶτα Mori Vrat. c. Flor. Ald. 1. Emendatum ἐμβεβαῶτα in Ald. 2. et inde ductis, etiam in Rom. Reuocatum tamen vitium a Tur-

nebo, et Stephano, donec Barnes iterum eiecit. Sic refingenda erat nota Clarkii et Ernesti.

200. ἀρχεύειν Τρώεσσι ⟜ quod Τρῶες h. l. qui Zelea profecti erant. Sic et Schol. br. Itaque Hector infra O, 425 clamat: Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι.

203. ἀνδρῶν εἱλουμένων εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην. De ἄδδην v. Excurs. ad h. v. Recitat verba Harpocrat. in ἀδδηφάγους τριήρεις.

εἱλομένων. ita ed. Flor. Ald. 1. εἱλομένων Ald. 2. cum sequentibus. Iterum εἱλομένων Steph. et hinc in recentioribus. Eadem varietas occurrit in codd. Et videtur non vna fuisse pronuntiatio seu forma: ἔλω. ἕλω. ϝελω. et hinc ductorum. cf. ad Z, 424.

204. ὡς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα. haec aut corrupta esse, aut a seriore rhapsodo prodiisse, mihi manifestum sit; perpetuus enim vsus τοῦ Ἴλιος in Homericis est ϝίλιος, vt statim 210. adeoque peccat ες ϝίλιον. Sin sustuleris, versus exit parum numerosus. Si saltem esset αὐτ' ἄρα πεζὸς ϝίλιον εἰλήλουθα. Verum est in toto loco tam futilis et molesta loquacitas, vt vix ab vno eodemque auctore tot iterationes eiusdem rei ac sententiae profectas esse existimes.

ὡς λίπον recitat versum Hesych. in ὡς et addit ὡς — καὶ εἰ ὅ.

205. τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ ἔμελλον ὀνήσειν. Mirabar vnde repente τὰ δὲ — ἔμελλον venisset, non ἔμελλεν vel οὐκ ἄρα μέλλεν. Nunc video ἔμελλεν esse in Eustath. Ven. et Vindob.

208. ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευα βαλὼν ⟜ „quod nunc βαλὼν non modo est feriens, sed et vulnerans, τρώσας" obseruatiuncula ad fastidium repetita cum sequente

210. ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν ⟜ quod ἡ Ἴλιος Homero dicta."

211. ἡγεόμην Τρώεσσι ⟜ quod Τρώεσσι de iis, qui Zelea sub Ida monte profecti sub Pandaro militabant, est accipiendum: (quod iam vs. 200 vidimus) Quod cum non viderent nonnulli, refinxerant versum: ἡγεό-

μην, Τρώεσσι Φέρων χάριν ἱπποδάμοισιν. Alii alia commenti erant in Sch. A. B. Lipſ.

212. εἰ δέ κε νοστήσω καὶ ἐσόψομαι — quod dictum pro νοστήσαιμί κεν. vt illud πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ ὀνομήνω B, 488." (Male addit alia manus, περιττεύει δὲ ὁ κὲν σύνδεσμος) De hoc aſſerto grammatici v. Exc. ad h. v.

213. καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα. edd. vsque ad Turnebum ὑψηρεφὲς, quod et in codd. eſt, Lipſ. Vrat. b. c. Mox Steph. ed. aberrauit in ὑψιρεφὲς, quod retinuere editores, donec Barnes correxit. Eſt tamen iſtud in cod. Barocc. Vindob. al. et in ipſo Heſych. edebatur quoque in Ariſtoph. Nub. 305. nunc emendatum a Brunck. Attamen ὑψερεφὲς eſt in Mori. Ven. et ceteris.

214. αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς — dictum videtur pro ἄλλος τις ἀποτάμοι κάρα μου. At Sch. br. et Euſtath. πολέμιος ἀνήρ. quid quod ipſe Apollon. Lex. ἀλλότριος, πολέμιος adſcripto hoc verſu; vnde gloſſa in Heſych. illata eſt. τάμῃ Vrat. a.

215. εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην. Similis color erat B, 267 εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω de Therſite. ſed ibi iunctura erat diverſa: εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι — μηκέτ' ἔπειτ', μηδ' — εἴην, εἰ μὴ δύσω — ἀφήσω. Nunc autem eſt εἰ δέ κε νοστήσω καὶ ἐσόψομαι — αὐτίκ' ἔπειτ' ἀποτάμοι — εἰ μὴ θείην. At Sch. br. θείην. ἐν πυρὶ βαλῶ· εὐκτικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ. eſt adeo ei inſolens optatiuus, et ille requirebat εἰ μὴ θῶ. In Apollon. III, 74. 75 οὐ δέ κε λώβην τίσειεν Πελίης, εἰ μὴ σύγε νόστον ὀπάσσῃς Brunck. repoſuit ὀπάσσαις alterum enim ſoloece eſſe dictum, provocans ad notata ad Eurip. Hippol. 474. vbi tamen tantum de generali vſu optatiui, quem Attici amant, obſeruatum eſt. Recte vero optatiuum praetulit, quandoquidem τίσειεν praeceſſerat. Saepe εἰ μὴ in Homericis occurrit, plerumque cum indicatiuo iunctum, etiam praecedente κε vel ἄν. vt Λ, 311 καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον — εἰ μὴ κέκλετο et 504 οὐδ' ἄν πω χάζοντο — εἰ μὴ

παῦσεν. vt plurimum enim temporibus praeteritis haec iunguntur; rarius praeſenti tempore aut futuro: B, 387 οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται — εἰ μὴ νὺξ διακρινέει. antecedente futuro; et praeſenti antecedente I, 231 ἐν δοιῇ δὲ — εἰ μὴ σύγε δύσεαι ἀλκήν. P, 70. 71 ἔνθα κε ῥεῖα φέροι — εἰ μή οἱ ἀγάσσατο. conuenit hoc poſtremum cum eo quod ſaepe in Atticis obuiam eſt, cuius exempla v. ap. Valk. ad Hippol. 480. Verum vſus optatiui, de quo h. l. quaeritur, in tota Jliade nullum exemplum reperio; in Odyſſea vero haec tria: E, 177 οὐδ' ἂν ἐγὼ σχεδίης ἐπιβαίην, εἰ μή μοι τλαίης γε — K, 342 οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι — εἰ μή μοι τλαίης γε — Π, 102. 3 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς, εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην. Conſtat ergo in his de vſu optatiui etiam in Homericis; at coniunctiui exemplum nullum eſt, praeterquam Od. Ξ, 373 οὐδὲ πόλιν δε ἔρχομαι, εἰ μή πού τι περίφρων Πηνελόπεια ἐλθέμεν ὀτρύνῃσι, ὅτ' ἀγγελίη πόθεν ἔλθῃ.

216. χερσὶ διακλάσσας. geminato ſibilo ſcriptum hoc eſſe ait Ven. B. quoniam fracti cornu ſtrepitum ita reddere voluit poeta; ſicque Vrat. a. b. Atqui ex proſodiae lege hoc factum: Od. Z, 128 ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ. Laudat verſum Plutarch. de cohib. ira p. 455 D. quod iraſcimur etiam rebus inanimatis.

ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ. Apponit hemiſtichium Apollon. Lex. ἀνεμώλια, μάταια. add. Heſych. Etymol. Volunt idem eſſe cum μεταμώλια. de quo v. ad Δ, 355.

218. πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως Sch. br. πάρος. πρὸς τὸ παρόν. Immo vero eſt iungendum cum πρὶν, cum alias ſit πρὶν — πρίν. Sic Od. B, 127. 8 ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, οὔτε πη ἄλλῃ, πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι.

219. 220. πρίν γ', ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφι ἀντιβίην ἐλθόντε, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι. In πρίν γ' ſuſpicor γ' a grammaticis inſertum, cum tono acui ſyllabam haud viderent. Non iungi poſſunt τῷδ' ἀνδρὶ πει-

ρηθῆναι, fed νιν, ἐπελθόντε τῷδ' ἀνδρὶ, πειρηθῆναι (αὐτοῦ.)

νῶ quartum cafum hoc vno Iliadis loco, et iterum vno Odyfleae (Od. O, 474 νῶ ἀναβησάμενοι. eft tamen et alius locus Π, 306 ὅπου τις νῶ τίει) cum alias νῶϊ adhibeat poeta, vnde facta apocope fcribi debebat νῶ (νῷ) fcribitur tamen νώ." Sch. A. B. additum in iis: διὰ τί δὲ οὐ περιεσπάσθη, ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν δηλοῦται. Eft itaque id Scholion Apollonii Dyfcoli, nam liber ille eius laudatur: v. ad Δ, 343, 344. Pleniora dedit Etymologus, qui prouocat ad τεχνικὸν, qui idem ille eft. Eadem verba refpicit Euftathius p. 153 extr. et p. 541. ad h. v. Is Apionem et Herodorum laudat; ex quo, vt et multis aliis locis, apparet grammaticos liberales fuifle in repetendis aliorum dictis. Apollon. Lex. νώ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἡμᾶς, μόνον (vno loco) Ὅμηρος· πρίν γ' ἐπὶ νῶ etc. Etymol. νῶ, τὼ ἄνδρε. Rom. ed. miro vitio ἐπὶ νῶτω. Ceterum νῶ habet eandem rationem quam σφῶ fup. A, 574.

221. ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι. Iterum, vt fup. 109 καταβήσεο δίφρου, noua verbi forma occurrit ἐπιβήσομαι, idem quod ἐπίβημι, ἐπιβαίνω. Qua de re v. dicta ad B, 35. Γ, 262 et faepe. Verum in ἐπιβήσεο ὄφρα intercedere videtur hiatus. Aut ergo εο vna fyllaba fuit pronuntiatum vt ου contractum; aut legendum cum Bentleio ἐπιβήσεαι. quod etiam infra legitur Θ, 165 πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι, οὐδὲ γ.

222. οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο. ⊱ excidit Scholion: quod fpectauit, fufpicor, ad πεδίοιο, quod omiffum διὰ π.

Τρώϊοι ἵπποι. non funt Troiani; fed vt Apollon. Lex. ἀπὸ Τρωὸς τοῦ ἥρωος. cf. inf. 265. 6. fic quoque Sch. B. Sch. br. Euftath. Sic Νηλήϊαι ἵπποι Λ, 596. Verfus 222. 3. repetuntur inf. Θ, 105. 6, 7. et hemiftichium οἷοι Τρώϊοι ἵπποι ap. Strab. XIV, p. 977 B.

223. κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι ⊱ quod hic verfus interpretatur, quid fit φόβον

"Ἄρηος φορέονται (B, 767.)" Parum commode; nam φέβεσθαι est fugere, cedere, si maior vis ingruit, vt mox 252 φεβώμεθα, verum et Plato hoc versu adscripto interpretatur μήστωρα φόβοιο, qui recte fugere norit, fugiendi peritum. in Lachete p. 191 A. B.

224. Excidit Scholion; nec apparet, quis obseruationi locum fecerit. εἴκεν αὖτε Vrat. a. pro εἴπερ ἂν αὖτε.

225. εἴπερ ἂν αὖτε Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ. νίκην παράσχῃ. Ὀρέγειν κῦδος τινὶ saepe obuium est; ἐπορέγειν hoc vno loco. Alio sententiarum ordine κῦδος ἐπὶ Διομήδει esset victo Diomede. ὀρέξει vn. Vind.

226. Ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα — Harlei. ἄγε δή, vt paullo post 249. ἡνία σιγαλόεντα. Primo hoc loco occurrit vox, cuius vis satis constat, nam declaratur aliquid mirabile; verum de origine disputatur. Vulgo ad σιγὴν refertur, quatenus res pretiosa stuporem et silentium facit. plura alia v. ap. Schol. A. B. Sch. br. Eust. ad h. l. et pluribus locis, inprimis ad Θ, 137. X, 468. Schol. Aeschyli S. ad Th. 548. Aliud acumen est, esse τὸ σιγαλόεν, quod nullum strepitum facit, adeoque molle ἁπαλὸν (Eustath. p. 1280, 48). Defendit hoc Palmer. ad Hesych. ἡνία σιγαλόεντα. Communior plerisque antiquis est interpretatio ποικίλα, πεποικιλμένα. Praeiuit Apollonius Lex. h. v. aliamque originem subiecit: σιγαλόεντα, σεσιγαλωμένα, πεποικιλμένα. καὶ σιγάλωμα καλοῦσιν οἱ σκυτεῖς, ἐν ᾧ τὰ ποικίλα τῶν δερμάτων μαλακύνουσι (vt legendum videtur. Eust. memorat τὰ εὐμάλακτα) Iam ap. Hesych. occurrit σιαλῶσαι, ποικίλαι. Commode itaque Taylor Lect. Lys. p. 703 recordatus Aeolicum digamma etiam in γ abiisse, vt tot exempla ap. Hesych. testantur, perspexit ex σιϝαλὸς, antiqua voce, σιγαλὸς, σιγαλόεις esse factum. Debuit quoque esse σιγαλᾶν. σιγάλωμα. Commendata haec sunt a viris doctis Foster *on Accents* p. 135. R. Payne Knight, et al. Scilicet est credendum σιαλὸς, quod proprie erat εὐτραφὴς, λιπαρὸς, fuisse adhibitum omnino, vt ipsum hoc

λιπαρὸς, pro λαμπρὸς, et translatum ita esse ad res colore vel splendore aliquo insignes. — Barnes laudat pro var. lect. στιγαλόεντα et φοινικόεντα. (quod spectat ad Θ. 116. prius petitum est e Schol. br. interpolatis; legitur tamen etiam ap. Etymol.)

227. ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι. Est Aristarchea lectio: quae, si vera est, aliter accipi nequit, quam: *descendam de curru.* Nec vllo modo euincet, Eustathium sequutus, Clarke esse: *ego stans in curru pugnabo.* Interpretantur Ven. A. et B. οἷον τῆς τῶν ἵππων φροντίδος ex v. 228. inuita sermonis lege et vi. Quid ni autem de vero descensu de curru accipi possit, vt Diomedem pedes aggrediatur Aeneas; cum id toties factum videamus, vt curru a tergo constituto pedites pugnent heroes, scilicet recepturi se in eum, vbi discrimen ingruerit; vt hoc ipso loco Diomedes pedes pugnat Sthenelo currui ad eius tergum insistente. Curru modo vectum Aeneam ad Pandarum accessisse credamus et cum eo loqui de curru. Prorsus similis est locus Jl. P, vbi 479. 480. hi iidem versus repetuntur, atque in iis etiam ἀποβήσομαι scriptum est. Alcimedon ibi mox conscendit currum et arripit habenas, alter autem Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε ad pugnandum. prope habentur equi 500. 1.

Narrant Sch. A. B. Zenodotum legisse ἐπιβήσομαι, quod et Schol. B. praefixum habet; idem notatum e Cant. Vrat. c. et Schol. b. Mosc. 1. 3. Ita Aeneas Pandarum iubet equos regere, ipse pugnaturus de curru; *rege tu equos, ego conscendam currum ad pugnandum:* tanquam ἐπιβάτης, qui adstat ἡνιόχῳ. Vt sic accipi possit, Aeneas putandus est pedes aduenisse: 166. 167. currus tamen in propinquo esse debuit 222. ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο. Dicuntur autem ἐπιβήσομαι ἵππων, ὀχέων, δίφρου, eodem sensu: cf. sup. 56. 109.

228. ἠὲ σὺ τόνδε δέδεξο. — „quod δέδεξο priore syllaba geminata dictum est, vt, πεπείθωνται, λελάχωσι." Sic Sch. A. non assequor satis. Non ergo a δέδεγμαι deduxit imperantem modum δέδεξο? An esse voluit δέγμι,

δέγμαι, δέξο? quod alibi occurrit, et huius ſyllabam priorem eſſe geminatam? Contra δέξο per aphaereſin vulgo creditur eſſe dictum pro δέδεξο? cf. ad ὄρσο ſup. Δ, 204. τόνγε vn. Vindob.

μελήσουσι δ' ἐμοὶ ἵπποι. Sic editum erat inde a Flor. Aldd. ſicque codd. in his Venetus. δέ μοι ap. Euſt. Lipſ. cod. ap. Bentl. Vrat. a. b. c. A. Moſc. 1. 3. Nil refert: niſi quod ἐμοὶ videtur vim habere oppoſiti.

230. ☞ nullum Scholion ad h. v. extat. Perperam ad ſeqq. laudatur praeceptum Neſtoris Δ, 306.

231. ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ σχεδὸν ἅπαντες — vt ſit εἰθάδι καὶ συνήθει, qui *ſolet* eos regere; cui magis parent equi: non autem vt εἰωθὼς paſſiue dicatur *conſuetus*. Sch. br. τῷ ἐθίσαντι αὐτοὺς ἡνιοχεῖν. Comparat quoque Sch. A. illud ἐν Δολωνίᾳ· (K, 493) ἀήθεσσον γάρ ἔτ' αὐτὸν (vt Schol. legit) — Dicas: quid igitur aliud praeter Ariſtarcheum hoc, lectum fuit? forte εἰωθότε, quod et Barneſ. neſcio vnde laudat pro var. lect. quodque ex vno Vindob. notatum video. ita *equi currum trahent magis, in vſu habentes*, cum adſueuerint, ſc. trahere *ſub auriga* (deeſt *te*). Adeoque concitatius current equi te aurigante. Durum tamen eſt ὑφ' ἡνιόχῳ abſolute ita dictum, pro ὑπό σοι ἡνιόχῳ, omiſſo σοί. etſi et alibi, paullo durius, pronomen exulat, vt Δ, 204 Ὄρσ' Ἀσκληπιάδη, καλέει κρείων Ἀγαμέμνων.

232. ἅρμα οἴσετον. Bentl. οἴετον, neſcio an ex libro. Verum οἴσειν non minus quam οἴειν Homerus frequentat.

233. μὴ τὼ μὲν δείσαντε ματήσετον οὐδ' ἐθέλητον ἐκφερέμεν πολέμοιο. ☞ Excidit Scholion, quod reſpexit, puto, τὸ, ματήσετον. ματᾶν per ſe latius patens h. l. ipſa ſententia circumſcribitur, vt ſit μάτην ἵστασθαι καὶ ἀργὸν εἶναι. cf. Euſtath. Eſt adeo, ceſſare intempeſtiue; h. l. de equis non parentibus hortatui, ſed renitentibus. In Heſych. ματαιᾷ. διατρίβει. χρονίζει. Apud eund. v. plura hinc deducta. Similiter inf. Ψ, 510 οὐδὲ μάτησεν, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον. add. Π, 474. Non eſt adeo, temere vagari; nec bene Sch. br. μὴ ματαιοπραγήσωσι

ματαίαν ἔχωσι τὴν προθυμίαν. nimis laxe. Sane ματαιᾶν, ματαιάζειν, ματᾶζειν, ματαιοῦσθαι, faepe omnino eft ftulte agere, vt ματίη Od. K, 79 et ap. Apollon. I, 805. IV, 368 ftultitia.

μὴ ματήσετον οὐδ' ἐθέλητον, — fequentibus νῶϊ δὲ κτείνῃ καὶ ἐλάσσῃ referendum eft inter illa exempla, in quibus aut dicendum eft, futurum indicatiui et coniunctiuum eodem loco haberi, aut ματήσετον effe pro ματήσητον. v. Exc. de imperfecta Homeri grammatica, et de μή.

236. μώνυχας ἵππους. primo nunc occurrit epitheton, quod Virgilius reddidit *folo vngula cornu.*

237. τέ ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω. Laudat et inter Aeolica refert Apollon. Dyfc. in app. Maitt. p. 432 B. vbi fcriptum τέα et τέω.

238. ἐπιόντα δεδέξομαι — quod δεδέξομαι pro δέξομαι, ἐπιτηρήσω, vt λελάχωσι (v. ad 228) Apollon. Lex. δεδέξομαι, ἐνεδρεύσω. ficque Hefych. quod h. l. minus convenit.

239. ὣς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἅρματα ποικίλα βάντες, — neminem haec offendiffe miror: — σαντες, βάντες. In promtu erat mutare φώνησαν, καὶ ἐς ἁ. In Mofc. 1. erat φωνήσαντε et βάντε. alterum vtique amplectar, βάντε.

244. ἄνδρ' ὁρόω ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι. Incertum, quae iunctura amplectenda fit: vtrum μεμαὼς ἐπὶ σοὶ pro ἐπιμεμαὼς σοί, quod alibi non occurrit an μάχεσθαι ἐπὶ σοί, an, quod ex vf. 240 elicias, ἐπὶ σοὶ ἔχοντε ἵππους. Certe μεμαῶτε (ὥςτε) μάχεσθαι funt iungenda.

245. — quod poft ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντας pro ὁ μὲν τόξων εὖ εἰδὼς debebat fequi, τὸν μὲν τόξων εὖ εἰδότα. Alter Sch. fupplet τούτων ὁ μὲν ἐστί. Oratio fcilicet a poeta eft inuerfa. Schol. ap. Bentl. comparat ἀστράπτων ἐπιδέξια (B, 358) ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτε, ὁ μὲν δάφνης ὁ δ' ἐλαίης (fic fcriptum) Od. E, 477. Schema περιηγητικὸν appellat Lesbonax appofitis vff. his: p. 186. Etiam h. l. ἔχοντε Harlei. Mofc. 1. Vrat. b. et Lesbonax l. c.

ἵνα ἀπέλεθρον, δύναμιν ἄμετρον. πολλήν. menfura finita pro infinita. Sic Apollon. Lex. Hefych. Etymol. Eft enim πλέθρον cubitorum LXVI et dimidii: Sch. A. B. br. et Euftath. ex Apione et Herodoro: h. e. pedum C, qui funt LIV pedes Reg. 5 dig. 4 lin.

247. Αἰνείας δ' υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο. Ita legebatur, Sch. A. ἐν ἄλλῳ· υἱὸς μὲν ἀμύμονος A. ficque ipfe Ven. Lipf. Barocc. Vrat. a. A. Townl. codd. Vindob. et Par. et cum his ed. Flor. quam ftatim deferuit Ald. 1. Sola fane auctoritate haec lectio praeftat; nec habet alterutra, cur eam praeferas.

Tum initio verfus Αἰνείας θ', minus bene Barnes: erat in Flor. at ftatim Ald. 1. δ' afferuit, cum codd.

248. Verfus aberat a Vrat. a. et eum adiectum effe fufpiceris ad fupplendum id quod non fupplendum erat. Nam fi poft Ἀγχίσαο finita erat fententia recte fupplebatur εὔχεται εἶναι. nunc υἱὸς ἐκγεγάμεν εὔχεται iunguntur, contra morem; nam dicitur quis ἐκγεγάμεναί τινος, non vero addito ἐκγ. υἱός τινος. nifi admodum otiofe. ἐκγεγάμεν effe pro γεννηθῆναι in Schol. et gloff. notatur.

249. ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων. ἐφ' ad ἐφ' ἵππων. Ariftarchea lectio. Sch. A. B. cum Sch. Leid. accipit dictum pro ἐπὶ τοὺς ἵππους. vt ἐπὶ Ἀθηνῶν πλεῖν pro εἰς Ἀθήνας. et πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων (Δ, 5) vitiofe πέτανται Sch. B. et Sch. Leid. Dictum effe Ἀττικῶς, addit et h. l. Sch. A. Sthenelus hortatur eum, vt recipiat fe in currum, nam pedes pugnat, vt apparet ex vf. 255 et fup. Δ, 419. vt fugiat. At Sch. A. vult: „ vt porro de curru pugnet.“ Sic quoque Sch. B. Scilicet indignum putarunt ipfo Sthenelo, fi Diomedem fugere iuberet. Quo etiam fpectat: δοκεῖ δὲ Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἑξῆς ἠθετηκέναι. quod in Sch. A. fubiicitur in Ἄλλως.

Verfum memorat Apollon. de Synt. p. 252. cum obferuatione nonnullos putaffe χαζώμεθα aut effe, aut fuftinere primam perfonam imperatiui.

μηδέ μοι οὕτως Vindob. μηδὲ μὲν —

250. μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς. Homericus loquendi vſus: θυμὸν, ψυχὴν, ὀλέσαι. ὀλεῖν eſt perimere, conficere. A, 559. ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. Eſt adeo proprie, vitam perniciei offerre, perdere.

252. μή τι φόβονδ' ἀγόρευ'. φόβονδ' eſt, *in fugam* vt φόβονδ' ἔχειν ἵππους. vt Θ, 139 et al. Eſt ergo, quod et Euſtath. vidit, ellipticum. Sch. br. tantum ſenſum reddunt, μηδαμῶς περὶ φυγῆς λέγε. Heſych. μηδέν μοι περὶ φυγῆς διαλέγου. Melius Euſtath. p. 545 μή μοι ἀγόρευε, τρα πῆναι φόβονδε. Sic Π, 697 φύγαδ' ἐμνώοντο ἕκαστος ſc. τρέπεσθαι. Koeppen ſupplebat: μὴ ἀγόρευε ἐκεῖνα, ἃ φέρει εἰς φόβον. — Pro μή τι eſt μή τε Sch. br.

ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἴω. (Ptolemaeus) Aſcalonita legebat οὐδέ σε. At Sch. A. contendit „οὐδὲ σὲ eſſe ſcribendum.“ ita vero erit, te, ne te quidem. οὐ δέ με Cant. et margo ed. Libert. at Bentl. e Cant. laudat οὐ-σέ με.

253. οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. — quod γενναῖον nonnulli acceperunt ἐγγενὲς, πάτριον. Sch. A. Incidit in eosdem veteres Euſtath. vbi plura. Et fuit ex iis Apollon. Lex. γενναῖον. συγγενὲς, appoſito hoc verſu, et Schol. Pind. P. VIII, 53. qui etiam ibid. vſ. 63 τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παισὶ λῆμα eodem modo interpretatur συγγενικόν.

οὐ γάρ ἐμοὶ mſ. ap. Barnes. Cant. ap. Bentl. Moſc. 1. leniore ſono.

ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. non eſt, fugiendo pugnare, vti quoque Euſtath. acceperat; nec ἐν μάχῃ ἀλυσκάζειν, φεύγειν, in pugna fugere; verum eſt paullo durius dictum pro ἀλυσκάζειν, ὥς τε μὴ μάχεσθαι. Inf. Z, 443 αἴ κε, κακὸς ὣς, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. ἀλυσκάζοντα memorat Euſtath. ſi non vt lectum, certe, quod legi poſſit.

255. ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν Sch. ὀκνείω ἀντὶ τοῦ ὀκνείως ἔχω. Alii ὄκνον de metu acceperunt. Sic Sch. B. et Euſtath. quo ſenſu et apud Atticos ſcriptores occurrit, itaque ὀκνείω φοβοῦμαι interpretantur, allato

hoc versu, vt in Schol. Sophocl. El. 320. v. ad Timaeum Lex. h. v. et Sch. B. inf. ad 275.

ἐπιβήμεναι Bentl. adscripsit, nescio vnde. Et occurrit hoc in Schol. Sophocl. Trach. 7. etsi in iisdem ad Oedip. T. 749 et ad Electr. 255 recitatur ἐπιβαινέμεν. Vtrumque bene se habet.

ἀλλὰ καὶ αὔτως ἀντίον εἶμ' αὐτῶν. scribitur αὔτως et οὕτως. hoc habent Lips. Townl. Ald. 2. cum sequacibus it. Rom. et praefert Ernesti, ne alterum, αὐτῶς, mali ominis sit, cum et esse possit, frustra. αὔτως erat in Flor. Ald. 1. reuocatum a Steph. tuetur illud Ven. c. al.

256. ἀντίον εἶμ' αὐτῶν. Cant. ἀντίος.

τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη, ἐᾷ vna syllaba effertur, nec hoc insolens, cum et ἐῶμεν dissyllabum sit K, 344. T, 202. et ἐάσουσιν trinis syllabis Od. Φ, 233. obseruante Clarke. Sch. A. et B. docent, veteres multa esse argutatos, quaerendo, an ἔα sit imperfectum pro εἶα, (vt Il. Π, 731 Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριξε. item Od. Ψ, 77. 244.) Alii statuerunt, ex ἐάω factum esse per apocopen ἔα, vltima breui, quod etiam Sch. br. et Eustath. sequuntur, quo nil ineptius; teste eodem multo pauciores fuere, qui ἐᾷ legerent, sunt in his ms. Mori Cant. At sine iota subscripto ἐα est etiam ex Veneto expressum. Bentl. videtur legisse δ', τρεῖν δ' οὐκ ἐᾷ. De τρεῖν v. inf. Λ, 545. τρέσσε δὲ παπτήνας.

Ad vs. 257 appicta ⊱ nullo subiecto Scholio, quod spectare potuit ad πάλιν αὖτις.

258. εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσι. Ex canone grammatico scribendum videri potest ἕτερός κε φύγῃσι. Verum γε ad ἕτερος spectat, alter saltem, nec quicquam profeceris, nam restat alterum γε in εἰ γοῦν, vel εἴγ' οὖν. Itaque legendum, εἰ κ' οὖν. nisi contendas, ad Homerum canonem Atticorum haud spectare, sed dici εἰ φύγῃσι, omisso ἄν, ἐὰν φύγῃ, pro Attico εἰ φύγοι. Simile exemplum inf. Π, 30 videbimus.

260. αἴ κεν — ὀρέξῃ. non nisi vn. Vindob. ὀρέξει.

261. σὺ δὲ τούςδε μὲν ὠκέας ἵππους. ⊱ „quod δὲ abundat.“ Nondum didicerat grammaticus, δὲ in apodosi poni. Sch. Vrat. b. τοὺς δὲ καλλίτριχας ἵππους. putor ex vs. 323.

262. αὐτοῦ ἐρυκακέειν ⊱ „quod infinitiuus pro imperatiuo.“ et hoc potuit nouum ac notabile videri!

ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας. Primo loco haec nunc occurrunt, et a grammaticis illustrantur, itaque pauca h. l. sunt dicenda. Currus heroum erant humiles, binis rotis subnixi, quibus impositus δίφρος, cui insistebat auriga, ἡνίοχος, cum altero pugnante, ἐπιβάτῃ. Ambiebat δίφρον praecinctio aliqua, lorica, fere ad genuum mensuram. Haec est ἄντυξ, in qua eminebant paxilli, seu claui, ansae, circa quas religari poterant habenae. Obvia res est in antiquis monimentis, vnde clarior habetur notio, quam ex nota Hemsterhusii ad Lucian. T. I, p. 279. Si duae ἄντυγες memorantur, vt inf. E, 728. Υ, 500 videtur ἄντυξ binis semicircularibus partibus constitisse, quae vtrinque latus tegebant. A tergo aut humilior erat orbis, aut patebat, interuallo relicto, quo conscendi currus posset.

263. Αἰνείαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων. ⊱ quod et hic ἐπαΐξαι pro ἐπάϊξον. In Zenodotea vitiose erat scriptum Αἰνείω.

265. εὐρυόπα Ζεὺς primum nunc occurrit, pro εὐρυόπης, vt μητιέτα Ζεὺς et alia ex antiquo sermone servata in Ionico poeta. At εὐρύοψ vidimus A, 498. vtrumque obsoletum grammaticorum iam aetate, qui ex etymo declarare student, et modo ad vocem modo ad visum referunt, τὸν μεγάλως ἐφορῶντα, vel τὸν μεγάλους ἤχους καὶ ψόφους ἀποτελοῦντα vel τὸν μεγαλόφθαλμον interpretantes, ex ὄψ, vox, putes verius; est tamen ab ὤψ, ὠπὸς, etiam ἦνοψ, οἶνοψ et alia: Sed v. ad A, 498. Versu vtitur Maximus Tyr. Diss. XL, p. 268. vbi εὐγενείας ἱππικῆς exemplum vult proponere.

266. δῶχ' υἷος ποινὴν ⊱ „quod ποινὴ h. l. proprie dicta, et intelligitur ἕνεκα.“ Scilicet ποινὴ est compen-

fatio, ἀμοιβή, ἀντάλλαγμα, vt apud Pindarum. cf. Euftath.

υἷος esse fcribendum, docet Sch. A. esse enim ex υἷς, (υἷς) vnde υἷος, contracte υἷος. Eadem habet Etymologus. Versum respicit Eurip. Or. 1398. vbi v. Schol. Apud Maxim. Tyr. l. c. ἄρισται ἵππων legitur. Secundum haec non rapuerat Ganymedem Iupiter, fed pretio foluto patri coemerat; Spirant haec rudissimam antiquitatem, in qua vendebantur liberi; et ad cuius fe[illegible] fummam cuiusque hominis feu rei praestantiam ita declarabant, vt dicerent diuinam, a diis expetitam; Ita Ganymedem a Ioue; et equos Trois praeclaros, a Ioue acceptos. Ornata post haec fabula tanquam res vere gesta, variis modis: cf. Jl. Υ, 232. Bonam notam ad h. l. edidit Koeppen.

269. [illegible] ad ὑπόσχων θήλεας ἵππους. „quod Hellanicus θηλέας fcripferat.“ Sch. A. Ergo antiquus ille fcriptor iam de pronuntiatione monuerat? Sunt tamen verba Sch. Ven. A. „ἡ διπλῆ, ὅτι οἱ περὶ Ἑλλάνικον ἀνέγνωσκον θηλέας, ὡς ταχέας· ὡς Δωρικῶς ἐκτιθεμένου τοῦ ποιητοῦ. τὸ δὲ τοιοῦτο παρ' Ἡσιόδῳ πλεονάζει, Ὅμηρος δὲ οὐ χρῆται. Adiectum: θήλεας esse fcribendum, vt a cafu recto θῆλυς fit declinatum, θῆλυς ἐέρση· Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα (Jl. Τ, 97) θῆλυν ὑπόῤῥηνον. (Κ, 216) οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἀσκαλωνίτης.“ Dices, ita nondum patere, quid grammatici notare voluerint. Scilicet in Hellanico fcriptum aliquid esse debuit, vnde appareret, eum h. l. θηλέας pro θηλείας a θήλεια, (vt βαρείας χεῖρας) dictum accepisse; ita vero vltima, natura longa, corripi debet more Dorico; quem e Theocrito meminisse potes. Atqui Homero fuit ὁ καὶ ἡ θῆλυς, vnde θήλεος, et τὰς θήλεας ἵππους. Male in interpolatis Sch. br. θήλεας ἵππους ἀρσενικῶς. in ed. pr. legitur tantum θήλεας. θηλείας. Exposuerat Hellanicus in Troicis fabulam, de Trois equis, vnde eam repetierunt Apollodor. II, 5, 9. p. 130. et Schol. Jl. Υ, 145. (illatam in fragm. Hellanici p. 145. a doct. Sturzio) neuter tamen

ipſis Hellanici verbis, niſi quod prior ille *τὰς ἵππους* habet, vt et Diodor. IV, 42. et haud dubie Hellanicus *θηλείας* reddiderat Homericam vocem *θήλεας*. Expreſſum *θηλέας* in Vrat. A. Flor. et Ald. 1. Mutatum in Ald. 2.

270. *τῶν οἱ ἒξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη*. Agnoſcit *γενέθλη* Euſtath. Idem habent Sch. br. Ven. Cant. 1. Barocc. et ap. Bentl. H. L. C. M. Vrat. a. *γενέθλα* Vrat. b. Intulit in edd. vulgg. *γενέθλης* Ald. 2. idque firmat ed. Rom. Vtraque lectio bene ſe habet, vel vt ſit *ἐξ ὧν γενέθλης* pro *γεννήσεως*, vel *ἐξ ὧν ἐγένοντό οἱ ἒξ* (*ὄντες ἐκείνων*) *γενέθλη*. Alterum hoc doctius dictum videri poteſt. Eſt tertia lectio *γενέθλῃ* in Lipſ. Vrat. c. A. Vindob. eaque erat in Flor. Ald. 1. Argent. quod praetulerit Erneſti.

ἐγένοντο ἐνὶ μ. Hic in manifeſtum hiatum incidimus, quem Bentl. iam obſeruatum tollere ſatagebat vel per *ἐγένοντ' εἰνὶ* (quod et alibi occurrit vt Θ, 199 *σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ*) vel, *ἐγένοντ' ἄρ' ἐνὶ μ.* Ex vitioſorum tamen hiatuum numero facile eum eximas, ſi animaduerteris hiatum incidere in caeſuram medii verſus voce in pronuntiatione ſubſiſtente cum ſententia ipſa.

271. *τοὺς μὲν τέσσαρας*. *τῶν μὲν* Harlei. at *τοὺς μὲν* vbique, etiam in Apollon. Lex. in *τούς*. *ἀτίταλλεν*, *ἀταλῶς*, *τρυφερῶς ἀνέτρεφεν*. Sch. br. vide de voc. ad N, 27.

272. *τὼ δὲ δύ' Αἰνείᾳ δῶκε μήστωρε Φόβοιο*. ⟝ *οὕτως Ἀρίσταρχος· μήστωρε δυϊκῶς. ἐπὶ γὰρ τῶν ἵππων*. Sch. A. quaeras: quid igitur aliud fuit lectum? Scilicet *μήστωρι Φόβοιο*, vt ad Aeneam referretur. Ita enim legitur idem verſus altero loco Θ, 108 *οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην, μήστωρα Φόβοιο*. Praefert quoque hanc lectionem Bentl. et video eam a Barneſio neſcio vnde apponi. Scilicet ipſa res et vſus Homericus, inquis, perpetuus praeferre iubent Aeneam *μήστωρα Φόβου*. Eſt enim hoc perpetuum heroum elogium; addes, fuiſſe lapſum h. l. procliuem, cum antecedat *τὼ δὲ δύο*. — Omnia haec bene ſe habent; verum ſi h. l. lectionem omnium librorum relinquere maluerim, et criticum acumen praeferre: quid fa-

ciendum erit in tot aliis locis multo magis tale obsequium postulantibus, si nobis constare volumus? Iam autem μήστωρε φόβοιο lectio est non modo librorum, sed et Sch. br. A. B. nec vllum vestigium alicubi occurrit lectionis variantis, nisi forte Hesychii glossam memores aliunde insertam alieno loco post μνήστωρ, αήστωρι, βασιλεῖ, φρονίμῳ. Equos autem μήστωρε φόβοιο nouo more dici, nihil habet quod improbes; inferunt illi fugam curru inuehentes heroem insistentem; vt sup. 222 iidem equi Aeneae ἐπιστάμενοι — διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι. Et B, 767 vidimus Eumeli equos ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρηος φορεούσας. Vltima haec omnem dubitationem tollunt. De φόβος et synonymis longa est obseruatio Schol. B. De μήστωρ v. V. L. ad Δ, 328.

273. ἀροίμεθά κε κλέος εὐρύ. Reuocaui κε pro κἂν quod alienum est. κὲν erat in Cant. Barocc. Lipſ. Vrat. a. b. c. Townl. Mosc. 1. 3. codd. Vindob. et edd. Flor. Rom. Aldd. omnes vsque ad Turneb. in quo primum κἂν apparet; seu incuria seu mala sedulitate illatum; non enim codicum vlla esse videtur auctoritas. κε ipsum offert Ven. Harlei. Sch. br. ἀροίμεθά κε, κτησαίμεθα ἄν. Prorsus similis locus Θ, 196. vbi est ἄν. εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἐελποίμην ἂν —

276. τὸν πρότερος προσέειπε. τῷ πρ. cum gl. πρὸς τούτους Mosc. 1.

278. ἦ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο. ἦ πρὸς τὴν ἑρμηνείαν. quod ἦ h. l. est βεβαιωτικόν. At fuere qui ἦ pro εἰ acciperent, et cum sequ. iungerent. In Townl. est ἦ sed εἰ apposuit alia manus, quod et in vno cod. Vindob. et in marg. ed. Libert. erat; et haberet hoc quoque locum.

280. προΐει. προίῃ Vrat. a.

281. διαπρὸ vna voce alii, vt vbique.

283. τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε. Monet Ven. A. non esse ἔπι scribendum, spectare enim ad ἄϋσε, (adeoque pro ἐπάϋσε.) Praeterea retrahi non posse accentum, si alia verba interposita sint; nisi in fine versus hoc occur-

rerit. (Velis argutiarum rationes audire? vide Schol. ad B, 831.) — μακρὸν aiunt esse pro εἰς μ. Eust. εἰς πολὺ μῆκος καὶ διάστημα ἀέρος.

284. βέβληαι κενεῶνα διαμπερές. κενεῶνα interpretantur grammatici τὸν λαγόνα παρὰ τὸ κενὸν εἶναι αὐτὸν ὀστέων. A. B, Sch. br. ad h. v. et ad 857. Etymol. Hesych. Eustath.

285. Δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι. Hic nulla varietas. At vid. ad 104. Interpretantur Sch. br. ἀνασχέσθαι, ὑπομεῖναι. τὸ εὖχος primo nunc loco occurrit, proprie, τὸ καύχημα, frequentatum Homero et Pindaro pro νίκη, interdum ita positum, vt saltem designet aciem superiorem altera factam. v. c. Λ, 287.

287. ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες. In Hesych. ἤμβροτες et ἄμβροτες, monente Bentl.

288. πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα. Trina repetitio τῆς γε post οὐ μὲν σφῶΐ γ' οἴω. Barnes. recte monet illud γ' post πρὶν abesse posse, adeoque fuisse olim: πρὶν ἀποπαύσεσθαι πρὶν ἢ, nam ipso tono producitur syllaba. Consentiunt tamen excepto vno Vindob. codd. in γ'. et Clarke adeo nescio quid faceti in hac repetita particula sentire sibi videtur. At ἀποπαύσασθαι Cant. Barocc. Ven. Lips. Vrat. b. c. A. Mosc. 1. 3. ἀναπαύσασθαι Townl. edd. Flor. Ald. 1. deferunt eam lectionem Ald. 2.

289. αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν. Ex quod ταλαύρινον dicitur paragogice. Scilicet quaesitum est de etymo vocis. Aristarchus putabat ex ταλαὸς factum esse ταλαύρινος, (etsi non docuit nec apparet, qua analogia) nec esse aliud quam εὔτολμον καὶ ἰσχυρόν. (propius ad etymon Etym. Hesych. Sch. br. ὑπομονητικόν.) Subiicitur ὁμοίως δὲ καὶ Ἀριστοφάνει (deb. Ἀριστάρχῳ) ὁ Τρύφων. At alii a ῥινὸς duxerant, qui *clipeum tenendo perdurat*; (ὁ ταλάων, ἔχων ἐν χερσὶ τὸν ῥινὸν, τὴν ἀσπίδα, quae res non parua laboris tolerantia egebat) Itaque iidem cum adspiratione scripserant ταλαυρῖνος: (scil. vt ex ταλαορινος factum sit ταλαυρινος, forte ex ταλαϝρινος) Addit Sch. A. ἡ μέντοι παράδοσις ἐπείσθη Ἀριστάρ-

χῶ. Et ita res se habet. Nam similiter Apollon. Lex. ταλαύρινον, τολμηρόν. παρῆκται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ τλῆναι, καὶ οὐκ ἔγκειται ὁ ῥινός. ὡς οὐδὲ ἐν τῷ κελαινεφὲς τὸ νέφος. (de hoc sup. ad Δ, 140.) Sic quoque Hesych. Sch. br. etiam inf. ad Υ, 77. Sch. Aristoph. Acharn. 963. Vtraque ratio proposita in Etymol. et in Eustath. qui mira alia comminiscitur.

αἵματος ἆσαι Ἄρηα. Nil in Sch. Ven. notatum. At Eustath. *Martem* pro ense dictum notat: ἀστείως, inquit, δηλοῖ τὸ εἰς πολὺ αἷμα βάψαι τὸν ἄρην, ἤγουν τὸ ξίφος. Praeiuerant veteres grammatici: v. Etymol. qui h. l. apposuit, Hesych. in αἵματος α. A. Ipse Apollon. Lex. in Ἄρης — ἐπὶ δὲ τοῦ σιδήρου. laudato vs. 569 N. ἔνθα μάλιστα γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι, vbi saltem esset pro vulnere dictum, non pro ense. Nam Martem ad pugnam, vulnera, caedem, transferri satis constat.

Debebat homines sensus poeticus docere, Martem etiam in his tanquam personam adhiberi: Satiatur ille sanguine ac caede, adumbratus ad ingenium hominum ferocium priscae aetatis, qui *ferarum more* caesorum hostium sanguinem gustabant: cuius rei vestigia occurrunt tot alia in Homericis; vt Δ, 35 Iupiter de Iunone εἰ δὲ σύ γ' ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας — in votis Achillis X, 346. qui vellet ipsum sanguinem Hectoris degustare. cf. Hesiod. Sc. Herc. 251. Nisi haec et alia exempla essent, dicerem a leonibus aliisque feris hoc esse translatum, vt in vetere poeta est (cuius fragmentum nunc inter Theocritea habetur XXV, 253) leo μαιμώων χροὸς ἆσαι. Mansit modus loquendi temperata iam feritate hominum. Expletur igitur et satiatur sanguine Mars caeso hoste, dum adstat pugnanti, et tribuitur ei, quod olim feri homines faciebant hoste occiso. Similiter tribuuntur Marti alia, quae in pugna fiunt. *Mars sistit impetum hastae emissae* in loco, in quem est adactus, ne illa ad interiora penetret: Π, 613. P, 539. N, 444. Mars *dolorem creat* vulnere, vt in illo N, 569.

Mars *interimit* pugnantes, vt Ω, 260. *Incalescunt* pugnantes *Marte*, adeoque Mars eos afflat, subit, vt vatem ἐνθουσιῶντα Apollo, h. vis Apollinis: δῦ δέ μιν Ἄρης P. 210.

At veteres argutias suas petierunt ex iis locis in quibus *hasta* dicitur velle *satiare se* corpore seu visceribus h. e. penetrare. δοῦρα λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι Λ, 573. O, 317. Φ, 168. Atqui et hoc antiquo more dictum est, quo rei inanimatae sensus tribuitur.

Versus repetitur Υ, 78. Χ, 267. — ασαι, πληρῶσαι Apollon. Lex. vbi Apion notatur, qui ab (ἄτω duxerat. Male, cum ductum sit ab ἄω vel ἄεμι, quod serius factum ἄδω, satio. v. Excurs. ad v. 203. Apud Suidam recte primo loco κορέσαι memoratur; tum vero inepta adiiciuntur: ἢ αἵματι μολῦναι καὶ χρῶσαι. ἄση· γὰρ ἡ ῥυπαρία. —

290. Ad βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν, quaesitum est, (ζητεῖται) quomodo hasta a Diomede pedite in Pandarum, currui insistentem, emissa ex alto deorsum subter oculos descendere potuerit. Mira argutantur Sch. A. Sch. br. et ad vs. 293 Sch. B. cum Eustath. Simplex responsio erat, hastam missilem torqueri, circumagi, vt in altum acta desuper in corpus incidere possit.

291. ἐπέρησεν ὀδόντας. Bentl. hinc emendat Hesychii glossam: πόρησεν, διεπέρασεν.

292. γλῶσσαν πρυμνὴν — Scribendum esse πρυμνήν, cum sit adiectiuum, at πρύμνην, si sit prora, docent Sch. A. Eustath. et al. grammatici.

Quaerunt veteres acumen in hoc, quod, qui inaniter multa dicta iactauerat, Pandarus nunc linguam transfixam habet; nec modo Eustath. verum et Athen. VI, 8.

293. αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα. Sch. A. „ἐξελύθη est Aristarchea lectio; alii ἐξεσύθη.“ At Lips. cod. legit ἐξέσυτο. et Schol. „ἐξέσυτο. ἐξελύθη τῆς ὁρμῆς, ἐπαύσατο. ἐξελύθη Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ ἐξεσύθη.“

Mira est lectionis varietas in hac voce. Erat ἐξελύθη in Flor. ed. sed Ald. 1. ἐξεχύθη intulit, vna cum Rom. hocque retinuere edd. donec secundum notam Ernestinam Wolfius V. C. reuocauit ἐξελύθη, recte ac vere. [illegible] ἐξεχύθη quod ex Aldd. profectum debetur haud dubie interpolatori, nec ex codd. praeterquam in vno Vindob. notatum vidi. ἐξεσύθη accommodatissimum est per se rei et sensui; et sic in Eustathii verbis legitur tanquam ex eius codice; Legitur quoque sic in cod. Stephani, (nisi is est Eustathius) in [illegible]rat. a. et A. et vno Vindob. ἐξεσσύθη Vrat. b. Nec alienus ab ea lectione erat B[illegible]leius. In Sch. br. ed. pr. Ald. erat ἐξελύθη. (substituerunt edd. ex vulgata lectione ἐξεχύθη) ἐξώρμησε, διῆλθε. Necesse est [illegible]mmaticum legisse ἐξεσύθη. In Mosc. 1. est ἐξεχύθη in litura, at superscriptum est ἐξώρμησεν, ἐξῆλθε. Itaque et ibi scriptum erat ἐξεσύθη. Legisse quoque sic Venetum B. necesse est, nam in Sch. B. est: τὸ δόρυ ἐξῆλθε διὰ τοῦ γενείου. Videtur eius locum inuasisse alterum quod in Lip. est ἐξέσυτο, quod toties in poeta occurrit de eo, quod celeriter erumpit, ἐξέσυτο vel ἐξέσσυτο. vt Jl. H, 1. κατέσσυτο Φ, 382. διέσσυτο inf. 661. et O, 542 αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα. Exhibet quoque ἐξέσυτο Townl. Verum, vti contra ἐξεσύθη moneri potest, aoristis primis passiuis Homerum non facile vti, vt nec ἐσύθη vel σύθη in Homericis occurrit, ita alterum ipsa facilitate sua suspicionem mouere.

Restat Aristarchea lectio ἐξελύθη, eaque doctior et firmata codicum auctoritate. Nam est Homericum λύεσθαι de impetu, qui sistitur; et omnino de vi et robore fracto, vt in Patroclo Π, 805 λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα et λύθη vsitata Homero forma, vt mox 296 τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε, μένος τε. Est adeo sensus τῶν αἰχμὴ ἐξελύθη, *impetu suo elanguit hasta*, idem fere quod in illis de hasta non vlterius penetrante. ἔνθ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης, N, 444 et al. Tum ἐξελύθη legitur in optimis codd. Mori. Barocc. Cant. Vrat. c. et nunc Veneto, etiam in Harlei. superscripto σ. et in vno Vindob.

In Hefychio eft ἐξελύθη. ἐπαύσατο τῆς ὁρμῆς. Nec aliter Codex Apollonii Lex. in αἰχμητάς et fic recitatur verfus in Luciani Pfeudolog. 27. Mirum in Etymologo nullam memoratarum vocum legi.

In fine verfus pro ἀνθερεῶνα vitium eft ed. Flor. et Ald. 1. ἐς κενεῶνα, ex codd. propagatum; nam fic quoque fcriptum eft in Vrat. c.

295. παρέτρεσσαν δέ οἱ ἵπποι: tantum de motu, quem equi confternati facere folent, accipi poteft; non, quafi confternati fugerint, vt acceperunt Sch. br. διὰ δέος ἔφυγον. Nam, fi fugerant, abreptus fuiffet cum iis Aeneas currui infiftens — τεύχεα αἰόλα, varia feu colore feu fplendore. v. fup. ad Δ, 186.

297. Αἰνείας δ' ἀπόρουσε. Aeneam neceffe eft defcendiffe curru, fi tueri volebat corpus Pandari: quod ἤριπεν ἐξ ὀχέων. variauit tamen lectio. Erat ἐπόρουσε in edd. Flor. Ald. 1. cumque Ald. 2. vulgaffet ἀπόρουσε, quod etiam ed. Rom. habet, feqq. edd. exempla iterum deferuit Turnebus, et ἐπόρουσε reuocauit, quem fequutus eft Henr. Stephanus cum ceteris, etiam Barnes, Clarke. Et ferri vtique poteft hoc quoque; nam et *defcendere curru* et *irruere* debuit Aeneas, fi cum Diomede congredi voluit. Litem lectioni iterum mouit Ernefti, et ἀπόρουσε probauit ex Sch. br. et e Lipf. a pr. m. itaque recte recepit Wolf. quem v. in praef. p. XXVIII. Nunc auctoritates habemus lectionis Ven. cum Sch. A. Cant. Harl. Vrat. b. A. Mofc. 1. duo Vindob. Etiam Hefych. ἀπόρουσεν, ἀφήλετο. Vox in eadem re aliquoties occurrit, vt fup. vf. 20. et inf. 836.

In Schol. A. nugax eft fubtilitas Heliodori grammatici, apud Herodianum ἐν τῇ προσῳδίᾳ, qui interpungebat poft ἀπόρουσεν, „vt a Pandaro clipeum et haftam Aeneas ipfe receperit" — Videtur adeo quoque vf. 300 ita accepiffe, vt Pandari arma effent δόρυ et ἀσπίς. Scilicet, ne prorfus inepta haec effe putes, cogitandum eft, aurigantem non tenuiffe clipeum et haftam; vnde adeo haec Aeneas acceperit, non monuit poeta. Credendum

tamen, aurigantem non nudum adſtitiſſe, ſed ſi laeua habenas tenebat, dextra haſtam tenuiſſe, clipeum in tergum reiectum habuiſſe.

298. ſ— 299. ſ— 300. ſ— appoſita ſligme, quae forte ad modo notatas Heliodori argutias ſpectauit, nec tamen quicquam monitum, praeterquam ad v. 299. quod ἀμφιβαίνε ductum ab animantibus: quod iam vidimus ſup. ad 21. At ſuper ἀλκὶ commentati ſunt grammatici, eſſe factum ex ἀλκή. quo quid indoctius! Viderat (Ptolemaeus) Aſcalonita, etiam antea Apollon. Lex. h. v. eſſe ab ἀλξ ductum, quod recte Sch. br. ſequuntur, et Tryphon in libro primo περὶ τῆς ἀρχαίας ἀναγνώσεως ad Ariſtarchum prouocauerat docentem, Aeoles (nam Αἰολεῦσι leg. pro αὐτοῖς) ita dixiſſe, ἴῶκα pro ἰωκήν, κρόκα pro κρόκην, ergo ἄλκα pro ἀλκήν. Eadem ap. Euſt. Etymol. Schol. Suid. in Ἴῶκα et al. quorſum enim enotarem haec? cf. ad A, 600.

300. ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην. iterum variat ſcriptura πάντοσε ἴσην vt in Townl. v. ad Γ, 347.

301. ὅςτις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι. Moſc. 1. τοῦδ'. Erat ἀντίον in edd. profectum ex Ald. 2. accinente ed. Rom. reuocatum ἀντίος ex Flor. Ald. 1. tum codd. Harl. et L. apud Bentl. Ven. Vrat. c. A. Moſc. 3. Vindob.

Tandem ἔλθῃ pro ἔλθοι Vrat. A. minus bene.

302. σμερδαλέα ἰάχων. Tyrannio ſcribere iuſſerat ἰαχῶν, quod refellit Sch. A. cf. ad A, 482.

χερμάδιον. χειροπληθῆ λίθον. Sch. br. Euſtath. Etymol. paſſim alii.

Verſus 302. 3. 4. repetuntur inf. Υ, 285. 6. 7. vbi in Aeneam transferuntur molientem in Achillem ea ipſa, quae h. l. a Diomede in ipſum patrantur; quae res ſuſpicionem facile induere poſſit.

Ceterum hic locus de Diomede notatus eſt in quaeſtione de priorum hominum magnitudine et robore corporis, ſequiorum aetatum corpora multum ſuperante: quam opinionem iam Homeri aetate viguiſſe ex h. l. patet. Alter locus eſt M, 381 de Aiace, 449 de Hectore,

et Υ, 287. vbi de Aenea eadem, quae hic de Diomede, narrantur. Expressit ea Virgil. XII, Aen. 807 sq. Sunt alia loca, sed remotiora a re, in quibus virtus maiorum praefertur, vt A, 272. 3. et al.

303. ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν. Est hic vnus ex illis locis, in quibus Attica subtilitas in vsu optatiui desideratur, qui recte sine ἂν vel κεν ponitur, si vere optantis est; sin potentialis, ἂν vel κεν desiderat: qua de re ad Tragicos et Comicum saepe monuere viri docti, inprimis Brunck. vt ad Aristoph. (To. III, p. 17.) videtur adeo in δύο γ' latere δύο κ' ἄνδρε φέροιεν. φέροιεν ἄν. quod et censuit nuper secundum ista Eichstaedt V. C. Quaest. Spec. p. 68. Est tamen constans librorum lectio, etiam repetito in hemistichio Υ, 286. et in Homerica grammatica nolim istam ἀκρίβειαν Atticorum, inprimis cum a grammaticis antiquioribus desiderata non sit, requirere, saltem omnino tanquam necessariam inferre non ausim.

χερμάδιον — μέγα ἔργον. Mirum est, Eustath. et Sch. br. in hoc argutari et reddere, μέγα βάρος. Est enim haud dubie, quod serioribus μέγα χρῆμα. Emissis autem frustra hastis saxo obuio hostem petere, non dedecori fuit heroum aetate.

306. ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι. ἔνθα γε Vindob. Mosc. 1. ἐντρέφεται, cum gl. ἔνδον τρέφεται. ἰσχίῳ ἀναστρέφεται ed. Rom. vnde ἀνστρέφεται fecit Iunta. κοτύλη notatur Sch. A. B. br. Eustath. In Apollon. Lex. πᾶν τὸ κοῖλον, etsi locus ille non ad h. l spectat, sed ad Χ, 494. vbi est mensurae genus. Conficitur ex iis, κοτύλην esse cauum ossis, in quo caput ossis femoris vertitur, τὸ ὑπὸ τὴν ἰσφὺν ὀστέον, εἰς ὃ ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν ὅπερ καὶ γλουτὸς καλεῖται, καὶ κοτύλη παρὰ τὴν κοιλότητα. Ceterum prorsus ad anatomicas rationes accedit, quod poeta narrat duo tendines, (quos ambo narrat ruptos, saltem, luxatos; nam mox iterum coaluit Aeneas) quibus os femorale in coxa vertitur et firmatur. Laudat quoque versum, e

quid κοτύλη sit, explicat Galen. ad librum de fracturis To. XII, p. 224.

308. ὦσε δ' ἄπο ῥινὸν — sic et Ascalonita scripserat, quoniam est ἀπῶσε, et retrahitur tonus, quoties verbo aut nomini postposita est praepositio. Repugnare tamen videtur Sch. A. nisi verba manca sunt, quia δ' interpositum est.

309. ἔστη γνὺξ ἐριπὼν ⸓ quod est ἔμεινεν ἐπὶ τὰ γούνατα πεσών.

καὶ ἐρείσατο γαίης· ἐπεστηρίχθη. ἐπέλαβε gl. Mosc. 1. ἐπερείσθη Sch. br.

310. ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε. ※ „quod h. l. versus bene se habet, minus bene in locum de Hectore est translatus Λ, 355. 6." Sch. A. Rationem certam iudicii haud video.

ἀμφὶ δὲ ὄσσε ab Homero esse nequit, hiatu insolenti relicto. Barnes: „γρ. ἀμφὶ δ' οἱ ὄσσε et ἀμφὶ δ' ἓ ὄσσε perperam, nam esset ϝοι et ϝε. In Eustathio est ἀμφὶ δέ οἱ ὄσσε. Bentl. refingit ἀμφὶ δ' ἄρ' ὄσσε. Lenius erit ἀμφὶ δέ τ' ὄσσε. De modo loquendi ἀμφιεκάλυψε τὼ ὄσσε νὺξ v. inf. ad 659.

311. καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ — mutatum pro ἀπώλετο ἂν Sch. A. Bentl. coni. ἀπόλωλε, et laudat Od. Ξ, 137 ὣς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε, vbi sententia est diuersa, nam est definite pronuntiatum. Verum ἀπόλοιτο κεν est pro ἀπώλετο ἄν. Spectat huc Eustathii obseruatio p. 562. qui hoc ad Attica refert: h. e. Atticos talia amare: ἔστι δὲ Ἀττικὸν, τὸ ἀντὶ παρῳχημένων χρῆσθαι τοῖς εὐκτικοῖς. οἷον τὸ ἔλθοι ἀντὶ τοῦ ἦλθε καὶ τὸ δράμοι, ἀντὶ τοῦ ἔδραμε, καὶ τοῖς ὁμοίοις, ὧν ἡ χρῆσις ἀπειροπληθής. Debebat grammaticus addere ἄν, ἔλθοι ἄν, δράμοι ἄν.

313. ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε. de forma loquendi v. ad B, 714. et de fabula B, 821.

314. ἀμφὶ δ' ἑὸν — δ' ὃν Vrat. b. δὲ ὃν Cant. et Vindob. hoc melius. Scilicet fuit δε ϝον.

315. πέπλοιο φαεινοῦ ad candorem refer. Sup. Γ, 419 ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. Qua in re iam tum artem ali-

quam nouerunt, faltem διὰ τοῦ πλύνειν, vt Od. Ω, 146. 7.

516. ἔρκος ἔμεν βελέων non quafi ita eum tutum a vulnere, reddere voluerit, fed tantum occultare: notante Sch. A, et br. cum Euftathio. Scilicet in numinum poteftate fitum hoc eft, vt fe adfpectui hominum fubducant; nunc etiam fub vefte mortalem vifui hominum eripit. Verba tamen fatis declarant, vefte deam tela excipere voluiffe.

317. μή τις — ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο vulgo legebatur. ἐκ θ. ἕλοιτο. Cant. Barocc. C. H. L. Bentleii, Ven. Vrat, a. Mofc. 1, duo Vindob. vt inf, 346. Eft tamen et alterum frequentatum; inf. 673. 691.

318. ἡ μὲν ἑὸν φίλον υἱὸν — In Mofc. 1. ἡ μὲν τεὸν φ. in vno Vindob. σὸν — porro ὑπεξέφερε πολέμοιο, feu vt vulgo interponitur ν, ὑπεξέφερεν πολέμοιο. Eft πτολέμοιο in Harlei. quod alias legitur, fi breuis fyllaba antecedit, vt in μάχης ἠδὲ πτολέμοιο, et fic fexcenties.

319. οὐδ'—. ἐλήθετο συνθεσιάων. συνθηκῶν. ἐντολῶν. Sch. br. Hefych. et Euftath. τὰς φιλικὰς, inquit, παραινέσεις ἐνταῦθα συνθεσίας. Scilicet proprie funt συνθῆκαι, ὁμολογίαι, de quo conuenerunt duo inter fe, vt fup. B, 339. et Apollon. Lex. h. v. Conueniunt tamen inter fe etiam monitus et qui monet de obferuando monitu.

320. Longiffimum eft excerptum in Ven, B. fuper voc. ἀγαθὸς, quod fatis declarat, grammaticos exemplari fuo Homeri interdum vfos effe pro aduerfariis, quibus configgnarent, quicquid alicubi lectum effet. Extat idem excerptum apud Diogen. Laert. VII, f. 94. et ap. Suid. in ἀγαθόν. Extrema ibid. in ἀγαθοῦ δαίμονος, quae ex Philopono ad Ariftot. de anima c. 2. petita effe docuit Kufter. Ad poetam haec omnia nihil faciunt.

321. τοὺς μὲν ἑοὺς ἠρύκακε. ἐρύκακε vitiofe Ald. 2. cum feqq. et Rom. etfi Euft. recte ἠρύκακε exhibet.

322. νόσφιν ἀπὸ Φλοίσβου. Non effe ἄπο fcribendum, monet Ven. A. effe enim ἀπὸ Φλοίσβου iungenda. De Φλοῖσβος, qui proprie eft aquae feruentis et ebullien-

tis ἀπὸ τοῦ Φλέω, ἀναβράζω, tanquam de voce ad sonum facta, diligenter monuere grammatici: v. Etymol. tum omnino ταραχὴν, θόρυβον, exponunt Sch. Hesych. Eust. Iterum hoc sensu inf. E, 469. K, 416. Υ, 377. Et sic tandem pro ipsa pugna.

323. ⟝ „quod Zenodotus scripserat Αἰνείως, vt Πρωτέως." Scilicet fuit ab eo scriptum Αἰνείω δὲ ἐπαΐξας. Vix enim assequi licet, quomodo Zenodotus tam indocte in hoc versari potuerit; nisi malis suspicari, grammaticum in vitiosum codicem incidisse. Verum supra quoque, vbi 263 idem versus legebatur, Zenodotus Αἰνείω legisse tradebatur. Iungenda autem sunt Αἰνείαο ἵππους, non Αἰνείαο ἐπαΐξας, vt Stephanus facit.

325. ὃν περὶ πάσης τῖεν ὁμηλικίης. Erat editum πέρι pro περισσῶς. At recte monet Ven. A. non esse πέρι scribendum; esse enim περὶ πάσης pro ὑπέρ. Prouocat ad Scholion A, 287 quod excidit. cf. ad B, 831.

326. ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη Apollon. Lex. h. v. ἄρτια. ὑγιῆ. ἡρμοσμένα (quod h. l. respondet) ἀπηρτισμένα. λέγεται δὲ ταῦτα (vltimum) καὶ ἄρμενα. Similia Hesych. Etymol. Sch. br. Eust. Scilicet ἄρτιος, ἀπὸ τοῦ ἄρω, h. e. ἁρμόζω, est *congruus*, *coniunctus*; etiam voluntate, amicitia. Alius vocis vsus est, vt ἄρτιος sit prudens, quem h. l. Ernesti amplexus est. Sunt sane τὰ ἄρτια consentanea rei, et refertur vox modo ad veritatem, modo ad prudentiam suadentis vel loquentis, vt Il. Ξ, 92. et Od. Θ, 240 ὅστις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν. Et ἀρτίφρων Od. Ω, 260. Minus tamen conuenit notio h. l. vbi est ἄρτια οἱ. Similiter de animorum coniunctione dictum Od. Τ, 248.

Porro semel est monendum de prisco loquendi more τοῦ εἰδέναι cum adiecto plurali, αἴσιμα, πεπνυμένα, pro ἤπιον εἶναι, et sic alia. Ita ἄρτιά οἱ εἰδέναι, est ἄρτιον, προςφιλῆ εἶναι αὐτῷ.

ᾔδη, ᾔδη, ἤδη, ᾔδει. etiam h. l. variat. v. ad A, 70.

329. ⟝ Αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους. Corruptum Sch. A. „ἡ διπλῆ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει,

κρατερώνυχες: (quo tandem sensu?) βίαιος δὲ ἔΦη· ἡ συναλοιΦή. (atqui huic locum vllum haud video.) τὸ δὲ ἑξῆς ἐστιν· αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε τοὺς ἵππους, τουτέστι κατόπιν ἐλαύνειν." Vltima expleas e Schol. br. κατόπιν Διομήδους, μετὰ τὸν Διομήδη, ἕπεσθαι, ἤγουν ἀκολουθεῖν, ἐποίησε τοὺς ἵππους· equos εἶπε (*insequi fecit*) μετὰ Τυδείδην. Si quid variatum fuit in his versibus, suspicor fuisse hoc: αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπον κρατερώνυχες ἵπποι. (*equi Diomedem confestim insequuti sunt*) Ἐμμεμαὼς ὁ δὲ Κύπριν ἐπῴχετο. Sic tamen praestaret ἐμμεμαὼς δ' ὄγε, etsi ἐμμεμαὼς melius conueniret cum ἐπῴχετο.

330. 1. ὁ δὲ Κύπριν ἐπῴχετο νηλέϊ χαλκῷ, γιγνώσκων, ὅτ' ἄναλκις ἔην θεός. varie verborum iunctura fieri potest: aut γιγνώσκων, ὅτι ἔην. aut ἐπῴχετο, ὅτι. quod praefero, et γιγνώσκων absolute appositum, quia cognorat illam, caligine ab oculis remota. cf. Eustath. ad h. l. et p. 611, 20.

γινώσκων scribunt et hic Lips. et alii. Dictum ad B, 468.

332. αἵ τ' ἀνδρῶν πόλεμον κατακοιρανέουσιν. „(Ptolemaeus) Ascalonita scribebat πόλεμον κάτα." Vtrum Homericis temporibus obtinuerit, nemo dixerit. Sch. A. vindicat vulgatum κατακοιρανέουσιν, vt Od. A, 247. et inf. ἀνακοιρανέοντα. Adde sup. 162 καταβοσκομενάων. Simile iudicium vidimus de πολέας διακοιρανέοντα Δ, 230.

333. οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίη οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ. „ἡ διπλῆ, ὅτι πολεμικὴ ἡ θεός." spectat Sch. ad Enyo, vti apparet ex Scholio altero. cf. Sch. br. Ludunt in etymo vocis Etymol. et Hesych. Praestat ex Sch. A. παρὰ τὸ ἔνω, — Φονεύω, ἔνθεν καὶ αὐτὸ ἔντη. leg. αὐτοέντης. cf. Eustath. p. 524, 14. Discimus porro e Schol. fuisse olim, qui ἐνυώ scriberent. Rarior sane est deae memoratio; ab ea ductus Ἐνυάλιος Mars.

334. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων. Ven. δή ῥα κίχανε Ionice. De ὀπάζω doctum est Scholion, quod h. l. est pro διώκω. Sch. A. B. Leid. br. Etymol. cf. ad T, 238.

335. ἔνθ' ἐπορεξάμενος ἐφορμήσας. ἐπεκτείνας Apollon. Lex. h. v. Scilicet est prominens ὀρεξάμενος, σὺν ἔγχει, ἐπ' αὐτῆς. non hastam emittit Diomedes, sed hasta protenta eam percutit; hoc est οὔτασε. v. ad Δ. 307.

336. ὀξέϊ χαλκῷ. ὀξέϊ δουρὶ Cant. Mori. Barocc. Vrat. b. c. Mosc. 1. 2. Vindob. Ven. Ed. Flor quam deseruit Ald. 1. et recepit χαλκῷ, quod altera pars codicum exhibet, vt ap. Bentl. C. H. L. Nil refert, et aliquoties haec varietas occurrit. Apud Plutarch. Sympos. Qu. IX, 4. 5. festiua est quaestio, vtra manus Veneris fuerit vulnerata; dextram fuisse graui auctoritate docet grammaticus. Legitur et ibi χαλκῷ.

A 336 ad 635 ex Veneto A. nulla σημείωσις est apposita; interciderant enim aliquot folia; suppleta a manu seriore; itaque nec lectio codicis in hac particula nos morabitur. At in Sch. B. longum est Scholion adscriptum de Veneris vulneratae allegoria. At hoc esse descriptum video ex Heraclide, vt vulgare nomen est, c. 30—34.

337. χεῖρα — ἀβληχρήν. εἶθαρ δὲ — verba antiqua, quae iam Alexandrinis grammaticis interpretatione egere visa sunt. ἀβληχρὴν οἱ μὲν ἀπαλὴν, οἱ δὲ ἀσθενῆ. Apollon. Lex. h. v. Schol. br. adde Schol. A. ad Θ, 178 cum Eust. et Od. Λ, 134. Ψ, 282. De etymo disputant grammatici; mirum in modum; fuit puto ex βλῆμι, (βάλλω) βλήχω, βληχρὸς, ictui expositus, vt ex ψύχω, ψυχρός. Verum res vix digna, in qua haereas. Alia disputatio est, sitne α praefixum negatiuum an intensiuum; tandemque de accentu, sitne ἀβληχρὸς an ἄβληχρος; Est super his doctum Scholium ad Θ, 178 in Ven. A. et Eustath. et perturbate expressum in Etymol. in βληχρὸν, et ἀβληχρόν. Comparauit haec inter se iam Valken. ad Theocr. p. 218. et aliis otium fecit. Quod ad Pindari auctoritatem attinet, quem aiunt βληχρὸν pro σθεναρὸν dixisse, non satis fundi idonei habere videtur. v. Fragmenta Pindari e Thren. p. 33. At poterat laudari Apollon. IV, 621. vbi infesto Eridani odore grauantur Argonautae,

περὶ βληχρὸν βαρύθοντες ὀδμῇ λευγαλέῃ· haud dubie *grauiter infestati* odore tetro.

εἶθαρ nunc primo obuium; ducunt Schol. br. Eustath. et Etymol. ab εὐθὺς, εὖθαρ et εἶθαρ. nec tamen docent qua analogia. Dicendum erat esse dictum pro εὐθὺ ἄρα, εὐθέως. Quod tamen iota est, εἶθαρ, putes esse εἶτα ἄρα· ita vero τοῦ θ nulla apparet idonea ratio.

337. 338. δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν ἀμβροσίου διὰ πέπλου ὅν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί. Primo, ἀμβροσίου melius refertur ad πέπλου quam ad χροός. Tum ὄν κάμον, supplendum est περὶ ὂν κάμον, quod et Eustath. monet.

At in verbis πέπλου ὅν οἱ metrum laborat, cum sit ὃν ϝοι, quod syllabam ὂν producit. Dicas fuisse πέπλου ὅ οἱ nam est et ὁ πέπλος et τὸ πέπλον. At Homerus tantum priorem formam agnoscit. Reponas tamen auctoritatem alteri esse ex hoc ipso versu nostro, et ex altero Z, 90 vbi etiam πέπλον ὅ οἱ legendum est, non ὅς οἱ (ὅς ϝοι). In vno Vindob. οἱ exulat. Bentleius, qui dudum obseruarat vitium versus, procliuior est ad damnandum versum: ratione tamen non graui vsus: „nam manus erat nuda, non sub peplo." At vide vs. 315. Versus tamen per se facit suspicionem, est enim ex eo genere versuum, qui ad amplificationem a rhapsodis interpositi esse videntur; eo omisso excipiunt se: χροὸς ἀντετόρησεν πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος.

Est tamen versus per se pulcerrimus; et praeiuit in eo poeta multis aliis. Elegantissime eum expressit Apollon. IV, 423 sqq. vbi πέπλος, vestis seu velum vestimentis superiniectum, memoratur Baccho a Gratiis elaboratus: τὸν μέν ῥα Διωνύσῳ κάμον αὐταὶ Δίῃ ἐν ἀμφιάλῳ Χάριτες θεαί. Visconti Mus. Pio-Clem. III, p. 51 suspicabatur esse vtriusque poetae vnum eundemque peplum, eoque referebat Plin. XXXVI, 4, 8 *Liberum patrem palla Veneris velatum*; praestat tamen vtrique deo suam pallam relinquere.

De θέναρ, τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, inter ceteros v. inprimis Eustath.

339. ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο. Mori, Barocc. ἄβροτον. „γρ. θεαίνης" Barnes: ſuo, puto, commento.

340. ἰχώρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. Fuit ergo ὁ ἰχώρ, alioqui eſſe deberet οἷόν περ. cf. inf. ad 416. Bentleius hoc monuit, videri eſſe τὸ ἰχώρ, vt τὸ ἐέλδωρ, τὸ σκώρ, quae caſu obliquo carent. At codd. ἰχὼρ οἷος retinent, etiam in ſcriptoribus, qui verſum excitant, vt Plutarch. in Alexandro, vbi ille vulneratus hoc verſu vtitur p. 681. B. et de Fort. Alex. Or. II. To. II, p. 341 B. Diogenes Laert. IX, 60. Athen. VI, p. 251 A. et Seneca Suaſ. I, p. 5.

Euſtathius, ſecundum veteres, forte Porphyrium, argutatur ſuper ἰχώρ, quod alias eſt humor corruptus, ſanies, ſaltem ſerum, ſeu ſanguinis aquoſus et tenuior humor apud medicos: v. Foeſii Oeconomiam Hippocr. h. v. An pro chylo dicatur, quod Euſtathius vult, dubito. Per corruptum humorem vocem interpretantur omnes, Sch. br. Etymol. Heſych. At poeta ingenioſe hac voce vſus eſt ad declarandum humorem tenuem, a craſſiore humore, qualis mortalium ſanguis eſt, discrepantem. Burgeſſ. ad Dawes p. 404. ſuſpicatur, vocem ab ἵκω ductam ab initio quemcunque humorem deſignaſſe.

341. οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ' — Subtile monitum eſt in Schol. br. Sch. B. et Euſtath. non eſſe deos ea de cauſſa ἀναίμονας καὶ ἀθανάτους, quia panem non edunt et vinum non bibunt; nam etiam animantia id non facere, nec tamen eſſe immortalia; ſed quia nectare et ambroſia veſcuntur; hoc adeo eſſe alteri ſubſtituendum. Porphyrii hoc acumen eſſe, ex Euſtathio diſco.

341. 342. recitantur ap. Plutarch. Conuiu. Sap. p. 160 A. ita enim eſſe conſtitutum, vt non modo vitae ſed et mortis viaticum, ἐφόδιον, ſit *cibus*.

Ceterum verſus 340. 1. 2. vir doctus (in *Biblioth. der alten Litteratur* IV, p. 126.) ex interpolatione profectos eſſe ſtatuebat, quia vox alibi in Homero non occurrat. Occurrit tamen iterum inf. 416. qui verſus adeo et ipſe erit damnandus. Ait porro diis a poeta tri-

bui *ſanguinem*, *αἷμα ἄμβροτον*, vt ſunt cetera quoque, quae diis tribuuntur, ſimilia mortalium. Koeppen et ipſe mirabatur, quod ἰχὼρ, ſi olim in Homero nomen lectum fuit, non ab aliis poetis fuit adoptatum; ideoque accedebat viro docto, qui verſus delebat. Ineſt aliqua vis huic colligendi modo: (inprimis, ſi ſuſpiceris natos eſſe verſus ex conatu illuſtrandi 416 ἀπ' ἰχὼρ χειρὸς ὀμόργνυ.) Accedit, quod nec Apollonii Lex. hanc vocem agnoſcit. Verum aut excidere aut omitti potuit, vt alia multa; et deficiunt nos ab antiquioribus ad hos verſus notata in Ven. A. qui lacunam habet. Occurrit ipſa vox in Apollon. III, 852 αἱματόεντ' ἰχῶρα de Prometheo, et IV, 1679 de Talo Rhodio: ἐκ δέ οἱ ἰχὼρ τηκομένῳ ἴκελος μολίβῳ ῥέεν quam vocem Apollodorus quoque retinuit I, 9, 26. vnde apparet, ſaltem a poetico vſu vocem non fuiſſe alienam. Poſſunt praeterea pro loco tuendo afferri haec: primo non bene accipitur ἰχὼρ, pro nomine aliquo proprio ſanguinis ſeu ſucci vitalis deorum; quaſi ille appellandus ſit ἰχὼρ, non ſanguis; ſed eſt interpretatio τοῦ, ἄμβροτον αἷμα θεοῖο, *humor aliquis*, talis quidem, qualis eſſe poteſt deorum, qui ambroſia et nectare viuunt, non cibo et potu mortali; ita vt nec chylum et ſanguinem habere poſſint mortalem, eoque ipſo efficitur vt immortales ſint; nam ſi ſanguinem mortalium haberent, quo vita, priſcae aetatis iudicio, continetur, et cuius naturam ad corruptelas pronam bene norant, non poterant eſſe immortales. Si ita colligas, concidit omnis hunc locum impugnans ratio. Conſpirat cum his, quod omnino diſcrimen inter deos et mortales vulgari more ita declaratum occurrit: *quicunque terrae munere veſcimur.* ὃς θνητός τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτήν, Il. Z, 142. N, 322. cf. Φ, 465. Od. Θ, 224. Omnino ſi vel maxime interpolatio inceſſit hunc locum, non tamen illa quaeri poteſt niſi in vſſ. 341. 2. Οὐ γὰρ — Τοὔνεκ' — ad interpretationem verſus 340 ἰχὼρ, οἷός περ appoſitis: nam interpolatoris non eſt doctam vocem interponere, ſed docta per vulgaria in-

terpretari, difficiliora aut obfcuriora illuftrare per interpolata.

343. ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν. Vitiofe fcriptum paffim in codd. Ven. Lipf. Townl. Vrat. a. c. μέγ' ἰάχουσα, et ita editum ante Barnes, qui correxit ad normam vſ. 302 σμερδαλέα ἰάχων. Scilicet fuit μεγα Ϝιαχουσα cf. ad A, 482. Bentleius hinc emendabat gloffam Hefych. ἄχουσα, κραυγάζουσα.

ἀπὸ ἕο vel ἀπό ἑο, fuit olim ἀπο Ϝεο. v. Exc. VII, ad Il. A, 393. p. 185.

At ineft aliud verfui quod moretur hiatus, ἰάχουσα ἀπό. qui excufari forte poteft caefura medii verfus. Bentl. coni. ἰάχουσ' ἄρ' ἀπό. probabilior puto erit medicina ἰάχουσα παρὰ ἕο.

In Cod. Mofc. 1. adfcriptum verfui erat: δῆλον δὲ, ὅτι ἐν ταῖς οἰκείαις σφοδροτάταις ἀνάγκαις καὶ τῶν πάνυ γνησιωτάτων ἀμελοῦμεν, κατὰ τὸ λεγόμενον· „σφοδρότερος πόνος ἀμαυροῖ τὸν ἐλάσσω." Obferuatio hominis, qui a poetica ad doctrinam ethicam aberrabat. Si ad talia defcendere vellet, erat laudandus locus Pindari Nem. I, 82.

344. μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο. Ita editum erat inde a Barnefio: Vulgg. et codd. habebant ἐρύσατο, in qua voce cum media breuis fit, geminauit τὸ σ Barnes. Recte vtique, fi effet ductum ab ἐρύω duco et fi fignificatus effet h. l. *fubduxit, fubtraxit*. Atqui non fubducitur et aufertur Aeneas, fed *humi proftratus* ex vulnere iacet, Apolline eum nube occultatum tutante, nam inf. 432 fq. Diomedes in iacentem irruit vt eum occidat et fpoliet: ἵετο δ' αἰεὶ Αἰνείαν κτεῖναι καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦναι. Eft ergo h. l. ἐρύσατο a ῥύομαι priore longa, *fervauit, tuitus eft*, v. Exc. IV, ad lib. I, p. 177. Recte Sch. br. ἐφύλαξεν, ἔσωσε. cf. inf. Obff. ad vſ. 432.

346. ἐκ θυμὸν ἕλοιτο. Ita repofui fermonis ratione ita poftulante: τὸν μὲν ἐρύσατο — μή τις ἐκ θυμὸν ἕλοιτο ficque codd. Harl. Lipf. Cant. Barocc. Vrat. omnes. Mofc. 1. Townl. Vindob. et ed. Ven. (fuppleta) ed. Flor. Ald.

1. sicque supra legebatur vs. 317. At Ald. 2. cum ed. Rom. intulerant ἔλθῃσι, quod in oratione aliunde pendente locum non habet; et est suppl. φοβούμενος, cauens, metuens. Nec tamen subtiliorem hanc grammaticam in Homericis vbique seruari, videbimus in Excurs. de μή. ἵνα. ad H, 353.

347. τῇ δ' ἐπὶ — Vrat. a. τῷ δ' ἔπι. Iungenda sunt ἐπήϋσε, non ἐπὶ μακρόν.

349. ἢ οὐχ ἅλις, ὅτι. Vna syllaba ἢ οὐχ vel, vt alii scribunt, ἦ οὐχ fuisse pronuntiatum, nunc nemo dubitat: v. Clarke. Ineptias grammaticorum dabit Eustath. At ἅλις fuit antiquitus ϝάλις, vt docet v. c. B, 90 οἱ μέν τ' ἔνθα ϝάλις πεποτήαται — Monuerat quoque Bentl. Fuit ergo ἢ οὐ ϝάλις.

350. εἰ δὲ σύ γ' ἐς πόλεμον πωλήσεαι. Apud Bentl. e Schol. (Lips.) ἔν τισι γρ. „εἰ δὲ καὶ ἐς πόλεμον.

351. ῥιγήσειν πόλεμόν γε. Vrat. b. πόλεμόν τε. Futuro tempore haec enuntiata accipit quoque Sch. br. auctor; ἐὰν πάλιν ἔλθῃς ἐς πόλεμον — alioqui futurum πωλήσεαι pro praesenti dictum accipi possit, quandoquidem pugnae interesse audes.

352. ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο. ἀλύουσα, ἀδημονοῦσα Schol. et Hesych. h. v. vbi v. Intpp. Eustath. ad h. l. et ad Z, p. 654 extr. et ad Od. I, p. 1636. Etymol. al. ἀποροῦσα καὶ ῥιπταζομένη reddit Erotian. apposito versu in ἀλυσμός, qui Hippocrati est *anxietas*. At Plutarchus de aud. poet. p. 22 E. ἀντὶ τοῦ δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι h. l. positum esse vult. In Apollon. est ἀλύων, ἀνιώμενος. quod ad Ω, 12 respicit, δινεύεσκ' ἀλύων. et Od. I, 398. subiicit tamen et alterum locum Od. Σ, 332 ἢ ἀλύεις. vbi per χαίρειν reddit, et γαυριᾷν καὶ χαίρειν Plutarch. l. c. Ernesti de hac voce remittit ad Perizon. ad Aelian. V. H. IX, 25. Scilicet vox omnino declarat mentem de statu deiectam, adeoque ad moerorem, stuporem, ex graui malo, insaniam, etiam prae gaudio, refertur. Videri adeo debet ducta esse ἀπὸ τῆς ἄλης, quae etiam ἄλυς est, *erratio*: ea fieri potest *prae moerore* vt Bel-

lerophon Jl. Z, 201 καππεδίον Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο. Vſurpatum quoque eſt ἀλύειν vulgari vſu pro, otioſe oberrare, diſcurrere, incedere: quem illuſtrarunt paſſim viri docti. At plerique grammatici ductam eſſe voluere ἀπὸ τοῦ λύειν· quaſi ἐκλέλυμαι, ἀλύω. Sic Sch. br. Euſtath. Etymol. qui tamen et alterum memorat. At Schol. Soph. El. 129 ἀπὸ τῆς ἀλέας ἢ διαχύσεως ducit, vbi notat, vocem et δυςφορεῖν et γεγηθέναι notare. Meliora habet Schol. Eurip. Or. 277. Scribitur vox quoque ἀλύω. et veteres ἀλυίω quoque ſcripſiſſe, vt ὀπυίω, obſeruant Euſtath. et Etymol. Vnde cauſſa reddi poteſt, cur media vocis modo correpta, modo producta, vt ap. Aeſchyl. VII ad Th. 393 reperiatur. Etiam R. Payne p. 84 ἄλυω et αλυ..ſω fuiſſe ſcriptum cenſet.

ἀπεβήσατο. Solus Vrat. c. et a m. pr. b. habent ἀπεβήσετο cum vno Vindob.

354. μελαίνετο δὲ χρόα καλόν. Accipitur de liuore, ſecundum Sch. br. ἐπελιδνοῦτο τὸ καλὸν σῶμα. Sic quoque Schol. Theocr. V, 99. Quidni ad ſanguinem referas e vulnere emicantem, ſollenni epitheto, nigrum, atrum, dictum? Ἰχῶρα enim ſanguinem referre, eiusque notionem habere ſupra vidimus. Ad mortalis naturae modum adumbrata etiam alia omnia ſunt in *deorum vulneribus*, etiam defectus virium, animi deliquium, ſuſpiria, vt de Marte Φ, 416. 7. etiam ipſa vulnerum curatio. Vulnus Iouis fulmine inflictum Jl. Θ, 404 vix decimo anno ſanatum iri legimus; at Veneris vulnus inf. 416. 417 deterſum leui tactu coit; grauiori Martis vulneri medicus adhibetur Paeon vſ. 401. Erat vir doctus, qui μιαίνετο δὲ χ. coniiceret.

356. ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππω. Sch. A. nil notarunt, at Sch. B. ἀπὸ τοῦ κλίνω, ὡς τὸ· σάκε' ὤμοισι κλίναντες (Λ, 592) et στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ (Λ, 371), at Sch. br. ἀντὶ τοῦ· ὁμίχλῃ ἐκεκάλυπτο τὸ δόρυ αὐτοῦ, καὶ οἱ ἵπποι· ὅ ἐστιν· ἀόρατος ἦν. Subiicitur tamen et aliud Scholion, περιεκέκλιτο. περιέκειτο. quod et Euſtath. ſequitur. At ex Etymol. in κεκλίαται plane patet, gram-

maticos ἀπὸ τοῦ κλείω duxisse ἐκέκλειστο, ἀντὶ τοῦ ἐκεκάλυπτο, περιεκέκλειστο, καὶ περιέκειτο. Simili modo interpretati sunt inf. 709. ad quem locum vide et Λ, 371. Π, 68. Φ, 18. Χ, pr. ad quae loca vide. Saltem sic dicendum erat, aut, κλείω etiam κλίω scriptum fuisse, aut, κλίνω etiam idem quod κλείω significasse.

Fatendum est, ipsam sententiam videri requirere tale verbum; occultantur res ἠέρι, *caligine*. Si ἐκέκλιτο est *reclinata fuit*, de hasta quidem recte dixeris; an vero et de *equis?* At enim vt a κλείω sit ἐκέκλιτο ductum, vix grammatica admittet. Hoc puto, mouit Bentleium, vt tentaret: ἠέρι δ' ἄρα' ἐκαλύπτετο. At hoc est *aliter scribere*, non vitiosa emendare.

Vulgatum bene se habet. ἠέρι est ἐν ἠέρι, hasta autem ἐκέκλιτο sc. τῇ γῇ, pro, ἐπὶ τῇ γῇ *acclinata est humi*; vt Ͽ, 18 δόρυ κεκλιμένον μυρίκῃ. h. ἐπὶ μ. cf. ibid. 549 et K, 472. Similiter λίμνῃ κεκλιμένοι, pro ἐπὶ λ. inf. 709 de iis qui *mari adiacent*, loca maritima incolunt. Similiter O, 740. et Od. Δ, 608. Hactenus ἐκέκλιτο est idem ac ἔκειτο. Translatum itaque etiam ad alterum, καὶ τάχε' ἵππω, qui *adstabant*, παρίσταντο. vt παρστήτην alibi. Eustathius quoque per ἔκειντο vel ἵσταντο explicat. Adstabat ergo hasta Martis et currus; sed mortalium oculis conspici non poterat.

357. γνὺξ ἐριπεῦσα. Bentl. ex Hesychio notat ἐριποῦσα et ἐριπεσοῦσα.

358. πολλὰ λισσομένη. Argutantur Sch. B. quod Venus necesse habuit multum rogare et fratrem et amantem; facere tamen hoc ex sensu imbecillitatis muliebris. Malim grammaticum docuisse metri rationem. Bentleius adscripserat πολλὸν, quod et Barnes coniecerat, melius quam πολλά ἑ λισσομένη. Clarke non opus esse pronuntiat pro arbitrio. Respondet Ernesti, et recte, pronuntiando fuisse λ geminatum, ac si esset πολλαλλισσομενη.

χρυσάμπυκας ᾔτεεν ἵππους. Satis declarat Apollonii Lex. ὁ μὲν 'Απίων χρυσοχαλίνους (hoc et Schol. Pindari Ol. V, 15 asserit, vbi μονομπυκίᾳ reddit μονοχαλίνῳ)

βέλτιον δὲ χρυσέους δεσμοὺς ἔχοντας, παρὰ τὴν ἄμπυκα, ἥτις ἐστὶ τῶν τριχῶν εἰς τὸ ἄνω σύλληψις. cf. Villoif. ibid. et in ἄμπυξ. cf. inf. ad X, 469. Hefych. in χρυσάμπυκος fimilia habet, et Sch. br. Erat tamen difertius dicendum effe ἄμπυκα ipfam ἀναδέσμην, vinculum, quo iuba equi religatur, quocunque tandem modo factum eft; nam de certo modo nihil affirmabo; vti ἄμπυξ fafcia quoque eft, qua coma mulierum religabatur: ἀναδέσμη, ὅ ἐστι στρόφιον. Etymol. Apud Pindar. Ol. VII, 117. 118. Lachefis eft χρυσάμπυξ, aureo diademate cincta, tanquam dea; Schol. tamen exponit τιμία, quia χρυσῆ Ἀφροδίτη et fimilia per τιμία exponi folent; fcilicet quia fignum honoris illud eft.

359. Φῖλε κασίγνητε, κόμισαί τε με δός τε μοι ἵππους. Φῖλε pro φίλε, iam olim (Ptolemaeus) Afcalonita fcribere iubebat. cf. dicta ad Δ, 155. Confentiunt tamen edd. in φίλε, vt et in altera vitiofa lectione, quae erat φίλε κασίγνητ' ἐκκόμισαι, cum in libris fit κασίγνητε, κόμισαι. Sic diferte Harl. L. C. ap. Bentl. Vrat. a. b. Townl. vn. Vindob. et Schol. ap. Bentl. κόμισαι, ἐπιμελήθητι. ἐξ οὗ καὶ κομιδή. Similia habet Euftath. Et Etymol. in κομῶ, — τὸ ἐπιμελοῦμαι καὶ περιποιῶ. ἐξ οὗ καὶ τὸ· φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελείας ἀξίωσον καὶ περίσωσον. Vidimus iam fupra A, 594 ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα, exceperunt lapfum et recrearunt. Vitium iftud codicum auctoritate fuftuli; at aliud vitium in fine verfus, quo minus, vel fine codice, tollerem temperare mihi haud potui, δός δέ μοι. E fermonis ratione neceffario κόμισαί τε δός τε fcribenda funt. Confirmarunt haefitantem Bentl. et Barnes „γρ. δός τε."

362. ὅς νῦν γε καὶ — Euftath. p. 557 ὥς δή γε καὶ —

363. ὡς φάτο. τῇ δ' Ἄρης. Sic vulgo legitur; fane etiam alibi producta priore fyllaba legitur Ἄρης. Cantabrigienfis tamen ap. Bentl. offert melius τῇ δ' ἄρ' Ἄρης, quod cur refpuamus? firmat quoque Vrat. b. Mofc. 1. cum binis Vindob.

364. ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ. Notat ex h. l. ἀκηχεμένη Etymol. et ducit ab ἀχέω, ἤχηκα, ἀκήχεκα. quidni fuiſſe dixeris, ἄχημι. ἀκήχημι, vnde ἀκήχεμαι media vel paſſiua voce.

365. πὰρ δέ οἱ Ἶρις ἔβαινε. Peccat in digamma in Ἶρις, quae fuit ϝιρις, vt ſtatim vſ. 368. Bentl. ſuſpicabatur fuiſſe contractum παρϑϝιρις. Lenior medicina eſt, ſi fuit πὰρ δέ τε Ἶρις ἔβαινε, vt et alibi ſine οἱ. Λ, 518 αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπεβήσετο, πὰρ δὲ Μαχάων βαῖνε. Interpolatoris animo ex Γ, 262 πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ — inſederat.

366. οὐκ ἀέκοντε ſcripſi, quod Homericum eſt, neo aliter Cant. Baroec. probante Bentleio.

Vſſ. 368. 9. leguntur quoque inf. 775. 6. Θ, 49. 50.

369. παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ. πὰρ δ' ἀμβρ. Cant. εἶδαρ ex ἔδαρ, ἔδεσμα, τροφή, βρῶμα, Etymol. et Sch. Euſtath. al.

370. Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη. Obſeruatur a grammaticis, cum Homerus Diones filiam ediderit Venerem, ignoraſſe eum Heſiodeam fabulam de Venere ex mari natam.

371. ἀγκὰς ἐλάζετο. ἀγκὰς vltima breui, adeoque male pro caſu quarto habitum multis ad h. l. et Ξ, 346. Eſſe aduerbium conſtat et docent Intpp. Heſych. Clarke, Erneſti. „γρ. ἐλάζυτο." Barnes.

373. 374. repetuntur a Ioue inf. Φ, 509. 510. ad Dianam; et vſ. 374 a Schol. Aeſchyli Prom. 580. qui cum verbis Ius comparat: εὑρών τι ἁμαρτοῦσαν.

374. κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ. ἐνωπῇ, προσόψει, laudato hoc verſu, Apollon. Lex. Supplendum ἐν, quod docent Heſych. Sch. br. Etymol. ἐν ὄψει, φανερῶς. Scilicet ex Graecorum more femina intra aedes coerceri ſolebat. Alios ſcripſiſſe ἐνιπῇ Sch. B. et Lipſ. memorant. Legeratne ſic Moſc. 1. in quo gl. adſcripta: ἐπὶ βλάβῃ τινός. Scilicet declarat et hic locus diſciplinam domeſticam priſcae vitae, et conditionem mulierum, quae, etſi adultae, verberibus coercebantur; ſi quid indignum ſe commiſiſſent. Similis locus de Diana a Iunone mulcata Φ, 489 ſq.

375. φιλομειδὴς et h. l. mſſ. et edd. vt Δ, 10.

376. οὗτά με. recitat versum Athenag. deprecat. p. Chr. 17. ουτα vltima breui, variis modis expeditum: v. sup. ad Δ, 319. at οὖτα v. ad N, 192.

377. ὑπεξέφερον πολέμοιο. „γρ. ὑπεξεφόρευν. ὑπεκφόρεον." Barnes. Est tamen in Hesych. ὑπεξέφερον. εἰς τὸ ἔξω ἔφερον. De vs. 378 nil pronuntiabo, sitne ex Homeri penu, an e liberalitate molesta rhapsodorum.

380. Δαναοί γε. Δαναοί τε Vrat. a. b.

383. 4. Πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες ἐξ ἀνδρῶν χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες. Interpungi potest trinis modis: aut post ἀνδρῶν, vt plerique faciunt, ita τλῆναι ἔκ τινος erit dictum; in Homero alibi non obuium, si bene memini; at frequentatum aliis. τλῆναι absolute occurrit et alibi, vt B, 299 τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατε et h. l. mox vs. 385. 392. aut post δώματ' ἔχοντες, vt nunc sit, δι' ἀνδρῶν ἀλλήλους κακοποιοῦντες, sic Sch. B. aut post χαλέπ' ἄλγε'. ita saltem repetendum erit ἐπιτιθέντες ἀλλήλοις αὐτά. — Occurrit et alibi in Homero κακά, ἄλγεα, ἔργα ἐπιθεῖναι. Sensus adeo erit verborum idem, qui inf. vs. 873 ἀλλήλων ἰότητι χάριν ἄνδρεσσι φέροντες. Erat vir doctus, qui expungere malebat versum 384.

385. Τλῆ μὲν Ἄρης — Aloidae, Aloei filii, Otus et Ephialtes, celebrati fabulosa corporum magnitudine. Quicquid de iis narratur, summam antiquitatem rudium hominum redolet. v. Od. Λ, 304—319 Apollod. I, 7, 4. et Not. Persequutus erat fabulam Antimachus, vt e Schol. ad 389 discimus; nec oblitus est inter fragmenta Antimachi referre Schellenberg p. 100. Quod narratur h. l. Mars ab iis aliquando vinctus esse, ex hominum antiquorum more loquendi ductum est, quo is, qui aliqua in re excelluerat, cum diis certasse dicebatur. In Aloidis res ita ornata est: robur eorum fuisse tantum, vt non modo cum ipso Marte congrederentur, vt Hercules in pugna cum Cycno apud Hesiodum, verum vt eum adeo victum et captiuum vinculis et carcere detinerent. Reliqua fabulae ornamenta Martis a Mercurio liberati,

quem ipſa fratrum nouerca exorauerat, vnde profecta ſint, nunc ignoratur. In XIII menſibus altioris aliquid indagationis latere credidere viri docti, iam in Sch. br. factas eſſe belli inducias per XIII menſes, quibus adeo Mars vinculis habitus videri poſſet. Quod in Sch. B. narratur, Martem bello petitum eſſe ab Aloidis propter Adonidem ab eo caeſum, qui a Venere iſtorum curae creditus erat, a ſeriore aliquo poeta profectum eſſe videtur, qui fabulam ad Cyprum traduxerat, forte voce *κέραμος* inductus vſ. 387. Nam Aloidae ad ſtirpem Aeolidarum ſpectant, et ad Boeotiam. At veteres interpretes veterum loquendi formarum et naturae mythorum ignari ad allegorias modo hiſtoricas, modo aſtrologicas, (laudatur femina *Δημώ* apud Euſtath.) modo ethicas confugerunt, quas recenſere operae pretium non eſt: v. Sch. br. Euſtath. in his eſt Heraclides c. 33. quem exſcripſit Sch. B. Porphyr. et Euſtath.

ὅτε (non *ὅτι*, vt in Barneſ. editum, librarii vitio, puto) Τλῆ — *ὅτε δῆσαν μιν* vel dictum pro *ἔτλη δεδέσθαι, δεόμενος.* vel ſuppl. *τλῆ ἄλγεα.* Recte repugnauerat Ariſtarchus, vt Sch. br. et Euſt. memorant, iis, qui aliter haec quam *μυθικώτερον* dicta acciperent, *μηδὲν ἔξω τῶν φραζομένων ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ περιεργαζόμενος.* Sectantur tamen allegoriam interpretes, etiam Clarke. *Ephialtes,* Ἐφιάλτης ſcribitur Ἐπιάλτης in verſſ. 385. 6. 7. adſcriptis a Clemente Cohort. p. 25. ſed hoc eſt Doricum, vt ap. Pindarum. Ceterum idem Clemens alio loco Cohort. p. 30. et Iuſtin. Cohort. 1, 2. apponunt verſus quatuor ex Panyaſi ſimilis coloris et ſententiae: Τλῆ *μὲν Δημήτηρ' τλῆ δὲ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις* et vlt. Τλῆ *δὲ καὶ ὀβριμόθυμος Ἄρης ὑπὸ πατρὸς ἀνάγκης.*

587. *χαλκέῳ ἐν κεράμῳ.* ex antiquiore carmine petitum mythum, vox quoque inſolens arguit. *Dolium* eſſe non poſſe manifeſtum fit, etſi ita accipitur paſſim, etiam ap. Hygin. P. A. II, 40. De *carcere* eſſe intelligendum, ipſa res arguit. At vnde nouimus *κέραμον* eſſe carcerem? Scholia br. *χαλκῷ ἀγγείῳ, πίθῳ· ἢ δεσμωτηρίῳ· οἱ*

γὰρ Κύπριοι τὸ δεσμωτήριον κέραμον καλοῦσι. Vnde tamen vox Cypria in Homero! Debebant dicere, vocem esse antiquam, cuius vsus apud Cyprios superstes est. Potuit proprie domus ἐκ κεράμου, ex *argilla* et *luto*, facta, κέραμος dici, siquidem κέραμος vas ex argilla factum, dicitur; inde notionem generaliorem accepisse, vt omnino domum denotaret; tandem ad carceris notionem singulari modo traducta esse: etsi nec omnino necesse hoc est; potuit haberi Mars in *ahenea aedicula*, h. in aedicula bene munita; vt et χάλκεος στερεὸς καὶ ἰσχυρὸς h. l. redditur; etiam in Suida. vti Danae in ahenea turri, et ap. Apollod. I, 9, 12. p. 49 Melampus captus δεσμοῖς ἐν οἰκήματι ἐφυλάττετο. Sic et hoc ipsum οἴκημα dicitur, vbi δεσμωτήριον intelligendum est; quod Atticorum esse aiunt grammatici. v. Harpocration h. v. Hesych. h. v. apud Apollon. Lex. est: κεράμῳ· οὐχ, ὡς κατὰ Κυπρίους, τῷ δεσμωτηρίῳ· καὶ γὰρ ἐν ἄλλοις· πολλῶν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο (Jl. I, 465). Apparet excidisse reliqua huius loci; nec alia afferunt Etymol. p. 98, 31. et Hesych. Quod in hoc de vrbe Cariae, Κεράμῳ, memoratur, illustrandum est ex Schol. br. Indoctius Suidas in χάλκεος· ἡ πόλις καλεῖται χαλκοῦς κέραμος.

388. καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης, ἆτος πολέμοιο. Primo ἀπόλοιτο Ἄρης facit hiatum, ferendum forte in medio versu. Nec aliter legitur versus apud Etymol. l. c. Bentleius iam sup. ad vs. 311 meminerat alibi dici ἀπόλωλεν Od. Ξ, 137. vel ἀπόλοιτ' ἄρ' vt sup. 363.

ἆτος πολέμοιο. Apollon. Lex. h. v ἀκόρεστος ἢ βλαπτικὸς κατὰ πόλεμον. prius recte, ex ἄατος. v. Etymol. Sch. B. et br. Scilicet ἄω satio: potuit esse ἄσω, ἦται, et inde ἀτὸς, ἄατος, ἆτος insatiabilis. Bentleius corrigit in Hesych. ἆται· πληροῦται. Hoc reponendum in Sc. Herc. 100 ἦ μὴν καὶ κρατερός περ ἐὼν ἆται πολέμοιο. Sollenne autem pugnandi ardorem, qui non imminuitur aut extinguitur, alibi per sitim sanguinis, saepe quoque, cum fame comparari, quae exsatiari nequit. ἆτος μάχης X, 218. Sic H, 107. est μύθου ἀκόρητος. v. inpri-

mis N, 635—9. Apud Hesiod. Theog. 714 est Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο, saltem erit pronuntiandum ἆτος.

389. περικαλλὴς Ἠερίβοια. mſ. Mori Ἐρίβοια, quod fuisse ἡ Ἐρίβοια suspicabatur Barnes: vix bene.

In principio versus εἰ μὴ μητρυιὴ, laudatur ap. Apollon. de Synt. p. 327. ἡ 'μὴ μητρυιή· quod ad h. l. refert Sylburg. Vix hoc, quod sine sensu est, grammatico in mentem venire potuit.

Eeriboea, idem nomen quod alias *Eriboea*, nouerca Aloidarum. Indocte nonnulli Mercurii nouercam eam ediderant, in Schol. br. Videtur illa, nouercali odio adducta, indicasse, quo in loco Mars clam in vinculis haberetur, et Mercurium subornasse, vt Martem liberaret, ita fore rata, vt Mars priuignos vlciscėretur. Fuit illa filia Eurymachi a Mercurio prognati.

390. Ἑρμέα ἐξήγγειλεν. Ἑρμέα edd. ante Turneb. eum mſ. Mori. Ἑρμείᾳ Cant. „γρ. Ἑρμῇ vel Ἑρμέῃ" Barnes.

391. ἤδη τειρόμενον. χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. τειρόμενον et ἐδάμνα se mutuo definiunt, *confectum aerumna:* diuturna enim captiuitas corpus animumque viribus exhauserat; (hoc est *edomuit*, ἐδάμνα) constantiam et robur fregerat, ita vt interiturus fuisset, nisi Mercurius eum liberasset. Atqui idem inf. 901 mori non poterat. Mira ratio conciliandi inter se duas res tam diversas, vt dii sint ἀνθρωποπαθεῖς, nec tamen mortales. Verum ipsam *deorum mortem* mira ratione constituerant poetae, vt esset diuturno deliquio similis, e quo tamen se reciperent aliquando dii: Patet hoc inf. ex vſſ. 886. 887. coll. 901. in loco de Marte. Gratis argutantur, qui ad saniorem sapientiam haec componere volunt. Apud Hesiodum Theog. 794—8. quisquis deorum peierauit, priuatus sensibus per integrum annum iacet, κεῖται νήϋτμος, ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος. Translata simili modo ad deos exilia pro poena: vt in Apolline apud Admetum exulante; alia v. ap. Plutarch. de Exilio sub f. vbi sunt quoque Empedoclis hac de re versus. In Mosq. 1. est

gl. κατακονούμενον. δαμαζόμενον. θλιβόμενον. Tum δὲ post χαλεπὸς est pro γάρ.

392. Τλῆ δ' Ἥρη — Ex antiquiore aliqua Heraclea, in qua disertius narrata ea erant, petita haec esse, dubitare baud licet. Ad quam autem aetatem illa reuocanda sit, nemo definire ausit. Si totus locus a primo Jliadis auctore profectus est, tale carmen iam ante eum extitisse debet. Sin, quod multo probabilius fit, a diversis rhapsodis totus hic locus coaceruatarum fabularum illatus est serius, potuit quoque locus e seriore aliqua Heraclea petitus esse. Omnino autem reputandum est, Herculis res, non magis, quam bellum Troianum, ab initio statim vno carmine vniuersas comprehensas fuisse, sed sigillatim carminibus expositas; ex iis esse potuit vnum de Herculis rebus ad Pylum gestis.

Iam in tali carmine narrata sunt ea, quae poeta hic attigit. Ad Herculis enim virtutem admirabilem declarandam vsu loquendi nil magnificentius visum, quam pugnasse eum cum diis; inter deos ad consilium hoc maxime idonei ii, qui Herculi infesti erant, in his maxime Iuno. Vulnerata autem ea fuit in pugna cum Neleo, Nestoris patre ante Pylum. Narratio huius pugnae exstare debuit admodum diserta; nam in ea pugna etiam Hades, vt mox videbimus, contra Herculem pugnauit, et ipse Mars ter percussus et quarto ictu vulneratus est, v. Hesiod. Sc. Herc. 359—367. Porro Neptunus, ap. Pindar. Ol. IX, 43—47. Periclymeno, vni e Nelei filiis, Neptunus dederat facultatem ascifcendi formas nouas ap. Apollod. I, 9, 9. Herculis curruì insistebat Minerua Sch. ad Jl. B, 336. Eidem carmini quod de Hercule ad Pylum egerat, suspicari licet Nestorem famae suae initia debuisse: solus enim ille superstes fuit e Nelei filiis inf. Λ, 689 sq. Apollod. l. c. De Iunone telo percussa narrauerat Panyasis: v. Not. ad Apollod. p. 456. Omnino de pugna ad Pylum videndus Apollodor. II, 7, 3. et Schol. br. ad h. l.

Τλῆ δ' Ἥρη. ὑπέμεινε. Suid. h. v. Scholion, quod in Sch. B. et Leid. ad h. v. inferitur, Φιλόσοφος Ἡρακλῆς etc. eſt exſcriptum ex Heraclide c. 33.

393. οἰστῷ τριγλώχινι βεβλήκει. τριγλώχινι, τριγώνῳ· τρεῖς γωνίας ἔχοντι (h. e. ἀκίδας) vbique redditur, etiam ap. Etymol. et Heſych. ex γλωχὶν, γωνία. τριγλώχιν νῆσος Sicilia dicta eſt Apollonio IV, 310 et πολυγλώχιν κεραίη ἐλάφοιο ap. Nicandr. Ther. 36.

394. τότε καί μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος. καί μιν pro vulgato κέν μιν reſcribi debebat etiam ſine codice; nam τῷ κεν nullus omnino hic locus eſt; codices tamen diſerte καὶ exhibent Cant. Barocc. Moſc. 1. Vindob. et Veneti ſupplementum. κὲν μὲν porro deprauauerat Ald. 2. cum ſecta; Rom. et ipſe Turnebus. At Stephanus retraxit μιν ex Flor. Ald. 1.

Verſus 392. 3. 4. excitat Schol. Lycophr. 39. at vſ. 394 hoc modo: βέβλῃκε τότε κίμιν (καί μιν) ἀνήκεστον ἄλλος ἔλαχεν. legerat adeo ἀνήκεστον λάχεν ἄλγος. hoc quidem non male.

ἀνήκεστον. Gloſſa in Apollon. Lex. ἀνάκεστον, ἀνίατον. κατὰ στέρησιν τοῦ ἀκεῖσθαι. ἀνήκεστον κακόν ἐστι δεινόν. ad h. l. ſpectat. In fragm. Archilocheis eſt ἀνηκέστοισι κακοῖσι τλημοσύνην φάρμακον addidiſſe deos. Occurrit vox etiam apud Tragicos h. l. ſimpliciter dolor grauiſſimus.

395. 6. 7. tres verſus excitat Pauſan. VI, 25. p. 516. vbi editur 396 ὡυτὸς, quod et Schol. br. Euſtath. p. 562. et diſertius p. 563. tum Ven. B. mſ. Lipſ. Vrat. b. A. Townl. Moſc. 1. 3. exhibent; etiam edd. omnes, niſi quod, cum in Barnes. vitioſe eſſet ὤυτὸς, pro ὠυτὸς, Clarke αὐτὸς edidit. Reuocauerat Wolf. (quod nunc praeeunte Veneta deſeruit) ὠυτὸς, quod vtique ratione grammatica ſcribi debebat; verum perpetuus vſus induxit ὠυτός. niſi quod plerumque, nullo vtique conſilio, duo puncta appingunt, ὠϋτὸς, τωϋτὸ, τωϋτοῦ, ἑωϋτοῦ. (pro ἕο αὐτοῦ) θωϋμάσιος. v. Etymol. Gregor. Cor. p. 108. Ionicum eſt, quod ſpiritus aſper lenitur. Obuia vox

est ὠυτὸς in Herodoto. Inf. videbimus ὤριστος Il. Λ, 288 vbi v. Barn. At ὠυτὸς alibi in Homero vix legitur. Est in his vsus articuli notabilis, quem alias Homerus ignorat; nisi putes declaratum, *ille ipse.* ὤριστος. *ille fortissimus.*

397. ἐν Πύλῳ ἐν νεκύεσσι. In eadem cum Neleo pugna ad Pylum: sic quoque Apollod. II, 7, 3. qui de Iunone vulnerata nil memorat. Consentit fama inter Eleos, apud quos templum Hadis erat, teste Pausan. l. c. Referunt nonnulli ad eam locum Pindari Ol. IX, 50. vix tamen ille de eadem pugna narrat. Disertissimus locus est in Senecae Herc. fur. 560—5. Alii tamen ad loca infera transtulere pugnam Herculis cum Orco, et ad eius descensum abducendi Cerberi caussa; de quo inf. Il. Θ, 367. 8. Vid. Sch. B. Leid. Eustath. Schol. Pind. l. c. Schol. Apollon. I, 1350. Etymol. in αἴθρῳ. Suidas in πύλῳ vt esset πύλος pro πύλη, (vt μόρος pro μοῖρα) ἐν πύλῳ pro ἐν πύλῃ· ὡς δείελον, τὴν δείλην. ἕσπερον τὴν ἑσπέραν. Praeiuisse iis Aristarchum discimus ex Schol. br. qui πύλον dictum aiebat pro πύλην, *portam*, non *Pyli*, sed *inferorum*. Fuit in eadem sententia Didymus, vt colligas e Schol. Pindari Ol. IX, 43. Ait ille, Pindaro concedendum esse, vt Hercules περὶ τὸν ὑπὸ τῷ Νέστορι Πύλον pugnauerit, Ὁμήρου τὴν ἐν ᾅδου πύλην εἰπόντος· ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλών. Et Agatharchides de mari rubro p. 11 τὸν δὲ Ἅδην ἐν ᾧ τόπῳ τὴν βασιλείαν εἶχεν, ἐκεῖσε ὑφ' Ἡρακλέους τοξευθέντα ταῖς μεγίσταις ἀλγηδόσι περιπεσεῖν. *Aditum*, *portam*, *ianuam*, Orco tribui, sollenne est, plerumque sic, vt in aedes, palatium, Orci, Ἅδου, accessus fit. At enim, quod satis notum est, sunt πύλαι Ἅδου, vt inf. 646 non πύλη; nisi quod exemplum e Theocrito 2, 160 τὰν Ἀΐδαο πύλαν laudatur, multo minus ὁ πύλος. Portam quoties, Homerus memorat, πύλας dicit, non aliter. cf. ad I, 383.

ἐν νεκύεσσι. Si ad inferos haec trahuntur, νέκυες deberent esse *Manes.* Vnde vulgo vertunt, *ad portam apud inferos vulneratum.* Ita vero otiosum satis ἐν νε-

κύεσσιν adiectum. Et de ſtrage caeſorum idem dixit infra de Marte: 886. αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσι. Ait Mars vix ſe effugiſſe *quo minus inter caeſorum aceruos e vulnere dolens iaceret.* Arguit itaque et hoc veritatem lectionis ἐν Πύλῳ de vrbe acceptae: in pugna ad Pylum vulneratus Hades. *iacebat inter caeſos dolens e vulnere.* In eadem pugna Mars vulneratus ab Hercule: ὅτ' ὑπὲρ Πύλου ἠμαθόεντος Ἀντίος ἔστη — Sc. Herc. 360. qui idem ab Hercule vulneratur in pugna cum Cycno ibid. 458 ſq. Iunctura autem verborum eſt: Ἐν Πύλῳ βαλὼν μιν ἔδωκεν ὀδύνῃσιν, ἐν νεκύεσσι. Koeppen iungebat ἐν νεκύεσσι βαλὼν pro ἐμβαλὼν νεκύεσσι, pro εἰς νέκυας. De Herculis congreſſu cum Hade nonnulla habent Schol. B. et Euſtath. ſed ſine auctore. Alia eſt pugna cum Hade, cum ad Alceſtidem repetendam veniſſet Hercules. apud Apollod. I, 9, 15 extr. Pro Hade eſt Θάνατος, Hadis miniſter, in Alceſt. Euripidis et in fabula Siſyphi e Pherecyde in Sch. Jl. Z, 153. — μὶν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, etiam Od. P, 567 ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ — βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκε. antiqua loquendi formula etiam in Pindaro obuia; vti et Latini *dare aliquem leto*, *fugae* ſaepe a viris doctis illuſtrata.

398. Αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς — Hic vero Scholia Ven. A. lacuna foedata eſſe doleo. Forte enim in iis auctoritatem haberem iuſtae ſuſpicionis, temere huc aliunde illatos eſſe verſus 398—402. forte ex aliqua Heraclea; nam et ſtructuram ſententiamque turbant, et de Plutone vix bene dicta eſſe poſſunt, qui *non in Olympo, ſed in locis inferis* verſatur; et vſſ. 401. 2. iterum occurrunt 900. 901. In cod. Bentleii neſcio quo verſus 398 in margine erat adſcriptus. Omnino iuſta ſuſpicio ſuboritur, totum locum a v. 395 ex variis fragmentis veterum poetarum, qui Herculis res expoſuerant, eſſe conſarcinatum a rhapſodis.

400. ὤμῳ ἐνὶ Barneſ. nouauerat. At ἐνὶ ad verbum ſpectat: ἐνὶ — ἠλήλατο, ἐνηλήλατο, ἐνήρειστο, ἐνεπέπηκτο. Vitioſe Vrat. a. b. A. ἐλήλατο. ἐνήλατο. ἐν στ. Vrat.

A. cum al. — κῆδε δὲ θυμὸν, et 404 ἔκηδε θεούς, ἐλύπει, ἤνία, ἐκάκου. Sch. br. Nec aliter inf. Λ, 458. Nec tamen satis sic de sensu vocis liquet. Nam et sollicitudinem de vulneris grauitate, vt alias ἐῤῥίγησε vulnere accepto Agamemnon, metuens alte vulnus descendisse, Δ, 148. Λ, 254 et al. et doloris sensum, et defectum virium declarare potest. Prius vsus loquendi defendit, hoc postremum ipsa rei ratio; sanguinis enim defectus (pro quo ipse *sanguis* in altero loco Λ, 458 αἷμα — διέσσυτο κῆδε δὲ θυμὸν, memoratus est,) debilitat. Tales amphibolias incidere necesse est in oratione, qualis priscorum hominum fuit, dum verbis generalibus vtuntur, significatum tamen singularem animo tenent. Pessime hic et inf. Λ, 458 Barnes. intulerat κῆδε δ' ἒ θ. metro violato: fuit quippe κηδε ϝε θ. In Barocc. et mſ. Mori κῆδε δ' ἑ θυμῷ. in Vindob. κῆδέ ἑ θυμῷ.

401. τῷ δ' ἐπί. Non esse τῷ δ' ἔπι scribendum monet Sch. B. Scilicet est ἐπιπάσσων. VIII. 401, 402. repeti inf. 900. 901. iam monui.

τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων, ἠκέσατο. Est haec, et quae inf. 901 fit, antiquissima Paeeonis seu Paeonis memoratio; etiam in Pindaro obuia, et in Aeschyl. Agam. 152. qui in Homero diuersus est ab Apolline aliis frequentato in re medica. Seruatum tamen Paeonis numen ab aliis; nam Syracusis in Aesculapii templo Paeanis, vt editur, signum erat, Cic. Verr. IV, 57. Alia notio et origo esse debuit παιήονος hymni sup. A, 473. Apollon. Lex. Παιήων — ποτὲ δὲ κυρίως θεόν τινα, ὃν συνίστησιν ἰατρὸν τῶν θεῶν laudato hoc versu, qui repetitur cum 402 inf. 901. 902.

ὀδυνήφατα. Idem Apollon. τὰς ὀδύνας ἀναιροῦντα, ad verbum; est enim ex φάω, φάζω, mox σφάζω. (vnde φέω, φένω, πέφονα, φένος, vt φάω, φαίνω, φανός.) Sch. br. τὰς ὀδύνας καταπαύοντα καὶ φθείροντα. Sic et Etymol. vbi male additur ἀπὸ τοῦ φθίω. melius Hesych. ἀφανίζοντα. Alia habet Eustath.

402. οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γε τέτυκτο. Ionicum dat Vrat. A. cum Vindob. vno pro vulgato καταθνητός γ' ἐτέτυκτο. κατὰ θνητούς γ' V. L. H. apud Bentl. Enimvero καταθνητὸς aliquoties occurrit, vt Z, 123. K, 440.

Verfum iterum legi inf. 901 iam monitum eft. Ceterum Hades nunc mori nequit; quia deus eft; at Mars vf. 388 periturus erat? v. ad e. l. Obff. Etiam haec inter fe tam diuerfa fatis arguunt verfus hos aliunde effe in carmen noftrum illatos.

403. σχέτλιος, ὀβριμόεργος. Deletis verfibus 398 — 402 vt antea dixi, bene decurrit fententia. Nunc dicendum eft nouam fententiam per exclamationem inftitui: quod et Clarke videbat.

ὀβριμοεργὸς, ὄβριμα ἔργα ποιῶν Apollon. Lex. v. ibi Villoif. Solita varietate alii ὀμβρ. fcribunt.

ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων qui non veritus eft, fed infolenter aufus eft nefanda facere. ὄθετο. At Sch. br. οὐκ ὄθεται. οὐκ ἐπιστρέφεται — ἀτημελῶς καὶ ἀφροντίστως ἔχει.

αἴσυλα. ἁμαρτωλὰ, παράνομα. haec recte Sch. br. in quibus mox adiicitur etymologia parum probabilis ex Apione, vt fit αἴσης σεσυλημένα. Ita primo debuit effe αἰσήσυλα; repugnat tamen vel fic prima in συλᾶν producta. Habent tamen hanc etymologiam Apollon. Lex. h. v. vbi cf. Toll. Etymol. cum alio Scholio, adde Hefych. Si altera forma ἀήσυλα, inf. 876 obuia, prior tempore fuit, ab ἥδω ἥσυλος, τερπνὸς, deduci potuit, vnde ἀήσυλος, ἄτερπνος.

404. ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι. Verfus manifefte ab interpolatore rhapfodo procufus, et prorfus otiofus; nifi contendas, antiquiora fuiffe vtique interdum loquacia et nugatoria.

Sch. B. ad h. v. obferuat: οὐδέ ποτε οἶδεν ὁ ποιητὴς, Ἡρακλέα τόξῳ χρώμενον. Atqui modo vf. 393 contrarium vidimus, et in Od. Λ. in inferis. Excidiffe apparet εἰ μὴ τόξῳ. Nunc video in Euftath. legi p. 561. 4.

28 καὶ σημείωσαι, ὅτι οὐκ οἶδεν ἐνταῦθα Ὅμηρος τὸν Ἡρακλέα ῥοπάλῳ χρώμενον, ἀλλὰ τόξοις ἀνδραγαθοῦντα.

405. σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε — vulgo fcriptum σοὶ δ' ἔπι. recte vero monent Sch. B. effe iungendum ἐπὶ cum ἀνῆκε, pro ἐπανῆκέ σοι τοῦτον, incitauit in te; alias deberet effe ἐπὶ σέ.

406. Dicta etiam haec ad fenfum et iudicium antiquitatis funt, quod impietas τῶν θεομαχούντων, impiorum, qui deos contemnunt, non impunita manet. cf. mox Z, 130. fq. Bene Koeppen haec inter elementa difciplinae ethicae rudium hominum reuocauit.

νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱός. Euftath. obferuat effe variatum νήπιος pro τοῦτον — νήπιον. Sed vim addit haec per exclamationem facta epexegefis faepe obuia. Apud Euftath. eft κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, νήπιον vt ad τοῦτον retrahatur, vn. Vindob. οὐδὲ effe pro γὰρ contendit Sch. B.

407. ὅττι μάλ' οὐ δηναιὸς, ὃς ἀθανάτοισι μάχοιτο. Sane μάχηται eft ap. Euftath. Etymol. in δηναιὸς, ficque Harl. Lipf. Vrat. c. et a m. fec. b. duo Vindob. edd. Flor. Ald. 1. neque hoc in Homero prorfus improbem; rectius tamen mox vf. 411 fedem fuam obtinet. μάχοιτο inde ab Ald. 2. legitur, et in codd. ceteris.

408. οὐδέ τί μιν παῖδες προτὶ γούνασι παππάζουσι. Mirum de hoc verfu iudicium eft veterum in Sch. B. qui eum damnarunt. Acceperant haec de ἀτεκνίᾳ; nullos liberos Diomedem effe fufcepturum. At agitur de intercepto reditu, quo futurum fit, vt liberos fuos non fit reuifurus, adeoque non amplexurus redux factus. Aiunt porro, Diomedem non rediiffe, fed focios: Od. Γ, 180. 181. quafi in oraculo interpretando verfentur. Tandem addunt, verfum effe exilem. Atqui verfus eft dulciffimus. Magnam vim ad animum habet verborum fimplicitas, non patrem eum appellari a liberis, in ipfa rei fpecie dulcem affectum mouentis pro vulgari, non ille rediturus eft bello. Sic Od. M, 42 quisquis ad Sirenes acceſſerit, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται οὐ-

δὲ γάνυνται. Similis locus inf. I, 455 μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσασθαι φίλον υἱόν.

προτὶ γούνασι quod in Callim. in Dian. 4 est ἐπὶ γούνασι. Blandum parentis affectum paterni amoris amat poeta designare hac liberorum in genibus patris collocatorum specie: v. Π, 443. X, 500. et I, 484.

παππάζουσι. Verbum omnes grammatici obseruant esse ὀνοματοποιηθὲν, primo loco Apollon. Lex. et ex eo Hesych. tum Etymol. et Eustath.

411. Φραζέσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σεῖο μάχηται. Vrat. a. μάχοιτο. male nunc. si notio est cauendi, subiunctiuo opus est; v. Exc. ad H, 353. de ἵνα, μή. optatiuus locum habet, si est deliberantis, vt I, 112 Φραζώμεσθ' ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθοιμεν. et si est, *videre quomodo*, indicatiuo locus est, vt Ξ, 482.

412. 413. μὴ δὴν Αἰγιάλεια — φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ. nunc μὴ est de effectu cum subiunctiuo. male ἐγείρει Ammon. in οἰκῆας. Lips. et Mosc. 1. ἀγείρῃ. δὴν, quod constanti vsu est *diu*, vt Z, 139 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦν, nunc videtur esse pro δὴ dictum, nisi de continuato luctu accipias. Vindob. μή πως. οἰκῆας vel seruos, vel omnino domesticos, οἰκείους. Ammon. l. c. οἰκῆες, ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ. v. Eustath. ad h. l. et ad Z, 366 et iam Apollon. Lex. et ex eo Hesych.

Suauiter et haec cum affectu animi declarata, Diomedem in patriam non esse rediturum, per ea, quae morte Diomedis audita euentura erant. Reddidit poeta haec sic: ne vxori mors eius audita lugenda sit. luctus autem nocte insomni lamentis factis declaratur: quibus illa omnem familiam somno excitat. Putes ita repentinos eiulatus requiri; ita vt illa paullulum sopita repente expergefacta, viso quoque aliquo perturbata eiulatus iteret. Koeppen suspicabatur Aegialeam rescifcere mariti mortem per somni speciem, recordatus Alcyones ap. Ouid. Met. XI, 678 sq. Potest ad li exemplum Laodamiae, cui Protesilai vmbra se per somnum obtulit. Re-

gnat quoque affectus in ipso verborum dilectu et iuncturae. Sic κουρίδιον ἄνδρα. v. ad A, 114.

415. Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἱπποδάμοιο. Aliis potest hic versus otiosus videri, aliis vim habere. — ἰφθίμη, ἀνδρεία, vt et Eustath. h. l. reddit, quae propria verbi vis est, parum accommodate h. l. diceretur mulier. ἀγαθὴ est Apollonio Lex. magis placeret γενναία, generosa mulier.

De Aegialea, Adrasti filia, v. Apollod. I, 8, 6. et Notas. hoc autem loco Sch, B. br. Eustath.

In Etymol. est συνετή, versu laudato vitiose in hunc modum: Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδους Ἱπποδάμεια videtur vox esse ex his, quibus generalior laudis notio inest, vt nostratibus *brav*, *wacker*. Saepe Penelope est ἰφθίμη aliaeque heroinae, quae et ἀμύμονες sunt.

416. ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ. Editum erat inde a Flor. et Aldd. ἰχῶρ, Turnebus ἰχῶ, Stephanus iterum corrupit e Romana ἰχῶρ, quod et cod. Cantabr. Refinxere edd. Oxon. Cantabrig. ἰχῶρ', Barnes restituit ἰχῶ, quod iterum, reuocando ἰχῶρ, corrupit Clarke. Ne hoc vitiosum esset, necesse foret, vt fuisset τὸ ἰχῶρ, atqui supra vs. 340 erat ἰχὼρ οἷός περ, et in Hippocrate aliisque sunt οἱ ἰχῶρες. Barnes coniiciebat fuisse ἀμφοτέρησ' ἰχῶρ' ἀπὸ χειρὸς ὀμόργνυ. E Schol. br. laudatur lectio: ἀμφοτέρησ' ἀπὸ χειρὸς ἰχῶρα ὀμόργνυ, verum ea est ex serioribus edd. interpolatis; in ed. pr. Ald. Schol. br. ἰχὼρ ἰχῶρα. λέγει δὲ θεῖον αἷμα. ἡ ὑγρὰ θεῶν οὐσία ἰχὼρ καλεῖται.

Enimuero veteres ἰχῶ legerunt, ex ἰχὼρ, ἰχῶρα, ἰχῶα. In Apollonii Lex. vox non occurrit, in Hesychio tantum ἰχώρ. At ἰχῶ legerat Etymol. laudatis his verbis: ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὄμορξεν. Legitur quoque ἰχῶ in Ven. B. Mori ms. a m. pr. Bentleio probante, et in Ven. A. supplető, sicque legerat Eustath. ἰχῶ vt ἱδρῶ pro ἱδρῶτα. κυκεῶ· Ἀπόλλω.

χειρὸς Aristarchea est lectio. Zenodotea erat χερσί. quod notauerat Bentl. e Schol. Lips.

417. *ἄλθετο χείρ. ὑγιάζετο.* Apollon. Lex. h. v. vnde Hesych. (sed adiecto *παρὰ τὴν ἀλθαίαν* quod corruptum est. v. Schow.) item Sch. B.

418. De episodio, quod sequitur, in vtramque partem licet disputare. Si sensum exquisitiorem sequaris et subtilius iudicium, ineptum est et ab epica grauitate alienum. Sin in antiquo poeta versari te memineris, qui rudis naturae impulsus et ipse sequatur et motus animorum in aliis carmine exhibere studeat, recte et haec expressa facile dixeris. Possunt quoque videri cum artificio aliquo interposita esse, vt varietate rerum narratarum lectores delectet et teneat, seriis et grauibus interponenda ridicula et ludicra, etsi diis indigna, a mythorum tamen more haud aliena.

422. Est in Sch. br. longum Scholion de nomine *Κύπριδος*, tum de aliis deorum cognominibus ab allegoria repetitis; pannus inepta arte variegatus ex Porphyrio: insertus tamen Scholiis quoque Ven. B. ad v. 458. et Etymol. in *Κύπρις*. et fundus multarum ineptiarum, quas alii adoptarunt. Loca illa mutua ope corrigi possunt vt versus de Minerua, cuius epitheton *Γλαυκῶπις· οὐκ ἀπὸ τοῦ· ἥτ' ἄκρης θῖνα γλαυκώπιον ἵζει*, *quae aggerem, s. collem glaucopium tenet;* Scilicet *ὅτι — γλαυκώπιον ἡ Ἀττικὴ ἀκρόπολις ἐλέχθη — δηλοῦσιν οἱ παλαιοί.* (Eust. ad Od. B, p. 1451, extr.) Antiquiorem tamen auctoritatem habere illae ineptiae debuere. Nam ipse Apollon. Lex. voc. *Κύπρις* etymum *ἀπὸ τοῦ κύειν* repetit. Scilicet est magnus numerus epithetorum ex antiquioribus carminibus superstitum, quorum verum significatum ignorabant Graeci meliorum aetatum; itaque aut analogia et etymologia aut alia coniectura probabilem sensum inferebant; plerumque haud infeliciter, quoties ab antiquis locis aut hominibus caussas peterent, aut ab antiquis vocabulis. Postquam autem allegorias stolide intulerant grammatici philosophicis placitis imbuti, epitheta ad suas allegorias accommodarunt, stolide plerumque et inepte. Neque di-

gna, haec quae iterum repetantur aut vbique inculcentur, aut refutentur.

Ceterum Cypriam Venerem, vt innumera id genus, ad cultum deae antiquiſſimum in Cypro ſpectare probabile fit. Solent dii in locis, in quibus memorabilis aliqua eorum eſt religio, habitare, regnare, ea loca tueri, frequentare, viſere, et ſic porro.

ἀνιεῖσά τινα. ἀναπείσασα, ὀτρύνουσα. quo ſenſu vocem ſupra vidimus vſ. 405. videbimus Il. Ξ, 209. cf. Apollon. Lex. in ἀνέσαιμι.

423. Τρωσὶν ἅμα σπέσθαι ſuauius auditu, quam ἅμ' ἑσπέσθαι, ſuppeditarunt Mori, Harl. Townl. Sane quidem ἕσπετο, ἅμ' ἕσπετο frequentatur, non autem ἑσπέσθαι, ἅμ' ἑσπέσθαι.

Malueram quoque reſtituere Ionicum ἔμπαγλα φίλησε, vt ſup. feci Γ, 415.

424. τῶν τινα καῤῥέζουσα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων — Vox καῤῥέζουσα iam Apollonii aetate tam parum nota fuit, vt ille eam diſerte illuſtraret, verſu appoſito, redditque per καταρέζουσα, καταψῶσα τῇ χειρί, ſicque Heſych. Schol.

καῤῥέζουσα Ἀχαιϊάδων hiatus intercedit, forte et hic excuſandus, quia in medio verſu pronuntiatione lenitur. Corruptius eſt in edd. καῤῥέζουσ' Ἀχ. Emendat Bentl. καῤῥέζουσ' ἄρ' Ἀχ. vel τῶν τινα καῤῥέζουσ', ἢ Τρωϊάδων. Poſſis laudare ſimilem verſum ex Od. Φ, 160 ἄλλην δή τιν' ἔπειτα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων μνάσθω. Alius paullo ſeuerior, ſi non totum locum, inter emblemata rhapſodorum referet, verſum ſaltem hunc inſertum eſſe ſuſpicabitur, onerantem ſententias et ſimilem aliis amplificationis inutilis notam habentibus. Habet tamen, quo ſe defendat verſus, auctoritatem Apollonii modo memoratam, et Plutarchi, qui verſus 422—425 laudat Sympoſ. IX, 4. in eodem legitur Ἀχαιϊάδων βαθυκόλπων.

425. πρὸς χρυσέῃ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν. Perperam κατεμύξατο in codd. Ven. ſuppleto, Sch. B. Sch. br. (ed. pr.) Itaque monetur in Sch. B. Ariſtarchum

legisse κατεμύξατο διὰ τοῦ α. Atqui ἀμύσσειν iam vidimus A, 243.

χρυσέῃ antiquior forma, χρυσῇ contracta, variat h. l. et vbique: nec iterum monitu opus erit.

χεῖρα ἀραιήν. Eustath. Ἀττικὸν δασύνειν τὴν ἀραιήν. et Ven. B. Ἀρίσταρχος τὸ μὲν ἀραιὴν, ἐπὶ τοῦ ἀσθενῆ, δασύνει, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀβλαβῆ, ψιλοῖ. add. Etymol. in ἀραιὸς. En argutias ortas ex vsu τοῦ digamma. Fuit antiquitus ϝαραιὸς, quod iam Bentleius vidit, cf. Σ, 411. T, 37. ergo et restituendum Π, 161. Od. K, 90. Coniecerat idem, antequam digammum animaduerterat, χεῖρα οἱ ἄκρην, vt vs. 336. Recte Sch. br. ἀραιὴν, ἀσθενῆ. σημαίνει δὲ καὶ λεπτήν. Nec aliud voluisse Apollonium in Lex. docuit vir doctus aduocato Hesychio h. v. cf. ad Π, 161. Vocem plura significare, docet Erotian. in Voc. Hippocrat. rarus, tenuis, angustus; vt Od. K, 90 ἀραιὴ εἴσοδος.

Fibularum vsum antiquissimum locus hic testatur cum aliis, et Herodot. V, 87. 88. Scilicet et tunica, χιτὼν, fibulis in vtroque humero constringebatur, et πέπλος, palla, et virorum χλαῖνα, χλαμὺς, et vestimentum quodcunque laxum ac fluens; et fibulis affabre factis delectatos iam tum fuisse homines testantur loca Od. T, 225 sq. Σ, 292 sq.

428. 429. 430. passim memorati ab antiquis, et quidem 428. 429. adscripti a Cic. ad Att. XIV, 13. et a Plutarcho de aud. poet. p. 36 A. vbi docetur contineri in iis sententiam γνῶθι σεαυτόν. Et munera deorum diversa ex his vss. declarat auctor de Astrologia f. 22. inter Lucianea. vs. 429 est ap. Galen. Protrept. 8. et Schol. Pindari P. IX, 16. et in Artemidoro V, p. 259. — vs. 430 excitatur a Io. Lydo p. 85. ed. Schow.

428. οὔ τοι. male. ed. Steph. cum al. οὔτοι vna voce. In Cicerone l. c. editur τέκνον ἐμὸν, οὔτοι.

429. ἔργα γάμοιο. γαμικὰ, πράγματα, τὰ κατὰ τοὺς γάμους, τὸν ἔρωτα. Habet vnusquisque deorum suum γέρας, suam μοῖραν, vt ap. Hesiod. Θ. 203 sqq. etsi ad

illam munerum assignationem a Ioue factam referre hoc nolim.

432. Videamus oeconomiam poetae in sequentibus paullo diligentius. Aeneam saxo a Diomede percussum Venus peplo suo obductum pugna auferens, (310—318) a Diomede et ipsa vulnerata Aeneam proiicit vs. 334—343. proiectum Aeneam Apollo nube obducta servat ac tuetur, ne quis eum interficiat 344—6. Interponit poeta narrationem de Veneris in Olympum reditu vs. 357—431. sero tandem ad Diomedem redit; qui id agit, vt Aeneam, humi prostratum, occidat et spoliet. Norat tamen ille deum eum tutantem, quippe sublata ab eius oculis caligine, qua tenebantur ceteri Achiui, ne deum viderent; neque iidem Aeneam videre poterant nube ab Apolline occultatum. Aegre tandem increpante eum deo Diomedes recedit, et absportatur Aeneas ab Apolline ad templum in acropoli Troiae. Ita poetico phantasmati sua ratio constabit. Hinc videbis rationem eorum quae ad vs. 343 disputata sunt.

433. γιγνώσκων. Alii et hic γινώσκων. v. ad B, 468 8 pro καθ' ὅ, ὅτι, Ern. laudato Θ, 140. 362.

434. ἀλλ' ὅγ' ἄρ οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο. Mosc. 1. Lips. ἀλλ' ὁ γὰρ — ὅγε οὐδὲ Vindob. ἅζετο laudato hoc versu reddit Hesych. σέβετο, et paullo ante, ἐνετρέπετο, reliqua ibi descripta sunt ex Apollonio in ἅζετο.

436. 7. τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε — Similis locus est de Patroclo ter muros Troiae adorto, Π, 702 sq. et de Hectore Υ, 445.

437. τρὶς δέ οἱ ἐστυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων. Videtur vulgo accipi de Apollinis clipeo, quem ille incusserit Diomedi, vt eum repelleret; quomodo Iupiter Δ, 167 αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν. Nihil tamen est in toto loco, vnde Apollinem armatum aduolasse appareat; immo vero sup. 344 μετὰ χερσὶν ἐρύσατο, manibus iacentem tuetur. Est adeo Diomedis clipeus, quem Apollo manu retundit, hoc enim est ἐστυφέλιξε. Sch. br. διέσεισε. διεκίνησε. Nec aliter Apollon. et Hesych.

Etymol. cum Eustath. miras etymologias afferunt. In promtu est a στυφελὸς, durus, compactus, στυφελίζειν esse durare, malleo aut alio ictu, percutere. Sic saxa iniecta στυφελίζειν ἀσπίδα dicuntur; inf. Π, 774. et hastae, traiecto clipeo, irruentem reprimere, vt H, 261. M, 405.

439. δεινὰ δ' ὁμοκλήσας. Mosc. 1. δεινά γ'.

440. Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο. Etymol. (Φράζεσθαι) καὶ τὸ διανοεῖσθαι. ὡς τὸ· Φράζεο Τ. καὶ χ. Sic et Sch. br.

441. οὔποτε φῦλον ὁμοῖον. ὁμοῖον in Homero esse, non ὅμοιον, quod Atticis tribuitur, obseruatum est passim a grammaticis, et ad h. l. v, Eustath. Etymol. Sch. A. B. ad Ξ, 521. Versum 442 apposuit Plutarch. adu. Stoic. p. 1074 F.

443. 444. repetuntur inf. de Patroclo Π, 710. 711.

444. μῆνιν ἀλευόμενος. Sic legunt Cant. Venetus suppletus, Sch., B. Lips. Vrat. a, b, Townl. Mosc. 1. et hoc postulat ratio grammatica. Etiam in Hesych. ἀλευόμενοι· ἐκκλίνοντες (Od. M, 157.) Legitur tamen ἀλευάμενος et ἀλεύασθαι frequenter, etiam vbi praesens tempus requirebatur, et in hoc ipso versu Π, 711 repetito, vbi ex ipso Veneto A. ἀλευάμενος expressum est; habent hoc nostro quoque loco Sch. br. et edd. omnes. Eadem varietas in Apollonio Arg. IV, 339 ἀλλὰ πάροιθε συνθεσίας, μέγα νεῖκος ἀλευόμενοι, ἐτάμοντο. erat ante ed. Brunck. ἀλευάμενοι.

445. ἀπάτερθεν ὁμίλου Cant. ἀπάνευθεν.

446. Περγάμῳ εἰν ἱερῇ. Obseruant Πέργαμον feminino genere et hic dici. ἐν ἱερῇ laudat Bentl. nescio vnde; et potest ferri.

Ionicum erat νηός γε τέτυκτο: quod et est in vno Vindob. etsi omnino dubito an γε ab Homero sit. Potuit esse νηὸς ἐτέτυκτο, syllaba tono producta. Vulgata tamen est quoque apud Schol. Eurip. Or. 1396.

448. κύδαινον. Mirum in hac voce veteres esse tam ieiunos. Etymol. et Hesych. ne quidem in numerum re-

tulere. Nec tamen vulgaris notio, *fama et gloria extollere* huc facit. λόγῳ παρεμυθοῦντο. Sch. B. quo fundo haec interpretatio nitatur, nemo dixerit. Sch. A. per totum hunc locum desunt. Eust. nil monet. Sch. br. ἐδόξαζον, πρὸς δόξαν προετρέποντο, quod quis ferat? Alterum Scholion non magis declarat hanc nostram vocem: ἀκέοντο, ἐθεράπευον νῦν, ἢ ἐπεμελοῦντο, ἢ παρεμυθοῦντο. Videbatur mihi esse: *sanarunt atque etiam augustiorem reddiderunt;* vt φαιδρύνειν τὸ σῶμα. Callim. Lou. 32 χρόα φαιδρύνασα. et λιπαρὰ χρώς ex lotione; vnde phantasma illud de Vlysse Od. Z, 227 sqq. Analogiam habeo, non vsum vocis. Daceria κήδαινον emendarat, *curarunt*, sed formam vocis Homero esse ignotam recte monet Clarke, qui reddit: *honorifice excipiebant* et Damm *honore afficiebant*, quandoquidem deae mortalem curabant. Sane pro *colere*, θεραπεύειν, *demereri*, dictum reperi aliquoties ap. Lycophron. 1213 κλέος δὲ σὸν — Λοιβαῖσι κυδανοῦσιν, ἀφθίτοις ἴσον. vt lego, *sacris venerabuntur vt deum*. et 720 Λοιβαῖσι καὶ θύσθλοισι Παρθενόπην βοῶν ἔτεια κυδανοῦσιν. *libaminibus et sacris victimarum quotannis venerabuntur Parthenopen:* add. 928. 929. et 132. 133. vbi est τάφους κυδαίνειν de *inferiis*. Apparet ergo de *honoris cultu et obsequio* aliquando dictum esse κυδαίνειν.

449. εἴδωλον est quod φάσμα in Euripide et aliis, bene monente Iacobs Animaduerss. p. 110. Super εἴδωλον longa est disputatio adscripta Sch. B. quae eadem habetur in Suida; eiusque pars in Schol. Fuit autem αὐτὰρ ὁ ϝείδωλον, adeoque mox 451 legi debuit, quod et Bentl. monuit: ἀμφὶ δὲ ϝειδώλῳ. et ἄρ' est ab interpolatore Alexandrino.

450. τεύχεσι τοῖον. Mori ms. cum Vindob. Alteri τεύχεσι τοῖο. pro αὐτοῦ.

451. Mouet quaestionem Sch. B. satis iniquus in poetam, cur Diomedes non agnouerit spectrum et Achiuis id declarauerit, quippe cui tam acutus visus esset datus, ὄφρ' εὖ γιγνώσκοι θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Callide re-

spondet: atqui spectrum neutrum erat, nec deus nec homo.

452. 3. repetuntur inf. M, 425. 426. στήθεσφι Vrat. b. δήουν, nunc διέκοπτον. Sch. br.

453. λαισήϊα. Super hac voce plura ariolantur grammatici, ex etymo pleraque, vnde apparet vsum vocis iam olim exoleuisse. Primo loco Apollon. Lex. h. v. θυρεοῦ γένος (male intrusum, ἢ βέλη) addit ille, πτερόεντα dici, quod alis similia sint; et κοῦφα, qua voce alii illud interpretantur: v. Schol. B. h. l. (quod Scholion Porphyrii esse, adscriptum est in Schol. Leid.) Sch. br. Eust. Schol. A. B. ad M, 426. Etym. Hesych. etiam Thom. Mag. in cuius Attica vox haec irrepsit. Sed praestat laudare Herodot. VII, 91 λαισήϊα εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων ὠμοβοείης πεποιημένα.

455. Ἆρες, Ἄρες. vidimus iam versum sup. vs. 31. vbi vide.

457. ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο non est, quod Eustathius volebat, κἂν, sed μάχοιτο ἂν, καὶ Διὶ, vel ipsi Ioui. μάχηται Vrat. b.

458. Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε. Barocc. πρῶτα. facile praeferam, si codd. consentiant.

Ad Κύπριδα Schol. B. fragmentum satis longum inseruit grammatici, haud dubie Porphyrii, de cognominibus deorum, quae a locis petita sunt, refertum argutiis; ducto exordio ex eo, quod Cypris h. l. non ducta esse possit a Cypro, quia sint verba Apollinis, sed Κύπριδα esse τὴν τὸ κύειν πορίσαν. lepide!

460. Bonum inuentum, Apollinem, deum Ilii tutelarem, prospicere pugnae fortunam ex arce Pergamo, in qua eius etiam templum fuisse vidimus vs. 446. cf. Φ, 515.

461. Τρωὰς δὲ στίχας. Sic legerat Ven. B. pro Τρωϊκὰς; addit tamen, si Τρῶας scripseris, expediendum esse hoc modo: Τρῶας δὲ μετελθὼν, ὤτρυνε στίχας, vel Τρῶας δὲ ὤτρυνε, μετελθὼν τὰς στίχας. quo nil durius. Verum Τρωὰς exhibent Mori, Harl. L. ap. Bentl. (puto

Lipf.) cum Scholio: „ἄλλοι μὲν Τρῶας, ἄλλοι δὲ Τρωάς. Τρωΐας δὲ ἐν τῇ Σινωπικῇ καὶ Κυπρίᾳ καὶ Ἀντιμάχου σὺν τῷ Γ. ἡ κοινή, ἣ συντίθεται καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, Τρῶας ὡς Κᾶρας. Forte hic vnus ex iis fuit qui Τρῶας στίχας dictum putarent pro Τρωϊκὰς, vt Ἕλληνα στρατὸν, pro Ἑλληνικὸν, ap. Lesbonact. p. 183. qui Τρωὰς memorat et damnat, quia Τρωΐας effe deberet. Quidni igitur Τρωὰς fcripfit? Etiam Euftath. duplicem lectionem codicum memorat, Τρωὰς et Τρῶας (etfi Τρῶας editur). Taedet pigetque talium minutiarum. Apparet tamen, Τρώων effe ab interpolatione profectum; obtinet tamen edd. etiam Rom. Et Sch. br. Τρώων δὲ στίχας. τοὺς δὲ Τρῶας εἰς τάξεις appofuere feqq. editores καταστάντας.

οὖλος Ἄρης. Apollon. Lex. οὖλος, ἐπὶ τοῦ ὀλεθρίου· οὖλος Ἄρης. et Etymol. ἀντὶ τοῦ ὀλετὴρ, δεινὸς, Hefych.

463. κέλευεν recte poft ὤτρυνε. Codd. tamen Cant. Lipf. Ven. fuppletus, Sch. B. Townl. Vrat. a. b. c. Mofc. 1. κέλευσεν. Sic quoque ed. Flor. quam ftatim deferuit Ald. 1.

465. ἐς τί ἔτι. In hiatu haeret critica. Bentl. coni. ἔς τ' ἂν ἔτι, quia in Hefych. eft: ἔς τ' ἂν, ἕως ἄν. Vix puto τι elidi, et illud eft ἔς τε. Barnes comminifcitur var. lect. ἔς τι, pro ἕως τι ex Euftath. p. 161, 46. Idem male ἐάσσετε. Barocc. ἐάσατε.

466. ἦ εἰσόκεν — μάχωνται; ἦ εἰ vel, vt alii fcribunt, ἢ εἰ in vnam fyllabam cogi, obuium eft. εἰς ὅ κεν melius diftincte fcribendum effet; vt fit εἰς ὃ μάχωνταί κεν, quod poft Homerum follenne μάχοιντο ἄν. Vfus tamen obtinuit, vt vna voce fcribatur εἰσόκεν, idque cum fubiunctiuo iungit plerumque Homerus; vt ftatim B, 332 εἰσόκεν ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἕλωμεν. etfi et ipfe optatiuo aliquoties vtitur, vt O, 70. 71. εἰσόκ' Ἀχαιοὶ Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν. et, quandoquidem locus fufpectus eft, Od. E, 378 εἰσόκεν — μιγείης. O, 51. X, 444. Scilicet eft in his aoriftus fubiunctiui pari loco cum futuro; nam hoc fere cum εἰσόκε iungitur, vt Γ, 409 εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται. et Φ, 133. Od. Θ, 318 et al.

πύλῃσ' εὖ ποιητῇσι. Mori πύλῃς, et Harl. Townl. εὖ ποιητοῖσι. Vrat. b. εὐποιήτοισι.

467. ὅν τ' ἴσον. a ſerioribus effictum, antiquitus fuit ὃν ἴσον. ὁν ϝισον.

468. Poſt hunc verſum Vrat. b. vn. Vindob, et margo ed. Libert. inſerunt verſum εὔχεται ἐκγεγάμεν μήτηρ δ' (δέ οἱ) ἔστ' Ἀφροδίτη repetitus ex vſ. 248.

470. ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. Cum fuerit ϝεκαστου, neceſſe eſt antiquius fuiſſe θυμον τε ἑκαστου. Sic et Bentl. emendat. ὄτρυνε Vrat. b.

472. πῇ δή τοι μένος οἴχεται. Vrat. b. Moſc. 1. ποῖ.

473. Φῆς που. Sch. B. pro ὑπέλαβες eſſe, nam vix probabile eſt, Hectorem eſſe auſum dicere hoc coram ſociis.

474. σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι· „γρ. κασιγνήτοις τε σοῖσι" Barnes. Sunt autem γαμβροὶ h. l. ſororum mariti, vt inf. N, 464. Vocem latius de omni affinitatis genere adhiberi, paſſim notatum eſt a viris doctis; v. c. a Brunck. ad Sophocl. Oed. R. 70.

475. ἐγὼν ἰδέειν· intulit ἐγὼν Barnes ex Euſtath. exemplo tot aliorum locorum et vſus perpetui, quem, vt equidem cenſeo, a grammaticis profectum eſſe et hic locus teſtatur.

476. καταπτώσσειν. vocabulum ἐναργὲς, quod h. l. per ipſa adiuncta declaratur: κύνες ὥς, ἀμφὶ λέοντα petitum, vt iam in lexicis obſeruatum, ab animantibus meticuloſis quae caput demittunt, contrahunt artus et ſubſidunt hoſte ingruente. Pro eo apud alios eſt alia forma, πτήσσειν, quod vel ex Sophocl. Ai. 171. notum eſſe poteſt; vtrumque a πτέω, πτῆμι, πτήσσω. πτόω, πτώσσω. πέτω, πίπτω.

477. ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ'. Lipſ. Harl. Moſc. ἡμεῖς δὲ μ.

οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν. Schol. ap. Bentl. ἔνειμεν. οὕτως ἡ Ἀριστάρχου. Adſcribit Sch. B. ὅτι ἁπλοῦν ἐστιν· οἱ μέν et Sch. br. εἶμεν. ἐσμέν. ὑπάρχομεν.

478. μάλα τηλόθεν ἥκω. Sch. br. παραγέγονα. Scilicet vulgari vſu, quem noſter quoque patrius ſermo admittit, ἥκω eſt pro praeterito, *veni*. Solent hoc inter Atticiſmos referre, paſſim ad Tragicos, vt Eurip. Hec. pr.

479. Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι. ἔπι et ἐπὶ ſcribitur pro diverſo modo iungendi Ξάνθῳ ἔπι. et Ξ. ἐπὶ δινήεντι.

481. τά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής· Harlei. Vrat. b. ὅς τ'. cum vno Vindob. alter ὅς ſine κ' et τ'. in vulgari ſuppl. ὅς εἴη κεν. Vertunt: *quas cupit quicunque pauper:* quod parum placet; nam pauper etiam exiguas opes appetit; hic autem notio magnarum opum requiri videtur. Euſtath. ὧν πολλὴν ἄν ὁ ἐπιδευὴς ἔχοι ἔφεσιν. *quas indigens quisque ſibi optaret:* ſic tamen eſſe deberet τά τ' ἔλδοιτο ἄν. Clarke: *quae ſatis ſint ad cuiusuis animum explendum* — at ſic ἐπιδευὴς otioſum eſt. Videtur ὅς κ' ἐπιδευὴς, *omnes pauperes*, adiectum eſſe merae amplificationis cauſſa, *opes, ſatis magnas, quas omnes alii habere vellent.* Koeppen accipiebat: quibus pauperes imminent potiundis, vt adeo ad eas tuendas debuiſſem domi manere.

482. 483. καὶ μέμον' αὐτὸς ἀνδρὶ μαχήσασθαι. Primo nunc loco μέμονα occurrit, de qua forma multa argutantur grammatici, vt Etymol. p. 578. Perſuadeo mihi, μένω primo loco fuiſſe *volo, ſtatuo, cupio*, quod et τὸ μένος declarat, vnde μέμονα, *perſiſto in voluntate*, προθυμοῦμαι. Recte ſic Heſych. μέμονε (ex Jl. M, 304) θέλει. ὁρμᾷ. καρτερεῖ. προθυμεῖται. ἢ προεθυμήθη. Accedit notio animoſe audendi, vt Φ, 315 μέμονεν δ' ὅγε ἶσα θεοῖσι. Inde demum ducta eſt notio *manendi*, μένειν, et *ſuſtinendi*.

ἀνδρὶ faceſſit negotium: expectabas ἀνδράσι. Barnes: cum viro *quouis*. Clarke cum viro *iſto:* Diomede. Sollenne erat δουρὶ μαχήσασθαι.

μαχέσσασθαι et μαχήσασθαι hic quoque ſcribitur; adſciui hoc, vt ſibi conſtaret lectio. v. ſup. ad A, 298.

484. οἷόν κ' ἠὲ φέροιεν, ἤ κεν ἄγοιεν. Natum forte ex h. l. ſollenne illud φέρειν καὶ ἄγειν. v. Euſtath. Prae-

clare versu de animi bonis vtitur Plutarch. de tranquill. p. 475 D. vbi legitur οὔτ' ἂν ἄγοιεν.

485. τύνη δ' ἕστηκας. Bentl. hinc restituit glossam Hesychianam: τύνη δ' ἐπόησας. σὺ δέ.

486. ἀμυνέμεναι ὤρεσσι. Apollon. Lex. ὤρεσσι. γυναιξί. παρὰ τὸ συνεζεύχθαι τοῖς ἀνδράσιν. (scil. παρὰ τὸ εἴρειν, ἀείρειν, ἦορα. ἄορες, vt σηνήορος) Similiter reddunt Hesych. Sch. br. Etymol. adde Eustath. nam connubium per iugum declaratur.

487. 8. 9. μήπως ὡς ἀψῖσι λίνου ἀλόντε πανάγρου, ἀνδράσι δυςμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε. οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὖ ναιομένην πόλιν ὑμήν. Primo monendum, nexum et iuncturam videri esse leniorem, si continuetur oratio cum antecedentibus, ἀτὰρ οὐ κελεύεις — ἀμυνέμεναι ὤρεσσι, μήπως — γένησθε, οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσωσι — Potest tamen Homerum decere solutior et horridior oratio. Ita ad μήπως supplendum quod plerumque omittitur, δέδοικα, μή.

ὡς ἀψῖσι λίνου ἀλόντε πανάγρου. Sic vbique legitur in codd. et edd. vitio manifesto, nisi quod Ven. supplentus vitiosius ἀψῖσιν exhibet, quasi λίνου ἁ — pedem constituere posset; at prior in λίνον est breuis, cf. Il. I, 657. Σ, 570 et Eustath. h. l. In ἀλόντε prior est breuis. quare cur produci possit, subtiliorem rationem excogitauit Hermann. de Metris p. 66.

Clarke interposuit που. facilior erat λίνοιο ἀλόντε, nam fuit ϝαλοντε scriptum. At quorsum dualis pro plurali? Noui et hoc exemplis defendi; at rationes non adsunt. Clarke sic expediri posse putabat: *tu et populus*; vt paullo ante τύνη et ἄλλοι λαοί.

Vidit verum Bentleius: fuisse λίνου πανάγροιο ἀλόντες. Lapsus erat librarius scribendo πανάγρου ἀλόντες, aut alio casu aberratum est in vulgatum. ἄγρα primam habet breuem vt Od. M, 330. et breuis prior in πάναγρος, vt in πανάποτμος et aliis; et in ipso πάναγρος apud Paullum Silent. 78. Brunck. To. III. p. 101. Eustathius aliquoties ἀλόντες recitat, ac si ita legisset. Sch. br. ἀλόντε, ληφθέν-

τες. Tryphiod. 672. 673. locum vna cum altero Od. X, 384—387 expressit: ἀλλ᾽ οἱ μὲν δέδμηντο λίνῳ, θανάτοιο πανάγρῃ, ἰχθύες ὣς ἁλίησιν ἐνὶ ψαμάθοισι χυθέντες. Cum πάναγρος breui prima adhibeat, videri potest ille veriorem lectionem nouisse. Plutarch. de sollert. animal. p. 977 F. notat Homerum πανάγραν δικτύων τὸ γένος: dixisse, quia eo omnia piscium genera capiuntur; probabile sit, πάναγρον (sc. γένος) eum scripsisse. Athen. I, p. 25 B. ὅτι δὲ καὶ ἰχθῦς ἤσθιον, Σαρπηδὼν δῆλον ποιεῖ, ὁμοιῶν τὴν ἅλωσιν πανάγρου δικτύου θήρᾳ. Ceterum tropo vsi sunt quoque alii, quos Doruill. ad Charit. p. 77 apposuit.

ἁψῖσι λίνου, ἅμμασιν. ἀπὸ τῆς συναφῆς. Apollon. Lex. h. v. vnde eadem Hesych. habet. Sch. br. τοῖς ἅμμασι καὶ ταῖς συναφαῖς τοῦ λίνου. Eustath. ἀψῖδες (nam etiam non adspirate scribitur, vt in ed. Rom. Eustath. Etymol. Sch. B.) δὲ δικτύου, αἱ καμπαὶ καὶ ἀγκάλαι. Idem addit, vetera scholia scribere iubere βαρυτόνως, ἄψις. ἄψισι.

488. ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε. Alterum, τὸ ἕλωρ, iam vidimus A, 4. vbi τὸ ἑλώριον. κύρμα. Apollon. Lex. h. v. ἔντευγμα, σύγκυρημα laudato hoc hemistichio. Sicque Sch. br. Etym. Hesych. Scilicet est id, cui quis ἐγκύρει, in quod quis incidit, praeda. Apollon. Arg. I, 1041 ἠδ᾽ οἰωνοῖσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι. γένοισθε aberrat vn. Vindob.

489. οἱ δὲ τάχ᾽ ἐκπέρσουσ᾽ — ita noua procedit sententia. „ἐκπέρσωσ᾽" Barnes. Sicque Harlei. Mosc. 2. vn. Vindob. quod orationem cum antec. ligaret.

491. τηλεκλητῶν ἐπικούρων. recte; sunt *e longinquo arcessiti*. At Lips. a m. pr. Cant. Vrat. b. c. Townl. cum edd. Flor. Ald. 1. τηλεκλειτῶν. qui essent *valde celebres* vt Il. Ξ, 321. Od. Λ, 307. T, 546. ita idem quod τηλεκλυτὸς Il. T, 400. Od. A, 30. Eadem varietas in aliis locis occurrit: vt Z, 111. I, 233. Λ, 563. M, 108. Per Ald. 2. τηλεκλητῶν γ᾽ illatum erat, quo libri carent.

492. κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπήν. Cant. Vrat. a. b. Ven. vn. Vindob. χαλεπὴν, vtrumque Harlei. Grauior quaestio est de sententia. Obscurum enim est, sitne de Hectore hoc accipiendum an de sociis; neutro tamen modo idoneus inest sensus. *Si Hector* iubetur minas vel increpationem omittere, h. e. ea haud vti: nihil de ea praecessisse dices; tum ea potius vtendum fuisse Hectori, (κρατερὴν δ' ἐπιθέσθαι ἐνιπὴν) vt socii fortiter res gererent. Attamen Eustathius quoque: τραχύνεσθαι οὐ δεῖ κατὰ τῶν ἐπικούρων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν χρὴ κατὰ τῶν οἰκείων ποιεῖν, τοὺς δὲ ἐπικούρους λίσσεσθαι. Saltem dicendum esset, nil esse nisi variationem prioris sententiae, supplicare te par est, nec nisi submissis verbis vti. Sch. B. addit verbis carminis: τοιοῦτος γὰρ ἦν Ἕκτωρ, pronus ad increpationes, et comparat vss. P, 220 sqq. Dubitari quoque potest, an etiam νωλεμέως ἐχέμεν ad ipsum Hectorem spectet, vt ille persistat in pugnando, non remisse agat, vt vs. 472 dixerat Sarpedon eum facere. *Sin de sociis* accipitur, sensus est: ὥςτε αὐτοὺς νωλεμέως ἐχέμεν κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπὴν, iterum quaeritur, quae illa eorum ἐνιπὴ sit; an, cum minantur, se longo bello attritos discedere velle? atqui et hoc longe petitum est. Omnino de auctoritate duorum versuum non minus dubito quam de sensu.

493. δάκε δὲ φρένας. Illustrat haec Aristoph. Acharn. pr. cum Schol. ad e. l. quem exscripsit Suidas in δέδηγμαι.

496. μαχέσασθαι. vn. Vindob. μαχέσθαι.

497. οἱ δ' ἐλελίχθησαν. E Dawesii doctrina οἱ δ' ἐξελίχθησαν. Vid. ad A, 530.

498. ὑπέμειναν ἀολλέες. ἐμοῦ ἀθροισμένοι, καὶ πεπυκνωμένοι· primo nunc occurrit.

οὐδ' ἐφόβηθεν. Ionicum οὐδὲ φόβηθεν, recepi ex Vrat. c. Mosc. 1.

499. ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς. Barnes temere mutauit: ὡς δ' ἄχνας ἄνεμος. quasi nouum sit, vltimam tono produci. Vulgata lectio est ap.

Apollon. et Schol. Ariſtoph. Veſp. 92. ἄχνας iam Apollon. Lex. h. v. interpretatione indigere exiſtimauit ἄχυρα. Plura collegit Euſtath. adde Sch. br. Etymol. Heſych. laudato hoc loco. Scilicet ἄχνη proprie eſt quod in ſuperficie ſupernatat, τὸ ἐπιπολάζον.

Φορέῃ Heſych. l. l.

ἀλωὰς alii ſcribunt, cum Iota ſubſcripto, etiam Townl. ſane eſt quoque ἀλοιᾷν de terendis frugibus: ſicque Sch. B. Leid. et Euſtath. h. l. et ad Υ, 496. ex Apionis et Herodori auctoritate. Dicitur autem h. l. ἀλωὰ proprie de agri parte editiore in quo et tritura ſit et purgatio frumenti: cf. ad Tibull. I, 5, 22. alias agrum omnino deſignat, etiam arboretum, quod et h. l. Sch. br. monent, vna cum vitibus. Praeiuit Apollon. h. v. ἀλωὴ, ἐπὶ μὲν τῆς ἀμπελοφύτου, vt Od. Λ, 192 ἐπὶ δὲ τῆς ἅλω, vt hoc verſu.

500. ἀνδρῶν λικμώντων ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ. Bentl. adſcripſerat, e Schol. Lipſ. ſuſpicor: Πτολεμαῖος τοὺς δωδεκασυλλάβους στίχους ἐκτιθείς φησι καὶ, τοῦτον οὕτως γράφεσθαι· ,,εὖτ' ἂν ξανθὴ Δημήτηρ.

501. κρίνῃ, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπόν τε καὶ ἄχνας. κρίνῃ pendet ab ὅτε. Ita editum erat in Flor. Ald. 1. Subſtituit κρίνε Ald. 2. cum Rom. Emendauit Turneb. κρίνει. Barnes reduxit κρίνῃ, iterum eiecit Clarke, minus bene. Eſt enim is vſus in comparatione τοῦ ὡς δ' ὅτε. ὡς ὅτε. v. Excurſ. ad H, 553. Et eſt κρίνῃ firmatum auctoritate codd. etiam Sch. br. Sch. B. nec habet κρίνει auctoritatem praeterquam Euſtathii et Vrat. a., nec non Schol. Heſiodi Theog. 535 ὡς "Ομηρος· κρίνει, ἐπειγομένων ἀνέμων γῇ καρπούς τε καὶ ἄχνας. codd. Vindob. errant inter has lectiones.

ἐπειγομένων volunt eſſe pro ἐπειγόντων dictum. At eſt, *irruentibus ventis*. ἐπείγεσθαι eſt accelerare ſe, adeoque inſtare.

503. κονισσάλῳ vulgo ſcribitur. ſed vno ſibilo vocem eſſe ſignandam vidimus iam Γ. 13. Et erat κονισάλῳ iam in Flor. Ald. 1. Rom. ſic e codd. Lipſ. Vrat.

„ὕπερθ' ἐγένοντο“ fcribi monet Barnes. fic quoque Vrat. c. Mofc. 1.

507. Τρώεσσιν ἀρήγων. Bentl. adfcripferat Scholion: Ἀρίσταρχος ὀξυτόνως· ἀρηγών. δῆλον ἐκ τῆς πλαγίου, ἀρηγόνες (Δ, 7.). Atqui ita debuit effe quoque ὁ ἀρηγών. De dea mox occurrit vſ. 511.

509. Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου. χρυσάορος, qui χρυσάωρ Hefiodo et aliis eft. Ignorarunt iam viri docti Alexandrini, quae vocis vis effet. Neque ita nunc aliquid inter nos ad liquidum perduci potuit: v. inprimis Mitfcherl. ad Hymn. in Cer. 4. ybi pugnat contra eos, qui Δήμητρος χρυσαόρου mutare volunt in χρυσοθρόνου. Ex Apollonio excidit voc. p. 714. etiam ex Etymologo, at feruata interpretatio in Hefychio: χρυσοῦν ἄορ ἔχοντος, ὅ ἐστι φάσγανον, μάχαιραν, σπάθην. Suidas: χρυσοφάσγανον ἢ χρυσοξίφαρον. alterum hoc de cithara commentum eft recentiorum, quod difcas ex Schol. br. In Sch. B. nihil eft annotatum praeter allegoriam a radiis folis petitam, qui fane funt βέλη. Excerptum hoc eft ex Heraclide p. 25 ed. Schow. at in alio Scholio B. et Sch. br. ad O, 256 eft ἤτοι χρυσοφάσγανον, ἢ χρυσοῦν τὸν ἀορτῆρα ἔχοντα τῆς φαρέτρας, ἢ τῆς κιθάρας. οὐκέτι δὲ ξίφους· ἁγνὸς γὰρ θεός. Vltima haud curo: fed laudatur ibid. e Pindaro: καὶ Πίνδαρος χρυσάορα Ὀρφέα φησί. hoc effet fane pro antiquiffima interpretatione, vt *ad cingulum aureum* referendum effe conftaret epitheton. Apollinem cum *enfe* exhibitum fane aliunde non nouimus: hafta inftructum erat antiquiffimum eius fignum Amyclis idem galeatum et arcu inftructum: ap. Paufan. III, 19 pr. Antiquiffima aetate omnino dii deaeque armari animo et manu Graecorum folebant: feruauit quoque religio et ars Venerem armatam, et Iunonem armatam: potuit igitur Apollo, non modo hafta, et arcu, verum et enfe inftructus effe. Opportune vir doctus fupra laudatus (ad Hymn. in Cer. p. 106) Dianam χρυσάορον ex prifco oraculo ap. Herodot. VIII, 77 excitauit; et ex Lycophr. 153 Cererem ξιφηφόρον eruit. Adeo nihil hic eft, quod

praecise neges. Altera tamen ex parte vox ἄορ antiquissima non habuisse videtur notionem tam definitam, vt vbique *ensem* declaratum esse pronunties. Ita Etymol. ἄορ. ξίφος, ὅπλον, δόρυ. Potuit itaque poetico loquendi vsu Ceres ξιφηφόρος dici, quae falcem teneret; et simili modo Diana χρυσάορος, quae sagittam et arcum tenebat, vti eadem χρυσηλακάτη dicta est. Possis adeo dicere ἄορ fuisse antiquitus nomen generale, vti ὅπλον, *telum*. Ita Neptunus ἄορ τριχλώχιν habet: Callim. in Del. 31. At Hercules ξίφος manu tenens, exhibitus erat in arca Cypseli: Pausan. V, 18. p. 423. vbi ad Atlantem accedebat. nec Δίκη ξιφηφόρος in Tragicis mirationem facit. Apud Cares fuit Iupiter χρυσαορεύς, vt Strabo tradit XIV, p. 975 B.

510. Τρωσὶν θυμὸν ἐγεῖραι. Ita legebatur iam in Flor. et Ald. 1. Substituit ἀγείρειν Ald. 2. et Rom. emendauit hoc ἀγεῖραι Turnebus, inde Stephanus. Recte ἐγεῖραι restituit Barnes, et hoc firmant Sch. B. cum codd. Mori, Barocc. Cant. Lips. omnes nostri, et Vindobonenses. Et Eustath. qui scripsit ἀγεῖραι, ait πλείω τῶν ἀντιγράφων habere ἐγεῖραι. Scilicet ἀγείρεται θυμὸς iis, qui animi deliquium passi sunt. v. ad O, 240. ἐγείρεται θυμὸς pugnantibus, excitatur, incenditur. Pro ἀρηγῶν 511 vn. Vindob. ἀρηγός.

515. ἀρτεμέα. Apollon. Lex. ὑγιῆ ex h. v. reddit, scilicet ἀπὸ τοῦ ἄρω, ἄρτιον. σῶον. cf. Etymol. qui versum recitat, et Hesych.

516. μετάλλησάν γε μὲν οὔ τι. Corruperat lectionem Ald. 2. adscito οὔ τοι. quod tamen etiam Sch. Ven. B. exhibet. Erat οὔ τι iam in Flor. Ald. 1. et placebat Ernestio ex ms. Lips. Subnixum est auctoritate codd. L. C. Harl. ap. Bentl. Townl. Vrat. a. b. c, et A. Mosc. 1. Schol. br. μὲν, non μὶν, constanter omnes.

517. οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος. Languere videtur ἄλλος, et epitheton requiri grauius, v. c. πόνος αἰπύς. Saltem πόνος ἄλλος est pugna, in qua iam sic satis erant

occupati, vt nos dicimus, per caeteras occupationes impeditus, haud quaerebat.

520. ἄτρυνον Δαναούς — ὤτρυναν Mosc. 2. vn. Vindob. sicque aberrauerat Ald. 1. sequuta est Ald. 2. et Rom. tum ceterae. Emendauit e Flor. Turnebus ὤτρυνον.

οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ — Harl. Townl. Mosc. 1. ἠδὲ καὶ αὐτοί.

521. οὔτε ἰωκάς. Apollonii Lex. glossa est: „ἰωκή. ἡ δίωξις, ἀπὸ τῆς εὐθείας, τῆς ἰάξ." Ita vero aut ἴωκα praefixum esse debuit, aut ἴωκα excidit. ἰωκή, ἡ δίωξις. ἴωκα ἀπὸ τῆς εὐθείας τῆς ἰάξ. Ita vero suspicari licet, fuisse et h. l. ἴωκας aut alii ita legere maluere; saltem Eustath. sic quoque legi posse ait. cf. ad Λ, 600. et sup. ad 299. vbi ἄλξ.

523. νηνεμίης. absolute, pro οὔσης v. ἐπὶ v. Eust. qui Atticum esse vult. — ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν. quod iterum Od. Τ, 205 legitur. Apollon. Lex. h. v. ἐρήμοις. ὧν περὶ τὰ ἄκρα πολεῖ τὰ ζῶα. vbi cf. Villois. et Toll. Substituunt alii pro animantibus nubes. v. Hesych. Etym. Sch. br. Saltem haec meliora iis sunt quae Eust. habet, cum a polis coeli ducunt. Si tamen οἰοπόλον ὄρος est, in quo quis solus incedit, quid ni ἀκροπόλον ὄρος est, in quo qui incedit, in alto incedit; adeoque ornatius quam simpl. ὄρος ἄκρον. Bene ergo Suidas: ἀκροπόλοισιν. ἀκρωρείαις. De accentu vocis idem Eustath. agit, et saepe alibi: cum Etymol. in ὀνειροπόλος. αἰπόλος, ἀμφίπολος et al.

525. ζαχρειῶν ἀνέμων. Relinquenda fuit omnium edd. et codd. quantum quidem constat, scriptura in ζαχρειῶν, etsi non dubito veriorem esse ζαχρηῶν. Nam ζαχρηής, a χράω, impetum facio, irruo. Scribitur quoque ζαχρηεῖς inf. M, 347. et N, 684. Grammatici male intulere etymon χρείας, vtilitatis. Nisi dixeris ex antiquo χρής, ζαχρής et hinc ζαχρεής, ζαχρειής, ductum, vt fuit ἀκλῆς, ἀκλεής, et ἀκλειής. Attamen iam Apollon. Lex. ζαχρειῶν, τῶν μεγάλως ἐπιβαρούντων, (vt recte pro ἐπιζαρούντων Toll.) οἷον ἐμπνεόντων ἀθρόως. Miscent di-

versa Sch. br. Etymol. vbi Orus recte. Hesych. et ipse Eustath. pronior tamen hic in meliora. Apud Apollon. Argon. editur ζαχρηῆς, vt lib. I, 1159 ζαχρηέσιν αὔραις, vbi Schol. μεγάλως ἐπιβαρούσαις καὶ πνεούσαις. deuergit tamen idem, aut eius interpolator, mox ad χρείαν.

526. οἵτε — διασκιδνᾶσιν ἀέντες. Ald. 2. cum seqq. διασκεδνᾶσιν, emendatum a Stephano. Apollon. Lex. ἄειν — ἀέντες, πνέοντες, ἢ πνεύσαντες. οἷον· διασκιδνᾶσιν ἀέντες.

527. οὐδὲ φέβοντο. Sic Ionice Vrat. a. b. vulg. οὐδ' ἐφέβοντο.

528. πολλὰ κελεύων. Eustath. „ γρ. μακρά."

529. ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστέ. Repetit versus 529—532 Aiax inf. O, 561 sq. vbi pro καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε est καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ.

530. ἀλλήλους δ' αἰδεῖσθε. Sch. B. εἰκότως. κατὰ φῦλα γάρ εἰσι. Hoc per se quidem verum. v. B, 362 sq. Praeceptum tamen non ad hoc solum spectabat. Ita quoque saepe hoc in acie instruenda iteratur. Thucyd. II, 43 hinc dixit: ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι ἄνδρες.

κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. in ed. Ern. Clarkiana est μετά, sphalma, non lectio.

531. αἰδομένων δ' ἀνδρῶν. Interposui δ' quod res postulat pro τ' ex altero loco O, 563. Et erat illud in Flor. et Ald. 1. Male τ' intulit Ald. 2. cum ed. Rom. At firmatur δ' etiam per Eustath. Ven. B. Cant. Harl. duo Vindob. Schol. Thucyd. II, 43. Schol. Pind. N. IX, 85. Schol. Sophocl. Antig. 672. qui locum recitant, et Apollon. Lex. in αἰδεῖσθαι. etsi particulam omnino abesse malim.

ἠὲ πέφανται. Lips. πέφυανται. a m. sec. male; nam est a φάω, pro φονεύω, πέφαμαι.

533. ἦ καὶ ἀκόντισε. Sch. B. et Leid. interponunt doctum Scholion super ἦ pro ἔφη, et φῶ, diuersum in multis ab Etymol. in ἦ.

534. Αἰνείεω. vitium ed. Ernest. Αἰνείω, non lectio. Δημοκόωντα, Vrat. b. et duo Vindob. aberrant.

535. ὁμοῦ Πριάμοιο τέκεσσι, „γρ. Πριάμου τεκέεσσι" Barnes.

538. ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο. Occurrebat versus iam Δ, 138. vbi monui quoque legendum esse διὰ πρὸ δ' ἐέλσατο καὶ τῆς. Pro vltimis vocibus in Sch. br. in edd. serioribus: ἔνιοι καὶ, χαλκός. Sane hoc legitur in Ven. B. Barocc. Vrat. b. in marg. et binis Vindob. petitum forte ex locis similibus, vt P, 518.

539. νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ — Apollon. Lex. notat Apionem reddentem vocabulum per κατωτάτῃ melius reddi ἐσχάτῃ, κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος. sic et inf. 857 esse νείατον ἐς κενεῶνα. Sic quoque Hesych. Etymol. Infra P, 310 est παρὰ νείατον ὦμον. Ipsum autem νειαίρην κατὰ γαστέρα iterum memoratur inf. Π, 465. quod vulneris letalis genus aliquoties occurrit; et hoc libro vs, 616 cum ipso hoc versu. Nec dissimile supra vulnus Menelao Pandari sagitta illatum Δ, 132 sq. et inf. 857 Marti. Videtur adeo pars ea ferientium studiis exposita fuisse. Omnino pleraque vulnera istorum hominum, si attenderis, circa ile, aluum, femur, inferuntur. Interdum collum super thorace patens et caput petitum esse videas; qui tamen ictus maiore robore et arte indigebat; erat enim hasta manu libranda per curuam lineam, vt iacta desuper descenderet in caput hostis, v. c. Z, 9. 10. 11. Pollux II, 209 κοιλία, ἣν νειαίρην "Ομηρος καλεῖ.

540. δούπησεν δὲ πεσὼν Harlei. et Mosc. 1. cum Schol. Leid. ἤριπε δὲ πρηνὴς, ἁ.

542. Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε. hiatus forte ferri potest, quia est in θέσει, voce subsidente. At Bentl. eum explere studebat: Κρήθωνά τ' ἄρ' Ὀ. vel Κρηθάονά τ' Ὀρτίλοχόν τε. Probabile fit, totum versum deberi rhapsodis conflatum ex 549.

543. ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Φηρῇ. Obseruat Eustath. cum Etymol. παραλόγως vocem Φηρῇ acui; cum esse deberet Φήρῃ, vt Ἥρῃ. Grauius erat monere, Φηρὴν h. l. esse, quae inf. I, 151. et 293 et in Odyssea vbique sunt Φη-

ραὶ; licetne suspicari fuisse et h. l. ἐϋκτιμένης ἐνὶ Φήρης. Ap. Suid. Φηρὴ καὶ Φηρὰ, πόλις. em. καὶ Φηραί.

545. Ἀλφειοῦ, ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης. Legitur versus ap. Strabon. VIII p. 518. Plutarch. de Nobilit. p. 176. et Pausan. VI, 22. p. 510. vbi Pylum Nestoris ad Elidem referendum esse docet; etiam propter Alpheum. Est versus et ap. Suidam, qui memorat reliqua de Alphei cursu. Videntur pugnare cum h. l. versus Λ, 710. 711. vbi Thryoessa ad Alpheum sita, et tamen in finibus regionis Pyli, νεάτη Πύλου, esse dicitur. Obseruauit difficultatem Schoeneman. de geograph. Hom. p. 38. 39. potuit tamen idem fluuius alio loco extremas, alio interiores Pyliae regionis partes attingere. In Mosc. 1. erat gl. Ἀλφειοῦ, τοῦ νῦν ῥομφαίου καλουμένου.

εὐρὺ ῥέει. fluit late, per magnam Pyliae partem, non ipse magnus. ῥέοι ed. Rom. male.

546. ὅς τέκετ' Ὀρσίλοχον. Mosc. 2. ὅς τέκεν Ὀ. Porro Ὀρσίλοχον, vno Townl. excepto, constanter vbique legitur, sicque 542. 549. At Od. Φ, 16 vbique Ὀρτιλόχοιο, vti nomen laudatur in Strab. VIII, p. 565. et Pausan. IV, 30. p. 353. vbi tamen locum nostrum ante oculos habuit. item IV, 1. p. 280. 1. Bentl. adscripserat Schol. e cod. Lips. vt suspicor: ὁ πρόγονος διὰ τοῦ τ, ὁ παῖς δὲ διὰ τοῦ σ. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ οὖν διὰ τοῦ τ. acumen grammaticum. Apparet exemplaria Odysseae non ab eadem manu constituta esse, quae Iliadem edidit.

548. διδυμάονε παῖδε. gemellos denotari vix ambigas, si inspexeris alios locos Ζ, 26. Π, 67. 682. Nec dubito, διδυμάων et δίδυμος nihil inter se differre. Grammatici tamen argutantur praeeunte Aristarcho, διδύμους censente, esse Aloidas corporibus concretos, συμφυεῖς· qua de re v. Apollon. Lex. h. v. et ibi notam Tollii. Hesych. Etymol. et inf. ad. Ψ, 641.

551. εὔπωλον. alii εὔπωλον. in hoc ac similibus codicum auctoritas non est expectanda. Ita in eo quod sequitur, Ἀτρείδῃσι et Ἀτρείδης.

552. 3. τιμὴν Ἀτρείδῃσ' — ἀρνυμένω: Sch. B. οἳ καὶ ὑπὸ Μενελάῳ δῶρα ἐτέλαυν. et Apollon. Lex. (etsi is forte alium locum respicit) cum Sch. br. ἀντικαταλλασσομένω. *vicissim persoluentes.* Sic Ald. pr. Addunt seriores edd. περιάπτοντες *parantes.* Venit adeo in mentem grammaticis, τιμὴν esse dictam pro munere praestando, vt esset militia quasi λειτουργία, quam rex exigere posset. Fuere quidem Pherae in ditione Agamemnonis, refertur enim I, 151 inter septem vrbes Achilli oblatas. At debebant viri docti meminisse versus A, 159. 160. 1. vbi manifestum fit, esse sensum: vt Atridis iniuriae acceptae poenas a Troianis exigerent. v. ad e. l. Dictum quoque est ibid. de voc. ἄρνυμαι. de cuius diuersis sensibus cum alii egere, tum Ruhnk. ad Timaei Lex. p. 49.

554. οἵω τώ γε λέοντε δύω. Non mihi liquet, quam vim τώ γε h. l. habeat. Non ignoro, quam parum subtilis sit Homerus in vsu particularum; idem tamen probe etiam teneo, quantum sibi grammatici et librarii permiserint in particulis; vnde orta illa iurgia criticorum. Suspicor fraudem latere in τώ γε et fuisse οἵω τ' αὖτε λέοντε δύω. quae est formula sollennis.

555. λέοντε δύω — ἐτραφέτην ὑπὸ μητρί. Ad vocem ἐτραφέτην neminem veterum grammaticorum haesisse mireris: cum sensu passiuo positum esse videatur, *nutriti sunt.* Nam ab ἐτράφην ἐτραφήτην scriptum esse deberet. Aut igitur hoc inter exempla grammaticae nondum satis accurate constitutae est referendum; v. Exc. ad A, 66. quod idem statuendum erit in formula γενέσθαι τε τραφέμεν τε Il. H, 199. Σ, 436. pro τραφῆμεν, ex τραφήμεναι, nunc τραφῆναι. Et est sane sollenne τραφῆναι hac in re; vt Il. Ψ, 84 ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν. Il. A, 251 οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. et 266 κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν. Aut concedendum est, fuisse quoque τρέφω vel τράφω, *adolesco*, cresco; quam notionem tuitus est Ernesti non ad h. l. vbi nihil monuit, sed ad Callim. in Iou. 55. καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, quem tamen versum non iniuria in inter-

polatis habuerunt viri docti; ſunt alia, quae dubiae fidei ſunt, et facile emendanda: vt ſup. B, 661 vidimus: τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ. quod eſt τράφη ἐν μ. Neque quicquam eſt ea in re inſoliti, fuiſſe vocem τράφω vel. quod praeſtat, τράφημι, creſco, adoleſco. Il. Φ, 279 Hector ὃς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος. Emendat Dawes ὃς ἐτράφη ἐνθάδ' ἄριστος parum probabiliter; quid ni feramus ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος. et forte ne hoc quidem neceſſe eſt; quid enim vetat, quo minus ex τράφω, adoleſco, eſſet noua forma: τετράφω? vnde ἐτέτραφον, et hinc ἐτέτραφε et augmento omiſſo τέτραφε. Iuſtam etiam mouet ſuſpicionem Il. Ψ, 348. equi οἳ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί. potuit eſſe ἐνθάδε γ' ἔτραφεν, aut ἐνθάδε γε τράφεν, pro ἐτράφησαν. Apertior res eſt Od. K, 417 ἵνα τέτραφεν ἠδ' ἐγένοντο. cum ſit ἵνα τ' ἔτραφεν (vel ἵνα τε τράφεν) ἠδὲ γένοντο. In Orphicis Argon. 378 οἱ τράφον ἐν Φολόῃ legendum haud dubie οἱ τράφεν.

556. τὼ μὲν ἄρ' ἁρπάζοντε βόας — Flor. Ald. 1. ἁρπάζοντα. at — τε etiam Euſtath. cum ceteris codd. et edd. ἴφια μῆλα ipſe Apollon. Lex. interpretatione egere cenſuit: μεγάλα καὶ εὔτονα transſcripſit ea Heſych. Alia v. in Sch. br. et Etymol. Euſtath. hic et alibi, inprimis ad Θ, 545. malim εὐτραφῆ reddere. Suidas ἰσχυρῶς βαδίζοντα· ἴφιον γὰρ τὸ λιπαρόν. duo diuerſa miſcens.

557. ὄφρα καὶ αὐτὼ Euſtath. αὐτοί. De κεραΐζετον cf. ad B, 861.

559. τοιὼ τὼ — δαμέντε. Mori. Barocc. δαμέντες. vt contra vſ. 560 Moſc. 1. et vn. Vindob. ἐοικότε.

561. ἐλέησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. Mori. Cant. Barocc. Vrat. a. b. Moſc. 1. Ven. Leid. ἐλέησεν ἀρηΐφιλος M.

563. τοῦ δ' ὤτρυνε μένος. Moſc. 1. τῷ δ' —

566. περί, aut vt alii ſcribunt, πέρι γὰρ δίεν. repetiit hinc Apollon. IV, 181. Bentl. ex h. v. emendat gloſſam Heſych. διεφοβεῖτο· δίεν. ἐφοβεῖτο. ἐδεδοίκει. quod alii quoque fecerunt. Etiam Etymol. in δίε, adſcripto hoc verſu.

567. μή τι πάθῃ. (in hoc familiari Graecis loquendi more, hoc iam loco praeiuit Homerus. male vn. Vindob. πάθοι.) μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε — σφὰς restituit Barnes e mſ. Mori et Euſtath. adde Vrat. a. Vulgo vbique σφέας, quod perimit metrum, etſi in Sch. br. adſcriptum ſit: συσταλτέον διὰ τὸ μέτρον. At legitur σφὰς in Etymol. voc. ἀποσφήλειε, et in Heſych. σφάς· αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά. quod non eſt ſollicitandum. Contra σφᾶς Atticorum eſſe concedendum eſt Thomae Magiſtro et ceteris grammaticis. Non occurrit praeterea σφὰς praeterquam Od. Θ, 315. vbi tamen σφέας, σφᾶς, aeque locum habet. Diuerſum eſt Od. Β, 237 σφὰς κεφαλὰς a σφός. ἀποσφήλειε πόνοιο. Sch. br. et Sch. B. ἀποτυχεῖν ποιήσειε. add. Etymol. et Heſych. h. v. inde emendandos. Porro Euſtath. ἀντὶ τοῦ, ἐμποδίσει, κωλύσει, τοῦ ἐνεργεῖν. Immo vero πόνος h. l. pugna, cum fructu pugnae. vt ſit: ne ſic ille nos deiiciat de ſpe victoriae et ſucceſſu totius belli. Quod ipſe Agamemnon dixerat Δ, 172 αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης. Nam ἀποσφάλλω eſt facio aberrare, vt Od. Γ, 320 nauem de curſu; adeoque facio, vt alter ſpe excidat et voto. cf. Il. Θ, 311.

568. ἔγχεα ὀξυόεντα. ne hiatus inferatur, pronuntiandum eſſe ἔγχη monet Bentl. De epitheto v. ſup. ad vſ. 50.

571. θοός περ ἐὼν πολεμιστής, hemiſtichium iterum occurrit Ο, 585. ſpectat proprie ad vſum celeritatis in procurrendo ante aciem: v. ſup. ad 536.

576. ἔνθα Πυλαιμένεα ἑλέτην. grammatici obſeruant acui Πυλαιμένης non Πυλαιμενὴς, vt εὐμενὴς et ſimilia. Scilicet in nominibus propriis accentus ſolet immutari. Notant porro, alterum Pylaemenem occurrere N, 643 vbi is filii in pugna caeſi, Harpalionis, corpus abductum comitari narratur. Quod ſi ille idem eſt, qui h. l. occubuiſſe dicitur, poetam memoria lapſum eſſe neceſſe eſt. Fuit itaque agitata res inter ζητήσεις. v. Sch. B. et Leid. Alii diuerſos eſſe ſtatuerunt, alii, vnum fuiſſe Pylaeme-

nem; locum autem alterum N, 648 esse male interpolatum. Agitata est quaestio magnis cum animis. Barnes et Clarke rem ita componunt: Pylaemenem, Paphlagonum regem, Troiam venisse duobus cum filiis, altero, Pylaemene, nunc caeso, altero Harpalione, N, 643 sq. cuius funus pater sequitur ibid. 648. Respicit Homerum Nepos in Datame c. 2. Vltimam in Πυλαιμένεα tono et caesura produci post alias breues manifestum fit.

ἑλέτην. Apollon. Lex. ἑλέτην. εἷλον. ἔλαβον δυϊκῶς. Accepit adeo vocem vt sit: in eum inciderunt: vix melius quam, vt vulgo, iugularunt.

ἀτάλαντος Ἄρηϊ. ἰσόζυγος. v. ad B, 169.

578. δουρικλειτός. vitiose ante Barnesium δουρικλυτός. v. ad vs. 55.

579. κατὰ κλῆϊδα. Harlei. Townl. παρά.

580. Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ' ἡνίοχον, θεράποντα ἐσθλὸν, Ἀτυμνιάδην. Ita interpunxi pro eo quod erat: βάλ' ἡνιόχου θεράποντα, ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην. Inf. Z, 18 est θεράποντα, ὅς ῥα τόθ' ἵππων ἔσκεν ὑφηνίοχος. In sq. iung. Μύδωνα βάλε, τυχὼν (αὐτοῦ) (κατ') ἀγκῶνα μέσον, χερμαδίῳ.

582. ἐκ δ' ἄρα χειρῶν — est χειρὸς in Vrat. A.

583. ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι. Mirum in Sch. br. et Sch. B. reddi λευκὰ ὡς ἐλέφαντος: *habenae candidae ac si essent ex ebore.* Prouocat quoque ad h. l. Schol. B. et comparat illud Il. Σ, 596 χιτῶνας — ἧκα στίλβοντας ἐλαίῳ. pro ὡς ἐλαίῳ. At Schol. Leid. διότι κατὰ συνήθειαν ἀστραγάλους ἐλεφαντίνους ἑκατέρωθεν εἶχον. saltem laminas eburneas. χαμαὶ πέσον. vn. Vindob. πέσεν.

586. ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος. Diserti sunt in hac voce grammatici. v. Eustath. Etymol. in κύμβαχος et κύβος. cf. Apollod. fragm. 1159. 1145. Sch. B. inf. ad O, 536. Facile assequaris, κύβον, κύβην, κύμβην, esse communis originis cum κύπτειν, κυφὸς, et similibus. κύμβη pro conuexa capitis parte, adeoque et pro concaua, et pro galea, et pro poculi genere, quod et κυμβίον, et pro nauigio. Inde κύμβαχος, quod redditur: *praeceps*

in caput: ἐπὶ κεφαλήν, v. Eust. (in Sch. br. interpunge: ἐπὶ κεφαλήν. κυβιστῶν.) vt poeta ipse in sqq. interpretatur: (notante id Sch. Aeschyli ad Eumen. 45. cf. quoque Porphyr. Qu. Hom. 11 extr.) Conuenit cum re id quod alibi dixit ἐξεκυλίσθη πρηνὴς ἐπὶ στόμα Z, 42. et ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς Κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου Π, 742 et M, 385. vnde Tragici quoque in suum vsum τὸ κυβιστᾷν de vulneratis vel caesis, qui praecipites ruunt, duxere: quod Valken. illustrauit ad Eurip. Phoen. p. 399. κυβιστᾷν, a κύβη, pro κεφαλή, videturque adeo habere *adiectiuam* formam. Apollon. Lex. h. v. — ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπὶ κεφαλὴν πτώματος laudato hoc versu. Et diserte Lycophr. 66 ῥοιζηδὸν ἐκβράσασα κύμβαχον δέμας. Pro *substantiuo* occurrit in altero loco, Il. O, 536 κόρυθος κύμβαχον ἀκρότατον νύξε *percussit galeae verticem*, vt fuerit vel τὸ κύμβαχον vel ὁ κύμβαχος, τὸ διὰ κενὸν τὸ ὑπὲρ τῆς κορυφῆς vt ibi Sch. A. h. e. conuexa summa galeae pars. Nisi etiam τὸ κύμβαχος fuit, vt sit h. l. supplendum κατὰ τὸ κύμβαχος. Potest videri sic accepisse Etymologus: κύμβαχος σὺν τὸ σκεπάζον τὴν κεφαλὴν βρέγμα. τὸ σκαμβόν. τὸ δέρμα. παρὰ τὸ κύφος, τουτέστι τὸ περιφερὲς καὶ περιαγές. κύμβη γὰρ ἡ κεφαλή. (Ex his emend. Sch. B.) cf. inf. ad Π, 379 vbi κυμβαχιάζειν.

Porro interpunctio in his verss. variat. Antea erat: ἔκπεσε δίφρου, κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους. — Δηθὰ μάλ' εἱστήκει — ita molestiam facit defectus copulae. Praestat altera, quam adoptaui: ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσιν. ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους δηθὰ μάλ' εἱστήκει: vt video quoque Eustathium distinxisse. etsi vel sic desidero vel ἑστηκὼς, vel κύμβαχος ἐν κονίῃς, ἐπὶ δὲ βρεχμόν τε κ. Et est sollenne πέσεν ἐν κονίῃσιν Sic Δ, 482. 522. et saepe, et paullo ante 583. Hermogenes περὶ ἰδεῶν p. 485 laudat κύμβαχος ἐν κονίῃ πέσεν, memoriter.

βρεχμόν. βρεγμὸν scribit Cant. et alii ap. Bentl. In Hesychio vtrumque est βρεγμὸς et βρεχμός. Copiosus quoque est Etymol. in h. v. τὸ τῆς κεφαλῆς ἄκρον κρα-

υἱὸν cum Eustathio et Schol. In Apollon. Lex. est: βρεχμὸν, τὸ βρέχμα, adscripto hoc hemistichio. At Sch. Leid. βρεχμὸς λέγεται ἡ τοῦ αὐχένος σπονδυλώδης ἀρχή. καὶ βρέχμα τὸ τοῦ θώρακος ἀπόπυγμα emenda βρῆγμα, seu potius βῆγμα, τὸ τοῦ θώρακος ἀπόπτυσμα quod tussiendo eiicitur. Lex. Hippocrat. et Hesych.

587. δηθὰ μάλ' ἑστήκει. praetuli cum Vrat. et al. Ionicum: v. sup. ad Δ, 329, vulgari εἱστήκει.

τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης. Est haec constans meliorum librorum lectio, reuocata iam a Wolfio ex iudicio Clarkii et Ernestii: add. Valkenar. ad Ammon. p. 237. Corruperat eam Ald. 2. γὰρ ψαμάθοιο, quod et in nonnullis codd. est: non quasi multum intersit, ἄμαθος legas an ψάμαθος; argutias esse grammaticorum arbitror, ap. Eustath. Schol. br. Etymol. Hesych. Schol. Lycophr. 79. 247. Ammon. in ψάμαθος, p. 150. quod ἄμαθον de puluere, ψάμμον de arena accipiunt, aut quod ἄμαθον in inferiore terra, ψάμαθον in litore quaerunt. Legitur quoque in ceteris locis Homericis ψάμαθος, hoc solo loco excepto: in quo codicum auctoritas aliam legem constituit. Neque tamen vel sic antiquior lectio est exhibita, quam nullus dubito fuisse τύχε γὰρ ἀμάθοιο, sine ῥ' serius interposito: nam in caesura ipsa pronuntiatio τὸ ρ geminabat. Et firmat iudicium Apollon. Lex. ἄμαθος, ἡ σποδιά, ἄμμος. τύχε γὰρ ἀμάθοιο βαθείης. Abest quoque ῥ' Vrat. a. Mosc. 1. 3. a pr. m. adde Ammonium l. l. in quo non erat mutandum: etsi librariis parum in talibus est tribuendum.

589. τοὺς δ' ἵμασ' Ἀντίλοχος. Abest δ' ab Harlei. et a Veneto suppleto. quod Bentleius arripiebat, qui putabat ἱμάσσειν fuisse cum digammo ϝιμασσω. ϝιμας. Verum loca e quibus id suspicabatur, sunt emendanda. v. de Digammo.

594. Ἄρης — πελώριον ἔγχος ἐνώμα. Etymol. ἐκίνει, ἐκούφιζεν. Sch. br. διέφερεν. ἐκίνει. μετέφερεν. Non apparet, vnde vocem tam varie interpretentur. cf. ad Γ, 218. et Η, 238. Est hastam mouere, versare, vibrare.

595. ἄλλοτ' ὄπισθεν. cum ſequatur τὸν δὲ, ſi accuratiores eſſe volumus, ſcribendum eſt ὄπισθε. Sicque Vrat. b. ſicque correxerunt viri docti aliis in locis, vt Ξ, 14. Poſt hunc verſum in Fragmentis Homericis video verſum memorari interſertum: ἄλλοτε δ' αὐτὸν ἔσω δῦνεν θεὸς ἄνδρα κορύσσων.

596. τὸν δὲ ἰδών. Harlei. τοὺς δὲ, Hectorem cum Marte quod Bentl. probabat; (potius Martem cum Enyonam Diomedes numina viſu percipere poterat.)

597. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο, στήῃ ἐπ' — ἀνὴρ ἀπάλαμνος. Apollon. Lex. ἀμήχανος. — παλάμαι γὰρ αἱ μηχαναί. — σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἄπειρον· ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀ. Sic quoque Sch. B. Euſtath. Eſt ergo parendum auctoritati, vt ſit inexpertus, ignarus; etſi non video, cur non et h. l. ſit conſilii inops, qui repente amni rapido adſtiterit. In Sch. br. redditur ἀσθενής, ἄπειρος. μηδὲν μηχανᾶσθαι δυνάμενος. Similia Etymol. Heſych. et Suidas To. III, p. 5. καὶ ἀπάλαμος (ἀπάλαμνος) παρ' Ὁμήρῳ ὁ ἄτεχνος. ἰὼν (διὰ) πολέος πεδίοιο. Euſtath. γῆν πολλὴν περιεληλυθώς, ὡς ἐξ ἀλλοτρίας ἥκων, ſicque alii. quid tamen hoc ad rem, quod e longinquis terris redux ſit? In graecis tantum eſt hoc, iter faciens, itinere facto per multum terrarum: ſcilicet vt ſe iam conſtitutum eſſe videat in locis ignotis, ita vt amnis ſibi obiecti decurſum ignoret.

598. στήῃ. Variat ſcriptura στήη et στήῃ et στήῃ. Similiter in aliis φθήῃ. φήη. στήη. Vidimus iam B, 34 ἀμήη. Ex codd. nihil proficias: Venetus, ſed ſuppletus, στήῃ. Ambiguitas orta ex antiqua ſcriptura τῶν ε et η et ει et ηι. Sic et in marmoribus maiuſculo charactere exaratis. In inſcriptione Herodis ad vetuſtatem attemperata, eſt vſ. 19 αναθηη. Putes verius eſſe στήῃ pro στῇ. eſt enim στέω. στέῃ. στῇ. στήῃ. Fuit tamen quoque στείῃ, στήῃ, et hinc στήῃ. At grammatici conſtanter docent penultimam per η eſſe efferendam: v. Etymol. in ἀλώῃ, ex Choerobosco: eſſe enim ἐὰν στῇ et ἐὰν στήῃ hoc ipſo

loco nostro laudatò. φῇη Od. Λ, 127. Ψ, 275. (Ergo et φθήη Π, 861. ἐμβήη Π, 94. θήης Π, 96.) Alio modo vidi Eustathium tradere ad Π, 861. φθαίη ἤγουν φθήη. ὁμοίως τῷ σταίη, στήη. βαίη, βήη. Putauit adeo ille αι optatiui mutari in η. Praestare videtur altera opinio, vt sit subiunctiuus; atque ita quoque Apollonium statuisse, discas ex Lex. ἐμβήῃ. ἐμβῇ. tum vero quodcunque eligas, defendi potest, στήῃ, στηῃ et στήῃ. Sic quoque in ceteris. Est tamen omnino certa aliqua amplectenda ratio, quam sequaris vbique; et hactenus mihi praeferendum videtur esse στήῃ, quod et grammatici et codicum pars vsusque commendant. Cum tamen semel in edd. vulgg. et aliis in locis receptum sit στήῃ, rursus aliquid in tot locis similibus nouare sine caussa idonea nolui, nullo cum fructu. Maneat ergo φήῃ. φθήῃ. ἀνήῃ. ἐμβήῃ. ὑπερβήῃ et similia.

601. οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἕκτορα. Potest iungi οἷον θαυμάζομεν, *quantopere* vel οἷον αἰχμητὴν τὸν Ἕκτορα ἔμεναι, pro ὄντα. Laudat Koeppen Od. Λ, 518 ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ. Eadem putatur esse forma mox vs. 638. In Mosc. 1. adscriptum: ἀλόγως δηλονότι. Putauit ergo sensum esse: quam stulte, idonea sine caussa, mirati sumus! vix bene.

602. Versus aliquoties frequentatur: Π, 493. Χ, 269. At h. l. melius abesset; ita enim antecedens versus nihil haberet impediti.

603. τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν. εἷς pro τις valde insolens facit porro εἷς hiatum; adstipulor itaque Bentleio emendanti πάρα τίς γε. Et sic sup. 185 ἀλλά τις ἄγχι ἕστηκ' ἀθανάτων. N, 55 σφῶιν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν. Repetitur quidem versus Υ, 98. et ibi εἷς γε, sed totus versus eo male videtur esse illatus.

604. καὶ νῦν οἱ πάρα κεῖνος Ἄρης. δεικτικῶς dictum, vt Ξ, 250 de Hercule: ὅτ' ἐκεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱός, perperam coniiceres δεινὸς Ἄρης, terribilis.

606. μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν Ἶφι μάχεσθαι. Fuit ϝιΦὶ ſcriptum cum digammo; apparet adeo fuiſſe primitus μενεαίνετε Ἶφι. προθυμεῖσθε.

608. κατέκταν' εν εἰδότε χάρμης verſu corrupto, etſi commendato ab Erneſtio, cui obtemperandum non erat; ſcriptum erat in omnibus edd. ante H. Stephan. qui correxit, ſine libro puto, κατέκτανεν εἰδότε quod etiam legitur in Vrat. a. b. Townl. Moſc. 1. 2. et ex emend. in Moſc. 3. etiam Ven. ſuppletus. Adde Mori e Bentl. qui idem dudum vidit antiquitus ſcriptum fuiſſe κατέκτανε ϝειδότε μαχης. Non enim vbique εῦ additur. Sic Ψ, 665 ἀνὴρ ἠΰς μέγας τε, εἰδὼς πυγμαχίης.

609. Μενέσθην Ἀγχίαλόν τε. videtur excidiſſe τε Μενέσθην τ' Ἀ. Bentl. e Schol. Lipſ. Ἀρίσταρχος Μενεσθῆν, ὡς Ἀπελλῆν. habet hoc etiam Euſtath. loco tamen alieno p. 596.

612. ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ ναῖε. Poterat et hic legi ὅς ῥ' ἐν Ἀπαισῷ, vt B, 828. vbi v. At Strabo et Steph. Byz. docent diuerſam lectionem fuiſſe h. l. Memorant vtrumque nomen Heſych. et Etymol. Etiam Schol. ap. Bentl. Ἄπαισός ἐστι διὰ τὸ μέτρον Παισός (cur tamen non ἐν Ἀπαισῷ ſcribi potuiſſet?) ὡς Σπληδόνα. (v. B, 512.) Lectum quoque in libro ap. Bentl. ἐνὶ Παισσῷ, quod et ex aliis notatur.

613. πολυλήϊος. Cum τὸ λήϊον ſit ſeges, ager; et cum ſit βαθυλήϊος: vix dubites πολυλήϊον eſſe diuitem agris. Attamen Sch. br. πολλὰ λήϊα ἔχων, ἢ πολλὰ θρέμματα, πολυθρέμμων ſcil. ἀπὸ τῆς λείας, quae et praedam et pecudes deſignat. Vtrumque apponunt Heſych. et Etymol. Etiam apud Apollonium, in Argonauticis quoties occurrit, Scholia vtrumque afferunt; at lib. IV, 267 diſerte ad agros refertur, cum ibi Aegyptus πολυλήϊος memoretur.

615. Τὸν ῥα κατὰ ζωστῆρα — idem vulnus, quod ſup. 539. 540 memoratum erat; vbi v. Obſſ. repetiti quoque verſus 540. 1.

620. λᾶξ προςβάς — De λὰξ agunt grammatici ad K, 158.

621. οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα ἀφελέσθαι non satis accurate positum ἄλλα, quod bene monuit Koeppen. Nam *suam* tantum hastam recuperauerat, ex spoliis caesi omnino nihil. Igitur dictum pro, non potuit, praeter hastam receptam, aliquid ex Amphii armis auferre.

623. ϑεῖσε δ' ὄγ' ἀμφίβασιν. ὑπερμάχησιν. Sch. br. ἐπὶ βοηθείας καὶ σκέπης — ἀπὸ τῶν τετραπόδων ζώων, ἅπερ ἀμφιβαίνουσιν, ἀμφὶ τὰ σκυμνία βαίνουσιν, ὑπερμαχοῦντα ἐκείνων. Eust. Et iam Apollon. Lex. h. v. ἡ περὶ τοῦ νεκροῦ μάχη vbi hic versus laudatur; sed κρατερῶν vitiose, cf. sup. ad vs. 21. Mox studio neglecta oratio copulae omissione. Poterat enim dicere καί ἑ μέγαν περ ἐόντα —

626. ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχϑη· de hac formula v. ad Δ, 535.

630. ἰόντες. Bentleius: „Schol. ἐν τῇ ἑτέρᾳ ἰόντε κεῖται quia duo.“

632. Τὸν καὶ Τλ. Dura oratio, quam Bentl. quoque sensit; refingens τοῖσι Τληπόλεμος. Ammon. de diff. voc. p. 121. versum recitat τοῦ δὲ, et vett. edd. τοῦ καὶ, possis conicere fuisse τῶν καί. πρῶτος Mosc. 1. c. gl. πρότερος.

633. Σαρπῆδον. Sic *veteres* maluisse quam Σαρπηδὼν, (Σαρπῆδον) notat Eust. esse enim duas formas ὁ Σαρπηδὼν, Σαρπηδόνος, et ὁ Σαρπήδων, Σαρπήδοντος. Σαρπῆδον. vide disputata in Nota ad Apollon. h. v. p. 597. 8. βουληφόρε autem simpl. princeps ἄναξ.

634. Melius puto interpungitur: πτώσσειν ἐνϑάδ', ἐόντι μάχης ἀδαήμονι φωτί. quam vulgo πτώσσειν ἐνϑάδ' ἐόντι. Consentit quoque Eustath.

635. Cod. Ven. A. iterum in aciem procedit; mutilatus inde a v. 336. Mox ἐπιδεύεαι *inferior es illis.* v. ad N, 310.

637. ἐξεγένοντο ἐπί. Vidit hiatum Bentl. et emendat παρὰ, etsi vim vocis sic non satis assequor. Si μετὰ praeferas, erit interpr. vt N. 700 μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο. Occurrit similis versus Il. Ψ, 332 ἢ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων. sed is versus aliter ab aliis constitutus est. Defendi tamen possunt haec ea, quam saepe memorauimus, de caussa, quod hiatus est in caesura medii versus.

638. ἀλλ' οἷόν τινα φασὶ βίην Ἡρακληείην εἶναι — ὅτι τὸ οἷον ἐπὶ θαυμασμοῦ. τινὲς δὲ, ἀλλοῖον, παρὰ τοὺς νῦν. Sic Sch. A. Aliud appositum est scholion, quo apparet, magnum fuisse grammaticorum dissensum super hoc hemistichio. Ἀλλ' οἷον, aspirate, scripserant Aristophanes et Aristarchus. Laudauerat commode Heracleon ex Od. Λ, 518 Ἀλλ' οἷον τινα Τηλεφίδην κατενήρατο. — Huic accedit postea grammaticus, et laudat Od. Δ, 242 Ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε. Tum et Philoxenum pro se laudat. Saltem ita admirationis sensum expressum vides. Accedit quoque his grammaticus. Alii: ἀλλ' οἷον pro μόνον (satis ieiune) sic Parmeniscus et Nicias. At Tyrannio in eam sententiam descendit, in qua et ipse dudum eram, vt legeret: Ἀλλοῖόν τινα, vt ἑτεροῖον. *Longe alium narrant fuisse Herculem.* Laudat Od. Π, 181 Ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον, ἠὲ πάροιθεν. Video quoque Bentleium hoc malle, qui adscripsit: Schol. οἱ δὲ, ὑφ' ἓν, ἀλλοῖον. — Trinas has rationes etiam Schol. B. annumerat; et addit: ὁ δὲ Πῖος ἀντὶ τοῦ ὁποῖος, οὐχ ὡς εἶ σύ, φησιν, ἀλλ' οἷος Ἡρακλῆς· οὕτω γάρ, φησι, βούλεται τὸ ἀλλά. Non satis assequor. An voluit: ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐγένοντο τοῖοι, οἷόν τινα φασὶ β.

Apud Diodor. IV, 32 recitantur versus quinque 638 —642 et iterum c. 49. vbi vulgatum erat ἀλλ' οἷόν ποτε.

Est quoque aliud Scholion ex Ven. B. de Hercule interpretatione allegorica in philosophum mutato; ludicrum illud, inprimis in hoc, quod ille exuuiis leonis se tutatur, h. e. prudentia, et claua vtitur, h. e. philoso-

phia — praeclare! ad nonnullorum philosophorum morem!

639. θρασυμέμνονα. Explicant grammatici ex etymo: Apollon. Lex. h. v. θρασὺν κατὰ τὸ μένος laudato hoc versu; at Sch. A. τολμηρὸν, θρασὺν ἐν τῷ μένειν. nec abludit Ven. B. At vtrinque fieret θρασυμενής. In Apollonio adiectum: ἢ τὸν περὶ τῶν θείων (bene Toll. em. θρασέων) ἔργων μεμνημένος. Et hoc analogiae conuenit. Si tamen Ἀγαμέμνων est *valde fortis*, erit hoc alterum exemplum etymi a μένος ducti. Significatus vocis pluros propinat Hesychius.

640. 1. 2. sunt ap. Dion. Or. XI p. 329 R. 640 ap. Sch. Pind. I. V, 44. et ap. Diodor. l. l. Narrationem v. ap. Apollod. II, 64. et Not. Sturz. ad fragm. Hellanici p. 146. cf. Jl. Υ, 145 sq.

641. 2. laudat Strabo XIII, p. 891 C. obseruatque videri sic Troiam valde exiguam vrbem eo tempore fuisse, nec nisi sub Priamo tantas opes cepisse. Quod per se verum esse non dubito. Sed in poeta ad Herculis laudem tractum hoc vides, ἓξ οἴης, quod *solis* sex nauibus et paucis cum copiis aggressus vrbem cepit. cf. Lycophr. 1346. et Schol. — ἓξ οἴησι νηυσὶ Mosc. 1. Aliae aberrationes, ἑξοίης, ἓξ οἴαις, ἓξ οἴαις, sunt ap. Diodor. l. l.

642. Strabo ibid. B. laudat versum, et addit, non adeo euersam tum fuisse Troiam, sed tantum captam et afflictam; ἡ γὰρ χηρεία λειπανδρία τις ἐστίν. (Scilicet χηροῦν est ἐρημοῦν. vt χηρεύειν, ἔρημον εἶναι de insula Od. I, 124.) miraturque adeo Strabo, Jlienses inferias Achilli, Patroclo, Antilocho et Aiaci, non Herculi facere, qui tamen minori Jlium clade affecit. ἀγυιὰς proprie de viis vrbis dictum; si tamen Pindarum recordor, toties ἀγυιὰς pro domibus et pro ipsa vrbe dicentem, quod ille ex Homero duxisse videtur, etiam h. l. pro ipsa vrbe dictum accipio, per domos declarata.

644. οὐδέ τί σε Baroce. Et ap. Bentl. H. L. M. C. Adde Vrat. a. b. Mosc. 1. 2. et nunc quoque Ven. Recte recepit Wolf. pro vulgato οὐδέ τέ σε.

646. ἀλλ' ὑπ' ἐμοῦ δμηθέντα erat in vulgg. ὑπ' ἐμοὶ quod Homero sollenne, Aristarch. ap. Eust. Item Barocc. et H. L. ap. Bentl. Vrat. a. duo Vindob. cum Veneto dederunt; notandus autem mos veterum loquendi hoc primum loco obuius πύλας Ἀΐδαο περήσειν. πύλαι pro domo. Domum Orci intrant defuncti. Sic Ψ, 71 θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω.

647. τὸν δ' ἄρ Mosc. 1. pro αὖ.

648. ἓ quod ἡ Ἴλιος iterum occurrit.

650. εὖ ἔρξαντα. Vrat. a. ῥέξαντα.

651. τῶν εἵνεκα Ven. cum vno Vind. pro ὧν. Non bene putant veteres, dicta haec esse a Sarpedone ad elevandam virtutem Herculis.

654. κλυτοπώλῳ. Iterum Λ, 445. Π, 625 occurrit. Sch. A. B. Sch. br. ἐνδόξους πώλους ἔχοντι. (hoc solum Hesych. amplexus est) ἢ οὗ κλυτή ἐστιν ἡ ἐπιπώλησις — In alterum hoc quomodo incidere grammaticus potuerit, mireris. Fuit tamen is Aristarchus, teste Apollonio in Lex. h. v. κλυτόπωλος. ὁ μὲν Ἀπίων, ἵππους ἀγαθοὺς ἔχων.) ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐπὶ τοῦ — ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ, ἀκούει κλυτὴν ἐπιπώλησιν, διὰ τὸ τοὺς τελευτῶντας ἐξακούεσθαι διά τε τοὺς θρήνους καὶ τὰς οἰμωγὰς τὰς ἐπ' αὐτοὺς. (leg. ἐπ' αὐτοῖς inter eos vt est quoque in Etymol.). Voluit ergo Plutonem κλυτόπωλον esse, quod audiatur eius aduentus, innotescit per auditos adstantium morienti eiulatus. Quid dici potuit contortius? Sic tamen et Sch. Ven. οὗ κλυτὴ ἡ ἐπιπώλησις· οἷον ἀκουστὴ διὰ τὰς ἐπὶ τοῖς ἀποθνήσκουσιν οἰμωγάς (lamenta propter morientes). Reliqua ibi e Sch. br. emendabis: ἢ ἐπεὶ etc. Add. Etymol. Eustath. h. l. et inf. ad Λ, 445. Alii recte ad equos Plutonis epitheton referunt; verum argutantur alio modo: vel esse eum ab equorum laude notatum, ὅτι οὐδεὶς τὸν θάνατον διαφυγεῖν δύναται propter equorum velocitatem, vel, vt in Etymol. διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Περσεφό-

νης. Adeo homines non vident quod ante pedes eſt; Orcus bigis vel quadrigis inuehitur more reliquorum, vt heroum, ſic deorum; eſt adeo ille κλυτόπωλος, egregiis equis inuectus: quos vel ex Proſerpinae raptu meminiſſe licet, quem etiam Schol. et Etymol. ad h. l. memorant inter alia. Tribuuntur autem Plutoni equi modo candidi, vt aliis diis, modo nigri, tanquam regi inferorum: hoc eſt, quod Koeppen illuſtrat nota ſua.

656. ἀμαρτῇ. Occupauerat hoc et altero loco Φ, 162 omnes edd. ὁμαρτῇ, etiam Σ, 571. Mutatum quoque in Lipſ. ἀμαρτῇ ab alia manu in ὁμαρτῇ. at eſt ἁμαρτῇ vel ἀμαρτῇ in codd. Harl. Ven. Moſc. 1. et quidem e doctrina Ariſtarchea. Habemus in hac voce iterum admodum diſertos grammaticos, primum de aſpiratione ἁμάρτῃ, ab ἅμα, et ἀρτῶ, vel ab ἄρω, ἤρται. Alterum eſt, quod (Ptolemaeus) Aſcalonita et plerique ἁμαρτῇ ſcribebant, alii ἀμαρτῇ, Ariſtarchus ἁμαρτῄ. Habebat forte vnusquisque quod ſequeretur: ἀμαρτῇ ductum a nomine ἡ ἀμαρτή, tenor, iunctura, ἐν, σὺν, ἁμαρτῇ. At ἁμαρτῇ, quia illi datiui ſolent aduerbiorum locum obtinere, vt εἰκῇ. Ariſtarchus tandem ἁμαρτῄ dictum eſſe putauit per apocopen pro ἁμαρτήδην (v. ad N, 584) minus felici coniectura. Obtinuit vſu, et recte, prius ἁμαρτῇ, accedente Herodiani auctoritate ap. Sch. B. ſimilia habet Sch. Lipſ. et Sch. Voſſ. (hic ap. Valk. ad Ammon. p. 241) et repetuntur paria inf. ad Φ, 162 et ab Euſtath. qui ad Apionis et Herodori libros prouocat, add. Etymol. in ἀμαρτῇ et ὁμαρτῇ. et Apollon. Lex. cum Excurſu IV. Tollii.

Iam ὁμαρτῇ per ſe vnum idemque eſt vocabulum; nam ἅμα et ὁμοῦ conueniunt; ductum inde ὁμαρτεῖν, vna incedere, ſaepius occurrit, non ἁμαρτεῖν. Attamen Ariſtarchei habuere ἁμαρτεῖν etiam his in locis vt Ψ, 414. Od. Φ, 818. Retinuit tamen apud ſequiores auctoritatem ὁμαρτῇ et ὁμαρτεῖν; ſic apud Apollonium Arg. I, 305. 538. III, 375. ſine vlla varietate. Callim. in Dian. 243. Contra ἁμαρτεῖν abiit in alteram notionem, vt ſit

aberrare et priuari, στέρεσθαι. miro fato, nisi fuit hoc ab alia origine ductum: quod et doctiss. Knight suspicatur p. 93. cum aliis, fuisse hoc ἀμαρτέω, ab α priuativo et μάρπτω, non assequor, aberro.

659. τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν. Iungunt τὸν δὲ νὺξ ὀφθαλμῶν κατεκάλυψε. At νὺξ ὀφθαλμῶν insolenter dictum videtur. Sollennis forma est νὺξ κατεκάλυψεν αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμούς. vt Ξ, 439 κὰδδὲ οἱ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα. Π, 502. 3 ὥς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς τε. et centies νὺξ, σκότος, μιν ὄσσε κάλυψε. Omissum erat μιν supra 310 ἀμφὶ δ' ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε, pro μιν ἀμφιεκάλυψε. Est etiam tertia forma cum casu tertio N, 425 ἠέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι· Redit tamen hic versus eodem modo iteratus N, 580. X, 466. Sermoni consentaneum est iungere κατ' ὀφθαλμῶν, vt κατ' ὀφθαλμῶν νὺξ χύθη occurrit. Ceterum vide hominum subtilitatem. Schol. Leid. obseruat, ὑπὸ συγγενοῦς δὲ ἀναιρεῖται Tlepolemus, ὅτι καὶ συγγενῆ ἀνεῖλε τὸν Λικύμνιον. sup. B, 662. 3. Pind. Ol. VII, 51.

657—660. ὁ μὲν βάλεν — Τληπόλεμος δὲ βεβλήκει. expectabam hic Clarkii sollennem cantilenam, hoc saltem loco non alienam de plusquamperfecto: non nunc verti debebat, *percussit*, sed, *percusserat*. Etsi res eodem redit.

661. αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα. ξ— „quod dictum pro, μαιμώωσα ὀστέῳ ἐγχριμφθῆναι" Sch. A. Nil necesse hoc; διέσσυτο μαιμώωσα, ὁρμῶσα, quod solet de telis dici in corpus penetrantibus; tum hasta ossi illisa substitit. Absurde Sch. br. μαιμώωσα ex αἱμώωσα. Vox toties occurrit de hastis ac telis emissis, vt et de flamma; ad vim et impetum a viuida vi animantium adumbratum declarandum.

βεβλήκει. Aristarchus ediderat βεβλήκειν. v. ad Δ, 492.

662. ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα. ἐγχρίφθεῖσα Vrat. b. et Mosc. 3. perpetua varietate: vt H, 472 et al. Sic quoque in Herodoto: vbi v. p. 132, Not. 5.

πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνε. Pro vulgari δέ τι probaverat δ' ἔτι Ernesti, recepitque Wolf. Habent hoc praeterea Eustath. et ed. Flor. Mosc. 1. 2. Ven. Idem notaverat Bentl. ex H. L. cum Scholio: προαναφωνεῖ τὸν θάνατον τοῦ Σαρπηδόνος διὰ τοῦ ἔτι, recte, respectu eorum, quae Π, 431 sq. narrabuntur. δέ τε Vrat. a. quod et Harl. adscriptum habebat.

664. βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρὸν ἑλκόμενον. Harlei. μακρῷ.

665. 6. τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ' οὐδ' ἐνόησε μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὄφρ' ἐπιβαίη σπευδόντων. Discrimen inter φράζεσθαι et νοεῖν ita constituit Schol. Leid. φράζεσθαι esse τὸ νοοῦντα μετὰ σκέψεως ποιεῖν. νοῆσαι δὲ τὸ ἁπλαῖς ἐπιβολαῖς ποιῆσαί τι. Saltem h. l. At v. c. Ω, 560 νοέω δὲ καὶ αὐτὸς Ἕκτορά τοι λῦσαι, vbi est mente constitutum, deliberatum, habeo. Ceterum interpunctio fieri potest haud vno modo. Simplicissimum est, τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατο, accipere: nemo eorum, qui eum subiectis manibus ducebant, animaduertit hastam in corpore haerentem, neque adeo venit iis in animum, eam euellere; quippe cum illi id operam darent, vt eum quantocyus currui imponerent; tantum aerumnae illi, qui in eo absportando occupati erant, sustinebant: scilicet, vt alia de re cogitare non possent. Quaeuis alia ratio esset magis molesta: etsi potest parum probabile videri, a nemine animaduersum esse hastam, eamque longam, vulneri inhaerentem trahi.

Pro τὸ μὲν οὔτις fuit in nonnullis τό οἱ οὔτις teste Sch. A. At Bentl. excerptum e Scholio laudat: ἔν τισι, τό τοι οὔτις.

ἀπεφράσσατ' Flor. Ald. 1. Rom.

666. ἐξερύσαι. potuit esse ἐκϝερύσαι. vide tamen Exc. de Digammo. ὄφρ' ἐπιβαίη. vt ille imponeretur currui.

667. σπευδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες. ⸖ πάλιν πρὸς τὸν πόνον ἡ διπλῆ. Sch. A. scilicet, esse pro μάχη dictum. At quomodo hoc locum habet? ii qui in Sarpedone absportando occupati erant, non pugnabant.

Obseruat quoque Schol. A. σπευδόντων esse iungendum, ἐπειγομένων αὐτὸν (non αὐτῷ) ἐπιβῆναι.

670. τλήμονα θυμὸν ἔχων. ⸖ quod recentiores (h. e. Tragici) τλήμονα τὸν ἀτυχῆ dixerunt, Homerus τὸν ὑπομενητικόν. Sch. A. etiam alibi, vt K, 231. add. Eustath. quis non meminit: πολύτλας θεῖος Ὀδυσσεύς? Est tamen vel sic h. l. nec hoc, nec illud, sed εὔτολμος.

μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ. μαιμάω, μαιμῶ, μαιμώω, de impetu, cupiditate et impatientia pugnandi, vt ἐνθουσιῶ· μαίνομαι. Il. N, 75 καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ μᾶλλον ἐφορμῶνται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθε. adde ibid. sqq. Est adeo Virgilianum: *haurit corda pauor.* In Sch. B. est μαίμησε, συνεπάθησε καὶ συνήλγησε. at haec fuit caussa τοῦ μαιμᾶν. melius Sch. br. ἐταράχθη, ἢ, ἐνεθουσίασε.

671. μερμήριξε. Vrat. b. et vn. Vindob. μερμήριζε.

673. ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο. Si τῶν articulus est, discessum hic est a sermone Homerico. Puto τῶν esse pro ἐκ τούτων· vt sit: ἢ ὅγε ἀφέλοιτο θυμὸν πλεόνων ἐκ τῶν. ἐκ τούτων. Idem versus inf. K, 506 ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο. Minor molestia esset vtroque loco, si scriptum esset καὶ, et nostro quidem loco, ἢ ὅγε καὶ πλεόνων.

676. τράπε θυμὸν Mosc. 2. τρέπε,

677. Χρόμιόν τε. Iubent grammatici scribere Χρομίον, non Χρόμιον. ad Δ, 295 nil monuerant. Iidem tamen mox Ἄλιον non animaduertunt scribi, quod et ipsum Ἀλίον esse deberet: v. Sch. A. B. Eustath. videntur adeo a suo quisque codice, quem in manu habebat, plerumque pependisse; tum magistrum sequuta est turba.

678. Versum reddidit Virgil. Aen. IX, 767 *Alcandrumque Haliumque Noemonaque Prytaninque.*

679. καί νύ κ' ἔτι. Vindob. — κε δή.

683. Σαρπηδὼν Διὸς υἱὸς ἔπος. Peccant υἱος ϝετος in metrum. Vidit iam Bentl. a librariis confusa esse verba, cum fuisset: χάρη δ' ἄρα οἱ Διὸς υἱὸς Σαρπηδὼν προςιόντι, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε.

ὀλοφυδνὸν iam Apollonii aetate vox fuit antiquata. Apollonius Lex. reddit ὀλοφυρτικόν. v. Eustath. In Etymologo est γοερὸν, θρηνητικόν. Sch. br. οἰκτρόν. Bentl. corrigit ex h. v. Hesychianum ὀζοφύδνον, ὀλοφυδνόν. Fuit scilicet ὀλοφύζω et ὀλοφύρομαι.

684. μή δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς κεῖσθαι· — οὕτως, οὐ πάντως βρῶμα. πρὸς τὸ, ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν A, 4. vbi Schol. A. interierat: debuit ibi ἕλωρ per βρῶμα expositum esse. με ϝελωρ. v. ad e. l. ἐάσσῃς Barnes male: vt saepe iam vidimus.

Habere δή, in μή δή με, vim in supplicando, obseruat Clarke, ex monito Demetrii de Elocut. C. 35. 37, de quo monitum sup. B, 158.

686. οὐκ ἄρα Cant. οὐδ' ἄρα.

690. ἀλλὰ παρήϊξε, λελιημένος, ὄφρα τάχιστα ὤσαιτ' Ἀργείους. Non iungenda sunt, λελιημένος ὄφρα, quod parum recte fieret, sed παρήϊξεν, ὄφρα — et absolute, λελιημένος, concitatus, ardens, προθυμούμενος. vt Δ, 464 ἕλκε δ' ὑπ' ἐκ Δαναῶν, λελιημένος, ὄφρα τάχιστα τεύχεα συλήσειε. adde M, 106. Π, 552. De etymo quoque vocis λελιημένος multa argutantur grammatici, v. Etymol. et ad Hesych. h. v. Sch. A. ad M, 106. qui ex Herodiano in ἐπιμερισμοῖς parum docta apponit. Videtur praestare scitum Apollonii Lex. λελιημένοι (ex M, 106.) παρωρμημένοι. ἔνθερμοι. ὅθεν καὶ αἷμα λιαρὸν, τὸ θερμόν. Scilicet, quod nonimus, χλιαρὸς fuit et λιαρὸς, χλιάω (vti χλιαίνω tepefacio) et λιάω, λιήσω, λελίημαι, incalui. Bene ergo Sch. B. λελιημένος, τῷ θυμῷ θερμαινόμενος καὶ ὑποκαιόμενος. λιαρὸν γὰρ τὸ θερμόν.

695. Ἴφθιμος Πελάγων. Πτολεμαῖος ὁ Ὀροάνδου διὰ τοῦ σ, Σελαγών. Sch. A.

ὅς οἱ φίλος. Barnes em. ὅς ἑοῖ. male. Nam ſcriptum fuit ὅς ϝοι. In Sch. B. vetus Scholion inſertum de ἑταῖρος et φίλος. quod ſuſpicabar e Porphyrio ſeruatum eſſe. Et recte me ſenſiſſe, video in Excerptis cod. Leid.

696. τὸν δὲ λίπε. Vrat. b. vulgo: τὸν δ' ἔλιπε.

697. αὖθις δ' ἀμπνύνθη. Sch. A. „ἔν τισι διὰ τοῦ ε, ἐμπνύνθη." At Bentl. „Schol. ἔν τισι διὰ τοῦ ε ἐμπνύσθη, ἀμπινύσθη." Apud Heſych. eſt ἐμπνύθη, ἐν ἑαυτῷ ἐγίνετο, καὶ ἐφρόνησεν. ap. eundem: ἐνεπνύνθη, ἐπνύνθη, ἔμπνυτο. et ſuo loco ἀνεπνύνθη, ἀνεπινύθη, (ſic legendum) ἀνεσωφρονίσθη. et ἀμπνύσθη, ἀνέπνευσεν. Habemus ita varias vocum formas ex πνέω, πνῦμι. debuit quoque eſſe πνύνω, ſi inde duci potuit ἐπνύνθην. etſi Etymol. ν interpoſitum ſtatuat in ἀμπνύθη. Alias debebat eſſe ἐπνύσθη vel ἐπνύθη. Et in Townl. eſt ἀμπνύσθη. Eſt tamen lectio vulgaris ἀμπνύνθη, ἀνέπνευσεν, iterum Ξ, 436. Etymol. ἀμπνύνθη, ἀνέπνευσεν — ἀνεζωπυρήθη, ἠγέρθη. Alibi ἄμπνυτο dictum eodem ſenſu Λ, 359. Χ, 475. quae loca compara.

698. περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. Apud Apollon. Lex. eſt ζώγρει, nulla tamen cum interpretatione; nec Heſych. et Etymol. quicquam docent: nam vulgaris ſignificatio, ζῶντα λαμβάνω, vel ἀγρεύω, aliena ab h. l. eſt, et ſpectat ad Ζ, 46. Succurrunt Sch. br. cum Euſtath. ζώγρει, ἀνεζωπύρει. εἰς τὸ ζῆν ἦγεν. Eſt ζωγρεῖν, ἀγείρειν τὴν ζωήν.

κακῶς κεκαφηότα θυμόν. ἐκπεπνευκότα. κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα. Sch. A. Leid. Sch. br. Euſtath. Suid. Etymol. h. v. Fuit igitur καφέω ἀπὸ τοῦ κάπτω, pro κάπω, ſpiro, adde Heſych. niſi contendas eſſe ex κάπτω, κέκαφα. κεκαφὼς, — ῶτα — εῶτα — ηότα. Attamen h. l. non eſt, *efflantem animam*, ſed, *aegre ſpirantem*. Sic Od. Ε, 468 μή μ' — ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν. Miro errore inf. Η, 312 vox ſubſtituta κεχαρηότα. Et iungendum θυμὸν cum κεκαφηότα, nam eſt κάπτειν θυμόν. Minus bene Euſtath. ἐζώγρει θυμόν.

περὶ autem iungemus cum ἐπιπνείουσα. mſ. Mori περὶ δ', έ, male tamen.

699. Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ. Χαλκῷ καθωπλισμένῳ. Sch. br. Suid. Hefych.

700. οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν — quod Attice extulit: οὐκ ἔφευγον προτροπάδην ἐπὶ τὰς νῆας: nimirum quod ἐπὶ νηῶν more Atticorum pro ἐπὶ νῆας dictum; volunt. Male nonnulli, etiam Ammon. diff. voc. p. 29. ἀπὸ νηῶν ſcribebant; etiam προτράποντο. At „Ἀρίσταρχος ἀμφότερα διὰ τοῦ ε." Ven. A. Aliter res ſe habet Il. 304. οὐ γάρ πω Τρῶες ἀρηΐφιλων ὑπ' Ἀχαιῶν προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

703. ἐξενάριξαν recipere non dubitaui, cum procliue ſit vitium in ἐξενάριξεν quod vulgg. habent; cum tamen *Hector et Mars* ſubiiciantur; et ſequatur v. 711 τοὺς δ'. Cedendum quoque erat auctoritati Lipſ. Ven. A. B. et Schol. in quibus diſerte Ariſtarchea haec lectio aſſeritur. Eſt ea quoque in codd. Mori. Barocc. Harlei. Vindob. et firmatur Bentleii aſſenſu. — Formulam, ἔνθα τίνα videbimus aliquoties Λ, 299. Π, 692. Praeiuit in ea Homerus poetis; h. l. de multitudine magna non enumeranda.

705. ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην. — πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν. ὅτι ὁμώνυμος οὗτος τῷ Ἀγαμέμνονος υἱῷ Τεύθραντι. Ita Ven. A. Teuthrantem Agamemnonis filium prorſus ignorat antiquitas. Notus eſt Teuthras Myſiae rex: a quo regio Teuthrania; eius filia Auge, quae ex Hercule genuit Telephum: (de his v. Apollod.) verum luxatum eſt Scholion: ſpectauit grammaticus *Oreſten* in fine verſus.

706. Puto melius diſtingui, ne alterum nomen ſine epitheto ſit: Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν, Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε. At hic Bentl. vitium metri acute perſpexit: debuit enim olim eſſe ϝοινομαον. Itaque emendat Αἰτωλὸν ϝοινομαον τε, vt mox, ϝοινοπίδην.

707. Ὀρέσβιον αἰολομίτρην. Sch. br. αἰόλον μίτρην ἔχοντα, fere vt Hefychius et Suidas vocem αἰολοθώρηξ in-

terpretatur *ποικιλὸν θώρηκα ἔχων*; ex qua interpretatione parum proficias. v. ad Δ, 489. Exponi potest et exponitur modis variis, modo de colore vario, modo de ornamentis variis, de flexu corporis vario, aut de fasciae flexu circa corpus vario. Certi in his habemus nihil. Melius Etymol. adiicit: *ἐξ οὗ καὶ, εὐκίνητον πολεμιστήν*; recte; nam motu corporis ceteri mouetur etiam thorax cum subtexta lamina. Alio sensu Theocr. XVII, 19 Persas appellat *αἰολομίτρας*, cidari instructos, adeoque mouentes caput cum cidari. Quae in Homero sit *μίτρη*, vidimus sup. p. 579. ad Δ, 132. Est autem epitheton ad sensum feriendum idoneum, potentiusque et efficacius, si celerem motum thoracis et ei attextae laminae aereae ante oculos positum habeas, quam si pugnatorem agilem et alacrem dictum audiueris. Simili modo dictus *κορυθαίολος*. cf. ad B, 816.

708. *ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε.* ✠ quod Zenodotus scripserat *ἐν Ὕδῃ*, atqui ea est Lydiae, *Ὕλη* autem Boeotiae. v. sup. B, 500. Notatur porro in Sch. A. quod prior in *Ὕλῃ* h. l. corripitur, producta sup. B, 500 *ἠδ' Ὕλην* sed v. ibi Obss. Versum recitat Strabo IX, p. 625 A. vbi et alteram scripturam *ἐν Ὕδῃ* damnat diuersumque syllabae modum, ibid. C. Ernesti in nonnullis edd. rec. abesse *ἐν* obseruat, nescio casu an consilio.

μέγα πλούτοιο μεμηλώς. Iterum *μέγα πτολέμοιο μεμηλὼς* Il. N, 297. *ἀντὶ τοῦ πάνυ πεφροντικὼς, καὶ, ἐπιμέλειαν αὐτοῦ ἔχων* Etymol. At diuerso modo Δ, 353 *καὶ αἴκεν τοι τὰ μεμήλῃ.* Sic *ᾧ τόσσα μέμηλε* et similia plura. Est ergo duplex vsus, vt *τοῦ μέλειν. μέλει μοι τοῦτο* et *μέλομαί τινος* (vt ap. Aeschyl. VII. ad Th. 179. nam in Homero non occurrit). At quaeritur de forma grammatica. Volunt ductum esse modo a *μελέω*, *μεμέληκα* et *μέμηλα*, modo a *μέλω*, *μέμελα* et *κατ' ἐπίτασιν* (producendo h. e. ratione et caussa nulla) *μέμηλα*· sic Eustath. Sch. br. Etymol. Quid? si fuit verbum *μεμήλω*, *φροντίζω*, vnde *μέμηλα*,

709. λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι. Scripsi Κηφισίδι vno sibilo, vt sup. B, 523. vbi v. Obss. antiqua scriptura, quam Harl. Townl. Mosc. 2. cum Ven. seruarunt. Est quoque Κηφισὶς λίμνη ap. Hesych.

κεκλιμένος. ἀπὸ τοῦ κλίνεσθαι. vt sup. ad 356. Mirum tamen Eustathium, vt et Hesychium, Suidam, reddere περιεχόμενον, ac si esset κεκλεισμένον. Etiam Sch. br. post παρακείμενος, γειτνιῶν, addit περιεχόμενος. et vere ita statuisse veteres, apparet ex Etymol. in κεκλίαται, hoc ipso versu laudato. cf. sup. ad 356. Adde Schol. ad Il. O, 740 πόντῳ κεκλιμένοι et Π, 68 οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται.

Enimuero κέκλιμαι et κεκλιμένος dicitur primo de terra vergente, inclinante se, spectante v. c. versus mare, adeoque ad situm locorum refertur; sic Od. Δ, 608. N, 235. Aliorum scriptorum loca congessit Doruill. ad Charit. p. 123. Proprie itaque Orestis domus erat sita, κεκλιμένη ἐπὶ, πρὸς, τῇ λίμνῃ. Sic quoque aliquoties ap. Apollon. Rh. I, 938 et al. Tum vero etiam is, qui in loco ita sito habitat, vt h. l. Orestes, et O, 740. Callim. in Dian. 253 Cimmerii οἵ ῥα παρ' αὐτὸν κεκλιμένοι ναίουσι βοὸς πόρον Ἰναχιώνης.

Versus est quoque ap. Pausan. IX, 38. p. 788. qui inde docet, paludem Copaidem Homero fuisse notam, at ignorasse eum fabulam de Hercule, ostio obstructo, amnem Cephissum in paludem vertente. Strabo tamen lib. IX, p. 625 B. diserte docet, non Copaidem hic locum habere; non enim eam, sed alteram in vicinia paludem Hylicen dictam esse ab vrbe adiacente Hyla. Ita vero necesse est, Cephissum per Copaidem in Hylicen exiisse; cum tamen Pausan. IX, 24 pr. Cephissum narret Copaide palude exceptum exitu intercluso; nisi, cum ille Hylicen omnino non memoret, eam ille pro parte Copaidis habuit, adeoque Cephissidem paludem in Homero etiam ad istam referre potuit.

714. Idem versus iam sup. B, 157 lectus.

715. ἢ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάῳ. vbi et quando hoc factum ſit, memoratum haud memini. Potuit hoc ad ſpretae iniuriam formae ſpectare, vt deae incenderent Menelaum ira ad bellum Troianis inferendum et promitterent ei certam victoriam. Suſpicio igitur et hic ſuboriri poteſt, aut ſublecta haec eſſe ex alio carmine, aut fuiſſe aliud carmen in quo hoc eſſet expoſitum. Videtur ſaltem et hoc inter Antehomerica, ſeu Ante-Iliadem geſta, eſſe referendum: cf. inf. ad 832. Niſi malis ſimpliciter hoc inter τὰ σιωπώμενα referre, quae in quouis poeta admittenda ſunt.

716. Ἴλιον ἐκπέρσαντ'. Interpoſitum in Ald. 2. τ'. quod ſphalma tamen retinent edd. ſequaces; habet quoque Rom. et Moſc. 3.

719. Locus qui ſequitur, ſimilis eſt alteri, qui legitur ἐν τῇ κόλῳ μάχῃ (h. e. Il. Θ, 381.) vbi Iuno et Minerua proditurae iterum in pugnam reuocantur a Ioue. Occurrunt quoque ibi verſus plures ex h. l. Ita 719. 720. 721. ſunt ibi vſſ. 381. 2. 3. Suſpicionem hinc ſuboriri aliquam in promtu eſt; at ſuſpicari quidem licet, quae ſuſpicaris pro certis venditare non licet.

720. Quae in nobili hoc loco de curru a Iunone inſtruendo obſeruatu digna ſint, haec habe: Narratio inſtituitur ſic, vt tanquam in conſpectu noſtro ipſa res tractetur, et currus non deſcribatur qualis fuerit poſtquam conſtitutus erat, ſed conſtituitur et adornatur nobis praeſentibus et videntibus: nec tam arte aliqua exquiſita hoc factum eſſe dicat, ſed veterem poetam ipſe ſuus ſenſus docere debuit, placere haec hoc modo expoſita. Copioſius autem poeta rem enarrat, quia nunc primum et in magna rerum expectatione, dum Mars coercendus ſit, res interponitur noua, ornatu digna, et quae ornari poſſit, et quae ad variandum carmen poſt tot pugnas narratas ſit exoptata. Numinibus in pugnam inductis inflammata tantae rei cogitatione poetae mens facile procliuis reddi potuit ad noua ornamenta circumſpicienda. Omnino quoties noua rerum ſpecies in narratione ſuccedit,

poetae animum erigi et nouis phantaſmatibus animari neceſſe eſt.

In vſſ. ſeqq. Hebes miniſterium in iungendis equis et inſtruendo curru memorabile eſt, cum illud alias ſit virile. Equorum tamen curam etiam ab Andromache haberi, videbimus Θ, 187. 8. Iungit et ipſa Iuno equos 731. 2. pariter ac Neptunus N, 34 ſq.

720. ἔντυεν. Sic codd. ap. Bentl. et Harl. Cant. Suſpicatur Clarke fuiſſe ἔντυνεν, mutatum ab iis, qui non videbant aoriſtum ſecundum corripi ab ἐντύνω, etſi hoc mediam productam habet. Vel ſic tamen nulla eſt mutationis cauſſa, etſi et in cod. Ven. vno ἔντυνεν occurrit. Veteres nil monent; in Heſychio vtrumque obuenit; nec videas, cur non vtraque forma locum habere potuerit. Sic ὄρω. ἐρύω. ὀρύνω. ὀτρύνω. Occurrit quoque ἐντύω ap. Pindar. et al.

χρυσάμπυκας ἵππους vidimus iam ſup. vſ. 357.

721. Verſus aliquoties repetitur Θ, 383. Ξ, 194. 243. Ad eum ſpectat Etymol. πρέσβα θεά, πρεσβυτάτη. ἐντιμοτάτη. Sic et Heſych. et Sch. br. h. l. altera ſignificatio vnice locum habet, etſi Iuno vere erat πρεσβυτάτη Κρόνου ſup. Δ, 59. cf. inf. Τ, 91 de Ate. Addit Etymologus: ἀπὸ τοῦ πρέσβειω κατὰ συγκοπὴν — Eadem in Sch. br. Ξ, 194. Quidni tamen antiquior forma fuit πρέσβα? Sic τὸ πρέσβος eſt apud Aeſchyl. Perſ. 625.

722. Ἥβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα. de Hebes miniſterio vide modo ad 720. ὀχέεσφι Ven. c. Sch. Lipſ. Moſc. 1. 2. Vrat. A. b. et Townl. ὄχεσφι corrupte Vrat. a. Apud Bentl. H. L. C. Et Schol. „ἤτοι ἀμφὶς ὄχεσφι.“ Ceterum Schol. B. cum Leid. laudat locum ex *Demo* aliqua, quae allegoriam currus Iunonis ediderat ſatis putidam: τὸν δὲ τῆς Ἥρας δίφρον οὕτως ἡ Δημὼ φυσιολογεῖ. Habet ea quoque Euſtath. dubito tamen nomen ſine vitio eſſe. — κύκλα, τροχοί, notante Apollon. Lex. h. v. Sch. et al. Iam partes currus, quae ſequuntur, diligenter a priſcis grammaticis illuſtra-

tae funt, vt potiora inde repetere confentaneum fit confilio.

723. χάλκεα ὀκτάκνημα debuit effe χαλκᾶ ὀ. aut χάλκει' vt inf. 731 χρύσει'. hocque Bentl. maluit. Laudatur verfus in Apollon. Lex. in κνῆμαι — ἐπὶ δὲ τῶν διερειδόντων τὴν χοινικίδα τοῦ τροχοῦ ξύλων. vbi v. Toll. Similia Schol. Etymol. Hefych. Euft. Quod ὀκτάκνημοι rotae funt, ad deorum dignitatem refert Sch. Pindari P. II, 73. cum follennis vfus fit fex radiorum, quatuor autem in Ixionis rota, vt pedibus manibusque ille illigari poffet: (vt fane eft ille exhibitus in anaglyphis) — Iterum offendimus ad hiatum in ἄξονι ἀμφίς. Bentl. facile remedium inuenit: σιδηρέου ἄξονος ἀμφίς.

724. τῶν ἤτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος. ἴτυς, curuatura rotae fup. Δ, 486. ἡ ἀψὶς, εἰς ἣν αἱ κνῆμαι αἱ ἀπὸ τῆς χοινικίδος ἐμπήγνυνται. Schol. A. B. Leid. Scriptum erat per digamma: Grammatici tamen ἀπὸ τοῦ ἰέναι ducunt. Apollon. h. v. ἡ τοῦ τροχοῦ ἀψίς. vbi v. plura, et Sch. Etym. Hefych.

ἄφθιτος de rebus folidis omnino dici, notum nunc eft vel ex Pindaro, qui ἄντρον ἄφθιτον dixit Ifthm. VIII, 89. De auro dixere alii ap. Toup. ad Suid. To. I, p. 421. et ipfe Pindarus de aureo vellere P. IV, 410. Aegidem ἀγήραον ἀθανάτην dixerat Homerus. fup. B, 447.

725. ἐπίσσωτρα. Sch. A. ἔν τισὶ γρ. ἐπίσσωτρα. At funt, pergit, οἱ σιδηροῖ κύκλοι, οἱ ἄνωθεν περιβαλλόμενοι τοῖς τροχοῖς, καὶ ἐφαπτόμενοι τῆς γῆς, οἱ καλούμενοι κανθοί. Similia Ven. B. Sch. br. Leid. Etymol. Hefych. Et primo loco Apollon. Lex. h. v. qui et etymon docet: ἐπισσώτρων (Λ, 537) τῶν τοῦ ἅρματος τροχῶν κύκλων σιδηρῶν, οἷον τῶν ἐπὶ τὴν γῆν σοουμένων. (παρὰ τὸ σόω, et σοόω, σοῶ, ὁρμῶ.) Eft autem σῶτρον, quae ἴτυς dicta. vnde εὔσσωτρος ἀπήνη in nonnullis lecta inf. Ω, 578. adeoque ἐπίσωτρον, quod fuper ea eft. (Nec tamen h. l. cum vno σ nifi cod. Lipf.) v. Pollux I, 144. vbi de currus partibus.

726. πλῆμναι — quae vulgo αἱ χοινικίδες ἤτοι σύριγγες. vide modo laudatos in locis ad h. voc. inprimis Eustath. Sch. B. et Leid. add. Sch. Apollon. I, 757. Sunt χνόαι apud Aeschyl. et Sophoclem, quod iam viris doctis notatum est.

728. ἄντυγες videntur a grammaticis, etiam ab Apollon. Lex. h. v. accipi tanquam duo orbiculi summis lateribus caueae rotis appositae: at hi non περίδρομοι sunt; nec alia loca conueniunt. Verum sunt ipsa latera, quibus teguntur et includuntur stantes in curru. cf. sup. ad 262. Ex pluribus in Sch. br. verum hoc esse puto: αἱ ἐπιφέρειαι τοῦ ἁρματίου δίφρου.

729. τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν Sch. A. notat lectum quoque esse πέλει. quod videtur esse verum; saltem requiritur; emendat quoque sic Bentl.

αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ δῆσε — ζυγόν. — quod ἐπ' ἄκρῳ est ἐν πρώτῳ. Sch. A.

730. ἐν δὲ λέπαδνα καλ' ἔβαλε. nusquam Ionicum notatur καλὰ βάλε. Debuere λέπαδνα vox esse insolentior; agunt enim de ea grammatici, primo loco Apollon. Lex. diserte: ἱμάντες στηθιαῖοι, πλατεῖς, οἱ περὶ τοὺς τραχήλους (sc. τῶν ἵππων) ἐπιτιθέμενοι, καὶ πρὸς τὸν ζυγὸν ἀναδεσμούμενοι. ἃ νῦν λέγεται λέπαμνα διὰ τοῦ μ. καὶ παρ' ἄλλοις τῶν ποιητῶν (sc. λέγεται. vt ap. Aeschylum.)

731. ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη ἵππους. Vrat. b. in marg. „γρ. ἤραρεν." proprium tamen hac in re ὑπάγειν.

733 — 737. iterum leguntur Θ, 384 — 388.

734. 5. 6. ※ quod h. l. recte se habent versus; minus bene ἐν τῇ κόλῳ μάχῃ h. e. Θ, 385. 6. 7. Obseruat quoque hoc σημεῖον χιαστὸν Eustath. Contra Zenodotus tollebat versus h. l. et eos relinquebat altero in Il. Θ.

734. πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. Vocem κατέχευεν passim illustrant grammatici. Apud Hesychium huc spectat glossa, κατέβαλε.

ἑανὸν duabus obseruationibus locum facit, de quibus iam monitum est sup. ad Γ, 385. primo, quod media

producitur, quae alibi est breuis; hactenus tamen posset occurri geminata littera, ἑαννόν secundo, quod duo diversa sunt vocabula, τὸ ἑανὸν, et ὁ καὶ ἡ ἑανὸς, tenuis, subtilis: illud ductum ab ἕω, ἕννυμι, quod fuit ϝέω, adeoque scribi debuit ϝεανον, vt Ξ, 178 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ϝεανον ϝεσαθ'. et Φ, 507 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ϝεανος τρέμε, itque iam vidimus Γ, 385. et 419. Contra ὁ καὶ ἡ ἑανὸς ab alia origine ductum esse debuit, forte ab ἕω, duco, diduco, attenuo, et hoc media longa: sic Σ, 352 ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. Idem versus Ψ, 254. At Σ, 612 τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο *ductili* stanno. Veteres tamen confuderunt vtramque vocem. Apollon. Lex. ἑανὸς, ἔνδυμα γυναικεῖον — παρὰ τὸ ἕννυσθαι. σημαίνει δὲ ποτὲ καὶ τὸ εὐδιάχυτον, ὅταν λέγῃ· ἑανοῦ κασσιτέροιο, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν χωνείαν ἀνίεσθαι. Ὅταν δὲ λέγῃ· ἑανῷ λιτὶ κάλυψεν, ἐπιβολαίῳ λιτῷ σημαίνει· (hoc male.) ποτὲ τῷ λεπτῷ ὑφάσματι. hoc melius, vt et Thrax ap. Etymol. per λεπτὸν interpretatur. In Sch. ad h. l. ἰσχυρὸν καὶ τροφερόν. leg. ἰσχνόν. Laudat versum Pollux VII, s. 51. ὁ δὲ ἑανὸς ἄντικρυς ἐστι (manifeste) περίβλημα. δοκεῖ δ' ὁ αὐτὸς εἶναι τῷ πέπλῳ. πέπλον μὲν κατέχευεν. ἔνιοι δέ φασι, τὰ μὲν ἄνευ ποικιλμάτων ἐσθήματα ἑανοὺς καλεῖσθαι, τὰ δὲ σὺν ποικίλμασι πέπλους. Vnde est ap. Hesych: ἑανός· πᾶν λαμπρὸν ἱμάτιον.

736. 7. ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα — quia ἡ δὲ divisim scribitur, non ἠδέ, cf. ad Θ, 127. Potest autem duplici modo interpungi, vel vt χιτῶνα Διὸς, vel vt Διὸς τεύχεσιν iungas; alterum hoc amplexus est Aristarchus. Scilicet quaeri potest, volueritne poeta χιτῶνα Mineruae esse an Iouis. Prius vix locum habet; nam χιτῶνι iam erat induta, peplum tantum deposuit, vnde ergo esset χιτῶν' ἐνδῦσα! Si tamen Διὸς χιτών est, primo quaeras, cur hunc induerit Minerua, deposita sua tunica. Scilicet dicendum, χιτῶνα muliebrem non fuisse idoneum superinilciendo thoraci, adeoque cum Iouis thorace su-

mendum quoque fuisse χιτῶνα. Interpungere tamen vel sic praestat, χιτῶν' ἐνδῦσα, Διὸς ν. τεύχεσιν, vt primo sigillatim tunicam, tum τεύχεα seu generatim, τὰ ὅπλα, seu thoracem proprie, memoret, vt mox subiicit sigillatim αἰγίδα et κυνῆν. Si enim contrario modo χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο, interpunxeris, nude versu sequenti τεύχεσιν positum est. Amplexus itaque sum alteram distinctionem, quae est Aristarchi. Vt χιτὼν sit thorax, in hoc contexto fieri vix potest.

737. πόλεμον δακρυόεντα primo nunc loco memorat *lacrimabile bellum.* saepe deinceps; et δακρυόεσσα μάχη. πολλῶν δακρύων αἰτία. λυπηρά. vt Sch. br. ad Λ, 600 et Hesych.

738. ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισι βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν. Mori et Barocc. in marg. βάλετ' ἀσπίδα. De *Aegide* dictum ad B, 448. de etymo cf. ad B, 148. Est hic locus de ea vnus e praecipuis; plura teneremus, si superesset libellus de ea Aristophanis, quem Eusţath. memorat. Esse proprie aegidem αἰγείαν δορὰν, nam αἰγὶς est pro αἰγεία; vulgaris est fabula, qua Iupiter clipei loco vsus esse fertur. Quippe antecesserant clipeorum ex aere et corio vsum vellera brachiis circumiecta ac praetenta corpori, quod etiam in antiquioribus nonnullis Ionis, Herculis et Mineruae signis visitur. Inuenti clipei et scuta translata postea ad deos, manente antiquo nomine. Eodem prisco more pro thorace erat pellis pectori iniecta, cui successit thorax ex aere; itaque aegis alio quoque modo memorata legitur pro thorace. Ceterum elaborasse videntur in aegide Iouis effingenda poetae maxime in Titanomachia et Gigantomachia; nam in hac narrata erat Amalthea monstrum terribile caprina specie, cuius etiam pelle Iupiter manum inuoluit; repetita fabula in Perseide et in Heracleis. cf. Schol. A. ad O, 187. et Sch. br. ad O, 318. Contineo enim me in his antiquis mythis intra Homerica et grammaticos Homericos.

βάλετ' αἰγίδα. Lips. βάλετ', f. βάλλ' ait Ernesti. Verum media vis requiritur.

θυσσανόεσσαν per σσ. docet id B, 448 τῆς ἑκατὸν θύσανοι, et al.

739. ἣν περὶ μὲν πάντη Φόβος ἐστεφάνωται. Sch. A. ſcribere iubet πέρι (vt περὶ ἣν ſit). Praefixum Scholio νέφος pro Φόβος, merum ſphalma; niſi memoriae lapſum argueris ex O, 153.

ἐστεφάνωται. retraxi hoc ex Flor. Ald. 1. Euſtath. et codd. Harl. probante Bentleio, Ven. Vrat. c. A. Moſc. 2. 3. vno Vindob. et Clement. Alex. Strom. II. p. 493. vbi vſſ. 739 + 742 excitantur. Induxerat Ald. 2. cum ſeqq. etiam ed. Rom. Eſt tamen hoc deae perpetuum, vt ea aegide vti putetur; ſic quoque ſup. 726. εἶτι. et 728 ἐντέταται de curru. Aliter res ſe habet inf. Λ, 36. de Agamemnonis clipeo, τῇ δ' ἔπι μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο, δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε, vbi praeteritum tempus locum habebat. Haereas forte cum Koeppenio in conſtituendo, quaenam rei ſpecies in animo ſit effingenda *Terroris orae clipei praetexti*, eam circumdantis; ne igitur eo delabaris, vt ſingulas has formas, tanquam perſonas, Terrorem, Robur, Stragem, clipeo inſculptas mente circumferas, monendum eſt, poetam hoc ipſum agere, vt ad feriendum audientis animum obſcuris et nouis et mentem percellentibus ſpeciebus vtatur, vt obuerſentur phantaſmata, in quibus ad verum reuocandis non iudicium animi laboret, ſed in iis effingendis et repraeſentandis mens omnis occupata ſit. Ineſſe dicuntur clipeo ea, quae aut eius adſpectu efficiuntur aut in eo ſunt, qui eo vtitur, vt terreat, pugnando ardeat, robur exerat, fuget, fugienti inſtet; mutantur haec in rerum ſpecies, in phantaſmata ad feriendum ſenſum idonea.

740. ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκή. De ἰωκὴ omnes monent, etiam Apollon. Lex. h. v. ἰωκὴ, ἡ δίωξις· Dictum de voce iam ſup. ad vſ. 521.

κρυόεσσα, ἡ φρικτὴ καὶ φοβερὰ βοὴ ap. Heſych. et ap. Apollon. κρυόεσσα, φρικτή. κρύος γὰρ τὸ ῥῖγος. ἐν δ' ὀκρυόεσσα ſollenni errore in Sch. br. adiicitur tamen in-

terpretatio. φρικτή. Apud Clem. Alex. l. c. χρυόεσσα legitur.

ἐν δ' — ἐν δ', laudat Ernesti Callim. in Cer. 28. cf. Eustath.

741. ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου pro κεφαλὴ Γοργόνος est Γοργείη. et haec pro Γοργὼ simpliciter. de schemate monitum ad B, 54. cf. Eustath.

Est in Sch. B. ζήτησις super *Gorgonis capite* transscripta e Porphyrio, vt disco ex Excerptis Leid. vere ne illud Mineruae clipeo insertum fuerit; multo magis, cum Od. Λ, 633 illud in locis inferis seruari memoretur; pergit: ἄδηλον δὲ, εἰ εἴδωλα ταῦτά ἐστιν ἢ διαθέσεις (animi affectiones) ὡς τό· ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης. (Il. Ξ, 216.) Repetit eadem Eustath. Occurrerat huic dubitationi iam Aristoteles: ὅτι μήποτε ἐν τῇ ἀσπίδι οὐκ αὐτὴν εἶχε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος, ὥσπερ οὐδὲ τὴν Ἔριν, οὐδὲ τὴν κρυόεσσαν Ἰωκήν. ἀλλὰ τὸ ἐκ τῆς Γοργόνος γιγνόμενον τοῖς ἐνορῶσι πάθος καταπληκτικόν. Recte quidem; ex parte tamen. Antiquissimum fuit signum seu symbolum terroris caput horrificum, specie, ore, capillis, horrendum; fere qualis Pallor et Pauor in gentis Hostiliae denario: Mythum affinxerant poetae, qui Perseidem condiderant; repetitus ille in Heracleis, in loco de descensu Herculis ad inferos; (v. Apollod. II, 5, 12. et Not. p. 433, Od. Λ, 633.) porro in Gigantomachiis, vt apparet ex Eurip. Ione 987 sq. vbi Gorgonem Minerua ea in pugna occidisse narratur. Eam inde alii poetae pro suo quisque ingenio ornarunt; inde etiam sculptores, modo ad terrorem, vt etiam in numis Siciliae, Italiae et al. lingua exserta; modo ad insignem pulcritudinem.

743. κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον. Attigi haec, quantum necesse erat, Obss. ad Γ, 371. p. 528. Nunc audiendi sunt grammatici veteres ad h. l.

Sch. A. φάλον et φάληρον ita declarat, vt φάλοι ipsi sint οἱ κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας ἀσπιδίσκοι; quali forma hos clipeolos esse putarit, non addit; co-

gnoſcere tamen licet ex altero eius Scholio ad K, 258 creditum eſſe, φάλον eſſe prominentem galeae oram ſeu marginem: κεῖται κατὰ τὸ μέτωπον ὑπερέχων τῶν ὀφθαλμῶν, ἀποσκιάζων τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου, et fuiſſe tales galeas Corybantum et Palladiorum. Eadem ex Apione et Herodoro adſcripſit Euſtathius p. 803 extr. Auctorem rei fuiſſe Apionem, intelligas etiam ex Apollon. in φάλος, eumque ſequuntur Heſych. in ἀμφίφαλος, Etymologus tribus locis, in ἀμφίφαλος, ἄφαλος et φάλος. etiam Euſtathius. Fatendum tamen, rei declarandae parum idoneam vocem eſſe ἀσπιδίσκου aut ὀμφαλοῦ. Alii memorant προμετωπίδιον. Alii ſcutella, ἀστραγαλίσκους, in ipſa galeae fronte poſita intellexiſſe videntur; h. e. clauos ſcutellis in vertice inſtructos, galeae extremae orae in fronte infixos. Videtur ſcilicet galeam in ima ora ambiiſſe lamina clauis affixa, quos et vmbilicos vocant, quadrata tamen forma, vt ſcutella galeae infixa viderentur; quam quidem ornatus ſpeciem in monimentis antiquis occurrere memini; λευκοὶ ἧλοι ſunt apud Heſych. in φάλος.

Iam φάλαρα Sch. A. ita exponit, vt ſint οἱ ἐν ταῖς παραγναθίσι κρίκοι, annuli ſeu hamuli, in bucculis, h. e. in partibus galeae maxillas ambientibus, per quos hae bucculae iunctae firmantur, vt galea capiti ſe applicet. Vereor tamen vt haec ſint Homerico ſaeculo feriora. In Homero eſt ὀχεύς, quo galea ſub mento alligatur, vt ſup. Γ, 371. 2.

φάλον et φάληρον pro eodem habent Apollon. et Etymol. cum Heſych. in τετραφάληρον. Sch. br. Euſtath. Suidas et Lexica. Ita ſaltem dicendum eſſet, φάλον totam anteriorem galeae ſuper fronte partem notaſſe, in fronte autem ornari ſolitam clauis ſeu ſcutulis, quae et φάλοι et φάλαρα ſeu φάληρα fuere dicta.

Manifeſtum fit ex his, grammaticos nec ipſo rerum adſpectu cognita nec ab antiquioribus tradita memoraſſe, verum ea quae ipſi erant hariolati, maleque eos confudiſſe φάλους et φάλαρα. Locis, in quibus φάλος memoratur, comparatis, aliter ſtatuere non poſſum, quam quod

iam sup. ad Γ, 371. p. 528. appofui, φάλον fuisse canalem coni, cui infixa erat crista, λόφος. Eo ducunt loca, N, 614. 5. vbi hasta desuper iniecta κόρυθος φάλον ἤλασεν ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν. Et de confertis ordinibus pugnantium attingunt se galeae cristatae nutantium per φάλους h. λόφους. N, 132. 3. Π, 216. 7. antecesserat iam κόρυς κόρυν. et K, 257 Diomedi datur κυνέη ἄφαλος καὶ ἄλοφος. Et τετράφαλος, quatuor cristas habens. Nam quomodo in galea quatuor prominentiae esse possent? Itaque galea τετράφαλος est, quae quaternos habet conos, adeoque et cristas Jl. X, 315; vnde καλαὶ περισσείοντο ἔθειραι Apollon. II, 921 ἀμφὶ δὲ καλὴ τετράφαλος φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ. Ita et ἀμφίφαλος galea, crista quaquauersus prominente. Esse porro φάλον et φάληρα diuersa, patet ex nostro loco, ἀμφίφαλον κυνέην τετραφάληρον. Scilicet φάλαρα sunt ornamenta galeae supra oris frontem: adeoque galea τετραφάληρος est quae quatuor clauos habet eam ornantes. Iterum occurrit Λ, 41 et ap. Apollon. III, 1227. Galea ictus excipit καπφάλαρ' εὐποίητα Jl. Π, 106. Ne me temere ita statuere putes, possum quoque grammaticos laudare; sic ad N, 132 insertum est Scholion in Scholiis A. φάλοι, συρίγγια ἐπὶ τῶν μετώπων, ἐς ἃ καθίενται οἱ λόφοι — Explicatur quoque inter alia φάλος per λόφον in Lexico Sangermanensi apud Villois. ad Apollon. p. 183. quod idem esse videtur cum Lexico Rhetorico apud Eustath. et Etymologum, quem vide in φάλος.

Duplici quoque accentu scribitur φάλος et φαλός. Si tamen φαλὸς est λαμπρὸς, debet conus cristae scribi φάλος, ex canone grammatico in similibus.

Iterum vs. Λ, 41. repetitur vs. 743.

744. κυνέην — ἑκατὸν πόλεων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν. ὅτι οἱ πρυλέες, ὅπλα ἔχοντες. Sch. A. et iterantur ea inf. ad Λ, 49. M, 77. sic quoque ceteri grammatici Eustath. Etymol. Hesych. et prior illis Apollon. Lex. πρυλέες, πεζοὶ, οἷον πε有ρυλέες, οἱ πορείᾳ χρώμενοι. mira etymo-

logia. At de sententia versus tacent, nisi quod Sch. B. galeam centum vrbium incolas insculptos habuisse comminiscitur. Disertior est Eustath. qui duplicem sensum verborum agnoscit, alium proprium, alium allegoricum. Idem quoque nonnulles memorat ἑκατὸν πόλεις ad Cretam reuocasse, vt esset galea ornata signis bellatorum Cretensium, et quidem Corybantum: τὰ τῶν Κορυβάντων ἔργα ἔχουσαν ἐντετυπωμένα. Id vero acumen grammaticum! Ernesti: „quid si putemus, inquit, Homerum non tam magnitudinem, quam firmitatem laudare voluisse, et verba sic esse intelligenda: *aduersus centum vrbium exercitus sufjecturam*, nedum aduersus Troianos, nulla vi humana laedendam aut comminuendam.“ Etsi nec sic sublatum est et τὸ ἐμβρόντητον, etsi τὸ μειρακιῶδες forte est imminutum: vix tamen ἀραρυῖαν hoc sensu accipi posse arbitror. Sensus grammaticus vix alius esse potest, quam, *galeam tantae esse magnitudinis, vt pugnatorum ex C. vrbibus capita tegere possit.* Ita alibi dicit κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν, quod sane, primo adspectu, omni monstro monstrosius videri potest.

Enimuero non ex vno hoc loco, verum *ex toto phantasmatum* Homericorum *genere et ordine* hoc est diiudicandum. Sunt vt heroum, ita deorum species ingentes, vastae, supra omnem humanum morem modumque, quemadmodum robore omne mortale et heroum genus superant. Porro poeta haec *non oculorum sensui* delineat, sed animi sensui solam magnitudinis et vastitatis speciem cogitantis. Auocandus itaque est animus ab oculorum sensu, in galea vna tot capita tegente, ad solum sensum magnitudinis deae, ad augendam terroris notionem quem eius adspectus inferre debuit, cum galeata esset. Conuenit autem hoc cum aliis, quae non minus iudicio *nostro* parum probanda erunt; vt si inf. 785. 6. Iuno vociferatur voce Stentorea, vt quinquaginta viros clamare putares, et 860 Mars vociferatur vocibus decies mille hominum; si ille prostratus per nouem plethra extenditur Φ, 407. quanta corporis species? si Neptunus

trinis gressibus a Samothrace Aegas peruenit N, 20. si inf. E, 770 de Iunonis equis similia narrantur! si Ioue capite mouente: totus Olympus contremiscit! Vides haec omnia non nisi vnam notionem habere magnitudinis, in qua mens est continenda. Credere licet, homines priscos hac rerum specie multo minus esse offensos, quoniam deorum speciem omnino magnam et vastam animo fingebant; vnde et ipsa ars rudior deos *colossorum*, quos appellamus, magnitudine expressit. Multo autem magis ea species animo insedit, quando ad terrorem id vim habere voluerunt. Itaque et hoc phantasmate vsi sunt poetae, vt deorum species maiores maioresque fieri et ita crescere fingerent, vt caelum capite attingerent, quoties irati terrere mortales vellent, vt Eridis exemplum docet; quo Maro in Fama ad simile figmentum vsus est. Amplectamur itaque quod simplicissimum erat, *galeam esse tantam, vt vel centum vrbium turmas capere illa possit;* ita cogitationi cuiusque et phantasiae permisit poeta fingere, quantam vellet aut posset. Verum sensum habuit subtilis iudex Lessing. in Laocoonte p. 135 c).

Ceterum in hoc versu mirum, πολεων repente nunc prodire, cum poeta vbique frequentet πολίων. Cum tamen etiam πόλεως et cognatum ei πέληος occurrat: nil mutare ausim. Etiam B, 131 πόλεων erat in cod. Lips. Gregor. Corinth. p. 186 hanc formam inter Ionica refert; recte forte; verum, si hoc est, cur poeta Ionicus dictus hac forma vno tantum loco vsus est? Haud dubie haec in iis sunt, quae librariis debentur aut grammaticis nimis sapientibus.

745. ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο. Edebatur βήσατο. Barnes: „γρ. βήσετο." Addit Clarke: „vide ad vs. 109. B, 35." Atqui βήσετο est lectio omnium editionum, quam Barnes temere mutauit; est ea quoque lectio codd. Lips. Ven. Vrat. trinorum, Mosc. 1. 3. trinorum, Vindob. nec in aliis variari vidi; et sequitur h. l. λάζετο. ἐπεμαίετο. De vocis forma v. Obss. ad B, 35.

Γ, 262. Ceterum versus 745—752 repetuntur inf. Θ, 389—396.

746. ※ 747. ※ quia vff. hi translati sunt in Od. A, 100. 101.

746. ἔγχος, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν. „Sic Sidonius (Dionysius). At Aristarchus δάμνησι" Sch. A. Scilicet illud est a δάμνημι, hoc a δάμνω, subiunct. δάμνῃ: et Etymol. h. v. et habent hoc Ven. Sch. A. B. Praestat tamen δάμνησι, tanquam forma antiqua, et agnoscunt id Sch. br.

747. ὀβριμοπάτρη. „γρ. ὀμβριμοπάτρη" Barnes. Scilicet quia ὄμβριμος pro ὄβριμος occurrit, v. ad Γ, 357. Apollon. Lex. ὀβριμοπάτρη. ἡ ἰσχυρὸν πατέρα ἔχουσα. Sicque emendat Bentl. Hesych. in ὀβριμόπατηρ.

748. Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους. Apollon. Lex. h. v. reddit ἐφήπτετο. addit Hesych. ἔψαυσεν, recte haec; vt et μάσασθαι est ἅψασθαι. Eustath. Alia apud eos spectant ad alia loca. Scilicet μαίεσθαι dicitur de motu et impetu seu corporis seu animi, qui fertur ad aliquid, ἐπί τι, incumbere, imminere, appetere, adeoque (σὺν) μάστιγι, flagris equos, ἐπιμαίεσθαι ἵππους; P, 430 πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων. Bene comparabat Koeppen pedestre, καθικνεῖσθαι τινὸς ῥάβδῳ. Apud Eurip. Hippol. 1194 ἐπῆγε κέντρον ἵπποις. In Eustathio ἄρ' non legi obseruat Clarke et non peiorem hanc esse lectionem pronuntiat. Sic tamen inferret hiatum ἐπεμαίετο ἵππους. θοὰς ἵππους coni. Bentl. sane et hoc eleganter; coniiciat alius θοῇ μάστιγι. sed quorsum? nam et θοῶς bene se habet; sic sup. 722. et iterum Θ, 392.

749. αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον Οὐρανοῦ. „ quod πύλαι οὐρανοῦ τὰ νέφη" scilicet ex vf. 751 translatum in glossaria; vt ap. Suidam. — δὲ omittit male Ald. a. et grex sequax edd. — αὐτόματος laudat Barnes ex ed. Herveg. 3. (est ea edit. 1551.) At est ibi praefixum Scholiis, nec vero in hac primum, sed iam in Ald. et seqq. etiam in Eustath. Vrat. a. b. ignoratione prosodiae. μύκον priore breui: cum μυκᾶσθαι primam habeat productam,

vs Od. K, 413. Scilicet duplex fuit forma vocis μύκω, altera breui, altera longa priore; vt in ceteris, quae vulgo, Clarkio quoque auctore, ad fut. fec. et aorist. fec. referuntur, si corripiuntur, cogitandum est, fuisse verbum duplex. A μύκω priore producta est μυκάω. μυκάομαι. Ap. Suidam μυκήσαντος, ἠχήσαντος. adscripto hoc versu, vna cum vss. 11. 12. ex Epigr. Dioscoridis in Analect. T. I. p. 495. XI.

ἃς ἔχον Ὧραι, suaui mytho, quatenus per eas anni tempestates declarantur; tum etiam diei, et ipsius aetatis partes, inprimis iuuentus declarantur. Disputantem de iis vide Koeppen et auctorem libelli de Horis et Gratiis (1787).

750. μέγας Οὐρανὸς Οὔλυμπός τε. De discrimine duarum vocum cf. Excurs. VIII, ad Il. A. Apparet ex toto loco, phantasma poetae animo insidere hoc: Olympo montis vertici incumbere nubes, οὐρανὸν, ex his, adeoque ex caelo, descendi in montem Olympum; nam vbi deae fores caeli egressae sunt, nubibus clausas, vident Iouem sedentem in montis vertice. Ergo h. l. deorum sedes, συνοικία, cum Iouis aula et aedibus in nubibus, ἐν τῷ Οὐρανῷ, est constituenda.

751. ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι pro ἐπικλῖναι. Sunt haec vocabula propria de foribus, ex forma eorum propria, vt Lat. obdere fores. ἀνακλῖναι ἀνοῖξαι Suidas et in παρακλίνασαι ex Aristophane idem. Duxit hinc Callimach. in Apoll. 6 αὐταὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων, αὐταὶ δὲ κληῖδες, pessuli, notante Schol. ad e. l. cf. ibi Notam Ernesti de αὐταὶ, quod hic vs. 749 est αὐτόμαται.

752. τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους. vox κεντρηνεκής iam Alexandrinis grammaticis erat ignota: quam ex etymo ἐνέγκω, ἠνεκής, interpretantur modo non vno. Apollon. Lex. τοὺς διηνεκῶς κεντριζομένους. non apparet, qua analogia. Plura sunt ap. Hesych. Etymol. Quemadmodum ποδηνεκής palla, διηνεκὴς ῥίζα, hoc est ἐκτεταμένη, in longum porrecta, et τὸ δουρηνεκὲς spa-

tum est, quo hasta pertingit: sic κεντρηνεκὴς debet esse equus, qui flagro pertingi potest, et pertingitur; adeoque simpliciter μάστιγι πληττόμενος. At volunt illi esse τοῖς κέντροις εἴκοντας καὶ πειθομένους, sane ad sensum etiam bene; sed analogia renuente.

754. ἀκροτάτῃ κορυφῇ — ἕ — „quod Olympus nunc mons est, et quod ἀκροτάτη pro ἄκρα." Sch. A. Quam ieiuna nota! quam multa tamen audire volebamus! Versus iam lectus erat A, 499.

756. Ζῆν' ὕπατον Κρονίδην ἐξείρετο. Edd. ἐξήρετο. revocaui et h. l. vt iam factum A, 513. vbi v. Obss. ἐξείρετο ex vsu perpetuo in locis ceteris, et ex consensu codd. Cant. Barocc. Harlei. Adde Eustath. Vrat. A. Mosc. 1. Vindob. et Ven. Debuit quoque sic lectum esse a grammatico in glossa Hesych. malueratque id reponere Ernesti in Addendis. cf. Υ, 15.

καὶ προςέειπε. Mosc. 2. et Vindob. μετέειπε. quod alienum in alloquendo vno.

757. Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα. Pro Ἄρει Ven. A. Ἄρῃ. Sch. A. Ἄρης. Harlei. Ἄρει et Ἄρῃ. alterum hoc Ἄρῃ est quoque in Vrat. 1. Mosc. 1. 2. Cum tamen Homerus frequentet Ἄρεος, non est quod hic sit monendum.

Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα est Aristarchea lectio. Alii τάδε ἔργ' ἀΐδηλα legerunt; quod est quoque in Cant. et Harlei. agnoscitur quoque ab Apollon. Lex. in ἀΐδηλον. vbi laudat: ὦ πάτερ, οὐ νεμεσίζει ὁρῶν τάδε ἔργ' ἀΐδηλα, cum vs. sequ. nec diffiteor, malle me hoc amplecti, et videri vulgatum petitum inf. ex vs. 872 et est ipse Mars ἀΐδηλος paullo post vs. 880. Verum alienus sum ab his mutationibus, de quibus in vtramque partem potest disputari. Nam etiam καρτερὰ ἔργα bene sunt dicta pro audacibus, temerariis, factis. Eustathius p. 616. reddit τὰ βίαια, βιαστικά. Sic λόγος κρατερὸς est ἀπειλητικὸς καὶ βίαν δηλῶν. Et eodem modo Mars est ὀβριμόεργος, ergo et καρτερὰ ἔργα ei recte tribuuntur.

759. οἱ δὲ ἕκηλοι τέρπονται. Notant grammatici adspirandam esse vocem ἕκηλος. Scilicet quia etiam est εὔκηλος, sup. A, 554. Disfident tamen in etymologia: Sch. A. B. Eustath. ad A, 554. Verum vox ducta esse debuit ab ἑκάς. nam fuit ϝεκας, vnde ϝέκηλοι. οἱ δὲ ϝεκηλοι. cf. ad Θ, 512. μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον. vt B, 214 οὐ κόσμως, non, indecore, sed, indignis modis.

761. ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ἀναπείσαντες. Sch. br. ἐρεθίσαντες, παροξύναντες addit Eustath. Inf. 880 est ἀλλ' ἀνίεις. Sumtum est a canibus, quos ἀνιέναι dicuntur. pastores vel venatores. Recte inter plura aliena Apollon. Lex. p. 125. τῆς μεταφορᾶς οὔσης ἀπὸ τῆς ἀνιεμένης τῶν κυνῶν κατὰ τὰς θήρας (τοὺς θῆρας) ἀφέσεως.

762. αἴ κεν Ἄρηα λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίωμαι. — ὅτι ἀντὶ τοῦ, πλήσσουσα, τῷ παθητικῷ. Sch. A. Melius Sch. br. πλήξασα.

μάχης ἐξ ἀποδίωμαι ex ed. Basil. Eustathii laudat Barnes. sic etiam ed. Rom. Et grauior auctoritas Apollonii cum Hesych. habent enim ἀποδίωμαι. ἀποδιώξω. Adde Ven. Saepe iam vidimus grammaticorum κακοζηλίαν in coagmentandis vocibus.

764. τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα. — quod nonnulli scribunt: τὴν δ' εὖτε προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. emend. αὖτε. In Cant. Vrat. b. Mosc. 1. et vno Vindob. est τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

765. ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην. Hesychium in ἄγρει μάν ex h. l. emendat Bentl. emendo quoque Apollonium Lex. ἄγρει. τοῦτο παρακελευστικῶς λέγει, ἄγε. ἄγρει νῦν μοι Ἀ. ἀ.

Ἀθηναίην ἀγελείην. „γρ. ἀγελαίην" Barnes. vide ad Δ, 128.

768. 9. repetuntur aliquoties hi duo versus, vt Θ, 45. 46. pro μάστιξεν Lips. μάστιζεν.

768. τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην. rescripti ἀέκοντε. Vulgo ἄκοντε, quod Homerus ignorat: v. ad Δ, 43. E, 164. Ven. ἄκοντ' ἐπετέσθην. Vrat. a. ἀέκοντε quod verum

est. πετέσθην τῷ ἵππῳ vt 366. nec poeta addit, quale hoc πέτεσθαι fit, nam de omni motu celeri dicitur; nec addit, qua ope, quo auxilio; relictum hoc audientium phantasiae: adiecta sunt duo, τὸ πέτοντο, et ἐπιθρώσκουσιν ἵπποι. Sunt enim duo haec genera motus, quibus per aerem ferri posse aliquem mens humana suspicatur; nam de soleis seu hominum seu equorum nemo mortalium cogitat, quoties de incessu per aerem agitur, adeoque nec Homerus.

770. ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν — Sch. A. τὸ ἠεροειδὲς, τὸ τοῦ ἀέρος εἶδος, saltem melius quam Sch. B. ac potius Porphyrius, cuius nomine hoc Scholion profert Sch. Leid. Is vsum τοῦ ἀὴρ pro caligine huc vocat: ἀέρα λέγει τὸ ὁμιχλῶδες καὶ ἀόρατον. Plura sunt in Etymol. et Hesych. h. v. Ernesti comparare iubet Cleomedis Theor. Cycl. lib. II. p. 171. Simpliciter h. l. est aeris prospectus, aer. Versus 770. 1. 2. recitat Longinus f. 9, 5. pro exemplo, quomodo Homerus μεγεθύνει τὰ δαιμόνια.

771. λεύσσων. de voce et scriptura v. ad A, 120.

772. θεῶν ὑψηχέες ἵπποι. Fuit olim quoque lectum ὑψαύχενες; nam sic codd. nonnulli Longini recitant l. c. Suidas ὑψηχὴς, ὁ ὑψαύχην· καὶ ὑψηχέες ἵπποι. meminere quoque lectionis Sch. B. et Sch. br. ὑψαυχέες Mosc. 2. At ὑψηχὴς exquisitius ab ἠχῇ, hinnitu alte in aerem sublato, seu capite ad caelum elato, seu pulsato vngulis solo. Memorant modo hoc, modo illud, Etymol. et Hesych. Occurrit iterum Ψ, 27. vbi Sch. B. ὑψοῦ ἠχοῦντας reddit.

774. ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος, — propter τὸ σχῆμα Ἀλκμανικόν. ab Alcmane qui eius vsum frequentauit; quod passim notatur grammaticis: hoc versu fere pro exemplo laudato: v. Lesbonact. de figuris p. 179. et ibi Valk. Schol. Pindari P. IV, 318. cum dualis locum non haberet nisi post bina memorata Σιμόεις ἠδὲ Σκάμανδρος συμβάλλετον. Laudantur alia exempla Od. K, 513. Il. Υ, 138. 9. adde Eustath.

Pro Σκάμανδρος, vt vbique, variat Κάμανδρος Mori, Barocc. Harl. Vrat. A. Sic ſup. 43. 77.

776. περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευε. Obſeruat Sch. B. πολὺν ἀέρα nunc pro vſitatiore πολλὴν ἀέρα dictum eſſe, (etiam ipſum ἀέρα πολλὴν χεῦε P, 269. etſi ibi variat) et notione τοῦ σκότους, pro aere dictum occurrere. vocem ἀὴρ tantum ſemel δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανε Il. Ξ, 288.

Verſus hi lecti ſunt iam ſupra vſ. 368. 9.

777. τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι. Simoentem, non Scamandrum (in procreando pabulo equis dearum Troianis infeſtarum) recte memorari ait Sch. Ven. B. nam hunc Troianis ſtudere; quaſi non et alter eſſet deus indigena. Non eo reſpexit poeta; ſed omnino officium ſuum deabus praeſtat amnis, et propius ad huius amnis ripam ſtabant equi.

τοῖσι δ' Lipſ. edd. vett. vnde Ern. iterum hiatum inferre tentat τοῖσι δὲ ἀμβρ.

778. αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι. Neque hic poeta inceſſum dearum declarat per ſoleas, ſed comparat cum inceſſu columbarum, quae nec ipſae ſoleatae incedere ſolent; ſed greſſu ſuſpenſo, leui, radente ſoli ſuperficiem, nec veſtigia alte imprimente. Plura argutari velle meum non eſt. Diſcrepant grammatici in cauſſa comparationis. v. Sch. B. ἄτοπον τὸ τρυφερῶς βαδίζειν τὰς εἰς πόλεμον κατεσκευασμένας. — ἄλλως· καλῶς τῶν βουλομένων λαθεῖν τὰ ἴχνη περιστερᾶις εἴκασεν· ἀφανῆ γὰρ αὐτῶν τὰ ἴχνη, ὡς Ἀριστοτέλης. — ἢ καὶ τὸ καθαρόν. (non capio) ἢ διὰ τὸ ταχύ. Conſentiunt plerique in τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν πτῆσιν· itaque et ἴθμασιν, ὁρμήμασιν interpretantur. Etiam Apollon. Lex. ἴθματα, βήματα. add. Etymol. Heſych. Euſtath.

τὼ δὲ βάτην — ὁμοίω, maſculinum τὼ pro feminino laudat Schol. Sophocl. ad Electr. 980. ad Oedip. Col. 1670. et Schol. Eurip. Alceſt. 902. (923) Sunt tamen permixta in his diuerſa ſchemata: aliud eſt, quod ad τὼ tantum ſpectat: aliud, quo omnino genus maſculinum iungitur cum feminino. In duali τὼ etiam de feminino

genere dici, nemo dubitat. Docet quoque Clarke, sed alienis admiſtis; propter id admodum ſeuere reprehenſus a Brunckio ad Sophocl. l. c. Conf. ad Θ, 376. 455. In Homero αἱ δὲ βάτην conſtans eſt Codd. lectio.

τρήρωσι πελειάσι. quae de etymo disputant grammatici ad poetam parum faciunt; vtrum epitheton an genus certum columbarum ſit, non liquet. Mirum videbitur, quod ad Iridem haec transfert Ariſtoph. Au. 576. vbi deos enumerat alis inſtructos: Ἶριν δέ χ' Ὅμηρος ἔφασκ' ἰκέλην εἶναι τρήρωνι πελείῃ. Schol. addit: ὅτι ψεύδεται παίζων etc. Alii volunt Ariſtophani verſus Hymni in Apoll. 114 ante oculos fuiſſe, vbi Iris cum Ilithyia incedit: ſed verſus ille vix eſt genuinus; et ſequitur poſt βὰν, ἔβαινε.

782. εἰλόμενοι. nunc ſunt, conglobati. κατὰ τὴν μάχην συνειλιγμένοι Sch. br. Aliter ſup. vſ. 203.

783. ἢ συσὶ κάπροισι, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν. Idem verſus H, 227. Eſt autem ſermo antiquus pro κάπροις σθεναροῖς.

785. &c. quod Stentor hoc vno loco memoratur. Ven. A. Repetunt haec ceteri. Alia de eo commenti ſunt ſeriores ap. Ven. A. et Euſt. eum, vociferatione cum Mercurio certare auſum, eſſe caeſum; fuiſſe Thracem, ſecundum alios Arcadem. addunt Ven. A. eum inueniſſe etiam τὴν διὰ κόχλου γραφήν. Mirum hoc! in Euſtathio eſt βαφὴν, ἢ μᾶλλον τὴν διὰ κόχλων βοὴν ἐν ταῖς μάχαις. At Schol. B. legerat τὴν διὰ κόχλου μηχανὴν, de cochlea, quae eſt in poliorceticis. Notatum praeterea a Sch. Ven. A. verſum de Stentore in Catalogo nauium inſertum fuiſſe; nec tamen additur quo loco. In Cant. Vrat. b. erat εἰδομένη.

Στέντορι μεγαλήτορι χαλκεοφώνῳ. Fruſtra ſumitur Stentorem fuiſſe praeconem; et argutius, quam neceſſe erat, Barneſio praeeunte, μεγαλήτορα ad robuſtum pectus referunt. Atqui eſt magnanimus, fortis, et viri fortes, principesque, hortantur ad pugnam voce magna. Barnes ex Euſtathio laudat μεγχλήτορι χχλκεντέρῳ. κατ'

ἐκεῖνο· χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη B, 490 quod vnde acceperit non reperio.

Χαλκεόφωνος est voce valida adeoque magna instructus. Arguitur Eustath. dum ad aeris tinnientis sonitum refert.

786. Ὃς τόσον αὐδήσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. Sch. B. cum eoque Eustath. (et Schol. ap. Bentl.) monent, in nonnullis hunc versum non extitisse διὰ τὴν ὑπερβολὴν ταύτην τὴν ψυχρὰν. Mirum vero iudicium, si deleuerunt grammatici, non codicum auctoritate, sed, quod ipsi non probarent. Iidem tamen mox similem probarunt Martis vociferationem 860.

787. Αἰδὼς supplet γινέσθω Sch. B. ad O, 502. Aristarchus κακ' ἐλέγχεες legebat Sch. A. recte sane hoc Δ, 242 Ἀργεῖοι ἰόμοροι, ἐλεγχέες: at ab h. l. alienum. Sic B, 235 ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιΐδες οὐκέτ' Ἀχαιοί. ἄριστοι in aliis, teste Ven. A. Sicque Lips.

788. 9. Laudat versus et illustrat Vita Homeri Plutarcho tributa sub f.

789. πρὸ πυλάων Δαρδανιάων. τῶν Σκαιῶν. Φησὶ γάρ. ἀλλ' ὅτον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ Φηγὸν ἵκοντο. Il. I, 354. Sch. B. De ceteris v. Exc. ad Z. pr. cf. *Ebne von Troja* p. 247. 248.

790. οἴχνεσκον. ᾤχνεσκον Cant. porro ὀμβρίμον Barocc. varietate sollenni.

791. Νῦν δὲ ἑκὰς reposui primo auctoribus libris Cant. Harl. Townl. Mosc. 1. 2. 3. Ven. Eustath. Vrat. b. tres Vindob. alludunt δ' ἑκὰς a. c. νῦν ἑκὰς Flor. Ald. 1. et Lips. tum multo magis vi τοῦ Digamma; nam, emendante quoque Bentl. debuit esse νυν δε ϝεκας. cf. ad A, 14. et inf. ad N, 107. Bentl. commode meminit Hesychii: ἑκὰς πόλεως: πόῤῥω, μακρὰν, τῆς πόλεως. Ad rem ipsam v. Excurs. ad Z. pr. et *Ebne von Troja* p. 256. 260.

792. ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. Obuium est, laborare alterum θυμον ϝεκαστου. Emendat Bentl. θυμον τε ϝεκαστου, vt iam sup. vs. 470. — Ad θυμὸν longum est Schol. Ven. B. excerptum, aut nullo consilio aut sto-

lide, ex Philopono ad Aristot. de Anima lib. I. repetitum quoque a Suida in θυμός.

793. Τυδείδη τ' ἐπόρουσε θεὰ — adscriptum a Bentl. Τυδείδην δ' ἐπόρουσε, nescio an ex libro. Vulgatum recte se habet. Sic sup. Δ, 472 ἀλλήλοις ἐπόρουσαν.

795. ἕλκος ἀναψύχοντα τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῷ. quod proprio aliquo modo dixit βάλεν ἕλκος pro βαλὼν ἐποίησε. Paria Sch. B. vt Ω, 151 νεκρὸν, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς. hoc est κτανὼν ἐποίησε νεκρόν. — ἕλκος ἀναψύχοντα. Fuere viri docti, quibus in animum veniret ἀναψήχοντα detergentem, ἀναψῶντα; vt est paullo post αἷμ' ἀπομόργνυ. et αἷμα ἀπομάσσειν. quod et intrusum inf. Ξ, 437. Quod per se non habet quod recuses; nisi quod vox in Homero non occurrit; etsi bona est. Nec tamen apparet, quid in altero, quod auctoritatem antiquae et iustae sedis habet, improbes: refrigerare vulnus sublato balteo sudor facile suadet; tum ἀποψύχεσθαι eadem in re videbimus Λ, 620 οἱ δ' ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων, στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός. et X, 2 Troiani e fuga ἱδρῶ ἀπεψύχοντο.

796. ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος. ὅτι τελαμῶσιν ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ἐχρῶντο. Ven. A, docta vero obseruatio! quasi alio modo clipeum gestare potuerint. Nisi ad antiquiorem vsum, ante Carum inuentum, Herodot. I, 171. respexit, quo clipei nondum per ὄχανα, et πόρπακας, regebantur, sed tantum balteis suspensi gestabantur.

797. ἀσπίδος εὐκύκλου. Eustathius: εὐκύκλου ἢ ἀμφιβρότης. variauit adeo lectio.

τῷ τείρετο. „Aristarchea est lectio. vulgares editiones, αἱ κοιναὶ, τῷ τρίβετο." Sch. A. et Schol. ap. Bentl. cum Eustathio. Est quoque τρίβετο in Barocc. binis Harlei. Vrat. b. in margine Mosc. 1. 2. in hoc cum glossa: ὁ Ἀρίσταρχος, ἐτείρετο, et binis Vindob.

798. ἂν δ' ἴσχων τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπομόργνυ. Sch. A. narrat quaesitum esse, sitne ἰσχῶν scribendum, quia ἴσχηκα occurrit: hoc tamen nihil ad Home-

rum fpectare, qui tantum frequentat ἴσχω, ἴσχομαι, adeoque ἴσχων. Eft tamen in Mofc. 1. ἰσχὼν, in Mofc. 3. et Vrat. c. ἀσχὼν, et Vrat. a. ἄν τ' ἴσχων.

ἀπομόργνυ refcriptum ex ratione grammatica: vt iam factum fup. B, 269. Erat ὀμόργνυ E, 416. et firmat Vrat. a. b. A. Mofc. 2. Lipf. et Ven. Vulgo ἀπεμόργνυ. Eadem corruptela aliis in locis occurrit. Apollon. II, 86 στάντε δὲ βαιὸν ἄπωθεν ἀπωμόρξαντο μετώπῳ Ἱδρῶ ἅλις. Euftath. αἷμ' ἀπομόργνυ. ἀπέμασσεν, ἀπεπίεζε.

799. ἱππείου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἥψατο. Non ζυγοῦ θεὰ ἥψατο cum hiatu. Legitur quoque verfus in Schol. Pind. Pyth. II, 20.

800. ἦ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. ζ— quod ὀλίγον ἐοικότα dictum pro οὐδὲ ὅλως ὅμοιον: Sch. A. Sic quoque Schol. br. Suidas. Schol. Thucyd. III, 40. Euftathius, qui laudat tanquam Pindaricum μείων λόγος, pro οὐδείς. (In Pindaro eft Pyth. IX, 45 ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον, et alibi eft οὐ μείων αἰτία Ol. I, 57 vbi Schol. verfum Homericum adfcripfit.) et in Sophocle Ai. 90 βαιὸν ἐντρέπεσθαι, pro οὐδ' ὅλως ἐπιστρέφεσθαι. Laudat quoque verfum pro exemplo modi loquendi Schol. Pindari Nem. X, 147. vbi παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν fimili modo interpretatur οὐδείς. et Schol. Euripidis Or. 393 vbi ὀλιγάκις etiam ita accipitur. Excerpta ex Herodiani Philetaero ad calc. Moeridis p. 450 ὀλίγον μοι μέλει αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως, adfcripto verfu Homerico. cf. ibi Pierfon.

Spectat quoque ad h. l. gloffa Hefych. οἷ παῖδα ἐοικότα, ἑαυτῷ παῖδα ὅμοιον. vt etiam redditur apud Apollon. de Syntaxi p. 147, 11. ipfe tamen negat pro ἑαυτῷ dictum effe. Voluit ergo οἷ pro αὐτῷ dictum effe, et fic erat in eo excudendum. Nouauerat Barnes tacite in fua editione fcripturam οἷ, pro οἱ.

ἦ dictum effe pro δὴ Sch. A. monet.

Laudat locum inter reprehenfionum genera in praecept. reip. ger. p. 810 B. et de Adulat. p. 72 D. E. vbi memoriae vitio Agamemnoni verba tribuit Plutarchus.

Ceterum in alio poeta in reprehensionem veniret, quod in binis libris se excipientibus bis eodem inuento reprehensionis vtitur: Δ, 370 et h. l.

802. ἀλλ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἴασκον. Forte numerosior versus esset, πολεμιζέμεν. et est hoc in vno Vindob.

803. οὐδ' ἐκπαιφάσσειν. Sch. br. ἐνθουσιᾷν. est σὺν ὁρμῇ φέρεσθαι v. sup. ad B, 450.

ὅτε τ' ἤλυθε Bentl. tentabat τότε τ' vt sit apodosis. Minime; sequitur illa vs. 806 αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων.

805. δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἕκηλον. Si quis alius, versus hic debebat suspectus haberi; intercipit enim narrationem; est otiosus, et a rhapsodo huc retractus ex altero loco de Tydeo: Δ, 386 vbi ille πολέας τε κιχήσατο Καδμείωνας δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἐτεοκληείης. In codd. non desideratur: agnoscunt quoque eum Sch. br. at ea ex antiquis et recentioribus confusa sunt.

807. κούρους Καδμείων — &c. quod Zenodotus h u icversui alium subiunxerat: ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα. atqui, pergit Sch. A. hoc repugnat ceteris; nam Athene eum pugnare vetuerat; nec sibi sic constat oppositum vs. 809 σοὶ δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παρίσταμαι. In his tandem criticum acumen agnoscas, siue librorum auctoritate, siue iudicio versum sustulit Aristarchus; manifestam enim interpolationem tenemus ex altero loco Δ, 390 ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπίῤῥοθος ἦεν Ἀθήνη. Repetunt Sch. B. hanc censuram, et ad vs. 808. Sch. A. B. et Schol. ap. Bentl. οὐ καθόλου εὕρηται ἐν τοῖς Ἀριστάρχου τό· ῥηϊδίως — ἐναντίον γάρ ἐστι τοῖς προκειμένοις. Sic et Sch. Leid. ap. Valken. Diss. p. 128.

πάντα δ' ἐνίκα sc. ἄεθλα iam vidimus Δ, 389. Sch. B. male πάντα dictum esse vult pro πάντας; melius ἀγωνίσματα. dictum vt νικᾷν τὰ Ὀλύμπια. Etiam Eustath. vtrumque apponit.

808. ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα. Versum esse insititium, dictum modo est ad v. 807. τοίη τοι erat

in edd. ante Barnes, qui repoſuit οἵ, laudatque Cant. Forte tamen in hoc quoque fuit οἱ, quod in codd. eſt Lipſ. Harl. Vrat. A. ſicque Δ, 390 vnde verſus huc eſt translatus. Habet quoque Sch. A. οἱ, quo loco memorat, lectum verſum hunc in Zenodotea editione. Nec minus tamen τοι probari poteſt, *vtique*, leguntque ſic Townl. Vrat. c. Moſc. 3. duo Vindob. Euſtath. Ven. et Sch. B.

ἐπιτάῤῥοθος ex ἐπίῤῥοθος, quod Δ, 390 legebatur, factum eſſe, omnes grammatici tradunt; nemo docet qua analogia interponi poſſit ταρ. Apud Heſych. eſt ἄῤῥοθος, quod Bentl. ex τάῤῥοθος corruptum cenſebat. Comparat Euſtath. ad Υ, 453. p. 1217 pr. ἀτηρὸς, ἀταρτηρός.

809. σοὶ δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ — Barnes: „γρ. σοὶ δή τοι." Sic edd. Ald. 2. et hinc profectae, cum Rom. et Turneb. Rediit Stephanus ad ed. Flor. et Ald. 1. in quibus σοὶ δ' ἤτοι: quod et exhibent Euſtath. Ven. Vrat. A. At Lipſ. σοὶ δή τοι. vtrumque recte.

810. καί σε προφρονέως κέλομαι Barnes: „γρ. κελόμην" an ex ingenio?

811. κάματος πολυάϊξ. v. de voce ad Α, 165. accipio, qui Diomedis πολυάϊκος eſt. Koeppen putabat eſſe poſſe laſſitudinem in membra irruentem. pro δέδυκεν eſt λέλυκεν in vno Vindob. ſed hoc tempus alibi in Homero non frequentatur; et eſt merus luſus.

812. ἤ νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον. ☧ quod ἤ ſcribitur, non ἦ, et quod ἤ νύ σε ſcribitur. Sch. A.

δέος ἀκήριον. τὸ εἰς ἀψυχίαν σε ἄγον idem Sch. A. add. Sch. br. At alii grammatici de voce agunt ad Il. Η, 100 ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι ἀκλεὲς αὔτως. Apollon. Lex. οἱονεὶ ἄψυχοι· add. Heſych. Etymol. Duplex eſt vocis etymon, adeoque duplex vocis ſignificatus: a κέαρ, κῆρ, ἀκήριον eſt, quod ſeu vita ſeu vi et virtute priuat; adeoque ſunt ἀκήριοι imbelles. cf. Φ, 466 ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι. At a κὴρ, fatum, eſt ἀκήριος immunis a morte et noxa, vt Od. Μ, 98. et Ψ, 328. ad quae loca v. Euſtath. et, ex eo, Dammius.

813. Τυδέος ἔκγονός ἐσσι, δαΐφρονος Οἰνείδαο. Eust. Τυδέως. Sch. A. adnotat „ἔκγονος ὁ υἱὸς, ἔγγονος ὁ υἱωνός.“ Ex etymo firmari haec non possunt. Aiunt tamen grammatici, vsu ea probari; scilicet vsu scriptorum seriorum; nam ἔγγονος ne quidem Homericum est: ἔγγονος οὐδὲ Ὁμηρικός ἐστι, καὶ δηλοῖ υἱωνὸν παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. Sic Eustath. ad h. l. et ad Od. Λ. p. 1682. cf. ad Od. Γ, 123. Est tamen in Vrat. b. ἔγγονος. in margine γρ. καὶ ἔκγονος, et in vno Vindob.

δαΐφρονος ϝοινείδαο peccat in metrum. Haud dubie alterum olim lectum est sollenne epitheton, quod iam Δ, 370 legebatur, δαΐφρονος ἱπποδάμοιο. monuit iam Bentlei.

Mox versui 814 apposita est stigme ϛ cui nil in Scholiis respondet; suspicor eam ad vs. 813 spectasse, in qua vox ἔκγονος erat.

815. γιγνώσκω σε, θεά. Similia sunt illa Vlyssis Sophocl. Ai. 14 sqq. γινώσκω et h. l. alii v. ad B, 468.

818. ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων Bentlei. adscripsit Scholion (e Lips.) Ἀρίσταρχος σέον γράφει. non assequor, forte fuit σέο.

821. ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον. Vrat. b. ἔλθῃ. τήν γ' οὐτάμεν. Omitt. γ' alii, vt Vindob. vn.

823. Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας. ἀλήμεναι Sch. br. ἀθροισθῆναι, συστραφῆναι. Sic et Etymol. Hesych. Eustath. et Apollon. Lex. ἀλέντες, συστραφέντες, συγκλεισθέντες. καὶ ἀλείς, ἀντὶ τοῦ συστραφείς. Cum spiritu leni scribunt vetustiores vt Ven. Eustath. pluribus locis, Apollon. l. c. Hesych. Etymol. Aspirate scriptum in edd. vsque ad Turnebum, qui intulit, aut ex ed. Rom. repetiit, lenem spiritum. Praefert Ernesti aspiratam, ne confundatur cum ἄλημι. At enim discreta erat satis antiqua scriptura: habuit enim digamma ϝάλημι, ϝαλείς etc. Stirps enim vocis est eadem quae τοῦ εἱλέω, quod fuit ϝειλέω. v. Excurs. de Digammo. Ab alia origine profectum est ἀλέω. ἄλημι, vagor. Nostrum ϝαλέω, ϝάλημι, est proprie conuoluo, cogo, cumulo,

adeoque etiam ad turbam et coetum transfertur, in ϝάλης, ϝάλη, ϝάλια. Apud grammaticos prisci moris ignaros in his omnibus adspiratio variat modo lenis modo aspera; at in Herodoto, Hippocrate, Aretaeo, constantius est ἅλη, ἁλὴς, ἁλίζω.

824. Ἄρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα. Sch. A. monet ἀνὰ esse pro κατὰ, alios porro scribere μάχην ἄνα, vt scribere solent praepositione nomini postposita: ita ap. Apollon. Lex. in ἀνὰ p. 117. Aristarchus tamen vetuit hoc facere ne confundatur ἄνα cum ἄνα pro ἀνάστηθι et cum ἄνα ex ἄναξ. vt in Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε. Contra Sch. br. defendunt ἀνακοιρανέοντα. διατάσσοντα. διέποντα; sicque codd. Mori, Cant. edd. Flor. Ald. 1. ἀνὰ intulit Ald. 2. cum Rom. quod desertum in Ernest. reuocauit Wolf. et ipse retineo. Res tanti non est, vt iterum nouetur ἄνα.

827. μηδὲ σύ γ᾽ Ἄρηα τὸν δείδιθι. Vitiose scriptum μήτε σύγ᾽ ἄρηα τόνδε δείδιθι inde a Flor. omnes edd. exhibent; nisi quod Steph. ed. margo τόγε, et ed. Cantabr. τὸν δέ τε habet adhuc corruptius; nisi Ἄρεα scribere oblita est. Tam parum de metro cogitarunt editores. Primus Barnes. correxit: Μήτε σύ γ᾽ Ἄρεα τόν δε τι δείδιθι, nec tamen monuit, qua auctoritate; adiecit tantum: „γρ. τόν δ᾽ ἔτι." Atqui omnes codd. habent ἄρηα, et aberrant tantum in eo quod sequitur: τόν δε addunt Cant. Lips. Mosc. 3. τόν γε Eustath. Vrat. a. a pr. m. Townl. τόγε Ven. vterque ms. Mori. Barocc. Vrat. b. et A. (in quo Schol. τό γε. τό γε νῦν ἔχον.) Mosc. 1. 2. Sic et codd. Vindob. Tandem Harlei. optimus ap. Bentl. Μήτι σύγ᾽ Ἄρηα τὸν δείδιθι. Huic adstipulatur Bentl. et cum Barnesiana emendatio sine libro facta sit, hanc puto iure substitui. In fine ἄλλων Cant. Vrat. a.

828. τοίη τοι. v. ad 808. Nec mitius de hoc versu sentio, quam de isto, ab interpolatore profecto.

830. σχεδίην, ἐκ τοῦ σύνεγγυς reddunt Schol. br. Etymol. Hesych. ἐγγύθεν αὐτοῦ, πλησίον. Ven. A. Melius, inter alia minus bona, Eustath. τύψον σχεδίην τυπὴν ἤ

πληγήν. Similis vſus eſt in αὐτοσχεδίην, αὐτοσταδίην, cf. ad M, 192. O, 521.

μήδ' ἄζεο. Ad h. v. ſpectat Heſych. μήδ' ἄζεο Θ. Ἀ. μηδὲ ἐντρέπου τὸν πηδητικὸν Ἄρη. item Schol. Eurip. Alc. 333. vbi is legebat θάρσει· πρὸ τούτου γὰρ λέγειν οὐχ ἅζομαι. pro quo receptum οὐ χάζομαι *non refugio.*

831. τυκτὸν κακόν. Apollon. Lex. h. v. κατεσκευασμένον laudato hoc hemiſtichio, οἷον μέγα κακόν, quod exſcripſit Heſych. In Etymol. μετὰποιούμενον (leg. μέγα ποιούμενον) κακόν. Sch. B. οὐ μόνον φυσικὸν, ἀλλὰ καὶ ἐπιτήδευκτον κακόν. Similia Euſtath. Volunt illi hoc: Martem eſſe natum in aliorum malum ac perniciem.

ἀλλοπρόσαλλος per ſe non vno ſenſu dici potuit: vel, qui temerario furore fertur, nec conſilio regitur; vel quod varia fortuna pugnatur, et quod inconſtans ille et leuis eſt in pugnantium partibus tuendis; item quatenus modo Troianis modo Achiuis ſtuduit; vel qui modo hunc modo illum adoritur ſeu pugna ſeu vulnere et clade inferenda. Grammatici reddunt ἄλλοτε ἄλλῳ φίλον. Sic iam Apollon. Lex. h. v. Heſych. Sch. br. Etymol. Euſtath. Definitur tamen, puto, vox per id quod ſequitur ὅς πρώην μὲν ἐμοί τε ſqq. adeoque varium ac leuem, modo has modo illas partes amplectentem. Tryphiodor. vſ. 563 auſus eſt dicere τὴν ἀλλοπρόσαλλον ἀρωγήν. In Vrat. A. erat gloſſa: διπρόσωπον.

832. ὅς πρώην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ στεῦτ' ἀγορεύων. ⊱ quod στεῦτο, κατὰ διάνοιαν ὡρίζετο. v. ad B, 597. ὃς πρῶτον μὲν laudatur in Sch. A. ad B, 14.

833. Τρωσὶ μαχήσεσθαι. Induxerat Ald. 2. μαχήσασθαι, quod et ed. Rom. habet, vsque ad Turnebum, qui ex Flor. et Ald. 1. μαχήσεσθαι, quod Lipſ. et alii agnoſcunt. Bentlei. et hic adſcripſerat μαχέσσεσθαι; et erat μαχέσασθαι in Vrat. a. Tuentur μαχήσασθαι Vrat. A. Moſc. 3. cum al. recent. Vide ad A, 298.

834. νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται. ⊱ quod μετὰ Τρώεσσιν eſt pro μετὰ Τρώων. (ex vulgari vſu) ἐν Τρωσίν.

ὁμιλεῖ autem et h. l. μάχεται vt v. 86.

λέλασται. Aiunt esse doricum pro λέληστει. quod et Vindob. habet. Atqui dorica Homerus non habet; dices saltem antiquiorem fuisse formam. Alia tradunt ad Π, 776. Vera tamen nec haec sunt. Sed fuit forma duplex λήθω et λάθω priore breui, vnde etiam λανθάνω ductum: hinc λέλαθα, λέλασμαι. Occurrit hoc aliquoties: Λ, 313. N, 269. Hesych. λελάσθαι, λαθέσθαι, λαβέσθαι. alterum hoc ad aliam originem spectat, λάζομαι, capio, λέλασμαι.

836. χειρὶ πάλιν ἐρύσασα. ⊱ quod πάλιν est εἰς τοὐπίσω. Sch. A. eadem Sch. br. Eustath.

ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσεν. Sch. B. αὐτίκα, εὐθὺς, ἅμα τῷ λόγῳ· ἅμα τῷ ἔπει. Apollon. Lex. ἐσπουδακότως. Alia cumulant Sch. br. Eustath. Hesych. Etymol. occurrit quoque vox in Scut. Herc. 442. In Vrat. b. erat glossa in marg. „γρ. ἐμμεμαὼς, scilicet ex locis aliis, vt v. 330.

837. παραὶ Διομήδεα. equidem prorsus damno παραὶ, ex ignoratione syllabae tono productae ortum, legitur tamen vbique; etiam in ed. Heruag. ex qua Barnes laudat παραί.

838. 839. ἐμμεμαυῖα θεὰ, μέγα δ' ἔβραχε Φήγινος ἄξων βριθοσύνῃ, δεινὴν γὰρ ἄγε θεὸν ἄνδρα τ' ἄριστον. versus — obelo notati. ἀθετοῦνται στίχοι δύο, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖοι, καὶ γελοῖοι καὶ οὐδὲ ἐναντίον ἔχοντες. Videntur in versibus his damnandis, hoc est improbandis, (nam essentne ab Homero an a rhapsodis, nihil inde colligas) nimis seueri fuisse grammatici. Nam inter phantasmata poetae, in formis deorum quidni locum habeat et hoc, quod currus pondus sentit? Imitatus est Maro in Aenea: *gemuit sub pondere cymba* Aen. VI, 413. quem hos versus legisse ex hoc ipso arguas. Mireris autem e nullo codice laudari πήδινος ἄξων. ita tamen veteres legerunt, teste Eustathio p. 613 οἱ παλαιοὶ πήδινος. Et Etymol. in πηδάλιον, πῆδος ἐστιν εἶδος δένδρου. οἷον. μέγα δ' ἔβραχε πήδινος ἄξων. Laudat eandem lectionem Hesych. in πη-

δος. Proclus tamen in Polit. Plat. p. 380. citat Φήγινος. etiam Apollon. Lex. in voc. Φηγὸς, ἡ δρῦς. In 839 ἄνδρα δ' ἄ. Ariſtarchea lectio fuit, et eſt praeferenda. Ven. A. At τ' retinetur etiam ap. Aelian. V. H. IV, 19. vbi de Platone Syracuſas inuecto vſſ. 838. 9. vſurpati narrantur,

841. αὐτίκ' ἐπ' Ἄρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους. Deſideratur copula. f. ἐπ' Ἄρει τε πρώτῳ —

842. ἤτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριξεν. Ε quod ſpolia legentem Martem inducit; et quod nonnulli ſcribunt ἐξενάριξεν; deſiderari tamen imperfectum, nam ſequi etiam ἐνάριζεν 844. „Sch. A. — Eſt ſcilicet lectio Veneti codicis ἐξενάριζε. Ita conuenit cum altero ἐνάριζε, quod et Clarke maluit. Et erat forte hoc relinquendum. At Wolfius intulit vtroque loco aoriſtum, qui et ipſe locum habet et qui iam erat in Flor. et Ald. 1. Item in Lipſ. Mutauit, et priore ἐνάριξε reliquit, altero loco ἐνάριζε intulit Ald. 2. neſcio caſu an conſilio: hoc ſequuti ſunt ſequentes editores; atque hoc eſt in codd. parte, vt Vrat. b. A. Townl.

Porro obſeruat Ven. A. fuiſſe codices, in quibus verſus hic ſubiiceretur quarto abhinc verſui: (haud dubie errore librarii, quod vterque verſus 842. et 846. ab ἤτοι initium habet.)

Quod tandem ad ipſam rem ſpectat, ἐξεναρίζειν acceperunt veteres, ſpoliare, nec ſimpliciter interficere, vt ἐναρίζειν dicitur, vt modo vſ. 703 et ſaepe. Per ſe ſane non inſolens eſt, tribui Marti hoc quoque, vt in ſpoliando hoſte ſit occupatus. Eſt quoque ille ἐναροφόρος, vti eſt τροπαιοῦχος.

843. Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχησίου ἀγλαὸν υἱόν. Secundum Nicandrum ἐν Αἰτωλικοῖς *Ocheſius* fuit Oenei filius (alibi non memoratus, nec in Apollodoro, qui inter Agrei liberos habet Ὄγχηστον; poſſis Ὀγχήστιον ſuſpicari vel Ὀχήσιον, I, 8, 6.) In Diomedem Aetolum igitur et hoc machinatum eſſe Martem ſuſpicabatur Ven. B.

844. ἐνάριζε Cant. Harl. Vrat. a. c. Vindob. ἐνάριζε alii et edd. vide ad 842.

845. Ἄϊδος κυνέην. νέφος, δι' οὗ οἱ θεοὶ ἀλλήλοις ἀφανεῖς γίνονται. Ven. A. inepte, cum Sch. B. (qui tamen meliora fubiicit;) et c. Euft. qui vbique mifere argutatur in extundendis allegoriis. Add. Hefych. p. 143. vbi Ἄϊδος κυνέη. ἀθάνατόν τι νέφος. Bentl. emendat ἄφαντον. v. Not. ὄβριμος et ὄμβριμος variant et hic, cf. ad Γ, 357.

846. ὡς δὲ ἴδε. ex ϝίδε. Vitiofe ὡς δ' εἶδε Vrat. b. et alii, multo magis ὡς δ' οἶδε Vrat. A.

848. κεῖσθαι ὅθι πρῶτον. Vindob. πρῶτα bene. κεῖσθ' ὅθι μιν πρῶτον Cant. Bentl. meminit Jl. B, 727 κεῖτο — ὅθι μιν λίπον.

851. πρόσθεν Ἄρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν, Ven. B. notat effe, qui ὑπὲρ accipiant pro ὑπὸ dictum: τινὲς ἀντὶ τῆς ὑπὸ, ἵνα τρώσῃ αὐτὴν λαθών· inepte.

852. μεμαὼς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσθαι. Bentl. ἀπὸ θυμὸν ἐλέσθαι ex Harl. et Cant. memorat et praefert. Scilicet ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, quod vulgo legitur, eft *vitam amittere*, non, *eripere*. Jl. K, 452 et al. Et fane fic vbique, etiam fimplex θυμὸν ὀλέσσαι, tantum de eo, qui *ipfe vitam fuam perdit*, h. e. *amittit*, vt. A, 205. ἦτορ ὀλέσσῃς E, 250. Cum his accedat Venetus, mutaui id, quod ab vfu aberrabat.

853. καί τό γε χειρὶ λαβοῦσα. Obferuat Ven. B. Mineruam ipfam cum Marte nunc non pugnare, et feruare hoc fibi poetam in aliud tempus: (fcil. in θεῶν μάχην Φ, 391.)

καὶ τότε Harl. Townl. vnus Vindob.

854. ὦσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο. Erat ωσεν ἀπ' Vrat. A. ὑπὲρ δ' Ven.

855. δεύτερος αὖθ' ὡρμᾶτο. δεύτερον αὖ Cant. praefert Bentl. vt refpondeat τῷ 851 πρόσθεν. — Variis modis locus, qui fequitur, interpungi poteft; retinui fimpliciffimum.

856. ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη. ἐπέρεισεν, ἐπεβάρησε. videtur quoque fuiſſe ap. Heſych. cf. Il. H, 299 ἐπὶ δ' ἔρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον. Vrat. a. ἐπέρεξε indocte.

857. νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην. — Ariſtarchus legebat μίτρῃ, teſtantibus grammaticis Sch. A. B. Leid. ap. Valken. diſſ. p. 128. Addit Sch. B. μίτρην ſcribi ab Herodiano, et praeſtare. " recte, quia doctius eſt; et ſic Il. Ψ, 130 χαλκὸν ζωννύσθαι· etſi et alterum occurrit K, 78 ᾧ ῥ' ὁ γεραιὸς ζώννυτο. Habet quoque μίτρην ipſe Ven. etſi Schol. A. recitat ὅθι ζωννέσκετο μίτρῃ, et Euſtath.

— Addit Sch. A. ἐν δέ τισι τῶν ὑπομνημάτων· ὅθι στελέσκετο μίτρῃ. Et Scholion ap. Bentl. τελέσκετο. quod Bentl. emendabat τελεέσκετο. minus feliciter. Debuit id eſſe στελλέσκετο, noua forma, pro ἐστέλλετο, ornatus, indutus, erat. Dicitur tamen ζώννυσθαι proprie et ex more; ſectatur autem Homerus propria. ζωνύσκετο vna littera ν Flor. Ald. 1. Rom. Euſtath. Vrat. c. Moſc. 2. Sicque haud dubie ſcripſere antiquiores, et recte, vt ζώνη, non ζώννη, ex ζώω. Adoptauit tamen vſus ζώννυμι, vti et editur inde ab Ald. 2. in qua etiam corrupte ζωννείσκετο.

κενεῶνα ὅθι facit hiatum, qui forte ferri poteſt in caeſura verſus medii. Bentl. emendat κενεῶν' ὁπόθι, vt eſt I, 573 ὁππόθι πιότατον πεδίον. Lenius eſſet, κενεῶνα, τόθι.

Porro iungi poſſunt verba, vt editum eſt. Poſſunt quoque ſic interpungi, vt ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη ſint in medio, in parentheſi incluſa, iunganturque ὡρμᾶτο σὺν ἔγχει ἐς κενεῶνα, quod tamen inſolens eſſet pro κατὰ κενεῶνα.

νείατον ἐς κενεῶνα Sch. B. dubitat, ſitne κατὰ τὸ ἔσχατον τῆς λαγόνος, an κατὰ τὸ ἐνδότατον, in intimum ventrem. haud dubie prius verum; vt aliquoties alibi occurrit. Supra erat νειαίρῃ ἐν γαστρὶ, vſ. 539. vbi, reiecta Apionis interpretatione, reddebat κατὰ τὸ ἔσχατον.

Tandem de ipsa re monendum est; esse inferiorem corporis partem eam, qua vulnus et facillime poterat inferri, et illud quidem maxime mortale. v. sup. ad, 615. 6. add. ad Δ, 132 vbi de hoc ζώματος genere dictum est. ὅτι κατὰ τὰ κοῖλα μέρη ἐζώννυντο τὴν μίτρην, ait Sch. A. et addit: καὶ, ἐστὶ διδασκαλικὸς ὁ τόπος. h. e. locus Homericus docet, qualis illa cinctura fuerit. Schol. Leid. alieno loco immiscet Martis corpus septem plethra occupans ex Φ, 407. At ibi et deus, cum diis, diuina, corporis specie, hic pugnat Mars assumta facie humana Acamantis.

858. τῇ ῥά μιν οὖτα τυχών. reddere iubet Ernesti: ea, inquam, igitur, parte. διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαπτε. hemistichium est ap. Athenag. deprecat. pro Christ. 17.

859. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης. Vi vocis βράχειν accipiendum est de strepitu a Marte indignante et dolente armis allisis facto; vt toties ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα. Accipitur tamen: Mars vociferatus est; et sequitur sane 860 ἐπίαχον, et Ξ, 148. vbi iidem versus subiiciuntur, est, Neptunus ὡς εἰπὼν, μέγ' ἄϋσεν, substituitur. Accepere quoque sic poetae Alexandrini: Apollon. II, 575 ἐρέται δὲ μέγ' ἴαχον ἔβραχε δ' αὐτὸς Τῖφυς ἐρεσσέμεναι κρατερῶς.

860. ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον Bentl. suspicatur ὅσσον κ'. argute.

Cum ϝιαχω olim scriptum fuisse constet: v. ad A, 482. Bentl. haerebat in ἐπίαχον, reducebat itaque verbum simplex εϝιαχον, et Dawes p. 177. 180 εϝιϝαχον. Inhibet tamen omnem conatum obseruatio iam ad B, 316 facta in compositis digamma locum modo retinuisse modo deseruisse. cf. Exc. de digammo.

δεκάχιλοι sunt μύριοι. At hoc vocabulum hoc significatu ignorauit Homerus. Hoc est, quod alii aiunt: veteres per χιλιάδας numerasse; volunt dicere, eos μυριάδας ignorasse. cf. Io. Lydus p. 97. ed. Schow. qui et versum excitat.

ἐννεάχειλοι et δεκάχειλοι scribebat Aristarchus; docente Eustathio, vt sit a χεῖλος, pro στόμα, merito ab aliis explosus. Ceterum apparet, fuisse olim et χίλοι et χίλιοι.

861. ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος. primum occurrit haec antiqui sermonis formula; proprie dicitur συνάγειν χεῖρας, conferre, conserere manus; tum μάχην. Et ἔρις Ἄρηος, vt ἔρις πολέμου. μάχη.

862. τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἷλε. Sch. A. Scribere iubet ὕποι παρέλκεται γάρ. Immo vero ὑπὸ τρόμος εἷλε est pro ὑφεῖλε. subiit eos terror.

863. ἆτος πολέμοιο, pertinaciter pugnans, vidimus sup. 388. Pro τόσον legi τόσσον in Steph. et al. et in codd. Mori et al. vix credas: tanta est metri incuria.

864. 5. ⊱ πρὸς τὴν πλοκὴν τοῦ ἑξῆς λόγου. οἵη φαίνεται ἀὴρ ἐκ νεφέων, δυςχέος ἀνέμου ὀρνυμένου ἐκ καύματος; Sch. A. paria Sch. B. Eustath. Sch. br. Iunctura sane fieri potest non vno modo, vt tamen res maneat eadem; vel vt ventus oriatur ex aestu, quomodo grammatici laudati faciunt, vel vt caligo obducatur ex aestu; iunganturque adeo: οἵη — ἀὴρ καύματος ἐξ, atqui hoc durius fieret. Esset tertium, vt sit καύματος absolute, διὰ, κατὰ κ. *caligo oriatur ex vento;* φαίνεται ἀὴρ ἐξ ἀνέμου ὀρνυμένου. Vrat. b. in marg. γρ. καὶ οὕτως· οἷος δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννῶν φ. ἀήρ. ex interpolatione. Apud Homer. est ἡ ἀήρ. Sic et ap. Pindar. et al. ἐκ καύματος positum esse pro μετὰ, aiunt Sch. br. et Eustath. δυςαὴς pro σφοδρός.

Ceterum nolim Clarkium hic et 615. 616. ineptas Heraclidis allegorias ap. Eustath. amplecti. Aliud est, si omnino quaeritur, quam, et qua de caussa, Marti et Veneri indolem veteres tribuerint, quodque intersit discrimen; at in poeta, constituta iam semel persona, non amplius quaerere licet de symbolica origine seu notatione. Ira et Furor dei vulnerati et victi caliginem et noctem postulant, quandoquidem cum ea cognationem habet quicquid ad sensum atrox ac triste est.

866. Talis Mars φαίνεθ' ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. Laborant in verbis ὁμοῦ νεφέεσσιν. Primo possunt ea iungi cum antecedentibus et cum sequentibus; tum non satis liquet, quo sensu ὁμοῦ νεφέεσσι dictum sit. Sch. Ven. A. cum Sch. br. distinguunt post ὁμοῦ νεφέεσσι. „non enim *cum nubibus* in caelum abiit, sed abiens *in nubibus* conspectus est: κατ' αὐτὰ γενόμενος ἑωρᾶτο, quo ipso celeritas motus, inquit, et dei vis intelligitur." Bene; modo ὁμοῦ νεφέεσσιν esset idem ac κατὰ τὰ νέφη. Mox tamen addit, posse totum versum iunctim acceptum innuere, ὅτι νέφεσι κεκαλυμμένος ἀπὸ γῆς ἀνήρχετο. Schol. B. hoc quoque memorat, verum primo ὁμοῦ pro ὁμοίως dictum vult; sine auctoritate; ferrem si ὁμῶς esset; mox Φ. ὁμοῦ νεφέεσσι iungit, vt sit ἐγγὺς τῶν νεφῶν. vt sit simile Demosthenico: Ἀθηναῖοι δέ εἰσιν ὁμοῦ δισμύριοι. Parum placent; etsi in Sch. br. etiam occurrunt. Peius Eustath. εἰς νέφος ἔοξεν ἐσχηματίσθαι ὁ μυθικὸς Ἄρης φεύγων ἐκ τοῦ πολέμου. Iungo et interpungo ἰὼν εἰς οὐρανόν, ἐφαίνετο ὁμοῦ σὺν νεφέεσσιν, vna cum nubibus visus est et ipse. Nam ὁμοῦ est *simul, permixtim, inter*. Respondet τῷ ἐκ νεφέων 864. estque adeo quod *in nubibus, inter nubes*, vidit Martem sublatum. Compares forte ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο. Verum hoc simile an dissimile sit: quaeremus ad M, 207. Si esset ὁμοῦ νέφει, aut pluralis ita accipi potest, sublatum eum ducere vna cum nube qua circumdatus erat. Ceterum nec hic aliquid de soleis memoratur, quarum ope euolet Mars, ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. de Marte autem soleato nihil omnino est acceptum; nec facile ei soleas induet quisquam, si de eo in caelum ascendente audiuerit.

868. abest δ' a Lips.

870. δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἷμα. non ἰχῶρ. cf. sup. ad 340. δεῖξε Flor. Ald. 1. quod mutatum in Ald. 2. δεῖξαι. Apparet, editorem metro metuisse. Sic edd. sequaces, etiam Rom. et Turn. Tum Steph. δεῖξεν δ'. De

hoc ν̓ extra caesuram v. Excurs. II. ad Il. B, p. 446. Habet illud Ed. Ven. at Sch. B. δεῖξε δ'.

872. Repetitus versus 757. vbi vide. Legitur et nunc τάδε ἔργ' ἀΐδηλα in Cant. et in Sch. Lips. memoratur lectio.

873. τὰ ῥίγιστα. τὰ Φρικτὰ καὶ χαλεπὰ grammatici vbique; et ipse Apollon. Lex. h. v. vbi vitium ῥιγέστατα editores notarunt — τετληότες εἰμὲν pro exemplo schematis Chalcidensis laudat Lesbonax p. 179. dum particip. c. verbo sum pro ipso verbo ponitur. — in fine ἡμεν Vrat. b. ex auditus ambiguitate.

874. χάριν δ' ἄνδρεσσι Φέροντες. Est Aristarchea lectio δ', ait Ven. A. cum Schol. ap. Bentl. qua sane particula bene carere possumus. Etiam ap. Eustath. occurrit χάριν ἄνδρ. Φ. sine δ', et in Cant. Harlei. Townl. Mosc. 2. a m. pr.

θεῶν ἰότητι. Vox Ionica postea antiquata, a poetis tamen seruata, inprimis ab epicis. βουλήσει Apollon. Lex. h. v. et disertius Hesych. βουλήσει. θελήσει. αἰτίᾳ. ὀργῇ. (f. ὁρμῇ. vt Sch. B. ad T, 9.) χάριτι. interdum ἰότης est simpl. animus. mens. consilium.

875. σοὶ πάντες μαχόμεσθα. ἐ quia σοὶ est pro διὰ σέ. Sic et Eust. et Sch. br. in quibus additum σοῦ χάριν, Φησὶν, εἰς μάχην καθιστάμεθα, et Hesych. σοὶ π. μ. διὰ σέ. Etiam Lesbonax p. 186. qui Doricum schema facit. Ven. B. addit: ἢ, σὺ πᾶσι πολέμιος εἶ, ταύτην ἐπιτρέπων καθ' ἡμῶν ἐνδεῶς (an ἐνθουσιᾶν?) Et sane hoc multo simplicius, *nos omnes tibi irascimur*, vel *a te dissidemus*, vt in illo Δ, 29 ἔρδ'; ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι. μάχεσθαι sic saepe; v. c. N, 118. 119. vbi μάχεσθαι et νεμεσσᾶσθαι eadem vi iuncta. Adiicitur quoque μάχεσθαι ἐπέεσσι vt A, 304. Duxit hinc sua Euripides in Oreste 585 Σύ τοι Φυτεύσας θυγατέρ', ὦ γέρον, κακὴν ἀπώλεσάς με.

876. οὐλομένην, ᾗ τ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν. Vidimus iam A, 2 οὐλομένην μῆνιν, τὴν ὀλεθρίαν. De etymo sunt plura ap. Etymol. h. v. Debuit esse ὄλω et

ὄλομαι perdo, et οὐλόμενος perniciem afferens, perniciosus.

ἀήσυλα ἔργα. Vox hoc vno loco occurrit; esse ἄδικα, ἁμαρτωλὰ, vt Sch. br. Etym. et alii exponunt, nemo dubitet; sed de etymologia varie statuunt Sch. Ven. B. Sch. br. Etymol. Eustath. Esse vnam eandemque vocem cum αἴσυλος quod supra vidimus 403 αἴσυλα ῥέζων, non improbabile est. Vtrum vero ex altero formatum sit, haud facile dicas. Si ἀήσυλος prius est, probabile fit, vt ab ἥδω, ἥδυλος, ita ab aliis temporibus, ἦσα, ἦσαι, ductum esse ἥσυλος, τερπνὸς, et inde ἀήσυλος. Ab ἄτω, ἄσω, longius repetitur; a συλᾶν male ducitur, nam συλᾶν spoliare, productam habet priorem.

878. σοί τ' ἐπιπείθοντα καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος. ξ— πρὸς τὸ σχῆμα. quod tertia et prima persona iunguntur; repetiit eadem Eustathius; debebat esse, ex recta scribendi ratione, ἐπιπειθόμεσθα καὶ δεδμήμεσθα. Et poterat quoque sic scribi; verum nec negligentia grata alterius formae inusitata est. cf. ad Ζ, 71. Refert tamen inter soloeca grammaticus ad calcem Ammonii p. 199. Bentl. nescio vnde notauit σοί τε πειθ. fuit forte σοί τοι πείθονται. quod et ex Vindob. notatum. Habet vss. 877. 878. Apollon. de Synt. p. 45. sed nil variat.

879. οὔτ' ἔπει προτιβάλλεαι οὔτε τι ἔργῳ. Verbum προςβάλλεσθαι, etsi hoc vno loco obuium, vim tamen habet, ipso loco et etymo satis definitam: esse proprie offerre, obiicere se alteri, *occurrere*, *aggredi*, *adoriri*, quod fit pugna vel lucta, vnde vulgari vsu προςβαλεῖν et προςβολή frequentari coepit de *congressu*. cf. Eustath. Adeoque h. l. est dicto vel facto incessere, *reprimere*, *coercere*. et opp. ἀνιέναι. Male Sch. B. ὑπερβάλλεις, νικᾷς, ὅπως ὑπακούοι σοι. Melius Sch. br. ἐπιστρέφεις. σωφρονίζεις. ἐπιπλήττεις. In Scholio ap. Hesych. προτιβάλλεαι idonea et aliena mixta sunt, versu hoc laudato. Confundit ille προβολήν et προςβολήν, προβάλλειν et προςβάλλειν. altero loco posita de aggressu dicuntur, προβάλλω et προβολή (hanc vocem illustrauit Rubnk.

Ep. crit. p. 70) de proiectu telorum: adde notam Villoisoni ad Apollon. p. 574 ed. Toll.

880. ἀλλ' ἀνιεῖς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον. Vulgatum erat ἀνίεις. Hoc tamen esset imperfectum, ab h. l. alienum; est enim ἴεον, ἴεις. Requiritur praesens ἵῃς ab ἵημι, vel ab ἱέω, ἱεῖς. ἀνίῃς legitur in Cant. Lipſ. a m. sec. In Sch. br. est ἀνίῃς. ἀφίῃς, in ed. pr. Apollon. Lex. in ἀνέσαιμι p. 125. etiam versu laudato ἀλλ' ἀνίῃς exhibet. Hactenus adeo nemini repugnabo, qui ἀνίῃς reposuerit. Conuenit μεθίῃς in codd. Z, 523. et Od. Δ, 372. At in aliis huius verbi compositis videmus poetam praeferre formam ἱέω, vt in imperfecto ἴεον, ἴει, fere vbique. Seruari itaque potest et ista forma h. l. mutato accentu ἀνιεῖς. et forte hoc in multis codd. ita se habet, e quibus nihil est enotatum. Vt hoc praeferrem, adduxit me versus K, 121 πολλάκι γὰρ μεθίει τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι. a μεθίημι esset μεθίησι. amplexus igitur est μεθιέω, vnde μεθιεῖ scribendum est illo loco. Sic ξυνιεῖς, restituit Brunk. in Sophocl. Oed. R. 628. vbi nunc video eum hunc quoque locum attigisse. Vocem ἀνιέναι proprie de canibus venaticis incitandis in vsu fuisse etiam ab Apollonio est obseruatum. cf. sup. ad 422. et A, 273. Videbimus paullo post 882 ἀνέηκεν.

αὐτὸς ἐγείναο Sch. br. σὺ αὐτός. μόνος ἄνευ μητρός. De Minerua e capite Iouis nata nihil in Homero occurrit, nisi forte in epitheto τριτογένεια obscuriore. Schol. B. dedisse τὸ αὐτὸς, acceptum pro μόνος, ait, opportunitatem Hesiodo vt fingeret fabulam de natalibus Mineruae e Iouis capite: Theog. 924. 925. Quod si haec recte dicta sunt, etiam hoc argumento hymnus in Apollinem arguitur auctorem Homerum non habere; nam in eo vs. 314. 324 Hesiodea reddunt. Verum vel sic Hesiodo antiquior esse potuit fabula, et Homerus eam ignorare, saltem ea non vti; nam verba hoc vnum produnt, Mineruam a Ioue natam esse.

881. ὑπερφίαλον Διομήδεα. In edd. est ὑπέρθυμον. At Sch. A. et glossa Lips. aiunt vulgares edd. hoc habere; Aristarcheam autem ὑπερφίαλον· probabilius est, alterum quod et Δ, 325 legebatur, simili in versu huc illatum esse, et pro veriore habendum quod reposui.

882. μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. De ἀνίηαι modo vidimus ad 880. μαργαίνειν ex h. l. interpretantur veteres grammatici, Schol. Eustath. et alii, primoque loco Apollon. Lex. ἐνθουσιᾷν καὶ μαίνεσθαι, sicque Sch. br. Quorsum autem referemus ἐπί? μαργαίνειν ἐπὶ θεοῖς, pro εἰς θεούς. vix recte dicitur. Ergo iungenda sunt ἐπανῆκε θεοῖς· vt sup. 405 σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεά. Poterat adeo scribi retracto accentu ἔπ'.

883. Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε. Vrat. b. et vn. Vindob. πρῶτα σχεδὸν haud dubie suauius ad aurem, et probabilius.

885. 6. 7. ἤ τέ κε δηρὸν αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσιν, ἤ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσιν. Primo dubitatur, ad 885 et 7. sitne ἢ an ἦ scribendum. Schol. Ven. ait esse disiunctiua ἢ — ἤ, vt sit ἤ τε κεν et ἤ κεν, nisi tamen, inquit, altero loco est διαβεβαιωτικὸς ἦ, quod sententiam putat magis postulare: Schol. B. contra altero accipit pro εἰ positum, vt Π, 243 ὄφρα καὶ Ἕκτωρ οἴσεται, ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν. esse enim ibi pro εἰ ῥα. — Vt sensus sit: δεινὰ ἂν ἔπασχον ἐν τοῖς νεκροῖς κείμενος, εἰ ζῶν ἀσθενὴς διὰ τὸ τραῦμα ἦν. Similia etiam apud Eustathium leguntur. Scilicet haesere veteres in eo, quid Homerus de diis statuat vulnere percussis: qua de re iam vidimus sup. ad 387. Est itaque ζήτησις et λύσις in Sch. B. Verum Mars diserte memorat duo diuersa euenire potuisse, vt iaceret in strage caesorum, aut ex vulnere grauiter dolens, πήματ' ἔπασχον, aut fine sensu, ex animi deliquio ἀμενηνὸς ἔην· Quod ap. Hesiod. Theog. 795 supra ad 388 laudatum est: κεῖται νήϋτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν. Reliqua tantum amplificant. ζώς, viuus quidem. De morte deorum non est

cogitandum cum Erneſtio. Ex his igitur apparet, recte in edd. vbique inde a Flor. legi ἤ τέ κε — ἤ κεν.

886. ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσι. Sch. br. ταῖς τῶν νεκρῶν τάξεσι cumulatis in ſtruem cadaueribus. ἡ νεκὰς aceruus caeſorum. Similiter Euſtath. Etymol. et Heſych. h. v. cf. inf. ad Σ, 540. Pro eo inf. Π, 661 eſt ἐν νεκύων ἀγύρει· τὸ αἰνὸν eſt δεινὸν, στυγερόν.

887. ἤ κε ζὼς ἀμενηνὸς ἔα. De ἤ dictum ad 885. ζὼς ſcribere iubent grammatici. (Ptolemaeus) Aſcalonita ζῶς, improbante grammatico Ven. A. aliter rem ſe habere in σῶς ex σόος, vt Philoxenus cenſet, vel, quod melius, ex σάος. Translatum Scholion in Etymologum. Affert eadem Euſtathius ex Apione et Herodoro. Idem porro cum Sch. br. ait ζὼς eſſe ex ζωὸς, διὸ ὀξύνεται, parum docte; niſi ζαὸς ſcripſerant. Eſt quoque ζὼς in mſſ. Herodoti I, 194. at inſcite ζωὸς in mſ. Mori, Barocc. Vrat. b. et al. Tandem ἤ κε ζὼς eſt ſcribendum, non κεν ante litteram geminatam ζ.

Notat porro Sch. A. ἔα eſſe pro ἦν, breui ſyllaba priore vt Od. Ξ, 222 τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ (ἔ' ἐν π.) cum alias ſit ἦα cf. Sch. B. ad E, 533. Lectum eſt ἔα iam Δ, 321 εἰ τότε κοῦρος ἔα. vbi v. Obſſ. Apud Barnes eſt: „γρ. ἔην“ Schol. Ariſtoph. ad Plut. 77 laudat οὐ γὰρ ἀμενηνὸς ἔα, corrupte; illuſtrat ibi Atticum ἤ pro ἦν, et comparat ἔα.

ἀμενηνὸς, ἀσθενὴς, verſu adſcripto, Apollon. Lex. Addunt praeterea οὐκ ἔχων μένος, Sch. br. Etymol.

889. μήτι μοι — μινύριζε. dignantur vocem interpretatione grammatici, et ipſe Apollon. Lex. θρήνει, ὀλίγῃ φωνῇ καὶ οἰκτρᾷ χρώμενος. v. inprimis Euſtath.

890. 891. Verſus adſcripti a Polybio, vbi docet, quam deteſtandum ſit bellum.

891. αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε, μάχαι τε. ※ quia verſus hinc male translatus eſt in verba Agamemnonis ad Achillem A, 177. vbi vide. Norat quoque Euſtath. aſteriſcum veterum. Etiam Diomedes in Diony-

ſii Artem apud Villoiſ. in Diatribe p. 173 extr. cenſuram iterat in verſum rhapſodiae A.

892. μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν. ⸓ quod manifeſte nunc Iunonis filius Mars editur; non Enyus: vt nonnulli ferunt." Schol. A. — ἀάσχετον· Apollon. Lex. ἀκατάσχετον, ἀνυπομόνητον — laudato hoc hemiſtichio. Similiter Sch. br. Heſych. Etymol. ſubiecto hoc verſu, in quo recitat αἰὲν ἀάσχετον· quod ſane non indignum poeta. Idem addit ἀκατακράτητον. ἄσχετον. quod occurrit Π, 549. — ἀνάσχετον vitium eſt operarum ed. Lipſ. — οὐκ ἐπιεικτόν. Videri poteſt cognatum eſſe cum ἐπιεικὲς, *conſentaneum, modicum, tolerabile*, vt ἐοικέναι, ἐοικὸς, dicitur. Si eſt ab εἴκω, *cedo*, εἰκτὸν, debebat eſſe *cui ceditur:* tanquam victori a victo. Eſt tamen ſenſu actiuo (forte ex εἰκετὸς) εἰκτὸς, *qui cedit* aut *cedere poteſt:* adeoque τὸ οὐκ ἐπιεικτὸν, *quod non cedit, peruicax.* Euſtath. p. 696, 18. ad Θ, 32 vbi Iovi tribuitur σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν, notat: σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, δύναμις οὐκ εὐσυγχώρητος, ἤγουν οὐ ῥᾳδίως εἴκουσά τινι. actiue ergo accepere. In quem ſenſum interpretantur vocem Schol. br. In Etymol. p. 638, 39. eſt οὐχ ὑποχωροῦν τινι. οὐ μέτριον. In eundem ſenſum accipio illud Od. Θ, 307 ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ, *immodica, morem et modum excedentia.* vt πένθος ἄσχετον οὐκ ἐπιεικτὸν Π, 549. vbi Sch. br. οὐ μέτριον. οὐ φορητόν. bene ad ſenſum. Bene meminit Koeppen *Pelidae ſtomachum cedere neſcii* ex Horatio: τοῦ οὐκ ἐπιεικτὸν μένος ἔχοντος.

Bentl. laudat μητρός τε neſcio vnde. Idem ſcribebat ἐπιϝεικτον; non bene; v. de Digammo.

893. Ἥρης τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσι. Verſus habet ſtigmen ⸓ at Scholion excidit. — In fine δάμνημ' ἐπέεσσι manifeſte interpolatum eſt ab Alexandrinis. Fuit haud dubie δάμνημι ϝεπεσσι.

894. κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσι. Vox vno hoc loco obuia; at Apollonio Rhodio frequentata, vt ſtatim lib. I, 7. et Callimacho in Dian. 108. vbi v. Ern. No-

tant eam et interpretantur Sch. br. Eust. Hesych. Etymol. et primo loco Apollon. Lex. ἐννοήσεσι. βουλήσεσι. Male porro de etymo certatur; cum manifestum sit, ductam esse vocem ab ἐνίημι, concito, moueo, hortor, ἔνεσις. Bentleius, recordatus in Hesychio occurrere quoque ὑπ' ἐννεσίῃσι, suspicabatur h. l. lectum fuisse πάσχειν τάδ' ὑπ' ἐννεσίῃσι. Verum potuit illa glossa ad Apollon. Rh. pertinere, in quo aliquoties illud ὑπ' ἐννεσίῃσι occurrit.

895. ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα — Obelo transfixus versus in Veneto; deficit tamen Scholion; adeoque iudicii caussa latet. Nisi forte signum ad versum 896 spectauit, qui ingenii rhapsodorum suspicionem facit iustissimam; dilatat enim otiose quae dicta erant satis diserte; porro inest versui hiatus: ἐσσὶ ἐμοί. Bentl. coni. ἦες ἐμοί. — οὐ μὲν Vrat. b. Ab edd. Flor. Ald. 1. abest δηρὸν, haud dubie operarum vitio.

898. καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιώνων. „ quod Zenodotea lectio fuit ἐνέρτατος minus bona ea, fit enim comparatio respectu ad Titanes habito.“ Haec Schol. A. nimis argute. In Townl. Scholion est: νέρτερος. οὕτως Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Ζηνόδοτος ἐνέρτατος. Idem Scholion est in ms. Lips. sed pro vltima voce ἐνέρτερος legitur. Quicquid est, deprauatum habemus versum: Verba ἦσθα ἐνέρτερος faciunt hiatum. In Townl. καί κεν πάλαι ἦσθα νέρτερος Οὐρανιώνων, quae non minus laborant. In ed. Ven. expressum est ἦσθας ἐνέρτερος. Si ex ipso cod. sic editum est: suspicari possis pro praeterito habitum esse ἦσθα, ἦσθας, ἦσθε· vt οἶδα, οἶδας, οἶδε. Bentleius coniiciebat: ἦσθ' ὑπενέρτερος. aut ἦσθα γ' ἐνέρτερος. Ita Aristarchus videri debet legisse ἦσθα γε νέρτερος, aut οἶσθ' ἄρα νέρτερος. Certe νέρτερος, non ἐνέρτερος verior est lectio; nam sollenne est οἱ νέρτεροι, de inferis, vt aliquoties apud Lycophr. nusquam ἐνέρτεροι. Et de Titanibus ipsis inf. O, 225 οἵπερ νέρτεροί εἰσι, θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες: etsi et ibi libri variant. Ad illum locum spectat glossa Hesychii in νέρτεροι. Ex eo

dem, cum ἐνέρτερος et νέρτερος in fuam penum intulerit, colligere licet, duplicem huius loci lectionem etiam per hoc argui. Solum ἐνέρτερος agnofcunt Sch. br. Euft. Schol. B. Etymol.

Tandem Οὐρανίωνες funt Titanes; vt recte Schol. A. Sch. br. Euft. Proprie eft Vrani progenies, inprimisque οἱ περὶ τὸν Κρόνον. Apollon. Lex. Οὐρανιώνων, τῶν ὑπὸ τὴν Οὐρανοῦ ἀρχὴν τεταγμένων. (vt ex Hefychio, qui ifta exfcripfit, recte emendauit Villoif.) quod et ipfum verum eft. Praeceſſerat enim Vrani imperium; quod excepit principatus Croni; eft tamen id alienum ab h. l. nam de Titanibus in Tartarum coniectis agitur; qui fuere οἱ περὶ τὸν Κρόνον.

Poft haec omnia fufpicio animo infidet, praeter vf. 896. etiam vff. 897. 898. rhapfodorum fedulitati deberi; nec plura a primo auctore effe profecta, quam vf. 895 ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα.

899. Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι. ⊢ quod Homerus diuerfum ab Apolline deum medicum, Paeonem vel Paeeonem, memorat. V. fup. 401.

ἄνωγέ μιν et ἄνωγεν ἐ ex Euftathio laudat Barnes. Verum in Euftathio tantum hoc occurrit, quod ἄνωγεν ille legerat in fuo; alios ἀνώγει ait legere. In Townl. eft ἀνώγειν. in quo poteft ἄνωγέ μεν latere: quod ab ἄνωγον ducendum erit, non ab ἄνωγα.

900. τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων. alii πάσσεν vel ἔπασσεν. v. ad verf. feq.

901. ἠκέσατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γε τέτυκτο. Ἐν ἄλλῳ ὁ στίχος οὗτος οὐχ εὑρέθη. Sic Schol. A. Ita in fine antec. verfus fcriptum effe debuit πάσσε. Quo facto recte caremus altero verfu, huc retracto ex fup. loco 402. et tenemus iterum manibus malam rhapfodorum fedulitatem. Etiam in Lipf. et Mofc. 1. vn. Vindob. abeft verfus, et legitur πάσσεν. Abeft etiam a Vrat. A. fed relictum eft πάσσων· etfi gloffa in marg. ἐνέπασσεν. Putes, Euftathium quoque fic legiffe: τὸ δὲ πάσσεν, ait, ἐμφαίνει ῥιζικὸν ἰατρὸν εἶναι καὶ τὸν Παιήονα· fed legen-

dum ibi πάσσειν. recitat quoque ille paullo post vulgatam. In marg. Stephani est Φάρμακ' ἔπασσεν, nec constat vnde. Scriptum tamen sic est in optimo Harlei. et in Townl. apposito altero versu in margine.

κατὰ θνητοὺς Vrat. a. κατὰ θνητὸν. Vrat. b. vt solent interdum composita dirimi; sic et in Townl.

γε τέτυκτο Cant. quod et suauius et Ἰωνικώτερον est quam vulgare γ' ἐτέτυκτο.

902. ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν. ὀπὸς omnino succus arboris aut herbae. v. Apollon. Lex. in ὀπὰς, et Etymol. eundem locum ex Apione laudans, cum Schol. Nicandri Ther. 907. nunc succus ad coagulum adhibitus v. c. ficulneus, vt h. l. nonnulli memorant in Sch. B. et Sch. br. Sane *ficulneum lac* inprimis in vsu fuisse testantur non modo Columellae locus de R. R. VII, 8, 1. a Koeppenio laudatus, sed Varro II, 11. 4. vbi v. Not. Plinius XVI, 38. et Geopon. XVIII, 12, 2. 19, 1. vbi doct. Niclas et ὀπὸν et πιτύαν illustrat. Sunt haec locupletiora quam quae Conr. Gesner. dedit libello de Lacte p. 29. dicta enim vulgo πιτύα, vt est in Sch. B. vel πιτύνη apud Hesych. in ὀπὸς, vbi cf. Not. πυετία et πυτία scriptum est ap. Eustath. v. notam doctam Bernardi ad Nonni Epit. Curat. Morbor. To. II, p. 76.

Iam ille ὀπὸς ἐπειγόμενος quo sensu dictus sit quaeritur. Cum ἐπείγειν de quocunque motu accelerante aliquid frequentetur, coagulum debet accelerare lac, ἐπείγειν, vt coaguletur, γάλα autem est τὸ ἐπειγόμενον, quod acceleratur, cogitur; vt concrescat. Et lectum quoque h. l. esse γάλα λευκὸν ἐπειγόμενον testatur Eustath. estique idem in Mori, Townl. a m. sec. vno Vindob. Mosc. 1. et ὀπὸς γάλα λευκὸς ἐπειγόμενον in Mosc. 2. Attamen antiqua et communior lectio fuit ἐπειγόμενος vt cum ὀπὸς conueniat: quod praeeunte Eustathio vertunt: accelerans se, quasi esset vi media positum seu reciproca, ἐπείγων ἑαυτὸν. etsi non video quam commode. ita deberet coagulum accelerare se, vt efficeret id, ad quod adhibetur.

Koeppen ἐπειγόμενος accipiebat pro ἐπείγων, vereor vt recte. Restat, vt accipiatur passiue, ὀπὸς ἐπειγόμενος, scilicet coagulum versatur, circumagitur, cum lacte, vt cum eo misceatur, mistumque lac concrescat: hoc est κυκᾶσθαι, versu sequ. et ὀπὸς est κυκώμενος vna cum lacte. In Schol. br. ἐπειγόμενος redditur ταραττόμενος, σπευδόμενος, coagulum concitatum versando, vt coagulet lac.

συνέπηξε. Versus Empedoclis seruatus est ap. Plutarch. de Amicor. mutat. p. 95 A, ex Homero expressus: ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐγόμφωσεν καὶ ἔδησε. — τοιαύτην γὰρ ἡ φιλία βούλεται ποιεῖν ἑνότητα καὶ σύμπηξιν.

903. ὑγρὸν ἐὸν, μάλα δ' ὦκα περιτρέφεται κυκόωντι] Vulgo lectum ἐπιστρέφεται in edd. et codd. Mirari licet Barnes, Clarke, Ernesti, lectionem veram memorare ex Eustathio, qui eam ex Herodiano profert, nec adsciuisse; quod recte fecit Wolfius. Reposuerat eam Bentl. in suo exemplari. Correxit quoque sic Toup. ad Hesych. in Opp. To. III, p. 355. Est τρέφεσθαι voc. proprium de humore concrescente. Sic Od. I, 246 αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος in caseos vertit; est ergo θρέψας πήξας. et de aqua marina in sal durata πολλὴ δὲ περὶ χροὰ τέτροφεν ἅλμη. Od. Ξ, 477 de glacie καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος, ad quem locum Hesychii glossa spectat: περιτρέφετο, περιεπήσσετο. Quod lectio illa nullis in codd. reperitur, ne in Venetis quidem, Towml. Mori; enimuero Scholia br. non aliter legerunt, nam in iis est περιπήγνυται. ὅθεν ἡ τροφαλὶς de caseo, et Apollon. Lex. τρέφεται, πήγνυται, p. 654. et disertius p. 545 περιτρέφεται, περιπήσσεται. ὅθεν καὶ τροφαλὶς, τὸ πεπηγμένον γάλα.

κυκόωντι. pro ὑπὸ τοῦ κυκῶντος, vt recte Sch. B. notat. At a Sch. A. nil notatum ad h. l. κινοῦντι, ταράσσοντι reddunt Sch. br. Omnia eo ducunt, vt constet veteres coagulum iniectum, vt tanto citius lac concresceret, versasse et circumagitasse.

905. τὸν δ' Ἥβη λοῦσε, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσε. — quod puellarum hoc munus est lauare, ac vestes prae-

bere. Itaque in heroum vita hoc nihil habuit quod offenderet. Seruarum ministerium hoc plerumque esse videmus in Odyssea, vt Δ, 49. P, 88. T, 356. Ω, 364. 5. vetularum praecipue. cf. et inf. Ξ, 6. At ipsa Nestoris filia Polycaste lauat Telemachum Od. Γ, 464. cf. Athen. I, 10. Addit Sch. A. „non ergo nouit Homerus Heben ab Hercule ductam, ὡς ἐν τοῖς ἠθετημένοις ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ." Scilicet respicit Od. Λ, 600. Apparet antiquitus in vita deorum ad vitam hominum adumbratam Heben inter Olympios ministerium praestitisse puellare, adeoque et aduenientes lauisse, ad mensam adstitisse, poculum propinasse: hoc deinde in Hercule in Olympum recepto tanquam singulare aliquid ac proprium haesisse.

χαρίεντά τε Vrat. a.

906. πὰρ δὲ Διὶ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων. ※ ⟝ quod versus non bene huc translatus est ex Il. A, 405 vbi est de Briareo. Nihil enim exultatione dignum peregerat Mars, et, a mortali victus, potius dedecus acceperat. Sic Schol. A. praeclare. Addit B. Zenodotum versum damnasse. At Lips. ms. qui eadem verba, quae in Ven. B. sunt, habet, Aristarchum nominat; quod verisimilius. Videtur enim ex Didymo cum ceteris haec σημειώσεις inserta esse. Possis forte defendere: si quidem ex vulnere sanatus nunc nouos spiritus sumit et solita vanitate ac leuitate efferens se et ferociens assidet. Verum iam antea assidebat Ioui 869. Putidum adeo hoc iterum repeti.

907. αἱ δ' αὖτις πρὸς δῶμα — αὖτις Harlei. Vrat. a, b. Ven. B. notat, bene deas nunc demum in Olympum redire; vix enim recte interesse potuissent sermonibus inter Martem et Iouem; aut enim otiose sedissent aut parum commode sermones miscuissent. A cod. Lips. hi vltimi tres versus aberant a pr. m. nec improbabile fit, a rhapsodis eos suppletos esse.

909. παύσασαι βροτολοιγὸν Ἄρην ἀνδροκτασιάων. παύσασθαι Mosc. 2. Ἀρη' Cant.

EXCVRSVS AD LIBRVM V

EXCVRSVS I

ad E, 203.

ἄδην. ἄδδην. ἄδω. ἀδέω. ἁνδάνω.

203. ἵπποι — εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην. Haec Niciae ſcriptura eſt: ἄδδην pro ἄδην, metri cauſſa, vt ſyllaba per ſe breuis (N, 315. οἵ μιν ἄδην ἐλόωσιν) producatur; at Ariſtarchus ἄδην et ἅδην ſcribebat „ſic Sch. A. et B. et Sch. br. repetita ab Euſtathio ad h. l. et iterum p. 539 et 1394. Multa de hac voce eiusque etymo diſputata ſunt in Etymol. Heſych. et Notis ad eum; add. Pierſon ad Moerin p. 90. Scheid. in Lexic. Etymol. Spectant alia ad prosodiam, de qua inprimis egit Clarke, et Knight p. 82. partim, ſitne ἄδην priore longa, et an ϝάδην ſcriptum olim fuerit, quod quoque factum volunt in ἄδω, ϝαδω. Exponam, quae mihi probantur; licebit aliis vti inuentis ſuis. Scilicet ſtatuo, formas olim fuiſſe plures eiusdem verbi, cuius vis erat omnino *ſatisfacere, delectare, ſatiare; inde taedio afficere, moleſtiam afferre.*

Fuit ἄδω *a primitiua forma* ἄω, ἄμι vnde eſt ἄμεναι, Φ, 70. ἱεμένη χροὸς ἄμεναι. quomodo fuit ἶμι, eo, εἶμι. *fatio.* Ex ἄω occurrunt ducta ab futuro ἄσω. ἆσαι. ἄσασθαι, vbique *priore longa*, et ſine digammo et adſpiratione: αἵματος ἆσαι Ἄρηα. δρόμου ἄσῃ. χροὸς ἆσαι. γόου ἆσαι. κύνας ἆσαι. Ducta hinc ἄσῃ. et ab hoc ἀσάομαι. Nec noui, quod digamma arguere videri poſſit, ni-

ſi quod legitur Λ, 88 τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. quod eſſe potuit μακρα ϝαδος. Ita vero et correpta ſyllaba et per digamma ſcripta, prorſus ab hoc verbo recedit. Praeſtat, puto, dicere fuiſſe μάκρ', ἆδος, quod conuenit cum ἦδος, ſimili modo formato. Debuit huius vocis ἄδω priore longa, exemplo aliarum vocum, eſſe alia forma priore breui, ἄδω, ſeu ἀδέω, ἀδῶ, ſatio: vnde venit ἄδη, ἄδδη, ἀδδέω, ἀδδηκότες. de quibus dicetur infra.

Alia forma quae nunc quidem ſcribitur ἥδω. ἥσω. ἥσατο. Ea olim fuit ϝηδω. ϝησω, ϝησατο. *delectio.* Ex ea ductum ἧδα, ϝηδα. ἕαδα *media longa*, ἕϝαδα. vnde ἑϝαδως. πᾶσιν ἑϝαδότα μῦθον I, 173. niſi malis πᾶσι ϝεϝαδοτα ſcriptum fuiſſe. Videri poteſt et ἥδω. ἥδομαι. fuiſſe: quandoquidem τὸ ἦδος inde ductum eſſe debuit: vt A, 576 ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος niſi et hoc fuit ϝηδος, et ſcribendum ſit ἐσθλῆς ἔσται ϝηδος, ſicque Jl. Λ, 318.

Alia forma, ἄδω, *prima breui*, pro *delecto, placeo.* vnde ἁδέω, ἁνδάνω, et hinc ἅδον. ἁδεῖν. v. c. ὡς ὄφελε θάνατός μοι ἁδεῖν. Γ, 173. Vnde ductum ἕαδον. ἕαδα, *media breui* quod idem ἕϝαδα. εὔαδα ſcriptum. ἐπεί νύ σοι εὔαδεν οὕτως P, 647.

Cum duo fuerint verba, priore modo breui, modo longa, eodem ſenſu, a diuerſa tamen origine, ἥδω, ἧδα, ἕαδα, εϝαδα, media producta, et ab ἅδω ἕαδα, ἑϝαδα, εὔαδα media correpta; non miraberis etiam ἁνδάνω ab vtroque ductum verbum fuiſſe; certe fuit ϝανδανω ϝηνδανε, A, 24 οὐκ Ἀγαμέμνονι ϝηνδανε add. O, 674. Od. E, 153 εϝηνδανεν Ω, 25 ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐϝήνδανεν. adde Od. Γ, 143. Sine digammo occurrit Od. K, 373 οὐχ ἥνδανε θυμῷ; quod tamen ſcriptum eſſe potuit οὐ ϝηνδανε.

Redeundum eſt ad ἄδη *priore correpta* ſine digammate, *ſatietas*; et ἀδέω vel ἀδδέω, *ſatio*; cuius aliam formam priore producta ἄδω vidimus. Ex ἄδη ductum, quod pro aduerbio haberi ſolet, ἄδην, οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι N, 315. Τρῶας ἄδην T, 423. et quoties ſyllaba erat producenda, ἄδδην, vt h. l. ἔδμεναι ἄδδην. Eſt enim, quod

nunc pro aduerbio habetur, ἄδην vel ἄδδην, proprie εἰς vel κατ' ἄδην. Discas hoc vel ex Apollon. Lex. h. v. ἄδδην, εἰς κόρον. ἐπὶ πλεῖον, laudato hoc versu. In Od. E, 290 pro Φημὶ ἄδην erit vel Φήμ' ἄδδην, vel Φημί γ' ἄδην ἐλάαν scribendum. Grammatici certas rationes non habuerunt; errant inter ἄδην et ἅδην, ἄδδην et ἅδδην, v. Eustath. Hesych. Seriores poetae ex grammaticorum commentis pependerunt, neque adeo ad Homericam rationem exquirendam adhiberi possunt; aliquoties tamen ἄδην in Apollonio et Callimacho occurrit, vbique priore correpta. ἀδδηφάγος etiam Lysiae et Philisto dictum fuit: quod interpretatur Harpocration Lex. h. v. Apostol. Proverb. I, 1, 51. Super ἄδην ἐλάαν πολέμοιο v. ad N, 315. Ceterum vulgari quoque vsu habita est vox ἄδη, quod constat ex Herodoto IX, 39 vbi v. Valk. ἀδὲς vox Dorum, pro δαψιλὲς, memoratur a Gregorio de Dial. p. 149. Ductum quoque hinc est ἀδινὸς, densus seu numero seu ordine, h. e. continuus, priore breui: de quo v. ad B, 87.

Tandem ἀδηκότες superest, *satiati*, quod ad exemplum τοῦ ἄδδην etiam ἀδδηκότες scribitur, vt K, 98 καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ. ad quem locum vide Obss.

EXCVRSVS II

de εἴ κεν cum coniunctiuo, optatiuo et futuro indicatiui.

E, 212. εἰ δέ κε νοστήσω καὶ ἐσόψομαι. Schol. A. ad h. l. notauit, dictum esse pro νοστήσαιμί κεν. vt illud: πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ ὀνομήνω B, 488. Patet, exemplo allato, ὀνομήνω, grammaticum statuisse, νοστήσω esse *aoristum subiunctiui sequente futuro indicatiui*; quod per se recte fieret; nam *aoristum subiunctiui et futurum indicatiui cum ἂν vel κὲν iungi et eodem loco haberi*, saepe (v. c. K, 449. 452 et alibi) videbimus, et antea iam vidimus Exc. III ad A, 66. videtur tamen νο-

στήσω non minus bene pro futuro haberi, vt κε ad vtrumque referatur, νοστήσω κεν et ἐςόψομαι κεν. Eo quoque ducit similis locus B, 258 εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, ὥς νύ περ ὧδε, ne viuam, εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω — αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω. — *Futura cum κεν iuncta* omnino ab Homero frequentari nunc nemo dubitet; (v. ad A, 175. 137. 139. Δ, 176. I, 155 et al.) Quid in Atticis scriptoribus de vsu futuri cum ἂν statuendum sit, ad nos non spectat.

Egeram supra de vsu τοῦ αἴ κεν vel εἴ κεν, in Exc. III. ad A, 66. et in Obss. ad A, 81, vbi expressis plagulis et inspectis vidi obseruationem de vsu τοῦ αἴ κεν cum subiunctiuo esse turbatam sphalmate p. 40. l. extr. „so loecum esse εἰ cum subiunctiuo" cum deberet excusum esse εἴ κε. Ibidem paullo post l. 8. p. 41. vbi dixi: „Sic quoque εἴ κε. εἰ δέ κε. εἰ δέ κε μή." excidit, cum futuro indicatiui.

Monebo igitur, cum in h. l. deuenerim, omnino paucis de vsu τοῦ εἰ, εἴ κεν, εἴ περ, in Homericis. De *vulgari* quidem *vsu* τοῦ εἰ *cum indicatiuo* et *optatiuo* non quaeri, per se intelligitur.

Frequentissimum in Homero esse εἴ κεν, et αἴ κεν, quod idem est atque εἰ ἂν, ἐὰν, *cum subiunctiuo* iunctum, iam in notato Excursu pronuntiatum est. Occurrunt exempla hoc ipso libro E, 820 εἴ κε — ἔλθῃ. 351 ἦτε σ' ὀίω ῥιγήσειν πόλεμόν γε καὶ εἴ χ' ἑτέρωθι πύθηαι. Si plura cupis, adi A, 324. Δ, 359. Λ, 315. X, 346 et al. etiam εἴ κεν πως, vt Π, 725.

Cum hoc vsu τοῦ εἴ κεν cum subiunctiuo non illa ratio confundenda, cum εἰ, etiam *sine* ἂν, *cum subiunctiuo* iungi posse contenditur; id quod ἀκριβέστεροι omnino negant fieri posse, non magis, quam vt ἐὰν cum indicatiuo iungatur. Praeiuit recto huic iudicio Thomas Mag. in εἰ p. 267. etsi is obscurauit doctrinam hanc per alia adiecta: quod acute nuper obseruauit doctiss. L. B. de Locella ad Xenoph. Ephes. p. 185. Itaque poteli

quidem dici εἴ κεν ἱκώμεθα, non autem εἰ ἱκώμεθα, quod soloecum esset. Quoties igitur talia leguntur, eluitur vitium, modo interponendo κεν, εἴ κεν ἱκώμεθα, modo mutando subiunctiuum in optatiuum εἰ ἱκοίμεθα. Interdum καὶ male occupauerat locum τοῦ κεν, vt apud Apollon. IV, 1418 εἰ δὲ καὶ αὖθις ἱκώμεθα in codd. damnat Brunck. et tuetur εἰ δέ κεν. Erit ergo etiam E, 258 εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσι mutandum non in ἕτερός κε φύγῃσι, sed εἴ κ' οὖν ἕτερός γε φύγῃσι. O, 571 εἴ τινα που Τρώων — βάλησθα in βάλοισθα. Et in Hesiod. Ἔργ. 321 εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕληται erit emendandum εἰ γάρ τίς κεν, vt idem vir doctus vs. 344. (317) εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἀλλότριον ἄλλο γένηται mutauit in γένοιτο (poterat quoque scribere εἰ γάρ τοί κεν — γένηται) et in Apollon. III, 61 εἴ κεν περ ἐς Ἄϊδα ναυτίλληται pro εἰ καί.

εἴ κεν cum optatiuo iungi vulgo obuium est. εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθα κε κλέος ἐσθλὸν E. 273. et πειρήσαιμι εἴ κε τύχοιμι 279. ; 397 τάων ἥν κ' ἐθέλοιμι, et sine κε paullo ante οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη — eod. lib. 455. v. Exc. III. ad A. et in ea quidem iunctura maxime sibi placent Attici, vt omnino in optatiui vsu, quem tamen epicis poetis obtrudere nolim, nisi codicum auctoritas vel sententiae indoles facere iusserit; nam hi subiunctiuos plerumque praeferunt, praeeunte Homero: v. c. Γ, 71 ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, scriptor Atticus praeferret γένοιτο ἄν. Δ, 191 φάρμαχ' ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων, παύσειεν ἄν. A, 137 ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι, ἑλοίμην ἄν. 205 τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ, ὀλέσειεν ἄν. et sic sexcentis in locis. Neque itaque, cum toties in libris variet et erret optatiuus cum coniunctiuo, hunc vbique tollere et istum substituere ausim, nisi conditio incerta aut dubitatio vim inde mutuetur. Jl. I, 414 εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμι mutaui in ἱκοίμην alia de caussa. Obseruantur etiam loca, in quibus promiscue εἴ κεν cum subiunctiuo et optatiuo aut alternis iunguntur; v. c. Jl.

I, 278 εἰ δέ κεν αὖθις ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δῶωσ' ἀλαπάξαι — et statim εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ'. —

Tandem εἴ κε vt quoque αἴ κεν, cum futuro indicatiui iunctum ab Homero frequentari, iam initio huius Excursus et Exc. III. ad A. declaratum est.

Cum εἴκεν conuenit fere vsus τοῦ εἴπερ ἄν, εἴπερ κεν, quod vt plurimum cum subiunctiuo, rarius cum optatiuo iungitur; cum optatiuo quoque εἴπερ sine κε, cf. ad A, 81. at cum indicatiuo iungitur quidem εἴπερ, (v. c. Π, 848 εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν. Υ, 364 εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάᾳ πολεμίζειν) non vero εἴπερ ἄν, εἴπερ κε. hoc quidem non magis ac εἴ κεν vel αἴ κεν, praeterquam solo futuro indicatiui, vt in illo αἴ κέν πως θωρήξομεν.

EXCVRSVS III

ad E, 656. ἁμαρτῇ.

de προσῳδίᾳ seu accentu in Homero et interpunctione.

Vidimus in Obss. ad e. v. acriter et diuersimode disputatum esse de pronuntiatione voc. ἁμαρτῇ. nec mirum, cum tanta pronuntiationis vis sit non modo ad aurium iudicium, verum etiam ad sensum verborum.

Cum in lingua, cuius vsus est vulgaris, de pronuntiationis ratione inter populares satis constet, ad eam declarandam signis et notis opus non est; nec necessitas exsistit, nisi aut in exquisitiore sermonis cultura, aut, si ab aduenis et exteris illa est addiscenda.

Quod si prius illud euenit, disputationes exoriuntur primo tantum de singulis vocibus, aut dialecto molliore, duriore, variatis, aut vulgo male pronuntiatis aut dubitationem qualemcunque habentibus: idque in Graecis, quamdiu Athenis omnes fere litterae continebantur, rarius, mox multo magis locum habere debuit, ex quo

litteratura Alexandriae florere coeperat, maxime in Homericis carminibus.

Obseruatum erat mature, differre nonnullorum verborum sensum pro pronuntiandi modo; obseruatum quoque illud, ad orationis perspicuitatem et suauitatem ingentem vim inesse in vocis modulatione, *acui* syllabae *tonum*, (ὀξύνεσθαι) aliarum syllabarum sonos *demitti*, βαρύνεσθαι. Ille tonus, ὀξὺς, *accentus*, προσῳδία, dictus (quia ad litterarum sonos voce προσᾴδεσθαί τι) doceri poterat facile si quis pronuntiatione ipsa haec doceret. Recte autem pronuntiare ad grammatices rudimenta et puerilem institutionem referebatur. Atque hoc sensu προσῳδίαι sunt accipiendae, quando in Platone, Aristotele, Aristoxeno ad eas prouocatur; sunt accentus, quibus vox modo acuitur, modo grauatur, sola pronuntiatione, praeeuntis alicuius exemplo ac monitu, addiscendi.

Tandem signa inuenta sunt, quae et ipsa appellata sunt προσῳδίαι et accentus. Proprie non nisi vnus, ὀξὺς, *acutus*, est, quo acuitur et eleuatur syllaba; ceteris syllabis remissiore sono pronuntiandis, isque est virgula ʹ et in fine ` ; haec et ipsa vulgo *grauis* dicta, proprie tamen grauis nullum habet signum; omnis enim syllaba grauatur, grauem tonum habet, in qua tonus non eleuatur adeoque non acuitur. Variatus vocabuli, *grauis*, vsus plus obscuritatis intulit in hanc doctrinam per se satis luculentam. Qui acutus est in prioribus syllabis, idem est quoque acutus in vltima, siue ʹ siue ` pingatur. Acutus abit in *circumflexum*, hoc est, duae syllabae, quarum altera acuebatur, altera grauabatur, contractae sunt in vnum tonum, v. c. βοάουσι, (in quo α acuitur, ου grauatur) in βοῶσι: hoc ex vsu, quo ` grauem tonum declarat, a grammaticis declaratum est per ἀοῦ et hinc ὼ, vnde factum ῶ, lineis binis in vnam circumductis.

Haec, a superioribus aetatibus plerumque perperam tradita, nunc sunt inter nota ac vulgata; vti et illud, *accentus* prorsus diuersos esse a *quantitate* syllabarum, in qua χρόνος spectatur, cum syllaba breuis vnam moram

seu tempus, χρόνον, habet, longa duo χρόνους. Horum temporum ratio non habetur in accentu; est itaque pronuntiandum ἄειδε, ἔθηκε, etsi haec pronuntiatio ita facta esse debet, et adhuc fieri potest, vt etiam χρόνου ratio habeatur. Praestat inter ceteros, qui de his tradiderunt, libellus Fosteri. Ex antiquioribus praeiuerat Dionysius Thrax Aristarchi discipulus, e cuius τέχνῃ seu ex iis, quae alius ei praefixerat, meliora excerpsit Porphyrius περὶ προσῳδίας ap. Villoist. Anecd. Diatr. p. 103 sqq. v. Reiz. Prosod. gr. p. 63.

Iam cum puerilis doctina recte legendi ac pronuntiandi maxime Homeri lectione contineretur, facile intelligitur, dubitationes huius generis et difficultates primo subortas esse in Homero; in eoque traditas praeceptione. Cum de iisdem προσῳδίαις etiam scriptis ageretur: facile seu scriptio seu praeceptio adducere viros doctos potuit, vt signum quoque, quod τὴν προσῳδίαν declararet, inuenirent; idque cum primo in singulis forte locis ambiguis et controuersis adhibitum, tum et appictum esset, eo tandem inualuit, vt codices signis iis tantum in locis controuersis, mox, seu puerilis institutionis seu minus graece doctorum caussa, per totum carmen προσῳδίαις essent instructi: quod an Alexandrinorum grammaticorum aetate factum sit, dubito; verum probabile fit, eos ipsos codices, qui προσῳδίας haberent, non nisi locis, de quibus controuersia agitata erat, signa appicta habuisse; forte ne hos quidem nisi eos codices, qui grammaticorum manibus versabantur; adeoque paucos; nec si v. c. Aristophanes dicitur instruxisse Aristophanem Comicum aut Pindarum signis, hoc de totis codd. accipiendum esse censeo, verum de singulis tantum locis ac vocibus ambiguis; serius demum, Graecis litteris iam ruentibus, et pronuntiatione foede corrupta, mos inualuisse videtur, vt totos libros signis his pronuntiationis antiquae instruerent: quo ipso nobis antiqua et vera legendi graeca ratio est seruata, saltem quod ad tonum verborum attinet, quem alioqui multo minus in Graecis, non dicam asse-

qui, quod nullo modo nos poſſe cenſeo, verum ne quidem exputare poſſemus. Itaque Romani ſermonis tonum multo minus tenemus quam Graeci; vnde enim v. c. niſi Diomedes memoraſſet, ſciremus, *poſt*, ſi aduerbium eſſet, acuto, ſi praepoſitio, graui eſſe pronuntiatum.

Simili modo ſtatuendum eſſe videtur *de ſpiritu*; proprie vnus tantum habetur ſpiritus aſper; isque erat ſignandus in vocibus nonnullis, quarum ſignificatus per eum conſtituebatur; otioſe poſtea etiam *lenem* intulere, qui per ſe nullus eſt, et perperam appingitur, multo magis quoties accentus non appinxeris. Ab aſpero diverſus erat ſpiritus *digamma*, de quo diſputatum eſt Excurſu ſingulari.

Neque alio modo ſubnatam eſſe putabimus *interpunctionem*, quam, a ſimpliciſſimis ſignis τῆς τελείας, μέσης στιγμῆς et ὑποστιγμῆς ductam, et in ſingulis locis dubiis et obſcuris ſententiis, primo allitam, ſerior vſus ad eam, quam nunc habemus, omnis orationis conſtituendae rationem adduxit; ita vt ex interpunctione plerumque iudicare poſſis, an logica ſubtilitate vſus ſit ſcriptor in cogitandis iis quae ſcripſit. In Scholiis Marciani codicis Nicanor περὶ στιγμῆς laudatur tanquam is ſcriptor, ad cuius praecepta potiſſimum interpunctio Homerici carminis conſtituta ſit.

Praeclara haec lectionis et interpretationis ſubſidia et adiumenta grammaticis Alexandrinis deberi, (circa annum CC. ante C. N.) in confeſſo eſt; eaque primus, non tam reperiſſe, quam ſcite conſtituiſſe et in vſum vulgarem adduxiſſe videtur Ariſtophanes Byzantinus; qui etiam metrica primus curauerat, vt ex Grammatico de metris Pindari diſcimus. Locus in eam rem praeclarus ex Arcadio Mſ. appoſitus eſt a Villoiſono ad calcem Epp. Vinar. e cod. Pariſ. Neque tamen ſeu Ariſtophanis, ſeu Ariſtarchi, diſcipuli, auctoritate omnes huius doctrinae controuerſiae fuere aut compoſitae aut ſublatae. Memorantur enim diuerſae clariſſimorum grammaticorum ſententiae et cenſurae multis in locis; tum vero etiam ſcri-

pta integra περὶ προσῳδίας, seu vniuerse seu de Homericа sigillatim; quarum recensum vide ap. Fosterum p. 166 sqq. et de iis, qui in Scholiis Codicis Marciani memorantur, Prolegomena Villoisoni, vniuersa autem memoratos in Biblioth. Gr. Fabricio - Harlesianae Vol. VI. Sunt in his Tyrannio iunior, περὶ Ὁμηρικῆς προσῳδίας et clarissimi grammatici Ptolemaeus Ascalonita, Apollonius Dyscolus, et Herodianus ἐν τῇ καθόλου, s. καθολικῇ προσῳδίᾳ, et in altero libro τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ saepe laudata, et, quod ex subscriptione singularum rhapsodiarum codicis Marciani apparet, in Scholiis vbique in consilium adhibita. Horum aliorumque virorum doctorum subtilitate, quae nunc quidem, postquam res semel constituta est, in multis rebus nobis videri potest nimis morosa et odiosa, effectum tamen est, vt certas, quas sequamur, teneamus rationes.

Summa haec rerum capita apponere licuit lectorum caussa, qui in his minutiis otium consumere nec volunt nec debent; ita quoque assequetur quisque pro se, cur in commentandi genere hoc, quo exponere volui inprimis, quid veteres de Homericis locis senserint ac tradiderint, apposita sint a me multa huius generis, etsi in nostra Homeri lectione raro forte de his argutiis aut quaeretur aut quaerendi necessitas incidet. Attigi tamen consilio et ratione inprimis loca praecipua, in quibus controuersiae huius generis, de accentu inprimis, fuere subnatae et magnis interdum animis agitatae. Ex iis locus est de ἁμαρτῇ, in Obseruationibus ad. Ε. ν. cum alii ἁμαρτῇ, Aristarchus ἁμαρτῆ, scriberent; similis controuersia de ὁμαρτῇ, quam v. ad Φ, 188. Alias v. ad Β, 15. 765. vbi nolui disertior esse, et passim se offerent aliae, v. c. Ψ, 328 τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.

IN LIBRVM VI. ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

1. Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή. οἰώθη. ἐμονώθη. Sic iam Apollon. Lex. h. v. et inde ceteri. Addunt Sch. br. ἐμονώθη τῆς τῶν θεῶν συμμαχίας. Ven. B. autem: τινὲς τὸ οἰώθη, ἀντὶ τοῦ ἰσώθη, ὡμοιώθη. indocte. Memoratur verſus ab Heſych. in αἰνόν, vt probet eſſe idem quod δεινόν.

2. πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο. ⌐ propter omiſſum διὰ ante πεδίοιο. Addita: ἐπ' εὐθείας ἐφέρετο ἡ μάχη, modo his modo illis proſternentibus et proſtratis. Ven. A. Sch. br. Ἰθύειν, ὁρμᾶν. ἔθυσε vitium eſt ed. Lipſ.

3. ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα. ⌐ quia ἰθυνομένων pro ἐπ' ἀλλήλους ἰθυνόντων. Ven. A. Sch. br. Occurrit quoque in Heſiodo. Apollon. Lex. p. 361 ἐπ' εὐθὺ προϊεμένων τὰ δόρατα. Eſt quoque ἰθυνόντων in Cant. ex gl. puto. χαλκήρεα v. ad N, 714.

4. μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων. ⌐ quod in antiquis reperitur μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ στόμα λίμνης. Addit Ven. A. etſi corrupte, διὸ καὶ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι φέρεται (ſc. Ariſtarchi, cuius iſto nomine fuit liber) ſed ille mox, cum in alios libros incidiſſet, repoſuit: μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων. quod conuenit locis ad nauium ſtationem, in quibus pugnatur. Ven. B. et ſimilia repetit, et addit, fuiſſe quoque lectum: μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος. Chareti hanc eſſe lectionem, diſco e Scholio notato a Bent-

leio, (e Lipſ. cum quo conuenit Leid. vt intelligo e Voſſ. ad Catull. p. 247.) Putarunt nuper viri docti, Woodii erroribus obtemperando, ſe neſcio quid in reiecta illa ab Ariſtarcho lectione reperiſſe; atqui meram eſſe interpolationem manifeſtum faciunt haec: quod nomen eſt ſerioris vſus, quod eſt geographicum, (nam fuere στομαλίμναι plures, vt ad Rhodanum. ap. Strabon. IV. p. 280. ad Crotonem ap. Theocr. IV, 22. vbi eſt τὸ στομάλιμνον.) quod ne grammatice quidem dici poteſt μεσσηγὺ στόμα ſed στόματος, eratque adeo ſaltem vna voce efferendum καὶ Στομαλίμνης; tandem ne quidem ſatis idonea vox eſt ad declarandum campum, in quo pugnatum eſt; erat ille *inter Scamandrum et Simoentem* ſitus, non apud extrema oſtia, quae Stomalimne dicta, in quae Scamander et Simois eodem alueo iuncti deferuntur: v. Strabo XIII p. 890. cf. Lenz. p. 290. videtur Stomalimne eſſe idem, quod Scylax per κρατῆρας Ἀχαιῶν declarat p. 86. ed. Iac. Gron. cf. ad Lecheual. p. 153. et 249.

5. 6. Αἴας δὲ — ἕρκος Ἀχαιῶν — ῥῆξε — Φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκε. Obſeruant grammatici Ven. A. B. Sch. br. quod tres metaphoras cumulauit poeta. Φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκε. Fuit ζήτησις, quatenus caeſo Acamante Aiax hoc effeciſſe videri poſſit? Reſpondent in Ven. B. quod Acamantis formam induerat Mars: E, 462. Simplicius, puto, reſpondeas: quia, homine fortiſſimo, Acamante occiſo, ſocios a magno diſcrimine liberauerat. Φῶς de *ſalute* et *liberatione a periculo*, vſu obuio, in Homero inde in Pindaro, Tragicis et al. Per νίκην Euſtath. reddit. Sch. br. χαρὰν, σωτηρίαν. quod et Heſych. habet, et Φῶς — τὴν χαρὰν σημαίνει. Φόως δ' ἑ. ἔ. Apollon. h. v. Plenius Scholion eſt in Suida h. v. vbi et ſollenni vitio ἄνδρα λαβὼν legitur. Φάος de laetitia accipiendum. Ο, 741. de ſalute Π, 95. Φ, 538. Scilicet omnino Φῶς et *lux* ex iis verbis eſt, quae non ſubtiliter vbique enucleanda ſunt, verum ad mentem magno phantaſmate

percellendam ponuntur. *O lux Dardaniae. Lumina ciuitatis. Lux gentium Messias.*

7. ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο. „γρ. Θρήκεσσιν ἐτύχθη" *Barnes.*

8. Versum laudat Sch. Apoll. I, 949 ad verba: ὅν κούρη δίου τέκεν Εὐσώροιο Αἰνήτη. Cyzicus heros erat natus ex Aeneo Thessalo et Aenete Eusori, regis Thracum, filia, adeoque Acamantis sorore. cf. sup. ad B, 844. εὐσώρου ed. Turn.

9. τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης. & quod ἔβαλε est pro ἔπληξε. Ven. B. κατὰ τὸ τῆς περικεφαλαίας λαμπρὸν τὸ προμετωπίδιον. ex falsa acceptione, et confusione τοῦ φάλου et τοῦ φαλάρου. v. sup. ad Γ, 371. — τόν ῥα βάλε. Vindob. κόρυθος ἱπποδασείης. Sch. br. ἱππολόφου. Apollon. Lex. ἱπποδάσεια, (P. 295) ἵππιον λόφον ἔχουσα. Scilicet ἵππος pro seta equina, vt βοῦς pro corio.

10. ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε. Ven. B. ait nonnullos μετώπῳ duali accepisse, laudato versu (Π, 70) de Achille ἐμῆς κόρυθος λεύσουσι μέτωπον. — (Necesse est eos legisse λεύσουσι μετώπω. In Sch. br. idem Scholion editur: τινὲς δυϊκῶς, μετώποιν — hoc recentiores edd. inseruere. Nam antiquae edd. inde ab ed. pr. tantum illa habent: τινὲς δὲ δυϊκῶς· οὐ γὰρ ἐμῆς, κ. λ. μέτωπα.) Acumen grammaticum, mihi non satis perspectum! Infixa cono galeae hasta et fronti infigi debuit, quatenus occiput illa complectitur. — ὀστέων Cant.

11. ὄσσε κάλυψεν margo Steph. Mori mſ. Ven. Ionicum praetuli vulgari ὄσσ' ἐκάλυψε.

12. Ἄξυλον Vrat. 1. et mox Θευθρανίδην.

13. Τευθρανίδην. Ex Τεύθρας, Τεύθραντος, quod et Τεύθρανος esse debuit. Sic quoque Teuthrania, Mysiae regio, cui Teuthras praefuit: de qua v. Strabo XII, p. 857. XIII, p. 915. — De *Arisbe* v. ad B, 836. sita ea fuit circa Abydum et Lampsacum, facta posthaec colonia Mitylenaeorum. cf. ad Virgil. Aen. IX, 264.

15. πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων. ∽ „quod φιλέεσκε pro ἐξένιζεν. — ἐπὶ ὁδῷ pro παρά. ὡς τὸ ἐπὶ λιμένι οἰκῶν.“ obſeruatio e triuio repetita in Sch. br. cui tamen locum fecit aliud alicuius grammatici acumen in Ven. A. et Leid. e quo diſco Porphyrianum hoc eſſe: τὸ ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων· οὐκ ἔστι τὸ παρὰ τὴν ὁδόν — ἀλλ' ἡ ἐπὶ δηλοῖ ἐν τούτοις τὸ ὑψηλὸν ἀπὸ (leg. ἐπὶ) τῆς γῆς ſqq. — ὁδῷ ἔνι vnus Vindob.

16. ἀλλά οἱ οὔτις τῶν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Laborant grammatici in Sch. B. Euſtath. in hoc, quod iis viſa ſunt haec ad improbandam vel eleuandam beneuolentiam facere. — Nec vident, ad miſerationem mouendam haec eſſe adiecta. v. ad E, 53. Valer. Fl. III, 175 *Nec tibi Theſſalicos tunc profuit, Ornyte, reges Hoſpitiis, aut mente moras fouiſſe benigna.* putes ex Homericis conuerſa haec eſſe. Adde ſimilia de Ripheo Aen. II, 426—8. οὔτις τῶν γε Ven. τόν γε.

17. ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα ∽ propter figuram; dictum enim pro ἀμφοτέρους τὴν ψυχὴν ἀφείλετο, ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρων. — Obſeruant porro A. et B. diſtinguendum poſt ὑπαντιάσας eſſe. Nam fuere qui ad Diomedem retulere, vt eſſet iunctura: ὄλεθρον. πρόσθεν ὑπαντιάσας ἀλλ' ἄ. θ. ἀπηύρα. Gl. Moſc. 1. ἔμπροσθεν αὐτοῦ προκαταλαβών.

18. ∽ quod nomina poeta indidit a re: Καλήσιος ἀπὸ τοῦ καλεῖν τοὺς ξένους.

θεράποντα, ὅς ῥα τόθ' ἵππων ἔσκεν ὑφηνίοχος. Ex more vitae heroicae, vt ſemel de eo moneam, ſunt θεράποντες amici heroum et familiares, qui ipſis adſunt ad opem ferendam in pugna, ad miniſterium, nec tamen ſeruile, praeſtandum (Apollon. Lex. h. v. monet, non eſſe δούλους) inprimis ad currus inſtruendos, iungendos, regendos; adſtant quoque in eodem curru et ſunt ἡνίοχοι; pugnant vna cum iis quorum ſunt θεράποντες; itaque ſunt iidem ἑταῖροι, vt Patroclus Achillis Π, 240. 244. educati ambo vna ſunt, vt iidem etiam, ſic Aiacis θεράπων Lycophron in eius domo viuebat O, 430 ſq. Me-

morantur tamen, inprimis in Odyssea, θεράποντες diuersi ordinis: sunt qui etiam sunt κήρυκες Od. Σ, 423. et 296 sq. sic et Il. A, 321. alii qui ministerium praestant in epulis parandis, equis iungendis vel iugo soluendis. Memorantur quoque plures θεράποντες in vna domo v. c. Menelai Δ, 23. 38. Dicti quoque ὀπάονες, vt Meriones Diomedis θεράπων Θ, 263.

19. ― quod praepositio vacat in ὑφηνίοχος vt in ὑποδμώς Od. Δ, 386. Schol. A. B. Attamen editum ex Veneto, et Sch. B. praefixum ἔσκεν ὑφ' ἡνίοχος, quod Vrat. b. quoque exhibet; accipiendum, ὑπέσχεν, ὑπῆν, sub eo erat. Pro τῷ δ' ἄμφω est in Barocc. et Vindob. τώ γ' ἄμφω in aliis particula excidit.

21. Pro Πήδασον Aristarchum legisse Πήρεχον notat Ven. B.

22. Fuere argutiae veterum grammaticorum in hoc versu, quod discas, si Apollon. in Ἀβαρβαρέη et Etymol. in Νηΐς inspexeris; Sed res parum digna, cui immoreris.

23. ἀγαυοῦ Λαομέδοντος. De sensu epitheti ambigitur, τῷ γένει ἢ τῷ κάλλει; non moribus, quos poeta in Laomedonte improbat, vbi de eo agit. Apollonius in Lex. h. v. ἀγαυὸν, καλὸν, ἐπιφανὲς, θαυμάσιον. ὁ δὲ Ἀπίων, καλὸς, σεμνός. Ita et reliqui miscent plura, vt ignores, quomodo ipsi in locis singulis acceperint. Scilicet ἀγαυὸς est proprie admirabilis, tum ad omnia transfertur, quibus quis admirationem facere potest, pulcritudine aut dignitate corporis, factis, gloria. Inde fit synonymon τοῦ σεμνός, tandem in vitium, est superbus, arrogans. Sunt autem multa loca, in quibus plura ex his locum habent, nec definiri potest, quid poeta praetulerit: vt h. l. generalis aliqua est commendatio Laomedontis *clari, eximii.*

24. σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ ― quod e clandestino congressu susceptos appellat σκοτίους, qui et παρθένιοι ipsi sunt (Π, 180) cf. Suidas in σκότιος. ― Notatur quoque, quod σκότιος scribitur: cum Σκοτίος sit nomen proprium, ap. Pindar. (in deperditis) Schol. A. B. Addunt

Sch. br. cum Schol. Leid. τὸν ἐξ ἀδᾳδουχήτων γάμων. Hoc idem Schol. Eurip. ad σκότιοι παῖδες θεῶν Alc. 1010 habet. pulcre! Debetur hoc Apioni, Eustathio teste; et respexit ille Eurip. Phoen. 346 ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς νόμιμον ἐν γάμοις. Distinguit νόθον Eustath. ad Δ, 499. add. Hesych. σκότιος. c. Intpp. Comparat locum Homericum cum Virgiliano Aen. IX, 545 sq. Macrobius Sat. V, 12.

25. ἔπ quod ἐπ' ὄεσσι pro παρ' ὀ. et quod oues pro loco ouibus seruandis. Sch. A. Sch. br. Addit Schol. B. esse hoc Atticum, et laudat: δήεις τόνγε σύεσσι παρήμενον (Od. N, 407) cf. eund. ad 92 et 273.

26. ἡδ' ὑποκυσσαμένη. Apollon. Lex. h. v. ἔγκυος γινομένη. addit Hesych. ἐγκύμων. Suidas ἐγκυμονήσασα. Vim praepositae particulae melius reddunt Schol. br. ὑπ' αὐτοῦ κυήσασα, γεννήσασα.

κυσσαμένη duplici σ scriptum, quia κύω, osculor, pro eodem verbo habitum breuem primam habet: καὶ κύσε χεῖρας. Etsi de hoc dubito; fuisse videntur voces duae diuersae; κύω quidem, praegnans sum, priore longa; vnde ἐγκύμων media producta; ductum ab eo κυέω priore breui, vnde esse puto T, 117 ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱόν. At κυσάμενος et ὑποκυσάμενος productum υ habuere; prior ap. Hesiod. Theog. 125. 405.

διδυμάονε γείνατο παῖδε. De διδυμάονε dictum ad E, 548. διδυμάον' ἐγείνατο Mosc. 1.

Ceterum primo nunc loco occurrit phantasma hoc suauissimum, quo prisca aetas omnem rerum naturam sensu carentem sensu et actu impertiit, primo singulis fontibus, antris, arboribus, siluis, tum omnibus terrarum locis, mari, Oceano, numina immittendo; felix et sensibus humanis accommodatum inuentum, in poetarum et artificum vsum. Sunt in his Nymphae Naides. Nomen vulgare, quo quaeuis primum puella aut noua nupta νύμφη dicta erat, eminentiore sensu ad has puellas est traductum; habitae illae deae, ex inferiore tamen ordine; quoties itaque heroum origo a praeclara stirpe erat

repetenda," facile occurrebat Nympha in aliqua soli patrii parte; h. l. fontis, ad quem Bucolion armentis pastoris praeerat. Haec semel dicta sunto ad regenda iudicia de toto hoc genere. Alio τοῦ μυθεύεσθαι modo Od. K, 650 sq. illae nascuntur.

27. καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος. Mosc. 1. καὶ μὴν et ἐπέλυσε καὶ τῶν μὲν vn. Vindob. non male; correctum tamen.

28. Μηκιστηϊάδης emendate edidit Turneb. Antea erat in Flor. Ald. 1. Rom. Μηκιστιάδης. et Ald. 2. cum seqq. Μηκιστηάδης. B, 565. 6 Εὐρύαλος Μηκιστέως υἱὸς —

29. Ἀστύαλον Mosc. 3. Ἀστυλλον.

30. Πιδύτην Barocc. Πηδύτην, et Vrat. a. in marg. in contexto Τηδύτην.

31. Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα. δ' ἄρ' Ἐτάονα pro var. lect. Eustath. ms. Lips. Schol. ap. Bentl. Vrat. b. a m. pr.

32. ἐνήρατο. Cant. ἐνείρατο.

33. Ἔλατον δὲ ἄναξ. Nonnulli cum Vrat. a. vitiose δ' ἄναξ.

34. ναῖε δὲ Σατνιόεντος ἐϋῤῥείταο παρ' ὄχθας. ἔ— quod Zenodotus scribit: ὃς ναῖε Σατνιόεντος. Addit Sch. A. „καλλιφώνως" debebat addere quoque, esse contra metrum. Ap. Strabon. est παρ' ὄχθαις lib. XIII, p. 903 A. Barnes „γρ. Σαφνιόεντος" male variantem lectionem essinxit ipse; est enim hoc nomen seriorum temporum, notante Strabone XIII, p. 903 A. add. Eustath. et al. Sic et mox vs. 35. Πήδασον. Barnes „γρ. Πήγασον" iterum e Strab. et Steph. Byz.

35. Iterum memoratur *Pedasus* Ξ, 445. et Φ, 87. Leleges eam tenebant, quibus imperabat Altes, cuius filiam Laothoen duxerat vxorem Priamus Φ, 85 sq. filios Altis Polydorum et Lycaonem interfecit Achilles. Ab Achille enim Pedasus erat vastata: cum aliis eius tractus vrbibus Il. Υ, 92. vnde nec eius mentio facta est in recensu lib. II. vide Obss. ad B, fin. p. 438. Qui superetant, sub Hectoris ductu pugnabant. (cf. Schoenemann. Geograph. Homer. p. 106.) Alii discesserant in Cariam

ibique aliam vrbem Pedaſum (τὰ Πήδασα) condiderant; Strabo l. c. p. 909. Add. Euſtath. qui vrbem Cariae Pegaſum dictam tradit, Steph. Byz. h. v. et Holſten. Haec altera, Cariae, eſt ea, cuius meminit auctor de mirab. audit. 149. Alia Pedaſus eſt inter vrbes in Agamemnonis ditione, inf. I, 152.

Πήδασον. Schol. A. B. br. Euſtath. exponunt ad h. v. fabulam ſeriorum de vrbe *Pedaſo* olim *Moneia* dicta, et Achilli a puella Pedaſa prodita, pomo trans muros iacto, binis ſenariis inſcripto. Laudantur auctores Demetrius (Scepſius) et Heſiodus, hic vix cum fide. Habet fabula aliquam ſimilitudinem cum pomo Acontii. v. Ouid. Heroid. XX. et de Cteſylla Antonin. cap. I.

38. *ἵππω γάρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο — ἐβήτην.* — quod διὰ πεδίοιο eſt, et quod τὼ ἵππω de bigis. Sch. A. Apollon. Lex. „ἀτυζόμενοι. ταρασσόμενοι. καὶ δυϊκῶς· ἵππω γάρ οἱ ἀτυζομένω." Si iungis ἀτυζομένω (διὰ) πεδίοιο, dicendum, ἀτύζεσθαι eſſe dictum cum vi, pro ἀτυζομένω. Φεύγοντε. τρέχοντε. Poteſt etiam iungi (διὰ, κατὰ) πεδίοιο βλαφθέντε et ἐβήτην.

39. ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ. Sch. br. ὑπὸ τοῦ ὄζου ἐπισχεθέντες. ὑπὸ τοῦ κλάδου ἐμποδισθέντες. Sed βλάπτεσθαι omnino de curſu intercepto vel impedito dicitur, vt Il. Ψ, 571. 774. 782 θεά μ' ἔβλαψε πόδας. Euſtathius: βλάπτεσθαι καὶ βλαφθῆναι κυρίως ἐπὶ τοῦ προκόπτειν καὶ ἐμποδίζεσθαι. Π, 331 βλαφθέντα κατὰ κλόνον. cf. ad Ψ, 387.

ἐνιβλαφθέντε iunctim marg. Steph. Rom. Euſtath. Vrat. b. μυρίκινος, vt μυρίκαι Φ, 350.

40. ἀγκύλον ἅρμα ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ. ἀγκύλον haud dubie περιφερές, vt καμπύλον alibi, quod et h. l. legitur in Vrat. b. e gloſſa. Fuere tamen qui interpretarentur ἰσχυρόν. vt Schol. ad Il. B, 205. et Etymol. cf. Tolli ad Apollon. p. 16.

ἐν πρώτῳ ῥυμῷ. dubitat Schol. B. ſitne in extrema parte, qua iugum allligatum eſt temoni, an verſus axem et currum altera parte; et praefertur alterum hoc: quod

mihi quidem durius factum videtur. ἐν πρώτῳ, ἐν ἄκρῳ, melius Sch. br. Succusso curru excidit Adrastus etiam hoc altero modo. — Idem grammaticus Ven. B. cum Sch. br. valde γραφικῶς narrata haec esse docet. Iterum Π, 371 πολλοὶ ἵπποι — ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων. In principio versus Vrat. b. ἄξαν δ'.

41. ᾗπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο. ⟨ quod φοβέοντο pro ἔφυγον perpetuo poetae vsu. „Attamen hoc sexcenties inculcatur. οἵπερ οἱ Vrat. a. ἤπερ b.

43. πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα. ⟨ quod poeta ipse declarauit, quid sit πρηνής, addendo ἐπὶ στόμα. Ven. A. Sch. br. Eust. Supra E, 586 erat κύμβαχος ἐπὶ βρεχμὸν τε καὶ ὤμω.

44. ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος. Ineptiunt in etymo τοῦ δολιχόσκιον Schol. br. Etymol. Eustath. Est epitheton compositum, adeoque ornatius, noua enim notio accedit, pro simplici δολιχός. Recte Apollon. Lex. μακρὰν σκιὰν ἔχον. ἐξ οὗ τὸ μέγα δηλοῦται. Exscripsit haec Hesychius assuto panno: ἤ, μακρὰν ἰέναι (debebat κίειν apponere) δυνάμενον.

45. ἐλλίσσετο geminauit τὸ λ Barnes. locorum aliorum exemplo vt E, 83. Π, 599. Edebatur ἐλίσσατο.

46. Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ. σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα. Huc spectat Apollonii Lex. h. v. ζώγρει. ζῶντα λάμβανε. cum Schol. et al. Supra E, 698 ζωγρεῖν erat in vitam reuocare. ἄξια, — ἀπόδια, τίμια. Non, quo sensu Attici dixerunt, εὔωνα, vilia; de quo vsu toties monitum a viris doctis. v. c. ad Thom. Mag. h. v. Versus 46 — 50 iterum leguntur inf. Λ, 131 — 5.

47. κειμήλια κεῖται. κεῖνται. Barocc. et Vindob.

48. πολύκμητός τε σίδηρος. Plura miscent Sch. B. at iam Apollon. Lex. τὸν μετὰ πολλοῦ καμάτου γεγεννημένον, ἢ τὸν πολὺν κάματον παρέχοντα. Eum exscripsit Hesych. Sch. br. Haud dubie κάμνω fuit primitus κμάω. κμέω, κμῆμι. κμῆμαι, etsi inuito Etymologo. Themist. Or. XXI, p. 260 iungit cum altero versu Odyss. I, 109 ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, χρυσός τε. —

49. τῶν κέν τοι χαρίσαιτο. τῶν, ἐξ ὧν. χαρίζεσθαι simpl. pro διδόναι. frustra arguuntur.

50. εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ'. Sch. „quod πεπύθοιτο pro πύθοιτο, vt λελάχωσι.“ Sch. A. Quidni dixit esse aliam formam, πεπύθομαι.

αἴ κεν Turnebus e Romana induxit: in Flor. et Aldd. erat εἴ κεν. nil interest; tuentur tamen hoc Barocc. Cant. Harl. Vrat. omnes et Mosc. 1. 2. Vindob. cum Veneto.

Versus 49. 50. vna cum antec. repetiti leguntur K, 378—381. Λ, 131—135. et vbique optatiuus, πεπύθοιτο, et εἴ τινα — πύθοιτο K, 206. 7. add. Θ, 102. cf. Exc. III. ad Il. A.

51. τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθε. Ita vbique edebatur, sicque in optimis codd. etiam Veneto. Barnesii iudicio visum erat viro docto ὄρινε praestare quod in Barocc. et Mori legitur; etiam in Leid. Mosc. 2. et vna cum altero in Harlei. Sane multis in locis ὄρινε in hac loquendi formula occurrit vt B, 142. Γ, 395. Δ, 208. est tamen et ἔπειθε, vt X, 78.

53. δώσειν ᾧ θεράποντι καταξέμεν. σῷ, suo. Tacite Henr. Steph. interpolauit τῷ. restituit ᾧ. Barnes. κατάξεμεν. κατάγειν, quia versus littus, respectu interioris terrae, quae pro altiore habetur; vnde tum est ἀνάγειν. cf. Eustath.

54. ἀντίος ἤλθε θεάων. Est Aristarchi lectio. Alii ἀντίον. sic quoque Vrat. a. b. Ex Ven. B. discimus, Zenodotum sic legisse.

55. τίη δὲ σὺ κήδεαι αὔτως legebatur inde ab Ald. 2. Erat οὕτως in Flor. Ald. 1. Vrat. a. b. c. A. Mosc. 1. 2. 3. Ven. Barocc. Mori. Cant. Townl. Perpetua varietas vt E, 255.

56. ἦ σοι ἄρισπα πεποίηται. Schol. ap. Bentl. ἦ σοι. περισπαστέον τὸ ἦ. διαπορητικὸν γάρ. Sic et Sch. B. videtur potius ironice dictum. ἦ τοι ed. Rom. et Eustath. ἦ τοι, ἦ γοῦν ὄντως σοι — πεποίηνται Townl.

57. τῶν μή τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. Vrat. a. ὑπ' ἔκφυγε. Bentl. φύγῃ nefcio vnde; at Vrat. a. φύγῃ mox vf. 59 a pr. m. Et hoc praeferam, vt prohibitiue dictum non fit; non deprecantis et recufantis. Edebatur quoque fic in Dione Caffio, vbi atrociffimis his vff. 57. 8. 9. vfus fertur Seuerus Imp. Caledoniis bellum inferens. Laborant grammatici in mitiganda inhumanitate Agamemnonis, ad h. v. et ad 62.

59. μηδ' ὅντινα γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι. Sch. A. notat in nonnullis effe φέρει. Euftathio debetur inepta fubtilitas, accipienti γαστέρι dictum pro ἐν κόλπῳ. vnde enim noffe liceat, infans in vtero fitne mas an femina. Enimuero licuit poetae, vt παῖδα, ita κοῦρον, pro infante dicere. Contra γαστὴρ non poteft pro finu dici. Bentleius tamen et ipfe labefactus tentabat ὅντινα γούνασι, (quod de patre occurrit E, 408. Φ, 506. X, 500. an de matre non memini) vel ἔμβρυον ὄντα φ. et ἄρσεν' ἐόντα.

Ceterum Euftath. coniectabat, ex h. l. ductam effe narrationem feriorum de Aftyanacte puero necato.

60. ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι. Apollon. Lex. ἀκήδευτοι καὶ ἀφανεῖς.

61. ὣς εἰπὼν παρέπεισε. Vulgata lectio erat ἔτρεψεν. Sch. br. ἔτρεψε, παρέτρεψε, παρέπεισε. Eadem gloffa eft in Hefych. Poteft hactenus παρέπεισεν ex interpretatione veniffe videri; etiam quia hoc follennius, H, 120. N, 788. in eadem formula. Habet tamen παρέπεισε nefcio quid quod magis conuenit, et legitur fic in Vrat. a. et in Veneto; etfi in Sch. A. adfcriptum eft: γρ. ἔτρεψεν.

62. αἴσιμα παρειπών. Apollon. Lex. αἴσιμα. τὰ προσηκόντως καὶ κατ' ἀξίαν λεγόμενα. adfcripto hemiftichio.

παρειπὼν priorem producit geminata inter pronuntiandum littera canina. Alioqui poteft producta effe fyllaba ex παρϝειπών. cf. Exc. de digammo.

ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν. ἀπαὶ ἕθεν nonnulli apud Eustath. sicque Cant. Vrat. A. metu inani metri. Scriptum fuit ἀπο ϝεθεν.

64. οὕτα κατὰ λαπάρην. ⳩ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, ait Sch. A. quam non video. γρ. „οὔτασε καλλαπάρην" ex H. Steph. Barnes. forte, ne vltima in οὗτα correpta adhibeatur. Atqui idem hoc et alibi occurrit; vt Ξ, 447. 517. Dictum de οὗτα ad Δ, 319. Recitat quoque hemistichion Galen. ad Hippocr. de fractur. p. 224. To. XII. Chart. et docet λαπάρην esse partem inter ossa pectoris et ossa ilium interiectam.

65. βάς ἐξέσπασε. Vrat. b. male ἀπέσπασε.

68. μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος. Nil monent Scholia Veneta; cum casus alibi tertius adiungi amet. At Sch. br. ἐπιθυμῶν, ἀντιποιούμενος, ἐπιβολὴν ποιούμενος εἰς ἀναίρεσιν (νεκρῶν? an ὅπλων?) βέλτιον δὲ, ἐπιθυμῶν. et Eustath. qui aliud vetus Scholion exscripsit: ἐπιβάλλεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐφίεσθαι καὶ ἐπιθυμεῖν, vnde et casum secundum addi putabat ἐνάρων, vt et ἐπιτυγχάνειν τινός. Praeiuit Apollon. Lex. binis locis p. 281 et 294. ἐπιβολὴν κατὰ πρόθεσιν ἔχων. leg. καὶ πρ.

μετόπισθε μιμνέτω. male Ald. 2. intulerat μετόπισθεν. cf. ad E, 595.

69. ὥς κε πλεῖστα. reposui κε pro κεν ante πλ. Et sic Lips. cum Mosc. 1. ὡς ἂν ed. Rom.

71. νεκροὺς ἀμπεδίον συλήσετε post κτείνωμεν. ⳩ (deb. ⳩·) Zenodotea lectio fuit: Τρώων ἀμπεδίον συλήσομεν ἔντεα νεκρῶν. Fueritne haec eius emendatio, an lectio a rhapsodis accepta, non liquet. Habet tamen interpolationis notam, si alteram lectionem compares, quae Aristarchea est, eaque doctior inuersione personae facta, συλήσετε. super qua argutantur quidem, quod alterum τὸ κτείνωμεν, sibi, alterum, συλήσετε aliis reliquerit; est tamen ea ratio non sine exemplo. Ven. A. e Didymo narrat: iam Athenoclem (quem eo antiquiorem fuisse hinc patet) ἐν τῷ περὶ Ὁμήρου hoc obseruasse; Chaerin autem affirmasse, Homericam figuram eam esse, laudatis

locis E, 878. vbi ἐπιπείθονται et δεδμήμεσθα iunguntur; et Σ, 297. 8. πειθώμεθα — ἑλέσθε. Similia sunt, minus tamen diserta in Ven. B. Eustath.

τεθνηῶτας Aristarchus scribit; perpetua varietate. sicque Ven. pro communi τεθνειῶτας. ex ambigua veterum scriptura. τεθνεῶτας vitiose Lips. forma pleonastica νεκροὺς τεθνειῶτας frequentata est cum similibus et Homero et aliis.

72. ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. ὄτρυνε Lips. a pr. m. Vrat. a. vt alibi variatur. Fuit in fine μένος θυμόν τε ϝεκαστου, vt Bentl. hic et alibi emendat: vt E, 475.

Ex Heleni consilio Troianorum turmae ante muros Troiae consistunt, Hector autem ad supplicationem Mineruae indicendam vrbem ingreditur. Mirum vtique videri debet, vnde poeta *repente* hoc consilium *deae placandae* interponere potuerit? Verum caussa subesse videtur haec: Troianos repressos Diomedis virtute videns Helenus, *vtpote vates*, fortunam inclinatam *ad deos* auctores refert; numen aliquod Achiuis propitium, Troianis infestum esse suspicatus, facile Mineruam illud numen esse suspicari potuit, cum ea Achiuis studere crederetur: siue quod nota res fuit Diomedi Mineruam adesse, vt ex v. 96 forte colligas, siue quod hoc tanquam vates norat; saltem Helenus credere potuit, vt Achiui cum Diomede reprimantur, deam exorandam esse. Insinuandus autem est animus opinionibus istorum hominum, qui, quoties res non ex voto succederet, extemplo de numine aliquo sibi infesto cogitabant, et ad illud placandum animos conuertebant; qua praua numinis irati opinione irretiti homines ad omne superstitionum genus prolapsi sunt. Simili de caussa paullo post Hecuba Hectorem in vrbem reducem videns statim suspicatur Iouis exorandi caussa eum venire: vs. 255. 6. 7. quae illa dicere non potuisset, nisi istorum temporum mores ita tulissent, vt dux exercitus, si fortunam pugnae inclinatam vidisset, ad aedem deorum profectus numen precibus exoratum pla-

caret sibique propitium redderet; ita indici supplicationes ad puluinaria deorum in summo discrimine. Apud Romanos imperator in ipso praelio vouet numini templum; alias in vrbem redit ad auspicia repetenda. Quod autem ad Mineruae sacrum indicendum non praeco mittitur, sed ipse exercitus dux est profectus, videtur eo spectare, quod sacra populi nomine peragenda a viro principe erant curanda. Veterum hac super re commenta v. ad vs. 116. Quod poeta haec non vt scriptor pedester executus est, ordine narrationis quem historici sequi solent, non reprehensione sed laude dignum est. Parum curae poeta ponit in initiis et in transitu ab vna re ad alteram; parum laborat in exponendis caussis et consiliis; totus est in narrando. Atqui hoc ipsum vim habet ad excitandum audiendi studium qui tantum scire auet quae gesta sint. — Longius repetitum est, quod Schol. Leid. totum episodium eo refert, quod Hector voluerit Paridem iterum arcessere, cuius discessu refrixerat Troianorum ardor.

Antequam autem Hector discederet, contrahuntur Troianorum copiae et collocantur sub vrbis moenia, vnde a tergo tutiores esse debebant: quo ipso confirmatae illae conuertunt se versus Achiuos, qui consternati repentina acie recedunt.

Ceterum poeta magnum huius inuenti fructum tulit; nam pugnarum memorandarum tollit taedium et interponit episodia de pompa Troianarum feminarum, de Hectoris sermonibus, cum Helena, Paride et Andromache, et Diomedis cum Glauco confabulatione; quod non tam arte factum, quam a diuite ingenii vena et phantasiae vbertate profectum censeo.

76. Πριαμίδης Ἕλενος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος. talis erat quoque Calchas A, 69. Fuit quoque lectum Πρ. Ἕλ. μάντις τ' οἰωνοπόλος τε. de discrimine vocum v. ad A, 62. Receptam lectionem esse Aristarcheam, discimus e Sch. A. Ἀμμώνιος, ὡς Ἀρίσταρχος, προφέρεται καὶ ταύτην τὴν γραφὴν Πρ. Ἕ. Sane Ammonius e schola Ari-

ſtarchea fuit, ſequutusque ille eſt magiſtri doctrinam; v. Sch. Ven. ad K, 397. Villoiſ. praef. p. XXVII. non itaque neceſſe eſt, emendare ὡς Ἀριστάρχου, vel ὡς Ἀριστάρχειος. Ceterum στιγμὴ in Veneto appoſita v. 77. videtur ad hunc vſ. 76 ſpectaſſe.

78. Quatuor ſunt ſcholia ad h. v. in Ven. in quibus vna ζήτησις forte Porphyrii. Sed omnia ad hoc vnum redeunt, ſenſum eſſe: omnes ſpes et fortunas Troianorum et ſociorum pendere ex Aeneae et Hectoris virtute. ἐγκλίνεσθαι ductum eſſe aut ab aegris et inualidis, qui validioribus innituntur, aut ab libra in alteram partem inclinante ſe. ἐγκέκλιται. ἐπήρεισται vel ἐρήρεισται. ἔγκειται. ἐπίκειται. cf. Schol. br. ἀνάκειται Euſt. Et haec interpretatio iam in Apollon. Lex. habetur, etſi vitioſe ſcripta. πόνος eſt μάχη.

79. πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἐστέ. ἰθύς, ἡ ὁρμή, ἀπὸ τοῦ πρόσω φέρεσθαι. Sch. B. et h. l. ὁρμὴ καὶ τοῦ φρονεῖν καὶ τοῦ μάχεσθαι. Apollon. Lex. addit alteram ſignificationem, διάθεσιν, quae ad alium locum Od. Π, 304 ſpectat. Plura admiſcet Heſych.

80. στῆτ' αὐτοῦ, — πάντῃ ἐποιχόμενοι. In Schol. B. haerent in iunctis στῆτε et tamen ἐποιχόμενοι. Scilicet στῆτε, a fuga conſiſtite, τῆς φυγῆς παύεσθε.

81. πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν φεύγοντας πεσέειν. Pronuntiarum fuit πριναυτ' ἐμπεσεῖν χερσὶ γυναικῶν. dictum arbitror cum vi pro ἐμπεσεῖν γυναιξὶ, fugere in vrbem, obuiam factis vxoribus. Koeppen, qui de amplexibus mulierum cogitabat, nimis molle hoc iudicabat pro aeuo heroico. Nec tamen dictum eſſe puto alia ratione quam vt mox ſcriptores ἐμπεσεῖν τοῖς πολεμίοις, non expectato occurſu.

82. δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι. δῄοισι alii. Nil intereſt. v. ad B, 544.

83. ἐπεί τε ap. Bentl. neſcio vnde, pro ἐπεί κε. quod verum.

84. μαχεσσάμεθ' et hic nonnulli. v. ad A, 298. tuemur μαχησόμεθα, vt lectio ſibi conſtet.

86. ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο. μετοίχεο Vrat. a. Rom. et Eust. qui tamen alterum norat, quod vulgatum est μετέρχεο. Sane μετοίχεσθαι occurrit K, 111. et al. et in Hesych.

87. ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιάς. — quod praesens pro praeterito. ξυνάγουσα pro συναγαγοῦσα. In γεραιὰς dubitatum sintne simpliciter matronae annis prouectae, an honorem ac munus, γέρας, habentes, an sacri alicuius curam habentes, ἱέρειαι. Eo spectant quae in Schol. Eustath. Etymol. Hesych. Suid. occurrunt; sunt αἱ ἔντιμοι; praeiuit et in hoc Apollon. Lex. p. 205. γεραιάς, τὰς γέρας τι ἐχούσας γυναῖκας. οἱ μὲν, τὰς ἱερείας προπολούσας vbi v. Villois. Obscura sunt Schol. B. τινὲς γεραιὰς ἀναγινώσκουσιν, ἵνα δηλοῖ τὰς ἱερείας, τὰς ἐκ τῶν ἱερῶν γέρας δεχομένας. Non apparet, quid aliter legerit aut legere potuerit: γεραίας ne? an γεραιράς? neutrum satis idoneum. ἡ δὴ συνάγουσα Mori et Barocc.

88. νηὸν Ἀθηναίης. Monent Sch. A. et B. iungenda esse ξυνάγουσα γεραιὰς (εἰς) νηὸν Ἀθηναίης. Fuere itaque homines tam imperiti, qui iungerent νηὸν Ἀθηναίης οἴξασα — ita soloeca exsistit oratio. Eo inde deuenerant, vt duo vss. 88. 89 vacare dicerent, περισσοὺς εἶναι.

89. οἴξασα κληῖδι. Alii κληῖδι scribunt; solita varietate. De κλεὶς, κληῒς. v. ad M, 456. Pro ἱεροῖο δόμοιο, Mosc. 2. στεφροῖο δ. miro stupore.

90. πέπλον ὅς οἱ δοκέει. — quod ὅς οἱ ὀξυτόνως scribendum est, non ὅς οἱ. Peccatum in digamma. Debuit scriptum esse ὅ οἱ pro ὅς, vt inf. 153 ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν. Bentl. laudat Hesych. ὃ pro ὅς.

91. εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ. recte et hic et 272 reuocatum a Wolfio monente Ernestio, ex codd. auctoritate Cant. Lips. adde Vrat. omnes. Mosc. tres et Ven. tum edd. Flor. Aldd. Intulit ἐνὶ μεγάροις Turneb. ex Rom. μεγάροισι est in Eustath. Mox πολὺ φίλτατος. adscripsit φίλτερος Bentl. nescio vnde.

92. θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν. — disputationes grammaticorum ad h. v. et ad 273 non satis assequerer,

nisi Strabonis locus seruatus esset XIII, p. 897. Aiebant Jlienses Jlium non prorsus fuisse deletum; reponebatur Homericum carmen: ἔσσεται ἦμαρ etc. et alii loci. pergit καὶ τὰ τοιαῦτα δὲ τοῦ αὐτοῦ τίθενται τεκμήρια, οἷον ὅτι τῆς Ἀθηνᾶς τὸ ξόανον νῦν μὲν ἑστηκὸς ὁρᾶται, Ὅμηρος δὲ καθήμενον ἐμφαίνει· πέπλον γὰρ κελεύει· Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν. (Quae sequuntur ὡς καὶ· μήποτε γούνασιν etc. sunt delenda, tanquam insititia). Βέλτιον γὰρ οὕτως, ἤ, ὥς τινες δέχονται ἀντὶ τοῦ, παρὰ τοῖς γόνασι θεῖναι sqq. Ex hoc Strabonis loco discimus: in controuersia de prisci Jlii situ, diuerso a nouo Jlio, memoratum fuisse et hoc, quod Jliensium Mineruae signum stabat, at Jlii Homerici Minerua sedebat: esse enim mulieres iussas peplum Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν. Qui contrarium tuebantur, tolli putabant hoc argumentum, respondendo, ἐπὶ h. l. esse παρὰ, vt in vs. Od. Z, 52. hoc absurde: si enim stabat, non poterat dici peplum apponi ad genua, sed, ad pedes. Tunc illi commenti erant aliud aeque absurdum, non γούνασιν esse legendum, sed γουνάσιν, (a γουνὰς, idem quod γουνασμὸς, vt ἐπὶ γουνάσιν esset, ἐπὶ ταῖς ἱκεσίαις (pluralis pro singulari) v. Strabon. Epitome p. 1288 A. add. Eustath. h. e. ἐπὶ ἱκετείᾳ, dum ipsi supplices sunt, ἐπὶ λιτανείᾳ καὶ δεήσει.) καὶ οἱ τὴν προςῳδίαν δὲ (hoc tollendum) διαστρέφοντες, ὡς θύασιν, ὁποτέρως ἂν δέξωνται, ἀπεραντολογοῦσιν. In iis, quae sequuntur, εἶτ' ἱκετεύοντες τε Φρένας, lacuna quae iam Eustathii codici insidere debuit p. 627, 12. est; excidit εἴ — εἶτε. videtur fuisse in vltimis τεΦρείας vel τέΦρας. Addit Strabo multa antiqua Mineruae signa reperiri sedentia, vt Phocaeae, Massiliae, Romae, in Chio et aliis in locis; non igitur improbabile videri debere, etiam Jlium vetus Mineruam sedentem habuisse. Schol. Aeschyli S. ad Th. 101 indutam peplo statuam cogitare videtur.

Appicta versui ἡ διπλῆ, quod ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρὰ, vt sit παρὰ γούνασιν. Sic et Sch. br. παρὰ τοῖς γόνατι, παρὰ τοὺς πόδας, adde Eustath. Eadem repetuntur in Sch.

B. et in ζητήσει (Porphyrii) inserta. Probatur vsus iste τῆς ἐπὶ pro παρὰ laudato versu Od. Z, 52 ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἧστο, et 305 ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ. Item sup. vs. 25 ἐπ' ὄεσσι, nec dubitandum erat, ἐπὶ ita dici. Verum hoc ipso res confecta non est, si Mineruam stantem esse statueris. Iam autem homines illi non norant signum Mineruae Iliacae nisi stantis, quale Iliensium nouae vrbis erat: quo statu quoque apud Tragicos et alios occurrit; nec videbant ipso Homero auctore constare, sedentis Mineruae signum illud esse debuisse; idque diuersum cum ab altero recentiore Iliensium, tum ab antiquiore aliquo, quod διοπετὲς fuisse narratur, cum Ili tempore caelo delapsum esset: quod furto ablatum ex acropoli a Diomede, et ab Aenea in Italiam deductum esse narratur. De hoc est narratio aliunde inserta Apollodoro III, 12, 3. vbi cf. Not. inde pars transcripta in Schol. B. et Eustath. Egerat de antiquiore Pherecydes, vt ex Etymol. intelligas; v. Sturz. fragm. Pherecyd. p. 208. add. ad Virgil. Aen. II. Exc. IX. Nec insolens hoc videri debet, plura Palladia in acropoli fuisse. Sic et Athenis plura erant signa Athenes; διïπετὲς in Mineruae Poliadis aede, Phidiae in Parthenone, aliud ex aere, aliud ex ebore, v. Pausan. I, 26. et 24. cum Plinio. Haec sunt, quae grammaticus respicit in Scholio MSto ad Aristidem ap. Valken. ad Hemsterhus. Orat. p. 366.

Minerua ἠΰκομος, *coma flaua Mineruae.* v. ad Tibull. I, 4, 26. vbi loci huius memor esse debebam.

94. ἦνις ἠκέστας ἱερευσέμεν — Barnes: „γρ. ἤνιας et ἤνεις." ἦνις est pro ἤνιας ex ἦνις, ἐνιαυσιαῖα, νέα, ἀπὸ τοῦ ἕνος, annus (a stirpe ἕνς, ex quo factum εἷς, ἕν, vnus). Diserte de hoc egit Etymol. vbi et de ἠκέστας, ex ἄκεστος, ἀπὸ τοῦ κέντω, stimulo; (κένσμαι, κενστὸς et κεστός) ἀκέντητος, ἀδάμαστος, ἀνόχευτος, nondum iugo submissa. cf. Eustath. In Hesychio est ἤνεις et ἦνις ἐνιαυσίας, ἀδαμάστους· quod alterum ad ἠκέστας spectat.

96. αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς. ⊱ quod Ἰλίου ἱρῆς genere feminino.

Pro αἴ κεν, quod vbique legitur, etiam apud Eustath. Aristarchea habuit ὥς κεν· quod et Barnes pro var. lect. apposuit; est et in cod. Lips. et probari potest, ne bis αἴ κεν se excipiat 94 et 96. In Vrat. a. est αἴ κεν ἀπόσχοι. quod et ipsum ferri possit; magis tamen Homericum est alterum. Apud Suidam ἀπόσχῃ. ἀνθυπότακτον. ἀντὶ τοῦ ἀποσχέσθαι ποιήσεις. Si ad h. l. spectat pro secunda persona ab ἀπέχωμαι accepit, vt ad Hectorem dictum sit.

97. ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα Φόβοιο. ⊱ Nonnulli ἄγριον seiunctim distinxerunt, et αἰχμητὴν κρατερὸν iunctim. Apollodorus autem, (puto Atheniensis ἐν γλώτταις) distinxerat, vt nostri homines ediderunt. Sicque Sch. br. Eust. Hinc est, quod Apollonius notatu dignum censuit Lex. ἄγριον αἰχμητὴν, ἄγριον ἐν τῷ αἰχμάζειν, ὅ ἐστι μάχεσθαι. repetiit Hesychius.

μήστωρα Φόβοιο, qui fugam infert v. ad Δ, 328.

99. ὧδέ γε δείδιμεν Vrat. a. et γε omittit b.

100. ὅν περ Φασὶ θεᾶς ἐξέμμεναι. γρ. „θεᾶς ἐξ ἔμμ." Barnes. Nec dubito scribendum esse θεᾶς ἐξ ἔμμεναι.

101. μαίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοΦαρίζειν. Non fugerat Bentleii acumen versus ἄμετρος. ουδε τις ϝοι et μενος ϝισοΦ. Bene medetur vtrique: ου τις ϝοι et μένος ἀντιΦερίζειν, vt alibi Φ, 357.

105. ὀτρύνων μαχέσασθαι Flor. Ald. 1, Rom. cum Eustath. μαχέεσθαι.

106. οἱ δ᾽ ἐλελίχθησαν. Malim hic et ipse ἐλίσσειν conuertere, adeoque putem fuisse οἱ δὲ ϝελιχθησαν, vel οἱ δ᾽ εϝελίχθησαν et mox 109 εϝελιχθεν v. ad Α, 530.

109. Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν, ὡς ἐλέλιχθεν. ἀλεξήσαντα Townl. ὡς ἐλέλιχθεν pro ὅτε. At Sch. B. praeferunt ὥς ἐ. hoc est οὕτως.

111. Τρῶες ὑπέρθυμοι. Hesych. πρόθυμοι, μεγαλόψυχοι. v. ad Β, 746. τηλέκλητοι. quod Lips. offerebat, recte reposuit Wolf. vide disputata ad Ε, 491. cf. Ι, 233.

Etiam Apollon. ita legit Lex. p. 646. τηλέκλητοι. τηλόθεν ἐπικεκλημένοι εἰς συμμαχίαν. Aliud eſt quod vulgo lectum τηλεκλειτοὶ longe clari. vt v. c. ap. Apollon. III, 1096 Τηλεκλειτὴ Ἀριάδνη. Sic tamen etiam Ven. vterque Townl. At τηλέκλητοι Lipſ. Vrat. c. et ſuperſcripto η Vrat. A. cum vno Vindob. corr. et Moſc. 1. 3. In binis Vindob. legitur: Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί.

112. ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. ÷ quod Zenodotus ediderat: ἀνέρες ἐστὲ θοοὶ (non θεοί) καὶ ἀμύνετον ἄστει' λώβην. Si antiqua illa fuit ſcriptio, haud dubie fuit ἀμύνετε ϝαστει λ. Supra E, 529 erat: ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε. At quod hoc verſu 112 vulgo editur, occurrit et alibi Θ, 174. Λ, 287. O, 487. 734. Π, 270. P, 185. Et O, 561 ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ. item 661. Quis dicere auſit, ſitne verſus variatus an interpolatus ex altero loco. — μνήσεσθε Vrat. a. Suauiter Lucian. in Reuiuiſc. pr. ad philoſophos transfert: ἐστὲ σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

113. ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω προτὶ Ἴλιον. Duplex lectio ap. Ariſtarchum erat, ὄφρα κ' ἐγὼ, et ὄφρ' ἂν ἐγώ. Alterum hoc vterque Ven. habuit. male Vrat. a. ὄφρα ἐγώ.

De βείω, cuius notio h. l. expedita eſt, πορευθῶ, vt Heſych. Sch. br. reddunt, Schol. ad X, 431 agunt: cf. ad e. l. et ad O, 194. Scilicet antiquae formae fuere: βῶ. βῆμι. βάω. βέω, βείω. cf. Etymol. p. 198, 7. et p. 449. in θείομεν. Inf. K, 97 Δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν. pro ὦμεν. add. Heſych. in quo βείωμεν fuiſſe videtur βείομεν. πορευθῶμεν. ζήσωμεν.

113. 114. ἠδὲ γέρουσιν εἴπω βουλευτῇσιν· hos nunc addit poeta, cum in ceteris tantum mulieres memorentur, quibus hoc iniunxerit Hector, vt pompam inſtituerent. Atqui hoc ſine Seniorum ac principum regisque auctoritate iubere nequiit. Scilicet, vt ſemel dicam, ad narrationis *poeticae* indolem hoc ſpectat, vt e pluribus adiunctis, incidentibus et circa poſitis, memorentur a poe-

ta tantum ea, quae poeticam vim habent, aut ornatum admittunt, aut poetae consilio conueniunt, aut nunc versu ac metro commode comprehendi possunt. Longe aliter narratio instituitur a *scriptore*, qui ad intelligendum et iudicandum, quid et quomodo gestum sit, ea cum dilectu ponit, e quibus iudicium fieri ac res perspici possit. Is primo loco narraret, Hectorem regem et senes adiisse, et suasisse, vt pompa duceretur.

115. ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας. γρ. „ὑποσχέσθαι δ' ἑκατ." Barnes.

116. Ad hunc tandem versum e Scholiis discimus grammaticos veteres inter ἀπορίας constituisse hoc, quod Hector e pugna discedit, caussasque commenti attulisse varias, omnes ineptas et inanes. Adiicitur ad v. 113 in Sch. B. voluisse Hectorem reuocare Paridem in pugnam. Nolumus in his morari. v. Obss. ad v. 72.

117. ⸓ quod ex h. v. apparet, clipeos totum corpus a ceruice ad talos texisse. Scilicet fuere ἀνδρομήκεις, et hinc epitheton ἀμφιβρότη ἀσπίς. Mox 118 ἄντυξ h. l. ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος· vt iam in Apollonii Lex. habetur in ἄντυξ p. 119. Schol. Etymol.

119. Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάϊς. ⸓ Memorabile est, quod Ven. A. apponit: ἡ διπλῆ, ὅτι μετατιθέασί τινες ἀλλαχόσε ταύτην τὴν σύστασιν. Fuere adeo seu grammatici seu libri, qui in alium Iliadis locum hanc pugnam reiecerant. Si haec satis antiqua, aut accurate narrata essent, vt teneremus, quem in locum alium hoc episodium reiectum fuerit: haberemus firmum ac certum fundum nostrae suspicionis, quo vti liceret, ad simile iudicium in aliis locis firmandum, dum suspicamur, plures partes insitas esse carmini a serioribus Homeridis. Certe hic Glauci et Diomedis congressus, cum discessu Hectoris in vrbem episodia sunt, quae serius interponi potuere cum tot aliis. In ipsis episodiis sunt quae non bene cohaereant, vt omne illud de Lycurgo 130 sq. Glauci autem genus mox expositum videbimus 152 sqq. 206 sq.

Quod autem ad ipſum hunc congreſſum et confabulationem inter Glaucum et Diomedem attinet, vt res, ad ſenſum noſtrum et morem parum probabilis, cum media in acie ſermones ferantur, aliquam fidem habeat, cogitandum eſt, primo, pugnatum eſſe illa aetate non vno omnium impetu et tota acie, ſed per turmas et earum promachos procurrentes, ſparſim et per interualla; ita ceteris otioſe ſtantibus et ſe ex aduerſo intuentibus, vno aliquo loco procurri vtrinque, pugnari a promachis, atque etiam confabulatio haberi potuit: cuius rei exempla in vita heroum occurrunt plura; occurrunt ſimilia in rebus heroum recentiorum aetatum, etiam in bellis in Palaeſtina geſtis. Eſt porro cogitandum, non in medio pugnae ardore haec fieri, verum Troianorum turmas conſtitiſſe, Achiuos autem receſſiſſe, vſ. 107. 8. itaque quieſcente vtraque acie licebat in medium procedere vni et alteri promacho. Opportunus ergo erat locus poetae ad narrationem variandam, et vt inter diſceſſum et reditum Hectoris aliquid eſſet interiectum; quod notarunt quoque Grammatici in Sch. B. Glauci mentio facta erat Jl. B, 876. ducebat ille Lycios vna cum Sarpedone, cognationis iure iuncti; nam a Bellerophonte auo genus illi ducebant, e quo natus erat Hippolochus, Glauci pater, et Laodomia mater Sarpedonis e Ioue ſuſcepti. Sarpedon autem nunc aberat pugna, vulnere accepto E, 663.

120. *ἀμφοτέρω* Ven. nec male.

121. *⸖ Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης δυϊκῶς, ἰόντε. ἐν δὲ τοῖς ἔμπροσθεν εἰρήκαμεν Ἀριστάρχου εἶναι τὴν δυϊκὴν γραφήν.* Ven. A. non bene haec cohaerent. Ariſtarchum duales inferre iam aliquoties vidimus. At in Zenodoto et Ariſtophane diſſenſus aliquis eſſe debuit: videntur illi *ἰόντες* legiſſe, et manſit *ἰόντες* in vulgari lectione, etiam in Veneto.

123. *Τίς δέ σύ ἐσσι.* emendat Bentl. et hic *σύγ' ἐσσι.*

κατὰ θνητῶν etiam h. l. Rom. et Euſt. qui aut abundare ait *κατὰ*, aut eſſe pro *ἀπό.* vt ſup. E, 402. Etiam Lipſ. *κατὰ θν.* appoſita gl. *ἀπό.* Vrat. a. b. c. et A. Moſc.

1. cum ead. gl. et Mosc. 3. Eadem diuersitas occurrit quotiescunque vox legitur. Verum est καταθνήσκω X, 355 et κατατεθνειῶς aliquoties.

124. Obseruat Clarke οὔποτ' ὄπωπα esse *nunquam vidi*, οὔποτ' εἶδον, nunquam *videbam*; recte; nec tamen alterum aliter reddi latine nequit, quam, *nunquam vidi*.

125. ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων. Vrat. b. νῦν μέν γε. Ad h. v. refer glossam Hesych. προβέβηκας. ἀριστεύεις, προκόπτεις.

126. ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας. Vrat. a. ὅτε μὲν δ.

127. Δυστήνων δέ τε παῖδες — Iterum pronuntiatur versus ab Hectore ad Asteropaeum inf. Φ, 151. recte ad terrendum hostem; recitatur versus a Plutarcho de sui laude p. 545 A. et passim eo vtuntur sententiose Sophistae. Sic Philostratus II, Imagg. 21. et alter iunior Imagg. 10.

128. εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας. ⁊ Aristarchus scripserat κατ' οὐρανὸν, vt esset καταβέβηκας τὸν οὐρανόν. Sch. A. Addunt Sch. B. ὡς τὸ, βὰν δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων *(immo βῆ δὲ, vt Θ, 410 et alibi. Atqui hoc firmat alterum κατ' οὐρανοῦ pro κατῆλθες οὐρανοῦ.) καὶ· ὡς φαμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα (Od. Σ, 205. atqui hoc est *ascendere*.) οἱ δὲ ἀντὶ τῆς ἀπό. Monet quoque Ven. A. sententiam versus non esse distrahendam; fuere adeo qui interpungerent εἰ δέ τις ἀθανάτων γε. sc. εἶς. Incredibile est quam indoctos lectores inter populares suos Homerus habuerit. κατὰ pro ἐξ in hoc versu accepit Apollon. Lex. p. 386. est tamen κατέρχεσθαι descendere.

129. οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην. ⁊ quod non per omne tempus (καθόλου) ademta fuit caligo Diomedi (sc. cum deae discessu sublatum puta eius beneficium). Inserta porro h. l. in ipsa Sch. A. quod vix alias occurrit, ζήτησις et λύσις, quod nunc Diomedes se cauere ait, ne cum deo pugnet, qui antea iam aggressus

erat Venerem et Martem. Respondetur: quod iam antea idem facere decreuerat, verum exceperat Minerua Venerem et Martem E, 818. et 129. Quod autem Diomedi mox vs. 130 in animum venit, casum Lycurgi commemorare, illustrant iidem sic, vt eum ex auo Oeneo narrata audire potuisse dicant, recordati scilicet fabulae, quod Oenei vxorem Dionysus amauit ap. Apollod. I, 8, 1.

θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην. Debuit olim vulgatum esse ἐπ' οὐρανίοισι, nam per ἐν interpretatur illud Apollon. Lex. p. 281. sicque legitur in Vrat. a.

130. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκόοργος. „signant nonnulli, ait Sch. A. hunc versum, quod de Dionyso loquitur poeta tanquam deo." Scilicet fuere, qui diuersum hunc in fabula Lycurgi Dionysum a Thebano statuerent: vt colligo quoque e Schol. ad 132.

Δρύαντος παῖς legitur in Vita Homeri.

Λυκόοργος Bentl. scribit Λυκοϝεργος, vt mox vs. 134 ἀνδροφόνου Λυκοϝεργου, et prouocat ad Philippi carmen in Anthol. I, 2. Δίζημαι, Λυκόεργε. Legitur quoque Λυκόεργος in Vrat. b. et binis Vindob. Esse tamen, dices, ab ἔργον, ἔργω, factum quoque ἔοργα, cur refugiamus Λυκοϝοργος? Scilicet occurrunt alia quoque in Homero ab ἔργον ducta per ε non per ο pronuntiata: ὀβριμοϝεργος, κακοϝεργος, ταλαϝεργος. Eustathius parum docte nomen ducit ab ὀργή. Atqui Homeri aetas ignorauit hoc vocabulum. Negat idem ἔργον aliter quam de homine dici, ideoque λύκου, lupi, ἔργα non esse; atqui Od. E, 67 θαλάσσια ἔργα de auibus, et Od. P, 313 ἔργα cani tribuuntur.

131. οὐδὲ — δὴν ἦν. mox 139 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦν. pro ἔζη. vt sup. A, 416 ἐπεί νύ τοι αἶσα, μίνυνθά περ, οὔ τι μάλα δὴν sc. εἶναι, ζῆν. Inde E, 407 ὅττι μάλ' οὐ δηναιός; etc. De Lycurgi exitio a sacris arcanis violatis ducto fama antiqua esse debuit, propagata forte per eos, qui sacra Bacchi colebant, vt iis, qui ea contemnerent, poenas sacrilegii minarentur. Potuit factum aliquod esse pro

fundo. Res variis modis narrata et ornata ab aliis poetis: cf. Apollod. III, 5, 1. et Not. p. 576. add. ad Horat. II, 19, 12 *Thracis et exitium Lycurgi:* Inter ceteros praecipue Eumelus ἐν Εὐρωπίᾳ fabulam exposuisse narratur ap. Schol. A. et Sch. br. Quomodo in Europae rebus Lycurgus locum habuerit, vix assequaris, nisi memineris duo Phineos confusos et alterum Agenoris filium in Thraciam esse adductum: v. ad Apollod. I, 9, 21 Sch. Apollon. II, 178.

Cum ea, quae in sacris Bacchicis fiebant, translata essent ad ipsum deum: etiam illum orgia agere, choreas celebrare, discurrere lymphatum inter bacchantes fabulati sunt: quae opinio opportunitatem fecit innumeris cum poetarum lusibus, tum artis operibus, quae lusus Bacchi, Satyrorum et Baccharum exhibent, inprimis in antiquiore arte cum Graeciae tum Italiae et Siciliae, maxime in vasis pictis. Hinc h. l. μαινόμενος Διόνυσος, quasi ἐνθουσιῶν in orgiis; obseruatum quoque in Sch. ad 129. Bacchae h. l. sunt τιθῆναι, nutrices Bacchi, Nymphae, a quibus fuit educatus, eaedem aliquando Hyades factae. v. Apollod. III, 4, 3. Not. p. 564.

132. Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας σεῦε — quod μαίνεσθαι de furore Bacchico est accipiendum; non autem proprie de amentia insanientis. quod Sch. Leid. pluribus persequitur. Respicit h. v. Hesych. in μαινομένοιο. Esse tamen μαινόμενον Διώνυσον h. l. pro μαινοποιὸν dictum contendit Schol. Pindari Pyth. IV, 138. vt ibid. 144 Φρίσσοντες ὄμβροι dicti sunt actiue, et Jl. H, 479 χλωρὸν δέος.

Inserta est Schol. B. inepta allegoria: locus descriptus est ex Heraclide c. 35. traditur in eo res ad vini ex vitibus conficiendi modum.

Διωνύσοιο restituit Barnes, vt et est in Ven. Lips. Διωνύσσοιο et mox Διώνυσσος, geminato sibilo Rom. et omnes aliae, sicque in Heraclide et aliis; Διονύσοιο Barocc. ignoratione rei metricae, cum non teneretur, *vv* natura produci. Omnino librariis parum tribuas in his. Po-

tuit et h. l. recte scribi Διονύσοιο, nam, vt in aliis pluribus, geminatum est νυ in ὀυ pronuntiatione. Hoc est, quod Eustathius obseruat, scribi a multis per ω, non tamen necessitate metri; δύναται γὰρ καὶ μικρὸν ὂν διὰ τῆς ὀξείας ἐκτείνεσθαι· perperam tamen addit, ἀλλὰ κατά τινα διάλεκτον. non enim haec dialecto fiebant, sed vsu poetico. De etymo nominis incredibilis est numerus somniorum in Etymol. et aliis: fatendum erat simpliciter originem ignorari.

133. σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον· ὄρος. Sch. A. ait „non constare, quam Nysam inter plures huius nominis montes poeta innuerit." Atqui manifestum fit, cum Lycurgus Thrax fuerit, Nysam Thraciae h. l. designari. cf. Sch. B. tenuit autem loca circa Strymonem fl. (In Sch. A. de variis Nysis pro καὶ Μάζῳ lege Νάξῳ.) quod sequitur: ὅπου δὲ νῆσος ὡς aut ex margine est illatum aut in malum locum transpositum. Exscripsit tamen vitiosa haec Eustathius: ἡ δέ τις καὶ νῆσος τῷ Καυκασίῳ ὄρει. Debuit saltem scriptum esse ἦν δέ τις καὶ Νῦσα πόλις ἐν τῷ Καυκασίῳ ὄρει. cf. Sch. br.

Νυσήϊον. Male propagata erat lectio Νυσσήϊον, indicio Ernesti et Wolfii sublata. Satis vulgatum est nomen Nysa, et penultima producta natura sua; sed et h. l. vnus sibilus in bonis codd. Barocc. Vrat. b. Lips. Ven.

ἠγάθεος ex ἄγαν θεῖος ducitur a grammaticis, inprimis ap. Etymol. laudato hoc versu, etiam ap. Apollon. Lex. h. v.

Ceterum acutum est, quod Schol. B. notat, Bacchum in mare prosilientem a *Thetide* esse exceptum vs. 136. quia deae sedes in his locis (ad oras Thraciae) a poeta collocatur inter Samothracen et Imbrum. Respicit ille locum Il. Ω, 78 sqq. Aliter Nysam Parnassi partem constituere videtur Sophocles Antig. 1140. eodemque possis trahere Eurip. Bacch. 549 sq. Sunt autem Parnassus et Cithaeron loca maxime frequentata sacris et fabulis Bacchicis, quae aliquando domesticae fuere Thracibus, et ab iis in haec loca mature illata, cum antiquitus

Thraces in iis habuissent sedes. Lycurgus tamen ad haec loca reuocari nequit, quia vitium cultura, quae in Parnasso et Helicone fuit nulla, narratur in eius fato et in mare prosilit Bacchus, quod a Parnasso remotius est.

134. θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου — θύσθλα alii frondes, alii thyrsos, alii omnia ad sacra pertinentia intellexerunt: hi haud dubie vere. Sch. A. B. br. et iam Apollon. Lex. h. v. repetunt omnes. Etymol. Hesych. Suid. Eust. Occurrit quoque sic vox in Orphicis.

κατέχευαν etiam ap. Clement. Cohort. p. 65. vbi vss. 132. 3. 4. adscripti. κατέχευσαν est in ζητήσει Porphyrii ad v. 129. κατέχευον Barocc. Vindob. Heraclides p. 114.

135. θεινόμεναι βουπλῆγι. Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς — ⸎ (aut potius ⸎) quod Zenodotus scripsit χολωθεὶς; (legeratne sic an emendauit?) et quod δὲ abundat."

βουπλῆγι. Apollon. Lex. h. v. πελέκει. οἱ δὲ, τῇ μάστιγι. Nec aliter Hesych. et Sch. br. Pro *securi* etiam in Schol ad 129 accipitur; vt βουπλῆγι Vulcanus Iouis caput findit in Etymol. Ἐρεχθεύς. In alio Scholio ad vs. 130. per μύωπι redditur vocabulum. Accipio de stimulo seu baculo rustico. Occurrunt tales figurae hominum, furca seu hasta adunca instructorum, in vasis pictis.

136. δύσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα. κατεδύσατο θάλασσαν. Bacchum in mare se conieciſſe prae metu et a Thetide esse exceptum, ad allegorias trahunt: v. Eustath. Verum in aliis quoque fabulis dii fugati vel metuentes in Oceani latebras se recipiunt, inuento pinguiorum ingeniorum antiquitatis. cf. de Vulcano Il. Σ, 395. Quint. II, 436 sq. Pauor autem et fuga in Baccho, deo molli, offendere non potest. Satis erat antiquis poetis, summum pauorem declarare, decori parum erant memores. Fuere tamen, qui ita occurrerent, vt diuersum hunc a Baccho Thebano dicerent: v. ad vs. 130. Melius esset, cum Koeppen dicere, Bacchum isto tempore, quo fugit, non-

dum inter deos fuiſſe receptum; etſi et hoc argutum magis quam verum eſt. — Ceterum Bacchum fugiſſe volunt, Ven. B: et Euſt. quia puer erat; eo enim ſpectare aiunt nutrices, τιθήνας, cum ipſo commemoratas, (at hae nymphae bacchantes ſunt, inter quas nutritus fuit) et quod ſinu excipitur a Thetide. (hoc nimis ſubtiliter!)

Pro beneficio hoc Dionyſi ſeruati acceperat Thetis nobile vaſculum, in quo condita aliquando videbimus oſſa Achillis et Patrocli: v. Jl. Ψ, 91. 92. Od. Ω, 73 ſqq.

137. κρ. δὲ ἔχε Cant. male.

138. θεοὶ ῥεῖα ζώοντες. ῥεῖα, ἀπόνως Sch. br. Heſych. καὶ ἀμόχθως. Suidas. Athen. XII, p. 512 C. *ſine moleſtia et labore* viuere: deorum, tum et aureae aetatis et Elyſii habetur vita vbique. Od. Δ, 565 Τῇπερ ῥηΐστη βιοτὴ πέλεν ἀνθρώποισι, quod Pindar. Ol. 2, 11 ἀπονέστερον ἐσθλοὶ νέμονται βιοτὸν etc. Heſiod. Ἔργ. 112 ſq.

139. καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς. Plura ſunt exempla in mythis caecitatis ad deorum iram relatae: vt, Phinei, Tireſiae. Ad ſacra arcana inſpecta poenam referunt Schol. B.

142. εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν. Vides antiquioris ſermonis veſtigia. cf. ſup. ad E, 340. 1. Petitum hinc eſt, quod legitur ap. Plutarch. de tranquill. p. 470 D. et de frat. amore p. 485 C. εὐρυόδου γ' ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός· editur quoque ſic a Wyttenbachio. At idem dictum adu. Stoic. p. 1061 B. editur εὐρυέδους ὅσοι καρπὸν ἐδόμεθα χθονὸς, vbi cod. Turnebi habet νεμόμεθα, et Sympoſ. IX, 13. p. 743 F. εὐρυεδοῦς ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός. Vltimum hoc verum eſt; ex interpolatione fluxit εὐρυόδου, ab Homerico illo ducta: ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης Jl. Π, 635. εὐρυεδὴς χθὼν eſt, *late habitata*, habitabilis terra, ἀπὸ τοῦ ἕδος. Verſus eſt Simonidis, vt diſcas ex Platone Protag. p. 346 D. πανάμωμον ἄνθρωπον εὐρυεδοῦς ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός. Spectat verſus ad ῥῆσιν Simonideam, quam illuſtraui Opuſc. acad. Vol. I, p. 160 ſq.

143. ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πεῖραθ' ἵκηαι. ἱκέσθαι ἐπὶ τὰ πέρατα ὀλέθρου, antiqui sermonis. pro ὀλέσθαι, et ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται H, 402 et al. vt τέλος θανάτου, sic πέρας ὀλέθρου, proprie ὄλεθρος τέλειος. Mox tamen vsus inualuit, vt τέλος pro ipsa re diceretur, quatenus res finitur iis quae ea complectitur; eodem forte modo et πέρας. Certe πέρας ὀϊζύος est ὀϊζὺς Od. E, 289. Sic δίκης πείρατα ap. Apollon. IV, 1201. pro δίκη.

144. Quod in ipso congressu et media in pugna inter se confabulantur congressuri, e priscorum hominum more et sensu est aestimandum, cum, ceteris cessantibus, promachi procurrerent ante aciem. Similis locus est inf. in congressu Aeneae cum Achille Y, 200 sq.

145. τίη γενεὴν ἐρεείνεις. οἵηπερ. Quod dictum h. l. de vicissitudine fortunae familiarum est, vulgo latius accipitur de generis humani fragilitate, per comparationem cum foliis caducis declarata; habetque ea mirificam vim ad legentium animos, partim ipsa rerum humanarum cogitatione, partim comparationis ad sensum ἐναργείᾳ. Itaque sententia a multis repetita est, etiam cum prouocatione ad Homerum. Inter plura, quae huc non spectant, Clarke laudat fragmentum Simonidis. (Analect. To. I, p. 145. CIV.) versum Musaei apud Clement. Alex. Strom. VI. et Aristoph. Av. 686 sq. cuius versus extant quoque apud Clementem Strom. IV, p. 584. Pott. Addi possunt loca alia, vt Nonni Dionys. III, 249. Colorem loci expressit Quintus VIII, 145 sq. et ex parodia Strabo XIV, p. 963 C. Versus Homericos adscripsit Plutarch. de Consolat. p. 104 E. et eos respicit de sera num. vind. p. 560 B. Ipse Homerus inuentum suum iterauit inf. Φ, 464 βροτῶν — δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μέν τε ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες, ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι.

τίη. alii τιή, v. ad A, 365. vbi Eustath. et ad h. l. Pro γενεὴν expressum est γενετὴν ap. Plutarch. de Consolat. l. l. etiam in ed. Wyttenb. veram lectionem tamen ibi exhibent codd. Est γενεὴ h. l. τὸ γένος.

146. *οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν.* ξ— quod *τοίη δε* duae voces sunt, non vna, *τοίηδε. διὸ οὐ περισπαστέον τὸ τοίηδε.*" Fuit ergo alibi scriptum *τοιῆδε.* Spectat eodem Etymol. in *ἥδε δέ οἱ.* p. 416. Ceterum versus receptus et insertus erat Elegis Simonidis: *ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ· Οἵη περ φύλλων — ἀνδρῶν*, ap. Stobaeum Serm. XCVI. p. 530. et inde in Analect. To. I. p. 145. CIV. Probatus quoque versus Pyrrhoni ap. Laert. IX, 67.

οἵη γὰρ legitur ap. Schol. Apollonii, sed *περ* quoque est ap. Clement. Strom. III, p. 518.

147. 8. *φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη τηλεθόωσα φύει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη* Schol. A. Aristophanem narrat scripsisse *τηλεθόωντα*, vt ad *φύλλα* referretur; eundem *ὥρῃ* casu tertio scripsisse „*καὶ τὸ ὥρῃ μετὰ τοῦ ι γράφει, κατὰ δοτικήν.*" Ergo alii scripserant *ὥρῃ.* nec hoc tamen expressum in ed. Ven. nec Scholiis praefixum. At in Vindob. ab Altero expresso est *ἔαρος ὅτε γίνεται ὥρῃ* et in alio: *ἐάαρος δ' ἐπιγείνεται ὥρη.* Fatendum est, nominatiuum praestare videri, vt sit *ὥρη δὲ ἔαρος ἐπιγίγνεται, nam succedit tempus vernum*, more Homerico, pro, *tempore verno succedente*, *τῆς ἔαρος ὥρης ἐπιγιγνομένης.* si autem casu tertio scribitur *ὥρῃ*, durius subiectum mutatur, *τὰ φύλλα δὲ ἐπιγίγνεται ὥρῃ ἔαρος. subnascuntur enim folia verno tempore.* Redii tandem ad vulgare; sed interpunctione melius instituta: cum etiam recordarer supra B, 468 *ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ.* habet enim et alterum aliquid paullo durius dictum.

Non bene interpungitur post *φύλλα, τὰ μέν τ'* quod facit quoque Eustath. qui omnino turbat. Est enim: *φύλλα τὰ μὲν* pro *τῶν φύλλων τὰ μὲν — ἄλλα δὲ* pro *τὰ δὲ* —

ἐπιγίγνεται. codd. et in his optimi *ἐπιγίνεται*, cum edd. ante Turnebum. Seruamus tamen alterum, vt sibi constet scriptura antiquior. v. ad B, 468. In Vrat. a. est *ἐπεγείνατο, genuit*, debuit ergo etiam esse *ὥρη.* sed vi.

tiofa eſt lectio, quia infertur hiatus. In vno Vindob. melius eſt ἐπιγείνεται.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 738. verſus 147. 8. 9. Muſaeo ſurreptos eſſe contendit, prauo iudicio; cuius nomine proditos narrat eſſe verſus: ὡς δ' αὔτως καὶ φύλλα φύει ζείδωρος ἄρουρα. ἄλλα μὲν ἐν μελίῃσιν ἀποφθίνει, ἄλλα δὲ φύει. ὣς δὲ καὶ ἀνθρώπου γενεὴ καὶ φύλλον ἑλίσσει. leg. ὡς δὲ καὶ ἀνθρώπων γενεὴν· καὶ φῦλον ἑλίσσει ſc. ἄρουρα, terra. Vides imitatoris fucum.

Ariſtophanes verſum ante oculos habuit nobili loco de hominum fragilitate Au. 686 ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι, ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνά.

149. ὣς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει. Ven. A. et B. Leid. ἡ μὲν — ἡ δ'. ſic quoque Cant. quod eſſet καὶ φύει καὶ ἀπολήγει. Poteſt etiam ἣ μὲν — ἣ δ' ſcribi. Schol. A. tamen priore modo ἀντὶ τοῦ καὶ accepit; addit quidem, poſſe et articulos eſſe, praeſtare tamen, ſi copula ſit. Adſtipulatur Schol. B. qui addit; Alexionem pro ſoloeciſmo habuiſſe, ſi ἡ μὲν ἡ δὲ articuli eſſent, antecedere enim ſingularem, qui partitionem non admittat; cenſet tamen Schol. eum falli, poſſe enim etiam ἐξ ἑνικοῦ ἐπιμερισμὸν fieri. Et eſt haud dubie manifeſta partitio, γενεὰ ἡ μὲν ἡ δὲ, *generatio quidem alia — alia autem* vt vſ. 148 τὰ μὲν — ἄλλα δέ. Tuetur quoque hanc ſcripturam Apollon. Lex. γενεὴ — ἐπὶ μὲν γὰρ παντὸς γένους τῶν ἀνθρώπων. ὣς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει. In Lipſ. eſt ἣ μὲν ἣ δ', cum gloſſa: ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ. Etiam Schol. ap. Bentl. ἄμεινον συνδέσμους εἶναι ἢ ἄρθρα.

Porro, quod grammatici non obſeruant, φύει, quod paullo ante erat et vbique fere eſt actiuum, *facit naſci, emittit, generat*, vt et alibi, v. c. Od. H, 119 Zephyrus τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει, nunc repente eſt, actione immanente, *naſcitur:* quae notio alias tantum in πέφυκα et πέφυα locum habere ſolet. Dudum expectabam ſuſpicionem de toto verſu ex rhapſodi alicuius inter-

pretamento nato alicubi subortam; verum nec Bentleium ad hoc haesisse video. Verum praestat abiicere notionem τοῦ *nasci*. et supplere γενεὴ φύει ἄνδρας, ἡ δ' ἀπολήγει φύειν ἄνδρας. Ita paullo durius dicta haec sunt, ad grammaticam tamen rationem accommodatius; conuenit quoque melius τὸ ἀπολήγειν, quod alias dictum esset pro φθίνειν· quod proprium est de stirpe deficiente, extincta. At ἀπολήγειν est παύεσθαι, ἀποπαύεσθαι, cessare. De fructu dictum est Od. H, 117 οὔποτε ἀπόλλυται οὔτ' ἐπιλείπει.

150. εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῇς — quod distinguendum est post ἐθέλεις, et δαήμεναι accipiendum pro imperatiuo, δάηθι. Ita Sch. A. et iterum ad Υ, 213. vbi duo hi versus repetuntur. Non hoc praeferam vulgari rationi, qua post δαήμεναι distinguitur, et suppletur apodosis δάηθι, scito, teneto. v. Notam. Minus bene cum Eustathio pro apodosi haberes verba πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι, vt sit: si vis scire, multi id norunt, a quibus rescifscere possis.

εἰ δὲ θέλοις Vrat. a. contra vsum Homericum. εἰ δ' ἐθέλοις excitatur ap. Lucian. Contempl. 14.

ὄφρ' εὖ εἰδῇς. Ven. A. „Ἀρίσταρχος περισπᾷ ἔδει (corr. εἰδῇς) καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ προςῳδία καὶ λόγον ἔχουσα." videtur obseruare velle, nunquam ab εἴδω occurrere εἴδῃς, εἴδῃ, sed εἰδῇς ab εἰδέω.

151. ἡμετέρην γενεὴν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν. Versum multa suspectum faciunt. Primo peccat in digamma ανδρες ϝισασι. Cui occurrere liceret legendo πολλοὶ δὲ ϝισασι μιν ἄνδρες. Accedit alterum a Bentleio notatum, quod ὄφρ' εὖ εἰδῇς ἡμετέρην γενεὴν iuncta sunt; atqui nusquam εὖ εἰδῶ, εὖ εἰδῇς, accusatiuo sequente occurrunt, sed vbique absolute, et in medio, sine regimine. Adscripserat loca Odyss. B, 111. H, 317. Δ, 645. N, 232. Ξ, 186. Exputes forte medelam, structura sic facta, vt, explendo δάηθι, iungas δάηθι ἡμετέρην γενεὴν, aut vt iungas: εἰ δ' ἐθέλεις καὶ (κατὰ) ταῦτα, (οὕτως) δαήμεναι ἡμετέρην γενεήν. Enimuero contorta haec sunt, et versus

habendus inter expletiuos a rhapsodis inculcari solitos: quod iterum factum inf. Υ, 214. Ductum est alterum hemistichium ex Od. N, 239 vbi est εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι — ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί.

152. ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῷ Ἄργεος — ⳩ „quod *Ephyra* nomine heroico dicta est pro Corintho (male expressum est, ὅτι Ἐφύρην τὴν κόρην εἶπε). Et sunt plures vrbes hoc nomine" quod ad fastidium docent veteres. v. ad B, 659. Apollod. I, 9, 3.

Totum versum Maximus Tyr. diss. XXVIII, 5. et Schol. Pind. P. X, 85. alterum autem hemistichium recitat Strabo VIII, p. 571 A. vt declaret Argos dici pro Peloponneso.

μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο. vt iterum Od. Γ, 263. Corinthus quidem in extrema Peloponnesi parte sita est, vsu tamen frequentatum hoc est, vt sit simpliciter *in* Argolide, aut, vt veteres acceperunt, *in* Peloponneso, v. Strab. l. l. cf. ad B, 109. Sic Pindar. N. VI, 44 μυχῷ Ἑλλάδος, et sic Romanis *recessus*. Similis vsus latior τοῦ μέσος. vt inf. 224 ἐν μέσῳ Ἄργει.

Habemus hic insigne exemplum mythi historici stirpis ac gentis ad posteros perlati rebus in miraculum auctis: et ille quidem stirpis Aeolicae cuius memoria fabulis fuit locupletior aliis.

153. ἐνθάδε Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν. ⳩ „quod κέρδιστον dixit τὸν συνετὸν, καὶ κερδαλέον. at recentiores τὸν φιλοκερδῆ accipiunt" Sch. A. Sicque Apollon. Lex. adscripto hoc versu: ὁ συνετώτατος καὶ πανουργότατος. add. Suidam. Et Pindarus Ol. XIII, 72 Sisyphum appellat πυκνότατον παλάμαις ὡς θεόν. Schol. reddit συνετὸν et h. vs. laudat.

Subiicit alius grammaticus in eodem Schol. A. συνετώτατος, ἐντρεχέστατος. οὐ γὰρ ἂν τὸν πρόγονον αὐτοῦ πανουργότατον ἔλεγεν. Similia repetunt Eustath. et Etymol. in κέρδιον. Scilicet ignorarunt heroicae vitae sollertiam ac prudentiam a vafritie et calliditate nondum fuisse disiunctam; spectasse quoque eam maxime ad belli laudem,

et ad ea, quae nunc dicuntur ſtrategemata: v. Polyaen. lib. I. pr. vbi inter ſtrategematum auctores refert Siſyphum. Autolycum, Vlyſſem. Eodem ſenſu Mineruae tribuit Vlyſſes Od. X, 230 σῇ δ' ἧλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρυάγυια, ipſe de ſe praedicauerat alio loco Od. I, 19. 20 εἴμ' Ὀδυσεὺς — ὃς πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποισι μέλω, minime autem ad honeſtatis normam eſſe conſtituendam aut exigendam. Promiſcue itaque ponuntur voc. σοφὸς, ἀπάτη καὶ δόλος, κέρδεα, aliaque ſimilia. Loc. claſſ. Od. N, 297 ſq. vbi vno loco κέρδεα, βουλὴ, μῦθοι, μῆτις, memorantur. Itaque adiectum interdum κέρδεα κακά. cf. ad K, 144. Recte ideo in Siſyphi laudem ceſſit ingenium ad dolos et fraudes compoſitum, fide tamen in populares et amicos integra. Sic Vlyſſis doli non ſunt vbique ad honeſtatis normam exigendi vt nec Mercurii.

Siſyphi autem calliditas miris, priſco tamen loquendi mori accommodatis (nam qui inſigniter callidus habetur, calliditate deos vincere dicitur) commentis fuit celebrata, quae ex Pherecyde ſeruarunt Sch. br. Ven. A, Ipſam mortem (Θάνατον) a Ioue miſſam circumuenit, et vinculis tenuit. Porro ex inferis dimiſſus non rediit. Intelligi ex hoc poſtremo poteſt quae cauſſa poenae fuerit, vt ſaxum ſibi impendens volueret ſine intermiſſione; ne ſcilicet facultas eſſet iterum aufugiendi ex inferis. Conf. Not. ad Apollod. p. 142. 3. Sturz ad fragm. Pherecydis p. 178. 9. In ipſo nominis etymo ingenium hominis veteres quaeſiuerunt, eſſe enim σίσυφον aeolice pro θεόσοφον. v. Euſtath.

ἔνθα δὲ multi, vt Vrat. tres, Moſc. 3.

154. Σίσυφος Αἰολίδης. ἔ— quod per epanalepſin Σίσυφος bis dictus eſt, quodque Homerus ea ſaepe vtitur in Jliade, at in Odyſſea ſemel Αἰθίοπες τοὶ — Od. A, 22. 23. ad quem locum veteres grammaticos hoc idem obſeruaſſe docet Euſtath. Eſt tamen obſeruatio et alibi repetita; vt ad M, 96.

ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν. vnus Vindob. Harlei. et Moſc. 3. τέκεν. ſed medium in hoc habuit eandem

vim quam actiuum τέκεν; etiam in scriptoribus promisc. cuus vsus est.

155. αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν. Aristarchus τίκτεν, Ἰακῶς. Sch. A. suauior tamen versus cum augmento.

De *Bellerophonte* fabulae fuere plures, ex varia Tragicorum tractatione, In Sch. A, B. br. locus de eo est ex Asclepiade ἐν τραγῳδουμένοις. Nomen habuit a Bellero occiso, cum verum nomen esset Hipponous: quod et Etymologus narrat cum aliis. Pegasum ab eo domitum, de quo tam praeclarus locus est in Pindaro, Homerus non memorat. Accessisse ille videtur primo in Chimaera domanda. Fabulam Corinthiis fuisse domesticam satis apparet, expositam quoque in rebus Persei, tum in catasterismis, quibus praeiuit iam Hesiod. Theog. 284. 5. 6. Reliquos mythos v. ap. Apollod. et Not. p. 283 sq. add. Schol. Lycophr. 17.

157. αὐτάρ οἱ Προῖτος κακὰ μήσατο. Legitur in vulgg. κάκ' ἐμήσατο. Sch. A. Ἀρίσταρχος κακῶς κακὰ μήσατο. corrig. Ἰακῶς· κακὰ μήσατο. idque recepi. Vocem Homericam notat Plato in Cratylo p. 408 A. τὸ δὲ, οἷον καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ λέγει, ἐμήσατο. τοῦτο δὲ μηχανήσασθαί ἐστι. Ad h. v. spectat glossa Apollonii in ὀπαζόμενος p. 504 ἐπὶ δὲ τοῦ περιεποίησαν, ὤπασαν. et in ὠπάζετο p. 729 esse vocis notionem vt sit περιεποίησεν, adscripto hoc versu.

Ad αὐτὰρ Ernesti notat: „ἀτὰρ Flor. Ald. Iunt. quod ferri potest, si ante legatur: ὤπασσαν." Nullo modo; nam peccat in digamma ὤπασσαν· ἀτάρ ϝοι — non minus quam Barnes; „γρ. ἑοῖ, vt E, 695." Librariorum vitio ἀτὰρ et αὐτὰρ saepe permutantur.

Proetus et *Antea*. Ab Acrisio fratre Argis expulsus Proetus apud Iobatem in Lycia exulauerat, cuius filia Antea ducta in Argolidem rediit et Tirynthem tenuit: Apollod. II, 2, 1. Filiae ex eo coniugio natae, Proetides poetis dictae, insania sua notae sunt, et curatione a Melampode facta: v. Apollod. ibid. §. 2. Virgil. Ecl. VI, 48. Confugerat ad Proetum Bellerophontes caedis

perpetratae reus. Pro Antea Tragici Sthenoboeam adſciuerunt, filiam Amphianactis, (Apollod. ibid.) ſecundum alios Amphidamantis Arcadis filiam (ibid. III, 9, 1.).

159. Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσεν. Eſt Ζεὺς γάρ μιν in Vrat. a. Moſc. 1. et in Ven. vbi Sch. A. „γρ. Ζεὺς γάρ οἱ." Recte ſe habet vulgata: ἐδάμασσε ſc. τοὺς Ἀργείους οἱ, αὐτῷ τῷ Προίτῳ. At μὶν pro αὐτὸν non habet ſenſum; eſſet ſaltem pro αὐτοὺς dictum.

Vrat. a. ὑπὸ σκήπτρῳ τε δάμασσε. Barnes neſcio vnde: „γρ. ὑπὸ σκήπτροις ἐδάμασσε vel ὑπὸ σκήπτροισι δάμασσε.

160. τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο, δῖ' Ἄντεια. ſ— quod Homero Antea eſt, quam recentiores Sthenoboeam appellant. (Notatum iam Apollod. II, 1, 1. p. 88. cf. Not. p. 277.) et quod δῖα male adiectum de impudica muliere; vnde fuere qui Διάντεια ſcriberent: quod et in vno Vindob. occurrit. Melius dixeris eſſe epitheton ornans, nullo ad mores reſpectu: praeclara, eximia, nobilis, vt δῖα Κλυταιμνήστρα. Sch. A. B. Similiter ἀμύμων Αἴγισθος Od. A, 29. Neque Bellerophon vſ. 155 aliter dictus ἀμύμων, quam omnino egregius, praeclarus. Argutatur tamen Clarke, dum ad ſolam corporis venuſtatem refert.

ἐπεμήνατο. ἐπεμάνη. ὥστε μιγῆναι αὐτῷ. Ariſtides Quintil. de Muſica lib. III, p. 158 ὅτι πᾶν πάθος μανία. δηλοῖ δὲ καὶ ὁ ποιητὴς, ἐπὶ μὲν τῆς δι' ἐπιθυμίαν ἐπτοημένης εἰπών· τῷ δὲ γυνὴ etc. Ariſtidis notationem vocis firmat Callimach. in Cer. 30 θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ, ὅσον Ἐλευσῖνι — vbi cf. Not.

Verſus 160. 1. 2. ſententiis praeclaros commendat Plutarch. de aud. poet. p. 32 B. C. Idem in Coriolano p. 229 D. laudat verſum 161. vt doceat Homerum deos non immiſcere iis, quae ipſa ratio ſuadere poſſit. Nimis ſubtiliter; nec vere, niſi hoc loco.

164. ἦ κάκτανε Βελλεροφόντην. Vrat. A. κάτθανε indocte; quod et erat in Luciani codd. Calumn. non tem. cred. 26.

165. ὅς μ' ἔθελε φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ. μ' pro μοι. Offendit dura elifio; etiam Bentleium, qui paratam habebat medelam: ὅς μ' ἐ. — οὐκ ἐθέλουσαν. Malim dicere, μ' omnino effe eiiciendum, et fcribendum ὅς τ' ἔθελε. Vulgata tamen vbique occurrit, etiam apud Lucian. l. c. De diphthongis elifis dicam fingulari Excurfu.

ἔθελ' ἐν φ. Vrat. A. nec male.

Suaue eft Scholion. A. et Leid. ad h. v. quo tres modi μίξεων discernuntur: congreditur aliquis cum altera, ἢ βουλόμενος μὴ βουλομένῃ, ἢ μὴ βουλόμενος βουλομένῃ, ἢ ἐθέλων ἐθελούσῃ. Eft Scholion Porphyrii, dignum habitum a Valkenario, quod exfcriberet ad Ammon. p. 242 excerptum iam ab Euftathio p. 632, 15. et ad Odyff. Γ, p. 1467, 26.

166. τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβε. Male edd. ante Ald. 2. et codd. paffim τὸν δ' ἄνακτα.

167. κτεῖναι μέν ῥ' ἀλέεινε. Vrat. a. ἐλέεινε.

σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῷ. Barocc. cum al. σεβάσατο, vitiato metro. Hefych. σεβάσσατο. σεβαστὸν ἡγήσατο. ἐτίμησεν. ἐνετράπη. hoc vltimum, *veritus eft*, convenit huic loco. Apollon. Lex. laudato hoc verfu: ὅ ἐστι σεβαστὸν ἡγήσατο. Scilicet σέβας eft maius aliquid quam αἰδώς.

168. πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρά. Sic Flor. Ald. 1. Mutatum in Ald. 2. Λυκίην δ', ἔπορεν δ' ὅγε. reuocauit antiquius Stephanus; et firmatur hoc a Ven. vtroque, Lipf. Towl. et al. Apollon. Lex. πόρεν. περιεποίησεν. οὐχὶ δὲ παρέσχεν· πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρά. Immo vero, eft h. l. pro παρέσχεν. Scilicet Scholion ad alium locum fpectauit, v. c. Α, 72. μαντοσύνην, ἥν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων, vbi eft περιεποίησεν.

169. γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλὰ ξ— „quod litterarum vfus ex his liquere vifus eft; accipienda tamen fic verba non funt, fed γράψαι eft ξέσαι. οἷον οὖν ἐγχαράξας εἴδωλα, (figuras) δι' ὧν ἔδει γνῶναι τὸν πενθερὸν τοῦ Προίτου. Sic Sch. A. nec abfurde. Nec di-

versa sunt, quae aliunde attulit Eustath. p. 632, 42. qui subiungit multa, pro quibus meliora expectabam. Ipse Apollon. Lex. p. 210. γράψας οἷον ἐγχαράξας σημεῖα πολλά. Verbo, γράφειν est ξέειν, scalpere, incidere; qui sensus conuenit cum altero, quo de cute incisa, et vulnere, frequentatur, vt H, 187.

Sed vniuerse pauca monenda sunt ad hunc locum vexatissimum, qui tamen classicus est, quoties de scripturae origine agitur; actum autem est de ea ad fastidium a viris doctis; disputauit quoque docte nuper Wolf. in Prolegomenis. Ad Homerum ipsum ex tota diiudicatione parum fructus redit, vti nec ad eam ex Homero. *Litterarum* enim *notas* non modo ante Homerum, verum etiam ante Proetum et Bellerophontem a Cadmo in Graeciam illatas esse, fama antiqua ferebat; certiorem fidem frustra quaerimus. Enimuero difficultatem facit *vsus* litterarum; quem multo serioribus temporibus parum adhuc frequentatum esse videmus, nec nisi in publicis monimentis, et in marmore et aere. Vnde parum probabile fit, iam tum, paucis post Cadmum aetatibus, litterarum vsum ad vulgares hominum intercursus et commercia fuisse adductum, sic vt Corinthi rex regi Lyciae, diuersa lingua vtenti, litteras mitteret in ligneo pugillari exaratas.

Vt tamen rem tam parum probabilem admittamus, nihil est in Homerico loco, quod nos cogat: etsi veteres id credidisse constet; in quibus ipse Apollodor. II, 3, 1. habetur; σήματα enim notionem generalem habent, vsurpata vox de quacunque re, ex qua aliquid colligas; In Odyss. Ψ, 109 Penelope et Vlysses facile se inuicem agnoscunt: ἔστι γὰρ ἡμῖν σήμαθ' ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων. e quo genere erat ipse torus coniugalis singulari modo fabricatus. Itaque σήματα possunt esse formae, signa, figurae, possunt quoque esse notae, χαρακτῆρες, quibus aliquid adumbratur, designatur, vel innuitur. sicque iam veteres accepisse, docet Schol. A. Infra H, 175 sortientes sortibus signa vel notas impri-

munt vel insculpunt, vt discerni eae possint: οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος, ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ. Conuenit hoc ipsum ingeniis priscorum hominum, declarandi animi sensa per similitudines, formas, symbola, etiam in sermone interdum familiariter habito. Videtur ergo res redire ad tesseram hospitalem, iam tum vsu habitam, qua Bellerophon declararet vere se a Proeto missum esse. Vnde vs. 177 Iobates postulat σῆμα ἰδέσθαι, quod a Proeto attulerat Bellerophon, tum vidit ille inscriptum esse σῆμα κακόν. Potuit enim conuentum esse de certis signis, quibus intelligi posset, quo loco habendus esset is, qui missus erat; in iis esse debuit signum, vnde Iobates intelligeret isti homini mortem inferendam esse. Quae tamen ista σημεῖα fuerint, figurae an χαρακτῆρες, vanum studium esset si quaerere velles. At quae tabulae fuerint, ex ipsis Homericis verbis intelligitur; fuere complicatae; pertulit adeo eas Bellerophon obsignatas: memorabilis ideo vel sic locus est, quod ex eo discimus, vetustissimum fuisse pugillarium vsum, id quod etiam Plinius obseruauit XIII, 20. quodque iis insculpebantur certa rerum signa; ita vt quoque genus essent tabularum hospitalium; tandem inde et hoc colligere licet: signorum, seu figurarum seu hieroglyphorum seu symbolorum, iam ante scripturam per litterarum ductus exaratam, apud Graecos vsum aliquem extitisse similem ei, qui inter Aegyptios fuit: id quod cum ipsa ingenii humani sollertia, et cum exemplis populorum Americae et insularum conuenit.

Nunc vide, an praestet, ex Homerico vsu cumulandi epitheta, interpungere: πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ, γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ, θυμοφθόρα, πολλά. vt sit γράψας ἔπορε. ἔγραψε καὶ ἔπορε. Ex vulgari interpunctione accipiendum est ἔγραψε πολλὰ εἰς φθορὰν αὐτοῦ, ὥςτε αὐτὸν φθαρῆναι παρὰ τοῦ βασιλέως. πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ dixit Hesiod. Ἔργ. 717.

ἐν πίνακι πτυκτῷ. Est πυκτῷ in Lips. Cant. Vrat. a. c. Mosc. 1. 3. binis Vindob. et edd. Flor. Ald. 1. et

in codd. Apollonii Lex. p. 210. Variant quoque ſic codd. ap. Polluc. qui bis laudat πίνακι πτυκτῷ IV, 18 et X, 57.

Totum verſum damnabat et pro fetu ſeriotis rhapſodi habebat Martorellus de regia theca calamaria lib. I, c. 4. iuſtis iniuſtisque de cauſſis. Nam et miſcet multa inter ſe diuerſa, immiſcetque aliena, et disputat ex vulgari interpretatione de litteris ſcriptis et in tabula cerata, cuius vſum omnino it ſublatum ex omni antiquitate, reuocans omnem ſcripturam ad atramenti vſum. At qui neutrum bonus interpres admittit. Ridet porro lignum *plicatile*: atqui βιβλίον δίπτυχον vulgo dicitur, quod binis tabulis, aſſeribus, lateribus conſtat, quae complicari, hoc eſt iungi, poſſunt ac ſignari. Eſt quoque eo ſenſu δελτίον δίπτυχον et quidem ξύλου ap. Herodot. VII, 239. vbi de Demarati tabellis inſculptis, et, ne ſuſpicionem facerent, cera oblitis narrat. Tandem vir doctus tanquam nouum inuentum affert, quod dudum vel ex Euſtathio vulgatum erat, γράψαι etiam eſſe poſſe incidere et πίνακα eſſe tabellam, cui inſculpatur aliquid. Verum nunc eo deerrat, vt ἐν πίνακι πηκτῷ legendum eſſe cenſeat, in tabula *bene compacta*: quod epitheton et per ſe inutile foret et alienum; onere enim ſuo moleſta ea fuiſſet iter facienti. Statuit quoque σημεῖα fuiſſe notas *arcanas*, ſeu ſecretas, vt Liuii verbo vtar, tabulae tanquam teſſerae hoſpitali inciſas. Incidit vir doctus in hanc emendationem per ſphalma in laudato ab Henr. Stephano loco Herodiani.

Reſpicit Homericum verſum Lucian. adu. Indoctum ſ. 18. et Herodian. VII, 6. aliis 14. vbi Gordianus ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι, δι' ὧν τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα τοῖς βασιλεῦσιν ἐπιστέλλεται.

170. ἦ— quod ſocerum recentiores edunt nomine *Iobaten*. Ed. Ven. ἠνώγειν. et Sch. A. „οὕτως Ἀρίσταρχος. ἠνώγεεν γάρ." Spectat obſeruatio ad formam, quam grammatici Atticam vocant, ᾔδειν pro ᾔδει et ſimilia. v.

ſup. ad Γ, 388. vbi ᾔσκειν. Ariſtarchus eam inferre voluit in h. l. non ex lectionis auctoritate, ſed ex iudicio ſuo.

171. θεῶν ὑπ᾽ ἀμύμονι πομπῇ. ſuere forte omina et auguria narrata in itinere obiecta aut euentus ſecundi cf. ad 183. Ixion ἐν τῷ. α πρὸς τὰς ἐξηγήσεις citat μετ᾽ ἀ." Ven. A.

172. Ξάνθον τε ῥέοντα. miratur Ven. B. (quod e Porphyrio petitum eſſe, diſco ex Euſtath. p. 634, 15.) quis enim amnis non fluit? et tentat varia. Scilicet eſt epitheton mere ornans; ad animi ſenſum tamen feriendum haud ineptum.

173. μιν τῖεν ἄναξ. „γρ. ἄναξ Λυκίης Ἰοβήτης," Barnes. mirum commentum!

174. ⸖ quod numero nouenario lubenter vtitur poeta. Repetita paſſim obſeruatio; ex aliis quoque ſcriptoribus affert exempla Clemens Alex. in Stromat. Omnino autem hic locus eſt notabilis de hoſpitii iure et more; cum per plures dies ne ſciſcitari quidem aduentus cauſſam liceret; adde alios ex Odyſſea, vt Δ, 67 ſq. inf. I, 193 ſq. Etiam inter mores obſeruabis, mactari bouem ad epulas, nonniſi in ipſo epularum apparatu; magnum quoque conuiuantium numerum eſſe debuiſſe, cum quotidie bouis caeſi carnes apponendae eſſent; tandem ſacro domeſtico faciendo cauſſam iuſtam non fuiſſe niſi epulae parandae eſſent. Aliter hoc ſequiore aetate: tum ſacro facto locus erat epulis. Spectant haec ad vitam antiquorum hominum, non minus cognitu vtilem et iucundam, quam grammatica et critica.

Ariſtarchus vtrumque habuit: ξείνισσε et ξείνιζε. (prius tamen reſpondet τῷ ἱέρευσε) Sch. A. Intellige ſic, fuiſſe in edd. Ariſtarcheis vtramque lectionem.

176. ⸖ quod mos erat, hoſpites primo recreare, et tum demum de cauſſa aduentus rogare. Eadem ex h. l. docet Athen. V. pr. cf. Od. Δ, 60 ſq.

178. ⸖ ὅτι σημεῖα λέγει, οὐ γράμματα. εἴδωλα ἄρα ἐνέγραψε. cf. ſup. 169.

179. ἀμαιμακέτην Apollon. Lex. ἀπροςμάχητον. μεγάλην. Sicque Hefych. Etymol. Euftath.

Disfident tamen in etymo; alii ἀπὸ τοῦ μῆκος, μάκετος, μαιμάκετος duxerant, vti eft περιμήκετος. alii a μαιμάω, μαιμάκετος· vt Etymol. Euftath. Ven. Sch. B. ad Λ, 354. in quem irruere, quem adoriri nemo audet, ideoque ingens, vaftus.

De *Chimaera* nihil eft quod tuto pronuntiare liceat nifi hoc: ex mytho perantiquo eam profectam effe; neque commenti cauffa fatis conftat. Repetunt illud a monte Crago Lyciae, cuius vertices fuere plures, in iisque vnus Chimaera dictus, quo nomine etiam conuallis erat: Strab. XIV, p. 891 B. Alii ad incendium montis retulere, et ipfam fpeciem monftri tricipitis ita interpretantur, vt vaftities, quam incendia montis faciunt, defignent leo, capra, attondens fruticeta et ferpens. Apud Euftath. et alios mons ille igniuomus, in vertice leonibus, media fui parte pafcuis, ad radicem ferpentibus frequentatus habetur. Alias interpretationes memoratu parum dignas v. ap. eund. Euftath. Palaephat. et alios ad eum laudatos. De hominis feri, feu populi latrocinia agitantis, in monte Crago internecione fufpicionem appofuit Koeppen e Panyafi ap. Stephan. Byz. in Τερμίλη. Si ariolari licet, dicam, pari modo, vt Minotaurum, ita Chimaeram ex antiqua figura fymbolica natam effe, ita vt id, quod ad certam animi notionem inuentum erat, ab aliis pro monftro, quod vere extitiffet, haberetur. Verum de incertis licet vnicuique pro fuo fenfu ftatuere. Chimaeram ab Amifodaro Lycio nutritam narrat Homerus Il. Π, 329. 330. cf. Apollod. II, 3, 1. Ex Typhone et Echidna, monftrorum parentibus, natam edidit Hefiodus.

180. ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος. Recte Sch. B. τὰ τερατώδη (καὶ ὑπερφυῆ Euftath.) εἰς θεοὺς ἀναφέρει.

οὔτ' ἀνθρώπων. „γρ. ἄνθρωπον pro ἀνθρώπινον" Barnes. mirum commentum!

181. πρόςθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. ἐν ὅτι ἓν σῶμα ἡ Χίμαιρα. Sch. A. Eft animans fpecie

caprae; ſed capite leonino et cauda ſerpentis inſtructae. Scilicet, vt e Schol. B. et Euſtath. intelligas, disputatum eſt inter veteres de Chimaerae ſpecie, quae h. l. eſt vno capite, aliis tricipitem, aliis bicipitem eam prodentibus. Fuiſſe longam de hoc disputationem Porphyrii, ſuſpicor ex Euſtathio. Addunt Sch. B. falli Heſiodum, qui tricipitem faciat. Verum Heſiodea ſpecies haud dubie eſt ingenioſioris inuenti, eamque artifices quoque ſequuti ſunt; bicipitem tamen Chimaeram videmus in vaſo antiquo: (in Collectione Vaſor. antiquor. Hamilton. tab. 1.) docte illuſtrato ab ingenioſo et docto viro, Boettiger.

Verſus 181. 182 leguntur male illati in Theogon. Heſiod. 323. 4. Mihi, quoties Homerica legi, non minus ſuſpicio ſubnata eſt, verſum 181 a primo auctore carminis non eſſe profectum. Simplicior erat antiquior narratio: ἡ δ᾽ ἄρ᾽ ἔην θεῖον γένος, οὐδ᾽ ἀνθρώπων, δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. Ita bene procedit omnis ſententia. Nunc autem interiecto verſu 181 obſcuratur illa et corrumpitur. Nunc enim eſt μέσση δὲ χίμαιρα δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος. medio corpore capra, capite tamen leonino, per quod capra, hoc eſt medium corpus, efflare fingitur ignem: (vti etiam ſpeciem Chimaerae ex h. l. effictam vides ap. Zenob. II, 87. et ap. Liban. Ecphraſ. To. III. Opp. p. 1095.) quae vix placere poſſunt; vt nec tota monſtri ſpecies caprino corpore, capite leonino, cauda ſerpentis. Praeſtat ſic Heſiodeum monſtrum, trinis capitibus ignivomis inſtructum: medio caprino, inter capita leonis et draconis.

Poteſt tamen quodammodo occurri ſpeciei Homericae, ſi melius, quam a multis ſit, verba iunxeris. Non iungenda ſunt ἡ δὲ χίμαιρα δεινὸν ἀποπνείουσα, ſed eſt hoc retrahendum ad ἡ δ᾽ ἄρα — ἀποπνείουσα πυρὸς μένος. Scilicet inſtituta oratione ἡ δ᾽ ἄρ᾽ ἔην θεῖον γένος, debebat ſequi ἀποπνέον, ſed rediit poeta ad ἡ δέ.

Parodia vſ. 181 expreſſit Ariſton ap. Diog. Laert. IV, 33 de Arceſilao: πρόςθε Πλάτων, ὄπιθεν Πύῤῥων, μέσσος Διόδωρος.

ὄπισθε δράκων male librarii ſcribunt plerique; incredibilis enim eorum fuit metri et prosodiae ignoratio. μέσση δὲ χίμαιρα. in Heſych. eſt appoſitum τὸ μέσον αἰγοπρόςωπον.

183. καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε θεῶν τεράεσσι πιθήσας. quod nihil de Pegaſo memoratum eſt. Sch. A. Meminit Pegaſi Heſiod. l. c. verſu 325 ſed ſuſpecto. Illuſtrior eſt locus Pindari.

θεῶν τεράεσσι πιθήσας. quaenam illa prodigia fuerint, reticeſcit; tanquam aliena a tali confabulatione, et forte, tanquam ſatis nota ex aliis carminibus illius temporis. Pegaſum Mineruae ſeu datum ſeu domitum narrant ſequiores poetae ex iisdem, vt probabile ſit, primo loco Pindarus. Attingit rem verſus 325 Theogon. vix tamen ille Heſiodeus. Etiam ſupra Δ, 398 de Tydeo, qui Maeonem incolumem dimiſerat, θεῶν τεράεσσι πιθήσας, non additum erat, quodnam illud oſtentum fuerit.

184. Δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισι. Mirum h. l. ſine varietate μαχέσσατο ſcriptum et editum exhiberi etiam ap. Strabon. XII, p. 859 A. XIII, p. 931 B. XIV, p. 983 A. v. ad A, 298.

Solymi antiquiores fuere terrarum Lyciae incolae; mox ab aduenis expulſi in montibus, qui confinia faciunt, haeſere; vnde bella mutua facta ſunt, vt h. l. et inf. 204. Iterum memorantur Solymi Od. E, 283. cf. ſup. ad B, 866. 7. a ſerioribus accenſentur Piſidiae. Montes quoque Solymi ſunt τὰ Σόλυμα, ſupra Phaſelidem: v. Strab. XIV, p. 982. Si Euſtathio p. 635, 35 fides habenda, eius adhuc aetate Tzelymi locus fuit in iſtis Lyciae terris. Indocte ap. Heſych. Σολύμοισιν. ἔθνει Σκυθῶν. vbi v. Not. Iſauros eos ſerius dictos aſſerit Etymologus.

185. τήν γε μάχην. Barocc. Vrat. a. τήν δε.

186. τὸ τρίτον κατέπεφνεν Ἀμαζόνας ἀντιανείρας. De Amazonibus cf. ſup. ad Γ, 184. Fama de iis eſt antiquiſ-

fima ideoque incerta et obfcura, in Afiam minorem eas incurfitaffe. cf. ad Apollod. III. p. 372.

187. τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε. „Ariftarchea haec eft lectio ἀνερχομένῳ, redeunti. Alii legebant ἐπερχομένῳ" Sch. A. quod effet proficifcenti ad Amazonas, aut in reditu accedenti ad Lyciae fines; neutrum commode. E Lipf. notauit Erneſti ἀπερχομένῳ cum gloffa, ὑποστρέψαντι. (Bentlei. ex eodem laudat ὑποστρέφοντι et addit: ad Proetum fcilicet. quod non affequor.) Ἀρίσταρχος δὲ, ἀνερχομένῳ. et haec eft lectio recepta, quae locum fuum iure tuetur. Iam fup. Δ, 392 de Tydeo erat: ἄψ οἱ ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἷσαν ἄγοντες. vnde etiam h. l. pro δόλον Venetus habet λόχον. fic et bini Vindob. ex interpretatione. Barnes adfcripfit: „γρ. τῷ δ' ἀνὰερχομένῳ male. v. ad Δ, 592. Pro πυκινὸν eft πυκνὸν in Vrat. b. δόλον ὕφαινε. vox per κατασκευάζειν, parare, a grammaticis exponitur. v. de ea Spanhem. ad Callim. in Apoll. 57.

188. κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους. Primo κρίνας eft ἐπιλεξάμενος. vnde ἔκκριτοι, ἐπίλεκτοι. cf. ad B, 362 et h. l. Euftath. Tum in Lipf. erat: „γρ. εἴκοσι φῶτας. et ita legitur in Townl. ἐκ Λυκίης εἴκοσι φῶτας ἀρίστους. Bentleius ex Lipf. cod. laudat καὶ εἴκοσι quod ipfe adoptat; vt fit numerus certus, quemadmodum Δ, 393 κούρους πεντήκοντα. Fuit ergo antiquior lectio: κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης εἴκοσι φῶτας.

189. τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἶκόνδε νέοντο. ξ— quod πάλιν nunc non de tempore dictum. Sch. A. Fuit haec Ariftarchi obferuatio aliquoties inculcata: πάλιν apud Homerum plerumque poni τοπικῶς εἰς τοὐπίσω, non χρονικῶς. v. Etymol. Hefych. h. v. et aliquoties Euftath. εἷσε λόχον Suidas ἐκάθισε. fcilicet proprium in infidiis *federe*.

191. ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠῢν ἐόντα. ξ— „quod ex iis, quae euenerant, hoc collegit, a diis effe eum oriundum. Sin vero Pegafus datus fuit, multo magis fides facta." Sch. A. Notandus verfus ad cognofcenda veterum iudicia de hominibus virtute infignibus.

Colligunt ex factis nobilitatem stirpis, hancque a diis ducunt, inprimis a Ioue, vnde notum epitheton Διογενεῖς cf. Schol. Pindari Ol. XIII, 82 vbi h. v. adscripsit.

γίγνωσκε. Etiam hic γίνωσκε edd. Flor. Ald. 1. Rom. et Codd. etiam boni Ven. Lips. Cant. Mori. Vrat. A. v. ad B, 468.

192. θυγατέρα ἥν, Philonoen, Antiae sororem; aliis est Anticlia et Casandra. v. ad Apollod. p. 289.

193. δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης. honoris regii dimidium; quanam in re hoc constitutum fuerit, quaeras. Munia regia tum erant, ducere copias in bello, curare sacra, Senum et populi concilium habere, iudicare. Honores autem, proprie dicti, τὰ γέρα, erant τὸ τέμενος, quod tamen vs. sequ. memoratur, ἡ προεδρία, copiosior portio vini et cibi in epulis. Haec igitur dicendus est Iobates *communicasse* non partitus esse, cum genero suo. *Regni* autem *partem dimidiam* non potest reddi; non enim erat ea tum regnorum conditio.

194. καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων. quod poeta τὸ τέμενος per etymologiam declarat ἀπὸ τοῦ τεμεῖν καὶ ἀφορίσαι. Repetitur illa in Apollon. Lex. h. v. vnde Sch. br. Hesych. Etymol. De voce trita iam sunt omnia. Est hic, cum altero I, 574. locus classicus hac de re; nunc quidem satis nota. Regum reditus tum erant ex agris; assignabatur autem pro praemio et honore agri portio, e quo siue pastione siue aratione coleretur, siue arbustorum et vitium satione prouentus essent maiores ceteris.

καὶ μέν οἱ. argutatur Barnes et substituit μήν. Scriptum fuit μεν ϝοι.

Λύκιον τέμενος recitatur in Schol. Pind. I. I, 83 vbi reddit τὴν ἀφωρισμένην χώραν.

195. τέμενος — καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης. Versus iterum obuius M, 314 et Υ, 185. Nolim iungere καλὸν φυταλιῆς, vt subintelligatur ἕνεκα, sed τέμενος, ἔξοχον ἄλλων, καλὸν, φ. vt sit τέμενος φυταλιῆς. — Itaque interpunxi post καλόν. Non satis diserti sunt veteres in

discrimine Φυταλιῆς et ἀρούρης constituendo, ἄρουραν ad agrum arabilem spectare vix dubites. M, 316 adiectum est ἀρούρης πυροφόροιο, quod etiam in loco nostro inde habet. Venetus et vnus Vindob. At φυταλιὴ latius patere videtur ad arbores, vites, herbas, olera: vnde de horto et vineto interpretantur. Sch. br. δενδροφόρου γῆς, ἢ ἀμπελοφόρου. Possis laudare I, 574. 5 τέμενος πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο, ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν, — Et in Graecia non minus quam in Italia vineas habent arbustis distinctas; quod et in Odyss. occurrit Λ, 192. A, 193 coll. Ω, 220 sq. Necdum tamen locum vidi, in quo φυταλιὴ ad solas vites spectet. vt nec φυτὰ solae vites sunt, sed omnino arbusta: Ξ, 123. Σ, 437. 8. Oleum ἐκ φυταλιᾶς est ap. Callimach. L. P. 26. Itaque vsus reuocat nos ad arbores et arbusta, vt in Apollon. II, 1005. III, 1399. Callim. L. P. 26. In Apollonii Lex. est φυταλιὴ, κῆπος. addit Hesych. φυταλιῆς. κήπου. δενδροφόρου γῆς. recte hoc: nam κήπους maxime arboribus consita loca indicare, patet v. c. ex Od. Δ, 737 καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον. talis etiam ὄρχατος Alcinoi Od. H, 217 sq. Add. Od. Ω, 244. 5. 6. 335 sq. (Etsi non ignoratas fuisse florum areolas, intelligas ibid. ex Alcinoi horto H, 127. 8. Il. Θ, 306).

Quod prima in φυταλιὴ producitur, quae in φυτὸν et aliis breuis est, mirationem facere potest. Aestimandum est discrimen ex hoc, quod alia a φύω, πέφυκα, φῦμι, ducta sunt, in quibus υ productum est, alia a φύω, πέφυα, φυτὸν, φύσις, in quibus υ corripitur. In Tragicis discrimen apertum est, inter φυτεύειν et φιτεύειν, illud breue, hoc productum a φίτυς, φίτυ, φίτυμα.

ὄφρα νέμοιτο. Hesych. νέμοιτο, καρποῖτο ad h. v. spectat. Alias vsus Homericus fert ὄφρα νέμεσθαι.

197. Ἴσανδρον. Πείσανδρον lectum olim. v. ad 203.

198. Λαοδαμείῃ μὲν — ξ „quod ad Laodamiam primo loco redit, quam vltimo loco memorauerat" Sch. A. obseruatio nullius frugis; saepe repetita.

199. ἡ δ' ἔτεκ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα. "quod *Sarpedon* Homero non est Europae filius e Ioue, nec Minois frater: vt seriores tradunt, aduersante temporum ordine" Sch. A. Similia sunt apud Apollod. III, 1, 1. p. 174. Scilicet confundi solent duo Sarpedones. v. Not. ad e. l. p. 528 sq. Aliam ζήτησιν veteres mouerunt, quam alio loco obiter attingit Eustath. p. 894, 38 ad Il. M. cum Glaucus natus sit ex Hippolocho, Bellerophontis filio, cur is regno priuatus paruerit Sarpedoni ex filia Bellerophontis Laodamia nato. Dicendum erat, non liquere; vt multa alia in mythis.

200. ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖνος — καὶ κεῖνος vterque Ven. Quorsum illud καὶ spectaret, veteres curiose quaesiuerunt. In Schol. B. ex Porphyrio, suspicor, longa est disputatio plena putidis commentis, cur repente Bellerophon diis inuisus factus fuerit, et in solitudinem se abdiderit. Memoratu digna tantum haec: Antimachum in Lyde caussam memorasse, quod Solymos θεοφιλεῖς euerterat; quo factus sit diis inuisus. At Leo ἐν τοῖς χρυσαορικοῖς caussam ex eo repetierat, quod antea Proeto, postea Iobatae suspectus fuerat: quae omnia a re aliena sunt. Leo ille vix alius esse potest quam Pellaeus seu Aegyptius ille dictus, qui τὰ περὶ τῶν κατὰ τὴν Αἴγυπτον θεῶν scripserat; nec fuit singulare opus τὰ χρυσαορικά, verum in loco de Chrysaore occurrerat id, quod apposuit: Λέων δὲ ἐν τοῖς χρυσαορικοῖς γεγράφθαι φησίν.

Ceterum ex sensu et iudicio rudiorum hominum dicta sunt haec, qui calamitates, in quas quis incidit, ad iram deorum referunt; alibi ad deorum inuidiam; quae illae res aduersae fuerint, a Glauco ipso mox memorantur: filium natu maximum cum filia morte ereptum amiserat. At sequiores substituerunt aliquod a Bellerophonte commissum, quo deorum ira moueretur, quod audacia ille elatus Pegaso insidens in Olympum euolare voluit; attigit ipse Pindarus Ol. XIII, 130. vbi διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον ait. Creditur itaque Glaucus subticescere ali-

quid: idque, quod Poplus ſuſpicabatur, ne generis ſui famam dedecoraret.

Legitur apud Ariſtotelem: *αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ οὗτος*. Problem. 30, 1.

201. ϛ— quod in Ἀλήϊον poeta etymum ſuppeditat ἀπὸ τῆς ἄλης; τῆς πλάνης. Alii ſcripſerunt ἀλήϊον ἀπὸ τοῦ τοὺς ἄλας ἐκεῖ πήγνυσθαι. Similia fere ſunt in Ven. B. et in loco Porphyrii e Quaeſt. Hom. 11 f. deſcripto: vbi plura exempla laudantur. Add. Etymol. Euſt. Sch. br. Heſych. Apparet quoque ex eo fuiſſe qui pro ἄσπορον acciperent, τὸ μὴ ἔχον λήϊα. in Ἀλήϊον.

Obſerua articulum τὸ ante Ἀλήϊον. per *campum illum notum* Aleium dictum. At Bentl. recte hiatu offenſus emendat: τότ' et laudat A, 493. 4. Videtur tamen poſitus eſſe verborum diuerſus in his locis; ſuſpicor fuiſſe digamma in nomine ϝαληιον, ab antiquiore vſu et dialecto profectum. Ceterum memoratur τὸ Ἀλήϊον πεδίον Ciliciae ab Herodoto VI, 95.

201. Bellerophontem μελαγχολῶντα ex h. l. exhibuere veteres: in quibus, iam Euſtathio laudatus, Ariſtot. Problem. 30, 1. vbi et vſ. 200. 1. 2. laudantur. Mutuati inde hoc ſunt multi, vt Auſon. Ep. 25, 70. Rutil. I, 449—452. Galen. in Medico c. 13. p. 381. verſſ. 201. 2. adſcriptis, vbi κἀκπεδίον editur a Charterio. Repugnarunt alii, nec inſaniam, ſed aegritudinem et miſanthropiam in Bellerophonte agnouerunt; vnde et petitum, quod Sch. B. et Leid. habent: οὐχ, ὥς οἱ νεώτεροί φασι, μελαγχολήσας, ἀλλ' ὀδυνώμενος ἐπὶ τῇ τῶν ἑαυτοῦ παίδων ἀπωλείᾳ ἐμόναζε. Addidere ſeriores, tragici ſuſpicor, caecitatem et claudicationem. v. Schol. Pindari Ol. XIII, 130. vbi et hi vſſ. adſcripti ſunt. Nota tranſlatio verſuum ap. Cicer. Tuſc. Qu. III, 26 *Qui miſer in campis moerens errabat Aleis, Ipſe ſuum cor edens, hominum veſtigia vitans.*

202. πάτον. τὴν πεπατημένην ὁδὸν καὶ λεωφόρον Apollon. Lex. h. v. vnde Heſych. Etymol. Schol. br. At monendum ſimul erat, antiqui ſermonis indole haec dici:

viam hominum vitare, pro coetum, διατριβὴν, quod et glossa habet. ὃν θυμὸν κατέδων. *ipse suum cor edens* ap. Cic. l. c. cf. inf. Ω, 129 σὴν ἔδεαι κραδίην.

203. Nunc exponitur, quidnam illud fuerit, cur ἀπεχθὴς diis videri potuerit: nam Isandrum et Laodamiam liberos amiserat. Alioqui possit ordo versuum perturbatus videri, vt se excepisse olim dicantur vss. 200, 204. 5. 6, 201. 2. 207.

Πείσανδρον recitat in hoc versu Strabo XII, p. 859 A. XIII, p. 935 B. Forte natum hoc ex ϝίσανδρον. Nam sic scriptum esse debuisse obseruat quoque Bentl. quia ϝίσος fuit, quod nunc ἴσος est.

204. κατέκτανε. κατάκτανε vitium ed. Turn. κάτεκτα Lips.

205. τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα. In Lips. adscriptum χολωσαμένη. ἴσως διὰ τὰς Ἀμαζόνας. Voluit grammaticus caussam reddere, cur puella morte erepta fuerit a Diana, quae suas Amazones vlta sit. Nihil amplius. quod τὴν in rasura scriptum fuit, casu euenisse arbitror. Ern. censebat τὸν scriptum fuisse vt Bellerophon esset. χρυσήνιος, quia ἱππική, notante Schol. Pindari P. II, 13.

ἔκτα quod ab ἔκτανε ducunt etiam ad h. l. cf. ad Δ, 319. B, 662. Dianae telis transfixas dici puellas praematura morte raptas, nota nunc res est.

208. Nobilissimus versus, saepe repetitus; etiam a Posidonio ad Pompeium ap. Strabon. XI, p. 753 A.

209. iterum Od. Ω, 507. Est hoc quod ap. Thucyd. IV, 92 est, μὴ αἰσχῦναι τὰς προσηκούσας ἀρετάς, vbi Schol. h. v. laudat.

210. ζ— quod in heroum oratione *Ephyra* memoratur; at quoties poeta loquitur, *Corinthus* occurrit: B, 570. Recoquit Scholion ad 152.

211. ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. Excidit τε in Cant. καὶ εὔχομαι αἵματος εἶναι; inuerso ordine, Mosc. 3. et edd. Flor. Aldd. cum hinc profectis, et Turnebo; deseruit eas Henr. Stephan. duce ed. Rom.

γενεῆς. Apollon. Lex. in γενεή. ἐπὶ δὲ τῆς ἀπὸ προγόνων εἴς τινα ἄνδρα καταγωγῆς. adſcripto hoc verſu.

γενεὴ et αἷμα iuncta inf. quoque Υ, 105. et vſum αἵματος pro genere ac ſtirpe declarat idem adſcripto hoc verſu in αἷμα. et ex eo Heſych.

Repetitur verſus Υ, 241. Eum traduxit in ſe de genere rogatus Bion Academicus ap. Diog. Laert. IV, 46. Memorat pro eo Antiſthenem Euſtath. memoriae vitio.

Habet quoque ex h. l. Plato iſta in Gorgia p. 449 A. cum rhetorem appellaſſet Gorgiam, ἀγαθόν γε, ὦ Σώκρατες, εἰ δὴ, ὅγε εὔχομαι εἶναι, ὡς ἔφη Ὅμηρος, βούλει με καλεῖν. Antiqua formula loquendi: profiteor me eſſe, pro, ſum.

Ceterum Glauci nomen et progenies non obſcura fuit, quandoquidem ex ea reges ab Ionibus nonnullis creatos eſſe Herodotus refert lib. I, 147.

212. Praeclare haec narrata ad ipſum oculorum ſenſum; haſta in terram defixa videmus auditis erectum, adſtantem et laetantem propius ad Glaucum accedere, delectamurque τῇ περιπετείᾳ rerum, dum, qui ad pugnandum congreſſi erant, amicitiam iungunt. Nefas autem viſum, cum hoſpite pugnare. Od. Θ, 208 ξεῖνος γάρ μοί ὅδ' ἐστί· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;

216. Οἰνεὺς γάρ ποτε δῖος — Oenei longaeuitatem admodum memorabilem iam veteres notarunt; (v. Not. ad Apollod. p. 131.) videturque ea pro exemplo eſſe *incertae temporum notationis inter antiquiores per aetates κατὰ γενεὰς factae.* Cum filius Tydeus praematura morte ad Thebas occidiſſet, Oenei ſenis tutela et cura ad nepotem Diomedem ſpectauit: de qua v. Apollod. I, 8, 5, 6. Locum ſuum Oenei memoria habuit omnino in mythis Aetolicis, tum quoque in Heracliis et in Alcmaeonide. — Peruenire autem Bellerophon ad eum potuit pererratis Graeciae finibus, cum caede facta Corintho fugiſſet; nam *erroribus exantlatis* Argos ad Proetum acceſſerat, a quo expiatus eſt: Apollod. II, 3, 1. *Tydeus* autem praematura morte occubuit, cum immor-

talitate a Minerua destinata excidit: v. Schol. Pind. Nem. 10, 12. Apollod. III, 6, 8. p. 630. 1.

217. ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν. Ven. et Mori ξείνισεν ἐν μ. Schol. A. „γρ. ξείνισ' ἐν μ. leg. ξείνισσ' ἐν μ. quod etiam est in vno Vindob.

Porro ἐρύξας, proprium verbum erat κατασχὼν, παρακατασχών. Tenemus autem ex h. l. antiquum morem muneribus hospitalibus mutuo se demerendi. cf. 234.

219. ἡ — Notarunt nonnulli, quod ad priore loco memoratum (Oeneum) redit oratio Sch. A.

Φοίνικι φαεινὸν, Hesych. Φοινικίνῳ χρώματι λελαμπρυσμένον. quod Schol. br. Φοινικῷ ἄνθει βεβαμμένον. Color designatur non purpureus, sed ruber subfuscus. v. sup. ad Δ, 141.

220. δέπας ἀμφικύπελλον. vidimus iam A, 584.

222. 223. Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι — Κάλλιφ' ὅτ' — Memorabile Scholion est ap. Bentlei. „ἄτοποι οἱ δύο στίχοι." Certe iis carere poterat narratio. Et de Tydeo memorandi locus nunc non erat. Etiam μνᾶσθαι cum casu quarto offendit in Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι, cum vbique id cum casu secundo iungatur in Homero; neque aduersantur loca I, 523. 4. Π, 697. Od. Ω, 122. de quibus vide suis locis. Potest tamen reponi, Τυδέα, poni absolute; *quod ad Tydeum attinet.*

225. ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι. Vrat. a. et Townl. a pr. m. τὸν δῆμον.

226. ἔγχεσι δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα. Ven. cum Leid. et vno Vindob. ἔγχεα quod et in Ven. B. legi necesse est, etsi Schol. B. praefixum est ἔγχεσιν. Est quoque ἔγχεα in Harlei. Townl. Mosc. 3. et a m. sec. in Mosc. 1. tum in Ald. 2. et seqq. iterum reuocauit ἔγχεσι Turnebus. Hoc, ἔγχεσι, exhibent Sch. br. et Eustath. Apud Bentl. Scholion: ἔγχεα. γρ. καὶ ἔγχεσι. In Schol. A. Zenodotus fertur legisse ἀλλήλους, legerat ideo: ἔγχεσι δ' ἀλλήλους ἀλεώμεθα. Omnino praestat ἔγχεσι, pro σὺν ἔγχεσιν. ὀρεξάμενοι ἀλλήλων ἔγχεσι.

227. πολλοὶ μὲν γάρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι. Harlei. cum Vindob. Τρῶες ἐμοί. tum κλητοί τ' ἐπίκουροι Mori. Barocc. Vrat. a. cum binis Vindob. ſicque expreſſum apud Plutarch. de frat. amore p. 485 E. idque probandum eſſe arbitror; ſunt enim τηλέκλητοι, longinquis terris euocati, arceſſiti, ſup. 111. cf. ad Λ, 220.

228. ὅν κε θεός γε πόρῃ καὶ ποσσὶ κιχείω. Primo θεός τε καὶ poſtulat grammatica ratio: etſi in γε conſentit ſcriptura: niſi quod Cant. ὅν τε θεός τε πόροι. Vltimum hoc πόροι eſt quoque in Harlei. vno Vindob. Euſtath. ed. Rom. Lipſ. ſed ſuperſcripto altero, et praefert Bentleius. Scribi ita poſſe vulgari vſu, nemo dubitet: Eſt quoque Od. X, 7 εἴσομαι, εἴ κε τύχοιμι, πόρῃ τε μοι (in al. πόροι) εὖχος Ἀθήνη. Nec minus bene tamen et ex Homerico more, coniunctiui ponuntur πόρῃ et κιχείω. v. diſputata in Exc. ad E, 212. Etiam Schol. br. πόρῃ, περιποιήσῃ. παράσχῃ.

229. ὅν κε δύνηαι. Scripſerat Tyrannio δυνῆαι. Addunt Sch. A. ergo et δυνῶμαι ſcribere debuit. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ ἄλλοι." Scilicet, vt τιθῶμαι, ἱστῶμαι, διδῶμαι, ſic et eſſe voluere δυνῶμαι. At alii ἐὰν δύνωμαι ex δύνημι praetulere: v. Etymol. in δύνωμαι. recte, niſi etiam δυνάω vel δυνέω, fuit, vt τιθέω, ἱστάω, διδόω, vnde iſta forma producta proceſſiſſe putanda erat.

230. τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν. Primo ἐπαμειψόμεθ' duo Vindob. probandum ex grammatica accuratiore. tum ἀλλήλων Porphyr. Qu. Hom. ad 234.

231. εὐχόμεθ' *profitemur et declaratum eſſe volumus.* Gl. in Moſc. 1. διαβεβαιούμεθα.

232. φωνήσαντε — ἀΐξαντε. Ergo poeta ingratum ſonum euitare noluit? nec fuit: ὡς ἄρα φωνήσαν τε, καθ' ἵππων ἀΐξαντες· χεῖρας δ' ἀ.

233. καὶ ἐπιστώσαντο Euſtath. accedit Vrat. a. ſuauiore metro, Bentleio quoque iudice. Poteſt tamen alius in ſpondeis firmitatem reperire ſibi videri. Lubricum enim aurium iudicium. De vocabulo v. ad Φ, 286 πιστοῦν τινα, fidem exigere. πιστοῦσθαι, fidem dare.

234. Ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς. Trepidant in h. l. veteres ap. Schol. B. et Leid. quod poeta videtur reprehendere liberalitatem Glauci, et generoſum eius animum ſtultitiae arguere. Eſt quoque inſerta Porphyrii quaeſtio: in qua iudicium hominis, vt in ceteris, deſideres. Ariſtotelis tamen iudicium exegeticum et hic, et ſaepe alibi, non minus deſidero, ſi ille, eodem teſte, rem ita expediuit: Homerum reprehendere factum, οὐχ ὅτι τὰ πλείονος ἄξια ὄντα προήκατο, ἀλλ' ὅτι ἐν πολέμῳ, καὶ χρώμενος, προήκατο (ſcil. arma dedit, quibus ipſe vtebatur). Alii, inter quos Porphyrium refert Euſtath. ad h. l. et ad I, 377. voc. ἐξέλετο acceperunt ἀντὶ τοῦ ὑπερηύξησε τῇ φιλότητι. — τὸ ἐξελεῖν γὰρ δῆλον καὶ τὸ εἰς μέγα ἆραι καὶ αὐξῆσαι, (hoc eſſet ἐπαίρειν, ἐπαίρεσθαι non ab αἱρέω vel ἕλω.) ὡς ἐν τῷ· κούρην, ἣν ἄρα μοὶ γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν. (Jl. Π, 56. quod parum accommodatum. Voluere ſcilicet hoc, ἐξέλετο eſſe, ἐξαίρετον ἐποίησεν, vt eſſet: animum ac voluntatem eius inſignem et conſpicuam reddidit, vnde et Tzetza in Homeric. 125 reddidit ἐκύδανε. Alia ineptiora referre piget. Satis conſtitutum eſt vſu et exemplis, φρένας ἐξέλετο Ζεὺς de ſtulto conſilio dici. Inf. I, 377. T, 137. P, 470. Σ, 311. Sic de Iphiclo, qui Thebis Tirynthem migrauerat Heſiod. Sc. H. 89. Saepe hoc inter potentiae deorum exempla refertur; alias in puniendo ſcelere; tum conuenit cum τῷ βλάπτεσθαι propter ἄτην. v. Jl. I, 508. O, 724. Multi ſimiles verſus in Tragicis, v. c. ap. Grotium in Excerpt. Trag. p. 461. et illud Simonidis: ῥέα δὲ θεοὶ κλέπτουσιν ἀνθρώπων νόον, *eripiunt mentem ſanam.* Argutatur de Diomedis auaritia et Glauci ſtultitia Maximus Tyr. diſſ. VI, p. 88. XXXIX, p. 236. XL, p. 253. Sitne verſus ab Homero profectus an ab alio, dubitari poteſt vt de ſexcentis aliis; probari poteſt nihil.

Perperam in hanc diſputationem interpretes afferunt ſenſus noſtros, ex quibus generoſus animus in Glauco commendari debuerit, non ad ſtultitiam referri; noluiſſe illum auo Oeneo in munificentia cedere, aut gaudio agni-

ti hospitii elatum rem suam prodige effudisse. Aliena haec sunt ab heroica vita; quandoquidem rudiorum hominum animos multo magis rei pretiosae admiratio ferit, quam liberalitas in munere dando tangit; pudoris autem in accipiendo iudicium est parum morosum. In Odyssea Vlysses munera hospitalia corrogat sine omni pudore; idemque munerum copia ac numero felix praedicatur. Itaque h. l. permutant scuta Glaucus et Diomedes, quae ad manum sunt; nullo cum respectu pretii; poeta autem iudicium suum apponit ex sensu hominum de pretio: nullo cum respectu ad animi generosi notionem in dando munere. Exprimit autem iudicium suum verbis vulgaribus: eum *plane non cogitasse* de pretio; stulteque fecisse, non deliberate.

Iam autem, quicquid fit, praeter morem et expectationem, ex veterum hominum sensu refertur ad deos, tanquam auctores, etiam quae perperam, praue; ac stulte fiunt. Ita Pharao non obtemperabat Mosis postulatis, stolide; et facere hoc dicitur deo auctore; sicque multa alia. Quod itaque nostro sermone diceremus, Glaucum arma sua permutasse, nec cogitasse de suorum armorum pretio; hoc antiquo more extulit poeta.

235. τεύχε' ἄμειβε· pro ἀμείβετο. Apollon. ἀμείβεσθαι· — ἐπὶ δὲ τοῦ ἐναλλάσσειν· ὃς πρὸς Τυδείδην Δ.

τεύχεα, vt ὅπλα, accipio de scuto; quod manu tenebant; nam thoraces exuisse non fit probabile. Grammatici ap. Sch. B. ad balteum et ensem referunt. Nec tamen video, quomodo per τεύχεα ea declarari possint; etsi pro locis diuersis diuersus significatus est; modo τεύχεα sunt clipeus, galea cum hasta; modo clipeus et hasta; modo solus clipeus: Γ, 89. Φ, 301. Nec tamen huius clipei in Diomedis manu vlla praeterea memoratio fit.

236. χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων. Locus alius memorabilis, et passim notatus, quo constat, rationem inter aes et aurum vulgo habitam fuisse fere decuplam, vt C. aeris libris redimeres IX. libras auri. Dubi-

tare tamen licet, an poeta pretium metallorum tam subtiliter constituere, nec omnino alterum altero pretiosius munus declarare voluerit.

ἐννεαβοίων. Sch. A. et breu. „metro prohibitus dixit pro δεκαβοίων, quae sunt δέκα βοῶν ἄξια." Puerile monitum appellat Clarke, licuisse enim poetae ἑκατόμβοια δεκαβοίων dicere. Fuisse, qui ad numos boue signatos indocte versum referrent, narrat Pollux IX, 60. 73.

Versum recitat Aristoteles de Morib. V, 11. vbi docet, neminem ἀδικεῖσθαι ἑκούσιον. Abiisse eum in prouerbium, constat vel ex Cicerone ad Attic. VI, 1.

Ceterum in promtu est suspicari, trinos hos vss. 234. 5. 6. ab alia manu venisse; suspicari vtique licet; enimvero, quod assensum aliis extorqueat, suppetit nihil; et relinquenda res est vniuscuiusque sensui. Versus esse ita comparatos, vt iis carere bene possis; eos non bene cohaerere; inesse quae parum subtiliter dicta sint, et sic porro, recte censeas; verum haec non expugnant inficiantis peruicaciam. Sicque res se habet in sexcentis similibus aliis.

237. ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ Φηγὸν ἵκανε. — quod Σκαιὰς appellat, quae antea erant Δαρδάνιαι (E, 789. X, 194. 413.) Nomen duxisse videntur ex eo, quod respectu alterius portae vel partis ad laeuam spectabat ea porta. Ex ea, via ad littus ducebat. — Pro Φηγὸν, quam Ald. 2. recepit, erat in Flor. Ald. 1. πύργον. quod et codd. habent duo Vindob. Cant. et superscript. in Mori ms. in Harlei. et in Lips. Vrat. b. A. Mosc. 1, 2. Vindob. porro Ven. A. Sic quoque Apollon. Lex. et Hesych. in ὡς. et hanc veram esse lectionem non dubito; iunguntur enim sollenni more πύλαι et πύργος, nam ad portas erat turris, et πύργος apud portam Scaeam notus iam est ex Il. Γ, 149. 154. Minus bene iunguntur Σκαιαὶ πύλαι καὶ Φηγὸς, etsi ea haud longe a porta esse potuerit: vt colligas ex Il. H, 22. et Φ, 549. Quominus tamen hoc reponerem, retinebant me duo alia loca, in quibus hic versus repetitur I, 354. et Λ, 170. vbi Φηγὸς constanter etiam

in iisdem codd. qui h. l. πύργον habent, legitur; itaque contra codd. consensum duo loca mutare haud ausus sum.

239. ⟨ propter figuram (sane notissimam): εἰρόμεναι παῖδας pro περὶ παίδων, vel, vt B. ὑπὲρ παίδων; appellatur Homericum schema. Prouocant itaque ad h. v. grammatici, v. c. Schol. Aristoph. Nub. 167. Quod ἔρεσθαι, εἴρεσθαι etiam est ἐρωτᾶν, hoc loco laudato docent grammatici. v. Etymol. p. 304. Respicit quoque hunc locum Apollon. Lex. in εἴρετο p. 247. sed corrupte. v. Villoif. et Slothouwer. Sitne ϝειρομεναι, v. in Exc. de Digammo.

ἔτας. Longa est disputatio super etymo, quae nihil ad poetam facit, in Sch. A. cuius extrema pars emendanda est ex Eustath. p. 641, 56. (οὔτε δῆμος οὔτ' ἔτης ἀνὴρ est in fragm. Aeschyli, etsi in Supplic. 255 occurrit: ἐγὼ δὲ πρός σε πότερον ὡς ἔτην λέγω ἢ τηρὸν ἱροῦ ῥάβδον, ἢ πόλεως ἀγόν. Alterum fragmentum adscriptum est Euripidis, in fragm. inc. ap. Beck. CCXX.) Porro ἔτης et ἐτής scripserunt, hoc quidem Alexio, repugnante Ptolemaeo Ascalonita, at antiqua scriptura fuit ϝετης. Tenendum est sensum vocis patere latius. Apollon. Lex. (ad I, 460) ἔται· πολῖται, ἑταῖροι, συνήθεις. Repetit ea Hesych. et v. Etymol. h. v. Esse idem, quod ἑταῖροι, pronuntiat quoque Schol. Apollon. I, 305. Mansit vsus voc. ἔται in vsu ap. Dores, vt discimus e Thucyd. V, 79 extr. — Ceterum scriptum esse debuit κ. τε ϝετας τε (alioqui κασιγνήτους θ' ἑτάρους τε dixisset) cf. I, 460. Π, 456. Od. Δ, 16. Et id ipsum quod h. l. legitur, aliquoties repetitur in Homero; etiam in Apollon. III, 1125.

241. πάσας ἑξείης. ⟨ quod in nonnullis legitur: πᾶσι μάλ' ἑξείης, vt ad deos referatur. De altero hemistichio nil monetur.

242. Vss. sequentes ad 250. sunt pro loco classico de aedibus veterum, in primis regum, in heroica aetate. Nam sequiorum aetatum aedes ad aliam formam fuere descriptae. Aeui igitur heroici aedium haec fere species et descriptio fuisse videtur:

Erat area maceria, pariete, fepto, inclufa, quod erat ἕρκος; portam ἕρκους ingreffis patebat αὐλή, in quam progreffi perueniebant ad δόμον, hoc eft, ad partem aedium primariam, quam fi ingreffus effes, excipiebat te magnum atrium, feu coenaculum (*Saal*) δῶμα, dictum faepe et ipfum δόμος: in quo paterfamilias hofpites admittebat, epulas habebat. Sed aedes circumdabat, anteriore vtique parte, porticus, αἴθουσα, cuius media pars ante fores *veftibulum* erat aedium, columnis aliquot fubnixum, ita vt fubter eo negotia agitari et confeffus haberi poffent. cf. Apollon. III, 235—8. vetuftiora advmbrantem; et Od. H, 81 fq. de Alcinoi domo. Porticus porro feu eadem continuata, feu alia circumdabat ἕρκος ab interiore parte feu latere. Porticuum vfus negotiis et curis familiae deftinata erat: vt etiam pro cubiculo effet, quo noctu cubarent. His aedibus, huic δόμῳ, adiectae erant ad latus et a tergo plures aediculae, οἶκοι, θάλαμοι, figillatim pofitae, quas habitabant liberi patrisfamilias et generi; erant etiam cafulae in vfum vernarum. Amplectebatur hos quoque οἴκους porticus iis praetexta. Videntur tamen etiam fuiffe οἶκοι fparfim et feiunctim pofiti. Plures oecos, θαλάμους, cubicula, intra vnam domum, nondum norant; fed familiarium quisque fuam habebat domum, feu cafam.

Iam apparet Πριάμοιο δόμον dictum effe h. l. latius de tota συνοικίᾳ intra aulam; nam erant θάλαμοι ἐν αὐτῷ. quod non de ipfis regis aedibus accipi poteft. Porticus videntur fuiffe plures, ξεστῇσ' αἰθούσῃσι τετυγμένον. Thalami ifti feu domus erant quinquaginta, et hi quidem ex lapidibus politis, deinceps ordine exftructi, et a filiis Priami cum coniugibus inhabitati. Alia parte, forte, ex aduerfa, etiam ἔνδοθεν αὐλῆς, pari ordine, erant duodecim thalami, feu domus, quas totidem generi Priami cum coniugibus tenebant: θάλαμοι τέγεοι dicuntur, variata oratione; e polito lapide exftructi etiam hi.

Vitae itaque negotiis vacabat paterfamilias cum liberis in domo primaria, in magno illo δώματι feu atrio, aut

etiam in veſtibulo; multo magis rex curis publicis; noctem in ſua quisque domo exigebat. Interdiu in aedibus primariis conueniebant omnes, noctu in ſuam quisque domum diſcedebat; inſpice Od. Λ, 424 ſq. de Telemacho.

Ex vſſ. 313—318 apparet, Paridem habitaſſe aedes a ceteris ſeiunctas ac diuerſas: nam ipſe eas exſtruxerat adhibitis architectis inter Troianos probatiſſimis; erat *αὐλή*, et *δῶμα*, et *θάλαμος*, vt in Priami aedibus; *θάλαμος* erat interioribus aedium partibus adiectus, in quo degebat Helena, et herus dormiebat cum hera. Erat tamen Paridis domus contigua Priami et Hectoris domui vſ. 317.

Matrisfamilias thalamus etiam ſeruas et filias recipiebat; videtur ille in alto poſitus fuiſſe, columnis forte porticus ſubnixus. Nam in Vlyſſis aedibus Penelope adſcendit ad *ὑπερῷον*, ſuperiorem aedium partem vt ad *θάλαμον* ſeu *δόμον* et *οἶκον* perueniat; vnde et *ὑπερώϊον* interdum pro ipſa habitatione ponitur, etiam puellarum: cf. Od. A, 328 ſq. Δ, 751. et al. O, 516 et de puellis ſup. B, 514. Π, 184. Plura de his notanda erunt ad Odyſſeam. Cum nullus eſſe poſſit plenus fructus, niſi rem ante oculos poſitam habeas: non refugi habitationem vitae heroicae adumbrare.

243. *ξεστῇς αἰθούσῃσι τετυγμένον — δόμον.* Ven. Mori et al. *ξεστῆς*, perpetua varietate in tertio caſu; etiam Υ, 11.

αἰθούσῃσι. αἴθουσα eſt porticus, ab altero latere, aedium parietem habens, ab altera parte inter columnarum, quibus tectum domus prominens innititur, interualla caelum et ſolem excipiens. Fuit talis porticus non modo aedium, verum etiam ſepti, *αὐλὴν* cingentis, interiore parte. Inf. I, 468. 9 Phoenix narrat de fuga ex patris domo: erant duo ignes, *ἕτερον μὲν (πῦρ) ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς, ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ πρόςθεν θαλάμοιο θυράων.* igitur duplex eſt *αἴθουσα αὐλῆς* et *αἴθουσα θαλάμου*, ſ. domus, quam Phoenix habitabat, ſeor-

sum á patris aedibus. Porticus vtrinque ducebat ambulantem ad πρόδομον, qui est ante fores aedium. Portam domus (θαλάμου) egressus Phoenix ὑπέρθορεν ἑρκίον αὐλῆς vs. 471. At Υ. 10. 11 conueniunt dii ἐν δώματι, sine pariete, sed innixo vtrinque αἰθούσαις. De etymo et etymi ratione multa disputant grammatici: Sch. A. Sch. br. etiam inf. ad I, 469. cf. Hesych. et priore loco Apollon. Lex. Simplicissimum erat ἀπὸ τοῦ καταίθεσθαι ὑφ' ἡλίου ducere; quod Apollon. p. 57 apponit, nam ab vno latere porticus solem admittit: Etymol. αἰθούσῃσι· στοαῖς ταῖς καταλαμπομέναις ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Apud Polluc. I, 7 καὶ αὐλὴ, τὸ ἔνδον, ἣν αἴθουσαν Ὅμηρος καλεῖ. vltima male assuta sunt; sunt enim diuersa. Verbo: αἴθουσαι sunt, quae serius dictae στοαί. Eustathius ait vulgari lingua (qua tum vtebantur homines) τῇ δημώδει γλώσσῃ, eas dici ἡλιακά. Ceterum in Veneto obseruo vbique scribi duplici sibilo αιθουσσα. an ille scripsit αἴθουσσα pro αἰθόεσσα?

ξεστῇς αἰθούσῃς, ἐκ λίθων ξεστῶν· vt et interpretatur Schol. Theocr. VII, 25.

244. πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο. Scribi ἔνεσαν cum Aristarcho notat Sch. A. Putabam alios legisse ἦσαν· sed video obseruationem respicere accentum; ex ἦσαν, ἔσαν, debebat esse ἐνέσαν; scribitur tamen ἔνεσαν vt ex κατεῖχε, κάτεχε.

De numero filiorum Priami et filiarum v. ad Apollod. not. p. 761. cf. inf. Ω, 495. Virgil. Aen. II, 503.

245. πλησίοι ἀλλήλων. Barocc. Ven. Vrat. omnes. Mosc. 3. πλησίον. sicque iterum vs. 249. Pro ἐνθάδε etiam hic alii ἔνθα δέ.

246. κοιμῶντο — παρὰ μνηστῇσ' ἀλόχοισι. Sic etiam Ven. At Schol. A. ἐν ἄλλῳ παρ' αἰδοίῃσ' ἀλόχοισι. quod sequitur inf. 250. Habet tamen id et h. l. Vrat. b. et παρ' αἰδοίῃς Townl.

κοιμῶντο, non sine caussa appositum; non διητῶντο, quia interdiu extra suas aedes in atrio vel foro versabantur homines.

247. Obſcurum eſt Scholion B. ad h. v. quod adſcriptum eſſe debuit antecedenti verſui: ἴσως οἱ περὶ Ἕκτορα ἀνδρωθέντες καὶ βασιλικοὶ γεγονότες, ἀπέστησαν τοῦ πατρός. Reſpexerat auctor Scholii ad vſ. 317 ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἕκτορος. — Probabile ſit, vt Paris habuit, ita et Hectorem, natu et dignitate praecellentem, inſigniorem inter ceteros fratres domum habuiſſe.

Pro ἐναντίοι eſt ἐναντίον in Vrat. b.

247—250. Townl. in margine adſcriptos habet; incuria librarii, non conſilio.

248. δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι. ⸓ ἡ διπλῆ, ὅτι ὑπερῷοι ἦσαν, δι' ὃ τέγεοι, ἵνα μὴ διοδεύωνται. Sch. A. Videntur vltima ſignificare: ne ad eos thalamos perueniri poſſet; quod in Sch. B. eſt, ὑπερῷοι ἐπὶ τοῦ τέγους ᾠκοδόμηντο — πρὸς τὸ μὴ ὁρᾶσθαι συνεχῶς ἀνδράσιν. diſertius Philemon mſ. ap. Villoiſon. ad Apollon. Lex. p. 639 ἵνα μὴ διοδευομένων τινῶν κατοπτεύωνται αἱ γυναῖκες. Etiam Sch. br. τέγεοι. ὑπερῷοι. Sic et Apollon. Lex. in τέγεοι, et Heſych. Etymol. τέγεοι, ὑπερῷοι. ὑψηλοί· ἢ οἶκοι, στοαί. Etiam Euſtath. p. 639 extr. τεγέους accipit ἀντὶ τοὺς ἀνωγείους, (vt etiam Philemon mſ. apud Villoiſ. l. c. interpretatur: de ea voce v. Suidas. cf. Lexic. N. T. Schleuſsneri viri doctiſſimi h. v.) Pergit Euſtath. ἐπὶ τέγει ἑτέρου οἴκου ἀναστάντας, ὑπερῴους, πολυστέγους, πολυωρόφους, ἵνα μὴ, διοδευομένων, φασὶ, κατοπτεύωνται αἱ γυναῖκες.

Vides omnes veteres ſtatuere τεγέους δόμους eſſe thalamos feminarum in ſuperiore aedium parte exſtructos. Eos tamen falli manifeſtum mihi eſſe videtur: non enim feminis, ſed, eodem modo, quo L. illi antea memorati θάλαμοι, h. e. οἶκοι, maritis cum coniugibus hi XII. thalami, h. e. οἶκοι, erant exſtructi; nullum igitur diſcrimen eſſe potuit; variauit modo poeta nomen, vt τέγεοι ſit epitheton ornans, quia domus illae habent στέγος, tectum, nec ſub dio ac ſole apertae ſunt: εὔστεγοι καὶ ὑπώροφοι, vt ap. Schol. Lycophr. 350. Nam et τὸ τέγος, vt Latine tectum, ſimpliciter modo ſuperiorem aedium

partem, qua ea tegitur, modo totam domum, modo τὸν οἶκον, atrium, caenaculum, denotat, vt Od. A, 333 et al.

θάλαμοι τέγεοι, inuerso ordine recitat Schol. Lycophr. l. c. 350. τέγεοι (ἐκ) λίθοιο, λιθοστεγεῖς.

249. πλησίοι ἀλλήλων. Ven. cum aliis etiam h. l. πλησίον, vt vs. 245. Pro ἐνθάδε Vrat. b. ἔνθά γε. nam sic solent librarii accentum geminare: ἔνθάγε, ἔνθάδε, ἔνθὰ, indocte.

250. παρ' αἰδοίης ἀλόχοισι. Sch. A. παρ' αἰδοίησ' ἀ. sic Aristarchus in alio: „παρὰ μνηστῇσ' ἀ." vide ad vs. 246. μνησταῖς Mori, vt et alii aberrant ab Ionica forma. In Hesych. παρ' ἐδοίησι emend. παρ' αἰδοίησι. παρὰ ταῖς αἰδοῦς ἀξίαις.

251. ἠπιόδωρος — μήτηρ. Sch. A. B. δῶρον παρὰ τῆς φύσεως ἔχουσα εἶναι ἠπία. Male, contra analogiam; cui conuenit magis Apollonii Lexic. ἤπια καὶ προσηνῆ δωρουμένη κατὰ τὴν παιδοτροφίαν. Eadem fere habent Hesych. Etymol. Suidas Sch. br. Infra X, 83 ad λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχε hunc versum aduocat Schol. Townl. Scilicet epitheton est compositum pro simplici ἠπίη.

ἐναντίη ἤλυθε. Mosc. 2. ἀναντίον.

252. Λαοδίκην ἐσάγουσα. *Laodice* filia Priami natu maxima, matrimonio iuncta Helicaoni Antenoris filio Γ, 122. 3. 4. Fabulae de ea plures fuere in cyclicis et tragicis. Vrbe capta diis inuocatis, vt terra sibi dehisceret, antequam captiua abduceretur, voragine terrae illa hausta est; Quint. Paralip. XIII, 544 sq. Lycophr. 316. 317. et ib. Schol. ad 314 tumque Electra, vna ex Pleiadibus prae moerore se septenis stellis subduxit, ibid. et al. Tryphiod. 649 sq. At Polygnotus in Lesche Delphica Laodicen inter Troades s. Troianas captiuas abducendas pinxerat, v. Paus. X, 26 f. et iterum inter Troades (de qua pictura memorat Pausan. I, 15. p. 37) in Poecile Athenis, et hic quidem Elpinices, Cimonis sororis speciem ei induerat, ap. Plutarch. Cim. p. 481 A. Aliae fabulae fuere de Laodice ante bellum illatum Tro-

lanis amata ab Acamante, qui vna cum Diomede ad repetendam Helenam Troiam missus fuerat: Lycophr. 495 et ibi Schol. Exposita haec erant copiose ab Euphorione, vt intelligo comparato Pauf. I. l. p. 864. et Schol. Lycophr. 495. Pro Acamante Demophoontem alii memorauerant apud Plut. in Thes. p. 16 B. in fabulis Aethrae, Thesei matris, quarum mentio facta sup. ad Γ, 143. 4.

Alia Laodice ab hac diuersa, Agamemnonis fuit filia inf. I, 145. 287.

Λαοδίκην ἐςάγουσα. Conuenit inter interpretes, esse pro *εἰςιοῦσα εἰς τὴν τῆς Λαοδίκης* vel *πρὸς τὴν Λαοδίκην. εἰςπορευομένη πρὸς τὴν Λ.* Sic Sch. B. et Porphyr. in eodem Scholio cum Sch. br. et Eustath. Est ergo vsus loquendi idem qui in *ὑπάγειν, προάγειν, ἐξάγειν, παράγειν,* vt neutraliter ponatur, sc. subint. *εἰςάγουσα ἑαυτήν.* Hesych. in *ἀγυιά· χρῆται γὰρ καὶ τῷ ἄγειν ἀντὶ τοῦ Φοιτᾷν καὶ ἔρχεσθαι Ὅμηρος· ὡς ὅταν λέγῃ· Λαοδίκην ἐςάγουσα.*

Bentleius quaerit, annon scriptum esse debuerit *Λαοδίκηνδ',* vt *Πηλείωνάδ',* Ω, 338. Stephanus suspicabatur *Λαοδίκην ἐς, ἄ.*

Cur autem poeta hoc apposuerit, vt Hecubam ad Laodicen visendam prodiisse narraret, quaerunt veteres, in his Porphyr. Quaest. Hom. 17. qui locus in Sch. B. insertus est, et caussam satis sagaciter reperiunt, in narratis sup. Γ, 121 sqq. vbi Iris, Laodices facie assumta Helenam in murum vrbis abduxerat. Aiunt, Hecubam matrem re comperta venire ad filiam sciscitatum, caussam rei, quod Laodicen ipsam domo exiisse putabat.

θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην. nimis morose grammatici poetam sui oblitum arguunt, quod idem inf. N, 365 Cassandram etiam *εἶδος ἀρίστην* dixit.

253. *ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ* — Harlei. *ἐν δ' ἄρα.* Tum *ἐν — φῦ* pro *ἐνέφυ τῇ χειρὶ αὐτῆς.* primo nunc occurrit: *ἐμφῦμι,* inhaereo, implico me. Vnde *ἐμφύεσθαι τοῖς χείλεσί τινος.* et *ταῖς χερσὶ,* pro *δεξιοῦσθαι.* v. Hesych. *φῦ χειρὶ* et Notas.

254. πόλεμος θρασύς. Vt femel poeticam audaciam in epithetis attingam, qua factis et actibus tribuuntur epitheta eorum, qui facta committunt, incredibili cum varietate, et fermonis in diuerfis linguis diuerfitate, inprimis in his, quae cum animi motibus coniuncta funt. Itaque *pugna* eft *afpera*, *faeua*, *ferox*, *fera* et h. l. *animofa*, πόλεμος θρασὺς, hominum qui audacia vtuntur.

255. ἤ μάλα δὴ τείρουσι δυςώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν. Barocc. τρίβουσι. δυςώνυμοι. de hac voce folus Euftath. agit diferte; e quo teneas faltem haec: δυςώνυμον poffe effe mali et infaufti nominis; at h. l. nominis inuifi, auditu ingrati, ideoque fimpl. inuifum, abominandum. Μοῖρα δυςώνυμος Jl. M, 116.

Ceterum haec et cum et fine interrogatione accipi poffunt; vt Clarke monuit. Vellem feqq. σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκε poffe per interrogationem accipi: num tu forte ea de cauffa huc venifti, vt diis fupplicares?

257. ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν. Barocc. πόλεως. Notant grammatici, quod ἄκρης πόλεως diremtum pro ἀκροπόλεως dictum. Praeiuit Apollon. Lex. h. v. Et hoc eft, quod Hefych. innuit in ἄκρης πόλεως. Colligi ex hoc loco poteft, Iouis templum in arce fuiffe: adde X, 172. Certe fuit ara Iouis Hercei, de qua v. Excurf. XI ad Virgil. Aen. II. cuius fignum in praeda fuit affignatum Sthenelo, v. Paufan. VIII, 46. add. Quintum XIII, 433—6 vbi eft ἀμφί τε βωμὸν Ἑρκείου. Alia Iouis ara erat in Ida Jl. X, 171. 2. Innotuere praeterea duo templa in acropoli, Apollinis E, 446 fqq. Mineruae fup. 88. et inf. 297.

260. ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι. ℥ quod alii κ' pro κε, alii pro καὶ accipiunt, ideoque modo δέ κ' modo δὲ κ' fcribunt. Alterum hoc facit Ariftarchus. (cf. ad Υ, 311.) et hoc recte; itaque repofui. Nam effe debet futurum; tum vero tu et ipfe recreabis te, feu recreato te: nec bene pendet ab ὄφρα. Similiter Od. Γ, 255 Ἦτοι μὲν τόδε κ' αὐτὸς ὀΐεαι. Alioqui deleto δὲ praeftat:

ἔπειτα καὶ αὐτός. ὀνήσεαι. Sch. br. ὠφεληθήσῃ parum accommodate. Hefych. ὄνησιν λήψῃ et mox ὄνησις. ἰσχύς. ὠφέλεια. Immo vero ὀνέω, proprie iuuo, profum, etiam pro recreo cibo ac potu dicitur Od. Ξ, 415 πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθα, T, 68 σαιτὸς ὄνησο. hinc ὄνειαρ et ὀνείατα, toties pro cibis. βρώματα.

261. ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι. Bentl. hinc emendat Hefych. κεκμηωτοί. κεκμηῶτι κεκοπιακότι.

Ceterum ad 261. 265 disputant grammatici, quomodo repugnantia haec de vini effectu iudicia matris et filii componi poſſint. vide ad v. 265. — Schol. Ariſtoph. autem hinc illuſtrat vſ. 91. Equit, Οἴνου γὰρ εὕροις ἄν τι πρακτικώτερον;

262. ὡς τύνη κέκμηκας ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν. — quod maxime Doricum eſt τὸ τύνη. (vt ἐγώνη. atqui hoc iam E, 485 lectum fuit.) Porro ἔτῃσι. πολίταις Ven. B. vide ad 239.

ὡς ſcribitur, quo ſenſu? Vulgo verſus iungitur cum anteced. et redditur: *quemadmodum*. parum commode. Alii reddunt *ſic*: tum ſcribendum erit ὥς, et dirimenda ſententia. Amplectar hoc, niſi malis ὡς pro ἐπεὶ dictum accipere.

263. τὴν δ' ἐπαμείβετ' Vrat. a.

264. — „quod ἄειρε pro πρόσφερε. δίδου." Et hoc iam in Apollon. Lex. h. v. p. 40. et inde in Hefych. Suid. et Schol. Sophocl. Ai. 545. Eſt ſcilicet ἀείρειν, αἴρειν, βαστάζειν. vt mox 293 ἀειραμένη. In Schol. et Euſt. occurrit πότνια μῆτερ quod et Moſc. 1. habet.

265. μή μ' ἀπογυιώσῃς. — πρὸς τὸ δοκοῦν μάχεσθαι· 261. 265. Diximus iam ad 261 laborare veteres in hoc disſidio iudiciorum de vino componendo. Fuit et ζήτησις ac λύσις, quae, haud dubie e Porphyrio, in Ven. B. et in Sch. br. appoſita eſt: qua melius, quam multis aliis, careremus. Facillima reſponſio erat: pro diuerſis perſonis diuerſa dici. Et bene Ven. A. ἐστὶ δὲ διάφορα τὰ λέγοντα πρόσωπα· καὶ ἑκάτερον πρός τι λέγεται. At enim ſimplicia non ſemper ſequuntur viri docti. Ait igitur Porphyrius: ali-

ter iudicare de vini vi aniculam vini amantem, aliter iuuenem calidum — mediocriter feſſum vino recreari; non aeque prorſus viribus exhauſtum, — vinum recreare cum cibo hauſtum; at Hectorem eſſe ieiunum cibi; — tandem *μένος* duplici modo dictum, et *ἐπὶ θυμοῦ καὶ ὀργῆς* et *ἐπὶ δυνάμεως*· iram Hectoris remitti potuiſſe vino ſumto. — Repetit haec Ven. B. ad 260. ibique et 261 aliam adiungit rationem expediendae difficultatis, vt ſit hyperbaton in ſententia, et iungantur reliqua, poſt *ἄξομαι* autem ſubiiciatur hoc *μή μ' ἀπόγυιώσῃς*. Vides quam parum fructuoſa ſit haec grammaticorum ſubtilitas. Ex his ſua compilauit Euſtath. Ex iisdem intelligi poteſt, quid ſibi velit librarius Townl. qui verſus litteris ſignauit, vt ſe excipiant 264. 266. 7. 8. 265.

μή μ' ἀπογυιώσῃς. Sic recte vbique, etiam Ven. Lipſ. Sch. br. quae bene reddunt *οἷον ἐκλύσῃς ἐμοῦ τὰ μέλη*. Euſtath. Etymol. et ipſe Plato in Cratylo To. I. p. 415 A. Apollon. Lex. legerat, *ἀπογυιώσεις. ἀποχωλώσεις. βλάψεις*. et Heſych. *ἀπογυιώσεις. ἀσθενῆ ἢ χωλὸν ποιήσεις*. quod ſequitur *λάθωμαι*, nil impedit; ex more Homerico. Pro *ἀπογυιοῦν* eodem ſenſu *γυιοῦν* Θ, 402. Contra *τὸν ἀρκεσίγυιον (οἶνον)* dixerat comicus ap. Athenaeum. cf. Caſaub. X, 13.

Poſt *μένεος* abeſt *δ'* in Flor. ed. etiam Lipſ. Ven. Cant. Vrat. b. Townl. Moſc. 1. 2. Malebat quoque copulam abeſſe Erneſti: nec tamen docuit, quomodo *δὲ* abeſſe poſſit niſi hiante ſententia: cum vbique ita legeretur: *μή μ' ἀπογυιώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι*. Nunc ex Euſt. diſco Ariſtarcheam fuiſſe lectionem *μένεος* ſine *δ'* et cum interpunctione facta. Sic vero exit ſententia haec *μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος, ἀλκῆς τε λάθωμαι*. Ita ſane ferri poteſt lectio; niſi quod durius eſt illud *ἀπογυιοῦν τοῦ μένεος*. Bentleius tamen praefert eam. Sic ſaltem *ἀπογυιοῦν* ſimpliciter erit *priuare*. Produceretur vltima in *ος* propter caeſuram. At Euſtathius multa arguta grammaticorum commenta apponit de verſibus *κοιλιακοῖς*,

τροχοιλίοις, et λαγαροῖς, quae omnia inepta sunt. In Mori et Harl. erat μένεος τ' ἀλκῆς τε.

266. χερσὶ δ' ἀνίπτοισι. quod Zenodotus scripserat ἀνίπτῃσι. Addit Sch. A. οὐκ ἔστι δὲ ἡ εὐθεῖα ἀνίπτης. (leg. ἀνίπτη) In alio Scholio etiam sic ἀνίπτῃσιν legere dicitur Herodianus; at ἀνίπτοισι Aristarchus.

Versus 266—269. exciderunt ed. Flor.

268. αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι. — λύθρον γάρ ἐστι τὸ μίγμα ἱδρῶτος καὶ κόνεως καὶ αἵματος laudato hoc versu Apollon. Lex. in αἴθρῳ p. 64. Similia ap. Hesych. in λύθρον. Apud Etymol. est ὁ λύθρος, τὸ μετὰ κονιορτοῦ αἷμα. cf. Sch. A. ad Y, 503. Laudat hemistichium Apollon. Lex. in πάλος et explicat μεμολύσθαι τὸ πεπαλάχθαι (Od. X, 406) vt Etymol. respectu ad nostrum locum πεπαλαγμένον, μεμολυσμένον καὶ κατεστυμμένον. add. Hesych. h. v. (A πάλλειν, vibrare, πλάσσειν, percutere, adspergere, maculare.) Vsus est his vocibus poeta iterum Od. X, 402. Ψ, 48. et Jl. Λ, 169 λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας ἀάπτους. add. Y, 503. et sequuti sunt Alexandrini Callim. L. P. 7. et Apollon. III, 1045 pro inungere: Theocr. 25, 225 πεπάλακτο φόνῳ. Alio sensu mox H, 171 πεπαλάχθαι (ἀπὸ τοῦ παλάσσειν, πάλλειν κλήρους) de sorte dicitur vt et Od. I, 331. Sic puto omnia sunt clara.

εὐχετάασθαι scripsere Aristarchus et (Ptolemaeus) Ascalonita. At alii εὐχεταᾶσθαι. quod refellitur, similibus cumulatis per Sch. A. Sunt autem vss. 266. 7. 8. notandi, propter morem et opinionem religiosam de puro et casto.

269. Ἀθηναίης ἀγελείης. „γρ. ἀγελαίης" Barnes. Sed v. sup. ad 128. ἀλλὰ σύγε Ven. vt et 279.

270. ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς. σὺν θυέεσσι. Apollon. Lex. h. v. θυσίαις. At Hesych. θυσίαις ἢ θυμιάμασι. Sch. br. θυμιάμασι, μετὰ θυσιῶν. Sic quoque Eustath. Scilicet τὸ θύος duas notiones habet, et victimae seu sacri et suffitus: vtrum locum habeat, ex loci sententia est diiudicandum. Apud Hesiod. Ἔργ. 338

est *suffitus*: praecesserant μηρία, subiicitur: ἄλλοτε δὴ σπονδῇς θυέεσσι τε ἱλάσκεσθαι. At h. l. sunt victimae ex v. 93 δυοκαίδεκα βοῦς. In Sch. B. legitur: θύεις α ἡμεῖς θυμιάματά φαμεν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ θηλύματα ἀπὸ τοῦ ἐπιθηλύνειν. parum scite. Scribitur quoque θυλήματα. v. Hesych. vtraque voce et Not. ad e. l.

Porro ἀολλίσασαι quod et Etymol. recitat. Vitiose alii ἀολλίσασα ignorato metro, etiam Hesych. et in Apollon. Lex. ἀολλίσασα, συναθροίσασα. In Apollon. I, 863 εἰ μὴ ἀολλίσσας ἑτάρους Brunck e binis codd. ἀολλήσας reposuit, et addit: „Forma ista Homero non vno in loco restituenda." Nihil vero frequentatius forma ζω in actione transeunte. Eustath. ad h. l. ὅτι ποιητικὴ ἡ φίλη λέξις τὸ ἀολλίζειν. In f. Sch. A. „γρ. καὶ γεραιράς." Sed γεραιάς, τὰς ἐντίμους iam vidimus, 87.

271. πέπλον δ' ὅςτις τοι — ἐστὶν — τὸν θές. Barocc. πέπλων δ', sicque Harl. Lips. inter lineas, Mosc. 2. Vrat. a. duo Vindob. At πέπλος Mosc. 3. 1. et Vrat. b. hi posteriores in litura, sicque edd. Aldd. 1. 2. et hinc profectae. Pro eo πέπλον ed. Rom. et ex ea Turneb. Steph. et seqq. doctius sane; firmatum a Veneto et aliis, etiam Schol. Aeschyli VII. ad Th. 101. vbi tamen δ' excidit.

273. τὸν θὲς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν. Excidit Scholion ad hanc stigmen; facile tamen assequaris, spectasse eam ad τὸ θὲς ἐπὶ γούνασιν, cum veteres deam stantem fuisse statuerent, adeoque genua locum non habere putarent. v. Schol. B. cum quo conuenit Schol. Leid. Sed actum hac de re sup. ad vs. 92. vbi monitum est, deae sedentis signum fuisse, non stantis.

275. αἴ κ' ἐλεήσῃ. Vrat. a. εἰ ἐλεήσει vt 94.

277. αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς. quod Ἴλιος feminino genere, ἡ Ἴλιος est.

αἴ κεν. Barnes: „γρ. ὥς κεν." ex interpretamento. Barocc. et Mori ἀπόσχοι cum vno Vindob. Verum cum κεν, ἂν Homerico vsu plerumque subiunctiuus sequitur:

v. Exc. III ad lib. I. et ad E, 212. Exc. Sicque iterum vſ. 275. 281.

278. κρατερὸν μήστωρα Φόβοιο. ς— quod iterum Φόβον pro Φυγὴν dixit, v. ad E, 272. μήστωρα. v. ad Δ, 328. E, 272.

279. ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς — Ven. σύ γε, vt idem ſup. 269.

280. Argutantur veteres (Sch. A. B.) quod Hector ad Paridem diſcedit, non ad Andromachen, ne mater exiſtimet, ſibi eam praeferri.

ὄφρα καλέσσω. Vrat. a. a pr. m. κελεύσω.

281. αἴ κ' ἐθέλῃσ' εἰπόντος ἀκουέμεν, ὥς κεν οἱ αὖθι. Verſum refinxerunt grammatici contra veterem rationem, et contra digammi vſum. Scriptum erat ἐθέλῃ ϝειποντος. ὥς κε οἱ eſt quoque in Cant. Mori. Moſc. 1. etſi vix cum iudicio ſincero. Townl. et Moſc. 2. ὥς καί οἱ.

282. ὥς κεν οἱ αὖθι γαῖα χάνοι. διαστκίη ἡ γῆ, ὥστε χάσματος γινομένου καταποθῆναι. ἢ καταπίοι ἡ γῆ. Ven. A. B. Sch. br. Heſych. Sup. Δ, 182 τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, vbi v. Obſſ. ſicque iterum Θ, 150. P, 417. Transtulit hinc Xenophon notante Euſtathio: ἐπεύχομαι, πρὶν ταῦτα ἰδεῖν, μυρίας ἐμέγε κατὰ γῆς ὀργυιὰς γενέσθαι. At quod inf. 411 occurrit, ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι ſollenni vſu pro mori, ſepeliri, dictum eſt: quod alibi: χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτῃ.

μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα. Moſc. 2. ἔτραφε, quod Homericum videri poſſet; modo maior auctoritas adeſſet. Aliquoties hinc dictum occurrit, μὲν τρέφε πῆμα Τρωσί, etiam ὑποτρέφειν, ἐπιτρέφειν.

284. εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι. Mori γ' εἴδοιμι. At iam ſupra monitum hoc tempus ab εἰδέω, non ab εἴδω frequentari.

285. Φαίην κε Φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι. ς— ἡ διπλῆ, ὅτι τὸ σημαινόμενον· (εἰ) ἴδοιμι τετελευτηκότα, δόξαιμι ἂν ἐκλελῆσθαι τῆς κακοπαθείας, καὶ χωρὶς αὐτὴν (leg. αὐτῆς) γεγενῆσθαι. ἔνιοι δὲ ἀγνοήσαντες, γράφουσιν·

ἄτερ που." Sch. A. Apparet, fuisse, qui ἄτερ που diuisim scriberent, vt esset, (quantum ex Sch. br. colligas, (quae ex his, quae commemorabo, lucem accipient.) pro ἄτερ δὴ, χωρὶς δὴ, dictum; minus commoda iunctura, ἐκλελαθέσθαι ὀϊζύος, ἄτερ αὐτῆς ὄντα (ἐμέ.) Inciderat in talem codicem, qui Mosc. 1. scripserat: Φρένα τέρπου· ἐν ἄλλοις γρ. Φρένʼ ἀτέρπου. (immo Φρένʼ ἄτερ που) εἰ εἶδον αὐτόν, Φησιν, ὀλεσθέντα, ὑπέλαβον ἂν κατὰ Φρένα χωρὶς ταλαιπωρίας καὶ θλίψεως ἐπιλαθέσθαι αὐτοῦ, καίπερ μὴ οὕτως διὰ τὸ Φιλάδελφον ἐπιλαθόμενος. Hinc perspicuum fit, quod in Eustathio legitur: ἰστέον δὲ, ὅτι τε οἱ γράφοντες ἄτερπου (scr. ἄτερ που) ὀϊζύος, ἤγουν κακοπαθείας, ἐννοίας οὐκ ἀστείας προΐστανται.

Fuit quoque Zenodotea lectio: Φαίην κεν Φίλον ἦτορ· et alia Φαίνη περ, aut potius, Φαίην περ, quam Ernesti cum Bentl. e Schol. Lips. affert. Bentl. tentabat: Φρένα πέρ που ὀϊζύος, laudato loco Od. Δ, 34 αἴ κε ποθὶ Ζεὺς ἐξοπίσω περ παύσῃ ὀϊζύος, vel Φρένα, δήπου. Zenodotea quidem lectio esset expeditissima. Vulgata tamen non indocta est: ἄτερπος ὀϊζὺς est ἀηδὴς, τέρψιν οὐκ ἔχουσα. sic quoque Sch. br. in quibus vtraque lectio est apposita; vt et in Eustathio: εἴποιμι ἂν μηδέποτε παθεῖν ἄτερπον καὶ ἀηδῆ κακοπάθειαν. non satis accurate. At in Lexicis Apollonii, Hesychii, Etymolog. vox exulat, vt ab eorum codd. eam abfuisse probabile sit.

Pro ἐκλελαθέσθαι Vrat. A. ἐπιλαθέσθαι, metri incuria, quam in Apostolio, qui eum scripsit, mirari licet.

286. ἀμφιπόλοισι κέκλετο — Hecuba. Non inepta est Eustathii animaduersio, ἀμφιπόλους latius patere, quam ad solas seruas, et esse h. l. quod viris κήρυκας.

287. ταὶ δʼ ἄρʼ ἀόλλισσαν. Hoc ταὶ δʼ ἄρʼ Ernesti notauit, tanquam lectionem a se prolatam e Lips. et Vrat. A. et probauit; hoc quidem recte. Atqui ταὶ iam in Flor. Aldd. et ceteris edd. etiam in Rom. vsque ad Turnebum, qui καὶ intulerat, vitio typographico: nec aliunde καὶ memoratur, ταὶ autem vbique legitur. Barnes: „γρ. κάδδʼ ἄρ α." quod ipse effinxit ex καὶ δʼ ἄρ.

Idem ἀόλλησαν e Seberi Indice affert; aliunde non laudatum vidi. ἀόλλισαν peccant multi. cf. ad vſ. 270.

288. αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο. Ita edd. omnes vsque ad Clarkium, qui tacite mutauit, et ſine cauſſa idonea, in κατεβήσατο B, 35. etſi et hoc recte ſe haberet, et in codd. legitur, etiam in Ven. attamen Schol. A. addit, γρ. καὶ κατεβήσετο, quod agnoſcit quoque Euſtath. et codd. nonnulli vt Vrat. c. vnus Vindob. alius κατεδύσατο. de vocibus his v. ad Γ, 262.

Addit Schol. A. in Ariſtarchi codd. aliter legi: ἡ δ' εἰς οἶκον ἰοῦσα παρίστατο Φωριαμοῖσι. Legit quoque ſic Vrat. b. Nec hoc male; videtur tamen petitum ex altero loco Odyſſ. O, 104. Ibi quoque vſ. 105 cum vſ. 289 convenit.

289. ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν. ⸓ quod ſcribendum eſt ἐγκεκλιμένως, ne οἱ ſit articulus, ſed pronomen." Sch. A. Voluit ſcilicet ſcribi ἔνθ' ἔσάν οἱ. Paria e Schol. recitat Bentl. Si tamen οἱ ſic accipitur, peccat verſus in metrum; nam eſt ενθ' εσαν ϝοι. Poteſt vitio occurri, ſi ſcripſeris: ἔνθα δ' ἔσαν πέπλοι Nam οἱ articulus nullam vim h. l. habet.

Alterum vitium in verſu eſt: παμποικιλοι ϝεργα. Sed medendum eſſe vidit Bentleii ſollertia legendo παμποίκιλα ϝεργα. pepli, opera, h. e. texta, mulierum affabre elaborata.

Vſſ. 289 — 292 leguntur in Herodoto, ſed ex vulgata lectiore; poſſis inde ſtatuere, verſum 289 non aliter fuiſſe lectum. Ita ignoratio digammi iam eius aetatem occupauit; potuit ſcilicet verſus iam tum inſertus eſſe ab rhapſodis; poteſt quoque lectio antiquior in Herodoto fuiſſe, verum ex vulgata Homericorum codicum lectione eſſe mutata. Tam lubricum eſt quicquam in antiquis his rebus definire velle.

Recitat autem hos vſſ. Herodotus tanquam lectos ἐν Διομήδεος ἀριστείᾳ, quae ideo in hunc librum continuari debuit ab antiquioribus. v. ad E. pr.

Adſcripſit eoſdem verſus 289 — 292 Strabo lib. I. p. 69 E. etiam e vulgata lectione, niſi quod ἃς pro τὰς habet, cum codd. Herodoti. Idem lib. XVI, p. 1097 C. monet, poetas Sidonem magis quam Tyrum frequentare; Homerum autem ne memorare quidem Tyrum. Scilicet etſi Tyrus antiquiſſimam originem habuit, (ſaltem CCXL annis ante templi Salomonii fundamenta iacta, ſecundum Euſebianum computum) mercatu tamen temporibus Troianis nondum fuit clara haec Palaetyrus, cui ſucceſſit Tyrus in inſula, de cuius origine agit locus Iuſtini XVIII, 3, 5: *poſt multos deinde annos* (a condita Sidone) *a rege Aſcaloniorum expugnati* (Sidonii) *navibus appulſi, Tyron vrbem ante annum Troïanae cladis condiderunt.* hanc Alexander, illam, Palaetyrum, Nabuchodonoſor deleuit.

290. Σιδονίων τὰς αὐτὸς — Obſeruatur, quod ſeriores Σιδῶνος flectunt, Homerus Σιδόνος; eſt tamen iam in Herodoto Σιδῶνος· Tum αὐτὸς, ſi vim habet, debet id ad pretium augendum facere.

Sunt autem haec petita ex Antehomericis, quae tamen Homerus iam norat; perſequutum ea erat Carmen Cyprium: ex eius argumento patet, Paridem abducta Lacedaemone Helena, tempeſtate a Iunone immiſſa iactatum, in errores incidiſſe, quibus ad Sidonem eſt delatus: vrbem eum vi cepiſſe indeque Troiam ad nuptias celebrandas properaſſe (*Biblioth. der alten Litterat.* 1 *St. Anecdota p.* 23. 24.). ita Sidonias mulieres captas abduxerat. At in Sch. br. Sch. A. B. et Euſtath. Paris, Lacedaemone profectus, ne ab inſequentibus deprehenderetur, Aegyptum et Sidonem petierat, atque hic extra vrbem feminas, in quas inciderat, erat praedatus. Profectio ad Aegyptum alias fabulas peperit, quas ipſi ſacerdotes Aegyptii commentis ſuis ornaverant apud Herodot. II, 112 ſq. vnde ducta eſt Euripidis Helena. In loco tamen Herodoteo ſcrupulus haud leuis iniicitur; nam cap. 118. (vnde Euſtath. p. 643 multa exſcripſit) Paris narratur, ex Cyprii carmi-

nis fide, tertio die cum Helena Troiam peruenisse; vnde probari ait Herodotus, Homerum non esse Cyprii carminis auctorem: apponit quoque versuum vestigia: Ἀλέξανδρος ἀπίκετο ἐς τὸ Ἴλιον, ἄγων τὴν Ἑλένην, εὐάει τε

— πνεύματι χρησάμενος λείῃ τε θαλάσσῃ.

Fit quidem probabile, totam illam ῥῆσιν serius Herodoto esse insertam; nec enim satis ea sibi constat; quippe versus ex Odyssea nauigationem Alexandri in Aegyptum haud satis probant. Manet tamen incertum, quomodo Cyprii carminis argumentum cum isto loco Herodoteo in consensum redigi, aut fides expediri possit. Difficultatem video attigisse virum doctiss. Iacobs ad Tzetzae Antehom. 133. Coluthus, auctorem nescio quem sequutus, vs. 380. 1. Paridem Thracen et Hellespontum adiisse narrat.

291. ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον. Grammatici in Sch. B. Sch. br. ad h. l. et Sch. A. ad Γ, 47 ex Apollonio, cum Etymologo, ἐπιπλὼς dictum esse volunt per apocopen pro ἐπιπλώσας, quod Γ, 47 legitur, a πλώω. Nescio an subtilior linguae ratio eos monere debuerat ductum esse πλὼς a πλῶμι, vel a πλῶ, πέπλα, πεπλὼς, et sine augmento πλὼς, vnde ἐπιπλώς.

292. τὴν ὁδὸν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν — quod poeta nauigationem a Peloponneso ad Ilium dixit ἀναγωγήν. Sch. A. et Sch. br. At Sch. B. bene, ait, ἀνήγαγε, quia nauiganti e Graecia Ilium est ad septentrionem sita. Vtrumque nimis argute. ἀνάγεσθαι omnino de nauigatione e portu dicitur. Opp. κατάγειν de appulsu. v. c. A, 478. et naui ducere, abducere, adducere aliquem est ἀνάγειν. Sic Herculem Iupiter naui deduxit Argos Il. O, 29. 30 τὸν μὲν ἐγὼ — ἀνήγαγον αὖτις Ἄργος ἐς ἱππόβοτον. Sic Γ, 48. 49. I, 338.

293. τῶν ἔν' ἀειραμένη. Harlei. ἀειρομένη. Verum prius recte se habet, et legitur quoque Od. O, ibi vss. 106. 7. 8 sunt iidem qui h. l. 293. 4. 5.

295. ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν. Vindob. Alteri, ὡς ἔλλαμπεν.

296. πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί. Sch. br. μετ' αὐτὴν ὥρμων. Hesych. μετεδίωκον, ἐφόρμων, ἐπορεύοντο. Eustath. ἡ μετὰ, ait, ὑστεροχρονίαν δηλοῖ (vt vs. 341. μέτειμι, μετελεύσομαι) aliter ac vs. 280 ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, h. e. μετὰ, εἰς τὸν Πάριν. γεραιαὶ, passim γερεαὶ, vt in Townl. Vrat. e vitiosa pronuntiatione dictantis.

297. αἱ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον — Lips. adscr. γρ. καὶ, ἀλλ' ὅτε.

298. 9. Θεανὼ — Κισσηΐς — quam iam E, 70 memorauerat, Antenoris coniugem, marito obsequiosam. Filia illa Cissei Thracis, de quo inf. Λ, 223. 4 et Hecubae soror. Habemus in ea exemplum feminae viro nuptae, sacerdotio tamen, et Minervae quidem innuptae, fungentis. Aperit illa templum, θύρας ὦϊξε, quod sup. 89 Hecubae tribuebatur, quia eius iussu factum est. τάςγε θύρας Vindob.

300. τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν. Colligunt ex his Schol. B. Leid. et Eustath. non sorte, nec genere, nec vnius voluntate, sed populi suffragiis creatam sacerdotem hic haberi. Versum recitat Schol. Pindari ad P. IV, 10.

301. αἱ δ' ὀλολυγῇ — χεῖρας ἀνέσχον. ὀλολύζειν et ὀλολυγὴ, ab eiulatu translata ad supplicationes proprio aliquo vsu, quandoquidem illae cum miseratione fortunae fiebant, vel per furorem in teletis, cf. Sch. br. Etymol. Hesych. Eustath. etiam per exultationem in laeta fortuna, v. ad Diod. XVI, 11. Sic ὀλολυγμὸς ap. Eurip. Or. 1143. Latini poetae eodem modo *vlulatum* dicunt. Morem, multis barbaris communem, ex Libya repetit Herodotus, IV, 189, vt facere solet, quoties exteros populos viderat aliquod institutum habere, simile Graecis. Apud Aegyptios in teletis accedebat planctus. Proprie de mulieribus dici aiunt grammatici etiam Suidas laudato h. l. et Od. Γ, 450.

303. ꜫ quod iterum ἐπὶ γούνασιν pro παρά. v. ad vſ. 273 et 92. vbi monitum eſt, de ſigno deae ſedentis cogitandum eſſe; conſtare porro ex h. l. morem fuiſſe illa aetate dedicandi diis peplos, quibus ſtatua ſeu indueretur, ſeu operiretur, ſeu circa inferiores corporis partes amiciretur; nihil enim ſatis explorati in his habemus: niſi quod e peplo Athenes in Panathenaeis ex antiquo more ſeruato narratum tenemus. Ceterum ex his apertum eſt, de quo dubitatum a nonnullis eſt, ſigna deorum iam heroica aetate extitiſſe; certos formarum characteres habitos fuiſſe diſcimus aliis ex locis: B, 478. 9. Γ, 396. 7. quod vel ipſa epitheta declarant, vt Neptunus κυανοχαίτης et al. Anaglyphorum ſpecimina habemus in Achillis clipeo, in clipeo Agamemnonis Λ, 36. Athenes clipeo E, 741. Herculis balteo Od. Λ, 608 et al.

305. πότνι' Ἀθηναίη, Ἐρυσίπτολι. Schol. A. et B. notant, abundare ε in ἐρυσίπτολι. pergit, οἱ δὲ, aliter ſtatuentes, παρὰ Καλλιμάχῳ τὸν οὐκ ἀγαθὸν ἐρυσίπτολιν (leg. τὴν οὐκ ἀγαθὴν ἐ. Locum in fragmentis notatum non reperio) ἄλλως· ἡ ποιοῦσα ἐριπεῖν τὰς πόλεις. ἄμεινον δὲ, ῥυσίπτολι. vero proximum hoc vltimum, fuit enim a vetere poeta ſcriptum ῥυσίπτολι. corruptum ex ignoratione duplicis verborum generis, ἐρύω, ϝερύω. media breui, et ἐρύω vel ῥύω, producta, tueor. v. ad A, 141. Exc. IV. Implicitum ſe quoque vidit Bentl. qui adſcripſit ϝερυσιπτολι. Vox eſt ap. Aeſchyl. VII. ad Th. 129 ῥυσίπτολις γενοῦ. cf. ad Δ, 137.

306. ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδεος. ἆξον Mori Vrat. b. Sed ἆξον, κάταξον. laudato hemiſtichio, Apollon. Lex. De voce v. ad Γ, 367.

308. ὄφρα τοι — ἱερεύσομεν. declarant votum tempore futuro perſoluendum, ex praecepto Heleni 93 et Hectoris 274. Diomede caeſo ac ſublato; adiicitur tamen αὐτίκα νῦν. Verum non vrgendum νῦν eſtque ſimpliciter quam primum.

311. ὣς ἔφατ' εὐχομένη. ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη. — ἀθετεῖται. quod nil ad rem facit epiphonema et insolens est, (atqui poetae sic futura innuere solenne: sic sup. Γ, 302 ὣς ἔφαν· οὐ δ' ἄρα πώ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων. et saepe) quod otiosus versus propter sequentem, (at nos potius hunc 312 ὣς αἱ μέν ῥ' εὔχοντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο. inutilem et alienum dicemus) tandem ridicula Minerua renuens (scilicet si de signo Mineruae cogites; etsi inter prodigia apud veteres hoc non rarum; et ipsa Minerua ad Aiacis sacrilegium faciem auertit; atqui h. l. non statua capite, sed mente et consilio ac voluntate Minerua dea renuit) Haec Ven. A. Virgilium versum 311 legisse ex eius versibus apparet Aen. I, 479—482 *Interea ad templum — Diua solo fixos oculos auersa tenebat*. Schol. B. et Leid. tantum quod ad caedem Diomedis attinet, Mineruam preces non exaudiisse notat; pugna autem cum Hectore mox ex prouocatione constituta, Diomedem forte exclusisse, Aiace constituto, qui cum Hectore congrederetur; quae tamen longius petita sunt. Mulieres audierant, Diomedis incredibili virtute pugnae fortunam inclinatam esse; eius itaque interitum omnium maxime a diis expetebant; at ignorabant illae, Diomedis singulari studio Mineruam teneri.

ἀνένευσε Vindob. Alt.

In Ven. B. interponitur Scholion de *Palladio*, ex infima Graeciae aetate depromtum, cum ad magiam et telesmaticen fabulas veteres referrent. De Asio mago auctore Palladii memorant Tzetza ad Lycophr. 355. 363. Eustath. ad Perieg. 620. add. Malelam, Cedrenum et alios.

314. καλὰ, τά ῥ' αὐτὸς ἔτευξε. Primo τά γ' Vindob. κάλ' ἅτ' ἄρ' Vrat. a. tum ἔτευξε. omnes codd. ante Turn. qui intulit, ἔτευχε nescio vnde. Nam codd. vbique, et Eust. ἔτευξε. quod reduxit Wolf. auctoribus Clarke et Ern. vt mox 316 ἐποίησαν. Est scilicet et hoc pro ἐτετεύχει.

317. ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἕκτορος ἐν πόλει ἄκρῃ. ⟝ ὅτι πάλιν διῃρημένως εἴρηκεν. Dubites quorſum Scholion hoc Ven. A. ſpectet. Verum nihil reconditi ineſt. Notat ἐν πόλει ἄκρῃ iterum dictum pro ἐν ἀκροπόλει. vt iam vſ. 88. De ſingulis in vſ. 316 v. ſup. ad vſ. 242. Schol. Leid. οἴκημα δὲ αὐτῷ ἐποίησαν, ἐν ᾧ ἦν θάλαμος, ὅ ἐστι, νυμφικὸς κοιτωνίσκος, καὶ δῶμα, τουτέστιν ἀνδρῶν, καὶ αὐλὴν, ὅ ἐστι τὸ ἐξώτερον. non male.

319. ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ. ⟝ nonnulli ἔχεν δεκάπηχυ legerant. Aſcalonita neutrum praetulit. At Heracleo et Alexio pugnarunt pro ἑνδεκάπηχυ, ea de cauſſa, quod alibi occurrit contus duplici menſura, XXII. pedum; nimirum Il. O, 677. 8 ξυστὸν δυωκαιεικοσίπηχυ. Certe codd. hanc lectionem tuentur, (niſi quod Moſc. 3. qui eſt e recentioribus, habet ἔσχεν δεκάπηχυ) et Heſych. in ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ. Meminit quoque controuerſiae Euſtath.

ἔχ' ἑνδεκάπηχυ erat in Flor. Ald. 1. intulit alterum Ald. 2. cum ſeqq. reduxit prius Barnes. Locus iterum inſertus eſt Θ, 493. 4. 5. vbi eum tollebat Zenodotus, at Ariſtarchus ibi eum tueri malebat quam hic. Retineamus verſibus ſedem ſuam vtrobique.

320. περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης. Apollon. Lex. in πόρκης· ὁ δάκτυλος (immo δακτύλιος, annulus) τῆς ἐπιδορατίδος. Schol. A. cum Sch. br. Euſtath. Etymol. ὁ κρίκος, ὁ συνέχων τὸν σίδηρον πρὸς τὸ ξύλον τοῦ δόρατος, διὰ τὸ πείρειν τὰ δόρυ δι' αὐτοῦ. contra Apollon. cum Orione ducit παρὰ τοῦ περιέχειν. In Heſych. πόρκις, vitioſe, et in Suida πόρκος, laudato verſu.

περιέθεε, περιέκειτο, pro ἦν. Plutarch. de Hom. poeſi p. XIX.

321. τεύχε' ἕποντα Sch. B. εὐτρεπίζοντα. recte; nam eſt ἕπειν pro ἀμφέπειν. περιέπειν. ἐν μεγάροις vn. Vindob. minus bene; legit enim ap. Helenam, ἐν θαλάμῳ.

322. τόξ' ἀφόωντα. Nonnullos τόξα φόωντα legiſſe tradit Sch. B. cum Sch. Lipſ. ap. Bentl. hoc eſt, λαμπρύνοντα: nouo verbo φάω, φάοντα, φῶντα, φόωντα. At

ἀφᾶν est tractare, experiri. Apollon. Lex. in ἀμφαφόωντα. διὰ χειρὸς ἔχοντα, ψηλαφῶντα. (Eadem ex eo Hesych. add. Suidam.) ἐπὶ μὲν τοῦ τὰ ὅπλα ψηλαφῶντος Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ Ζ. Ἰλιάδος, χωρὶς τῆς, ἀμφὶ, προθέσεως, apposito versu. vbi quoque spiritu leni scribitur, ἀφόωντα, vt et in codd. vt Vrat. a. b. In Sch. br. vtrumque: ψηλαφῶντα, ἢ λαμπρύνοντα.

323. Ἀργείη δ', Ἑλένη μετ' ἄρα δμωῇσι γυναιξὶν ἤϊστο. Cant. et ed. Rom. μετά ῥα. Est sane idem ἄρα et ῥα, pro δὴ, vtique. Strabo VIII, p. 571 A. obseruat epitheton Helenae generalius esse: Ἀργείη Ἑλένη, cum ipsa Argis non sit oriunda, sed Lacedaemone; esse ergo Ἄργος latius dictum de Peloponneso. cf. ad B, Exc. I. vidimus tamen epitheton hoc Helenae iam supra B, 161 et al.

324. ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευε. Poterat πέρι scribi, mulieribus *circa se* imposuit, distribuit, pensa; nam κλυτὰ ἔργα et alibi occurrunt. Potest tamen περικλυτὰ pro simplici dictum esse.

Sch. B. monet, τὸ δὲ ἔργον ἀντὶ τοῦ, περὶ ἔργων. Atqui frequens casus quartus cum κελεύω vt in illo: τί με ταῦτα κελεύετε;

325. τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν. ⸓ ὅτι κυκλικῶς κατακέχρηται· οὐδὲν γὰρ λέγεται ἐπιπληκτικόν. " Ven. A. an κυκλικῶς dictum, *poetarum cyclicorum more?* iine adeo voce νεῖκος, νεικέω, paullo generalius vsi erant? vt νεικεῖν esset simpliciter *altercari, sermones mutuo serere?* An quod adiectum h. l. αἰσχροῖς ἐπέεσσιν (quod iam Γ, 38 occurrebat)? Sic B, 277 erat: νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσι et Hesych. Ἔργ. 332 Νεικείῃ χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσι. Spectat huc Hesych. αἰσχροῖς, τοῖς αἰσχύνην ἐνεγκεῖν δυναμένοις. Sch. B. λοιδόροις.

326. δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ. ⸓ quod non apparet, qualis ira haec fuit. Inde A. B. varias caussas coniectant: seu, quod Troiani eum pugnae cum Menelao obiecerant, (hoc et Eustath. se-

quitur) seu quod Helenam reddere cum abductis opibus voluerant (Γ, 284. hoc et Sch. br. amplectuntur) seu quod audierat Troianos se exsecrari. Schol. B. et Leid. etiam χόλον per ῥαθυμίαν reddere vellet. Nil necesse. v. Not. ad h. v. Versu vtitur Plutarch. de Adulat. p. 73 E.

328. σέο δ' εἵνεκ' ἀϋτή τε πτόλεμός τε. σέο δ' acuendum nunc: Apollon. de synt. p. 137.

329. ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε et M, 35. potenti voce, ex vsu frequenti τοῦ δαίειν. δέδηε μάχη, πόλεμος et similia; sed et ὄσσα. sup. B, 93 μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει. vbi vide.

330. εἴ τινά που μεθιέντα ἴδοις. ὅν τινά που Aristarch. in Ven. A.

331. ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται. ⸎ quod abest ὑπὸ ante πυρός. θέρεσθαι alias θερμαίνεσθαι, vt Od. Τ, 64 ad quem locum spectat Apollonii Lex. glossa p. 346. adde Etymol. at h. l. recte Sch. br. θερμαίνηται. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ καίηται. vnde emendanda glossa Hesychii: καυθῇ διὰ πυρός. Eust. „γρ. δήοιο" Barnes, vt B, 544 et al.

333. ἐπεί με — Iam sup. Γ, 59 hic versus lectus. οὐχ ὑπὲρ αἶσαν Vrat. b.

334, σὺ δὲ σ. recitat hemistichium Harpocrat. in ἀσυνθετώτατον. ad declarandam huius vocis vim, etsi in Demosth. de falsa legat. p. 383, 6. Reisk. alii ἀσυνετώτατον legebant.

335. οὔτι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσει — ⸎ quod ita declaratum est quod supra 326 obscurum erat: δαιμόνι' οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ" Ven. A. Fatendum tamen, nisi aliunde affulserit, haud magnam lucem inde proficisci. — οὔτοι ἐγὼ Ven. A. c. Schol. Cant. Mori. Harlei. Vrat. tres. Townl. Mosc. 3. reposui adeo pro vulgato minus prosodico οὔτι, etsi non oblitus sum, sup. E, 465 ἐς τί ἔτι occurrere. in fine οὔτε Townl. νεμέσσι pro var. lect. cod. Lips. hoc et οὔτοι Etymol.

336. ἥμην ἐν θαλάμῳ. ἥμην, esse scribendum docet Ven. A. pro ἐκαθήμην. etsi nonnulli ἥμην acceperint ab εἰμί, quod raro, apud Homerum nunquam, occurrit: quod se docuisse ait ἐν τῷ περὶ τῶν εἰς μι." Est adeo hoc Scholion Apollonii Dyscoli, cuius ille libellus memoratur ap. Suid. h. v.

ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι. Crux grammaticorum ab omni inde tempore, simulque exemplum interpretandi artis parum adhuc elaboratae. Debebant vsum vocis in aliis consulere; atqui προτρέπειν, προτρέπεσθαι, ita occurrit, vt sit πρόσω τρέπεσθαι *vertere se in loca ante nos posita;* E, 700 οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν, οὔτε πότ' ἀντεφέροντο μάχῃ· ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω χάζοντο. add. Od. Λ, 18. M, 381. Est ergo προτρέπεσθαι ἐπί τινος, pro vulgari ἐπί τι. et ex vsu casus tertii, προτρέπεσθαί τινι. Apparet adeo si ἄχει cum verbo iunctum est, non aliter accipi posse quam pro εἰς ἄχος; sensusque esse debet: *conuertere se ad luctum, dolori indulgere.* Volebat Paris domi se abdens dolori indulgere ex pudore quod victus fuerat. At grammatici veteres varias rationes inierunt, partim coniectando ex contextu petitas, partim ex vsu vocis aliis in sententiis et scriptoribus. Schol. Ven. A. „οἱονεὶ εἶξαι ταῖς συμφοραῖς καὶ σχολάσαι τῇ μάχῃ." (an pro ἀπὸ τῆς μάχης?) Ita miscentur duo diuersa: προτραπέσθαι ex E, 700 contexto voluere esse idem quod *fugere* ἀποτρέπεσθαι, ἀποτραπῆναι, nunc supplent, τῆς μάχης, quae durissima sunt; ἄχει ita est διὰ τοῦ ἄχεος, διὰ τῆς λύπης. Haec repetunt Schol. A. et B. in his etiam additur: παρατροπήν τινα καὶ παραμυθίαν εὑρεῖν. quia recentioribus παρατρέπειν, παρατρέπεσθαι pro hortari, consolari dicitur. Recoquuntur haec in Sch. br. et Eust. adde Hesych. in ἄχεϊ προτραπέσθαι et in προτραπῆναι. In Apollonii Lex. h. v. interpretatio excidit, quae in Hesych. h. v. seruata est, ὑποεῖξαι, quod vidit Villoison. In Vrat. A. glossa est: ἐνδοῦναι παραμυθήσασθαι. ex iisdem repetita.

337. ϛ quod κατὰ τὸ σιωπώμενον intelligitur, Helenam antea esse hortatum maritum.

339. νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας. ſententia eſt expedita; verba petita ſunt a curſu et ſaltu. Inf. O, 684 de eo qui plures equos agitat, ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, pro ἐπαμείβεται. Itaque h. l. Mars *errat*, ἀλλοπρόσαλλος. Bene Sch. br. ἐξ ἀμοιβῆς παραγίγνεται.

340. ἀρήϊα τεύχεα δύω. ἀρήϊα, πολεμιστήρια Apollon. Lex. h. v. ex h. l. et Heſych.

341. ἢ ἴθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι. μέτειμι pro μετελεύσομαι noto more.

343. τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισι. in alio ap. Ven. A. προσηύδα δῖα γυναικῶν. In Cant. μύθοισιν ἀμείβετο δῖα γυναικῶν. Vides rhapſodorum memoriam fallacem.

344. δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρυοέσσης. Nonnulli ἐμοῖο vitioſe et hic vt alibi. — δᾶερ ἐμεῖο κυνός, τοῦ ἀνδρός μου ἀδελφὲ τῆς ἀναιδοῦς· Heſych. Sic Γ, 180 δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος. εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου Schol. Lycophr. 86. ex duobus vſſ. 344 et 356. ὀκρυοέσσης nunc recte; non ὀκριοέσσης. cf. ad I, 380. Δ, 518. Eſt ſc. φρικτῆς. χαλεπῆς, vt ap. Heſych. (melius quam ap. Euſt.) quae horrorem iniiciat ac frigus, κρύος. φόβος ὀκρυόεις et κρυερὸς ap. Apollon. Rh. πόλεμος ὀκρυόεις inf. I, 64. Sic et ῥιγεδανὸς, et Lat. *horrendus*.

345. 6. 7. 8. Ventis tradi, a ventis rapi, priſco loquendi more, pro perire, euaneſcere. Magis mythice ac poetice procellae per Harpyias declaratae ſunt Od. A, 241. Ξ, 371. et de Pandarei filiabus Od. Υ, 77. cf. ad Virgil. Aen. III, Exc. VII.

346. προφέρουσα dictum proprie. P, 121 αἴκε νέκυν Ἀχιλῆϊ προφέρωμεν. Od. Υ, 63 εἶθε — μ' ἀναρπάξασα θύελλα Οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἠερόεντα κέλευθα Ἐν προχοῇς τε βάλοι ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο.

347. Versum recitat Plutarch. de adulat. p. 73 D.

348. ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε — Debuit olim dubitatum et scriptum a nonnullis esse ἀποέρσε. Nam Ven. A. et B. propugnant, vt sit leniter exaratum ἔρσε. vt sup. ad A, 136 in controuersia de ἄρω vel ἄρω. — Ambigitur quoque inter veteres de etymo, a ῥέω aliis, aliis ab εἴργω ducentibus. In Etymol. est ἔῤῥω, τὸ φθείρω. ἀπόερσε, ἀπέπνιξε, quod et Sch. br. habent et Hesych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. ἀπέπνιξεν ἐν ὕδατι. laudato hoc versu. de submersis etiam inf. Φ, 283. 329 dictum occurrit: ad q. l. vide. Dubitari nequit cum digammo scriptum fuisse ἀπόϝερσε.

κῦμα ἀπόερσε contra metrum Rom. cum Eustath. Flor. Aldd. correxit primus Turnebus.

349. αὐτὰρ, ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο. Sch. br. ἐβουλεύσαντο. ἢ ἐτελείωσαν. ἢ εἰς τέλος ἤγαγον. hoc et Sch. B. Et iam Apollon. Lex. τεκμαίρομαι, ἀποτελέσω, ad locum Od. H, 317. idem τεκμήραντο, ἐπὶ τέκμαρ ἤγαγον· ὅ ἐστιν, ἐπὶ πέρας. vnde Hesych. in ἐτεκμήραντο, ἐπὶ τέλος ἤγαγον. Idem in τεκμήρατο, συνεπεράνατο· forte ad Od. K, 563. Fluctuant homines in hoc verbo, cuius vis constituitur ex eo, quod priscis τὸ τέκμαρ et τὸ τέκμωρ est primo, πέρας, finis, meta, scopus, vt Jl. N, 20. Π, 472. tum finis cuiusque rei, Od. Δ, 373 exitus, euentus, etiam excidium, vt τέκμαρ Ἰλίου Jl. H, 30. Porro est fides, qua firmatur et constituitur euentus, signum, argumentum; A, 225 τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν μέγιστον τέκμωρ, cum Iupiter annuit, eoque nutu euentus rei sciscitur et sancitur. Ita est τέκμωρ decretum, voluntas. Ita tandem τέκμωρ est id, ex quo finis rei, adeoque tota res cognosci potest. Itaque τεκμαίρεσθαι modo, finire ac peragere, modo constituere, destinare, vt h. l. et H, 70 ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισι. add. Od. H, 317. et ibi Eustath. modo, ex certis signis colligere, στοχάζεσθαι, praedicere Od. Λ, 111 εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον. vnde apparet, verum non esse, quod aiunt, (v. Eustath. p. 665, 50)

notionem *signi* et τοῦ *significare* τοῦ σημεῖον et τεκμήριον, in voce τέκμωρ et τεκμαίρεσθαι, esse recentiorem Homero. Obuia tamen est iam in Pindaro, vt Ol. VIII, 4. v. Indicem. Vnde serius est obseruare, notare, vt ap. Eurip. Phoen. 188. vbi v. Valken.

κἀκ' ἐτεκμήραντο legerant Apollon. et Hesych. h. v.

351. ὃς ἤδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων. Scribitur ᾔδη, ᾔδει, ἤδη. v. ad A, 70 ὃς ῥ' ἤδη erat vulgata lectio, cum peccato in digamma; debet enim esse ὃς ϝήδη. Et est ὃς ᾔδη in Mori. Harlei. Townl. Vrat. a. vno Vindob. et Ven. In Vrat. b. erat ὅς π' ἤδη. Schol. B. ᾔδει πρὸς τὸ φυλάσσεσθαι, καὶ μὴ εἰς αὐτὰ ἐμπίπτειν. Recte, quia alias ex vsu Homerico εἰδέναι νέμεσιν esset νεμεσᾶν, indignari, εἰδέναι αἶσχος, αἰσχύνεσθαι· esset ergo: ὃς νεμεσῷτο καὶ αἰσχυνθείη ἄν. Iners oratio esset, si cum Eustath. p. 646 extr. et cum Clarkio acciperes: qui nosset ea, quae apud homines odia et probra faciunt. Verum εἰδέναι nunc non est, modo, nosse, sed et *sentire*, αἰσθάνεσθαι, odia et probra plurima, quae ipsi faciunt homines.

352. τούτῳ δ' οὔτ' ἂρ νῦν φρένες ἔμπεδοι. ex opp. leuitatis, quae nullam rationem habet odiorum et probrorum quae quis sibi contrahit; mens composita, prudens, cum consilio et grauitate. Scilicet ex eo quod ἔμπεδος proprie est stabilis, firmus, mens ἔμπεδος est proprie firma, manens in eo, quod constitutum est, vt Il. Υ, 183 de Priamo: ὁ δὲ ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων. Contra ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται sup. Γ, 108. Inde omnino prudens, vt in Odyssea de Telemacho.

353. τῷ καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω. Erat κέν μιν, fuisset καί μιν scribendum vel sine libro, alienum enim est illud a sensu. Succurrunt tamen libri Harl. Vrat. b. Mosc. 1. vnus Vindob. Venetus. ἐπαυρήσασθαι Schol. Bibl. S. Germ.

355. ἐπεί σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκε. Erat in aliis scriptum ἐπεὶ σὲ, et recte, censeo; nam vis in τῷ σὲ est; sed tuetur grammaticus (Herodianus puto)

in Sch. A. vulgatum. Obſervatio ſaepe repetita. cf. ad Δ, 497.

ἀμφιβέβηκε, occupat, tenet, κατέλαβε vel καταλαμβάνει. Proprie eſt περιῆλθε. Similiter ἄχος μὶν φρένας ἀμφιβέβηκε, Od. Θ, 541. quod alibi ſaepe ἀμφεκάλυψε.

356. Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς. Flor. Ald. 1. Vrat. c, nec non Apollon. de Synt. p. 137. repetita lectio ex Γ, 100. Alexandri ἄτῃ, flagitium, quo ille ſibi ipſe exitium arceſſiuit. Iterum occurrit Ω, 28.

357. οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον. οἷσιν ἔπι Aſcalonita, vt ſit ἐφ' οἷς. At Schol. A. cum Heracleone praefert ἐπὶ, vt ſit οἷσιν ἐπέθηκε. aut ἐπὶ vacare; hoc etiam Alexionem malle. In fine ὡς καὶ ὀπίσσω eſt in Cant. ὡς κεν.

359. Inſertus eſt h. l. in Ven. B. et in Cod. Leid. ſup. ad Z, 342 locus Porphyrii de αἰόλος, qui eſt in Quaeſt. Hom. c. 3. et locum habebat ſup. B, 816. vbi v. Obſſ. De ſenſu vocis dixi ad Δ, 186. κορυθαίολος pro ſimplici *celer*, ſed cum phantaſmate ſeu notione acceſſoria, celeriter ſic motae galeae. Redditur bene gl. εὐκίνητος.

360. μή με κάθιζ' Ἑλένη. ſed Scholion periit; pertinuit puto ad φιλέουσά περ quod appoſitum, ne ira et odio recuſare id videatur.

Cum conſtet, ſcriptum olim fuiſſe ϝελενη, Bentl. em. f. μή μ' εἶσον, ϝελένη. Vidimus tamen iam aliquoties, in Homero vocem iſtam digammum non agnoſcere.

364. ὥς κεν ἔμ' ἔντοσθε πόλιος καταμάρψῃ ἐόντα. Fuit, puto, πτόλιος. Erat editum ante Barnes ὥς κεν ἐν ἔντοσθε. Correxit ille ὥς κέν μ' ἔντοσθε. Atqui codd. habent ὥς κεν ἔμ' ἐ. Sic Cant. Barocc. Mori. Harl. Vrat. b. Moſc. 1. Townl. Lipſ. Ven.

365. καὶ γὰρ ἐγὼν οἶκον δ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα ἴδωμαι. οἶκόν δε ἐλεύσομαι vulgo legebatur, quod offendit metrum, hiatu illato. Improbius etiam edd. ante Turnebum οἶκονδ' ἐλ. vt ipſa Rom. et Euſt. Vrat. b. Atqui iam Barnes „γρ. οἶκόν δ' ἐσελεύσομαι." Ex Bentleio diſco,

ita legi in Cant. Harl. L. (Lipf.) Adde Ven. Vrat. a, A.

Erat porro vitiofum, ὄφρ' ἂν ἴδωμαι. Debuit effe ὄφρα ϝιδωμαι. Et fane ὄφρα ἴδωμαι Cant. Mori. Ven. Mofc. 1. quo ipfo apparet, vt in ceteris, fic h. l. ignorationem digammatis intuliffe nouationes. Alludit Ammonius in οἰκῆας p. 101. qui recitat ὄφρα ἴδωμεν. Tandem in verfus capite fuit εγω ϝοικονδε.

366. οἰκῆας de voce agit Euft. ad h. l. Vide ad E, 413. Sch. br. νῦν ἀντὶ τοῦ οἰκείους, τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν. Barnef. intulerat οἰκῆας τ' nec male; eft enim is Homericus mos, probatus Bentleio et legitur fic in Vrat. b.

367. οὐ γάρ οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις. Subtilitas grammatica ex Herodiano excerpta in Sch. Ven. A. legitur: fcribi ἔτι σφιν hoc loco; cum deberet effe ἔτι σφὶν, quia eft ἔτι σφίσι (Ψ, 158) ἦρχε δ' ἄρα σφὶν ἄναξ ἀ. 'A. (Ξ, 137,) vbi tamen ἄρα σφιν editur, vt et fup. E, 592. in eodem verfu. οὐ γάρ τ' οἶδ'. Iterum vi. bia intrufa eft τ', et in Mofc. 3. Ald. 2. cum fequacibus οὐ γάρ ἔτ' οἶδ'. Nam fuit ου γαρ ϝοιδ'.

ὑπότροπος. Laudat verfum Apollon. h. v. Vox iterum legitur inf. 501.

368. ἤ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν 'Αχαιῶν. poft εἰ ἵξομαι dictum pro ἢ εἰ δαμήσονται. cf. Exc. III, ad A. et E, 212.

370. ‒ quod δόμους εὖ ναιετάοντας pro εὖ ναιομένους. Vid. ad B, 626.

372. Pro σὺν Barnef. repofuit ξὺν e codd. Cant. Euft.

373. πύργῳ ἐφεστήκει. Ita Ariftarchus apud Sch. A. et fic pro vulgato ἐφειστήκει repofui, vt fcriptura fibi conftaret. v. ad Δ, 367. „γρ. πύργῳ ἐφ' εἰστήκει.“ Barnes. Vulgata etiam in Apollonio eft in πύργος.

375. ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών. l. ἐπιὼν οὐδὸν, ἔστη. vel, quod follennius eft, vt ἰὼν abundet, ἰὼν, ἔστη ἐπ' οὐδόν. Alibi eft ἐπ' οὐδοῦ. cf. V. L. ad I, 578.

376. εἰδ' ἄγε μοι, δμωαί. obſeruat Clarke bene ſic pro ἄγετε dici. Bentlei. „an εἶ', ἄγε. *Eia age!*" vt et Euſtath. ad Π, p. 1080, 63 κελευσματικῶς ἀντὶ τοῦ· εἶα δή, ἄγε, ῥηθὲν μᾶλλον, ἤπερ ἐνδοιαστικῶς ἀντὶ τοῦ· εἰ δὲ βούλει, ἄγε. Potuit tamen principio eſſe elliptica loquendi forma: εἰ δὲ βούλει, βούλεσθε, ἄγε, vt I, 167. vbi Euſt. mox tamen latiorem vim accepit.

377. πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη. Etymol. ſcribere πῇ iubet et diſtinguit a ποῦ in voc. ἁμαρτῇ et in πῇ. ποι eſt ap. Thomam Magiſtrum; quod Atticorum fere eſſe obſeruat Erneſti ad Callim. in Del. 117. πῇ eſt ap. Ammon. et al.

378. ἠέ πη ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων; γάλως, ἀνδρὸς ἀδελφή, vt Caſſandra erat Helenae, iam Apollonio notata; ſup. Γ, 122 εἰνάτερες in eodem videntur excidiſſe; habet inde Heſych. αἱ τῶν ἀδελφῶν γυναῖκες. add. id. in ἰνατέρων. Item Sch. br. cf. Euſt. qui diſertus eſt in vocabulis cognationis.

380. Τρωαὶ ἐϋπλόκαμοι δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται. ἐϋπλόκαμον δεινὴν θεὸν legerat Euſtath. p. 649 pr. vt Minervae eſſet epitheton; et hoc praefert Bentl. hic et 385. vt conueniat cum v. 303. 273. 92. Ἀθηναίης ἠϋπλοκάμοιο.

381. τὸν δ' αὖτ' ὀτρηρὴ ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν. ὀτρηρή; δραστική, σύνεργος Sch. br. immo ἐνεργός. v. ad Α, 321. τὸν δ' αὖτ' reſcripſi pro hiante αὖ ὀτρ. e Ven. ſicque Mori. Harl. Vrat. b. Townl. Moſc. 1. probante Bentleio.

382. ἄνωγας νημερτέα Lipſ. male repetit ex 376. pro ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι.

386. ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου. Hic haeremus in metro: μεγαν ϝιλιου. Aut igitur fuit olim: Ἰλίου ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν, οὔνεκ' ἄκουσε, aut quod pro vero habeo, verſus 386. 387 ſunt ſerioris manus; nam eandem prorſus ſententiam habent, quae eſt in vſſ. 388. 389. Niſi et hi et illi verſus ab opera rhapſodorum profecti ſunt ad ſententiam explendam pro eorum ſenſu.

388. ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει pro ἀφίκανεν. ἔβη. vt in illo τίπτε δεῦρ' ἀφικάνεις; cur tu huc venisti?

393. τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε. Cant. Vrat. A. τῇδ' ἄρ'. melius quam τῇ ἄρ' Barocc. Harl. Ven. Mosc. 1.

διεξίμεναι Barocc. Vrat. b. Ven. poeta dignius, quam vulgare διεξιέναι. Alludunt Mosc. 1. Vrat. A. Townl. διεξιέμεναι.

394. ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος. Mori πολύεδνος, quod alibi occurrit.

395. ϐ. 7. repetuntur, vt nunc sunt, ap. Strabon. XIII, p. 876 A.

396. Ἠετίων ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ. ⸓ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, quae aliquoties in Iliade occurrit, et propter casus mutatos: Ἠετίωνος et Ἠετίων, ὅς, quod inter σολοικοφανῆ refertur. Simile est alterum illud: B, 353 Κρονίωνα — ἀστράπτων ἐπιδέξι'. et K, 436 τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους — λευκότεροι χιόνος — Non minus tamen probabile videri potest, a seriore manu vss. 396. 7. 8. esse inculcatos; etsi talia disputari possunt, non probari. Bentlei. emendabat: Ἠετίωνος, ὁ ναῖεν· vt aliis locis idem casus repetitur, vt sup. vs. 153 ἔνθάδε Σίσυφος ἔσκεν — Σίσυφος Αἰολίδης. (diuersa sunt sup. vs. 147 φύλλων — φύλλα.) Od. A, 23. 24. Alii maluere accipere Ἠετίων ὃς dictum pro ὃς Ἠετίων, qui erat; et Clarke multus in hoc est. Verum vix poetica haec esset oratio: ὃς Ἠετίων ἔναιεν — τοῦτου ἡ θυγάτηρ εἴχετο. Si versus sunt retinendi, haud dubie casus sunt mutati, seu grata negligentia, quam saepe memorant viri docti, seu neglecta grammatica subtilitate. Loca huius generis occurrunt multa, congesta a Valken. ad Eurip. Phoen. p. 176.

ὑπὸ Πλάκῳ. Post verbosam animaduersionem Lennepii (Animaduerss. p. 142) et post alios recepta haec lectio a Wolfio, pro vulgari scriptura Ὑποπλάκῳ, quod de tractu accipiebatur, in quo Thebe erat sita. Verum

iam veteres alterum probarant; ita hic et X, 479. Ven. Harl. Mosc. 1. 3. In Schol. apposita est fabula de Thebe nympha ab Hercule amata, κτίσας πόλιν ὑπὸ τὸ Πλάκιον καλούμενον ὄρος τῆς Κιλικίας (male Ven. τῆς Λυκίας). Ceterum in hac lectione est ponendum, τὴν Πλάκον dictam esse, quae vulgari nomine τὸ Πλάκιον sc. ὄρος erat; ita ἡ Πλάκος sc. χώρα pro tractu montano dictum. Ita vero nec minus Ὑπόπλακος χώρα ferri poterat, eodem modo quo Il. B, 505 Ὑποθῆβαι, et sic Ὑποχαλκὶς apud Stephan. in Χαλκίς. Montem tamen Placum nullum in ea regione compererat Strabo p. 913 A. De situ vrbis Thebes cf. sup. ad A, 366. Fuere itaque qui ὑποπλάκῳ non a monte Placo, sed ἀπὸ τῆς πλακὸς, a planitie, ducere mallent. Quidni tamen seu collem seu tractum silvosum in iis locis esse potuisse statuas, qui antiquitus nomine τῆς Πλάκου designaretur! Porphyrii notam ad h. l. excerpsit Eustath. p. 649, 50.

397. Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν. Mori. msf. ἄνδρασσιν. In Schol. br. et Ven. cum Eustath. fabula domestica e Dicaearcho apponitur, e qua apparet, Theben ab Adramyttio deductam fuisse et vrbis originem valde antiquam creditam esse, cum ea ad Herculis tempora referretur.

398. τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι. — quod pro εἴχετο ὑφ' Ἕκτορος.

400. παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ', ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως. — quod κόλπον nunc dixit τὰς ἀγκάλας. alibi esse superiorem vestis partem: κόλπον ἀνιεμένη X, 80. " Atqui in hoc ipso sinu puerum portabat nutrix. ἐπὶ κόλπον, pro ἐν, ἐπὶ κόλπῳ. et est ἐνὶ κόλπῳ in Baroce. Vindob. ἐπὶ κόλπῳ Mosc. 1. Ven.

Ceterum superstructa his sunt pueri fata sub excidium Troiae, narrata, vt suspicari licet ex Pausan. X, 25. p. 861 extr. primum a Lescheo.

ἀταλάφρονα, ἀταλάφρων· ὁ ἁπαλὰ φρονῶν, qui nec potest ferre aerumnam. " A. B. Sch. br. Inanis subtilitas! Est ex eo genere epithetorum, cum composita pro simplicibus ponuntur: ἀταλάφρων est pro simplici

ἀταλὸς, h. e. ἁπαλός. vti φρονεῖν φίλα pro φίλον εἶναι. Porro Barnes. edidit ἀταλόφρονα, quod et Hesych. habet, tanquam analogiae conuenientius: Legitur tamen alterum vbique, etiam in Apollon. Lex. ἀταλάφρονα, ἀταλόφρονα et Etymol. h. v. Binis vocibus dictum: παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες, Il. Σ, 567. vnde facile potuit alterum, ἀταλάφρων, inferri. Verum antiquius est vitium, quam vt mutare nunc liceat; etsi cum Bentl. verius esse puto ἀταλόφρονα.

νήπιον αὔτως quod iterum legitur X, 484. Ω, 726. Reprehendit Eustath. exponentes ματαίως. ipse contendit esse ὡσαύτως. ita vero friget. Est cum gestu, δεικτικῶς dictum, quod nos *noch so ganz klein. prorsus adhuc infantem* cf. ad Γ, 220. αὔτως Townl. et alii et h. I.

401. Ἑκτορίδην ἀγαπητὸν, μονογενῆ Sch. br. Placent sibi in hoc significatu et h. l. Ernesti et viri docti aliis in locis. v. ad Hesych. in quo additur κεχαρισμένον quod et Etymol. adiicit: quodque h. l. non minus bene locum habet.

402. Σκαμάνδριον. Καμάνδριον Ald. 2. cum al. quod perpetuo variat.

403. ἐ sed Scholion excidit. Spectauit haud dubie ad nomen Ἀστυάνακτα.

οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ. ἐρύετο ducendum est a ῥύω, priore longa, tueor; non ab ἐρύω, quod ϝερύω fuit. Vide ad Δ, 138. ἐρύατο Vrat. c. Repetitur locus inf. X, 506. 7. Respicit haec Plato in Cratylo. Ἴλιον ἱρήν. Barocc.

406. ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, Lips. ἄρ οἱ.

407. Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος. In δαιμόνιε argutantur: v. Eustath. Est vox compellantis: o bone, o praeclare!

Sunt in seqq. nonnulla, quae cum Tecmessae verbis in Sophocle comparari possint. Excitat quoque Sch. ad Aiac. 499 versus Z, 431. 432. et ad 501, versus Z, 460. porro ad 514. Z, 413. 429.

408. παῖδα τε νηπίαχον καὶ ἔμ' ἄμμορον. — quod nonnulli ſcripſerunt καὶ ἐμὸν μόρον (et meam mortem) non bene" Sch. Ven. A. Schol. interpretantur ἄμμορον κακόμορον, et Apollon. Lex. ποτὲ μὲν κάμμορον· κάμμορος ἢ τάχα χήρη. perperam pro ἄμμορος ἢ τ. Heſych. in ἄμμορον, vbi iſta exſcripſit, κατάμορον pronuntiat. κάμμορος aliquoties in Odyſſ. occurrit. cf. Slothow p. 74.

411. σεῦ ἀφαμαρτούσῃ mihi te priuatae. vt iterum X, 505 Aſtyanax ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτών. priuatus patre.

412. οὐ γὰρ ἔτ' ἔσται ἄλλη θαλπωρή. Apollon. θαλπωρὴ, χαρά. ὁ δὲ Ἀπίων· ἡδονή. ἐπὶ δὲ τῆς χαρᾶς ὑγιῶς. et mox comparat τὸ ἰαίνεσθαι, θάλπεσθαι, χαίρειν. Addunt alia Etymol. Heſych. Apud Bentl. erat Schol. θαλπωρὴ, ἐλπίς. vbique ſubeſt notio τοῦ recreare. θάλπειν, ἰαίνειν, a ſenſu caloris qui recreat.

ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς, de hoc vſu τοῦ ἐπισπεῖν v. ad B, 359.

413. οὐδέ μοι ἐστὶ πατὴρ — eſt verſus laudatus etiam Schol. Sophocl. Ai. 514. vbi eſt οὐδ' ἐμοί.

414. ἤτοι γὰρ πατέρ' ἁμὸν ἀπέκτανε. „Demetrius, non conſtat quis ex pluribus, fuit tamen aliquis, qui de dialectis ſcripſerat, dictum eſſe voluit ἀμὸν pro ἐμὸν, adeoque nec aſperum appoſuit. At Apollonius doricum eſſe docuit pro ἡμέτερον, ἁμόν." Sch. A. (debuerat dicere, eſſe formam antiquam, qua Homerus vſus eſt: ſeruntam ſerius a Doribus; quae vi et ſignificatu pro ἐμὸν adhibita eſt, vt *noſter* pro *meus*.) Hoc idem ſtatuerat Herodianus ἐν προσῳδίᾳ, docente Sch. B. Leid. et Lipſ. etſi idem in alio libro, ἐν Ἐπιμερισμῷ, ex ἐμὸν id factum eſſe cenſuerat." Verum alter hic liber ei fuit ſuppoſitus: cf. Schol. ad Δ, 66. Videtur alius Apollonii liber περὶ προσῳδιῶν fuiſſe; ad hunc Herodianus ſaepe ἐν προσῳδίᾳ reſpexerat. Ceterum res ipſa per ſe eſt nota: cf. inf. K, 448 et variat ſpiritus in libris et edd. vt inf. N, 96. Π, 830. Dores aſperum reſpuunt: cf. ad Θ, 178 et inf. K, 448. vbique lenis conſpicitur. Vitioſe πατέρ' ἐμὸν legitur non modo in edd. ante Turnebum, ſed et in codd.

Lipf. Cant. πατέρα 'μὸν Vrat. A. πατέρ' ἔκταν' ἐμεῖό γε interpolate vn. Vindob.

ἀπέκτονε Etymologus notauit; vt fit praeteriti perfecti. Alienum tamen ab h. l. qui aoriftum defiderat.

Recitantur vff. 414. 5. 6. a Strabone XIII p. 920 B.

415. πόλιν — εὖ ναιετάωσαν. ⊱ Ariftarchus ναιετόωσαν. recte quidem, et hoc verum arbitror. ναιεταουσαν, — ῶσαν — όωσαν. Eft tamen altera lectio codicum, etiam Veneti. In Etymologo p. 598, l. 54 dicitur effe Dorica, quia Dores ου in ω mutant; faltim erit antiqua aliqua ratio. Supra Γ, 387 Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ ftatuebam effe ex ναιεταάω, vti etiam eft ναιεταάσκω, ita fcribi deberet h. l. ναιεταῶσαν. In codd. Barocc. Mori. Vrat. c. eft ναιετάουσαν. idque edd. habent Flor. et Ald. 1: fucceffit ναιετάωσα in Ald. 2. nec quicquam ab aliquo notatum vidi.

417. οὐδέ μιν ἐξενάριξε. ⊱ quod vf. fequ. poeta ipfe interpretatur, quid fit ἐξενάριξε. Scilicet eft idem quod ἐσκύλευσε. Mireris hanc vocem (lectam iam A, 191. E, 155. 844) notari tanquam explicatu indigentem a grammaticis. Apollon. in ἐναρίζει. Hefych. Euftath. Schol. Videntur fuiffe, qui dubitarent, an pro φονεύειν poneretur, alii, an pro σκυλεύειν. cf. inf. ad H, 147.

418. ἀλλ' ἄρα μιν κατέκηε. κατέκαιε. Cant. Verfu allato illuftrat verba Aiacis Schol. Sophocl. Ai. 578 τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται.

420. Nymphas in montibus et in fontibus agentes nouiffe Homerum, *notatu dignum* putauit Sch. B. Apud Strabon. XIII, p. 920 B. laudantur vff. 421. 2. 3.

422. οἱ μὲν πάντες ἰῷ κίον ἤματι Ἄϊδος εἴσω. Ἰῷ Ariftarchea lectio eft, eaque vfu obtinuit; fic et ἰῇ et ἰῆς: etfi repugnat vfus in primo cafu ἴη, idem quod μία, fecundum quam vocem effe deberet ἴῳ. Longum de hoc eft Scholion Sch. A. forte ex Herodiano ἐν προσῳδίᾳ petitum. cf. Schol. Ven. p. 78. ad Cat. Nau. 99. transfcriptum ab Euftathio p. 652, 48. Attingit rem quoque Etymol. Et ἰῷ, ἑνί, hoc verfu laudato, apponit Apollon.

Lex. et inde Hesych. in ἰῷ, ἑνὶ, et in ἤματι. Hiare metrum: κίον ἤματι Ἄϊδος εἴσω, viderat Bentleius, qui, propter hoc ipsum forte, lectionem ἰῷ suspectam habebat, quia nusquam alibi ἰός, εἷς, ἰῷ, ἑνὶ, occurrit, sed tantum ἴῃ (immo ἰῇ) μιᾷ. Emendabat itaque πάντες ἴῃ κίον ἡμέρῃ Ἄϊδος εἴσω. Possis comminisci alia πάντες ἰῷ δῦνον δόμον Ἄϊδος εἴσω, vt Γ, 322 δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. In Apoll. Lex. ἰῷ, ἑνὶ, versus sic subiicitur: πάντες ἰῷ κίον ἤματι κείνῳ. Suspicabimurne fuisse οἱ μὲν πάντες ἰῷ Ἄϊδος κίον ἤματι κείνῳ. Prior in Ἄϊς modo corripitur, vt statim Il. Α, 3 ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψε. modo producitur, inserto scilicet olim ϝ, αϝιδος. Verum dici potest, versum referendum esse inter eos, in quibus hiatus ferri potest propter pedem exeuntem in ea voce. In capite versus τοὶ μὲν nouauerat Barnes sine caussa idonea.

424. βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι. Primo nunc occurrunt εἰλίποδες βοῦς quos ἀπὸ τοῦ εἰλεῖν, h. e. ἑλίσσειν τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν dictos esse haud dubitare licet cum Koeppenio, v. Sch. br. Etymol. Hesych. et librum Hippocraticum de Articulis, vbi caussa quoque affertur, cur boues sint εἰλίποδες, quoniam coxendicem habent boues non firmiter haerentem acetabulo: ὁ βοῦς χαλαρὸν φύσει τὸ ἄρθρον τοῦτο (τὴν κοτύλην) ἔχει μᾶλλον τῶν ἄλλων *acetabulum* (cauitatem coxendicis os femoris excipientem) *habet laxius bos*. ed. Foes. p. 784. 5. Illustrauit locum nuper Schneider. ad Varron. in Corrigendis ad p. 445. Ceterum desideres forte digamma, hic et alibi, vt I, 462. quia fuit ϝελω, ϝειλω, ϝειλεω. debebat itaque esse ϝειλιποδεσσί. At probabile fit tres fuisse formas ἔλω, ἕλω, et ϝελω. Scribunt quoque seriores εἰλέω et εἱλέω. ἐλίσσω et ἑλίσσω. cf. ad Α, 409 et ad Ι, 462. v. Exc. de Digammo.

425. μητέρα δ', ἣ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ. De vsu τοῦ βασιλεύειν nihil monitum video; Non tamen exemplum memini, dici reginam βασιλεύειν, et quidem adiuncta notione imperandi; alioqui esse possit regio esse

loco, vel regia esse stirpe. Verum hoc cum adiuncto tractus, in quo βασιλεύει, est ἄρχειν, κρατεῖν, v. c. Od. A, 401 ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν. At haesit in altero, ὑπὸ Πλάκῳ, cum hoc paullo insolentius dictum videatur, quandoquidem apponi debebat nomen Vrbis sub Placo monte sitae, Lennep. l. l. ad v. 396: (Animaduerss. p. 142) et suspicatus est excidisse nomen *Thebes*, et emendauit μητέρα δ', ἣ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσσῃ, Θήβῃ, ἐπεὶ δεῦρ' ἦγ. vt X, 479 αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσσῃ. Fatendum tamen, vocem Θήβῃ sic loco non satis commodo subiici. Ceterum et hic erat vulgatum Ὑποπλάκῳ. v. ad 396.

426. τὴν ἄρ' ἐπεὶ — Mosc. 1. oscitantia, puto. τὴν — τὴν repetitum offendebat Lennepium; verum priore loco est pro ἥν. Licet de toto loco suspiciones movere.

429. 430. Versibus his, ad naturalem sensum factis et affectu plenis, plurimi vsi sunt; vt de Porcia ap. Plutarch in Bruto p. 994 E vbi rem in tabula expressam illa intuens in lacrimas eruperat, suam ipsius fortunam praesagiens. Subiicit Brutus: at se non Hectoris monitu in eam vsurum esse, inf. 490 Ἱστόν τ' ἠ. — Dulcissimos versus hinc petiit Propert. I, 11, 23. et Val. Fl. III, 323 sq. Sunt quoque vss. ap. Schol. Sophocl. Ai. 514.

430. σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης. θαλερὸς π. haud dubie, *aetate florens* in aetatis flore constitutus. At Sch. B. ἀγαπητός. τοῖον δὲ θάλος, οἷον ἀγάπημα. quae non opportune satis monita esse videntur.

431—439. Locus ad topographiam Ilii notabilis. Fuit pars murorum ab occidente vel ab occasu solstitiali humilior. Non longe aberat caprificus, ἐρινεός, aut collis caprificis consitus: Strabo XIII, p. 893 B. τραχύς τόπος ἐρινεώδης. seu, vt ap. Eustath. ad X, 145 ῥάχις τις ἐρινεοὺς ἔχουσα ὑψηλὴ πρὸ τῆς Τροίας. Sic ἀσφοδελὸς pro agro asphodelis consito Od. Λ, 538. et alia. Erat porro σκοπιά, collis Il. X, 145. 6. Eo perueniebatur inde a tumulo Ili. Λ, 166.

Porro ad antegesta spectat, quod ab hac parte expugnare vrbem tentauerant Achiui, ducentibus eos viris principibus, Aiace vtroque, Idomeneo, Atridis et Diomede. Fuere haec in Carmine Cyprio exposita; quantum quidem ex Procli argumento τῶν Κυπρίων assequi licet; nam facta legatione ad Troianos ab Achiuis ad res repetendas, ὡς δὲ οὐχ ὑπήκουσαν ἐκεῖνοι, ἐνταῦθα δὴ τειχομαχοῦσι. Re infecta discedunt mox ad vrbes diripiendas.

Fuit de hac murorum parte fabula alia, cuius recordatio haberi potest e Pindaro Ol. VIII, 41 sq. 53 sq. partem hanc murorum, qua aliquando Troia esset capienda, fuisse exstructam a Telamone; cum reliquae partes, vtpote validiores, manibus Neptuni et Apollinis essent eductae.

An autem Jlium aliquando ab hac parte captum fuerit dubites, si quidem Equo durateo inducto illa capta est. Potuit tamen fama esse diuersa, aut, cum Equus muris dirutis inductus fuerit, potuere illi ab hac ipsa parte deiecti esse. Certe Schol. B. notat, ad vs. 438. dixisse poetam haec, προοικονομοῦντα, quod fatale erat, ab hac parte capi Troiam.

432. μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης. θήῃς Aristarchea scriptura, quae et expressa est e cod. Ven. testatur quoque de ea Eustath. p. 653, 41. Et Schol. Lips. ap. Bentl. θείῃς. πολλὰ τῶν ἀντιγράφων θήῃς διὰ τοῦ η. Et sic quoque Vrat. b. Townl. Sane et hoc bene: nam θῶ, θῇς, θήῃς, et hoc ipsum alibi occurrit: inf. Π, 94. 96. cf. ad E, 598. Verum θείῃς aliis locis pluribus frequentatum est; itaque scriptum constare sibi malui. μὴ autem vtroque modo iungitur.

433 ad 439 — ἀθετοῦνται versus septem: „quoniam Andromachae non conuenit oratio: (tanquam feminae, puta) et quod falsa narrat; nam nec alibi poeta murum ab hac parte captu facilem dixit; nec pugna tam prope apud muros adhuc facta; tum Hector nihil ad haec respondet, 441. vbi cf. id. Schol. verum tantum

ad superiora." Haec in Ven. A. At B. concedit non conuenire haec mulieri cuique, conuenire tamen Andromachae virilis animi feminae, quae etiam equos curat. (Il. Θ, 186 sq.) — et τάδε πάντα ad plura illa spectare. — Aegre ferendum est, tam parum explicite hoc ἀθετεῖται poni; primo loco erat monendum: abfuerintne hi vss. ab antiquioribus codicibus, an iudicio tantum grammaticorum haec damnentur? hoc quidem probabilius; vnde et Sch. A. ad 441. eum qui carmina Homerica disposuerat, male hic suam rem egisse ait: ὁ δὲ διασκευαστὴς ἐπλανήθη. h. e. (si recte intelligo verba) is retinuit versus qui deleti esse debebant. Omne tamen iudicium, si sincerum ac tutum erat, hunc habere debebat fundum, vt constaret, qualis fuerit lectio aut lectionis diuersitas tum, cum ex rhapsodorum recitatione litteris excepti fuerunt versus. Hoc cum ignoretur: omnis critica vacillat et errat, aut ad meram suspicionem et iudicationem redit, quam pro se quisque facit varie.

λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεόν. Super ἐρινεὸς vid. Eust. p. 653, 52. 1263, 13. Etymol. Hesych. et Intp. Versus 433. 434. leguntur ap. Strab. XIII, p. 893 B.

434. ἀμβατός ἐστι πόλις. Aristarchea haec est lectio. ἀμβάτη Callistratus legerat. Scripserat scilicet ille plures libros πρὸς τὰς ἀθετήσεις in quibus hic locus fuit. Similis libellus fuit Ixionis: vide ad 437. ἄμβατος, εὐεπίβατος, laudato hoc versu Apollon. Lex. h. v. add. Schol. br. Etymol. Hesych. ἐπίδρομον. ἐπιδρομὴν παρέχον, εὐάλωτον. Suidas.

435. τρὶς γὰρ τῇγ' ἐλθόντες. scribitur quoque τῇδ'. Ven. A. Sicque Townl.

Ineptierunt veteres super h. l. multa ap. Eustath. p. 653, 13.

437. ἤδ' ἀμφ' Ἀτρείδας. ἀμφ' Ἀτρείδα (Demetrius) Ixion ἐν τῷ πρὸς τοὺς ἠθετημένους (στίχους). quo de libro vide modo ad 434. Ceterum hoc iterum exemplum vsus οἱ ἄριστοι ἀμφὶ Αἴαντε δύω pro ipsis Aiacibus. Notatum ad Γ, 146. Valde tamen suspectos habeo versus

436. 7. a rhapſodis adiectos. οἱ ἄριστοι ἀμφ' Αἴαντε iungenda ſunt, alias articulus οἱ repugnaret Homerico mori; ſunt optimates *illi*, Aiax vterque, etc. Eſt in Moſc. 1. ἐπειρήσαντό θ' ἄριστοι, nec male.

438. ἧπου τίς σφιν. In Ven τι σφιν quod et in Flor. Ald. 1. Vrat. c. legitur. θεοπροπίας Barocc. Mori.

439. ἤ νύ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. αὐτοὺς in nonnullis fuit ap. Schol. Ven. A. haud dubie mellus, quam αὐτῶν. Monet Erneſti temporum ordinem poſtulaſſe ἐπώτρυνε καὶ ἄνωγε. Recte, ſi grammaticum ordinem exegeris; ſed ſententia admittit praeſens, quandoquidem continuata eſt actio.

441. ἤ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει. Sch. A. notat, reſpicere haec vſſ. 431. 2. inſertos ſcilicet dixerat vſſ. ſeqq. 433—9. Eo ſpectant verba adiecta: ὁ δὲ διασκευαστὴς ἐπλανήθη. eum, qui lectionem concinnauit induci ſe paſſum ait, vt hos vſſ. apponeret tanquam genuinos. cf. dicta ad vſ. 433.

442. Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους. Epitheton occurrit iterum H, 297. X, 105. vbique de mulieribus Troianis. Senſus eſt apertus, veſtibus indutas longo ſyrmate conſpicuis: τὰς ἑλκούσας τοὺς πέπλους· Sch. A. αἱ ἐν τῷ βαδίζειν ἐπισύρουσαι τοὺς πέπλους. Similiter Sch. br. Etymol. Heſych. Formatio vocis mirationem facit, cum ſit alterum ἑλκεχίτωνες N, 685. Verum ſimile eſt ἀλφεσίβοιαι. cf. Euſtath.

Verſu hoc vſus eſſe fertur Iulianus Imp. erga dehortantes, ne bellum cum Perſis faceret, ap. Io. Lydum p. 119 et vtitur eo aliquoties Cicero ad Attic. vt lib. II, 5.

443. αἴ κε κακὸς ὥς, νόσφιν — Euſtath. „σημείωσαι ὅτι τὸ, κακὸς ὥς, γράφεται καὶ κακὸς ᾇ (in Schol. Lipſ. eſt ᾇ) ἤγουν, καθὰ κακός. neſcio e quibus argutiis nata ſit lectio. De ἀλυσκάζω cf. Euſtath. p. 654, 49.

443. οὐδ' ἐμὲ θυμὸς ἄνωγεν. Priores duae voces codd. offerunt Ven. Townl. Moſc. 2. pro vulgato οὐδέ με, parum intereſt.

ἄνωγεν vbique legitur; non ἀνώγει. quia ad praeterita tempora retrahi poteſt ſententia.

Verſus propter ſententiam nobilis; commendatus a Plutarcho de aud. poet. p. 31 F. etſi in ſenſu argutatur.

445. ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς αἰεὶ, καὶ πρώτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι. Alii interpunxere, — ἔμμεναι ἐσθλὸς, αἰεὶ καὶ πρ. Cum ita καὶ durius ſit interpoſitum, iuſſere veteres poſt καὶ interpungere: monente Sch. A. Nicanorem (περὶ στιγμῆς) hoc praecepiſſe, notant Sch. B. et Lipſ.

446. ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος — recte Sch. B. σώσαι σπουδάζων. At Apollon. h. l. et Od. Α, 5 accipit ἀντικαταλλασσόμενος, quod alienum ab h. l. v. de hoc voc. ad Α, 159.

447. 8. 9. iam ſup. Δ, 163. 4. 5. fuere lecti: vbi vide. Omnino locus, qui ſequitur, merito eſt omni admiratione digniſſimus; anxietate animi agitatus Hector modo Ilii excidium ominatur, et Andromaches ſeruitutem et pueri captiuitatem; modo filii virtutem et laudes animo praecipit. Ad ſenſum tamen meum locus eſt elaboratior, γλαφυρώτερος et τραγικώτερος, quam a poeta epico antiquiore expectes. Priores verſus, lecti iam ſupra, poſſunt ſcrupulum iniicere, an appicti illi dederint alii poetae opportunitatem affingendi reliqua. Sed, vt dixi, ad ſenſus moroſitatem aliquam haec ſpectant; quam repudiet, qui volet.

εὖ μὲν γὰρ τόδε οἶδα. Cant. Harl. Towni. Euſtath. ad h. l. et ad Od. Γ, legunt εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα. quod praeferam cum Bentleio. εὖ μὲν ἐγὼ Vrat. b. Moſc. 2. τόγε Moſc. 1.

448. 9. ἔσσεται ἦμαρ, ὅτ' ἄν — duo hos verſus pronuntiauit Scipio in Carthaginis excidio ap. Polybium teſte Appiano Pun. ſ. 132 vnde translata res in Fragm. Polyb. To. IV p. 703. Recitantur quoque a Strabon. XIII, p. 897 A. Feliciter eos reddidit Virgil. Aen. II, 424 *Venit ſumma dies* — quibus vſſ. vſus eſt Magdeburgenſis ille Backius Praeſul ad Tillium 1631. in exci-

dio Magdeb. Notum quoque est Lotichii vaticinium de eadem vrbe iisdem fere verbis expressum, in eius Elegiis. Comparari possunt vss. Eurip. Troad. 582 sq.

ὅταν et ὅτ' ἂν etiam h. l. scribitur. Et appicta ad vs. 448 stigme ϛ quod etiam hic est ἡ Ἴλιος.

Est quoque hic locus inter eos, quibus manifestum faciunt, Homerum nouisse Troiam aliquando excisam cum internecione ciuium: v. Strab. XIII, p. 897 A. Sunt tamen tot alii loci, vt res hoc loco teste haud egeat: v. c. N, 316. M, 15. vbi v. Od. Γ, 130. Λ, 532.

449. ἐϋμμελίω Πριάμοιο. pars codd. etiam Townl. vna littera ἐϋμελίω scribunt; cumque iis edd. Flor. Ald. 1. corruptius Ald. 2. ἐϋμελίῳ. Rom. ἐϋμμελίου, vnde Steph. corrupte ἐϋμελίου. Reposuit Barnes ἐϋμμελίω consensu mss. quod iam Δ, 47 legebatur. Epitheton est viri fortis, hasta praeclare vtentis.

453. πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι. Mosc. 1. ἐπ' cum gl. παρὰ ἀνδρῶν ἐχθρῶν.

454. ὅσσον σεῖ, ὅτε κέν τις — ita vbique editum; praeterquam a Clarkio: ὅσσον σεῦ· nescio vnde; nisi quod apud Barnes video: „γρ. σεῦ."

455. ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας. de hac voce v. ad A, 356.

456. καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα, πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις. Ven. B. Townl. Vrat. A. Mosc. 1. 2. ἐν Ἄργεϊ οὖσα, cum hiatu. Quale Argos hoc sit, videbimus ad v. sequ.

ὑφαίνῃς Lips. a pr. m. Mosc. 3. vn. Vindob. quod bene se haberet vsu Homerico: et praecesserat ὅτε κέν τις ἄγηται. Sequitur tamen vs. sequ. φορέοις sine variatione, nisi quod in vno Vindob. φορέῃς est. πρὸς ἄλλης duo Vindob.

457. καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης. ϛ quod ex h. l. οἱ νεώτεροι (certe Tragici) Andromachen vere ὑδροφοροῦσαν exhibent. In Messeide et Hypereia non sibi constant Schol. A. et Sch. br. dum Messe-

niae, Argolidi, Thessaliae, eos assignant. In Argolide vtrumque fontem memorat Valer. Fl. IV, 374. 5. vbi v. Burmann. Conueniret hoc cum vs. 456 ἐν Ἄργει ἐοῦσα. Memoratur quoque Messeis ad Therapnas Laconicae ap. Pausan. III, 20. Audiamus tamen Strabon. IX, p. 666 A. „Pharsalii LX stadiis ab vrbe vestigia vrbis Helladis monstrabant, καὶ δύο κρήνας πλησίον, Μεσσηΐδα καὶ Ὑπέρειαν.“ Ita Ἄργος vs. antec. de Thessalia erit dictum; v. cf. Excurs. ad B, 108. Hyperea in Pheraeorum agro memoratur ap. eund. Strabon. p. 671 A. nobilis fons vel ex Pindari loco de Iasone P. IV, 222. Hunc fontem in nummo Pheraeorum agnouit Eckhel in Numis anecd. P. I, p. 86 sq. idem acute vidit *Argos* h. l. vs. antec. *Pelasgicum* Thessaliae esse. (de quo sup. B, 681 vidimus) Cumque Larissae nummus alius Andromachen cum hydria exhibere videatur, non longe ab hac vrbe, quae olim Argos Pelasgicum fuisse creditur, Messeidem fuisse suspicatur. Saltem recte factum censeo, in Thessalia fontes hos quaesitos esse ab Intpp.

458. κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη. Posita haec sunt in medio; eoque mutaui interpunctionem. Minus bene iunguntur cum ὅτε κέν τις ἄγηται — ὑφαίνοις — φορέοις — ἐπικείσεται. ἀνάγκη de herili imperio cf. ad Π, 836 ἦμαρ ἀναγκαῖον. Locum ante oculos habuisse videtur Eurip. Phoen. 193 sq.

459. καί ποτέ τις εἴπῃσιν — ε „quod εἴπῃσιν pro εἴποι ἂν“ recte ad vulgarem vsum. Ita quoque Sch. br. vid. ad 479. Quae porro in hoc Scholio subiiciuntur, spectant ad locum Φ, 126. 127 ὅς κε φάγῃσι. vbi v. Obss. Ceterum vs. 459 iunctura continuatur cum sup. ὅτε κέν τις ἄγηται — ὑφαίνοι — φορέοις — καί ποτέ τις εἴπῃ. Nisi post ἀνάγκη interpungas plene.

460. Ἕκτορος ἥδε γυνὴ — Non inepta est obseruatio Schol. B. ἐπιγραμματικὸν τύπον ἔχει ὁ στίχος.

461. ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο Flor. Ald. 1. Vrat. c. Mosc. 3. ἀμφὶ μάχοντο.

462. ὥς ποτέ τις ἐρέει. Bentl. corrigebat: τις ϝειπῃ, vt 459. Verum fuit ϝερεει. v. de Digammo.

463. χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρὸς — occurrit iterum χητει Od. Π, 35 verbum antiquatum grammaticorum aetate. Apollon. enim Lex. χήτει, ἐνδείᾳ laudato hoc verfu: vbi cf. Villoifon. Repetunt eadem et addunt alia Hefych. (in quo etiam alio loco κήτει occurrit quod vidit Bentl. et ibid. ναίει em. σπάνει) Etymol. Laudant quoque duplicem formam τὸ χῆτος et ἡ χῆτις; hanc ex Platone habet Timaeus Lex. vbi v. Ruhnken. Vbique tertium tantum cafum frequentatum vidi.

464. ἀλλά με τεθνειῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι. ad χυτὴ; quod non omnis terra eft, fed *aggefta, tumulus*; ἡ τοῖς νεκροῖς ἐπιχεομένη. Similia ad Ψ, 256. καλύψαι Cant. At Bentl. laudat καλύψοι. τεθνηῶτα Vrat. b. vn. Vindob. varietas alibi obuia.

465. πρίν γ' ἔτι. ita vulgo legitur; notione τοῦ ἔτι parum explorata. Lectionem hanc defenderat Ptolemaeus Afcalonita. At Dionyfius Sidonius, Alexion et Heracleon, melius: πρίν γε τι. hoc itaque recepi. Norat quoque id Euftath. Sicque Ven. Mofc. 2. γέ τοι Mofc. 1. πρίν δ' ἔτι vitiofe Ald. 2. et fequaces; em. Turnebus.

ἑλκηθμὸς h. l. videtur fimpliciter pro violenta abductione dictum. cf. Euftath. p. 655, 41. bene Sch. br. αἰχμαλωσίας. At alibi cum fignificatu ftupri inferendi adhibitum: vt Λητὼ δ' ἥλκησε Od. Λ, 579 quod illuftrauit Valken. ad Schol. Jl. XXII, p. 51. cf. ad Apollod. Not. p. 45. 46. Eadem vis eft in ῥυστάζειν Od. Π, 109 et al. add. Sch. A. ad Jl. Ω, 22 Male mf. Mori, Barocc. Mofc. 1. 3. et al. ἑλκυθμοῖο follenni aberratione: cf. Valk. l. c. Fuit ἕλκω, ἑλκύω et ἑλκέω. hoc inf. X, 336 ἑλκήσουσι vnde ἑλκηδὸν in Sc. Herc. 302. de luctantibus.

466. ὣς εἰπὼν, οὗ παιδὸς ὀρέξατο. — Auctor libelli de Homerica poefi locum hunc ait effe exemplum τοῦ ἰσχνοῦ, rei tenuis tenuiter quoque enuntiatae. Atqui non tenuiter, fed ornate rem tenuem extulit: φαίδιμος

Ἕκτωρ — εὐζώνοιο τιθήνης. et alia. Etsi nec recte res tenuis dici potest, in qua affectus regnat.

467. ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον. versum a Callimacho expressum notarunt viri docti in Dian. 70. de Diana, sed puerili more id factum senties.

468. πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθεὶς, ἐκπλαγεὶς. ἀτύξαι, ἐκπλῆξαι. sic Sch. Theocr. I, 56. At Schol. Nicandri ad Alex. 193 ἀτιχθεὶς scribit, vt illustret ὁ δ' ἠέρα παῦρον ἀτίζει, ἀντὶ τοῦ ἀτενίζει, in suo poeta: voluit, puto, ἀτμίζει, *spirat*.

469. primo reposui χαλκόν τ' ἠδὲ pro vulgari χαλκόν τε ἰδὲ, quod hiatum faciebat; feci tamen adstipulante cod. Townl. vno Vindob. et Bentleio qui et alleuerat huic loco Hesych. ἱππόλοφον. vbi vide. Auctor autem de Hom. poesi §. 9 χαλκόν τ' ἠδ' αὖ recitat. In Mori ms. τε ἠδέ. Porro interpungo post χαλκόν τ', vt cum sqq. iungantur reliqua versus; iubent Schol. A. et B. idem, sed deleta interpunctione post ἱππιοχαίτην. quod minus commode fieri videtur, quam alterum: Nam „puer reclinat se et os auertit, expauescens aes (h. galeam) et cristam; videns *eam* a summo vertice galeae nutantem." Nihil in his video, quod non probandum sit. Alter versus 470 tanquam ad illustrationem prioris subiicitur.

470. ἐπ' ἀκροτάτης κόρυθος· ἐπ' ἀ. κορυφῆς vn. Vindob. Mosc. 2. idem mox ἐκ δὲ γέλασσε. Corrupte ap. Themist. Or. IX, p. 121 Δεινὸν ἀπ' ἄκρας κορυφῆς νεύοντα νοήσας.

472. αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ. ⸓ signum huic versui apponere nonnullos narrat Ven. A. propterea quod Astydamas Hectorem induxerat dicentem: δέξαι κοινήν μοι, πρὸς πόλεμον δὲ καὶ φοβηθῇ παῖς. Nomen tragici est satis notum. Versus sunt corrupti. In κοινὴν latet κυνέην. in πρὸς forte πατρός.

474. Αὐτὰρ ὅγ' ὃν laudat quoque Hesych. in ὄν. Recte tamen Bentl. monet fuisse αὐτὰρ ὁ ϝὸν φ.

475. εἶπεν ἐπευξάμενος — εἶπε δ' ἐπευξ. Aristarchus Ven. A. Interponit sane et alibi poeta in apodosi δέ. cf. ad A, 58.

476. Praeclarum h. l. expressit Sophocles in Ai. 550. ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος, καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός. vbi et Schol. versus Homericos laudant. Praeclare Maro: *Disce puer virtutem ex me verumque laborem, Fortunam ex aliis* Aen. XII, 435. Non autem nunc ominatur, sed precatur Hector et vota pro puero facit.

478. ὧδε βίην τ' ἀγαθὸν καὶ Ἰλίου ἶφι ἀνάσσειν. Versus haud vno vitio laborans. vt apposui, legebatur ille in edd. etiam Clarke Ern. Sicque Eustath. legerat, cum codd. Mori. Harl. Vrat. a. c. et Ven. In aliis codd. Lips. (e quo expressum dederat Wolf. in ed. pr. nam in altera Codex Venetus expressus est) Barocc. Vrat. b. Mosc. 1. 2. legitur: ὧδε βίην ἀγαθόν τε καὶ Ἰλίου — vitiosius etiam, quam ante: Nam languet copula remotiore loco collocata; insertur peccatum nouum in digamma, — θόν τε καὶ ϝιλιου. reuocanda igitur erat lectio prior. Restat tamen, vel sic alind vitium, quod haud latuit Bentleium. Nam scriptus esse versus debuit: και ϝιλιου ϝιφι ϝανασσειν. quod iterum in metrum peccat in ϝιλιου ante ϝιφι. Emendat itaque: καὶ λαοῦ vel λαῶν ϝιφι. Mihi satis liquet, versum expletiuum a rhapsodis esse confictum interpretamenti loco, quo tempore vsus τοῦ Digamma iam exoleuerat. Absolutus est sensus versu omisso; turbatur eo admisso; nec bene cohaeret καὶ ἀνάσσειν quo ad nomen Ἀστυάνακτος alludi debuit.

479. καί ποτέ τις εἴπῃσι· πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων· ἐκ πολέμου ἀνιόντα. praeclare Schol. A. monet, τὸ ἑξῆς esse, καί ποτέ τις εἴποι ἐκ πολέμου ἀνιόντα· nec desse ἰδὼν, (quod substituerunt alii et Eust.) sed esse visitatam Atticis dictionem, vt ap. Eurip. in Rheso 390 χαίρω δέ σ' εὐτυχοῦντα καὶ προσήμενον πύργοισιν ἐχθρῶν. et apud Homerum alibi (N, 352) ἤχθετο γάρ ῥα Τρωσὶν δαμναμένους." Poterant exempla vsus τοῦ εἰπεῖν me-

morari accommodatiora v. c. Euripidis Androm. 646 τί δῆτ' ἂν εἴποις τοὺς γέροντας ὡς σοφοὺς et Pindaricum Ol. 14, 32 Κλεόδαμον ὄφρ' ἰδοῖσ' υἱὸν εἴπῃς, ὅτι οἱ — quod et Dawes laudat qui hanc obſeruationem iam occupauit Miſc. crit. p. 149. Omnino forma apud Atticos eſt paullo lenius conſtituta, λέγειν τινὰ, pro λέγειν περί τινος. dici enim ſolet: λέγειν τινά τι. λέγειν τινὰ, ὅτι, ὡς, εἰ, αὐτός. v. c. λέγειν τινὰ, ὅτι ἐσθλός ἐστι. Attice itaque eſſet dictum: καί ποτέ τις εἴποι ἐκ πολέμου ἀνιόντα, ὅτι ἀμείνων ἐστὶ πατρός. pro vulgari: καί ποτε, αὐτοῦ ἀνιόντος ἐκ πολέμου, εἴποι τις, ὅτι πατρὸς ἀμείνων ἐστί. Tandem καί ποτέ τις εἴποι, πατρὸς Ven. B. cum Schol. idem occurrit in Schol. A. ad N, 352. et Moſc. 2. γρ. εἴποι. In vulgg. lectum καί ποτέ τις εἴπῃσι. πατρὸς δ'. Obſeruauit Dawes πατρὸς et ſimilia nunquam in Homero occurrere priore correpta; ſuaſeratque idem iam εἴποι πατρός. quia φέροι et χαρείη ſequantur. Recte vtique, ſi in alio poeta verſeris; verum Homericum eſt ſubiunctivum in ſimilibus poni, etiam optatiue, eumque cum optatiuis promiſcue poni. Vidimus paullo ante vſ. 459 ſe excipere: ὅτε κέν τις ἄγηται — ὑφαίνοις — φορέοις — καί ποτέ τις εἴπῃσι. Hoc tamen facile concesſero, ex eodem loco ductum eſſe εἴπῃσι, cum hic verſus haberet εἴπῃ. vt eſt quoque in duobus Vindob. v. ad A, 66. Exc. E, 212. Formulam tamen καί ποτε τις εἴπῃσιν videbis in parodiis Hegemonis Thaſii ap. Athenaeum XV, p. 698 E.

Porro πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀρείων recitat Themiſt. Or. VI. An δ' a primo auctore inſertum fuerit, dubito.

480. Φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα. Vocem hanc, tanquam iam tum antiquatam, interpretatur Apollon. Lex. πεφονευμένα. melius Schol. A. ᾑμαγμένα. βρότος γὰρ τὸ ἀπὸ φόνου αἷμα· ἢ ᾑματωμένα. Paria Etymol. Heſych. Sch. br. Alii τὰ ἐκ βροτῶν λαμβανόμενα reddebant, ap. Euſtath. ad h. l. et ad Ξ, 509.

483. ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ. Apollon. Lex. κηώδει, εὐώδει. ad h. l. et ex eo Hesych. Supra vs. 288 erat κηώεις. θάλαμον κηώεντα.

484. δακρυόεν γελάσασα. Laudat et comparat cum similibus Schol. Pind. N. I, 85. Barnes memorat δακρυόεν γελῶν ex Argonaut. Orph. vs. 445. vbi Peleus Achillem osculatur. Esse hoc Xenophonti κλαυσίγελως notat, apposito Homerico, Pollux II, 64. Schol. Leid. aliis monitu parum vtilibus obseruationem subiicit, Homerum Tragicis praeiuisse in puero in actum inducendo; πρῶτος δὲ παῖδας ἐκ τραγῳδίας εἰςάγει.

πόσις δ' ἐλέησε νοήσας. Lips. Harl. Mosc. 1. vn. Vindob. ἐλέαιρε vtrumque Homericum est.

486 — ad 489. repetuntur a Plutarcho de Consolat. p. 118 A.

487. οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προϊάψει. Alio modo nunc dictum est ὑπὲρ αἶσαν, quam sup. 333 et Γ, 59. Nunc est idem quod μοῖρα, fatum: v. ad vs. seq. De Ἄϊδι προϊάψαι v. ad A, 3.

488. μοῖραν δ' οὔ τινα φημὶ πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. Barnes ediderat πεφευγμένον ex emendatione, hic et X, 219 et in Odyssea, quia ex πέφευγμαι ducendum sit πεφευγμένος. Habet quoque hoc Apollonii codex Lex. p. 549 et Aristides Quintil. qui versum apponit de Musica lib. III, p. 160. Enimuero Clarke docet ex πέφυγα, verbum fuisse πεφύγω. Et scribitur πεφυγμένον in codd. etiam Ven. tum in Etymol. Eustath. Apollon. Lex. in μοῖρα. ἐπὶ δὲ εἱμαρμένης· hoc versu apposito; etiam Hesych. et in Plutarch. l. c. ita editur. πεφυγμένον εἶναι cum casu quarto iterum inf. X, 219. Od. I, 455. At Od. A, 18 cum casu secundo.

Inserta est in Sch. B. et Leid. ζήτησις Porphyrii, quae proprie ad ὑπὲρ αἶσαν vs. sup. spectat, super μοῖρα, in qua pauca bonae frugis sunt. Eam ad Od. A, 34. appositam fuisse suspicor. Omnino non ad subtilitatem philosophicam, qua libertatem cum necessitate componere satagunt homines, res est exigenda; verum, vt semel

Homericam notionem paucis illuſtrem, Μοῖρα et Αἶσα eſt conſtans rerum ordo, etiam rebus et fatis deorum conſtitutus. Plerumque refertur ad mortem; Ea etſi fatali neceſſitate obeunda aliquando ſit (quo ſpectat: οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προϊάψει) interdum accelerari, interdum auerti vel differri poteſt, ſi quis interitus caſum et locum, omninoque diſcrimen ac periculum euitet. Υ, 335. 6 ſed tu recede, μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι. Contra apud Herodotum IX, 43 in Bacidis oraculo eſt, (vnde ap. Ariſtid. Quintil. III, p. 161.) cum αἴσιμον ἦμαρ aduenerit, multos interituros eſſe. Refertur res ad deorum operam, vt dii modo ira et odio moti fatalem neceſſitatem accelerent, modo retardent ac differant, vt Π, 433 ſq. at tollere omnino et mutare nequeant. Altera ex parte, ex hominum iudiciis, ſaepe manifeſtum fit, mala, etiam mortem, prudentia et virtute auerti vel vitari poſſe, modo ſtultitia ac temeritate malum arceſſi poſſe: itaque viſum eſt id, quod fatale erat, differri vel accelerari poſſe. Inde fluctuaſſe veterum iudicia de fato mirum non eſt. Ita virtute vinci poteſt fatum, h. e. differri aut intercipi, quod ex ſolito rerum ordine euenturum erat, etiam quod deus aliquis machinatus erat. Ita P, 321 non multum abfuit, quin ὑπὲρ θεὸν inferiores eſſent Troiani, etſi illo die victores eſſe debebant, niſi Apollo iis ſubueniſſet. Et Π, 780 Achiui ὑπὲρ αἶσαν tantum non ſuperiores erant pugna, et Φ, 517 ὑπὲρ μόρον, ante iuſtum tempus, quo Troia euerſa eſt, nam vt euerteretur, fatale eſſe creditum eſt. Itaque homines, ex euentu iudicia facere ſoliti, ſi quid euenerat praeter ſpem et expectationem, aut praeter morem, quod aliter fieri debuiſſet aut potuiſſet, fato factum dixere: Od. Θ, 511 αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ δουράτεον μέγαν ἵππον. Quae cum viderent Tragici mouendis affectibus inprimis accommodata eſſe, Fatum aliquod, tragicum appelles, effinxerunt, quo etiam ad ſcelera pĕrpetranda, ex imprudentia, ex ignoratione, ex caeco animi impetu, ex ma-

gnanimitate et officii pietatisque opinione, abriperetur aliquis, vt Oedipus, vt Orestes; vtque id scelus poena sequeretur, quam seu naturae lex, seu iura hominum, et animi iudicium, necessario constitutam habet.' Hactenus illi visi sunt poenas sustinere insontes; altera tamen ex parte poena erat iusta, quod enim naturae aut legum necessitate constitutum est, ius et fas censere hos necesse est. Atque in his perferendis iterum alti et excelsi animi sensus existunt et sententiae graues. Egere de Fato Homerico passim viri docti. Mihi ea fuere monenda, quae consilio meo et Homericis maxime consentanea essent.

Vss. 488. 9. Leguntur ap. Stobaeum Ecl. I, 6. Priorem, 488 habet Clemens Alex. Strom. VI. p. 266. (p. 749 Pott.) et comparat cum loco nobili Demosthenis (pro Corona p. 258. l. 19. ed. R.) πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις ἐστὶ τοῦ βίου ὁ θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. etc.

489. ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται. Schol. A. videtur sibi in his reperisse prima semina τῆς ἀποτελεσματικῆς, astri natalis." Nihil tamen de sidere genethliaco, seu de themate natali hic memoratur. Nec poeta dicit: prout quisque nascitur; sed: cum primum natus fuerit, ἐπεὶ ἐγένετο.

Nil refert τὰ πρῶτα an τἀπρῶτα scribatur; est tamen alterum hoc profectum a iudicio corrupto seriorum, qui verba copulare amabant; vnde tot monstra verborum compositorum nata arbitror.

490. 1. 2. 3. ※ qui asteriscus significat versus hos recte *hic* legi, (adde Od. Φ, 350—3) minus bene Od. A, 356—9. Recitati vss. 492. 3. ab aliis, etiam ab Arriano Diss. III, 22 f.

De σαυτῆς v. ad A, 271. Locum expressit Apollon. I, 303 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖθι μετ' ἀμφιπόλοισιν ἕκηλος μίμνε δόμοις — vbi et Schol. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα. Est quoque versus ap. Galen. Protrept. 8. et in Hesych. ad verba: οἶκος — καὶ μέρος τι τῆς οἰ-

κίας. scil. vt sit *cubiculum:* quod necesse h. l. non est. Ad nostrum sensum videri haec possunt paullo asperiora, inprimis in molli affectu, qui in dictis Hectoris adhuc eminebat. Monuit quoque vir elegantis ingenii Wood (*Genius of Homer* p. 166) additque locum alium Od. Λ, 356 sq. Verum arguunt haec diuersam feminarum conditionem in diuersis aetatibus; et Hector pro medela doloris hoc ipsum suadere vult, vt domesticis curis animum a malorum sensu abducat.

491. *ἱστόν τ' ἠλακάτην τε.* Super ἠλακάτη, colus, grammatici omnes disputant, inprimis ad h. l. inde ab Apollon. Lex. h. v. Vide ad Π, 183 vbi χρυσηλάκατος Diana est. Scholion in Ven. B. esse Porphyrii disco ex Schol. Leid.

492. *πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει.* Versus aliquoties refictus. Pro πόλεμος in altero loco Od. Α, 358 μῦθος δ' ἀ. et Φ, 352 τόξον δ' ἀ. Λ, 351 πομπὴ δ' ἀ. — ἄνδρασσι, Barn. Versum recitat Arrian. Diss. III, 22, 108.

493. *πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασι.* Est ἐκγεγάασιν in Mosc. a. etsi cum gl. ἐνυπάρχουσι, et in Vrat. b. a pr. manu, vt variat aliis locis P, 145. Od. N, 233. sed cum Ἰλίῳ hoc parum conuenit; melius Γ, 199 Διὸς ἐκγεγαυῖα. et Φ, 185. et alibi. Adeoque seruandum ἐγγεγάασι.

Iterum peccat in metrum: μάλιστα τοι ϝιλίῳ. Bentl. succurrit: μάλισθ' οἱ ϝιλίῳ At versum expletiuum a rhapsodis insertum esse, res clamat. Ante oculos erant similia Odysseae loca. Α, 356. vbi legitur: τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ, et altero loco Φ, 353 τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον. Od. Λ, autem 352 τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δήμῳ.

495. *οἶκόν δε βεβήκει.* „γρ. οἰκόνδ' ἐβεβήκει." Barnes. Sicque Mosc. 1.

496. *ἐντροπαλιζομένη.* Iterum Φ, 492 ἐπιστρεφομένη. Apollon. h. v. Bene adiiciunt κατ' ὀλίγον καὶ συνεχῶς Sch. br. Hesych. Etymol. Sic et Λ, 545. 6 de Aiace.

add. P, 109. et Φ, 492. Vſus hac voce eſt Apollon. Arg. III, 1221 et 1336.

500. αἵ μὲν ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα. γόον volunt dictum per ſyncopen pro ἐγόαον, ἐγόων, ἐθρήνουν. Sic ipſe Apollonius; ap. Etymol. h. v. Dyſcolum putes innui. At Herodianus aoriſtum ſecundum, γοῶ, ἔγοον. Etymologus adſtipulatur Apollonio: adiectum: οὕτω Ζηνόδοτος. Poteſt is eſſe iunior, Alexandrinus. Verum tum alius Apollonius eſſe debet, cui is adſtipulari ſe dicit, non Dyſcolus aetate, vt puto, inferior. Equidem accedam Herodiano; niſi omnino fuit forma γόω, ἔγοον.

γόων edd. Flor. Ald. 1. Rom. et ipſe Euſt. cum Schol. br. quod contracte efferri poſſe putabant Barnes et Clarke per γῶν. Sic quoque Lipſ. Cant. Vrat. b. c. Moſc. 2. Emendatum in Ald. ſec. et ſqq. γόον quod et habet Ven. Mori mſ. et Apollon. Lex. qui verſum exhibet p. 723 in ὦ.

Cum hic verſus orationem intercipiat, Bentleius verſum delet: quod cum Clarkii nota ad h. v. parum convenit. Tam diuerſa ſunt hominum iudicia!

501. οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον. Laborat metrum; niſi interferas γ' cum Bentleio: ἔφαντό γ' ὑ. aut feras hiatum in caeſura medii verſus. Vitioſius Stephanus ediderat ἔτ' ἔφαντ' ὑπότρ. In Mori ἔτι φάντο erat. ὑπότροπον, ὑποστρέφοντα Apollon. h. v. huc ſpectat.

504. ποικίλα χαλκῷ. Spectat huc Heſych. πεποικιλμένα, κεκαλλωπισμένα, et χαλκῷ, *ornamentis ex ipſo aere affabre factis.*

506. 7. 8. 9. ※ quod hi verſus (at nec minus 510. 511) tranſlati ſunt in locum minus opportunum O, 265 — 268. de Hectore. ad quem locum vide.

506. ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ. ⊱ propter ἀκοστήσας quod alii aliter reddiderunt. ἔστι δὲ ἤτοι ἐν ἄχει (vt ab ἄχος ſit, male in Euſt. ἄχθος) γενόμενος διὰ τὴν στάσιν, ἢ βοηθήματος καὶ στάσεως ζητῶν. Vltima ſunt corrupta, et leg. ἢ βοήθημα καὶ ἄκος τῆς στάσεως ζητῶν. Simile vitium erat in Apollon.

Lex. h. v. οἱ δὲ, ὅτι στάσεως ἐπιζητήσας. pro, οἱ δὲ, ὅτι ἄκος τῆς στ. Ita ἄκος, ἐπὶ τῆς ἀποπαύσεως dictum docet Hefych. h. v. vt ἀκέοντο δίψαν Il. X, 2. et ἴκμα. Prius illud, vt fit ἀπὸ τοῦ, ἄχος, vt aegre ferat equus, fe ftare otiofum, illuftrat alius eodem in Scholio, δυσχεράνας ἐπὶ τῇ (ἐπὶ) τῆς Φάτνης στάσει. Habet idem etymon Etymologus; Ariftonicum auctorem fuiffe, tenemus ex Hefychio h. v.

Fuere quoque qui redderent ἀγοστήσας. ἄγοστος γὰρ ὁ ῥύπος. Vocem antiquam γόστος et γοῖτος fordes declarantem fuiffe docent Etymol. in ἀκοστήσας et Hefych. in γοῖτος. Alia coniectura eft: ἢ ἡσυχάσας παρὰ τὴν ἀχλύν. quod vix affequare. Eft tamen in Schol. B. τὸ ἡσυχάσας παρὰ τὴν ἀκήν. forte παρὰ τὸ, ἀκήν. Occurrit enim alibi: ἀκὴν δὲ γένοντο σιωπῇ. quod ad quietem trahi poteft; eft ideo em. ἀχλὺν, ἀκήν. Eft etiam apud Etymol. ductum ab ἄγω, ἀγοστέω, ἀκοστέω, de eo, qui aliis dux eft, praecedit, alios ducit. Vides grammaticorum conatus ad meras hariolationes redire.

Melior ratio extat in Schol. br. ἀκοστεῖν ductum ab ἀκοστὴ, fpica, arifta, et ipfa fruges, hordeum, voce antiqua, ab ἀκὴ, acies, ducta; vnde fuit ἀκόω, acuo, ἀκοστὴ, fpica acuminata. (agnofcit quoque hoc etymon Valken. ad Origg. L. Gr. p. 77.) Schol. A. „κυρίως δὲ αἱ πᾶσαι τροφαὶ ἀκοσταὶ καλοῦνται παρὰ Θεσσαλοῖς· ὡς καὶ Νίκανδρος· παρὰ τὸ ἵστασθαι τὰ σώματα τρεφόμενα (infcite ἀκοστὴ ab ἵστασθαι) ἐν ἄλλῳ καιρῷ παραλαβὼν (haec non intelligo. nec meliora dant Schol. Leid. et Sch. br.) Nec tamen putandus Homerus a Theffalis, aut a Cypriis, apud quos ἀκοστὴ κριθὴ, fecundum Hefychium fuit, vocem petiiffe, fed prifca vox, quae apud alios exoleuerat, inter eos vfu feruata eft. ἀκοστήσας, κριθιάσας, iam ap. Apollon. Lex. h. v. habetur; vbi v. Villoif. et Toll. Nicandri locus eft in Alexipharm. 106 πολλάκι δ' ἐνθρύψειας ἐν ὀπταλέῃσιν ἀκοσταῖς, ad quem locum Schol. πεφρυγμέναις κριθαῖς interpretatur, et alia adiungit ex antedictis facile illuftranda, vt στάσεως, quod

ibi legendum; add. Euteen. et Schneider. Disertissimus locus est Hesychii in ἀκοστήσας, tum in Eustathio, qui veteres ante oculos habuit. Mireris post ista omnia Apollonium Lex. etymologiam ἀπὸ τοῦ ἄκους τῆς στάσεως praeferre, quia ἀκοστὴ in Homero alibi non occurrit.

507. δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων. — quod omissum διὰ ante πεδίοιο. et quod κροαίνων non est ἐπιθυμῶν vt Archilochus accepit, sed ἐπικροτῶν τοῖς ποσὶ διὰ τοῦ πεδίου. Sic Ven. A. et ἄλλως· ὅτι οἱ νεώτεροι ἐπιθυμεῖν τὸ κροαίνειν. ὡς Ἀρχίλοχος. Itaque Archilochus vocem hanc eo sensu posuerat; non vero, quasi Homerum interpretatus esset; quod eo ducere posset, vt *Antimachum* h. l. reponendum esse putes; etsi nec de huius interpretatione Homeri vera tradi arbitror. Sed de hoc alio loco videbimus.

Verum sensum τοῦ κροαίνειν elici ex κρούω facile patet; recteque Sch. B. ὑψηχῶν. ἐριγδουπῶν. κυμβαλίζων: et Eust. κρούων. κροτῶν. At Sch. br. plura miscent temere. Nunc intelligemus Apollon. Lex. h. v. κροαίνων. ἔνιοι μὲν, ἐπιθυμῶν. οἱ δὲ, ὅτι ἐπικροτῶν τοῖς ποσίν. Repetunt Hesych. vbi cf. Notam, et Suidas. Alterum hoc tuitus est Aristophanes, vt ex Etymol. patet: κροαίνω, τὸ κτυπῶ καὶ ἠχῶ. Ἀριστοφάνης, τὸ τοῖς ποσὶ σκιρτᾷν καὶ κροτεῖν. Apollon. Arg. III, 1258 sq. loco hinc expresso: σκαρθμῷ ἐπιχρεμέθων κρούει πέδον.

Tandem δεσμὰ διαῤῥήξας Etymol. in ἀκοστήσας (forte ex δεσμὰ δ᾽ ἀποῤῥ.) et θείῃ. hoc et Cant. Barocc. Mori. Harlei. Vrat. b. Townl. Mosc. 2. Vindob. ipse Ven. vtrumque recte; parui tamen auctoritati accedente quoque Veneto, pro vulg. θείει. v. ad Ξ, 16. Similia videbis in vss. his repetitis inf. O, 264. Barnes. laudat quoque θείοι.

508. εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖο ποταμοῖο. Ven. A. cum Sch. br. supplet ὕδατι· ἢ ποταμὸν εἴρηκε τὸ τοῦ ποταμοῦ ὕδωρ. voluit puto: Suppleri posse διὰ, κατὰ τοῦ ποταμοῦ. Eustath. supplet ἐπὶ π. — ἐϋῤῥεῖος Etymol. notat, ex ἐϋῤῥεεύς. dicendum erat ex ἐϋῤῥεύς, έος.

509. κνδιόων equus, γαυριῶν. ἐπαιρόμενος. Sch. br. v. de voce ad B, 579. Apud Apollon. Rh. l. c. III, 1260 κυδιόων ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν αὐχέν' ἀείρει.

χαῖται, αἱ κεχυμέναι κόμαι. Apollon. Lex. ad h. l. et Hesych. cf. Villois.

510. 511. ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθώς, ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων. ⸖ propter figuram, quod nominatiuo subiungit accusatiuum: ὁ δὲ — ῥίμφα ἑ. pro τὸν δὲ πεποιθότα. — Multa de hoc ap. Eustath. cf. sup. ad 396.

ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθώς, pro τῇ ἀγλαΐᾳ, pulcritudinis sensum habens; inprimis iubae prolixae; vnde opinio nata, iuba rescissa equos animum demittere, ita vt et cum asinis congrediantur equae; v. Aelian. H. An. II, 10. XI, 18. vbi versus Sophoclis e Tyro recitantur, quos vide in Fragmentis ap. Brunck. p. 661. Cum tamen ἀγλαΐα, ἀγλαΐζεσθαι, non minus de superbia ex sensu praestantiae alicuius dicatur: nihil impedit, quo minus h. l. ἀγλαΐῃ πεποιθώς sit simpl. vtens, habens, adeoque pro ἀγλαϊζόμενος, superbiens: quae notio etiam in ἀγαλλόμενος latet. Statius Achill. I, 279 videtur reddidisse: *Ille diu campis fluuiisque et honore superbo gauisus* —

511. ῥίμφα ἑ — ⸖ Zenodotus ῥίμφ' ἑὰ, vnde manifestum fit, digamma iam tum ignoratum fuisse; nam hoc scribendum erat ῥίμφα ϝεα. Pro quo scribi quoque poterat ῥίμφα ϝα, quod tolerari posset, vt equus ferat sua crura, moueat. Laudat quoque Barnes ῥίμφα ἃ et ῥίμφ' ἑά. hoc postremum etiam Bentleius probasse videtur, cum ei nondum de vero digammi vsu in hac voce constaret, de quo v. Exc. VII, ad Il. A. comparat ille Virgilianum *ferte pedem*, item γόνυ κάμψειν H, 118.

Posidonius, ὁ τοῦ Ἀριστάρχου ἀναγνώστης, etiam in Eustathio aliquoties memoratus, non ἀνταγωνιστής, accipiebat ῥίμφαε vna voce, abundante ε in fine; vt in ἠὲ pro ἤ. vt in illo: ἠέ συ τόνδε δέδεξο F, 228. Etiam sic equus φέρει τὰ γοῦνατα.

Verum Homericum est ὑπὸ τῶν ποδῶν Φέρεσθαι, vt statim v. 514 vbi Paridem ταχέες πόδες Φέρον. Sic τὸν μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντα πόδες Φέρον Q, 405. et sic N, 515 et al. Paria Schol. A. ad 514 et ad P, 700. Σ, 108 repetunt, cum respectu ad h. l. et Eustathius. Legitur quoque ῥίμφα ἑ vbique in codd. et edd. etiam in vita Homer. p. XIV. in Aristide To. II. p. 394. vbi vss. 509 et 511 adscripti sunt.

μετά τ' ἤθεα. ἤθεα, τοὺς συνήθεις τόπους. Apollon. Lex. cum Sch. br. Hesych. vbi v. Not. Vox non ignota e poetis et Herodoto. Apud Hesych. est γήθεα ex ϝηθεα.

513. τεύχεσι παμΦαίνων, ὡς ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει. Ἠλέκτωρ, epitheton pro ipso Solis nomine; cum alias sit ἠλέκτωρ Ὑπερίων T, 398. vbi cf. Schol. et Obss. Vox ἠλέκτωρ incerti etymi et notatus: de quo v. Apollon. Lex. h. v. quem em. Slothower p. 118. Hesych. Etymol. Eustath. Sch. br. In Schol. B. est Sol vel ἤλεκτρος, ἄλεκτρος, κοίτης μὴ ἐπιψαύων vel ἐπιελίκτωρ τις ὤν, vt ad κυκλοτερῆ Φορὰν spectet; hoc inepte. Sed locus est exscriptus ex Heraclid. Alleg. Hom. 44. Praestare videtur ὁ λέκτρων ἀμέτοχος, qui alias ἀκάμας.

ὥς τ' ἠλέκτωρ Vrat. c.

514. καγχαλόων, ταχέες δὲ πόδες Φέρον. ⸓ quod ὑπὸ τῶν ποδῶν Φέρεται, οὐκ αὐτὸς τοὺς πόδας Φέρει. πρὸς ἔλεγχον Ζηνοδότου respectu vs. 511. vbi ille ῥίμΦ' ἑὰ γοῦνα Φέρει legebat.

ταχέες δ' ἑ πόδες, receperat Barnes, e ms. Mori, male: nam hoc deberet esse δέ ϝε.

καγχαλόων. χαίρων, γελῶν, Sch. br. Eustath. Hesych. quod recte dictum esset ad loc. K, 565 ὡς εἰπὼν, τάΦροιο διήλασε μώνυχας ἵππους καγχαλόων. At h. l. est γαυριῶν, quod vs. 509 erat κυδιόων.

516. ὅθι ἡ ὀάριζε γυναικί. ὀαρίζειν τὸ ὁμιλεῖν ἐν λόγοις interpretantur Eustath. Etymol. Hesych. et Apollon. Lex. verum iidem admiscent aliena, tanquam de sermonibus inter viros et feminas proprie dicatur; etsi hoc in-

terdum fit, vt Il. X, 127. vbi v. et de voc. ὄαροι ad I, 327. Recte Sch. br. ὁμιλεῖ. ὄαρος γὰρ ἡ ὁμιλία. Bentl. meminerat ap. Hesych. legi ὄθριζε, διελέγετο. em. ὀάριζε.

517. ἠθεῖ· ἦ μάλα δή σε — &c. propter voc. ἠθεῖε, de quo eiusque origine varia sunt grammaticorum commenta in Sch. A. B. br. Eustath. hic et alibi, vt ad X, 229. aduocatis Aristophane, Apione, Herodoro. Add. Hesych. Etymol. Plura disputata sunt ad Od. Ξ. 147. e quo loco volunt esse vocem, qua iunior maiorem natu fratrem appellat. Quem tamen vsum neglexere alii poetae, vt Apollon. II, 1223. III, 52. cum Schol. Praestat ceteris, quod ἠθεῖος factum sit ex θεῖος, eodem modo adhiberi solitum, ac δαιμόνιος vs. 521. Ex ἠΐθεος natum putabat Alberti ad Hesych. l. c.

ἠθεῖ'. scribitur quoque ἦ θεῖ'. vt in Vrat. c.

519. οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες. Schol. br. reddunt (κατὰ τὸ) καθῆκον. κεῖται δὲ ἀντὶ τοῦ ἐναισίμως, καθηκόντως, εὐκαίρως. Alio sensu mox vs. 521. ὡς ἐκέλευσας Vindob.

521. ἀνὴρ ὅς ἐναίσιμος εἴη. Ad h. v. spectat glossa Hesychii: τὰ καθήκοντα, προςήκοντα, εἰδώς. Eustathius: τὸν δίκαιον ἢ συνετὸν λέξις δηλοῖ. omnino de significatibus vocis huius ille agit disertius.

522. ἔργον ἀτιμήσειε. Vrat. b. τοὔργον. male in Homero, in quo esset τὸ ϝεργον.

523. ἀλλὰ ἑκὼν μεθιεῖς τε. Scribitur et editur μεθίεις. Atqui id esset imperfectum, ab antiqua forma μεθιέω, μεθίεον. (cf. sup. ad A, 273 et sup. E, 880 vbi etiam ἀνιεῖς praestabat.) Requiritur tamen h. l. praesens, quod aut est μεθίης ex μεθίημι, aut μεθιεῖς ex μεθιέω· sic itaque refinxi, ducente eo Etymologo. video quoque hoc monitum esse a Brunckio ad Sophocl. Oed. T, 628. cf. inf. K, 121. Videri tamen potest Eustath. in suo habuisse μεθίης, vt et Vrat. b. et Lips. a m. pr. cum vno Vindob. Et est ea perpetua varietas, et aberratio, cum grammatici non viderent esse plures formas, μεθίημι, μεθιέω, etiam μεθίω, μεθείω.

Ven. B. μεθιεῖς explet „scil. τὸ ἔργον τῆς μάχης, καὶ οὐκ ἐθέλεις μάχεσθαι. Inf. N, 234 ἑκὼν μεθίησι μάχεσθαι. item K, 121 et al. At alias adiicitur μάχης, πολέμοιο, πόνοιο. vt sup. 330. Absolute tamen etiam Δ, 516 ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο. Idem αἴσχεα vs. sequ. adSarpedonis obiurgationem spectare putat E, 471 sq.

ἀλλὰ ἑκών. In Hesych. legitur ἠὲ (vult ille scribi ἦε) ἑκὼν μεθίεις quod tamen ad Od. Δ, 372 spectare potest.

523. 524. τὸ δ' ἐμὸν κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ. κῆρ ἐν θυμῷ, notione paullo pinguiore, vt Od. Ξ, 490 νοῦς ἐν θυμῷ. Est animus in corde, in pectore, inuerse θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ, ἦτορ ἐν φρεσὶ, et alio iterum modo, νοῦς et κραδίη ἐν στήθεσιν, ἐν φρεσίν. Et κῆρ ἐν στήθεσιν. Iunguntur quoque κραδίη καὶ θυμὸς, et νοῦς καὶ θυμός. Inutile esset studium haec subtiliter discernere velle; etsi proprie dicta ea diuersa vtique sunt. Perperam accipitur h. l. κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ prae ira; vt iam Eustath. ἐν ὀργῇ.

526. τὰ δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθα. Vrat. b. τὸ δ' ὄπισθεν. formulam iam vidimus Δ, 362. cf. Eustath. h. v.

527. θεοῖς αἰειγενέτῃσιν de voce v. ad Γ, 296.

528. κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον. hoc quoque Hesych. habet et interpretatur. στήσεσθαι Vrat. b. sicque Ald. 2. cum sequ. vsque ad Turnebum, qui repetiit στήσασθαι, quod Flor. Ald. 1. Rom. habebant.

527. 528. θεοῖς — κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν. magnificus libri epilogus, et forte pro Homerica aetate nimis splendidus. Certe Graecorum aliquis libertate publica ciuitatis suae seu vniuersae Graeciae vindicata vel recuperata ab iis qui eam in seruitutem redigere volebant, ita diceret sensu sublimiore. At nunc in Hectoris ore est aut: liberati ab hoste, iam fugato: quo sensu dictum voc. ἐλεύθερος in poeta non occurrit; aut metu captiuitatis depulso; hoc enim est ἐλεύθερον ἦμαρ, vt sup. 455. et alibi; vbique enim est opp. αἰχμαλωσία, δουλεία. δούλιον ἦμαρ. Ita nunc κρατὴρ ἐλεύθερος erit,

qui ſtatuitur τοῦ ἐλευθερωθῆναι ἕνεκα. Pro epulis feſtis, et libatione diis facta, crater appoſitus memoratur, in quo vinum miſcetur, et poculis hauſtum distribuitur.

529. ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς. Iungenda: αἴ κε πόθι Ζεὺς δώῃ ἡμᾶς στήσασθαι — ἐλάσαντας Ἀχαιούς. Erat vulgatum ἐλάσαντες. Ceſſi auctoritati librorum Mori, Townl. Moſc. 1. 2. duorum Vindob. nec non Veneti, probante Bentleio, vt reciperem alterum. Fateor tamen ingratum videri duplicem accuſativum; et poſſe alteram lectionem ex negligentiore ſtructura defendi. Ad ſollennem morem eſſet δώῃ ἡμῖν ἐλάσασι.

EXCVRSVS AD LIBRVM VI

(Z. pr.)

De locis, in quibus ante Troiam inter Troianos et Achiuos eſt pugnatum.

Vti fructum ex hiſtoriarum lectione ſatis magnum capere non poſſumus, niſi locorum, in quibus res geſtae ſunt, ſitum accurate teneamus: ita nec tanta, quanta eſſe poteſt, voluptas ex Jliadis lectione capitur, niſi infixum habeamus animo faciem locorum qualemcunque, in quibus Jlium ſitum fuit et inter Troianos et Achiuos eſt pugnatum. Hanc locorum notitiam a viris doctis olim omnino fuiſſe omiſſam vel neglectam, ſaepe miratus ſum inde a iuuenili aetate; mirum quoque viſum, in grammaticis tam pauca, et raro, eſſe monita. Magnas tamen rem difficultates habere intellexi, ex quo in eam paullo accuratius inquirere coepi; teſtantur quoque id ipſum Popii et Woodii conatus. Laetabar itaque cum vidiſſem ante aliquot annos meliora de chorographia Troadis allata eſſe ab iis, qui Troadem nuper adierant. *)

*) Primo loco, ſecundum ea, quae per Comitem *Choiſeul Gouffier*, curata fuerant, *a Lechevalier* expoſita; tum ab *ipſo Comite*, Viro Illuſtri, inde ab aliis, in quibus fuere docti Britanni, *Morritt* et *Dallaway*; praeter iſta, quae a noſtrate *Schwarz*, a Sueco, *Helwig*, et a Britanno, *Hawkins*, viris praeſtantiſſimis, qui ex iſtis terris reduces facti erant, priuatim edoctus ſum; ne ea commemorem, quae vir doctiſſimus, *Dalzel*, ad tuendam Lechevalerii fidem vulgato a ſe eiusdem libello appoſuit; et quae *Lenz*, noſtri amantiſſimus,

Declaraui iam olim, hanc quaestionem expediri non posse, nisi triplex de Troade disputatio instituatur: vna, qualis locorum facies in ipsa Jliade exhibeatur, ne Odysseae quidem locis admixtis; altera de Troade a Strabone constituta, et tertia de facie locorum, qualem nobis renuntiant ii, qui loca ista nuper adierunt. Sequutus quoque est hoc praescriptum Lenzius noster in iis quae Commentationi ex Comitis Choiseul Gouffier schedis liberaliter communicatis excerptae subiecit; qua quidem ratione plura iam expedita aut illustrata sunt. Mihi hoc loco ea tantum exponenda sunt, quae ad doctiorem Homerici carminis auditionem spectare possunt, omissis controuersiis, quae comparato praesente locorum situ et adspectu ortae sunt.

Achiuos classem ad littus Troadis inter duo promontoria appulisse, naues in terram subductas, propter spatii angustias, pluribus ordinibus, interuallis inter ordines vacuis relictis, constituisse, satis constat vel ex noto loco Jl. XIV, 30 sq. Ex poeta ipso non apparet, quot ordines fuerint, et intra quos fines illa littoris angustia finienda sit; nec ille docet, fueritne stationis locus in linea recta an obliqua, conuexa an caua, per oram littoris extremam, porrectus: non constat denique, quae latera castrorum fuerint, aut quantum illa vtrinque a promontoriis abfuerint. Scilicet haec inter ea habenda sunt, quae *extra carmen* esse dicenda sunt; poeta, cui hoc propositum est, vt magnas rerum species sensibus et menti obiiciat, nihil ad mensuram aut pondus appo-

adiecit iis, quae ex schedis Ill. Comitis *Gouffier* germanice versa curata et transmissa fuerant a! *Bendero*, viro erudito, Prof. Cibin. Transilu. Dolendum est, fructuosis his inuestigationibus interuenisse inter Britannos disputationes ad alia auocantes, quae omne antiquitatis studium turbare poterunt, nisi mature vera a falsis, vana a probabilibus, discernantur. Eorum, qui ante nostra tempora Troadem adierunt, prospectu tantum e promontorio plerumque capto, nomina videbis memorata a Lechevalier et Dalzel.

nit, ſed quam magna, lata et ampla quaeque fuerint, audientibus ad iudicandum relinquit, ipſe id agit, vt magna et mira ea appareant, quae narrat et enumerat. Atque hoc, quod ſimpliciſſimum erat, et argutiis, quas annumerarunt nobis viri docti, facile praeſtat, omnino tenendum erat in iudicio de his ac ſimilibus rebus faciendo. Homerus itaque, cum non geographi, ſed poetae partes ageret, liberum et ſibi et audientibus eſſe voluiſſe putandus eſt, vt loca haec caſtrorum tam lata et ampla apud animum quisque ſuum fingeret, quanta vellet, et quanta ea fuiſſe ex rebus narratis colligeret; ipſi hoc vnum curae eſſe debuit, ne quid occurreret in carmine, quod mentem, nos phantaſiam dicimus, offenderet, et qualescunque eius calculos turbaret, aut quod ab iis, quae vulgo nota eſſent, nimium abhorreret. Itaque nec commemorare potuit aliquid, quod a rerum veritate, et a noto locorum ſitu et natura, ita recederet, vt ii, qui ea loca adituri eſſent, prorſus contraria rerum veſtigia reperirent. Ad poetae enim partes ſpectat, non, fingere ac mentiri ea, quae nullam fidem habent, contra vero vulgo pro falſis habentur, ſed partim narrare probabilia, quibus fundus aliquis probabilis ſubeſt, partim efficere, vt ea, quae fuerunt aut fuiſſe vel eſſe creduntur, audientibus magna ac praeclara, etſi maiora vero, videantur. Atque haec, tanquam pro principio poſita ſunt, e quo iudicium noſtrum per totam Jliadem conſtituamus.

Laborandum itaque nobis eſt tantum in hoc, vt locorum faciem, animo, memoria, oculorumque ſenſu teneamus talem, *qualem poema ipſum obiicit.* Diuerſi ab hoc ſtudii genus eſt, comparare ea cum iis, quae ab aliis de his locis tradita ſunt, aut quae cum praeſenti locorum facie conueniant vel ab ea abhorreant, atque difficultates, quae inde ortae ſunt, tollere aut ſoluere. Habent et haec laudem ſuam; ſed ſunt habenda *extra Jliadem;* ad carmen ſatis eſt, ſi chorographiam carminis cum rerum veritate vniuerſe conuenire apparuerit. Ad

disputationes istas deueniendum non est, nisi carmine lecto, voluptatis sensu iam desidente et animo remisso, ita vt nunc mente reuoluere, colligere, et ad certas rationes ac calculos reuocare placeat ea, quae antea legeras. Sequenda erat haec ratio, tametsi non constaret, quod tamen satis constare videtur, a tot inde saeculis ingentes locorum mutationes et accessiones inprimis in littorali plaga alias ex aliis successisse. Igitur, quae locorum facies ab ipso poeta exhibeatur, nobis videndum est; ita vt, disputatione *de castris* in alium Excursum reiecta, nunc persequamur loca inter littus et vrbem a poeta seu constituta seu memorata; etsi vel sic difficultate aliqua premimur, quandoquidem loca potiora de situ locorum Troadis suspicionem aut dubitationem faciunt, an serius inserta sint, maxime vss. XIII, 681 sqq. XIV, 30 sqq. XV, 653. 4. add. VI, 4. XII pr. et alia, ad quae v. Obss. et quid? si de libro XXIV aliisque nouissimis partibus et locis Iliadis dubitare licet, quem auctorem habuerint, dubitatumque sit iam ab antiquis; non enim magna sagacitate opus est, animaduertere multa, quae inter se non satis conueniant; enimuero pronuntiare aliquid nemo paullo verecundior vnquam ausit, nec veteres sunt ausi. Si Cyclici saltem superessent! Eorum ope facilius foret, suspicor, vestigia interpolationum rimari et exquirere. Scilicet in poetis Cyclicis multa videntur esse memorata, e quibus loca insititia adornarunt rhapsodi; subolescere haec, semel monitus, facile possis; subsistunt tamen haec intra sensum cuiusque et iudicium.

Maris Aegaei parti boreali, quam Homerus *Hellesponti* nomine designat, plaga littorali interiecta angusta, praetenditur ab orientali latere *Ida;* cuius iuga decurrentia constituunt promontoria *Lectum* et *Gargarum*, e quo prospectum in campum Troianum habet Iupiter VIII, 47—52. Supra Lectum procurrunt ab Ida versus mare duo iuga, extrema versus littus decliuitate in planitiem soli subsidentia. Intra haec iuga seu brachia conuallis extenditur, in qua duo amnes ad mare deferun-

tur, alter ex editioribus Idae locis, inter quos medius campus pugnarum locus est, VI pr. alter ex inferioribus; dictus vtique nomine alter Simois, alter Scamander, ille de montium iugis torrentis more, aquarum colluuie auctus, interdum alueum suum euagatur, Scamander limpidus et placidus per herbosa loca defertur; in inferioribus campi locis in vnum alueum coniuncti in mare inferuntur. Satis fuit poetae, hacc ita memorare, vt audientibus relictum esset, accuratiorem apud animum locorum situm sibi effingere, qualem aut vellent aut possent; geographicam subtilitatem, quam nos desideramus, haud cordi habuit. Partes potiores in carmine habet Scamander, vrbi propior, etiam in pugna deorum (XXI, 307). Omnino in hoc saltem amne patet, quantum poeta sibi indulserit in veris quoque ornandis; adeo magna ac mirabilia ea sunt quae de eo memorat. Vtrum nomen fluuii vno alueo iuncti retinuerint, antequam mare attingerent, diserte expressum, non reperio; vulgo creditur *Simois* nomen cursu hoc nouissimo servasse; probabilius tamen videri potest, obscurato eius nomine *Scamandri* ostia esse appellata, etsi cum Simoente iuncti. Ita quoque intelligi potest, vnde serius error natus sit in vtroque flumine confundendo. Possis hanc sententiam quoque tueri versu XXI, 124. 5 ἀλλὰ Σκάμανδρος οἴσει δινήεις εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον. cf. 219. etsi nolentem verba haud cogant, vt tibi assentiatur.

In littore hoc naues Achiuorum videmus appulsas et in terram subductas; intra ordinum interualla castra metatae erant copiae; num autem altero cornu Simoentem attigerint, altero a Scamandro longius absfuerint, omninoque, quae amnium respectu castrorum situs et facies fuerit, diserte non exponit poeta; iis, qui, ex castris in camporum planitiem progressi, per loca molli cliuo assurgentia versus vrbem, in editioribus locis positam, tenderent, traiiciendum fuisse Scamandrum constat; qua tamen parte vadum amnis fuerit, declaratum non est.

Constant porro ex Homero sequentia: *Ilion* in radicibus Idae situm, in solo planiore, respectu iugorum editiorum montis, (ἐν πεδίῳ XX, 216. 7.) muro ab Apolline et Neptuno exstructo, (lib. VII, 452. 3.) et propugnaculis instructo, (XXII, 3.) habuisse acropolin, *Pergamum*, in qua *aedes regiae* erant; memorantur in eadem *templa* Palladis et Apollinis, cum ara vel templo Iouis. (XXII, 171. 2.) Frustra nostra aetate locus certus vrbi et arci quaeritur, ac definitur in editissima iugi parte. Saltem contendere licet, a Scamandri fontibus muros haud multum abfuisse. A tergo iuga montis porrecta a septentrione versus austrum desinunt in *Lectum* promontorium. (XIV, 283. 4.) Summum Idae cacumen, *Gargarum:* in quo *ara Iouis* conspiciebatur; (VIII, 47. 48.) itaque in eo loco Iupiter consedit, vt pugnam inter Troianos et Achiuos prospiceret et moderaretur. Sub vrbem ab austro planities Idae subiecta esse debuit, πεδίον Ἰλήϊον dictum vno saltem loco XXI, 558.

Ab Ilio versus mare decliuis campus ferebat ad littus inter duo flumina; ducebat eo *porta Scaea*, turri instructa; ante eam *quercus*, φηγὸς, (VI, 237. IX, 354. XI, 170. XXI, 549.) an sub eadem collocatus Sarpedon ex vulnere se receperit lib. V, 693. et an ex eadem prospexerit Minerua cum Apolline lib. VII, 60. haud equidem pronuntiauerim; etsi probabile sit. Muro colliculus suberat, (lib. XXII, 145 sqq.) *specula* dicta, (σκοπιή) et *caprificus* (ἐρινεὸς) seu locus caprificis consitus (τραχύς τις τόπος ἐρινεώδης ap. Strabon. p. 893 B.) Troiani fugientes e pugna in campo Scamandrio praeter *monimentum Ili*, Ἴλου σῆμα, μέσσον καππεδίον παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο ἱέμενοι πόλεως· — ἀλλ' ὅτε δὲ Σκαιάς τε πύλας καὶ Φηγὸν ἵκοντο, ἔνθ' ἄρα δὴ ἵσταντο — XI, 166 sq. Et Achilles cum Hectore τεῖχος ὑπὸ Τρώων currentes: οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεσσαν τείχεος αἰὲν ὑπὲκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο, κρουνὼ δ' ἵκανον — Σκαμάνδρου XXII, 145 sq. Ab hac parte murum ascen-

su facilem fuisse, tentatam quoque escensionem ab Achiuis, memorat Andromache, sed in loco suspecto VI, 433 sq. Creditur quoque Patroclus ab hac parte murum adortus esse in angulo muri prominente; ἀγκῶνα appellat XVI, 702. Ante portam Scaeam via erat plaustris apta, (ἁμαξιτὸς, vt modo vidimus) qua perueniebatur ad fontes Scamandri: de quibus vide narrata lib. XXII, 147 — 155. Paludosa circa hos loca: quae videntur esse eadem, in quibus locum insidiarum constituerant Achiui Od. XIV, 473 sq.

Scamander ex Ida processisse dicitur XII, 21, inter alios amnes ex Ida ortos; recte, etsi infra vrbem ortus, siquidem Idae radices ad plagam littoralem pertingebant; nisi totus ille locus a seriore rhapsodo subtextus est. Haud longe a fontibus iuxta fluuium agri tritico consiti memorantur XXI, 602. videtur quoque ab hac parte *tumulus Aesyetae* fuisse, vnde prospectus erat in camporum planitiem; itaque ibi consederat Polites ad speculandum, quid Achiui in castris molirentur II, 792. 3.

Si Jlio progressus a boreali parte ad mare descendebas, secundum Simoentis ripam dextram via ducebat, amne quidem, quantum intelligitur, traiecto; perueniebatur inde ad *Callicolonen*, collem ad Simoentem situm lib. XX, 53. prospectus etiam inde erat in campum; itaque ibi consedere dii cum Marte: ibid. vs. 151. Vlterius progressis *Thymbra* fuit in prospectu: X, 430. et inde littus cum mari: ibid. 428. Ad inferiora Simois fuere paludes, et ad eas ἐρωδιοὶ et μυρῖκαι libro X. Ab hac parte tendentes Troianorum socios memoratos videmus ibid. 428 sqq. πρὸς μὲν ἁλὸς, *versus* mare; non enim necesse est, in ipso littore eos pernoctasse.

Sin inter duo amnes in planitiem camporum, versus mare iter institutum erat, patebant loca, in quibus pugnae factae sunt, τὸ πεδίον Σκαμάνδριον lib. II, 465 λειμὼν Σκαμάνδριος ibid. 467. πεδίον τὸ Τρωϊκὸν, X, 11. Quod ap. Horat. Epod. 13, 13 *Assaraci tellus, quam frigida parui findunt Scamandri flumina, lubricus*

et Simois. Haud multum ab vrbe abesse debuit *tumulus Batiea, sepulcrum Myrinae*, ad quod Troiani ad pugnandum egressi in numeros descripti fuere lib. II. 811—5. Longius progressos praeter *Ili sepulcrum* via ducebat; inde perueniebatur *ad Scamandrum*, quo traiecto alius campus, θρωσμὸς πεδίοιο, eos excipiebat, cum ipsis castris vallo munitis. Nouissima haec sunt loca, in quibus digerendis mens legentis Homerum aliquantum laborat, vt certam eorum faciem ante se positam habeat. Videamus loca potiora.

Priamus ad castra Achiuorum ab vrbe profectus (XXIV, 329. 349.) οἱ δ᾽ ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρὲξ Ἴλοιο ἔλασσαν, στῆσαν ἄρ ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν ἐν ποταμῷ — Inde ad castra peruentum vs. 447 — πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο. In reditu castris noctu egressi sub Aurorae ortum πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο Ξάνθου δινήεντος 692. 3. Videamus iam loca, in quibus de Troianorum egressu ad pugnam narratur: sepulcrum Myrinae praetergressi Troiani in campum procedunt lib. II, 811—815. Noctem in loco pugnae exigunt νόσφι νεῶν ποταμῷ ἐπὶ δινήεντι VIII, 490. ad obseruanda per noctem Achiuorum castra, quibus imminebant: ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο Τρῶες — IX, 232. τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων Τρώων καιόντων πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρό VIII, 556. 7. Secesserat inde Hector ad consultandum cum principibus παρὰ σήματι Ἴλου X, 415. Nihil tamen de Scamandri traiectu monitum; etsi sedent Troiani ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ᾽ ἔτι χῶρος ἐρύκει, X, 160. XI, 56. cf. XX, 3. e quibus locis colligas, e castris ad θρωσμὸν πεδίοιο, cliuum campi, et ex hoc ad Scamandrum peruentum esse; nec tamen inde patet, castris praetentum alueum fuisse. Altero die pugna facta fugiunt Troiani, vt supra iam memoratum est, praeter monimentum Ili per medium campum versus vrbem iuxta caprificum donec ad portam Scaeam et quercum perueniunt XI, 166—171. Renouata pugna a Troianis Paris sagitta petit

Diomedem ex Ili monimento, στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ Ἴλου — XI, 371. Interea Hector in laeua parte pugnabat ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου XI, 498. 9. vnde colligas *tumulum Ili* Simoenti propiorem fuisse. Mox fugientes in castra Achiuos oppugnat Hector. Idem vulneratus e pugna asportatus deponitur in terram, ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο Ξάνθου δινήεντος. At Troiani postea e castris fugati a Patroclo caeduntur μεσσηγὺ νεῶν (intra vallum) καὶ ποταμοῦ (Scamander is est) καὶ τείχεος ὑψηλοῖο (vallum) XVI, 396. 397. Sarpedonis caesi corpus lauatur ποταμοῖο ῥοῇσιν XVI, 669. Persequitur fugientes incaute Patroclus, idem a muris reiectus in receptu ab Hectore caeditur, corpus in castra reportatur: nulla tamen nec amnis nec locorum occurrit memoria.

Antequam tamen ad castra peruentum esset, *Scamandri traiectu* opus fuit, parte quidem viae propiore castris. Hoc iam vidimus in profectione Priami (XXIV, 350. 1) et πόρον ποταμοῖο ipsum hunc locum dictum. (vs. 692. 3.) Etiam Troiani a castris Achiuorum repulsi et fugati lib. XXI, pr. ad hunc traiectum perueniunt: ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο Ξάνθου δινήεντος· hic Achille instante alii per campum ad vrbem fugiunt, alii in fluuium compulsi se coniiciunt. Hactenus tamen credere liceret, Scamandrum ad dextras campi partes et ad dextrum castrorum latus in mare esse delatum; via autem e castris *versus dextram* ducente traiiciendum fuisse Scamandri alueum, et altera amnis parte iter ad vrbem patuisse. In hoc tamen subsistere animum vetat locus lib. V, 774. vbi Iuno cum Minerua descendunt curru, ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος. poterat hoc de loco accipi, in quo *propiores sibi fiunt deuergentes ad interiorem campum duo fluuii*, ex altioribus locis hinc et inde procurrentes; sin vero de *commissis in vnum alueum* amnibus accipiendum est: necesse est, id factum esse ante castra, adeoque alueo Scamandri castris praetexto; qui superandus fuit quoties in

campum e castris, vel e campo ad castra profectio fieret: qua tamen de re nulla fit memoratio. Cum aestiuo tempore pugnae fierent, potuit alueus, non quidem exaruisse, cum Scamander ex perennibus fontibus flueret, aqua tamen defecisse, ita vt vadum haud moraretur transeuntes. Nisi versum ipsum a feriore rhapsodo seu ab eo, qui Iliadem in corpus redegit, insertum suspiceris. Aliter enim haec expediri non possunt, quam coniectando; dummodo memineris coniectationes ad probabilia ducere posse, non vero ad explorate vera et fidei historicae vim habitura.

Quae adhuc memorauimus, sunt Homerica: nihil in his est, quod obscuritatem aut dubitationem habeat, exceptis iis, quae ad amnium decursus extremos et locorum in plaga littorali situs spectant; quandoquidem interualli inter duo promontoria et inter duo amnes ratio ad castra, aut castrorum ratio ad illud, definita non est in Iliade, Scamandri autem vadum ac traiectus ante castra quo loco fuerit, ambiguum est; adeoque legentis animo ac sensui nihil, quod satis certum ac tutum sit, occurrat, in quo acquiescere possis, e recentiorum autem, qui loca adierunt narrationibus multo maior ambiguitas nascatur. Equidem nec olim hoc mihi sumsi, vt ex Homero certam ac definitam locorum faciem tradere, nec vt notitiarum diuersarum comparatione difficultates tollere aut diluere vellem; quandoquidem, nisi coniectando et ariolando, nihil hoc in genere profici potest. Nec tamen suspiciones aliorum ingeniosas aspernari soleo; etsi ex iis nihil constituam; e quo genere est illa de Simoentis ostiis Rhoeteo promontorio propioribus. Magnas locorum mutationes successu tot aetatum factas esse dubitari nequit; enimuero eo ipso res multo magis ad meras coniecturas redit; nihil enim vsquam est, cui satis fidere possis aut superstruere. Quid vero si, quod ipse censeo, poeta cui hoc propositum erat, vt omnia in maius efferret et amplificaret, partim copiarum numerum magnifice auxit et ornauit, partim loco-

rum ſpatium, per ſe exiguum inter amnes in inferiore campi tractu, certo conſilio definire noluit; ſcilicet vt liberum eſſet audientibus, fingere ſibi loca tam ampla quam fingere ſibi quisque vellet. — Ita quaecunque hisce de rebus quaeſtiones mouentur, *extra epos Homericum* habenda ſunt.

Licebit tamen potiora ſaltem huius generis, vel verbo commemorare, in iisque primo loco ea, quae tradita et obſeruata ſunt in Strabone lib. XIII, p. 889. 892 ſq. Habuit ille, quem ſequeretur, Demetrium Scepſium, in iis locis natum, qui locorum faciem et ſitum vix ignorare potuit; videtur tantum aut ipſe aut eius aetas nomen Scamandri transtuliſſe in Simoentem, qui a ſuperioribus Idae partibus deſcendit, Scamander ab inferioribus. Deſignat Strabo loca inferiora *ſecundum ſitum Jlii Noui*, dum disputat contra eos, qui illud confundebant cum Jlio Vetere; etſi et apud ipſum obſcuritas eſt in Noui Jlii ſitu, (p. 892 C. D. cf. p. 886 B. ſeq.) quae tamen ad Homerum non pertinet. Strabo diſerte *promontoria* nomine declarat *Rhoeteum* et *Sigeum*, ex conſtante antiquiorum fide; Simoentis oſtia propius ad illud, Scamandri extrema ad hoc, admouet; vtrumque paullo ante Jlium Nouum coniuncto alueo in mare deferri narrat, et *Stomalimnen* ſerius ita dictam efficere (p. 890. A. Plin. V, 20, 33). Nomen apud Homerum non occurrit, praeterquam in varia lectione verſus lib. VI, 4. A Nouo Jlio XXX ſtadiis abeſſe *pagum Jlienſium*, *Ἰλιέων κώμην*, eo loco *Vetus Jlium* fuiſſe credi; nulla quidem veſtigia ſupereſſe, quod tamen mirum non ſit, cum tot vrbium antiquarum veſtigia haud reperiantur, multo magis id fieri debuiſſe in hac vrbe, quandoquidem materiam ad exſtruendum Jlium Nouum et Sigeum hinc petierunt: (p. 895 A. B.) Supra pagum Jlienſium et vltra Simoim, ſtadiis XL a Nouo Jlio (p. 893 A.) *Callicolone* fuit, collis quinque ſtadiorum ambitu. Infra Nouum Jlium verſus Sigeum memoratur *Nauſtathmus* (p. 893 C. 894 A.) et prope Sigeum, XX ſtadiis ab Jlio Nouo, *Sca-*

mander in mare exit; coniunctus ille, cenſeo, cum Simoi; propior nouo Jlio, nec niſi XII ſtadiis diſtans, *Achaeorum portus* (p. 891 A.) totus ille tractus terra a fluuiis aggeſta enatus. (p. 894 B. C. adde p. 890 A. B. vbi tamen geographicum locorum ſitum non accurate expoſuiſſe videtur Strabo: cf. verba inde laudata ab Euſtath. p. 608.) An ille in Dicty (lib. II, 45. p. 60, 3.) per *peninſulam* declaratur? Certe locorum ſitum eſſe mutatum ipſe poeta prodit Jl. XII, pr. de vallo amnium eluuie obtrito; add. Herodot. II, 10. Achillis, Patrocli et Antilochi, monimenta in eo littore fuiſſe, ad quae inferias facerent Jlienſes, Aiacis ad Rhoeteum, ipſe Strabo memorat (p. 891 A. et p. 890 A.). Verum de his ſepulcris ſeu tumulis disputata ad Homerum nihil faciunt, niſi quod Achillis et Patrocli ſepulcrum commune memoratur ab ipſo Achille XXIII, 245. et in inferis ab Agamemnone Od. XXIV, 43 ſq. Infra Sigeum et Achilleum plagae littorali, in qua τὸ Ἀχαιὸν locus erat, ex aduerſo eſt *Tenedus* inſula, interuallo XL ſtadiorum a littore (p. 900 B.). Si ab Achaeo ad Alexandriam Troadem procedebas ſitae erant *Lariſſa*, *Colonae*, *Chryſa* (p. 901 A.)

Ad *recentiora* ſi pergerem, aliena a partibus interpretis Homerici carminis agerem; et petenda ea ſunt ex libris principio huius Excurſus commemoratis; refugit quoque animus tot ariolationibus et diſſenſibus virorum doctorum feſſus a tali conſilio; inprimis cum ex ſubtiliore disputatione non tantum fructus ad poetam expectem nunc, quantum ab initio expectaueram, et quantum ex generaliore locorum notatione a Lechevalerio et Comite Gouffier expoſita, me percepiſſe ingenue profiteor.

IN LIBRVM VII. ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

1. πυλέων nostro poetae constanter dissyllabum est. Itaque Bentleius trinis syllabis offensus emendat vel πόλεως vel ὡς εἰπὼν ῥα πυλέων. quemadmodum binis syllabis Od. Φ, 47 ἐν δὲ κληῖδ' ἧκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας. atqui et ibi mox 191 ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν — Vt et iterum occurrit M, 341 καὶ πυλέων, πάσας — Et laudat nostrum versum pro exemplo huius genitiui Ionici Gregor. de Dial. p. 174. Eum quoque recitat Apollon. Lex. in ὡς.

Φαίδιμος Ἕκτωρ. facit epitheton ad oculorum sensum; Incedit Hector *conspicuus*, *insignis*; λαμπρὸς ἐξώρμα.

3. πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. malim πολεμιζέμεν. cum vno Vindob.

5. ἐπεί κε κάμωσιν Aristarchus. Sicque Ven. A. et B. addunt Sch. A. „alii ἐπὴν, sic scribendum ἐπὴν κεκάμωσιν, vt λελάχωσιν" Et sic plura alia, quae Barnes. enumerat: atque sic vulgo lectum et editum. Similis controuersia A, 168 ἐπὴν κεκάμω. ad quem loc. vide. ἐπείκε κάμωσι Eust. c. Rom. Mosc. 1. ἐπεὶ κεκάμωσι Cant. vn. Vindob. ἐπήν κε κάμωσι Mosc. 2. tandem Themist. Or. XIII, p. 178. vbi tres vss. recitat, ἐπήν γε κάμωσιν recitat.

ἐΰξέστῃς' ἐλάτῃσι. Mori ἐϋξέστῃς. „γρ. ἐϋξέστοις. et ἐΰ ξεστῇς" Barn. At est Apollon. Lex. in ξεστήν. τὸ αὐτὸ τὸ εὔξεστον θέλει λέγειν — συνθέτως δὲ, — ἐϋξέστῃσ' ἐλάτῃσιν.

6. πρὸς τὸ σχῆμα· γυῖα λέλυνται· ὡς· σπάρτα λέλυνται. scil. plurali numero: B, 135. ad quem loc. vide.

Porro pro ἐλαύνοντες alii ap. Ven. A. ἐρέσσοντες. Sicque Lipſ. in texto; ex interpretatione. Proprie eſt ἐλαύνειν τὴν νῆα διὰ τὸν πόντον κώπαις, vel ἐρετμοῖς. Od. H, 109. νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν et al. Monet tandem idem Schol. non ὕπο eſſe ſcribendum ſed ὑπὸ — λέλυνται iungenda.

7. ὣς ἄρα τὼ Τρώεσσιν — φανήτην. τὼ, Ammonius τοὶ, ἐν τῷ πρὸς Ἀθηνοκλέα" (quem iam Sch. Γ, 368 memorauerat.) Debuit etiam lectum eſſe φάνησαν. Nam ſubiicitur: Ariſtarchum duali φανήτην legere.

8. ἔνθ' ἑλέτην, ὁ μὲν — ⸓ quod ἑλέτην primo συλληπτικῶς poſitum, comprehenſo vtroque, Paride et Hectore; et ὁ μὲν ſcil. Ἀλέξανδρος.

9. Ἄρνῃ ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν Κ. ⸓ deb. ⸓ propter difficultatem quae hic enaſcitur loco comparato cum verbis Neſtoris inf. 136 ſq. vbi ille Ereuthalionem a ſe occiſum narrat, ſpoliatumque armis, quae a Lycurgo ſene acceperat, a quo illa Areithoo τῷ κορυνήτῃ detracta fuerant: fieri autem non poteſt, vt temporum ratio ſibi in his conſtet, ſi Neſtor, omnium Achiuorum maximus natu, olim iuuenis, eum interfecit, qui tertia aetate ab Areithoo aberat, vt Areithoi iſtius filius nunc pugnae ad Troiam interſit. Varia grammaticorum ſunt commenta in Ven. B. et Leid. attingit quoque Euſtath. et iterum inf. p. 671. 48. Praeſtat dicere Meneſthium h. l. non eſſe filium ſed nepotem Areithoi: vt ὃν vſ. 9. referas non ad Μενέσθιον ſed ad Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος. Fuit adeo Areithous κορυνήτης, qui ex Phylomeduſa alterum Areithoum ſuſcepit, cuius filius eſt Meneſthius. — Obſeruatur quoque in Ven. A. quod ſolo hoc loco βοῶπις epitheton eſt heroinae, et in alio verſu ἀθετουμένῳ· Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις Γ, 144. vbi v. Obſſ.

10. Φυλομέδουσα ex Ven. Vrat. b. binis Vindob. quod verius quam Φιλομέδουσα.

11. ἔγχει ſcribendum hic, non ἔγχεϊ, quod hiatum facit ante ὀξυόεντι „γρ. δ' Ἠϊόνῃα. Δηϊόνῃα" Barn.

12. (κατ') αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης. στεφάνη, εἶδος περικεφαλαίας iam Apollon. Lex. h. v. interpretatur. — Accuratius dixeris, esse galeae oram prominentem ad tegendam frontem: (vt in nostris pileis *die Krempe,* in tecto τὸ γεῖσον) Plutarch. Sympos. VIII, 6 extr. ὡς "Ὅμηρος τὸ κράνος εἴκασέ που τῇ στεφάνῃ. Totum Scholion repetunt Sch. br. Etymol. Hesych. excitato hoc versu et non vno loco Eustath. — ὑπὲρ στεφάνης. Cant. — εὐχάλκου. sine diaeresi alii. Haeret Ernesti in Add. et ad N, 612. O, 480 et al. in ἐΰχάλκου. Addit quoque το ῡ in illa diaeresi apud Homerum semper esse longum, quod quomodo probari possit non video. Per se, sicne an εὐχ. scribas, nihil interest, nec librorum vlla esse potest in his auctoritas, nec veterum vllum extat praeceptum; ignoramus etiam, quomodo pronuntiatum fuerit. Antiquius tamen fuit ἐΰ quam εὖ. nam est ἐΰς, et ἐΰ, et hinc contractum εὖ. Iam autem composita plerisque in locis propter dactylum auri grata magis sunt, si per diaeresin pronuntientur; itaque malo ἐΰχάλκου et sic alia scribere. Porro Aristarchus: λῦντο δὲ γυῖα.

15. Δεξιάδην — Vix exspectes, dubitari, Δεξιάδης sitne Dexii filius, an ὁ δεξιός, vt sit vel βάλε τὸν δεξιάδην ὦμον, vel δεξιάδην ἐπάλμενον, a dextra parte irruentem. Sic tamen Sch. Ven. Apollon. Lex. h. v. Repetunt Sch. br. Etymol. Hesych. Eust.

ἐπιάλμενον. Probabile fit fuisse olim ἄλμι vel ἄλμι, ἄλμαι, ἄλμενος. vnde et ἆλτο praeterit.

16. ὦμον ad Ἰφίνοον βάλε δουρὶ ∼ quod est pro κατὰ τὸν ὦμον. Sch. A.

18. ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ. Vrat. b. ἀνὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

20. Ἴλιον εἰς ἱερὴν ∼ quod ἡ Ἴλιος et h. l. occurrit. Cur ἱρὴν h. l. scribatur, nulla est ratio. Est quoque ἱερὴν in Barocc. Cant. Mori. Mosc. 1. 2. et Ven. probat quoque Bentlei.

21. Περγάμῳ ἐκκατιδών. Bentlei. offensus peccato contra digamma ϝιδών, emendabat ἐκκαθορῶν. Verum in

compositis digamma quiescere iam monui ad hoc ipsum verbum Δ, 508.

Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην. aliquoties occurrit: sic Θ, 204. N, 347. Π, 121 et al. βούλεσθαι sic est machinari, parare, decernere, destinare, vt interdum Lat. *velle*, *cupere*, *alicui*.

22. ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέσθην παρὰ Φηγῷ. quod Φηγὸς est ante portam, cum deus antea insedisset Pergamo (cf. ad Z, 237.) συνηντέσθην Eusth. περὶ Φηγῷ Cant.

26. ἢ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην δῷς; ἢ et ἦ scribitur; vtrumque bene. ἑτεραλκέα νίκην Apollon. Lex. τὴν τοῖς ἑτέροις τῶν ἀνθισταμένων ἀλκὴν περιποιοῦσαν. Similia Hesych. Etymol. Schol. Ven. A. B. br. Aliquoties legitur apud Herodotum; vbi cf. Valken. VIII, 11. IX, 103. Videtur tamen duplici sensu dictum esse, modo de pugna in alterutram partem inclinata, modo de pugnae fortuna varia et incerta. Simpliciter pro contrario, quam expectabas effectu, est ap. Nicandr. Ther. pr. λύσιν δ' ἑτεραλκέα κήδεος. Schol. τὴν ἀντιπαθῆ ἀλκὴν habentia.

27. ἐπεὶ οὔτοι Τρῶας — ἐλεαίρεις. Sic vulgo edd. οὔ τι suppeditant Mori Harl. Vrat. b. A. Mosc. 1. Lips. Ven.

28. ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο. Schol. Lips. εἰ ἀντὶ τοῦ ἄγε. etsi per ellipsin expleri potest.

τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη. Laborant grammatici in interpunctione: Sch. A. B. non videntes τὸ esse pro ὅ, *quod valde bonum esset*.

30. μαχήσοντ' nunc vbique legitur, cum μαχέσασθαι sequatur vs. 40. cf. ad A, 298.

εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωσιν. iterum hoc occurrit inf. I, 48. 418. 681. Cum τέκμωρ sit A, 526 de nutu dictum, quo Iupiter figit et stabilit rerum euentus, volunt et h. l. esse exitum fatalem; alii scopum Achiuis propositum. Petita haec sunt ex Eustathio, qui argutatur ex etymo,

Atqui τέκμωρ eſt finis; et vrbis finis eſt excidium. cf. ad Z, 349.

32. ὑμῖν ἀθανάτῃσι &c. quod Zenodotus habuit ἀθανάτοισι; ſicque Cant. Harl. Vrat. b. c. duo Vindob. Ariſtophanes autem ἀμφοτέρῃσιν, iudice Schol. A. οὐκ ἀπιθάνως ſcil. Iunoni et Mineruae.

33. τὸν δ' αὖτε Cant. Barocc. Mori. Harl. Ven. Vrat. b. Moſc. 1. vulgo αὖτις, quod intulerunt qui metro metuebant: τὸν δ' αὖτε προσέειπεν.

35. ἦλθον — μετὰ Τρῶας. Cant. κατὰ Τρ.

36. πῶς μέμονας. Etymol. et Sch. br. reddunt per προθυμῇ. v. ad E, 482.

38. Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος — Morem fuiſſe, vt ex prouocatione pugnarent vtrinque duo ex acie, narrationes plures arguunt; interdum vt iis ſumma belli committeretur, quod in Hyllo et Echemo factum tentato Heraclidarum in Peloponneſum reditu, nec non in bello inter Spartanos et Argiuos, quo Othryades ſanguine victorem ſe eſſe adſcripſit; interdum autem, ſicque h. l. vt tantum de virtutis laude certaretur. Eiusmodi prouocationum exempla ſunt *ante* pugnam et aciem inſtructam, antiquius Goliathi, et in Romanorum bellis pugnarunt ſic Manlius et Valerius Coruinus a Gallis prouocati; at h. l. mirum eſt, quod prouocatio fit ſub pugnae exitum. Certum vtique et prudens et Apollinis ſapientia dignum prouocationis huius conſilium haud video; ſi enim redintegratis viribus redierat Hector cum Paride, vtendum iis erat in ipſa pugna cum Achiuis pugnando feſſis. Verum priſcorum hominum iudicium in re bellica non tale erat; non de ſumma praelii, ſed de ſingulorum virtute erant ſolliciti. Nec Hectori calliditatem ſuggerere auſim, vt Achiuis, certamen detrectaturis tacitam cauſſae ſuae inferioris confeſſionem exprimere vellet. Mirum tandem illud quoque, quod Achiui ſuperioris pugnae cum Paride et periurii poſt eius pugnae euentum tam parum memores ſunt, vt nouam nunc pugnam ſingularem admittant; quid quod ne exprobrant

quidem illud periurium, nec conditionem pugnae iterant, vt Helena reddatur, sed aliam pugnam, aliud pugnae consilium sine cunctatione recipiunt. Ex hoc vtique, iudicio haud praecipiti, suspiceris, totam hanc pugnam singulare olim carmen constituisse, receptam serius in compagem Iliadis.

39. ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος &c. quod προκαλέσεται dictum pro προκαλέσσηται. ὅτι συνέσταλται, ait Sch. A. „διὰ τοῦ ε τὸ η." Obseruatio iusta; aduersatur enim rationi grammaticae, ἤν, ἐάν, cum indicatiuo. Plus tamen quam probabile mihi sit, ex perpetuo Homerico more fuisse εἴ τινά που, ita enim loqui amat, vbi ex vulgari ratione erat, ἵνα, ὡς, cum coniunctiuo. Etiam illud obuium est, vt post futurum sequatur optatiuus vel coniunctiuus; vs. 41 οἱ δέ κ' — ἐπόρσειαν. Sic saepe post εἴ που. εἴ πως. cf. Excurs. III. ad A, 66. Potest sane et hoc referri ad grammaticam imperfectam; de qua in Excursu agam. Manifestus tamen error, et est hic locus vnicus, cum altero Il. X, 419 λίσσομαι — ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ. fuit haud dubie εἴ πως.

Porro stigme apposita est πρὸς τὸ σχῆμα οἰόθεν οἶος. μόνος πρὸς μόνον. Ita quoque Etymol. Hesych. Suidas. Hoc est ariolari ex eo quod forte sententia loci admittat. οἰόθεν est pro ἐξ οἴου, et hoc pro οἴως; est enim formula antiqua augendae notionis, *prorsus solus*, μόνως μόνος. vt inf. 97 αἰνόθεν αἰνῶς. Inf. 226 νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεαι οἰόθεν οἶος, *solus tibi intelligas*. Aliter X, 50 μόνος; ἄνευθ' ἄλλων. Ita et h. l. μαχέσασθαι οἰόθεν, οἴως, οἶος· prorsus solus, nemine alio admisso socio pugnae. Eustath. reddit εἰς ἐξ ἑνὸς μέρους. Bentleius emendat οἰόθεν οἶον, vt ad τινὰ referatur; quod sane ad sollennem morem dictum esset, et ad intelligendum facilius, vt Apollon. IV, 419: εἴ κεν — πεπίθοιμι οἰόθεν οἶον ἐμοῖσι συναρθμῆσαι ἐπέεσσι. Apud hunc aliquoties forma loquendi occurrit, et I, 270 οἰόθεν μύρεται, vbi patet esse simpliciter *solitarie, solus*. Ita ἐκ φανεροῦ, pro φανερῶς,

41. οἱ δὲ κ' ἀγασσάμενοι — ἐπόρσειαν. Sch. A. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο, ἀγασσόμενοι. „(voluit ergo nouam formam esse ἀγάσσομαι? malim per librarii errorem ita scriptum dicere.) „καὶ ὅτι τὸ ἀγάσσασθαι ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἀποδέχεσθαι, (θαυμάζειν, vt alii reddunt, Etymol. Hesych. at inf. 404 οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον μῦθον ἀγασσάμενοι, clarum fit, esse, *probare*, *assentiri*, cum miratione quidem eius qui dixit; sic quoque I, 57. 706. 7.) ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν τίθησι" (vt Ξ, 112) et quod hinc sequitur pro μισεῖν; tum vero etiam pro ὀργίζεσθαι, χολοῦσθαι, vt aliquoties in Homero, vt Od. Θ, 565 ὅς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι ἡμῖν. et hoc sensu malim dictum putare cum viris doctis. Sic Apollon. I, 141 μή οἱ δῆμος εὐκλείης ἀγάσαιτο, ne populares ei irascerentur, gloria intercepta, quae ipsis ex hac expeditione accessura erat: vt locus est expediendus. Reiske coni. ἐκηλείης, *ignauiae*. Tandem Schol. A. monet: περιττεύει δὲ καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος. (male hoc! est κε, ἐπόρσειάν κε, sc. τινά, οἷον πολεμίζειν αὐτῷ.) Schol. B. interpungi vult post δηϊοτῆτι, et οἱ δὲ accipere pro γάρ: Atqui iungenda sunt εἴ τινά που προκαλέσσεται, οἱ δὲ ἐπόρσειάν κε. vt iam ad vs. 39 vidimus.

44. τῶν δ' Ἕλενος — σύνθετο θυμῷ βουλὴν, ἥ ῥα — quod, tanquam vates, Helenus, mente percepit, quae non audierat." Modum tamen rei poeta non adiecit, quo ille dicta deorum perceperit; paullo post ipse Helenus: ὣς γὰρ ἐγὼ ὄπ' ἄκουσα θεῶν. At in eo non haesere prisci homines, qui deorum ὁμιλίας cum hominibus inter explorata haberent, quae saepe facta essent. At seriores poetae commenti sunt alia: Helenum et Cassandram, Priami liberos, vaticinandi artem consequutos esse in templo Apollinis Thymbraei, serpentibus aures noctu lambentibus. Ita ex *Anticlide*, (siue ἐν νόστοις, siue ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς) Schol. A. et br. tradunt. Est is modus tradendae artis et alibi obuius, vt in Melampode apud Apollod. I, 9, 11. Explicat rem suo more religiose argutando Plutarch. de Genio Socr. p. 593 O.

τῶν δ' non ad deos respicit, sed κατὰ δὲ τῶν 'Αχαιῶν. σύνθετο θυμῷ Apollon. Lex. h. v. συνῆκεν. ἑαυτῷ διελογίσατο. βουλήν, ἥ ῥα — quae dii inter se egerant; haec ipse ἔγνω, percepit, ἐνόησε.

45. βουλήν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι. In ἐφήνδανε haeret Bentl. propter digamma et emendat ἥ ῥα θεοῖς επιϝανδανε. aut θεοισιν ἐϝανδανε. Cur non, propius ad lectionem, εϝηνδανε? Inf. vs. 407 est ἐπιανδάνει, fuisse debet επιϝανδανει. Sunt tamen loca, in quibus ἁνδάνω vt ἁδεῖν etiam sine digammo pronuntiatum esse apparet: sic ἁφανδάνει Od. Π, 387. nisi alia de eo versu monenda essent. de voce ἁνδάνω v. Exc. I ad Il. E, p. 174.

46. στῆ δὲ παρ' Ἕκτορ ἰὼν — ⸓ stigme apposita, sed Scholion excidit. Spectauit, puto, illud ad dubitationem, sitne Ἕκτορι an Ἕκτορα. Nam potest esse παρέστη Ἕκτορι et ἰὼν παρ' Ἕκτορα. hoc verius. Firmant suspicionem ea quae Eustath. apposuit p. 663, 49.

50. αὐτὸς δὲ προκάλεσσαι. vnus Vindob. προκάλεσσον. indocte, nam est προκαλεῖσθαι.

53. ὡς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετάων. — Sch. A. ἀθετεῖται. διὰ τῆς μαντικῆς αὐτῶν συνῆκεν, ὡς εἴρηται. Obscurum Scholion. Putes potius ad antecedentem versum obelum esse retrahendum; hoc enim non audierat Helenus a diis, Hectorem non esse occubiturum; apparet quoque ex vs. 77 sq. Hectorem inter conditiones pugnae ponere alterum, si ipse occisus fuerit, ne spolia detrahantur caeso; quae manifeste repugnant versui 52. Videntur tamen grammatici, isto versu relicto, alterum 53 damnasse. Colligas hoc e Schol. B. Attamen legerat versum hunc 53. Plutarch. de Socr. Gen. l. l. p. 593 C.

ἐγὼ ὄπα Mori mſ. cum vn. Vindob. Iam alibi monui, illud ν adiectum deberi serioribus.

55. 56. Lecti versus iam sup. Γ, 77. 78. vbi v.

56. μέσσου δουρὸς ἑλών. sc. μέρος τι. nam ἑλὼν quartum casum requirit. *hasta media sui parte prehensa.*

Sch. br. ἐκ μέσου κρατῶν τὸ δόρυ. et sic vn. Vindob. Mori et Harl. μέσσον. quod firmat emendationem Bentleii sup. Γ, 78 vbi vide. Tertia ratio inf. Θ, 72 occurrit, τάλαντα μέσσα λαβών.

Pro τοὶ δ', οἱ δ' Cant. Ven. Vrat. b. Mosc. 1. Etiam ἱδρύθησαν Ven. cum vno Vindob.

58. κὰδ δ' ἄρ' Ἀθηναίη — καὶ Ἀπόλλων ἑζέσθην ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ. Ridiculum hoc, si Minerua et Apollo in vultures mutantur aut vulturum speciem assumunt. Ad augurium refert Eustath. p. 663, 46. Verum comparatio spectat ad hoc solum, quod in arbore considunt, et pugnam inde prospectant, vt antea Apollo e Pergamo, Minerua ex Olympo. ἐοικότες itaque non est similes, ἐναλίγκιοι, similem speciem habentes, sed ad sedendi morem spectant; *vt insidere solent arbori vultures*, quando odorantur e longinquo cadauerum praedam. Eodem modo accipienda sunt loca similia. Inf. Ξ, 289 Somnus sedet in arbore ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, *more auium*. Il. O, 236 Apollo de Ida descendit Ἴρηκι ἐοικώς, *celeritate accipitris visus*. In Odyssea aliquoties *e conspectu subito abit*, ὄρνις ὡς ἀνόπαια διέπτατο, A, 319. 320. ἀπέβη φήνῃ εἰδομένη Γ, 371. 2. non quasi euolarit specie aquilae assumta, sed celeriter, vt euolasse putares. Sic et de Mercurio super mare profecto: σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς, E, 51. et eodem libro 337 de Leucothea mari repente emergente αἰθυίῃ εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης, ἷζε δ' ἐπὶ σχεδίης. Et Minerua in domo Vlyssis prominenti trabi insidet χελιδόνι εἰκέλη ἄντην, vt solet hirundo trabi insidere, non, ipsa hirundinis forma induta.

60. φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ. Barocc. Mori, Vindob. ἐν. Dubito an haec quercus habenda sit pro eadem quae ad portam Scaeam memoratur: sup. Z, 273. aut quae sup. E, 693 memorata est. Nimis subtiles interdum sumus in locis Troadis constituendis.

61. ἀνδράσι τερπόμενοι. Hinc ductum esse illud, quod, (diuerso tamen sensu,) homo παίγνιον θεοῦ dici.

tur a Platone, notant Schol. Lipf. et Euftath. Locum Platonis notat Erhefti de Legibus VII, p. 803 C. Oblectantur dii hominum robore et virtute, factis et geftis in pugna: quod diis tribuitur ex iftorum hominum vita et fenfu, metientium deorum ingenia e fuis. cf. mox Θ, 51. 52.

62. τῶν δὲ στίχες εἵατο πυκναὶ ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι Sch. A. „γρ. καὶ βεβριθυῖαι." Effet quidem et hoc Homericum; Od. Π, 474 βεβρίθει δὲ nauis σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. Alterum tamen locus poftulat propter comparationem fubiectam. Vidimus idem iam Δ, 282 vbi eadem erat varietas. v. Obff. Ceterum quid φρίσσειν, vt horrere, fit, idque dici de iis quae fuperficiem habent prominentem cum motu, ex hoc verfu et comparatione fubiecta, fit manifeftum.

63. οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ — Quae grammatici ad hunc verfum notant, a grammatica fubtilitate ducta funt. Afcalonita ἔπι fcripferat cum aliis; et probat Sch. A. improbatque fcriptum ἐπί φριξ. quod et occurrit in Lipf. Vrat. b. Etymol. Porphyr. Qu. 6. Euftath. ed. Rom. Quid fit φρὶξ, a Sch. A. explicatur: ἡ ἐξ ἐπιπολῆς κίνησις τοῦ κύματος ἀρχομένου ἢ τὸ ἐπιπολάζον τῷ κύματι ἀφρῶδες, ὅταν ὁ ἄνεμος ἄρχηται πνέειν. (ad noftrum locum fpectat prius.) Similia habent Etymol. Hefych. Suid. Schol. br. cf. ad Φ, 126. In noftris libb. et edd. ἔπι φρὶξ conftanter legitur, etiam ab Euftath.

Hiatum in medio verfu, qui ferendus forte eft, quia in medii verfus caefura occurrit, non ferebat Bentleius, fed emendabat Ζεφύρου κατεχεύατο, vel ἐπεχεύατο, (ita malim Ζεφύροι' ἐπεχεύατο.) Nil tamen mutant codices, nec alii qui verfum excitant, vt Porphyr. Qu. Hom. 6. Schol. Φ, 126. Galen. ad Hippocr. Epidem. VI, p. 463. To. IX.

Dixi ordinem verborum effe: οἵη φρὶξ ἐπεχεύατο πόντον vel ἐχεύατο ἐπὶ πόντον, fubiecta caussa: Ζεφύροιο νέον ὀρνυμένοιο. pro διὰ Ζεφύρου. Video enim

verba fic accipi, vt fit Φρὶξ Ζεφύροιο. Eft tamen Φρὶξ maris, non venti. nifi contendas, effe motum maris a Zephyro effectum. Ceterum bene comparat Koeppen loca Catulli 64, 270 fq. et Virg. Georg. III, 199 fq.

64. μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς. ✓ Ven. A. „quod, fi legitur πόντος ὑπ' αὐτοῦ, erit: μελαίνεται πόντος ὑπὸ τοῦ Ζεφύρου. Scilicet ὑπ' αὐτοῦ ab aliis olim fuit lectum. et fic quoque legitur apud Ariftotelem Problem. f. 23. At ὑπ' αὐτῇ (fcil. τῇ Φρικὶ) lectio Ariftarchea fuiffe videtur; eaque doctior; eratque ea in Ven. B. Lipf. (adfcripta altera) Harlei. Townl. Hanc igitur retrahet, qui textum Ariftarcheum reftitutum iuerit. In Ven. A. tamen ὑπ' αὐτῆς editum; quae lectio eft edd. et Euftathii.

Porro Ariftarchus legerat πόντον. ita μελάνει transitive eft dictum, et fupplere ille debuit ὁ Ζέφυρος quod et Sch. B. cum Schol. Leid. fequitur, qui praefixum habet πόντον. Hoc idem eft in cod. Lipf. (vbi Schol. πόντον, διὰ τοῦ ν, ὃ ἄμεινον. ἄλλοι δὲ πόντος.) Vrat. c. tum in edd. Flor. Aldd. 1. 2. et al. vsque ad Turnebum, qui ex ed. Rom. adfciuit πόντος, quod et Ven. A. exhibet. In Harlei. eft πόντος et ον. Cum πόντος conuenit Od. M, 406 ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς fc. κυανέης νεφέλης.

Supereft μελάνει quod Afcalonita dictum effe volebat vt οἰδάνει. κυδάνει. ap. Schol. B. cf. inf. ad Ξ, 73 κυδάνει. Alias poffis credere fuiffe futurum μελανεῖ. μελαίνει vitiofe Mori mf.

68. ὄφρ' εἴπω. peccat in digamma: οφρ' ϝειπω. Potuit verfus ferioris rhapfodi effe; vt fufpicor in feqq. interpolatoria opera inferta effe nonnulla. Bentl. em. ὄφρ' αὐδῶ.

69. Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν. Ergo nunc ad Iouem refertur pugnae inter Menelaum et Paridem euentus effectu carens. Atqui fup. Δ, 13 ipfe Iupiter Menelaum victorem effe affeuerauerat, et periurium Troianorum tacite improbauerat. Moleftum dilemma agnofcit Plutarch. Sympof. IX, 13. p. 742 F. Idem

versus recitat de aud. poet. p. 24 B. et, vt iniuriam a deo propulset, Iouem interpretatur τύχην καὶ εἱμαρμένην. Enimuero sollenni istorum hominum more, quem iam vidimus et videbimus, Hector ad Iouem refert id, quod seu stultitia seu iniuria Troianorum factum erat. cf. dicta ad lib. Γ. inprimis Obss. 457.

70. ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισι. Post οὐκ ἐτέλεσσεν non potest esse τελειοῖ, ἐπὶ τέλος ἄγει. Sch. br. βουλεύεται ἢ τελειοῖ. Eustath. λέγει τεκμαίρεσθαι τὸ τελειοῦν, ἀπὸ τοῦ τέκμωρ (τέκμαρ) ὃ δηλοῖ τὸ τέλος. τὸ μέντοι τεκμαίρεσθαι, ἀντὶ τοῦ σημειοῦσθαι, ἀφ' οὗ καὶ τέκμαρ, τὸ σημεῖον, οἱ μεθ' Ὅμηρον λέγουσι. Transiit hoc inde in Lexica. Quod Grammatici obseruant, hoc est: τεκμαίρεσθαι, vt sit aut *e certis signis colligere* στοχάζεσθαι aut *certis signis ostendere*, σημειοῦσθαι, esse seriorum; prius facile largiar; de altero vero dubito, si Odyss. Λ, 111. et M, 139 in animum reuoco, vbi haud dubie est praedico, praenuntio. Apud Homerum, fateor, notiones vocis ductae sunt a notione τοῦ τέλους, finis, exitus; nam est non modo, ad finem perducere, sed et *finire, definire, constituere, decernere*, βουλεύεσθαί τινι, etiam μηχανᾶσθαι.. De his v. dicta ad Z, 349. Etiam Hesiodus E. 228. 9 οὐδέ ποτ' αὐτοῖς ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς. pro βουλεύεται. Ergo Iupiter, auersus, infestum animum habens, constituit mala. Importunum est, quod, si κακὰ φρονέων, Iupiter τεκμαίρεται, quaeritur, quidnam? et quod repetendum est κακά, commode. Ex graeci sermonis ratione esse posset τεκμαίρεται φρονέων κακά, pro ἑαυτὸν φρονεῖν κακά. ita tamen esset, *denuntiat, ostendit;* et ad Posthomericam notionem res rediret. Suspectus itaque est locus vss. 69 —72 malae sedulitatis rhapsodorum. Iis resectis multo melius procederent omnia; magisque adaptatum esset τὸ γὰρ vs. 73. Quid tamen post ista faciemus loco Od. Λ, 111 εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον. vbi manifestum sit esse, *praedico, denuntio.*

71. 72. εἰςόκεν ἢ — ἕλητε, ἢ αὐτοὶ δαμεἰετε. Requirebatur δαμείητε. „δαμείετε. Ita Iones raptim pronuntiasse“ ait Clarke: quasi expedita res esset hoc ita se habere; de quo tamen alii valde dubitant. Dicam potius. superesse hoc ex grammatica nondum satis accurate constituta, pro δαμείητε quod et Barocc. habet, ex δαμείην, vt τυπείην. cf. ad A, 66. Pro ἕλητε vn. Vindob. ἕλοιτε.

73. ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν — Aristarchus legerat: ὑμῖν δ' ἐν γὰρ ἔασιν. minus suauiter. Erat hoc in Vrat. b. Mosc. 1.

75. ⸖ quia Ἕκτορι δίῳ pro, *sibi.* et quod πρόμος pro πρόμαχος, et quod se δῖον appellat importune, ἀκαίρως. Obseruationes quidem parum graues! quibus alia Sch. B. et Sch. Leid. opponunt; istis tamen prioribus, quae in Schol. A. leguntur, adductus Bentleius coniectabat πρόμος ἔμμεναι οἰόθεν οἴῳ ex v. 39. ita vt alterum Ἕκτορι δίῳ huc retractum forte sit ex v. 169. Atqui figura ista, vt aliquis pro *se* ponat *nomen suum* frequens satis est, v. c. Ξ, 454 ipse Polydamas loquitur οὐ μὰν αὖτ' οἴω μεγαθύμου Πανθοΐδαο sq.. Quod πρόμος pro πρόμαχος dictum sit, ad omnia fere loca, quibus vox occurrit, iteratur, notatur etiam in Apollon. Lex. h. v. Etymol. Hesych. Videtur adeo de eo controuersia fuisse: add. sup. ad Γ, 44. — Porro δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων, antea iungebatur, minus bene.

76. Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω. (⸖) quod Homero est ὁ μάρτυρος. Obseruatiuncula ad A, 338 et alibi repetita. At illud non monetur, posse etiam esse ἐπὶ et μάρτυρος seiunctim, pro ἄμμι ἐπέστω μάρτυρος. Et hoc ab Homero profectum credere malim.

77. εἰ μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ. vn. Vindob. τῆνος. „γρ. ἐμ' ἐκεῖνος“ Barnes. ταναήκεϊ correxit Barnes. cum esset vbique ταναηκέϊ. Et sane Barnesio erat parendum, si inf. Ξ, 385 τανύηκες scribimus. Vtrumque enim in Homero occurrit τανύηκες et ταναήκες. De voce satis

agunt grammatici ὁ ἔχων ταναήν, τεταμένην, ἐπιμήκη ἀκήν. *Longo praefixa haſtilia ferro* ap. Virgil.

79. σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι. σῶμα idem quod vſ. 84 νέκυς proprie apud Homerum de mortuo: quod obſeruatum vidimus iam ſup. ad Γ, 23. At de viuo corpore δέμας. Ad idem probandum vtitur his vſſ. 79 et 80 aliquis ap. Stobaeum Ecl. phyſ. I, 43. p. 750. ed. Heeren: qui locus male e Platonis Cratylo petitus antea ferebatur, in ed. Cant. p. 86.

79. 80. ὄφρα πυρός με — λελάχωσι. ⚸ quod omnino nullum aliud ſepulturae genus nouit Hector, quam *vt igni cremetur corpus.*

80. ⚸ quod λελάχωσι pro λαχεῖν ποιήσωσι. Hoc et Sch. br. cum addito: οἱονεὶ μεταλαβεῖν. ap. Heſych. eſt λελαχήσωμεν, λαχεῖν ποιήσωμεν, ſed cum caſu ſecundo λελαχεῖν τινος, vel λελάχειν, pro τι. *facere participem, impertire.* Verbum λελάχω occurrit hoc ſignificatu transitiuo etiam O, 350. X, 343. Ψ, 76. vbi Euſt. λελαχεῖν ἀντὶ τοῦ, πυρὸς ἀξιῶσαι. λάχος δοῦναι τινός. Koeppen bene comparat ἐκλελάθω vt B, 600. et λελάθω O, 60, et al.

81. εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω, δώῃ δέ μοι εὖχος (νίκην) Ἀπόλλων. Apollon. Lex. p. 71 αἴ κεν. ἐάν. αἴ κεν πώς μιν ἕλω, (non πῶς) pro εἴ πως. Porro eſt inter exempla iunctorum optatiui et ſubiunctiui: εἴ κεν ἕλω — δώῃ δέ μοι — v. Exc. II. ad lib. V. Porro quaeri poteſt, cum alias Iupiter victoriam det, vt inf. 203 cur nunc Apollini hoc tribuatur: Puto, quia Troianorum tutela erat Apollo. Simili modo a Minerua, tanquam ſui ſtudioſa, victoriam repetit Neſtor: inf. 154. Koeppen Apollinem obſeruat ſic memorari, quoties de ictu vel iactu ſermo eſt, vt Π, 725. Od. X, 338. Ψ, 7.

82. ⚸ excidit Scholion, recoquens τὸ, ἡ Ἴλιος. προτὶ Euſtath. Mori. Ven. Lipſ. Townl.

83. καὶ κρεμόω προτὶ νηόν. ἐπὶ νηὸν Mori. Barocc. vn. Vindob, vt vſ. ſequ. ſequitur ἐπὶ νῆας.

85. ὄφρα ἑ ταρχύσωσι. Sch. A. θάψωσι. τάρχεα τὰ νενομισμένα τοῖς νεκροῖς. additur inepte ἀπὸ τῆς ταραχῆς. etsi hoc repetunt Sch. br. Etymol. et Eustath. Similia Ven. B. et ταρχῦσαι, θάψαι, ἐνταφιάσαι. Apollon. Lex. h. v. et Hesych. τάρχεύωσι Mori mſ. ταρχήσωσι Vrat. b. At ταρχύσωσι, θάψωσι, etiam Suidas.

86. σῆμα δέ οἱ χεύωσιν ξ– quod in patriam non reportata fuerunt ossa" Videtur inter grammaticos disputatum fuisse de more comburendi mortuos. v. modo ad 79. add. inf. X, 342. Recitat Stobaeus Serm. CXXII, p. 614. versus 85. 86. confusos cum Jl. Π, 456. 7. vbi v. Obseruat quoque grammaticus, quod Homero Hellespontus πλατὺς est. Addit Ven. B. καθ' ὃ μέρος ἐστὶ πλατύτερος ἑαυτοῦ περὶ τὰς ἐκροὰς τοῦ Σκαμάνδρου. Similia Eust. et inf. ad P, 432 Sch. B. Sane Hellespontus et *latus* et *angustus* (septem stadia non excedit) dici potuit, comparatiue. vt bene Ern. reponit ad Clarkii et aliorum argutias. In Homero tamen cum Hellesponti nomen ad maris Aegaei partem borealem contiguam referatur, ipsumque Troadis littus, epitheton πλατὺς multo minus impugnandum erat. Apollon. Lex. πλατὺν Ἑλλήςποντον. (ad P, 432) οὐ καθολικῶς λέγει πλατὺν, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν Τροίαν μέρος τοῦ Ἑλληςπόντου. ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον τροπικῶς λέγει. κατὰ γὰρ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον οὐ πλατύς ἐστιν Ἑλλήςποντος. ad q. loc. vide Villois. et Toll. Exscriptus est Apollon. ab Hesychio. Accessit nuper Iac. Bryant. Alio modo vidi accipi a viro docto Dallaway *Constantinop.* p. 365. de longo prospectu Hellesponti cum Propontide se miscentis. ἐπιπλατεῖ vna voce Ven. A. sed esse ἐπὶ pro παρὰ ipso Schol. monet. Insertum est in Ven. A. et Sch. br. Scholion de Phrixo et Helle e Philostephano Callimachi aequali: qua de re v. Apollod. I, 9, 1. et Not. Inepte narrationem παραφράζει Eustath.

χεῦαι, τὸ τὴν γῆν ἐπιχέαι τοῖς τεθνεῶσι. σῆμα τέ μοι χεῦαι (Od. Λ, 75) Apollon. Lex. h. v. At Lips. Ven. duo Vindob. χεύωσι. Sane ap. Hesych. χεύωσι.

χεύσωσι. χώσωσι. funt notata. Ceterum ex h. l. firmatur faltem mos tumulos, σήματα, excitandi mortuis; et auctor loci videri poteft refpexiffe tumulos in Troadis littore paffim confpicuos, ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ, in quorum veftigiis exquirendis tam curiofe feduli fuere qui nuper haec loca adierunt.

89. ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κ. ἑ. excidit Scholion Ven. A. Spectauit illud aut τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ σήματος, aut fcripturam κατατεθνειῶτος, quae in vtroque Ven. erat, vt et in aliis, Barocc. Lipf. Cant. Vrat. A. binis Vindob. pro quo Ariftarchus, hic et vbique, fcribit κατατεθνηῶτος. vt inf. 409 Mori τεθνηεῶτος. Ariftarcheam fcripturam per η nos feruare diximus fup. Z, 71.

Verfus 89. 90. 91. a Cicerone verfos videbis ap. Gell. XV, 6. e lib. II. de gloria non fane admodum eleganter.

93. αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι — Mire argutantur grammatici, A. B. br. Euft. de cauffa, cur metuant congredi cum Hectore Achiui. Simpliciffimum in oculos incurrit: quia eius virtutem infignem norant; confeffionis autem pudebat. Multo magis tricatur Porphyrius, cuius ζήτησις inferta eft Ven. B. cur Menelaus nunc furgat, mox ceteris furgentibus fedeat. Piget talia legiffe. Cur Menelaus nunc primo loco fe pugnae offerat, obuium eft: quia ad eum maxime rerum euentus fpectabat, fi Hectore caefo Troia facilius poffet expugnari. — Verfum interpretatur Etymol. p. 107, 26. ἐνετράπησαν μὲν ἀπαρνήσασθαι, ἐφοβήθησαν δὲ ὑποδέξασθαι καὶ ὑπαντᾷν τὸν λόγον τοῦ Ἕκτορος. Idem argutatur in etymo, quod necesse eft effe αἶνος. ἀπαρνήσασθαι reddit quoque Suidas. Ingeniofe verfum ad animi cupiditates transfert Plutarchus de virt. mor. p. 447 E. vtitur eo aliis quoque locis.

Ceterum probatur Homerus in hoc, quod non vanam opinionem fequitur, fed naturam, dum, discrimine repente obiecto, heroes exhibet primo commotos, nec nifi deliberatione animi et cohortatione facta ad fufcipiendum periculum promtos exhibet.

95. νείκει ὀνειδίζων Sch. A. memorat in nonnullis esse νεῖκε ὀνειδίζων· puto fuisse νείκε' pro νείκεε. Est quoque hoc in Mori mſ. νείκει' Moſc. 1.

μέγα δὲ στοναχίζετο. Mori δ' ἐστοναχίζετο. Townl. δ' ἐστεναχίζετο. Schol. Lipſ. et Cant. ap. Bentl. δὲ στεναχίζετο. perpetua varietas. v. ad B, 96.

96. ὤ μοι ἀπειλητῆρες. in alio ap. Sch. A. erat: ὤ μοι ὑβρισταί. ex interpretatione. Melius redduntur ἀπειλητῆρες, καυχηταί, in Schol. br. et Euſtath. add. Suidas. Nam et per ſe cognatae ſunt notiones hae minandi et gloriandi, et paſſim apud Homerum occurrunt ἀπειλαὶ et ἀπειλεῖν de gloriantibus. v. c. Ξ, 479. Confer opprobria in Achiuos iacta Θ, 228 ſq.

97. ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς Sch. br. ἐκ δεινοῦ δεινῶς. ἢ καὶ τῶν δεινῶν δεινοτέρως Apollon. Lex. τῶν δεινῶν δεινότατον. Similia Schol. A. B. Euſtath. Verbo, eſt periphraſis ſuperlatiui, pro δεινοτάτη. v. ſup. ad vſ. 39 οἰόθεν οἶος.

98. ἀντίος εἶσι. Townl. ἀντίον.

99. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε. Vocat huc Schol. A. et Leid. Xenophanis dictum: πάντες γὰρ γαίης τε καὶ ὕδατος ἐκγενόμεσθα." ἐκ γῆς (γαίης) γὰρ πάντα, καὶ εἰς γῆν (πάντα) τελευτᾷ. ἢ ὅτι τὸ ὕδωρ τὰς ψυχὰς διαφθείρει (quod Heracliti eſt). Similia ſunt in Schol. br. cf. Euſtath. item apud Sextum Emp. adu. Phyſ. p. 685. Aliena tamen et haec, et illud, quod vulgo fertur: πάντα γὰρ ἐκ γαίης, καὶ εἰς γῆν πάντα τελευτᾷ apud Sextum X, 313, ab Homero; qui ad communem ſenſum terram reſolutam in puluerem aqua mixtum et aqua diffluentem in declarando interitu reſpexiſſe dicendus erat; diſſolui terram in aqua vulgo obuium erat, obuium itaque illud quoque, diſſolui omnia in aquam et terram. Philoſophice tamen dictum accipit quoque Galenus in Medico c. 9. Sicque ap. Stobaeum Ecl. phyſ. I, 12. p. 282 ed. Heeren. (Cant. p. 65.) Alio modo, vt cum ſacrorum librorum narratione conveniat, interpretatur haec Iuſtinus Cohort. ſ. 30. vbi

codd. γένησθε, et Clemens Strom. V, p. 707. Omnino versus recitatur passim, vt a Luciano in Ioue Trag. 19. vbi ἅπαντες· item a Schol. Apollon. I, 496. vbi Thales elementum rerum, aquam, ex hoc versu sumsisse traditur.

100. ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι ἀκλέες αὔτως. Vulgo ἀκλεὲς, vt quoque scribitur in Apollonii Lex. in ἀκήριοι. quod si scribitur, erit neutrum pro aduerbio ἀκλεῶς. Pessime enim veteres ap. Eustath. dictum esse voluerunt pro ἀκλεεῖς, vt ἐπιτηδὲς dictum esse volebant A, 142 ad q. v. vide Obss. Scriptum quoque contra metrum ἀκλεεῖς in Mori. Barocc. Vix tamen dubitare licet, ex mente Homeri fuisse ἀκήριοι, ἀκλέες αὔτως. Formae fuere plures: ἀκλῆς, έος, έες, tum ἀκλεὴς, εέος, εοῦς, et ἀκλειής. Nec aliter statuerat grammaticus in Schol. br. ἀκλέες; ἀκλεεῖς, ἄδοξοι, καὶ ἀνονόμαστοι. Quintus X, 17 ἀκλέες ἑζόμενοι et aliquoties apud Pindarum. Nolo enim laudare Od. Δ, 728 ἀκλέα ἐν μεγάρῳ, nam hic leg. ἀκλεέ' ἐν μ. Conf. sup. ad B, 115. ἀκήριοι, imbelles. De voce cf. ad E, 812. Apollon. h. v. versu adscripto: οἱονεὶ ἄψυχοι. Idem male exhibet αὖθις. ἀκήριον Mori msf.

101. τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι. Atqui, inquis, iam armatus esse debuit Menelaus in pugna. Sch. B. firmiora, ait, arma nunc sumturum eum esse, cum pugnam singularem inire velit. Enimuero non vrgendum est vocabulum; Menelaus cum aliis hastam et clipeum, forte et galeam, in terram deposuisse putandus est; haec arma nunc arripit iterum vs. 103. et iterum vs. 122 ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.

αὐτὰρ ὕπερθεν. cum sequatur νίκης, deleui ν, vt sit ὕπερθε. sic quoque Ven. Townl. alii.

102. νίκης πείρατ' ἔχονται ⊱ quod ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι. non ἔχεται, posuit ex more.

νίκης πείρατα. vt νίκης τέλος. πολέμου τέλος. ipsa pugna eiusque exitus, de quo v. ad Π, 630. Similiter ὀλέθρου πείρατα. De funium oris, πέρασι, cogitabat Eustath. a πεῖραρ, sed omnino id, quod summum est in

re, vel vltimum in re, pro ipſa re ponitur. Sic *ſumma belli. ſumma victoriae.* Apud Clement. Alex. Strom. VI, p. 739 laudatur: νίκης ἀνθρώποισι θεῶν ἐκ πείρατα κεῖται, vnde Archilochi verſum ductum eſſe: νίκης δ' ἐν θεοῖσι πείρατα. Deeſt aliquid in medio: νίκης δ' (ἔχονται aut ſimile quid) ἐν θεοῖσι πείρατα.

103. κατεδύσατο τεύχεα καλά. κατεδύσετο pari iure et vi Vrat. c. Moſc. 1. cum edd. vsque ad Turnebum et Stephanum, qui exararunt κατεδύσσατο, male geminato ſibilo, emendatum a Barnes. Et ſane κατεδύσατο Cant. Mori. Barocc. Ven. Ad faſtidium actum de hac varietate ad Δ, 86. Γ, 262. Β, 35.

104. ἔνθα κέ τοι Μενέλαε, — Appoſitum in cod. Veneto verſui antiſigma ͻ quod alias pingitur ϲ et denotat verſum et alibi occurrere. Ita vero ſexcenties aliis locis repetitis erat appingendum. Hoc loco reſpicere debuit verſum de Patroclo Π, 787 ἔνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή.

φάνη βιότοιο τελευτή. Sch. A. „γρ. καὶ θανάτοιο τελευτή." quod Virgil. vertit: *Hic tibi mortis erant metae.* Aen. XII, 546.

107. αὐτός τ' Ἀτρείδης. Cant. et vn. Vindob. αὐτὸς δ' non male, vt noua ſententia procedat.

108. δεξιτερῆς ἕλε χειρὸς ἔπος. Aut ſerioris rhapſodi eſt verſus, aut emendandus eſt. Nam χειρος. ϝεπος repugnat metro Homerico. Notatum et emendatum iam a Bentleio: δεξιτερὴν ἕλε χεῖρα, ϝεπος τ' ἔφατ' — Sic enim et alibi loquitur: Ξ, 137. Ω, 671. Od. Α, 121. Σ, 257. alterum tamen per ſe et ipſum bene ſe habe, ret, vt Δ, 542. Α, 323 vidimus.

VII. 108. 109. ad obiurgandum amicum commodis bene vtitur Plutarch. de adulat. p. 55 C.

109. οὐδέ τί σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης. Nil monent grammatici de ratione grammatica formae loquendi, quae aliquoties in Homero occurrit. Explicatur χρή, χρεία ἐστί, τῆς vel τοῦ. Vnde vero quartus caſus? Supple κατά σε. Eſt χρὴ inter ea quae vſu inualuerunt pro χρῆ, ex ἔ.

χρῆν, ἔχρη, χρῆ, ex χρῆμι. Eodem modo χρεὼ et χρειὼ, v. c. I, 603 οὔτε τί με ταύτης χρεὼ τιμῆς, sc. οὐκ ἐπ' ἐμὲ ἱκάνει, ad quem locum vide Obff. Erat quoque χρεὼ h. l. in Harlei. et vno Vindob. et reponere hoc iubebat Bentl. quia id et alibi occurrit: I, 75. 604. K, 43. Λ, 605. Ita vero multa loca essent mutanda, Od. A, 124. Γ, 14. Φ, 110. X, 377.

110. ἀνὰ δ' ἴσχεο erat vulgata lectio; pro ἀνίσχεο, ἀνέχου. nec est improbandum per se. Etiam Hesych. ἀνὰ δ' ἴσχεο· ἀνάσχου δέ. ἀνὰ δὲ σχέο tamen suppeditant Townl. Ven. cum Eustath. et adspirant Barocc. Mori. ἀνὰ δ' ἔσχεο. Aristarchus, puto, ita legerat; corruptum Schol. A. „Ἀρίσταρχος, ἀνὰ δ' ἄνσχεο. ἀνάσχου δέ. leg. ἀνὰ δὲ σχέο. Occurrit σχέο Φ, 379.

111. μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι. — quod ἐθέλω semper est apud Homerum; non θέλω. Dictum iam de hoc ad A, 133 vbi in Obff. varians lectio excidit post Mosc. 3. ἠὲ θέλεις.

σεῦ ἀρείονι φωτὶ recitat Schol. Eurip. Or. 1585. vbi δεινὸν εὐτυχῶν ἀνὴρ πρὸς κακῶς πράσσοντας conuenit sup. cum A, 80.

112. τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι. Schol. A. monet scribi quoque τόν γε. De στυγεῖν v. ad O, 167. vbi idem versus legitur. Vn. Vindob. interpolate: τὸν ὑποτρομέουσι καὶ ἄλλοι.

113. καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε — ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων. — quod Zenodotus ἀμείνω legerat" (vitio librarii factum putes; videtur tamen aliquid turbatum esse; vti et Γ, 11. in hac voce. v. seqq.) τὸ δὲ ἀντιβολῆσαι, pergit Sch. A. γράφεται καὶ διὰ τοῦ ν, ἀντιβόλησεν (quomodo hoc fieri potuit? post ἔρριγ' — An forte erat Zenodotea lectio: καὶ δ' Ἀχιλεὺς τοῦτόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ ἔρριγ', ἀντιβόλησεν ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνω.) addit: Melius, aiunt, dixisset Homerus, ὅπερ μέγα φέρτατός ἐστι. Scilicet, quod nunc legitur, habet aliquid exprobrationis in Menelaum.

Pro τούτῳ γε. τοῦτόν γε Mosc. 1. et Lesbonax, qui hinc exsculpsit schema Graecorum Asiaticorum p. 182. quarto casu vtentium pro tertio. Atqui sic iungendum erat τοῦτόν γε ἔῤῥιγε.

ἔῤῥιγ'. Male Eustath. mentiri ait Agamemnonem; nam, hoc factum esse ab Achille, non narrari. Potuere tamen multa antecedere, quae in Jliade non narrantur, et in iis hoc quoque, Achillem refugisse congredi cum Hectore. Atqui ἔῤῥιγεν est *horrere solet*, siue, vt Clarke vertit, non sine horrore aliquo ei occurrit. Antiquitus εριγ' exaratum fuit.

115. ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων. pro εἰς ἔθνος dictum esse obseruat Apollon. Lex. p. 455. versu apposito.

ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἵζευ. qua socordia Homeri editores in metro vsi sint, vel ex hoc aestima, quod νῦν in omnibus edd. etiam in Turneb. aberat, etsi in Eustathio legebatur; restituit Stephanus.

116. τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί. quod πρόμον dicit, qui vulgo πρόμαχος. Notatum iam erat ad vs. 75.

117. εἴπερ ἀδειής τ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος. Sch. Ven. A. „γρ. καὶ, ἀδειής γ'," sicque Mosc. 1. Omissum τ' in Townl. Vrat. b. c. At seruat τ' Apollon. Lex. qui adscripsit versum in ἀδεής. ἀδειής. οὐ δεδιώς. Nimis subtile, lubricum et parum fructuosum est, quod Dawes et Knight inferunt, quia ante δέος et δεινὸς saepe producitur vocalis breuis, pro δέος, δϝεος, et h. l. εἴπερ δ' ἀδϝειης, καὶ — vel ἀδδειής esse scribendum; potuit, si id verum est, non minus probabiliter scriptum esse: εἴπερ δ' ἀδδειής καὶ εἰ π.

ἀκόρεστος laudat Barnes ex Eustath. sed pro interpretatione vsitatiorem formam apposuerat, μόθου ἀκόρητος, vt ἄτος πολέμοιο, pugnandi cupiditate inexpleta. v. sup. ad E, 388. Interpretatur Virgilius, *quos nulla fatigant praelia, nec victi possunt absistere ferro.* Aen. XI, 305.

118. γόνυ κάμψειν. Barnes: „γρ. καμψέμεν." Repetuntur duo hi versus T, 72. 73.

120. 121. iidem versus lecti Z, 61. 62. vbi ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν. quod h. l. παρέπεισεν, παρειπών. Barnes: „γρ. παῤῥειπών." non varietas, sed commentum viri docti est. saltem sic pronuntiari potuit aut debuit. Verum fuit παρϝειπων.

125. ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Argutantur grammatici, mirati Pelea a Nestore excitari, non alios Achiuorum parentes. Atqui senex senem, eumque clarissimum et fortissimum primo loco recordari debuit. Versu hoc vsi sunt Spartanorum legati audita Gelonis postulatione, vt sibi copias Graecis mittenti deferretur exercitus ductus: Ἦ κε μέγ' οἰμώξειεν ὁ Πελοπίδης Ἀγαμέμνων πυθόμενος Σπαρτιήτας τὴν ἡγεμονίην ἀπαραιρεῖσθαι ὑπὸ Γέλωνός τε καὶ Συρηκουσίων. quae nec Eustath. ad h. l. oblitus est. Repetit versum quoque auctor Encomii Demosth. inter Lucianea pr. f. 5. vbi comparatio instituitur cum pulcerrimo loco Demosth. Or. c. Aristocr. p. 759 πηλίκον ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. Recitat quoque vs. 125 et 127 Apollon. de Synt. p. 95.

127. ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ &c. quod Zenodotus legerat μέγα δ' ἔστενεν. Vnde, Ven. A. pergit, „apparet eum iunxisse μειρόμενος et accepisse hoc pro στερόμενος. (an vt sit: *priuatus* Achille?) At Homero hoc sensu μείρεσθαι non dicitur, sed pro μερίζεσθαι, vt I, 612 καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς *partire, partem dimidiam habe*. Repetuntur eadem in Sch. A. ad e. l. vbi suppletur Peleus στερισκόμενος τῆς στρατείας. Itaque verum est μ' εἰρόμενος, pro ἐρωτῶν." (Ergo εἰρόμενος et altero versu ἐρέων dicta sunt eadem vi, medium et actiuum. reddunt tamen ἐρέων, ἐρευνῶν. Omnino dura est vss. 127, 8. iunctura) — Lectio μέγ' ἐγήθεεν est Aristarchea — Additur: ἄλλως· πλῆρες ἐμὲ εἰρόμενος τε. (Corrige: alio modo plene legi: ὅς πότ' ἔμ' εἰρόμενος μέγ', ὅς ποτι μ' vitium est ed. Turn.

129. τοὺς νῦν εἰ — ἀκοῦσαι. Ita Ven. cum Sch. A. Lipf. Cant. Townl. Vrat. c. A. Mofc. 1. ficque iam edd. ante Turn. qui ex Rom. edidit ἀκούσοι. Atqui grammatica ratio poftulat, ἀείραι κεν — εἰ ἀκούσαι (ἄν.) ἀκούσοι Barocc. et a m. fec. Lipf. Mori. vn. Vindob. „γρ. ἀκούσῃ." Barn.

130. πολλὰ κεν ἀθανάτοισι Φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι. In correctioribus Ariftarchi codicibus (ἐν ταῖς ἐξητασμέναις) lectum βαρείας χεῖρας, τὰς βεβαρημένας ὑπὸ γήρως νῦν, καὶ δυςκινήτους. ἀλλαχοῦ δὲ τὰς ἐῤῥωμένας. βαρείας χεῖρας ἐποίσειν (ἐποίσει. Il. Α, 89.) Haec Ven. A. Legitur ἀείροι Mori et Barocc. et „γρ. ἀείρει" Barnes.

131. ἀπαὶ Cant. et male intulerat Barn. cf. ad Γ, 217. 359.

132. αἲ γὰρ — ἡβῷμ', ὡς ὅτ'. — formula follennis, qua Neftor vtitur hic et Λ, 669. Ψ, 629. transtulit eam ad fe in Odyffea Vlyffes: εἴθ' ὡς ἡβῷμι. expreffitque idem Virgilius VIII, 560 fq. *O mihi praeteritos* etc. add. V, 394 fq.

133. ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο. — „quod praemiffis antea epithetis fubiicitur nomen proprium" (Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥ.) fcilicet κελάδοντα pro epitheto amnis *fonantis* accepit Sch. A. Sic quoque Sch. br.

In κελάδοντι manet difficultas. Nam, fi epitheton eft, durum habendum eft, quod duo epitheta fine nomine pofuit; fi fluuius eft ὁ Κελάδων, tum noua difficultas, quod alter fluuius fubiicitur Iardanes. Dici tamen poteft: ad Celadontem fuiffe pugnatum, at Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα appofitum tantum ad declarandum fitum vrbis Pheae. Fuere qui locum emendarent: v. ad vf. fequ. Lennep. ad Coluth. p. 24 coni. ὠκυρόῳ Λάδωνι. fed is ab his locis remotior. Nil impedit antiqua licentia poetam κελάδοντα pro fynonymo vocis ποταμοῦ pofuiffe, vt effet; *apud celerem amnem.* fere vt voc. ἄναυρος. Similia his iam ap. Koeppen reperies.

134. ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι. Hefych. ἐγρόμενοι, συλλεγόμενοι. male pro ἀγρόμενοι ex

h. l. Monuit quoque Bentl. De ἐγχεσίμωρος. v. ad B, 692.

135. ξ— „quod Φειᾶς nunc fingulari occurrit; at in Odyff. plur. Φεαῖς“ (O, 296. vbi Φερὰς nunc legitur). Additur mox ex alio grammatico: „ἄλλως. Eft *Pheia* vrbs Elidis; aliis Arcadiae, iuxta quam Iardanes fluit.“ Subiicitur: „At *Pheia* vel Phea (ap. Steph. Byz. Φία et Φέα quod et Euft. notauit) mari adiacet, et amnis nusquam cernitur: melius itaque Didymus: „Φήρα, Σπάρτῃ. καὶ Δαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα. nam fic et Pherecydes narrat.“ Corruptum eft Scholion multo etiam magis vt ex Mofc. 1. enotatum eft. Didymus verfum fic emendarat: (παρὰ) Φήρῃ καὶ Σπάρτῃ, καὶ Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα. Quod ille fecit parum docte. Melius alii apud Strabon. VIII, p. 535 B. e quo recte conftituto narrata dabo: Scilicet controuerfia fuit fuper hoc loco, quod *Iardanes* (Ἰάρδανος eft in Paufan. V, 18. p. 423 f. et ap. Steph. Byz. loco corrupto) eft Elidis fluuius in mare Ionium procurrens, et *Phea* vrbs ad mare; pugna autem effe facta videtur in *media terra* verfus fines Arcadiae; (Strabo VIII, p. 527 A. μετὰ δὲ τὸν Χελωνάταν Πισατῶν, αἰγιαλὸς πολὺς, εἶτ' ἄκρα Φειὰ, ἣν δὲ καὶ πολίχνη· Φειᾶς παρ' τ. Sequitur: ἐστὶ γὰρ καὶ ποτάμιον πλησίον. (Euftath. p. 671, 20 addit ὁ Ἰάρδανος) ἔνιοι δὲ ἀρχὴν τῆς Πισάτιδος τὴν Φειὰν λέγουσι. add. p. 539 C. et ad Od. O, 296.) Iam *Iardani herois* fuit fepulcrum, cum vrbe *Chaa*, propius ad Arcadiae fines, non longe a Lepreo, ad fluuium *Acidontem*; itaque fuere, qui legerent in Homero:

ἡβῷμ', ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Ἀκίδοντι μάχοντο
ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι
Χαᾶς παρ' τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Hactenus e Strabone. Ambigunt in Phea et Iardane etiam Schol. br. Nihil expedit Apollon. Lex. Φειὰ πόλις· Φειᾶς παρ' τ. Apud Paufan. V, 18. vbi, pugna in arca Cypfeli expreffa quaenam illa fuerit, dubitatur; ad h. l. fpectant fequentia: οἱ δὲ συνιέναι φασὶν εἰς ἀγῶνα τὰ στρατιωτικά· Πυλίους δὲ εἶναι καὶ Ἀρκάδας παρά τε Φειᾷ

λειαν πόλιν καὶ ποταμὸν μαχομένους Ἰάρδανον. Obuia res est, Φιγάλειαν (longe alio loco sitam: Pausan. VIII, 39) corruptam esse ex Φειάν. In Strabone autem VIII, p. 527 A. Μετὰ τὸν Χελωνάταν, ὁ τῶν Πισατῶν αἰγιαλὸς πολύς. εἶτ' ἄκρα Φειά. ἦν δὲ καὶ πολίχνη· „Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα." ἔστὶ γὰρ καὶ ποτάμιον πλησίον. vbi mss. Ἰαρδάνη ἀμφὶ ῥέεθρον corrupte haud dubie.

138. δίου Ἀρηϊθόου post Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος. „quod epanalepsis frequens in Iliade, at semel in Odyssea obvia." Obseruatiuncula aliquoties decantata. Pergit Sch. A. „et quod *Areithous* Arcas idem nomen habet cum Boeoto." Voluit dicere, ab Areithoo Coryneta Arcade diuersum esse alterum illum, cuius filius Menestheus erat sup. vs. 9. vbi v. Obss. *Areithous Arcas*, Corynetes, fuit inter veteres Arcadum heroes antiquiores, qui adhuc claua vteretur. Eius monumentum monstrabatur Pausaniae: VIII, 11. p. 621. Etiam *Lycurgus* hic inter heroes Arcadum habitus, Alei filius: Pausan. ibid. VIII, 4. p. 606. vbi male Ἄρηθον ἄνδρα scribitur pro Ἀρηΐθοον. Add. Apollod. III, 9, 2. et Notas p. 674. Schol. Apollon. I, 164. et, qui nuper iterum de his egit, V. C. Larcher (*Mem. de l'Acad. des Inscript.* Vol. XLV, p. 456 sq.)

Bentlei. coni. δῖος Ἀρηΐθοος, vt locus similis sit alterius Z, 396 Ἠετίωνος. Ἠετίων, ὃς ἔναιε. Ibi tamen vir doctus contrarium maluerat.

(κατ') ἐπίκλησιν. iterum Π, 177. Σ, 487. X, 29 et 506.

139. ἄνδρες κίκλησκον καλλίζωνοί τε γυναῖκες. quod alterum otiose adiicitur, antiqui sermonis indoles ferebat. Nec inest emphasis: quod vult Schol. B. Alias ἄνδρες τε θεοί τε simili modo iunguntur, vt ap. Hesiod. Theog. 197.

141. ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας. Apud Apollon. II, 115 est ἀζαλέῃ κορύνῃ. vbi Schol. τῇ ξηρᾷ. ἐπεὶ ἐστι ξυλίνη. Ὅμηρος δὲ καὶ σιδηρᾶν οἶδεν· „ἀλλὰ σι-

σιδηρείῃ κορύνῃ· „ τινὲς δὲ ἀποδεδώκασι σιδηρείῃ, τῇ εὐτόνῳ. ὥςπερ καὶ· σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει" P, 424 quam interpretationem alibi non vidi memorari; eſt ergo ex deperditis Scholiis. Laborant tamen grammatici in claua ferrea, maluntque eam roboream, ſed ferro eſſe inductam, vel clauis ferreis impactis aſperam.

κορύνῃ media breui, vt ſemper apud Homerum; at media producta eſt in carmine epico, quod inter Theocritea ſeruatum eſt, XXV, 46. Idque a recentiore poeta profectum eſſe, ex eo arguit Clarke, Dawes autem, ab homine imperito; add. Toup. in Addendis ad e. l. Mirum eſt omnino Daweſii iudicium de praeſtantiſſimo illo carmine, Miſc. crit. p. 102. 3.

142. τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔ τι κράτεΐ γε. Ad h. v. ſpectat gloſſa Heſychii: οὔ τι κράτεΐ γε. οὐ σὺν δυνάμει. Bentlei. coni. οὔ τι κράτει ϝῷ. (ϝῷ)

Λυκόοργος vn. Vindob. Λυκόεργος. Mori et vn. Vindob. hic et mox. v. ad Z, 130.

143. στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον χραῖσμε σιδηρείη. De στεινωπὸς v. ad Ψ, 427.

ὅτ' ἄρ eſt nouatum a Stephano; nam vbique ὅθ' in edd. et codd. et in ipſo Lipſ. cum Veneto. Eſt autem pro ὅθι, quo loco, non pro ὅτι, in quod Clarke inciderat.

144. 5. πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς δουρὶ μέσον περόνησεν. Sch. A. ὅτι ὑποφθὰς ἀντὶ τοῦ ὑποφθάσας, Ἰακῶς. Apollon. Lex. ὑποφθὰς, ὑποφθάσας. Vix aſſequare, quomodo tantopere in his formis caecutire potuerint veteres grammatici, vt ex ὑποφθάσας contractum eſſe putarent; dicendum ſaltem, eius locum tenere. Ex φθῆμι eſt φθὰς, vt ex βῆμι βάς. Eſt etiam in Schol. A. ad X, 197 ὅτι παραφθὰς κακῶς, ἀντὶ τοῦ παραφθάσας. At leg. Ἰακῶς.

Porro Schol. A. Ἀρίσταρχος δέ φησι καὶ, ἀναστάς. οἷον, ἐκ λόχου ἀναστάς. Non male hoc ſe haberet: πρὶν γὰρ Λυκόοργος ἀναστὰς δ. Schol. Apollonii I, 164 agnoſcit vulgatum: „ τὸν Λυκόοργος ὑποφθὰς δουρὶ μέσον περό-

νησε. Memoratur enim ibi Ancaeus Lycurgi huius filius inter Argonautas.

περόνησε. περονᾶν pro πείρειν hic et N, 397.

146. ⊱ τεύχεα τ' ἐξενάριξε τά οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης. quod ἐξενάριξε nunc proprie dictum est, τὰ ἔναρα περιεῖλε. cf. ad Z, 417.

Porro τεύχεα δ' Aristarchea est lectio: quam e Ven. Cant. Harlei. vno Vindob. recepi pro τ' quod male diversas personas confundit.

147. ἔπειτα φόρει Cant. Ven. Lipf. Mori, Harl. Vrat. b. Mosc. 1. edd. Flor. Ald. 1. Rom. Mutauit Ald. 2. Spectat ad h. v. Hesych. in μῶλον Ἄρηος. et μεταμωλίας.

148. ⊱ Excidit Scholion: quod spectasse, suspicor, ad homonymiam nominis Lycurgi: quod iam in alio homine occurrebat Z, 130. Clarke recte monebat apodosin esse in v. 149 δῶκε δ' Ἐ. Ita vero plene interpungendum erat: φορῆναι. Τοῦ ὅγε — Ita locus est in numero eorum, in quibus δὲ in apodosi apponitur; commode tum cum Ernestio reddes: *tum, tum vero.* Dubito tamen, an δῶκεν Ἐρευθαλίωνι fuerit. Etiam Bentl. hoc malebat. Et nunc video in vno Vindob. ita legi.

149. ⊱ Iterum excidit Scholion quod spectauit ad Ereuthalionem; de quo iam actum erat ad v. 9. vbi in Schol. scribitur Ἐρευθελίων.

150. Post hunc versum ex interpolatione sequitur alius versus ex sup. 40. 51. huc retractus: Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, quem Barnes. receperat, probante, quod miror, Bentleio. Extat in codd. Cant. Barocc. Mori. Vrat. b. vn. Vindob. In τοῦ ὅγε τεύχε' ἔχων spectat ὅγε ad Ereuthalionem, et redit poeta ad vs. 136. at τοῦ ad Lycurgum spectat, non aeque ad Areithoum, quod Clarke putabat.

153. Ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε — πολεμίζειν. ⊱ quod Zenodotus θάρσει. θάρσεϊ ᾧ. ἐμῷ. scripserat: (scil. vt Nestor de sua audacia loquatur) at impugnatur a Ven. A. ἀδιανόητον δὲ γίνεται, ἡ ψυχὴ νέαν (leg. νέον ἐμὲ) ἔπεισε τῷ θάρσει τῷ ἐμῷ. (hoc est calumniari.) Ven. B. ex-

plicat τῷ ἑαυτοῦ θάρσει nec addit, quo ſenſu. Scilicet ad θυμὸς illud ſpectat, cui θάρσος recte tribuitur. Eſt adeo quod Euſtath. ſubiicit κατὰ ἴδιον θάρσος. Declaravit hoc iam olim Apollon. Alex. de Syntaxi lib. II, p. 156. 7.

156. ξ— propter παρήορος. Nam in hac voce indulſere ſibi grammatici, etſi neglexere ante omnia etymon conſtituere. Fuit εἴρω, iungo, quod et ἀείρω fuit. vnde ἦορα. At grammatici cum eo confundunt ἀείρω *tollo in altum* et ἄρω, *apto* et αἰωρέω, *ſuſpendo ex alto*, quae aliena ſunt a vocis forma. Reddunt παρηρτημένος. ἐκκεχυμένος. κεχαλασμένος. ἔκλυτος. χαῦνος. Agunt de hoc verbo primo loco Apollon. Lex. h. v. vbi ἔστι δὲ ὅτε καὶ πεπτωκὼς καὶ τῷ μεγέθει τοῦ σώματος παραιωρούμενος, appoſito hoc verſu. Schol. Ven. A. B. et br. Euſtath. Etymol. Heſych. Suid. et quis non! Sollenne eſt de equo tertio bigis bellicis ad latus per lorum adiuncto, qui et σειραῖος, vt altero equo caeſo poſſit iungi iugo; ſic Π, 471. 474 et παρηορία Π, 152. Θ, 87. Inde duplici metaphora occurrit adhibitum, et de eo qui mente aberrat, ὁ πλανώμενος νοῦ. νοῦ παρήορος, vt Ψ, 603 ἐπεὶ οὔτι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων. et de eo qui extra lineam et praeſcriptum vagatur: vbi v. Obſſ. Quo ſenſu eſt Theocriteum πάραρος pro πάραρος· de quo docte egit Valken. ad Adoniaz. p. 239 ſq. Itaque de magno corpore h. l. quod proſtratum vltra communem menſuram porrectum iacet. Dixit ſic de Typhone Aeſchyl. Prom. 363 καὶ νῦν, ἀχρεῖον καὶ παρήορον δέμας, κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου etc.

157. εἴθ' ὡς ἡβώοιμι. redit ad verba 132. 3. Ad faſtidium inculcat Clarke obſeruationem ſuam, quod Neſtor ſenili more paullo iactantius de ſe loquitur. Mirum aliud in hoc, quod Neſtor de armis occiſo Ereuthalioni ablatis nihil loquitur; nam ea recuperaſſe et ipſe geſtaſſe videri debet.

161. ξ— quod ἐνείκεσε pro ἐπέπληξε. nusquam autem pro ἔκρινεν, vt Ω, 29 ὅς νείκεσσε θεάς. — Tum,

quod ex more abundat πάντες. (Non omnino; v. Notam ad h. v. etsi et Eust. repetit idem). Distinguit Wasse, οἱ δὲ, ἐννέα πάντες, ἀνέσταν.

162. πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ omnes habent: nisi quod πρῶτον Cant. Lipf. a m. pr. Esse tamen vitiosum, metrum docet: πρωτος μεν ϝαναξ. Itaque Dawes p. 149. 150 em. πρῶτός γε ἄναξ vel πρώτιστα ϝαναξ. hoc et Bentl. adscripserat, quod A, 105 et saepe occurrit.

163. Τῷ δ' ἔπι Τυδείδης ὦρτο. Ven. A. non ἔπι esse scribendum monet, sed ἐπὶ — ὦρτο. atqui ἔπι est in toto hoc loco ἐπὶ τῷδε, *post hunc*.

166. Puta scriptum esse Ἐνυαλίῳ 'νδρειφόντῃ. cf. sup. ad B, 651. ἀνδριφόντῃ Eust. Lipf. a m. pr. vt alibi quoque.

169. πάντες ἄρ' οἵγ' ἔθελον πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ. promti, parati fuere. Eustath. tamen ambigit, ἔθελον sitne ἐβούλοντο, an ἠδύναντο, vt οὔ τις Ὀδυσσεῖ ὁμοιωθήμεναι ἤθελεν Od. Γ, 121. et οὐδ' ἔθελε προρέειν ποταμός Il. Φ, 366. Sunt eadem in Schol. Leid.

170. τοῖς δ' αὖτις. recte sic Cant. Harlei. Townl. Vrat. b. c. A. Mosc. 1. 3. Ven. τοῖσι δ' αὖτις edd. ante Turnebum c. Lipf. Mori. Profectum δ' αὐτοῖς e Turnebi emendatione: Praeferunt τοῖς δ' αὖτις vel αὖθις etiam Clarke et Ern.

171. Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, ὅς κε λάχῃσι. ϛ πεπάλασθε. Lectio fuit Aristarchi et Herodiani; per σ non per χ, πεπάλαχθε. (Etiam margo Mosc. 1. Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ σ πεπάλασθε, οὐ διὰ τοῦ χ.) sicque ipse Ven. A. et Schol. B. αἱ πᾶσαι, πεπάλασθε. sic quoque Lipf. Mori. „Duxerunt tamen ἀπὸ τοῦ παλάσσειν pro πάλλειν. οἷον κλήρῳ διακληρώσασθε, ἀπὸ τοῦ ἀναπάλλεσθαι τοὺς κλήρους, πεπάλασθε λέγει. Ven. A." Voluit itaque grammaticus a παλάσσω formatum esse πεπάλασμαι. Etymol. „πεπάλασθε, κληρώσασθε, λάχετε. πάλος γὰρ ὁ κλῆρος. παρὰ τὸ πάλλω, ῥῆμα, τὸ κινῶ καὶ σείω, παλῶ, παλάσω." Ergo παλάω, παλάσω, πεπάλασμαι formatum. Obtinuit tamen in scriptoribus

quoque, vt ap. Dion. Or. LXIV, p. 340 R. et Schol. Pindari Ol. VII, 110. spreta Aristarchi et Herodiani auctoritate, πεπάλαχθε. quod grammatica ratio tuetur; Est enim πεπάλαγμαι vt ἤλλαγμαι. Et αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον supra vidimus Z, 268. Legitur quoque apud Ammon. in λαγχάνειν. Apollonius in πάλος p. 525 improbat πεπαλᾶσθαι *de forte*. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ μεμολύσθαι. καθά φησιν· αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον. Corrupta haec. Nam ex seqq. apparet, eum πεπαλάχθαι de forte improbare voluisse, cum illud sit, *inquinatum esse*. adeoque de forte πεπαλᾶσθαι (a παλάω) dictum velle debuit: respectu Od. I, 331 αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον. vbi ille legit: πεπαλᾶσθαι. Videntur itaque grammatici aut ignorasse, aut admittere noluisse παλάσσειν, ad vtramque notionem spectare et τοῦ *sortiri*, et τοῦ *adspergere*: cf. ad Z, 268. add. ad Λ, 98. adeoque πεπάλαγμαι de vtroque recte adhiberi. Nec veritus est vtroque sensu adhibere Apollon. Arg. I, 358 πεπάλαχθε κατὰ κληῖδας ἔρετμα. et III, 1045 de inuncto Iasonis clipeo: σάκος πεπαλαγμένον ἔστω. Habent igitur etymon commune πάλλειν, παλάσσειν, παλύνειν, sed vsu discreta sunt.

ὅς κε λάχῃσι. Nonnulli, secundum Ven. A. ὥς κε vt suppleatur τις, vt alibi (sane minus bene). Sic quoque erat in vett. edd. Ammonii l. c. Tum monet Ven. B. cum Schol. Leid. posse diuersis modis interpungi, post διαμπερὲς, post πεπάλασθε, post λάχῃσι, et praefert grammaticus in Ven. A. iunctum cum seqq. οὗτος γὰρ, ὅς κε λάχῃσι, durissime. Breuiter dixit *sortimini*, (vsque dum constet) *quis sorte hoc obtineat*. Tricas istas, quas etiam Sch. br. ante oculos habuerant, Nicanori debitas esse ex Schol. Ven. A. discimus. Melius Eustath. κληρώσασθε, κλήρους βάλετε, τίς ἂν λάχῃ, πρῶτος δηλαδὴ ἀντιστῆναι τῷ Ἕκτορι.

172. οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει. vn. Vindob. οὕτως. ὀνήσειεν Vrat. A. ac si voluerit ὀνήσει', suspicabatur Ern.

173. αυτος Ϝου ϑ.

174. *δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ* — Est *ἐκ πολέμου καὶ* in edd. Flor. Ald. 1. Mutauit Ald. 2.

175. *οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος.* ⸓ ὅτι σημείοις χρῶνται οὐ γράμμασι. Ita recte Ven. A. hic et mox ad 187. ne ad artem scribendi et litterarum signa haec reuocentur. cf. idem Z, 169 *σήματα λυγρά.* Et mox 187 *ἐπιγράψας*, vt ibidem *γράψας.* Scilicet rei, quae pro sorte erat, festucae, lapillo, tabulae, notam, *σῆμα*, non *γράμμα*, vnusquisque suam insculpsisse videtur.

177. *λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον. θεοῖς ἰδὲ* vterque Ven. et in Schol. A. Ascalonita disiungit *ἠρ.' θεοῖς, ἰδὲ χ. ἀ.* vt *ἰδὲ* sit *καί.* At Alexio cum Heracleone probat sollenne *θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον*, etsi altero non damnato; quod et grammatico ita videtur. Disertum Scholion; modo res esset grauior. Vtraque lectio in Eustath. occurrit; enotatur quoque in Mosc. 1. *θεοῖς ἰδὲ* Cant. Townl. Vrat. c. Bentl. vulgatum *θεοῖσι δὲ* firmat per loca Γ, 318. K, 297. Z, 301. Θ, 346. vbi tamen eadem diuersitas. Vt mihi constarem, retraxi *θεοῖς, ἰδὲ χ.* Sic cum casu tertio: K, 296 *ἠρήσαντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο.* et sic saepe *Διὶ* et al.

179. 180. Versus recitat Maximus Tyr. Serm. XVI. To. I. p. 303. et Serm. XI, p. 191. de precibus agens.

180. *πολυχρύσοιο Μυκήνης.* ⸓ quod *Μυκήνη* numero singulari positum. Sch. A. Dixit ex h. l. Sophocles *Μυκήνας τὰς πολυχρύσους* El. 9.

182. *ἐκ δ' ἔθορε.* Versu vtitur Plutarch. adu. Colot. pr. vbi Nestor *ἐπὶ τὸν κλῆρον ἑαυτὸν ἔταξεν, ὥστε, τοῦ φρονιμωτάτου βραβεύοντος, γενέσθαι αὐτὸν κατὰ λόγον.*

ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος. ⸓ quod agitarunt, concusserunt, sortes, non duxerunt, *ὡς ἡμεῖς* ait Ven. A. Idem Scholion in Mosc. 1. *ὃν ῥ ἤθελον.* vn. Vindob.

184. *δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν* — Monent A. B. de tono, *ἐνδέξια* vel *ἐνδεξία* pro *ἐνδεξίως.* nil de sensu nisi quod *ἐπιδεξίως* adscriptum. Eustath. *ἤγουν δεξιᾷ χειρὶ φέρων αὐτὸς ἐκεῖνον (τὸν κλῆρον), ἢ ἐκ δεξιῶν ἱστάμενος τοῖς ἀριστεύσιν ἐν τῷ δεικνύειν αὐτῶν.* At ne dubita, esse a

dextra finiftrorfum deinceps. v. ad A, 597. Aliena effet notio, apte, dextre. vt nec omnino in Homero ea occurrit, non magis quam illa, vt δεξιὸς et ἀριστερὸς vel σκαιὸς fauſta et infauſta declarent. Vbique ſunt dexter et ſiniſter.

185. *οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες ἀπηνήναντο ἕκαστος.* In Ven. B. grammaticus, contra quam Ven. A. (v. ad 187) ſtatuit, σήματα de veris litteris acceperat; nam monet: non iisdem litteris omnes Graecos vſos eſſe, vt nec litterarum nominibus; ſed Calliſtratum Samium belli Peloponneſiaci tempore primum litteras attuliſſe et Athenienſibus tradidiſſe, Ephoro teſte." Nobile Scholion etſi alienum ab h. l. et indocte exſcriptum. non enim omnino de litteris agit; ſed de nouis characteribus Ionicis, et in his η et ω, adiectis, et ab Athenienſibus receptis archonte Euclide. Ol. XCIV, 2. Vſi ſunt hoc Scholio omnes, qui de litteris graecis egerunt; inprimis Io. Reinold. Hiſt. gr. et lat. litt. c. 24. p. 52 ſq. Protulerat illud in medium e Schol. Leid. Voſſ. Spanhem. tum Valken. ad Ammon. p. 242. et emendatius Villoiſon. in Diatribe p. 122. nam olim pro παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι legebatur περὶ Πάριν.

Ait B. „γρ. ἀπηνήνατο" indocte vtique, niſi voluit monere, ſine Iota ſubſcripto ſcribi ἀπηνήναντο.

Iam verborum ſenſus haud dubie eſt, *at illi renuerunt ſinguli*, negarunt ſuam ſortem eſſe, *non agnoſcentes*, dum viderent, ſuam non eſſe. Et huc fere redit vulgaris interpretatio: *hi autem non agnoſcentes renuerunt ſinguli.* Erneſti: „male haec vertuntur, inquit, non intellecto graeciſmo. οὐ γινώσκων ἀναίνομαι eſt *nego me agnoſcere.* Verte ergo: *hi vero negabant ſe agnoſcere* ſc. ſuum ſignum, ſiue pro ſua ſorte." Addit verſum ex Eurip. Iphig. in Aul. 1502 θανοῦσα δ' οὐκ ἀναίνομαι. hoc vero non eſt, *nego, aio me non mori*, ſed, *mori non recuſo.* Nam ea vis eſt verbo ἀναίνομαι. Atticiſmus autem ille participii Homero non tam frequen

eſt, ſed fere infinitiuus, vt Σ, 500 ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι. Tum ne deſiderat quidem negationem duplicem talis ſententia: Σ, 450 ἀνήνατο λοιγὸν ἀμῦναι.

186. ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε. Ven. A. δή ῥ' ἵκανε. In Schol. notatur dupliciter legi, δή ῥ' ἵκοντο et δὴ τὸν ἵκανε. ἀν ὅμιλον Ἀχαιῶν Vrat. b. a pr. m.

187. ⟝ quod non litteris verba inſcripta fuerunt, ſed inſculpta ſigna. Alias praeco recitaſſet nomina. Ven. A. docte et vere. Sch. br. γραμμαῖς τισι (lineis) σημειωσάμενος. Porro ἐνὶ γράψας adſcripto: γρ. καὶ ἐπὶ Moſc. 1.

188. Ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε Φαίδιμος Αἴας. Interpunxi poſt βάλε, nec tamen ſequor Koeppenium, qui ita coniungit Φαίδιμος Αἴας ἤτοι ὑπέσχεθε χεῖρα, quae dura eſſet iunctura.

193. τεύχεα δύω. δύνω Ariſtarchus. Alii δύω. Ven. A. et Moſc. 1. Nil refert; vtrumque frequentat Homerus.

195 ad 199. — obelo confodiuntur a grammaticis, ἀθετοῦνται; addunt Ven. A. ad 198 factum iam ab Ariſtophane et Ariſtarcho, non critica auctoritate, h. librorum aut grammatica ratione, verum quia non conuenire viſi ſunt Aiacis perſonae; et quod ipſe ſibi contradicit. Atqui et feroci Aiacis ingenio et fiduciae in virtute ſua videntur eſſe conuenientiſſimi; iidemque cum priſcorum hominum ſuperſtitione coniuncti, qua precibus, quae fiunt, alii et fauere et eas turbare ac profanare poſſunt. Quam in rem hic ipſe locus notabilis eſt, primo de ipſo more precandi clam; ne preces verbis aliorum male ominatis turbarentur, visque precum interciperetur, cum ita minus gratae ad deos peruenire crederentur; poterant quoque, ſi palam pronuntiarentur, alii vota contraria facere, et diis maiora, quam alter, vouere. v. ad Tibull. II, 4, 84. Spectat eo τὸ εὐφημεῖν, et quod profani abeſſe iubentur. ἐφ' ὑμῶν, καθ' ὑμῶν. *tacite apud ſe quisque.*

ἵνα μὴ Τρῶες πεπύθωνται edd. Flor. Ald. 1. etiam 2. cum ſeqq. adde codd. Vrat. c. Moſc. 3. quod praefe-

runt Ern. et Waſſenb. ad Schol. Jl. A, p. 106. de qua verborum forma v. ſup. 5. Reuocauit Turn. Τρῶές γε πύθωνται ex Rom. ed. quod et Ven. Mori aliique codd. cum Sch. br. antiquiores ſeruant. Τρῶές γε, *Troiani quidem*, quantum ad hos attinet.

196. ἀμφαδίην. ἀναφανδὸν, φανερῶς Apollon. Lex. appoſito hoc verſu. Et hinc Heſych. Fuit adeo aliquando ἀναφάνδιος, factum ἀμφάδιος. κατὰ τὴν ἀμφαδίην ſc. αἶσαν aut ſimile aliud. Eluceſcit in hoc ferox animus et animoſa virtus, quod adeo metus expertem ſe dicit, vt ne tum quidem, ſi vota ab iis turbarentur, ideoque nec exaudirentur, tamen ſe ſuperiorem fore confidit. ἠδὲ καὶ vn. Vindob.

197. οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται. ἑκών. Ariſtarchus ἑλών. Ven. A. Sch. Lipſ. et Sch. br. ſicque Cant. a pr. m. et vn. Vindob. Enimuero ἑκὼν ἀέκοντα eſt ſollenni more graecorum dictum; tum fuit βιηι γε ϝεκων αϝεκοντα; at βιῃ γε ἑλὼν eſt hiatus. In Apollon. Lex. eſt δίεται. διώξει, haud dubie pro δίηται, vt bene docet Tollius. Simile vitium in Heſych. et Etymol.

198. οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ. ἀϊδρείῃ eſt lectio Ariſtarchi. At Ariſtophanes: οὐδὲ μὲν ἰδρείῃ Schol. Ven. B. et Leid. ἀϊδρείῃ et ipſi legerant, interpretantur autem: τῇ πολυπειρίᾳ ἐπιτάσει τοῦ α. quod et in Schol. Lipſ. legi ſuſpicor. At Apollon. Lex. ἀϊδρείῃ, ἀπειρίᾳ laudato hoc verſu. Hoc vnum norat Euſtath. at Sch. br. cum Etymol. et Heſych. in quo tamen etiam ἰδρείῃ, ἐμπειρίᾳ. Legitur ἀϊδρίῃ Vrat. B. vt quoque editur Od. M, 41. Scriptum autem eſſe debuit αϝιδρειῃ. Bentleius praefert ουδε τε ϝιδρειῃ. nec dubito hanc lectionem praeſtare. Nam ignoratione τοῦ digamma οὐδέ τε ἰδρ. abiit aliorum commento in τ' ἀϊδρείῃ, aliorum, in μὲν ἰδρείῃ. Π, 359 ἴστ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρείῃ πολέμοιο — οὐδ' ἐμὲ εὐλόγως ὤξυνεν Ἡρωδιανός. idem Ven. B. Eodem ſpectat et Schol. A.

νήϊδα. Interpretatur vocem Apollon. Lex. νῆϊς — σημαίνει τὸν ἄπειρον κατὰ στέρησιν τοῦ ἴσαι, ὅ ἐστι γνῶναι. At Νηῒς nympha. Repetit Heſych. Etymol. Schol.

ad Apollon. et al. et h. l. Eust. Sch. br. γ' ante οὕτως male omittit Cant. In vno Vindob. „γρ. νὴ δία.“ Versus 198. 199 vt nunc leguntur, adscripsit Schol. Pindari N. II, 22.

199. ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε. argutatur Schol. A. dum caueri ait, ne τετραφέμεν τε vna voce efferatur; quod erat in Mori. Ad grammaticam minus subtilem Homeri refero τραφέμεν pro τραφῆμεν ex τραφήμεναι. ἔλπομαι pro δοκέω, v. 192 vt saepe.

202. Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων. ξ quod in Ἴδηθεν vacat θεν, esse enim pro Ἴδης" Sch. A. At non est prorsus idem; est, qui regnat ex Ida, tanquam regia ac sede.

206. νώροπι χαλκῷ. de hoc voc. v. ad B, 578. ad 207 refer Hesych. περὶ χροῒ ἕσσατο, περιεβάλετο.

212. μειδιόων βλοσυροῖσι προςώπασι. hic solus casus occurrit: ductus a πρόςωπας, ατος. Aeolicum esse aiunt Sch. Ven. B. in quibus multae argutiae. Indocti librarii, vt Vrat. b. A. et Tz. ad Lycophr. 1182 προςώποισι scribunt, quo tamen loco in ipso Lycophrone est ὀνειράτων, ab ὄνειρας puto. Bentl. ad h. l. trahit Hesych. μειδιόων, γελῶν — τὸ βλοσυρὸν est τὸ καταπληκτικὸν, φοβερὸν, vt etiam ap. Apollon. Lex. redditur. De voc. vide Etymol. et Eust. p. 677 pr.

213. ἤϊε μακρὰ βιβάς. Sic Aristarchus: ait Sch. A. Quid igitur, dices, in aliis lectum fuit? Forte βιβῶν, vt Γ, 22 μακρὰ βιβῶντα. De Apollonii loco Lex. in προβοῶντε v. ad M, 277. Per iocum hoc versu vtebatur Vespasianus ap. Sueton. 23. Porro sustuli interpunctionem post ἤϊε. editur enim νέρθε δὲ ποσσὶν ἤϊε, quasi *infra autem pedibus incedebat* hoc nouum quid esset, aliquem pedibus incedere. Immo vero ἤϊε μακρὰ βιβὰς ποσί. Noto Homeri more adiicitur νέρθε, inprimis vi oppositi ὕπερθε, cum de manibus vel capite antea memoratum sit vt N, 78.

214. τὸν δὲ μὲν Ἀργεῖοι. Vulgo τὸν δὲ καί. Melior eſt altera lectio, quam Ariſtarcheam eſſe docet Sch. A. et Moſc. 1.

215. Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον. In Vindob. et in Vrat. A. pro emendatione, ſuperſcriptum ἑκάστου. perperam. forma eſt: ὑπήλυθεν ἕκαστον κατὰ τὰ γυῖα. Laudat vſſ. 215. 216. Plutarch. de aud. poet. p. 30 A. vbi ἐπήλυθε editur, etiam a Wyttenb.

216. Ἕκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν. Sch. B. obſeruat in Hectore decorum eſſe ſeruatum: non pallet ille vt Paris Γ, 35. nec tremit, vt Dolon, K, 390 Sch. A. autem comparat locum de Iro Od. Σ, 74 ſq. Similia ſunt apud Plutarchum, quem vſſ. 215. 216 excitaſſe modo dixi, et apud Auct. de Homer. poeſi, ſ. 16. At Cicero. Tuſc. IV, 22 *vt ipſum Hectorem, quemadmodum eſt apud Homerum, toto pectore trementem.* Sed is fugiente oculo vel fallente memoria de Troianis dicta ad Hectorem male transtulit, quod iam docuit Clarke ad h. l.

ἐν στήθεσφι Barocc. Mori.

πάτασσεν. ἐπέπαλλεν. ἐπήδα. ἐν παλμῷ καὶ κινήσει ἦν. Sch. br. Ad h. l. potius, quam ad Ψ, 370 refero Scholion Apollonii Lex. πάτασσεν. ὑπ' ἀγωνίας ἐπλήσσετο. ex eo Heſych. ſimilia. Et Etymol. laudato hoc verſu: ἔπαλλεν. ἐπήδα ὑπὸ τοῦ φόβου.

217. ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι οὐδ' ἀναδῦναι. Verba ἐναργῆ. ὑποτρέειν, ὑποφυγεῖν, διὰ δέους. Et ἀναδῦναι, ὑπεξελθεῖν. ὑπαναστρέψαι. vt bene Schol. br. De hac voce v. ad Heſych. h. v. Inf. N, 224. 5 οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνῳ εἴκων ἀνδύεται πόλεμον κακόν.

ἔτι εἶχεν. hiatus, iterum recurrens P, 354 quem facile tollas cum Bentl. ἔτι γ'. vn. Vindob. οὔπω γ' ἔτι εἶχεν.

218. προκαλέσσατο χάρμῃ. vn. Vindob. χάρμην. at v. 285.

219. Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε. iteratur versus Λ, 485. P, 128.

220. Τύχιος κάμε τεύχων. Cant. τέκτων.

221. σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων. ζ— quod Ὕλη nunc priore breui. At B, 500 erat ea producta, vbi vide. Facile tamen liceret breuem in longam mutare: ἄριστος ἐν Ὕλῃ οἰκία ναίων. Fuit porro notante Strabone IX, p. 625 C. et XIII, p. 929 B. et hic lectum Ὕδῃ, quae Lydiae fuit, vnde effinxit hinc Tychium coriarium auctor Vitae Homeri Ionismum mentitus, a quo exceptus sit Homerus in vrbe Neoteichi (Νεοτείχει.) c. 9. et 26. in cuius gratiam poeta hunc locum interposuisse dicitur, etiam ap. Eustath. p. 678, 12. Ad lectionis variationem spectat locus Apollonii Lex. in Ὕδη p. 667.

223. ταύρων ζατρεφέων. Apollon. Lex. et inde Hesych. μεγάλως τεθραμμένων. Schol. br. et Etymol. ἄγαν εὐτραφῶν.

224. πρόσθε στέρνοιο recte inde ab Ald. 2. at Flor. Ald. 1. cum codd. parte, vt Cant. πρόσθεν.

226. 7. 8. et 230. 1. memorat Plutarch. de aud. poet. p. 30 B. et commendat sensus Aiacis generosos omni laudis alienae obtrectatione intactos. De οἰόθεν οἶος, omnino solus, vidimus ad vs. 39.

228. μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα. interpretatus est vocem ipse Apollon. Lex. πολεμιστήν, quod et Hesych. habet ἀπὸ τοῦ διαῤῥήσσειν τὰς φάλαγγας, τοῦτ' ἐστι, τὰς τάξεις ἀνδρῶν· καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον ῥηξηνορίη (Od. Ξ, 217). Aberrat in etymo Sch. A. cum Leid. cum τὸν ῥηγνύντα τῇ ἠνορέῃ reddit, vt et Eustath. Adsuta deteriora in Sch. br. Etymol.

Est ad h. v. in Schol. B. et Leid. Porphyrii ζήτησις et λύσις. Cur Aiax Hectori iram Achillis nuntiet? Responderi poterat, quia prudentiam hanc, nos politicam appellamus, nec heroum aetas ferebat nec candidum et promtum Aiacis ingenium. At Graeci commenti sunt varia; ipse Aristoteles. Atqui nec ignorabant Troiam

Achillis iram, et dissidia: hoc ipsum enim erat, cur, cum intra moenia adhuc se continuissent, nunc repente vrbe in aciem egressi essent. Equidem pro sensu meo hoc insuper adiicio: versus hos 229—232 curas secundas alicuius rhapsodi esse videri; a poeta profectos esse non nisi vss. 226. 7. 8.

229. ἐν νήεσσι κορωνίσι. esse naues ἐπικαμπεῖς τὰς ἄκρας ἐχούσας, ὅ ἐστι, τὰς πρύμνας, vidimus ad B, 392.

230. κεῖτ' ἀπομηνίσας. Vindob. Alteri, κεῖται μηνίσας male. Vss. hi duo 229. 230 iam legebantur B, 771. 772.

231. ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιεν, καὶ πολέες. Versus leguntur ap. Plutarch. de aud. poet. l. c. p. 30 B. vitiati in edd. Ad τοῖοι Schol. A. cum Leid. Glossographos notare obseruat „τοῖοι dictum pro ἀγαθοὶ, vnde et Callimachus voc. τοίων semper vtitur." Spectat eodem Scholion Hesychii in τοῖον. Scilicet sententia interdum ita fert, vt τοῖος possit reddi per ἀγαθός. Schol. marg. Vrat. b. „γρ. τοὶ οἳ" cum glossa ὁποῖοι." voluitne esse lectum ἡμεῖς δ', εἰμὲν τοὶ, οἳ ἂν σ.

234. Αἶαν Διογενὲς — pro hoc Cant. Vrat. A. et vn. Vindob. substituerant Αἶαν ἁμαρτοεπὲς βουγάϊε, ποῖον ἔειπες; Ex Il. N, 824.

235. μήτι μευ, ἠΰτε παιδὸς ἀφαυροῦ, πειρήτιζε. ἀφαυροῦ. ἀσθενοῦς Schol. br. cum Hesych. Infra 457 occurrit ἀφαυρότερος. et O, 11 ἀφαυρότατος, quod solum enotavit Apollon. Lex. ἀσθενέστατος. ἀπὸ τοῦ παῦρος. hoc etymon cum aliis habet Etymol. aliud praeterea Eustathius ab αὖος, aridus. Vtuntur voce pro ἀσθενής, ἀμαυρὸς, Hesiod. Apollon. Rh. Theocr. Quintus, forte et alii.

237. αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα — repetiti vss. 237. 8. in Aristotele IX, p. 365 ed. Casaub. sed in supplemento Strozzae, ne fallaris.

238. οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην. βῶν est Aristarchea lectio; Aristophanea βοῦν. Nonnulli etiam βῶ legerunt, pro βόα." Sch. A. Scilicet videtur antiquitus fuisse βοϝς, βοϝος, βοϝι, βοϝα· vnde factum βοῦς, et extrito ϝ facta forma βοὸς et sic porro.

Secundum haec notatur significatus pro corio taurino, adeoque pro scuto, saepe obuius, cf. Etymol. p. 204. Hesych. βῶς. repetita erant quoque haec in gl. Mosc. 1. Etiam Apollon. Lex. βῶν τὴν ἀσπίδα, cum ipso versu.

Pro οἶδ' post δεξιὰ, alii habent ἠδ' (non ἦδ') apud Eusfath. Cant. Vrat. A. vn. Vindob. male; sic hiatus infertur.

νωμῆσαι βῶν. κινῆσαι ὅπλον ap. Apollon. p. 268 in ἐνώμα, καὶ νωμῆσαι, διενέγκαι. Etiam Etymol. laudato hoc versu: διενεγκεῖν. βαστάξαι. (βαστάσαι forte eo sensu quo est ponderare, librare, vt Od. Φ, 405.) ἢ κινῆσαι. Forte prius illud acceptum notione τοῦ μεταφέρειν cf. ad E, 594. Γ, 218. Sch. br. ad h. v. διακινεῖν. βαστάσαι. ἐπιχειρίζεσθαι. Inepte Ven. B. δεξιὰ μὲν τὸ φεύγειν, ἀριστερὰ δὲ τὸ διώκειν.

239. ἀζαλέην (βῶν e sup. vs.) τό μοι ἐστὶ ταλαύρινον πολεμίζειν. — ὅτι τὴν ξηρὰν ἀσπίδα λέγει βῶν, — Etiam Apollon. Lex. p. 45 καὶ ἀζαλέην τὴν ξηρὰν, laudato hoc versu, et Hesych. Etymol. — Pergit Sch. A. et quod post femininum βῶν ἀζαλέην subiicitur neutrum: τό μοι ἐστί. πρὸς τὸ σημαινόμενον.

ταλαύρινον est εὔτολμον. de voce v. dicta ad E, 289. Edd. primae et Cant. peccant ταλαύριον. Mori ταλαύρηνον. vtrumque codd. Vindob.

240. οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ. Aristarchus: δηΐων Sch. A. voluit esse ἐν σταδίῃ μάχῃ τῶν δηΐων. Praestat Ἄρη dici δήϊον infestum omnino. σταδίῃ· τῇ συστάδην μάχῃ Sch. br. Etymol. Multa alia cumulat Eusfath. adde Koeppen. ἐνὶ σταδίῳ Cant. et edd. Flor. Ald. 1. 2. nec correctum nisi per Turnebum ex ed. Rom. et iam ante in Heruag.

μέλπεσθαι Sch. A. ait κυρίως μὲν παίζειν ἢ τέρπεσθαι. νῦν δὲ οἷον, κινεῖσθαι εὐχερῶς καὶ ἐμπείρως κατὰ τὴν μάχην. Eadem Sch. br. Etymol. Schol. Mosc. 1. nec diuersa sunt in Apollonii Lex. h. v. p. 451. Videntur veteres ita accepisse, vt sit: tam peritum esse pugnae, vt eam tanquam rem ludicram tractes. Mihi videtur vox

respicere ac referre morem priscum, quem etiamnum inter Americae populos frequentatum audimus, quum pugnam armati exhibent ad certos numeros, cum gestu intentiore, vt genus mimi fiat. Eiusdem saltationes in armis, ὀρχήσεις ἔνοπλοι memorantur in antiquitate Graeciae, iam inde a Curetibus; tum alibi: v. Strabon. X, p. 716. est in iis *pyrrhiche*. Sic quoque Merionen, qui inflexo commode corpore hastam in se emissam euitauerat, ὀρχηστὴν appellat Aeneas Π, 617. et solet inde pugna per θίασον, χορὸν, ὄρχησιν, reddi.

240. 241. Transpositi versus in Barocc. Ven. Lips. Townl. Vrat. b. c. A. Mosc. 1. 3. et edd. non modo Flor. Ald. 1. verum et Ald. 2. et hinc ductis. Mutauit Turnebus secundum ed. Rom. Nihil interest, vtro modo legas.

241. ἐπαΐξαι reuocaui; nimis importunum erat ἐπαΐξας, quod ex vitio vnius librarii natum per plures libros propagatum esse debuit satis mature; est et in Mosc. 1. adscripto: γρ. καὶ ἐπαΐξειν, male aut scriptum aut lectum. At ἐπαΐξαι Ven. Lips. cum gl. ὁρμῆσαι, Cant. Mori. Townl. Vrat. b. A. Etiam sic ed. Ald. 2. cum grege hinc ductarum; mutauit hoc iterum Turn. et repetiit quod in Flor. Ald. 1. et Rom. erat. Haereas in sensu forte, si velis iungere ἐπαΐξαι μόθον ἵππων, quod esset *irruere in pugnam curruum*. Enimuero est ἐπαΐξαι, *irruere, inuehi*, sc. curru (κατὰ) μόθον ἵππων. nam de hoc pugnae genere, quo curru pugnatur, agit nunc poeta. — ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον plene dictum Σ, 159. Minus commode iungeres: οἶδα ἐπαΐξαι (ἐπὶ vel ἐφ') ἵππων (κατὰ) μόθον. Quae vulgata erat lectio, durissima erat: οἶδα μόθον ἵππων, ἐπαΐξας. etsi hoc et alibi interponitur sic vt E, 235. 6. hoc tamen loco infinitiuus requirebatur.

242. τοιοῦτον ἐόντα. vn. Vindob. τοῖον περ.

243. οὐ — λάθρη ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδὸν, αἴ κε τύχωμι. „γρ. ὀπιπεύσας et ἐποπτεύσας" Barnes. ἀμφαδόν. Plato in Sophista p. 219 D. τὸ μὲν ἀναφανδὸν (χειροῦν) ὅλον ἀγωνιστικὸν θέντες, τὸ δὲ κρυφαῖον αὐτῆς

πᾶν, θηρευτικόν. Archilochus fragm. XIV μηδὲ νικῶν ἀμφάνδην ἀγάλλεο.

τύχοιμι. Si femel antiquos libros fequendos effe contendimus, fcribendum eft h. l. cum Mori, Townl. Veneto, vno Vindob. αἴ κε τύχωμι. Euftath. „γρ. καὶ, τύχωμι· καθὰ καὶ ἐπὶ τοῦ κτείνοιμι, κτείνωμι, καὶ τῶν ὁμοίων. Sic Il. X, 450 ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται. Euftath. viderat legi ἴδωμ' pro ἴδοιμι. et κτείνωμι, vbi nunc κτείναιμι legitur; Od. T, 490. Potuit haec forma aliis in locis mutari, potuit quoque nata effe ex antiqua fcriptura. Mox de ἀμπεπαλὼν v. ad Γ, 355.

247. ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε. Male πτύχες redduntur *plicaturae*. Sunt plagae, ftrata, coria, laminae, bracteae, quicquid alteri fuperimponitur. Bene ad h. l. Apollon. Lex. πτύχες. — λέγονται δὲ καὶ τῆς ἀσπίδος πτύχες, τὰ διάφορα ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα: Paria Etymol. Iterum in controuerfiam πτύχας adductas videbimus inf. Σ, 481. fed expedit rem locus Υ, 269 fq. Etiam ibi duae laminae hafta perforantur, retunditur illa a tertia.

δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής. Apollon. Lex. δαΐζων, διαιρῶν. alii διακόπτων. κατακόπτων.

248. ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο. Ad hunc verfum refer Scholion Hefychii poft Τηθύς· τῇ ῥινῷ ἴσχετο. ἐν τῇ βύρσῃ ἐπεσχέθη. ὅ ἐστιν, ἐν τῷ ὅπλῳ, ἢ ἐν τῇ βελέῃ. vltima et corrupta et ab alia manu. lege βοείῃ.

250. καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην. ⸎ fignum fine Scholio. forte Zenodotus variauerat in πάντοσε ἴσην. de quo v. ad Γ, 347 vbi hi iidem verfus 249—254 occurrebant.

251. διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε. de prosodia dictum ad Γ, 357. et ad Δ, 135. vbi fufpicatus fum excidiffe ἄρ', διὰ μὲν ἄρ' ἀσπίδος ἦλθε, vt διὰ vna fyllaba pronuntietur.

ὄβριμον ἔγχος. Alii ὀμβριμον. v. ad Γ, 357.

252. καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο. Sch. B. etiam hic vt Γ, 358 reperire fibi videtur ftudium ali-

quod fingulare poetae in ἠρήρειστο· exafperaffe eum fyllabas, vt vim intrantis haftae declararet.

253. ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα. Emendat Bentl. et hic ἀντικρὺς, cum fyllaba producta fit. Dictum de his ad Γ, 359. παραὶ equidem grammaticis tribuam; fuit παρὰ λ.

255. 256. τὼ δ' ἐκσπασσαμένω δόλιχ' ἔγχεα χερσὶν ἅμ' ἄμφω. Σύν ῥ' ἔπεσον λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι. ⊱ (debuit effe ÷) Non admififfe nonnullos duo hos verfus, vt nec Zenodotum, difcas ex Schol. A. Sed apponam totum Scholion, quod lacunam habet: τοὺς στίχους τούτους οὐ προςίενται ἔνιοι, ὥςπερ οὔτε Ζηνόδοτος· ἀλλὰ τὸ τῆς συνεπείας οὕτως ἔχει παρ' αὐτῷ· Deficit haec συνέπεια, feu nexus in Scholio, qui effe debuit fere hic: vt, tertio verfu fimul omiffo, iuncta effent: ὁ δ' ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν. Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρί. Procedit bene fic fententia; at nunc quaerebatur: vnde *haftae* fuppetierint, cum eae iam emiffae effent. 245 et 250. Itaque fuiffe videntur, qui δόρυ mox 258 et ἐγχείῃ 261 pro *enfe* dictum acciperent; parum docte. Subuentum altera lectione pleniore, quam habemus: duo pugnantes extraxere haftas clipeis aduerfis infixas, iisque percufferunt fe cominus. Lectio haec vtrum antiqua an ex interpolatione adfcita fuerit quis dicat? Lecti fane duo verfus funt iam fupra E, 782. 783.

Pergit Sch. A. Vt Zenodotus non admifit, ita nec Ariftonicus: ὥςπερ καὶ ὁ Ἀριστόνικος ἐκτίθησιν (ἐν τοῖς σημείοις fufpicor) ἦν (fpectat ad συνέπειαν) περιττὸν ἐνομίσαμεν γράψαι (quam grammaticus adfcribere fuperfedit).

255. τὼ δ' ἐκσπασσαμένω δόλιχ' ἔγχεα. ⊱ quod ἔγχη proprie funt δόρατα, fc. τὰ ἐνεχόμενα ταῖς ἀσπίσιν, ἃ προήκαντο, non enfes, vt nonnulli acceperunt. Sch. A. ἐκσπασσαμένω fibilum geminauit Barnes vi metrica.

256. σύν ῥ' ἔπεσον. „γρ. ξύν ῥ' ε." Barnes nulla de cauffa. Malim Ionice lectum σύν ῥα πέσον.

258. 259. Πριαμίδης — σάκος οὔτασε δουρὶ, οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκόν. Legerat Ariftarchus etiam h. l. χαλκὸς, vt hic fit δόρυ. Similiter Γ, 348. Sic quoque Scholion Mofc. 1. χαλκόν. Ἀρίσταρχος καὶ διὰ τοῦ σ, χαλκός. Eftque haec lectio in Townl. qui et ἔῤῥηξε fine ν habet, antiqua et genuina fcriptura.

ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή. ἀνεγνάφθη Mori. ἀνεγνάμφη Lipf. Perpetua in hac voce γνάμπτω eft omiffio τοῦ μ. de qua multa congefta v. in Mifcell. Obff. Vol. IX, p. 118. Sic in χρίμπτεσθαι, mox 272.

Ceterum mirationem facit: quod, cum paullo ante 246 hafta Hectoris laminam aeream fcuti Aiacis tam facile penetraffet, vt vsque ad feptimum intus corium perveniret, nunc illa cominus manu adacta ne laminam quidem fummam perforat. Forte, quia in vmbone hafta adacta erat: μέσον σάκος οὔτασε δουρί. forte et, quia cufpis haftae iam obtufa erat: ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή, pro ἀνακαμφθεῖσα ἦν. itaque nunc hafta non penetrat ἀμβλυθείσης τῆς μάχης (leg. αἰχμῆς) ἐν τῇ πρώτῃ (μαχῇ) Sch. B.

260. Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος. Etymol. ἐφορμήσας. ἀπὸ τοῦ ἅλλομαι, τὸ πηδῶ, ἀλλόμενος καὶ συγκοπῇ. Ita vero effet ἅλμενος. Scilicet, vt alia afperata, fuit ἄλλομαι et ἅλλομαι, ἐπῆλμαι, ἐπηλμένος et ἐπάλμενος, vt mutantur nonnulla vulgari vfu: cf. ad Θ, 86. Λ, 192. Mihi probabilius eft, fuiffe ἅλμι, ἅλμαι, ἄλμενος, ἅλτο.

ἡ δὲ διὰ πρὸ ἤλυθεν ἐγχείη. Alii vna voce διαπρό, vt vbique variat fcriptura.

261. στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα. εἰς τοὔμπροσθεν ὁρμῶντα ἔστησε καὶ ἐπέσχεν. Sch. B.

262. μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα. Apollon. Lex. ἀνεπήδα. ἀνέβαλλετο. ἀνεμόλυνεν, quod iam Slothower p. 76 em. ἀνέμολεν. Similia habent Hefych. et Sch. br. cum Suida. Occurrit vox ap. Apollon. Arg. III, 227. et transitiue IV, 600 et Tryphiod. 320. Spectat quoque ad h. v. gloffa Hefych. in τμήδην.

264. ἀλλ' ἀναχασσάμενος. Apollon. Lex. χάσασθαι, χωρῆσαι — τὸ δὲ ἀναχωρῆσαι, κατὰ μετοχήν· ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο. Ceterum profecit ex h. l. Eurip. Phoen. 1408 ſq.

267. μέσσον ἐπομφάλιον. Cant. Mori. Moſc. 1. Vrat. A. ſcribunt μέσσον ἐπ' ὀμφάλιον. nec male. Suidas: ὀμφάλιον, ὁ ὀμφαλὸς τῆς ἀσπίδος, laudato epigrammate (quod v. in Analect. III, 87. 5, 3. Si tamen eſt ὀμφάλιον σάκεος τρύφος). Apparet eſſe adiectiuum. Apud Pollucem tamen II, 169 et I, 133 eſt ἐπομφάλιον inter partes ſcuti.

268. λᾶαν ἀείρας. Lipſ. ἐνείρας, quod nihili eſt. ἀείρας. ἐπάρας. βαστάσας Schol. br. Ad h. v. ſpectat Apollon. Lex. h. v.

269. ἧκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον. Ven. ἐπέρησε. male.

270. εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε. ἀσπίδα ϝαξε vel ἀσπιδ' εϝαξε ab ἄγω pro frango. v. ad Γ, 367. Verſum recitat Apollon. Lex. in εἴσω p. 250.

271. βλάψε δέ οἱ φίλα γούναθ' non eſt de laeſione de vulnere interpretandum; ſed eſt pro ἔσφηλε fecit ut procideret: v. ad Z, 39.

272. ἀσπίδ' ἐνιχριμφθεὶς, Ariſtarchea lectio in Schol. Ven. A. et in Mori mſ. quam recepi, cum vulgaris lectio hiatu peccet, ἀσπίδι ἐγχριμφθεὶς, vel ἐγχριφθεὶς, nam ita fere variat ſcriptura: v. ad E, 662. Inf. P, 405 ζωὸν ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν. Scholion reddit vocem προςπελάσας. ἐγγίσας. nimis tenuiter. Eſt cum impetu ingruens, illiſus.

273. καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' ϝ— quod nunc demum enſes arripiunt: ὅτι ἀρτίως ἐπὶ (adde τὸ) τοῖς ξίφεσι χρῆσθαι ἐληλύθασι. (reſpectu Scholii ad 255.)

Ceterum in ſqq. dirimitur pugna per praecones. Quaeri poteſt, qua cum probabilitate pugnam interceptam et ſine exitu dimiſſam poeta narrauerit. Hoc eſt, quod etiam veteres quaeſiuere in Scholiis. Afferunt illi varia; recte Idaeum eripere Hectorem; at quo iure Aiaci eripitur

victoria? Aiunt pugnae nondum certum fuiſſe exitum; arripit enim vterque enſem; tum conueniſſe ita inter ſe reges vtrinque, nam mittuntur ab iis praecones; noctem quoque ingruere. Vera reſponſio erat haec: Carminis oeconomiam hoc ita requirere; vt vterque huic pugnae ſuperſtes eſſet; (hoc videtur voluiſſe is, cuius verba habet Schol. B. οἰκονομικῶς σῶσαι θέλων τὸν Ἕκτορα, οὕτω διαλύει τὴν μάχην) probabiliter autem id ita inſtitui, vt intelligas, tenendum: totam pugnam ad virtutis oſtentationem eſſe conſtitutam; de qua cum vtrinque iam ſatis conſtare viſum eſſet, nocte ingruente, conſentaneum erat, placere vtrinsque exercitus ducibus, pugnam dirimi. Miſſi itaque praecones.

274. Ad h. v. et ad 276 ξ— variis modis ſoluitur a grammaticis in Ven. A. B. quaeſtio de cauſſis, cur pugna inter Hectorem et Aiacem diremta ſit. v. Obſ. ad 273..

277. μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον. Primum μέσσω, dualis, *illi quidem medii inter ambo*, et μέσσῳ, *in medio*, variat in codd. et edd. μέσσω ſiue iudicio ſiue incuria Flor. At μέσσῳ Ald. 1. ſicque Rom. μέσσω iterum Ald. 2. cum ſequaci grege, etiam Turn. Steph. Laudatur Euſt. pro hac lectione, quia exponit, μέσοι αὐτῶν κήρυκες. — μέσσω ἀμφοτέρω Moſc. 1. μέσῳ eſt in Ven. forte et in Lipſ. et μέσσῳ vnice probandum eſſe, mox apparebit.

σκῆπτρα σχέθον· εἶπέ τε μ. repugnat metro: σχέθον ϝειπε. Facile occurrit, mutatum eſſe numerum, cum de Idaeo tantum ageretur: σκηπτρα σχεθε, ϝειπε τε μ. κηρυξ Ἰδαιος. Praeiuit in hoc Bentlei. Mutatio orta videtur ab iis qui μέσσω ſcripſerant: cum ab initio fuiſſet μέσσῳ, ἐν μέσῳ, quod perpetuum eſt Homero, etiam in pugna: μέσσῳ vel ἐν μέσσῳ, vt Γ, 416 μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων. et 69 αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσῳ. et 90 et ſexcenties; etiam Od. Θ, 66 quod pro μεσσω laudari poſſit. In Harlei. μέσσον erat; Homericum tamen vix eſt abſolute dictum, ſed ἐς μέσσον. κατὰ μέσσον. Niſi ſcri-

bas: *μέσσον δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρον σχέθε, εἶπε τε μῦθον Κῆρυξ Ἰδ.*

279. *μηδὲ μάχεσθον. μάχεσθε* Barocc. vn. Vindob. Mori. Eustath. nisi hic forte memoriter propter *πολεμίζετε*. Etiam ap. Gell. XIII, 23 *μάχεσθε* est, vbi docet duo verba cumulari cum vi et effectu maiore; *duplex enim*, inquit, *eadem compellatio admonitionem facit grauiorem.* vn. Vindob. *μάχεσθαι.*

280. *ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ* recte h. l. vos duo. cf. ad A, 6 et 143 non *σφωὲ* quod est de tertia persona, quod Ixion scripserat ap. Apollon. Dyscol. fragm. ad calcem Maittairii p. 428 C. (legebatur iam ap. Salmas. in Solin. p. 598. B.) et de Syntaxi p. 139. *σφῶε* vn. Vindob.

281. *ἄμφω δ' αἰχμητὰ*, Barocc. Mori, vn. Vindob. *αἰχμηταί.* Vtitur hoc loco Plutarch. de Theseo et Romulo pr. ad comparationem vtriusque; tum et alii, vt Themist. XV, p. 187.

282. *νὺξ δ' ἤδη τελέθει.* ※ respicit asteriscus Scholion ad vs. 293 in quem locum hic versus hinc translatus esse putatur. *νὺξ δ' ἤδε τελέθει* laudatur in Schol. Ven. ad H, 63. *τελέθει* est simpliciter *γίνεται.*

284. *Ἕκτορα ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι.* Ald. 2. intulerat *Ἕκτορι.* iterum expulit Turneb. Steph. Legerant tamen sic quoque Eustath. Ven. B. Lips. Vindob. Alt.

κέλευέ τε edd. Flor. Ald. 1. 2. cum sqq. sic quoque Townl. At recte *κελεύετε* Rom. et ex ea Turneb. cum codd.

285. *αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους.* duo Vindob. *οὗτος γὰρ.* alius *αὐτὸς δή.* Vrat. b. *οὗτος γάρ κε μάχῃ* a pr. m. *πάντας Ἀχαιοὺς* in marg. ed. Libert. Paris.

286. *μάλα πείσομαι εἴπερ ἂν οὗτος.* Townl. *ἧπερ ἄν*, sicque in Eustath. p. 681, 22 et 24.

288. 289. *Αἶαν, ἐπεί τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε καὶ πινυτὴν*, — Notant Sch. A. continuari sententiam: *Αἶαν, — νῦν μὲν παυσώμεσθα.*

πινυτὴν, Φρόνησιν Apollon. Lex. h. v. νῦν μὲν τὴν σύνεσιν ἔΦη Eustath. Pariter Sch. br. Etymol. Hesych. In eo nemo offendit, quod Homerico characteri Aiacis repugnat hoc, multo magis Tragicis, quod *prudentia* ei tribuitur; homini corporis viribus, non animi, pollenti.

290. νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος. In alio cod. ap. Sch. A. νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα. sicque Barocc. Harl. Townl. Vindob. Leid. ap. Valk. Diss. p. 109. Porro νῶ μὲν Harlei.

293. νὺξ δ' ἤδη τελέθει — ※ quod versus huc illatus ex loco 282. vbi recte interposuerat hanc caussam Idaeus; ab hoc autem Hectoris sermone alienus est.“ Sic censet Sch. A. At versum tuetur Sch. B.

294. ὡς σύ τ' ἐυΦρήνῃς πάντας παρὰ νηυσὶν, plerique codd. εὐΦρήνῃς sine diaeresi, incuria metri. peius quoque Mori εὐΦράνῃς. Sic et 297. σύ γ' vn. Vindob. et Ἀχαιῶν.

295. σούς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἑταίρους οἵ τοι ἔασιν. — versus ἀθετεῖται, quod tollit vim versus superioris, in quo πάντας erat, ἔχει δὲ καὶ, pergit Sch. A. διαλογίαν (διλογίαν lege) ἔτας καὶ ἑταίρους. Quid tamen vetat iungi synonyma? sunt aequales et amici. Etiam Ven. B. versum admittit. Omnino veteres in voc. ἔται argutati sunt. v. ad Z, 239.

297. Τρῳάδας scripsi cum Iota subscripto; nam est ex Τρωιὰς, Τρῳάς. etsi vsu receptum Τρωὰς, et h. l. Τρωάδας, vt lat. Troades. Erat Τρωϊάδας in Flor. Ald. 1. Rom. quod et Townl. Vrat. b. c. vn. Vindob. exhibent; tum Ald. 2. Τρωΐδας intulit, quod et in Mosc. 3. legitur. Mutauit Barnes in Τρωάδας, sicque cod. Ven. At sup. Z, 442 vbi haec eadem verba occurrebant, nihil vsquam notatum video; debebat tamen et ibi scribi Τρῳάδας.

298. αἵ τε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα. (⸖) quod ἀγῶνα dixit *coetum et congregationem deorum;* quia plurium deorum vno in loco sunt signa. Sic Sch. A. nec

multum differt Sch. B. Leid. et Sch. br. cum Porphyr. Eſt igitur ex horum hominum ſenſu θεῖος ἀγὼν pro ἀγὼν θεῶν, et hoc pro templo. Aeſchylum VII ad Th. 225 imitatione hinc reddidiſſe θεῶν πανήγυριν perſuadet Schol. ad e. l. Apud Apollon. Lex. ἀγών. ὁ τόπος, εἰς ὃν συνάγονται — tum laudat: „αὐτόματοι θεῖον δύσονται ἀγῶνα:" ad quem locum vide. Inepte Euſtath. ἀγῶνα per ἀγωνίαν reddi poſſe cenſet: ἀγωνίως καὶ προθύμως εὔχεσθαι, *cum trepidatione.*

Debuit olim diſertum eſſe ad h. v. Scholion de quinque ſignificatibus vocis ἀγὼν, quod adhaeſit alteri loco Σ, 376 et iterum ad Ω, 1. Exſcripſit illud Etymol. erat quoque in Moſc. 1. et illud reſpicit Euſtath. et quantum recordor alii quoque.

δύσονται ἀγῶνα. Schol. B. et Leid. „γρ. καὶ θύονται, ὡς Ἡρωδιανός. οὕτω γὰρ ἄμεινον." Sic et Leid. Schol. Laudat eadem e cod. Lipſ. Bentleius, nec videt, quid iis faciat. Emendo δύονται, et refero ad controverſiam de forma voc. δύσομαι pro δύομαι, de qua v. ad Γ, 328. Non enim δύσονται eſt futurum, vt Euſtath. quoque accipit, quaſi gratias ſint perſoluturae pro reditu Hectoris; quod non eſſet εὐχόμεναι.

299. δῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι. Euſtath. p. 682, 18 pro var. lect. memorat: δῶρα δέ γ' ἀ. ſicque legitur in Harl. Lipſ. ap. Bentl. δῶρα δ' ἄμ' ἀ. Mori. Vindob.

300. ὄφρα τις ὧδ' εἴπῃσιν peccat in digamma. ὧδ' ϝείπῃσι. Emendauit Bentl. ὡς ϝείπῃσιν.

301. ἠ μεν ἐμαρνάσθην ἔριδος περὶ θυμοβόροιο, 302. ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀλλήλοισι. Priore verſu ἠ μὲν alii ex more. ita ἠμὲν ἠδὲ eſt ſeu ſeu, et et, vt B, 789 ἠμὲν νέοι ἠδὲ παλαιοί. Etymol. in ἀρθμήσαντε, ἠδὲ καὶ αὖ Φ. et Themiſtius recitat οἱ μὲν — οἱ δ' αὖτ'. At poſt ἦ μὲν vel ἦ μὰν non ἠδὲ putes ſubiungi, ſed Homerico more, ἦ τε, quod fere in apodoſi occurrit; vt poſt εἰ μὲν — ἦ τε, vt K, 449, 450 εἰ μὲν γάρ κε — ἦ τε καὶ ὕστερον. X, 49. 50. Od. A, 287, 8. M, 137. 8. cf. ad Ξ, 234. A, 77. Poteſt tamen ἠδὲ pro

copula positum facile ferri, καὶ αὖτε. Omnino post ἦ μὲν fere sequitur, ἀλλὰ, v. c. B, 798 ἦ μὲν δὴ — ἀλλ' οὔπω. Γ, 430. 432. I, 348. 351 et saepe, et ἦ μὲν vel ἦ μὴν — ἀτὰρ vt I, 57. vel ἦ μὰν et δὲ simpliciter, vt P, 429. 432 ἦ μὰν — τὼ δ' οὔτ' — ἠδὲ autem post ἦ μὲν aliud exemplum habet A, 453 ἤδη μέν ποτ' (quod est ἦ δὴ μέν ποτ') ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. vt est in Π, 236. 238 ἦ μὲν δή ποτ' — ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. etsi non dubito esse debere ἦ δ' vel ἦ τ'. vt est Od. Θ, 383. 4 ἦ μὲν ἀπείλησας — ἦ δ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο.

ἀρθμήσαντε. Vox solo hoc loco lecta, Sch. B. ἁρμοσθέντες καὶ συμβιβασθέντες. Schol. Leid. addit φιλήσαντες. Et Apollon. Lex. h. v. φιλιασθέντες καὶ ἄρθμιοι, (οἱ) φίλοι. ἀρθμὸς γὰρ ἡ φιλία. Repetuntur haec aut similia in ceteris, Schol. br. Eustath. Hesych. Etymol. Debuit sensu immanente dici, iungere se, coire in amicitiam. ἀριθμήσαντε Lips. vitiose. At ἀρθμήσαντες Vrat. b. Eustath. Themist. l. l. quod conuenit cum διέτμαγεν.

διέτμαγεν. vbique hic legitur; excepto Mosc. 1. διέτμαγον quae varietas occurrit aliis locis: v. ad A, 531. vnde Barnes adscripsit „γρ. διέτμαγον.“

303. δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον. ⸖ obseruant nonnulli, quod se ipsum exarmauit Hector dato ense. Ven. A. Excusat Ven. B. et plura ineptit.

304. σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι. σὺν κουλεῷ vitium est Flor. Ald. 1. ἐϋτμήτῳ. Sic Ven. At Schol. A. „ἐϋδμήτῳ. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ κ, ἐϋκμήτῳ“ *bene elaborato*. Etiam hoc bene. εὐδμήτῳ tamen, quod de domo, vrbe, muro, bene dicendum esset, in codd. tum in Eustath. et in Flor. Ald. 1. Rom. cumque emendatum esset in Ald. 2. repetiit illud Turneb. et Steph. iterum eiecit Barn. adstipulantibus codd. Mori, Barocc. Lips. cum Ven. A. B. Iidem lapsus in Vindob. codd. et in Ψ, 684 et 825. Pro φέρων coni. Tollius φέρειν, vt ane sollenni vsu: δῶκε φέρειν.

305. ζωστῆρα — Φοίνικι Φαεινόν. ⸖ quod Φοίνικι est pro Φοινικῷ ἄνθει. (Similia Apollon. Lex. Eust. vide sup. ad Δ, 141. Z, 219.) — Φαεινὸν est κεχρωτισμένον.

306. τὼ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν ἤϊε. ⸖ quod pro τῶν δὲ διακρινθέντων ὁ μὲν, ὁ δὲ, dictum; et quod ὁ μὲν ad posterius memoratum Aiacem spectat. διμκριθέντε Lips. Townl. c. multis ignoratione prosodiae: vt Γ, 98. 102 et alibi. Apud Apollon. IV, 454 est διάνδιχα κρινθέντες. Ceterum versus peccat hiatu: quem iam Bentl. obseruauit, eique medetur vel διακρινθένθ' ὅγε μὲν vel τοὶ δὲ διακρινθέντες, ὁ μὲν μ. hoc verius. Potuit quoque vel sic τὼ δὲ διακρινθέντες esse.

308. τοὶ δ' ἐχάρησαν, ὡς εἶδον — Idem versus E, 515 vbi vide. Inde vs. 516 huc intulerat vn. Vindob.

309. χεῖρας ἀάπτους Barnes „γρ. ἀέπτους." v. ad A, 567.

310. καὶ ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπτέοντες σόον εἶναι — προτὶ et ποτὶ variat; nil interest. ἀελπτέοντες suadentibus viris doctis et in his Ernesti, sine cunctatione reposui pro vulgari ἀέλποντες, quod quidem praefixum quoque est Schol. br. ἀέλποντες, ἀελπίζοντες, οὐκ ἐλπίζοντες. repugnat tamen analogiae, cum ἀελπὴς quidem sit (vt Od. E, 408) et ἀελπίζω; at ab ἄελπτος sit ἀελπτέω. Et legunt sic antiquiores Ven. A. et Schol. A. ἀελπτέοντες, οὐκ ἐλπίζοντες, ἀλλ' ἐπεγνωκότες (leg. ἀπεγνωκότες.) Lips. c. Schol. Townl. Vrat. b. Agnoscit diserte Etymol. Corruptum fuit in aliis. Eustath. ἀελπέοντες, ἢ ἀέλποντες, δυσελπιστοῦντες. In Mosc. 1. est ἀέλπτοντες. variant quoque codd. Vindob. Est quoque in Hesych. ἀελπέοντες. et in Suida ἀελπέων. Exciderat vox ἀελπτέω in Apollon. Lex. qui habet ἄελπτον et ἀελπτέα. Constat plane ex Herodoto VII, 168 ἀελπτέοντες τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέεσθαι, vbi et Valk. de hoc loco monuit. Ex Herodoto glossa est in Suida. Laudat Barnes ἀελπεῦντες, quod ipse refinxit ex ἀελπέοντες. quae vnum idemque sunt. vt et ἀελπτεῦντες ex ἀελπτέοντες. Bentleius etiam animaduerterat hiatum, ἄστυ ἀελπ. Itaque

emendat ἄστυ δ' ἀϝελπτέοντες vt εἰς ἅλαδε. Et hoc recte.

σῶον etiam h. l. Barocc. Mori, vt alibi quoque peccatur.

Dubitari poteſt, an totus verſus inſertus ſit ſerius, narrationis nectendae cauſſa, contra ipſius poetae mentem. Dicas enim, Hectorem vrbem non ingreſſum eſſe videri; alioqui interfuiſſet conſilio a Priamo habito de ſumma rerum v. 345 ſqq. Exercitum reductum eſſe ſub moenia, ibique ſub armis habitum per noctem. Sunt tamen verſus, qui exercitum intra moenia receptum arguunt. Verum de his v. inf. ad vſ. 370.

312. εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεχαρηότα νίκῃ. ⊱ „quod εἰς Ἀ. pro πρός." Ven. A. In Moſc. 1. eſt ὡς Ἀγ. cum gl. εἰς. Etiam gloſſa Apollon. Lex. εἰς ad h. v. ſpectat p. 248. Grauius eſt quod Etymol. in Καφηρεὺς p. 482, l. 6 memorat: κάπος γὰρ τὸ πνεῦμα. ἀφ' οὗ καὶ Ὅμηρος· Αἴαντα „Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεκαφηότα νίκῃ." οἱονεὶ πνευστιῶντα, ἤτοι τῷ τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶνος καμάτῳ, ἢ τῇ ἀγερωχίᾳ τῆς νίκης τῆς χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστικοὺς πόρους κατευρυνάσης, καὶ πέρα τοῦ συνήθους ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα κατεπειγούσης — ſcilicet vt ſit, qui nimio gaudio elatus vix liberum ſpiritum agat; vnde et, addit, nonnullos gaudio exſpiraſſe. — Tam operoſe exponit lectionem memoriae forte vitio natam, ex recordatione Il. E, 698 κακῶς κεκαφηότα θυμόν. ad quem loc. vide. add. Od. E, 468. Bene ſe habet κεχαρηότα. κέχαρα, κεχαρὼς, εως, εῶτος, ηότος. cf. ad O, 98.

314. τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσεν ⊱ Scholion tamen excidit. Spectauit illud, ſuſpicor, ad ἱερεύειν, quod hic eſt ſimpliciter mactare, quia in vita heroica nullae epulae lautiores parantur, earumque cauſſa bos caeditur, niſi vt ſimul litetur, victimae proficiis appoſitis.

τοῖσι δὲ βοῦν. iterum δὲ in apodoſi. Townl. τοῖσι βοῦν. Poteſt de interpoſito δὲ in vtramque partem diſputari. Nam vtrumque occurrit.

Ceterum verſus hic aliquoties iteratur cum vno et altero e ſeqq. vt B, 402 ſeqq. Od. T, 420 ſq. Nec eſt temerarium iudicium Bentleii, vſſ. 316 — 321 eſſe ex aliis locis conſarcinatos.

315. ἄρσενα πενταέτηρον. iterum Od. T, 420. Reſpicit haec Ariſtot. Hiſt. Anim. VI, 21 ἀκμάζει δὲ μάλιστα βοῦς πενταέτης ὤν· διὸ καὶ Ὅμηρόν φασί τινες ὀρθῶς πεποιηκέναι ποιήσαντα· „ἄρσενα πενταέτηρον.“ καὶ τό· „βοὸς ἐννεώροιο.“ (Od. K, 19) δύνασθαι γὰρ ταυτόν.

316. τὸν δέρον ἀμφί δ' ἔπον καί μιν διέχευαν ἅπαντα. Idem verſus recurrit Od. Θ, 61. T, 421. Et ſeqq. vſſ. vide ſup. 465 — 468 et alibi.

διέχευαν. διεμέρισαν. Apollon. Lex. ſicque ceteri, cum Sch. br. in quibus et ἀμφιέπον, περιεῖπον. ὅ ἐστιν, ἐνήργουν. In Lipſ. eſt διέχευσαν. De vi vocis διαχέειν pro διακόπτειν, in partes ſecare, non debebat dubitari. Eſt enim diffundere, diſpergere, hinc in partes diuidere; et occurrit hoc ſenſu aliquoties Od. Γ, 456. Ξ, 427. T, 421.

317. μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσι. Spectat ad h. l. Apollon. Lex. μίστυλλον. ἕκαστον τῶν τοῦ ἱερείου μερῶν εἰς μικρὰ διέκοπτον. τὸ δὲ εἰς μεγάλα μέρη διελεῖν, „διέχευαν“ λέγει.

πεῖράν θ' ὀβελοῖσι Townl.

319. αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα. ſed excidit Scholion; exciderat quoque ad eundem hunc verſum A, 467. Spectauit illud, puto, ad τετύκοντο a τετύκομαι pro τεύχω. Nam etiam in Apollon. Lex. habetur: τετύκοντο, ἡτοιμάζοντο.

320. οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο — Barnes. „γρ. οὐδ' ἔτι.“

321. νώτοισι δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν. Locus notus de more vitae heroicae honorandi, quos vellent, portione carnis ampliore, non vt totam ipſi comederent, verum vt clientibus et amicis partem impertiendo animos ſibi aliorum deuincirent. Sic Spartae reges. v. Xenoph. de Rep. Lac. 15, 4. Egit de hoc Koeppen. Allata iam ſunt plura ab Euſtathio. Add. Athen. I, p. 13 F.

διηνεκέεσσι. ex pluribus ap. Schol. br. et Euſtath. tenendum *ἐπιμήκεσι.* Eſt Virgilianum: *perpetui tergo bovis* Aen. VIII, 183. Miror veteres grammaticos de voce, quae tantam *ἐνάργειαν* habet, nil monere. Reſpicit h. l. Plato de Rep. V, p. 468 D. Iterum occurrit verſus de Vlyſſe Od. Ξ, 437. cf. inf. M, 311.

323. Verſus idem aliquoties, et iam A, 469.

324. *τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν Νέστωρ.* Poterat ὁ abeſſe; forte fuit *τοῖσι* vel *τοῖς δὲ*, ex more in apodoſi vel *τοῖςδε.*

πάμπρωτον editum ap. Plutarch. Sympoſ. VII, pr. p. 714. vbi verſus excitatur.

ὑφαίνειν ἤρχετο μύθους apud Etymol. laudatur, confuſis forte binis locis, hoc et Γ, 212. *μύθῳ* eſt in Vrat. b.

325. *οὗ καὶ πρόσθεν* — ſcilicet, dum Achillem Agamemnoni placabat A, 247. dum Achiuos in patriam properantes retraxit B, 336 et de acie inſtruenda praecepit B, 360 et principes ad pugnam cum Hectore ineundam excitauit, H, 123. cf. Sch. B.

326. *ὅς σφιν ἐϋφρονέων* — *ὅσφιν* Ven. Lipſ. c. aliis v. ad A, 73.

327. *Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν.* Barocc. Mori. Harlei. Vindob. Sch. Lipſ. *Ἀτρεῖδαί τε.* At mſ. Lipſ. *ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιῶν*, vt alibi quoque legitur. cf. 385.

328. *πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι* — „quod a *γὰρ* cauſſali orationem orditur poeta *ἀρχαϊκῶς*" Sch. A. quaſi hoc nunc primum occurrat! Eadem Moſc. 1. et diſertius Sch. B. apponit. Clarke et hic, quod ſexcenties facit, obſervatiunculam de expediendo vſu *τοῦ γὰρ* per ellipſin expletam inculcat. Rem ita ſe habere puta. Ab initio *γὰρ* proprio ac vero ſenſu propoſitionem cauſſalem ordiebatur aut omiſſam interdum arguebat; inde vulgari vſu, etiam vbi nulla talis propoſitio locum habet, declarative apponitur, eodem modo et eadem vi ac *μὲν, δὴ, τοὶ, ἄρα.* Et eſt *γὰρ* factum ex *γε ἄρα, γ᾽ ἄρ᾽* ſane.

Etiam h. l. πολλοὶ μὲν legitur in Cant. Mori. vtrumque μὲν et γὰρ in Harlei. πολλοὶ δὴ Vrat. b. a pr. m.

329. τῶν νῦν αἷμα. Vita Homer. τῶν μὲν. — Harlei. ἀμφὶ Κάμανδρον cum aliis hic et alibi.

330. ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης, ψυχαὶ δ' Ἄϊδόςδε κατῆλθον ⟵ quod conuenit hoc cum A, 3 πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς — neque fcribendum ibi eft κεφαλάς. (quae lectio ibi ab Apollonio Rhodio illata fertur. v. ad e. l. Plutarch. de aud. poet. p. 23 vff. 329, 330 recitat. Ἄρης ei eft pro ὁ χαλκός.

332. κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς. manifeftum eft etymon τοῦ κυκλέω et fignificatus; Notatu tamen dignum habuit iam Apollon. Lex. κυκλήσομεν. ἐφ' ἁμαξῶν ἄξομεν. vel vt Sch. br. οἴσομεν, et Ven. B. ἐπὶ τὰς ἁμάξας θήσομεν. κύκλα γὰρ οἱ τροχοί. Eadem Etymol. Hefych. et al. tum ipfe Euftath. Male confunditur κυκλοῦν a Barnef. poft Euftathium. Erneftii malebat reddere: *vndique congeremus*.

333. ἀτὰρ κατακείομεν αὐτούς. ⟵ Deeft Scholion. An ad κατακείομεν fpectauit? Melior haec eft lectio a Wolfio repetita, quam iam ed. Rom. exhibuerat, et ipfe Euft. agnofcit, etiam Ven. Lipf. Harl. Townl. Vrat. b. Mofc. 1. Vindob. marg. Stephani. Vulgo inde a Flor. et ab Aldd. κατακήομεν et H. Steph. κατακήομεν, quod, poft κυκλήσομεν, qua grammatica ratione expediri poffit, ignoro. Futurum effe non poteft. Fac effe praefens pro futuro: ita deberet effe verbum κήω, quod quam auctoritatem habeat, ignoro. Schol. br. habent κατακήωμεν, κατακαύσωμεν. Poft Aldum adiectum in edd. κατακήωμεν. Similis varietas, aut potius corruptela vbique fere in hac voce occurrit. Ex ἔκηα effe poteft κῆαι; attamen et hic κακκεῖαι Od. Λ, 74. v. Apollon. Lex. h. v. p. 379. cf. inf. ad 377 et I, 88. Nec tamen καίω Homerus omnino refpuit. Fuit fcilicet κέω, κείω. non vero κηίω vel κήω. Porro fuit κῶ, κάω, καίω, κάω, καύω, vt vel lexicographi docent. Iam κατακείομεν eft praefens loco futuri, κατακαύσομεν, nifi malis dicere, effe indicatiuum pro coniunctiuo κατακέωμεν, age, comburamus;

nam obſeruanda temporum conſecutio eſt: κυκλήσομεν, tum κείομεν, χεύομεν, δείμομεν etiam: coniunctiuo cum indicatiui futuro promiſcue poſito: vt toties factum. v. ad A, 66.

334. τυτθὸν ἄπο πρὸ νεῶν, ὥς κ' ὀστέα παισὶν ἕκαστος οἴκαδ' ἄγῃ, ὅταν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν. — Appoſitus obelus; nam verſus ἀθετοῦνται, quia repugnant, ſeqq. τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἄκριτον. (quo condi debebant oſſa) πᾶς οὖν (leg. πῶς) ὥς κ' ὀστέα παισὶν ἕκαστος οἴκαδ' ἄγῃ; Si oſſa domum reportanda ſunt, quomodo poſſunt condi tumulo? et quomodo diſcerni et reportari poſſunt oſſa promiſcue cremata et condita? Haec Sch. A. Monuerat ſimilia Grammaticus Ven. A. iam ad Δ, 174. vbi quoque de tumulo exſpectando in Troica terra, ſi Menelaus occubiturus eſſet, agitur.

τυτθὸν ἄπο πρὸ νεῶν. Il. Ξ, 32 τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν. Non tamen hoc ſubtiliter nimis accipiendum; vallum enim ſpatio ſatis magno a nauibus abfuit, vt ex τειχομαχίᾳ intelligitur.

Iubent porro Veneti ſcribere ἀπό προ, quod B. cum Leid. ad Herodianum auctorem refert. Alii ἄπο, ἄποθεν. et, πρὸ νεῶν, πλησίον. Vtrumque Euſt. meminit. Pro ἀπόπροθι dictum ait Sch. Eurip. Or. 142. ἀποπρὸ Cant. ἀπόπρο Mori. Ald. 2. Rom. Cum in Flor. Ald. 1. fuiſſet ἄπο πρὸ, mutauit Turnebus ἀπὸ πρὸ, et iterum H. Steph. ἄπο πρὸ v. Tam parum ſibi conſtant grammatici in his quae nec definiri ſatis poſſunt. Cur non et nos aliorum feramus diſſidia!

ὅτ' ἂν etiam h. l. Townl. c. al. cf. ad A, 519.

336. 337. τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες ἄκριτον ἐκ πεδίου· Debuit hic tumulus in locis verſus Simoentem ſitus eſſe in laeua caſtrorum parte. „τύμβον τ' Ariſtarchus:“ Ven. A. et Moſc. 1. Porro iubent grammatici interpungere poſt χεύομεν, et accipiunt ἐξαγαγόντες vel, ſcil. τὴν ὕλην ἐπὶ τὴν τειχοποιΐαν, (quod ſatis longe petitum) vel vt ſit προελθόντες πολὺ εἰς τὸ πεδίον. Hoc quoque Euſtath. ἐξαγαγόντες ἀντὶ τοῦ ἐξελ-

ϑόντες, ἐκπορευϑέντες, vt Il. Z, 252 Λαοδίκης ἐςάγουσα pro εἰςερχομένη. Hinc intelliges, quomodo Porphyrius Quaest. Hom. 17. et in Schol. Leid. reddere potuerit: ἐξαγαγόντες, ἐκπορευϑέντες. vt ἐξάγειν sit ἐξελϑεῖν. — Restat tamen post illas duas rationes tertia, eaque multo expeditior, vt iungantur χεύομεν ἐξαγαγόντες, quo oratio fit plenior et ornatior, pro χεύωμεν καὶ ἐξάγωμεν tumulum *exstruamus terra aggesta et educamus in altum*. Reliqua videamus ad vers. sequ.

„γρ. χώσομεν" Barnes. ex Eustathio vbi tamen est interpretatio vocis χεύϑμεν. Emendat ex h. v. Bentleius glossam Hesychii ἀμφὶ πυρίνην.

337. ἄκριτον ἐκ πεδίου, scil. τύμβον. ἄκριτον, ἀχώριστον, ἀδιάστατον, τουτέστι πολυάνδριον Sch. A. Similia Apollon. Lex. et ap. Eustath.

ἐκ πεδίου. Erat in edd. ἐν πεδίῳ inde a Turnebo; qui ex ed. Rom. intulerat; esse eam lectionem Aristophaneam, didici ex Schol. A. inf. ad 436. At Flor. Aldd. ἐκ πεδίου, quod reuocauit Wolf. tanquam doctius; firmatque id auctoritas codd. Cant. Mori. Harl. Vrat. b. c. A. Mosc. 1. 3. codd. Vindob. Lips. Ven. add. Apollon. Lex. in ἄκριτον. Vellem subiecta esset cum lectione interpretatio! Vulgo interpungebatur post ἐξαγαγόντες, vt iuncta sint ἄκριτον ἐκ πεδίου· quod quid sit, non intelligo. Eustathius: ἄκριτον ἐκ πεδίου, ἢ μάλιστα ἐν πεδίῳ et ἔξω που τῆς πεδιάδος, et in Lips. glossa: ἔξω τῆς πεδιάδος. quo ipso tamen sensu cum ἄκριτον iungi nequit; itaque deleta interpunctione iungo cum χεύομεν ἐξαγαγόντες ἐκ πεδίου, ab ea castrorum parte, quae spectat ad campos: Sic Sch. A. ἡ μὲν ἐξ πρόϑεσις, ἀντὶ τοῦ ἔξω ἐπιῤῥήματος. Ita erit ἐκτὸς κατὰ τοῦ πεδίου. Repetuntur hi vss. inf. 436. Simili modo dictum arbitror Θ, 213 ἐκ νηῶν. vbi vide.

προτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα. Aristophaneam lectionem περὶ δ' αὐτὸν fuisse disco e Schol. A. ad vs. 436. Eustath. p. 684, 15 ποτὶ δ' αὐτὸν, ἤγουν περὶ αὐτὸν τὸν τύμβον καὶ ἐγγὺς αὐτοῦ. Parum diserte. Credendum est

vallum inde a dextra tumuli seu australi latere exordia habuisse, ita vt inde procederet ante frontem castrorum.

Prima haec memoratio est munitionis castrorum, τῆς τειχοποιΐας. Merum Homeri inuentum esse, censuerunt nonnulli apud Eustath. p. 689, 55. acumine aliquo suo adducti, vt subuenirent poetae, qui, sentiens se commenti sui argui posse, infra M, pr. disiectum esse vallum post tempora Troiana narrat. cf. Sch. B ad 445. Schol. br. M, 4, et saepe alibi. Vnde factum est Aristotelis dictum: ὁ δὲ πλάσας ποιητὴς ἠφάνισε (τὸ τεῖχος) apud Strabon. XIII, p. 894 A.

Cur de castris muniendis non maturius dispexerint Achiui, quaesitum est inter veteres; v. Strabo XIII, p. 893 C. qui inde quoque argumentatur, Nouum Ilium non posse pro Vetere Ilio haberi. Caussa tamen est in promtu: ex Homeri oeconomia Troiani vsque ad hoc tempus muris inclusi se tenuerant. Nunc demum, cum resciuissent dissidia Achiuorum, extra portam egressi erant. Docent hoc loca iam passim commemorata E, 788 sq. I, 348 sq. De *castrorum munitione* v. Excursum. Memorabile autem est, vti tactices elementa (Δ, 293 sq.) et castrorum vigilias noctu constitutas (I, 66) ita castrorum quoque munitiones eiusdem viri, Nestoris, tribui consilio.

338. πύργους ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν. Apollon. Lex. εἶλαρ. ἔρκος καὶ φυλακή, ἀπὸ τοῦ εἴλειν. Eadem cum aliis Hesych. in quo et ἔλαρ est et ἴλαρ. adde Sch. br. item Eustath. h. l. et ad Ξ, 56.

339. ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας. „quod πύλαι pro vna porta dictae." Sch. A. recte, et hoc per totam Iliadem tenendum.

Addit Sch. B. „μία μὲν ἱππήλατος ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν τοῦ ναυστάθμου, plures autem fuisse θυρίδας, portas minores." alterum hoc de suo addit homo. Nam, re saepius excussa et expensa, in Homericis non nisi vnum aditum ad castra memorari statuo: v. Excurs. *de castrametatione*. Vnam portam Aristarchus quoque asseuerabat

fuiſſe; vt diſcas ex Euſtath. p. 684, 24 et 689, 39. At cum prioribus plurium portarum architectis conuenit pars Scholii A. τινὲς δὲ γρ. ἔπτ' ἀραρυίας, inepta ſedulitate; ſeptem caſtrorum portas memorant quoque alii; alii quinas.

340. ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη. Ita editum vbique et in codd. Veneto quoque, et in Euſtath. Ergo eſt ἱππηλάσιος adiectiuum: via qua currus agi poſſunt. At Schol. br. tertio caſu, ἱππηλασίῃ, πλατείᾳ, ἵππων ἐλασίᾳ. malim πλατεῖα ſc. ὁδός. Ita ὁδὸς εἴη τῇ ἱππηλασίῃ non male dictum eſſet, aurigationi inſeruiens, qua curru exiri caſtris poſſit.

342. ἠ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα. ἵππον Barocc. Mori. Harl. Townl. Vrat. c. Lipſ. Ven. adeoque melior codd. pars cum codd. Vindob. tum edd. Flor. Aldd. Mutauit illud Turnebus, ſuſpicor ex ed. Rom. Placebat ἵππον Erneſtio; placeret et mihi, ſi in ſcriptore Attico verſarer. At in Homero non memini τὴν ἵππον pro equitatu ſeu curruum agmine dictam occurrere.

ἧ χ' ἵππον Townl. et Moſc. 1. 3.

ἀμφὶς ἐοῦσα, κύκλῳ, πέριξ. hoc vnum tenendum eſt ex aliis apud Euſtath. Multo minus probandum Scholion nomine Σεναχηρειμ inſcriptum in mſ. Leid. vallum vtrinque, intus et exterius foſſa munitum.

344. ἐπήνησαν Vindob. ἐπήνεσσαν.

345. Τρώων δ' αὖτ' ἀγορὴ γένετ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ. „quod ἐν πόλει ἄκρῃ disſolute pro ἐν ἀκροπόλει“ Sch. A. In capite verſus δ' interpoſui, quod mos loquendi requirit, et ſuppeditant Harlei. Townl. Ven. Grauius mendum inſidet ex violato metro, nam in digammum peccat γενετ' ϝιλιου Bentlei. emendat πέλε ϝιλίου. Enimvero tota quae ſequitur narratio de Troianorum concilio et legatione Idaei alium et recentiorem auctorem habere videtur. Eſt ea per ſe admodum ieiuna, ex laciniis conſarcinata, et minus commode nonnulla cohaerent: v. ad 370. tum

vbique digammum neglectum video, quoties metrum eius curam requirebat. vt v. 349. 364. 369.

346. δεινὴ, τετρηχυῖα ſc. ἀγορή. expectabam δεινὸν τετρηχυῖα. Reddunt δεινὴ *metu plena:* cum Euſtathio ex ſententia, non ex vſu, quo δεινὸς eſt φοβερὸς, terribilis, horroris plenus; tum omnino, ingens. Nunc eſt *valde commota*, vt δεινὸν κῦμα· δεινὴ ἀνέμου θύελλα. docet adiectum τετρηχυῖα, magno motu agitata, vt iam B, 95 vidimus τετρήχει δ' ἀγορή. τραχεῖα. τεταραγμένη. ταραχώδης. θορυβώδης. vt et Suidas reddit, et Schol. br. τετρηχυμένη ὑπὸ θορύβου. In Mori erat δεινή τε τραχεῖα, (ſaltem τρηχεῖα) Nec vero iuſtam conuocatam concionem fuiſſe, ſed turbam confluentem, notant Schol. A. B. Leid.

παρὰ Πριάμοιο θύρῃσι. Cant. ἐστίῃσι ſuperſcripto tamen θύρῃσι.

347. τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος, ἦρχ' ἀγορεύειν. Eſt τοῖσι δ' in Lipſ. et vett. edd. notante Erneſtio. Sane omnes edd. ante Barnes carent τῷ ν. At eſt ν in vtroque Veneto: hoc grammaticis Alexandrinis deberi, nullus dubito; mirum tamen, ſupereſſe interdum loca, in quibus magna codicum pars τὸ ν haud agnoſcit, in primis in hoc τοῖσι δὲ, quod ſexcenties iteratur in hoc carmine. cf. Excurſ. de Νῦ: ad lib. II. Exc. II. In Vrat. b. erat: τοῖσι δὴ αὖτ' Ἀ. deberet ſaltem eſſe τοῖς δ' αὖτ'.

Pro ἦρχ' ἀγορεύειν eſt in Ven. ἀντίον ηὔδα. Memoratum tamen alterum in Schol. A. ἀντίος ηὔδα vn. Vindob. At Moſc. 3 pro var. lect. memorat ἀντίον ηὔδα.

349. ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει. peccat in digamma ὀφρ' ϝειπω. Potuit eſſe ὡς εἴπω. Bentl. coni. ὄφρ' αὐδῶ.

ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει Vrat. b. a pr. m.

351. δώσομεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν. Harlei. Ἀργείοισιν. Pro νῦν δ' ὅρκια in Vindob. adſcriptum. γρ. μή.

352. τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἡμῖν. Euſtath. ἡμῖν ἢ ἧμιν. In ed. Baſil. ὑμῖν. Quod et in Porphyrio legitur in Schol.

Leid. ad A, 524. Porro Cant. et Vrat. b. τὸ οὔ νύ τι. quod non ſpernam ſi τό γ' οὐ legitur. Apud Dion. Chryſ. Or. LV, p. 287 ed. Reisk. legitur τῷ οὔ νύ τι κάλλιόν ἐστιν.

353. ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε — ἀθετεῖται (et merito!) ab eo qui explere volebat τὸ ἐλλεῖπον, ſc. ἔσται.

Friget quod adiicitur ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε: *ne faciamus ſic*. Eſſet ſupplendum: nihil ex voto ſucceſſurum eſſe vereor, (vt eo ipſo moneamur) *ne ita agamus*. In quem fere ſenſum verba deflectit Clarke.: „nihil video cuius rei ſpe adduci poſſimus *quo minus* Helenam reddamus." Cum ἵνα ſit loci quoque particula, *vbi*, fuere ap. Euſtath. qui redderent: ὅπου μὴ ποιήσομεν οὕτω. Accepere multi ἵνα μὴ pro ἐὰν μή. duce Herodiano in Schol. A. Accedunt Sch. B. et Lipſ. iisdem verbis. Et Etymol. memorato hoc verſu: ἵνα ἐστὶ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐάν. ἐὰν μὴ πράξωμεν οὕτως. Etiam Sch. br. et Euſtath. ἀντὶ τοῦ, ἐὰν μὴ ῥέξωμεν οὕτω. Schol. Ariſtoph. Ran. 176 ἐὰν ξυμβῶ τί σοι. γρ. καὶ ἵνα. ἵνα ξυμφωνήσω σοι. ἔλεγον δὲ τὸ ἵνα ἀντὶ τοῦ (excidit ἐάν.) καὶ Ὅμηρος· ἵνα μὴ ῥέξωμεν ὧδε. Vides ſcribi ῥέξωμεν contra metrum; ſic quoque in Townl. Vrat. b. Pro ἐὰν memorat Suidas ἄν. ἵνα. τούτῳ χρῶνται ἀντὶ τοῦ ἄν. ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε. Scholio A. ſubiunctum eſt: Ἀρίσταρχος· ἐκτελέεσθ' ἵνα ἂν μή. Corrupte. Videtur Ariſtarchus verſum ſic ſcripſiſſe: ἔλπομαι ἐκτελέεσθ', ἵνα μὴ ῥέξωμεν ἂν ὧδε. In vno Vindob. erat: ἐκτελέεσθ', εἴ κεν μὴ ῥ. De vſu τοῦ ἵνα cum indicatiuo in Homero iam dicta ſunt ad A, 363. Barnes, parum memor grammatices, legere malebat ἐὰν μὴ ῥέξομεν. Bentlei. et ipſe tollit verſum. Eo tamen ſublato in antec. verſu τόγ' οὔ νύ τι κέρδιον ἡμῖν, quod modo memoraui, melius ſe haberet.

355. Alexander Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο. quaſi in Paride nihil aliud laudandum fuerit, quam quod pulcram vxorem haberet, ludit vel argutatur Plutarch. in Galba p. 1061 C. de Othone.

357. 358. 359. 360. iterum leguntur M, 231 — 234.

358. οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα — Townl. ἀμύμονα. recitat versum, pro exemplo moderatae responsionis, Plutarch. in Praecept. reip. ger. p. 809 F. eoque vtitur alibi, vt de aud. poet. p. 20 E. Eum παραφράζει Apollonius Rh. I, 479. 480 δαιμόνιε, φρονέεις ὀλοφώϊα — ἄλλοι μῦθοι ἔασι παρήγοροι, οἷσί περ ἀνὴρ θαρσύνοι ἕταρον, σὺ δ' ἀτάσθαλα πάμπαν ἔειπας.

359. εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις. Aristarchea est lectio. Alii omisso δ', verba cum antecedentibus coniunxerant. ἀπὸ σπουδῆς, notus graecismus, pro ἐκ, διὰ, σὺν σπουδῇ, σπουδαίως, quem tamen in Homero non memini alibi frequentari.

361. ἀγορεύσω Lips. ἀγορεύω, adscripto tamen δημηγορήσω.

362. ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι. Bentl. et h. l. emendat ἄντικρυς, ex nonnullorum praecepto: quod v. ad Γ, 359. Δ, 481. Sane h. l. ἀντικρὺ habet notionem φανερῶς, quod scriptoribus est ἄντικρυς. Etiam Hesych. ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι ex h. l. φανερῶς λέξω. Apollon. Lex. ἀπόφημι. ἀπολέγω, ἢ διαῤῥήδην, μετὰ παῤῥησίας λέγω.

364. πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι. Peccat in vsum digammi ετ ϝοικοθεν. Scilicet intrusum a serioribus esse potest ἔτ', et antea fuisse καὶ ϝοικοθεν.

365. ἦτοι ὅγ' ὡς εἰπών. variat ἦτοι et ἤτοι, vt alibi.

366. θεόφι μήστωρ ἀτάλαντος. Apollon. Lex. versu adscripto: θεόφιν. ποτὲ δὲ δοτικὴ, ὡς ἐπὶ τοῦ· θεόφιν μ. ἀ. θέλει γὰρ, τοῖς θεοῖς ἴσος. De hoc φι v. ad Θ, 300. De voc. μήστωρ v. ad E, 272. et Δ, 328.

367. ὅς σφιν — ὅςφιν et h. l. ipse Ven. cum Schol. Lips. v. sup. ad A, 73. Ab vno Vindob. vss. 367. 8. aberant.

369. ὄφρ' εἴπω. iterum peccat: οφρ ϝειπω. medela expedita est ὡς εἴπω. vel cum Bentl. ὄφρ' αὐδῶ.

370. νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ στρατὸν, ὡς τὸ πάρος περ. Ita legebatur; κατὰ στρατόν; et probabilo

videbatur, recte ita legi, nam ſub moenibus vrbis conſtiterant Troiani (inde a Z, 80. 105. 6. H, pr.) et facta erat eodem loco pugna inter Aiacem et Hectorem. Potuit adeo ſub moenibus vrbis quoque exercitus Hectoris pernoctare. Apparet quoque hinc cauſſa iuſta, cur concione in vrbe de rerum ſumma habita a Priamo vſ. 375 nulla fiat Hectoris mentio. Ita tamen ὡς τὸ πάρος περ, haud conuenit; nam in ſuperioribus temporibus intra vrbem ſe tenuerant Troiani; ex ea quoque hoc ipſo pugnae die exierant: B, 786. 808. itaque non poterant dici: extra vrbem, ſub armis, noctem agere, *vt ante fecerant.* Amplectenda itaque eſt altera codicum lectio κατὰ πτόλιν. Pugna inter Aiacem et Hectorem compoſita Troiani laetabundi Hectorem ἦγον προτὶ ἄστυ ſup. 310. ſecundum haec credere licet, in ipſam vrbem eum eſſe receptum. Conuenit, quod vſ. 477 Τρῶες δὲ (δαίνυντο) κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπίκουροι. Et Θ, 55 ſqq. armant ſe Troiani intra vrbem et portis apertis exeunt aduerſus hoſtem. Narratur quoque libro ſequ. tanquam res noua, quod noctem inſequentem Hector extra vrbem agit.

Euerti tamen haec dicta videntur altero verſu qui ſequitur 380 δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν. Videri inde poteſt poſtrema verſus pars, ἐν τελέεσσιν, eſſe transferenda in noſtrum locum vſ. 370 pro ὡς τὸ πάρος περ, atque ita κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν legendum eſſe; conuenire ita quae vſ. 371 adduntur e Priami edicto: καὶ φυλακῆς μνήσασθε καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος. Ita exercitus Troianorum vrbe eſt receptus, et ſub armis, in ordinibus, intra vrbem agit noctem, excubiasque diſponit et vigilias. Ita quoque concio vſ. 345. erit Troianorum, qui ex acie redierant, et quos, concione habita vſ. 368 ſqq. alloquitur et dimittit. Hic tamen mirationem facit hoc, quod habita concione de rerum ſumma nulla fit Hectoris mentio, qui in vrbe erat. Nouum quoque hoc et inſolens, intra moenia στρατὸν haberi; et ἐν τελέεσσι, *in ordinibus,*

noctem egiſſe Troianos, nec in domos ſuas dilapſos eſſe. Itaque, quocunque te vertas, ſunt quae ſibi mutuo repugnent. Verum ſuccurrit ratio critica, qua verſum 380 eſſe delendum videbimus; reponendumque h. l. κατὰ πτόλιν. Reduces intra vrbem Troiani in domibus ſuis ſolito more noctem egerunt.

Redeo nunc ad lectionem κατὰ πτόλιν. Agnoſcunt eam Barocc. Vrat. c. A. Mosq. vterque, vnus Vindob. Venetus. in Cantabr. ea eſt ſuper adſcripta. accedunt κατὰ πόλιν Mori, Vrat. b. In Libert. gloſſa eſt: γρ. μετὰ πόλιν ἐν τελέεσσι. forte ex vſ. 380. Erat quoque κατὰ πτόλιν in edd. ante Turnebum, qui ex ed. Rom. recepit κατὰ στρατὸν, quod forte ex eodem vſ. 380 illatum eſt.

371. καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος. Mirum eſt haerere grammaticos in Etymol. et Euſtath. in forma vocis ἐγρήγορθε, eamque ducere ab ἐγρήγορα, ἐγρηγόρατε, pro quibus ſit ἐγρήγορθα, ἐγρήγορθε. Atqui eſt imperatiuus ab ἐγρήγορμαι.

372. ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας. vn. Vindob. ἴτω ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

373. εἰπέμεν Ἀτρεΐδησ' al. Ἀτρεΐδης. perpetua varietate.

374. τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε. Clarke hoc ducit ab ὄρωρα. Atqui *bellum ortum eſt*, ab ὄρωρεν.

375. καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι. peccat τόδ' ϝειπεμέναι. eſſet tamen facilis medela τὸ ϝειπεμεναι. Barnes: „γρ. κάδδε τόδ' εἰπέμεναι."

αἴ κ' ἐθέλωσι. Cant. Vrat. b. αἴ κε θέλωσι. male.

376. παύσασθαι πολέμοιο Vrat. b. παύσεσθαι.

377. εἵοκε νεκροὺς κήομεν. Mirum, cum ſupra ad vſ. 333 de hac forma acriter eſſet disputatum et pro ea verior lectio repoſita κατακείομεν, nunc eam relictam eſſe, ſine vlla notatione. Factum tamen hoc ſaepe in Homero. Repoſui et h. l. κείομεν, ex ratione grammatica, et adſtipulantibus codd. Mori, Barocc. Townl. Moſc. 1. vno Vindob. Lipſ. Ven. tum ed. Rom. vnde

Steph. in marg. qui et codicem fuum laudat in Lexico voc. κείομεν. Add. inf. I, 88. Ex accurata fcribendi ratione fequi debebat κείωμεν, quod et Schol. br. videntur fignificare velle: κήωμεν, καύσωμεν.

ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ'. Eft et hic μαχεσσόμεθ' in Mori. Barocc. vt et 396. v. ad A, 298.

378. ἄμμε διακρίνῃ. Clarke ἄμμε, „nos, duo populos,“ Nil neceffe eft. ἄμμε eft ἡμᾶς. v. ad A. 59.

379. ἠδ'. ἐπίθοντο. Ionicum effet ἠδὲ πίθοντο.

380. δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν, vnus Vindob. παρὰ στρατόν. Abeft verfus in Veneto et vno Vindob. nec quisquam, femel monitus, dubitet, eum infititium effe ex Λ, 729. vel Σ, 298. vnde et fumtum κατὰ στρατὸν, quod alienum eft ab h. l. Sin hic quoque, κατὰ πτόλιν, repofueris, manet tamen ἐν τελέεσσιν, parum autem probabile eft, in ordinibus et numeris habitos effe Troianos intra vrbem; quod fieri quidem potuiffet, fi extra vrbem fub moenibus habiti fuiffent. Turbatum in his effe monui iam ad vf. 370.

τὰ τέλη, τὰ στρατιωτικὰ τάγματα, nota nunc res; obuia vox iam in Homericis, h. l. et Λ, 729. Σ, 298 et Θρῃκῶν ἀνδρῶν τέλος K, 56. 470. v. Apollon. Lex. h. v. Hef. Etymol. Apud Hefych. ἐν τελέεσσιν. ἐν τοῖς τῶν στρατιωτῶν τάγμασι potuit ad alterum locum Σ, 298 fpectare. Ibid. in Hefych. legitur paullo ante ἐν τεγέεσσιν. ἐν οἴκοις. Poffis aliquid hinc ariolari; fed fieret inepte.

381. ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη. Apollon. Lex. ἠῶς — ἐπὶ δὲ τῆς πρωΐας ἕως ὥρας ἕκτης· (vsque ad meridiem) ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη.

382. τοὺς δ' εὗρ' εἰν ἀγορῇ. Edd. Flor. Ald. 1. ἐν ἀγορῇ. Non in concionem actos conueniffe Danaos, fed ad iuffa ab Agamemnone accipienda confluxiffe, vult Sch. B.

Δαναοὺς θεράποντας Ἄρηος. Sic appellati erant iam B, 110. vbi v. Not.

383. νηῒ παρὰ πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος. ἀντὶ τοῦ νηός, ait Lesbonax, (h. e. pro παρὰ πρύμνῃ τῆς νηός) et esse ſchema Colophonium. Inepta ſubtilitas! πρύμνῃ eſt adiectiua vox.

Ceterum de loco concionis habendae et in concilium vocandarum copiarum nunc primum aliquid diſerte memoratur. Supra B, 54 conſilium principum conuenerat ad nauem Neſtoris, inde ad concionem procedebant. Nunc *concio* ſit *apud nauem Agamemnonis.* Erant autem naues et copiae Agamemnonis in medio caſtrorum. Vlyſſes porro Argiuis, Mycenaeis, Lacedaemoniis, erat loco proximus, itaque et ipſe cum his omnibus mediam caſtrorum partem tenebat: Θ, 222 ſq. hinc de ea parte dictum Λ, 806 ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε. Eodem loco ara Iouis, Ζηνὸς πανομφαίου Θ, 249. 250.

384. ἠπύτα κήρυξ. ἀντὶ τοῦ, φωνητής, ait Apollon. Lex. et ſic alii grammatici.

385. Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν. Ἀτρεΐδη Harl. Townl. Vrat. b. Moſc. 1. vn. Vindob. ſic ſup. 327. Ἀτρεΐδα Mori. Tum ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ erat lectio edd. ante Barnes, quam et pars codd. habet, Vrat. b. c. Moſc. vterque pro var. lect. duo Vindob. et Schol. A. Venetus: ἐν ἄλλῳ· ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί. Barnes recepit ἀριστῆες Παναχαιῶν laudatis codd. Mori, Cant. Barocc. adde Lipſ. Ven. quia praeco Idaeus Graecorum principes alloquitur, in Achiuorum concilio. Quae ratio per ſe quidem leuis eſt, lectionem tamen iterum mutare velle, parum conſultum habeo.

387. Recitatur locus 386—393 et alii verſus e ſqq. in Porphyrii quaeſtione in Sch. Leid. ad Il. A, 524 ed. a Waſſenb. Variant nonnulla, ſed corruptelis. vt εἰπέμεναι εἴς περ. vnde poteſt fieri εἰπέμεν, εἴ κε περ. quid tamen ita lucrabimur? Habent quoque εἰπέμεν mſ. Lipſ. duo Vindob. Et ὔμμι, ὔμμι, in edd. αἴκεν πως ὔμμι Mori (ſaltem εἴ πως).

389. μεν ῥ' ὅσ', interſerto ρ Bentl. emendat.

390. ὥς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι. ⊱ quod hinc manifeſtum fit, Paridem a Troianis odio habitum fuiſſe, πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα. ἀλλὰ μᾶλλον Τρῶες ἐλεήμονες. „Reſpicit Hectoris obiurgationem Paridis E, 56. vbi ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες. Zenodotea lectio erat ἐλεήμονες. quam reiicit grammaticus, quia Troiani non miſerantur, ſed oderunt Paridem: ὥς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι. quae in medio poſita, ſiue vt clare palamque, ſiue vt clam pronuntientur a praecone: alterum hoc maluit Democritus." Seruatum hoc adeo ex iis quae olim ab eo in Homerum ſcripta erant; quae partim ad allegoricam interpretationem, partim ad ὀρθοέπειαν καὶ γλώσσας ſpectabant; ex his quidem ad h. l. Iudicium de his ex noſtro decori ſenſu fieri nequit. In ὥς πρὶν ne incidas in ſuſpicandum ὅς. Nam eſt ὡς ὤφελε, *quam, quantopere debuerat* h. e. vtinam.

391. δόμεναι, pro ἀποδόμεναι. Mox ἔτ' male intruſum. Fuit καὶ ϝοικόθεν, vid. 364.

392. κουριδίην ἄλοχον Μενελάου ⊱ quod hinc, ex κουριδίην, patet, ſecundum Homerum nulli alii ante Menelaum nupſiſſe Helenam." (Adeoque nec raptam fuiſſe a Theſeo: cf. ad Γ, 144.)

393. Legebatur ἦ μιν Τρῶές γε κέλονται ſc. διδόναι, ἀποδοῦναι. vulgata haec etiam in Euſtath. In Ven. vtroque ἦ μὴν Τρ. et Schol. A. οὕτως ἦ μὴν, βούλεται γὰρ λέγειν· Τρῶές γε μὴν ἔλωνται (κέλονται). Eſt quoque ἦ μὴν in Schol. Porphyrii laudato ad 387. item in Cant. Harl. Townl. Vindob. Simile eſt illi: ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστί.

394. καὶ δὲ τόδ'. Barnes ait: „γρ. κὰδδὲ τόδ' vt 375."

ἠνώγειν Mori. Bentleius ſuſpicabatur ἤνωγον fuiſſe; mutatum in ἠνώγεον, quia ignorabant digamma in ϝειπεῖν, metuebantque metro in ἤνωγον ἔπος. Vidimus tamen ἠνώγει 386. M, 355. cf. ad O, 725.

396. κείομεν et h. l. pro κήομεν reponendum erat: cum ſemel ſupra poſitum eſſet, 333. Et praebet idem

Ven. Lipf. Vrat. b. ed. Rom. 'μαχεσσόμεθ' quod Rom. Turn. habent, Bentl. praeferebat. v. ad A, 298.

398. 399. ※ ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐντεῦθεν μετάκεινται εἰς τὴν ἀποπρεσβείαν." Scilicet Il. I, 689. 692 binis aliis verfibus interpofitis qui reiiciuntur. Forma tamen haec et color orationis aliquoties occurrit.

400. μήτ' ἄρ' τις νῦν. μὴ γάρ τις Barocc. Mori. vn. Vindob. nec male.

401. καὶ ὅς μάλα νήπιός ἐστιν. indocte ὅς μάλιστα νήπιος edd. Flor. Ald. 1. Iunt. et cum iis mf. Lipf. in quo emendatum ὅςτις.

402. ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται. ὀλέθρου πέρας, τέλος, pro ὄλεθρος· v. fup. ad 102. Vnde vero manifeftum, hoc, extrema Troianis imminere? dicit Schol. B. καὶ διὰ τὴν παράβασιν, καὶ διὰ τὸ σπεύδειν αὐτοὺς ἐπὶ τὴν τῆς μάχης διάλυσιν, quafi ipfi iam Troiani bello fe impares effe fentiant. Minus fubtile prius: ex periurio Troianorum in Paridis pugna cum Menelao et Pandarei fraude; iam poena perfidiae debita: Δ, 158 fqq. 235. 356. Satis tamen erat ad Diomedis iudicium, quod pugna huius diei Troiani fugati ad vrbem fe receperant.

403. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον. Cum fit ϝιαχω, emendat Bentl. οἱ δ' ἐπὶ πάντες εϝιαχον. fed v. ad B, 316. E, 860.

407. ὥς τοι ὑποκρίνονται. ⚹ quod ὑποκρίνονται pro ἀποκρίνονται. Quod tamen parum commode a permutata praepofitione repetit Schol. Peruulgatum nunc eft ὑποκρίνασθαι effe Ionicum; frequentatum quoque Herodoto; contra ἀποκρίνασθαι Homerus non nouit. Occurrit ὑποκρίνεσθαι Od. B, 111. et Il. M, 228. ad quem alterum locum fpectat Apollon. Lex. ὑποκρίνοιτο, ἀποκρίνοιτο, vnde eadem Hefych. Add. Etymol. Euftath. p. 687, 12.

Porro ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως pro καὶ ἐμοί. Pro δ' opportunius videri poteft effe τ'. latet tamen καὶ in ἐπί, *infuper* probatur mihi. Hefych. συναρέσκει reddit.

408. κατακειέμεν iterum repofui pro vulgato κατακηέμεν· de quo fup. 333. Accedit auctoritas ed. Rom. Euftath. Townl. Vrat. b. Mofc. 1. vn. Vindob. Veneti vtriusque.

409. οὐ γάρ τις Φειδὼ νεκύων κατατεθνηώτων. fcriptura Ariftarchea, quam vbique feruare conftitueram: fup. 89. Eft quoque h. l. in Barocc. Vrat. b. c. Appofitum hoc νεκύων κατατεθνηώτων omnino ex otiofa veterum in multis verbofitate eft iudicandum; vt et illud, ἐπεί κε θάνωσι. Similia alia congeffit ad h. l. Euftath. p. 687, 39. In ornatu tamen poetico habita effe talia, docet imitatio poetarum, etiam tragicorum, vt in illo, quod Clarke laudat, Sophocl. Antig. 325 ὁ κατθανὼν νέκυς. et apud Euripidem νέκυες Φθίμενοι. νέκυες οὐλόμενοι. νεκροὶ θανόντες. add. Brunck. ad Phoeniff. 1486.

410. πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα. fc. τοὺς νέκυας διὰ πυρός. Generalis notio eft χαρίζεσθαι, quam apponunt Schol. A. B. Euftath. Et gloffa Hefychii, πυρὸς μειλισσέμεν et altero loco μειλισσέμεναι, προςηνῆ, κεχαρισμένα ποιεῖν. Propius ad verfus fententiam Sch. br. κηδεύειν, καὶ ταφῆς μεταδιδόναι. fic quoque Euftath. et hinc H. Stephan. et al. Eft quoque in hunc fenfum Scholion fub nomine Senacherim ad h. v. ex Cod. Leid. ap. Valken. difs. de Schol. p. 132 λέγει δὲ κινδυνεύειν καὶ ταφῆς μεταδιδόναι. emenda κηδεύειν. Legitur μειλήσομεν in mf. Mori, et μειλησέμεν in Vrat. A. μελησέμεν in duobus Vindob.

411. ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις diftinguere licet poft ἴστω et poft ἐρίγδουπος; parum intereft; ad aurem tamen et verfus fectionem iucundius, Bentleio quoque probatum prius. Repetitur verfus K, 329. Verum nec hic nec Od. O, 112. 180 de interpunctione aliquid ftatui poteft.

412. τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε. praefixum Schol. br. ἀνέσχετο.

413. ἄψορρον δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν. „ quod Ἴλιον ἱρὴν feminino genere" Sch. A.

Super ἄψοῤῥον, quod eſt pro ſimplici ἄψ, multa affert Sch. B. ad h. l. lecta tamen vox erat iam Γ, 313. Δ, 152. Similia ſunt ap. Etymol. et ap. Euſtath. pluribus locis, de etymo; probabilius eſt ceteris ductam eſſe vocem ab ὅρω, κινῶ, ἄψορος, ἄψοῤῥος.

προτὶ et ποτὶ variat, vt alibi. v. ad Α, 245. ποτὶ receperat Clarke.

415. προτιδέγμενοι ὁππότ' ἂν ἔλθοι. Mutauerat ποτιδέγμενοι Clarke ſine cauſſa. ἂν ἔλθοι, non ἀνέλθοι. Homericum eſt ἐλθεῖν pro ἀνελθεῖν. Pro ἂν eſt ἄρ in Cant. Harl. Townl. Vrat. c. A. vtroque Moſc. binis Vindob. edd. Flor. Aldd. et placere poteſt per ſe; melius tamen ſeruatur verſui ſequenti. ἂν eſt a Turnebo receptum ex ed. Rom.

416. ὁ δ' ἄρ ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπε. hoc nunc non eſt ἀπηρνήσατο. ἀποειπεῖν aliquoties eſt libere edicere, vt et ἀποφάναι. Sic Ι, 309 ſqq. Ψ, 361. Od. Π, 340.

Schol. B. vſus iſtius ignarus: ἀπέειπε, ait, ἀπεδοκίμασε, καὶ ὡς ἀνωφελῆ ἀνήγγειλε, quia Achiui nuntiata haud admiſerant. Alia argutatur Euſtath.

Ceterum ἀπέειπε emendauit Turnebus ex ed. Rom. in Flor. Aldd. erat ἀπόειπε.

418. ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην. Vrat. c. a pr. m. cum vno Vindob. ἀμφότεροι, Moſc. 3. ἀμφοτέρων.

Cum ἕτεροι δὲ ſequatur, neceſſe eſt, antecedere putari ἕτεροι μὲν, vt plena oratio eſſet: ἕτεροι μὲν ὡπλίζοντο, ὥςτε νέκυας ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ ὡπλίζοντο (ἰέναι) μεθ' ὕλην pro ὡς ἄγειν ὕλην. nam ὁπλίζεσθαι μεθ' ὕλην vix graece dicitur: etſi Sch. br. μεθ' ὕλην, ἐπὶ ξύλα. et Euſtath. ὡπλίζοντο εἰς νεκύων ἀγωγὴν, ἕτεροι δὲ εἰς ὕλην. ἢ καὶ ἄλλως· νέκυάς τ' ἄγειν καὶ ξύλα. At τε quod legitur, poſt νέκυας, nihil habet, quo referatur. Arbitror τ' eſſe inſertum, a grammatico male cauente metro.

420. Vulgata erat ὤτρυνον νέκυας τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην. Memoratur in Sch. A. alia lectio: ὠτρύ-

νοντο νέκυς ἀγέμεν. Aristarchea est lectio; eaque verior, puto. Nam *festinare*, ὀτρύνεσθαι est, non ὀτρύνειν. v. c. Od. H, 222 ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθε — ὥς κε με τὸν δύςτηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης. At Ψ, 111 Agamemnon Οὐρῆας ὤτρυνε, καὶ ἀνέρας ἀξέμεν ὕλην. Si ὤτρυνον legitur, est subint. τοὺς ἄλλους, vel ἑαυτούς. νέκυς pro νέκυας etiam alibi occurrit. Od. Ω, 416 ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον. Ita vero vitio quoque grammatico occurri potest: post τε in νέκυας subiungi debebat ἕτεροί τε, non autem δὲ, cui respondet μέν. Nunc vero post νέκυς tolli quoque potest τ', quod tam molestum est, et ortum, vna cum νέκυας, ex v. 418. In Mori erat ὠτρύνοντο νέκυας. recte et hoc vt νέκυας binis moris efferatur. — Ceterum 419. 420 desunt in Townl. incuria librarii, propter verba extrema μεθ' ὕλην. — Debuit olim controversia esse super ἀναιρέσει νεκρῶν, quam Ister plus quam vna vice factam pronuntiauerat. v. Ven. A. ad Jl. K, 298.

421 sq. Ἠέλιος μὲν ἔπειτα. — Habetur hic dies pro altero post Idaei legationem. Si tamen attenta mente totum locum compares, tempora sic videbis turbari. οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισι prorsus sunt eadem cum 417 sq. τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὦκα sqq. per istum diem connehuntur ligna, vesperi corpora cremantur; et de altero die non agitur, nisi inde a vs. 433. Vt igitur res conueniat, statuendum est vss. 421 sq. de die iam adulto esse intelligendos: vel sic tempora valde coangustari bene sentiam. Vide enim, post pugnam superiore die factam, et cum die finitam (νὺξ δ' ἤδη τελέθει, 282.) epulantur Achiuorum principes excepti ab Agamemnone, et Troianorum concio habetur. Altero die orto Idaeus ad castra Achiuorum profectus, non quidem foedus pacis, inducias tamen ad mortuos sepeliendos impetrat vs. 381 sq. redit ille in vrbem et impetrata renuntiat 413 sq. accingunt se statim vtrinque ad corpora tollenda 417 et nunc 423 ἤντεον ἀλλήλοισι. Vt igitur ratio sibi constet et loci et temporis, dicendum est, vss. 421. 2. declarari

dlem iam ortum et aliquantum proiectum. Intra tam breue tempus omnia haec peragi potuisse, noli mirari in poeta; acerbior essem in scriptore.

421. Ἠέλιος — νέον προσέβαλλεν ἀρούρας. De exquisitiore hoc loquendi modo nil monent grammatici. Proprie βάλλειν ἀκτῖνας sol dicitur, vnde et βολαὶ ἀκτίνων, tum βάλλειν τι ἀκτῖσι. Od. E, 479 τοὺς — οὐδέποτ' ἠέλιος Φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλε. Similiter nunc Sol προςβάλλει ἀρούρας sc. σὺν ἀκτῖσι. Koeppen ex Apollon. I, 365 laudat: τὸν οὐκ ἐπέβαλλε θάλασσα κύμασι. In Vrat. A. προσέβαινεν male interpolatum.

Versum 421. 422 laudant Strabo lib. I, p. 4 B. vbi editur προςέβαλλεν ἀρούρας. et Aristides Quinctil. de Musica II, p. 81. tanquam exemplum epithetorum rem ipsa prosodia exprimentium; vt h. l. tarditatem Solis exorientis inter sepulturam heroum: contra Od. Γ, 1 celeritatem ortus significari ipsis numeris: ἠέλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα λίμνην.

422. ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο. ἐξ quod Sol Oceano prodit et in eo condi dicitur a poeta „Sch. A. ἀκαλαῤῥείταο, ἡσύχως καὶ πράως ῥέοντος. ἀκαλὸν γὰρ τὸ ἥσυχον λέγουσι. Ita Sch. A. Sch. br. Similia iam in Apollon. Lex. p. 81. add. Hesych. Suidas Eustath. et disertius Etymol. Eodem sensu ἀκοίμητον Oceanum dixisse Aeschylum Prom. 139 docet Schol. ad e. l. Strabo I, p. 9 ἀκαλαῤῥείτης de aestu maris accipit.

424. ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν — χαλεπὸν ἦν Vrat. b. et vn. Vindob. ex interpolat.

425. ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο iubet scribere grammaticus Ven. A. pro ἀπονίζοντες. Et hoc sequendum, pro ἀπὸ, quandoquidem hoc saepe recoquitur in aliis locis. — βρότος per Φόνος Apollon. Lex. per αἷμα Etymol. Hesych. exponunt; melius Sch. br. τὸ μετὰ ἱδρῶτος καὶ κόνεως αἷμα.

426. ἀμαξῶν. adstipulantibus Mori. Cant. recte Barnes. spiritu leni, non aspero: cum, quod etiam Eustath. aliquoties ex priscis grammaticis monuit, Ionicum fit

ἄμαξα, firmaturque id inf. per alia loca. M, 448 ἐπ' ἄμαξαν add. Σ, 487. Et X, 146 κατ' ἀμαξιτόν. vbi v. Eustath.

427. οὐδ' εἴα κλαίειν Πρίαμος μέγας. Subtiliter quaesitum est de interdicti huius caussis a Lessingio in Laocoonte, a Koeppen et Iacobs (*Biblioth. d. alten Litteratur* Vol. VIII.). Infinita coniectandi materies foret, si de singulis in Homero tam subtiliter et otiose quaerere vellemus. Potest pudor memorari, ne Troiani tanquam luctui nimium indulgentes et imbelles ab Achiuis contemnerentur. In ipsa Troianorum conditione offerunt se fere haec: festinandum ipsis erat, vt intra vrbem se reciperent ante exitum induciarum; et agebatur res ante moenia; nec ex more iusta persolui poterant sollenni ritu, sed raptim omnia erant curanda. Ergo non indulgeri poterat luctui apud rogum, vt Ω, 709 sqq. nec de solitis lamentis et sollenni planctu erat cogitandum, qualis in Hectoris funere memoratur ibid. 716. coll. 664 sq. et in Patrocli funere Il. Ψ. De his igitur sollennibus lamentis in funere, cuiusmodi exempla in barbarorum moribus frequenter commemorantur, necesse est hoc accipias quod Priamus dicitur vetuisse κλαίειν. οἱ δὲ σιωπῇ. Sch. Ven. A. ἐν ἄλλῳ „ ἀλλὰ σιωπῇ. "

428. νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον. πυρκαϊῆς, quod legimus, est Aristarcheum, docente Veneto A. Erat alia lectio Zenodotea, πυρκαϊῇ, eodem grammatico iudice elegantior (vt pendeat casus ab ἐπὶ in verbo ἐπενήνεον) ὡς τὸ ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν Ψ, 165. quod tamen parum accommodatum ad rem. Tertia acceptio est in Schol. br. tertio casu plur. πυρκαϊῆς, πυραῖς. Etiam hoc bene. Monet Sch. A. legi quoque ἐπινήνεον καί ἐστιν Ἰακόν. augmento scilicet omisso. Ductum est ἐπινηνέω a νηνέω pro νέω, quod aliquoties in Homero et Herodoto occurrit. ἐπινήεον, quod non minus Homericum esset, nusquam lectum vidi, a νηέω. vt Ψ, 139 νήεον ὕλην. At ἐπενήνεον, ἐσώρευον etiam in Apollon. Lex. occurrit, et in Hesych. et Etymol.

429. ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρὴν. ⊱ „quod cremabantur cadauera“ Sch. A. Videtur inter veteres hac de re dubitatum esse. „et quod ἡ Ἴλιος est“ „γρ. ἐν δὲ πυρῇ“ Barnes. Iterum quoque προτὶ et ποτὶ variat.

In Vrat. b. aberant tres versus 429—431 oscitantia librarii, propter eundem versus exitum in κῆρ.

433. ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ, ⊱ „quod semel h. l. voce ἀμφιλύκη vsus est“ Sch. A. Vtitur voce quoque Apollon. II, 673 vbi cf. Schol. Esse τὸ λυκόφως, diluculum, omnes tradunt certatim, ἀπὸ τοῦ λύκη, seu λύγη, σκοτία, princeps Apollon. Lex. cum Hesych. Etymol. ex Oro. Schol. ad h. l. Eustath. Etiam Pollux I, f. 70. ὑπὸ τὸ λυκηγενές, ὅπερ Ὅμηρος ἀμφιλύκην καλεῖ. Sunt qui argutantur ducendo a λύκος, lupus, qui Solis symbolum suisse traditur: quod memorant Aelian. H. An. X, 26 et Macrob. I, 17. qui plura cumulant, laudati iam a Clarkio. Adde Apostol. Prouerb. XII, 21.

In Sch. B. insertum longum Scholion super ἠώς, quod Porphyrii esse, intelligo. cf. Schol. ad Θ, 1. Nunc quoque in Excerptis Leid. nomen adscriptum video.

434. τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρήν. Barocc. Mori. vn. Vindob. τῆμος δ' ἀμφὶ π.

435. τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν — de versf. his v. sup. ad vs. 336 sq. ἐξαγαγόντες etiam hic reddunt προελθόντες: de hoc v. ibid.

436. ἄκριτον (τύμβον) ἐκ πεδίου. ⊱ „quod πολυάνδριον hic tumulus est; quomodo igitur, pergit Sch. A. ossa reportassent?“ Respiciunt haec sup. vss. 333. 4. 5. vbi v. Obss. ἐκ πεδίου Schol. A. monet etiam ad h. v. Aristophaneam lectionem esse ἐν πεδίῳ et περὶ δ' αὐτόν. Etiam Harlei. περί, superscr. ποτί. De his v. sup. ad 337. vbi quoque v. de vss. sqq. 437—440.

437. προτὶ δ' αὐτὸν (τὸν τύμβον) τεῖχος ἔδειμαν, πύργους θ' ὑψηλούς. Abest post πύργους copula θ' in codd. Cant. Vrat. c. in vtroque Mosc. et quatuor Vin-

dob. in Vrat. c. erat ϑ' erasum. abest porro a Lips. et Veneto, etiam ab edd. non modo Flor. Ald. 1. et Turn. sed ab omnibus, excepta Rom. e qua ϑ' recepit H. Stephanus. Eiectum ibat τὸ ϑ' Ernesti; et possunt apposita plura cumulari; nec minus tamen copula potuit excidere, quae per se huic loco valde accommodata est τεῖχος πύργους τε. Enimuero ex meo iudicio antiquum carmen finitum erat cum vs. 436. et attexti sunt serius vss. 437—441 ex superioribus 338 sqq.

εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν. vt vs. 338. Barnes edidit αὐτῶν forte ex Cantabr. et Oxon.

438. πύλας εὖ ἀραρυίας. pro εὖ etiam hic lectum esse ἐπτ' Eustath. tradit. v. sup. ad 339.

439. ἱππηλασίη ὁδὸς. „γρ. ἱππηλασίης" Barnes. v. ad 340.

440. ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν. Cant. ἐν αὐτῷ.

441. ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν. De σκόλοψι multa habentur apud Eustath. Sunt ii valli fossae lateri impacti. Quaeri enim potest, fuerintne valli in fossae fundo, an in ora fossae superiore, an interiore fixi. Videtur ex loco M, 54 constitui posse, in ora fossae summa exterius impactos σκόλοπας fuisse: κρημνοί, ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν ὀξέσιν ἀρήρει. Ergo ibid. vs. 63 ἐν αὐτῇ est ἐπ' αὐτῇ. et h. l. ἐν δὲ eodem modo erit accipiendum, Cant. περὶ δὲ cum vno Vindob. nec hoc male. Est tamen ἐν δὲ etiam inf. I, vbi vs. 350 ex h. l. vs. 441 est translatus.

443 vsque ad 464 — ἀϑετοῦνται στίχοι κβ'. igitur in Ven. singulis versibus appositi sunt obeli. Incurrit quoque in oculos, insertos esse vss. hos XXII. vt iis responderent vss. pr. Il. M. vbi de euertendo vallo inter deos agitur. Hoc enim omnino declaratum dabitur in locis Iliadis singulis: in deorum ministerio inprimis conspicuam esse operam non vnius, sed plurium, qui, vt perpetuum et constantem rerum ordinem in deorum interuentu inferrent, allaborarunt. Ἀϑέτησιν istam, quam Sch. A. ad Φ, 446 etiam respicit, non famae acceptae

aut fidei narrantium inniti, sed iudicii grammatici esse fructum, colligo e Sch. B. ad v. 452. καθόλου δὲ τὴν τῶν θεῶν ἀγοράν ἠθέτουν οἱ περὶ Ζηνόδοτον καὶ Ἀριστοφάνη καὶ αὐτὸς Ζηνόδοτος" fuit puto καὶ αὐτὸς Ἀρίσταρχος.

De consilio huius loci inserti ita argutantur grammatici in Schol. B. ne proderetur huius commenti de vallo castrorum vanitas, cum nulla talis valli vestigia ad Troiam extarent, poetam probabilem rationem interposuisse, quomodo dei alicuius opera illud iterum destructum sit. Meliorem rationem a me appositam esse in nota; vide, an recte censeam. In admiratione valli, tanquam rei nouae et insolitae, versatur episodii summa; et ad hanc admirationem inuidentia; ex simplici sententia ortam: vallum fuisse tantae mirationi, quantae ipse murus Ilii, a diis factus. Ceterum animo dimittendum non est, ex Homeri fide vallum et fossam rem omnino fuisse nouam et nondum visam. Thucydides quidem de hoc vallo ita memorat, lib. I, 11. vt iam sub primos belli annos extructum illud fuisse censere videatur: aliter tamen de his statuere poterat vt historicus qui eo loco de male prouiso in exercitu Achiuorum victu et commeatu agat: ἐπειδὴ δὲ ἀφικόμενοι μάχῃ ἐκράτησαν, (δῆλον δὲ, τὸ γὰρ ἔρυμα τῷ στρατοπέδῳ οὐκ ἂν ἐτειχίσαντο) φαίνονται οὐδ' ἐνταῦθα πάσῃ τῇ δυνάμει χρησάμενοι, ἀλλ' sqq. ratio iudicii in parenthesi est praemissa. Solita licentia fingendi Ouidius antiquius castrorum vallum in pugna Cygni cum Achille memorat Met. XII, 149 et parum curiose Epitome Iliadis de huius diei actis agens: v. 651 *Tum renouant fossas et vallum robore cingunt:* vbi *robore* σκόλοπας in fossis declarare videtur; aliis in locis, portae valuas.

444. θηεῦντο μέγα ἔργον. ἐθαύμαζον. v. de hac voce ad X, 370. Ω, 418.

446. ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. argutantur veteres in epitheto, quod ad σφαιροειδὲς σχῆμα terrae referre malunt;

v. ad Ξ, 200. Heracl. Alleg. Hom. c. 47. Eustath. ad h. v. ἀπείρων γῆ est simpl. immensa, magna, lata.

Ceterum similis est altercatio Neptunum inter et Iovem Odyss. N, 125 sqq. quae cum h. l. 446 sq. 454 sq. comparari potest.

447. ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει. ἔτ „quod ἀθανάτοισι dictum pro ἡμῖν." Sch. A. ἐνίψει redditur a Ven. vtroque et Lipf. Sch. ἄρα ἔτι τις τῶν ἀνθρώπων κοινώσηται διὰ τῶν θυσιῶν ἃ βούληται, τοῖς θεοῖς. Est adeo ἐνίπτειν θεοῖς, ad deos referre, eos consulere, opem et auxilium expetere. ἐνίπτειν, quod alibi est obiurgare, minari, cf. O, 546. nunc est simpliciter εἰπεῖν, ἐρεῖν, λέγειν. Sic et Sch. br. Hesych. ἐνίψει. ἕξει (Bentl. em. ψέξει) ἐπιπλήξει. καὶ, ἐρεῖ. Paria sunt in Etymol. in ἐνίψει. Fieri autem illud „referre ad deos" sacro facto, intelligitur ex vs. 450 οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας. Adde τὰς μαντείας, cum Eustathio. ἐνίπτειν per ἀνακοινοῦσθαι reddit quoque Schol. B. ἀνακοινώσεται διὰ θυσιῶν συνεργοὺς αὐτοὺς θέλων λαλεῖν (leg. λαβεῖν.) Fuisse qui haererent in hoc versu, et ἐνίψει perincommode exponerent κακολογήσει, disco ex Eustath. p. 690, 32. Leniorem verborum iuncturam inferre volebat Bentl. refingendo: ὅς κεν ἔτ' — ἐνίσποι. vt Ξ, 107 νῦν δ' εἴη, ὃς τῆς δέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι.

νόον καὶ μῆτιν, τὸ ἁπλῶς νόημα, καὶ ἐνθύμησιν, ὃ πληροφορεῖται διὰ μαντικῆς ἢ θυτικῆς ἐξ ἐρωτήσεως — μῆτιν δὲ, τὸ βουλευθὲν πρῶτα, εἶτα καὶ ἐρωτηθέν. Eustath.

448. οὐχ ὁράᾳς, ὅ τε δ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
449 τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ. Legebatur: οὐχ ὁράᾳς δ', ὅτι αὖτε, hiatu ingrato; quem intulerat Turnebus, vitio forte operarum, per H. Stephanum propagato; nam edd. antiquiores cum codd. legunt οὐχ ὁράᾳς ὅτι δ' αὖτε. At ὅτε δ' αὖτε est in Townl. Lipf. Ven. In msf. Lipf. erat interpunctio: ἐνίψει, οὐχ ὁράᾳς; ὅτε δ' αὖτε. quam haud dubie veram esse censebat Ernesti. οὐχ ὁράᾳς, inquit, solet interrogatiue et nude poni et in parenthesi. Vellem equidem, posterioris vsus exempla ap-

posuisset! quoties enim in Homero occurrit, est: οὐχ ὁράᾳς, οἷον. et Od. P, 545 οὐχ ὁράᾳς ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε; Neque apud alios, nec apud Euripidem, interpositum in medio vidi οὐχ ὁράᾳς, vt nec apud Romanos; sed vbique adiectum, *nonne vides, quod*, vel *vt.* vt in ipso Horatio: *nonne vides, vt nudum remigio latus?* et Virgilius in Georgicis, *nonne vides croceos vt Tmolus odores?* vno loco omissum est Ge. III, 103 *nonne vides, cum* — Hactenus, οὐχ ὁράᾳς ὅτι δ' αὖτε erit praeferendum. Apparet tamen etiam ὅτε bene locum tueri: modo recte acceperis ὅ τε, vt sit οὐχ ὁράᾳς τὸ τεῖχος, ὅ τε (pro ὅ) ἐτειχίσαντο. vt mox 452 τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὅ τ' ἐγὼ sq. pro ὅ. Durior autem illa interpositio τῆς, δὲ, haud raro occurrit; sic Θ, 139 Τυδείδη ἄγε δ' αὖτε. αὖτε Clarke reddit: „rursum, post nostrum illud dirutum" atqui murus Troiae nondum erat dirutus. sed simpliciter: aliud vallum post nostrum illud.

449. νεῶν ὕπερ. reddunt Schol. ὑπεράνω. Apollon. Lex. ἄνω τῶν νεῶν, versu hoc adscripto, p. 470. Hesych. in νεῶν ὕπερ. ἤτοι πρὸ τῶν νεῶν. ἢ ὑπὲρ τῆς τῶν νεῶν σωτηρίας. posterius hoc perperam. Inf. M, 4. 5. τεῖχος ὕπερθεν, εὐρὺ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ.

ἐτειχίσαντο, cum prosodiae vitio, codd. et edd. ante Barnes. τεῖχος ἐτεκτήναντο νεῶν ὕπερ legitur in versu ab Hesych. adscripto l. c.

450. οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας. pro quocunque sacrificio dictum et h. l. v. ad A, 65. Sacro autem facto consulebantur dii: οἱ γὰρ θύοντες εἴσονται παρὰ θεῶν, εἰ δεῖ ἔργοις ἐγχειρεῖν, ἢ οὔ. cf. Pindari locum Ol. VIII. pr. Duxit hinc suum Virgilius: *et quisquam numen Iunonis adoret Praeterea, aut supplex aris imponat honorem?*

451. τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς. Aristarchea lectio fuit ὅσην, hic et vs. 458. ἐφ' ὅσην γαῖαν, χώραν. teste Schol. A. nam in codd. non occurrit; et potuit tantum in Commentariis Aristarchi occurrere. Ita saltem τ' melius aberat. Vulgata lectio, quam etiam

Ven. B. agnoscebat, est Zenodotea, hoc est, ab eo profecta et seruata in libris. nec est quod in ea displiceat.

Creditum est ex h. l. ductum esse Herodoti illud VIII, 23 ἅμα ἡλίῳ σκιδναμένῳ ap. Eustath.

τοῦ δή τοι etiam h. l. vn. Vindob.

452. τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὃ τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων — Rem v. inf. Φ, 441 sq. vbi quod nunc Phoebo communicat, sibi soli tribuit: ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν καὶ τεῖχος ἔδειμα sqq. Totus autem mythus caussas habet ex antiquo sermone: muri Ilii, vtpote mirabiles pro illa aetate, erant deorum opus: et quidem Neptuni et Apollinis, tanquam deorum tutelarium; eductus murus Laomedontis aetate, itaque ei ἐθήτευσαν. cf. Apollod. II, 5, 9.

τὸ ἐγὼ sine τ' Aristarchus: hiatus parum curans. In nonnullis Commentariis legi ait Sch. A. τὸ δ' ἐγὼ — non male; pro τοῦτο δὲ, hunc tamen murum. Venetus habet τό τ' ἐγώ. et vn. Vindob. τότ' ἐγώ.

453. ἥρῳ Λαομέδοντι ⊱ „quod ἥρῳ pro ἥρωι. vt et in Odyssea." respicit, puto Sch. A. (quod et in Suida ἥρως legitur) Od. Θ, 483 vbi lectum ἥρῳ Δημοδόκῳ, non ἥρωι. Hoc tamen scribitur in Cant. Barocc.

Ad seqq. vsque ad 465 nihil notatum est a Schol. A. an quia ἀθετοῦνται versus?

ἀθλήσαντε. ἀθλήσαντες, Barocc. Mori. Vrat. b. duo Vindob.

454. τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας. Apollon. Lex. p. 520 adscripto hoc versu, οἷον μετεωρίσας τὴν ψυχήν. num: ducto alte spiritu? an animo valde commoto? De voce v. ad A, 517.

455. οἷον ἔειπες. „γρ. ἔειπας." Barnes. Sic saltem aliis locis. v. ad A, 106 et h. l. tres Vindob.

456. ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα. iungenda ἄλλος τις θεῶν δείσειέ κεν. δείσειεν ἄν. Miror Clarkium, contendentem κεν habere vim τοῦ, sane. ἄλλος κέν τοι Vrat. A.

457. ὃς σέο πολλὸν ἀφαυρότερος. de voce v. ad vs. 235.

458. σοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται, ὅσην τ' ἐπικίδναται ἠώς. Vrat. b. et A. Mosc. vterque σὸν δήτοι. At Barnes: „γρ. σοὶ δ' ἤτοι et σοὶ δήτοι."

ὅσην τ' iterum ex Veneto. v. ad 451.

459. ἄγρει μὰν, Mosc. 3. μέν. Rem expositam videbis M, 17 sq. Quae a Wood alia affingente disputata sunt, cum aliis aliorum, vide apposita a Koeppenio. add. Lechevalerii Troadem c. 10. (p. 111 sqq.)

460. οἴχωνται, Mori. Barocc. Townl. Vrat. A. vn. Vindob. οἴχονται, vitiose post ὅτ' ἄν.

461. εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι. Mori. Lips. vn. Vindob. καταχεῦσαι. vn. Vindob. κατάχευε, et alter κατέχευε.

463. ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν. ἀμαλδύνηται, ἀφανίζηται. Ap. Apollon. Lex. ἀμαλδῦναι, (quod inf. M, 18) ἀφανίσαι. quod repetunt Hesych. Etymol. a μαλός· μαλερὸν πῦρ. Diserte agit de hac voce Eustath. p. 691, 46. Refertur quoque inter glossas Hippocrateas a Galeno.

465. δύσετο δ' ἠέλιος „quod δύσετο nonnulli notant dictum pro ἐδύετο." Scilicet ab altera forma δύσομαι. v. ad B, 35. Male δύσσετο ed. Rom. c. Eustath. δύσσατο Vindob.

δύσετό τ' ed. Rom. Lips. Ven.

466. βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας. Sch. A. βουφονεῖν notat non esse θύειν τοῖς θεοῖς. absonum enim esset φόνον de sacro dicere; sed est, mactare ad epularum vsum. Sch. A. B. Atqui fuit Atheniensium festum τὰ Βουφόνια. Et altera ex parte ἱερεύειν dicitur de mactatione ad epulas habendas.

467. νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν οἶνον ἄγοντες. Laudatur versus ab Athenaeo I, p. 31. vbi de vinis Thraciae agit. Meministi vinum Maroneum ex Odyssea et Aeneide.

παρέστασαν ϝοινον. est apertum vitium metricum. quis non videat fuisse παρέσταν οἶνον ἄγοντες. Monuerat iam Bentl. et legitur quoque in vno Vindob.

Dixi in Nota, plura in his verss. notanda esse ex vita priscorum hominum cognitu et iucunda et vtilia. Videmus genus mercatus, cum vina, quorum iam tum fuere μέτρα inuenta, ad exercitum Achiuorum nauibus advehantur; mercatum fieri permutatione eorum, quae in praedae parte cuique obtigerant; sunt in his aes, ferrum, coria et ipsi boues (pars τῆς λείας praecipua cum captivis) tum mancipia, seu capti in seruitutem venditi. Porro apparet Lemnon insulam ista aetate vinis fertilem fuisse; etsi claritas aliqua praecipua vini Lemnii inde necessario non cogitur; potuerunt quoque vina e Thracia, vitium cultu diuite, in Lemnum adducta esse. Infra I, 72 naues dicuntur quotidie vinum ex Thracia aduehere. In inconstantia quidem rerum humanarum memorari quoque potest vini bonitas: vinum tamen Lemnium nullum vnquam nomen habuit; etsi vites in insula adhuc feruntur: teste Pocock Obss. Vol. II. P. II. p. 22.

468. 9. Enneus, Iasonis f. ex Hypsipyle in animum reuocat Argonautarum appulsum ad Lemnum: quem mythum Homero ignotum non fuisse vel hinc apparet. Multo magis aduertendus est animus ad temporum ordinem, qui ex h. l. colligi potest: si Iasonis et Hypsipyles f. Troianis temporibus vixit, Argonautarum expeditio non nisi aetatem antecedere debuit: id quod valde turbat calculos. De illo appulsu v. Apollon. I, 853. Apollod. I, 9, 17 et ib. Not. porro Sch. br. ad h. l. et Schol. A. qui ad Asclepiadem ἐν τοῖς τραγῳδουμένοις prouocat; quem librum si haberemus superstitem multis in mythis coniectura parum indigeremus. Attigerant ista Tragici in Hypsipyle: quo nomine Euripidis quoque fabula extitit.

470. Ἀτρείδῃσ' et Ἀτρείδῃς vt Cant. nil refert.

471. μέθυ, χίλια μέτρα. incertum num ea, quae solis Atridis fuerant allata, an omnino, quotquot Lemno erant missa Achiuis; ita interpungendum esset aliter. Sed prius probabilius ex verbis. μέθυ antiquum pro οἶνος. hoc versu apposito docet Suidas.

472. ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο. peccat in digamma αρ ϝοινίζοντο. Expedita tamen res est, fuisse ἔνθ' ἄρα ϝοινίζοντο: quod et Bentl. adscripserat, melius quam ενθεν ϝοινίζοντο. Inf. Θ, 506 οἶνον μελίφρονα οἰνίζεσθε. Est enim οἰνίζεσθαι, ὡς ὑδρεύεσθαι. — οἰνίζεται ὁ οἶνον ποριζόμενος, vt ait Eustath. οἶνον ὠνοῦντο Schol. br.

473. ἄλλοι μὲν χαλκῷ. „quod permutatione non aere emebant" Sch. A. Versus est ap. Apollon. de Syntaxi p. 45, 17.

474. ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσι. „quod ῥινοῖς pro βύρσαις dictum," Sch. A. de coriis detractis. „αὐταῖς δὲ βουσίν· pro ζώσαις." legerat αὐτῇσι βόεσσι. et „quod αἱ βόες, περὶ πλήθους θρεμμάτων κατὰ τὸ θηλυκόν." Similia Schol. Lips. ap. Bentl. et Eustath. οἱ δὲ παλαιοί φασι καί, ὅτι τὰ τῶν θρεμμάτων πλήθη κατὰ θηλυκὸν προφέρονται· αἱ ὄϊς, αἱ βόες, αἱ ἵπποι, αἱ κάμηλοι, αἱ ἡμίονοι.

Docent haec αὐτῇσι fuisse lectum; idque exhibet Venetus et vnus e Vindob. adde his Sch. br. et cum Eustathio ed. Rom. Dan. Heinsium ad Silium XV, 259 sic edi voluisse notat Ernesti. Non intercedam, quo minus fiat; verum obseruatio de grege per femininum αἱ βόες declarari solito, aliena est ab hoc loco: non enim de totis gregibus agitur, sed omnino de pecoribus: apposita sunt coria et ipsi boues. Constanter quoque editur et legitur αὐτοῖσι, etiam ap. Maxim. Tyr. diss. XXXIX, p. 237.

ἄλλοι δὲ ῥινοῖς. Male δ' ἐν interponunt Mori. Barocc.

475. ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι. τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν. — „ἀθετεῖται versus; quod recentior vox est Homero ἀνδράποδον· (hic ἀνδράποδος esse debuit) nec apud eos, qui in Homerum commentati sunt, notatur; offendit quoque repetitio ingrata τοῦ, ἄλλοι." Sch. A. Qui reprobarent versum, h. e. pro insititio haberent, fuerunt Zenodotus et Aristophanes, vt disco ex Eustath. p. 691, 20. Fuere igitur illi seueriores nunc Aristarcho. Tollendum versum

esse, et Bentleius censebat, et censebunt facile alii omnes. Pollux lib. IX, 73 locum recitans de permutatione mercium, subsistit in vs. 472. 3. 4.

ἀνδραπόδοισι fuit in Aristarcheis. Sch. A. Laudat quoque ἀνδραπόδοις Etymol. in ἀρνύμενος, ἀντικαταλλασσόμενος.

δαῖτα θάλειαν, exponunt grammatici θάλλουσαν τοῖς ἀγαθοῖς· sic Schol. br. Etymol. Apparet a θάλλω, ductum esse τὸ θάλος, vnde θαλερὸς et θάλειος, θάλεια, etiam θάλιος, vnde θαλίη. vt Il. I, 143 ὅς μοι τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ. Exponitur εὐωχία, vt et a Suida, (alia inepte ap. eund. in μέθη) subintell. vbique δαῖς, quod ex h. l. patet. Ergo θάλεια δαῖς, opipara, pinguis; vt de adipe θαλερῇ ἀλοιφῇ, vnguentum, et θαλερῶ μηρῶ. Apud Apollon. Lex. est: θαλείη, εὐθηνία. μεταφράζεται ἀπὸ τῶν καρπῶν. vbi apparet θαλίῃ fuisse scriptum.

476. παννύχιοι μὲν ἔπειτα. pro μὲν est τὴν in Ald. sec. operarum vitio; repetunt tamen aliae hinc expressae.

477. δαίνυντο. Ven. vitiose δαίνοντο.

478. παννύχιος δέ σφι κακὰ μήδετο μητίετα Ζεὺς σμερδαλέα κτυπέων. Iouem tonantem auspicia mittere et magnarum rerum expectationem facere bene nouimus; at h. l. Iupiter tonans *mala* portendit Troianis; per se tamen fulmina malum portendere haud memini creditum haberi: nisi aliud quid accessisset. etsi ipsa res ita fert, vt, inprimis religione tacti animi, audito tonitru perterriti placent Iouem tonantem libatione facta. Cur tamen Troiani potius quam Achiui prodigium ad se spectare putauerint, caussam non reperio. Bene meminerat Koeppen loci apud Herodotum VII, 42 quo Xerxis copiae ad Idam castra metatae ingenti tempestate oppressae fulminibus et tonitrubus consternantur. Procellarum et fulgurum terrores frequentes istis locis incidere solere, ipsa locorum natura persuadet; eaque facile adducere potuit vt Iouis sedem in Ida constitutam esse vellent; quemadmodum in simili tractu inter Olympum et mare sedes diis assignata est in Olympo; omni-

noque nullum numen potentius ad hominum animos esse potuit quam Iouis Tonantis. Ad 481 v. similem locum in Xenophont. Hellen. IV, 7, 4.

479. τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἥρει. χλωρὸν δέος hinc notat Schol. Apoll. III, 120 vt illustret μάργος ἔρως, ὁ μαργαίνειν ποιῶν. et sic alia: Vsus hic epithetorum saepe a philologicis est illustratus. χλωρὸν δέος est ὠχροποιόν. vt gl. Mosc. 1. quod fuit puto in Sch. br. non χλωροποιόν. sic sup. Z, 132 μαινόμενος Διόνυσος accipiebatur.

481. οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πιέειν, πρὶν λεῖψαι. Pro hoc, pari iure ac vi, πιέμεναι, πρὶν λεῖψαι Aristarchus legebat.

482. κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. (⟜) κοιμήσαντο. ἀνεκλίνθησαν. quod poeta distinguit τὸ κοιμηθῆναι (*dormitum se conferre*) καὶ τὸ ὑπνῶσαι. Spectat hoc proprie ad versum in Odyss. (Od. Υ, 4) Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι; sequitur enim κεῖτ' ἐγρηγορόων. Vt κοιμᾶσθαι, ita dici quoque καθεύδειν simpliciter pro ἀνακλινθῆναι notat insuper Eusath.

Porro: „Zenodotus hunc vltimum et sequentis rhapsodiae versum primum (ad quem vide) sustulerat" (ἥρηκε legendum pro εἴρηκε στίχον). Puto inique hoc dictum; Zenodotus in suis exemplaribus temporis notationem non repererat; forte non nisi ab vno et altero rhapsodo insertam.

ὕπνου δῶρον περιφραστικῶς pro ὕπνος iam ap. Apollon. h. v. est notatum. Acute Koeppen monet, Δήμητρος δῶρον, Διονύσου δῶρον, sic et Ὕπνου δῶρον h. l. dictum videri. Desinunt in similem versum Il. I. et Od. Π.

EXCVRSVS AD LIBRVM VII

EXCVRSVS I

ad H, 336 sq. 430 sqq.

de castrametatione et de castrorum munitione per Achiuos facta. *)

Prima tacticae et metationis castrorum elementa in Homero reperiri, ab antiquitate traditum, nec iniuria; si, quidem, quicquid in vtraque arte a summis ingeniis elaboratum et consummatum est, a paruis et simplicibus profectum est principiis, quae in Homero vtique deprehendere licet. Itaque, cum *omnis tacticae* initia haec sint, vt corpora mobilia, certis viribus praedita, ad certam rationem descripta moueantur, certo in spatio et certa directione, certoque ordine, hoc est concinne et composite, adeoque cum facilitate et agilitate, in quascunque partes, idque cum quam maxima impulsionis vi et impetu: licet sane harum rerum semina reperire in Homero, eaque magna cum simplicitate non minus quam cum auctoritate praecipientis sparsa. In *castris* autem *metandis* cum quaeratur omnino id, vt illa corpora mobilia partim locorum natura, partim operibus ad certam rationem factis, aduersus hostis subeuntis impetum se tutari, eiusque vim quam diutissime propulsare pos-

* Lineas huius Excursus duxeram in Commentatione inserta Commentationum Soc. R. Scient. Gotting. Vol. VI. ad ann. 1783.

ſint, artis huius prima initia non minus in Homero occurrunt. Manifeſtum ſit, poetam haec inuenta popularibus ſuis vindicare tanquam primis auctoribus; narrat enim illa tanquam tum primum animaduerſa ab eo, qui ſapientia et auctoritate omnes anteibat Achiuos, Neſtore. Cum autem omnis rei gerendae tanquam fundus ſit ordo et ratio, qua ea componitur et regitur; haud dubie is, qui primus vidit copias ad certam rationem eſſe deſcribendas, disponendas, collocandas, hoc eſt *aciem* eſſe *ratione certa inſtruendam*, artis belli gerendi pugnaeque faciendae elementa inueniſſe aut monſtraſſe dicendus eſt. Cum autem ea in re multa in comparationem venirent, quae nondum ad idem conſilium parata et inſtructa eſſent, *hominum corpora et ingenia, armorum genera, locorum naturae*: mirari non licet, ſi nec ab ipſis Achiuis Neſtoris iuſſu et auctoritate ſubito omnem belli pugnaeque faciendae rationem mutatam eſſe videmus.

[3] Nouem annos in bello cum Troianis gerendo fuiſſe exactos ante res in Iliade narratas, ex ipſo carmine intelligitur (lib. II, 328). Quae vero res quaue ratione et fortuna per annos hos geſtae fuerint, poeta nusquam diſerte expoſuit; nonnulla tantum paſſim attigit; quae *Anteiliaca* appellare placet potius, quam *Antehomerica*. Monitum autem ſuperiore Excurſu de Acie Homerica, ad lib. IV. debere hoc conſtitutum eſſe iam a principio, ex ipſa rerum natura et ex ipſa Ariſtotelis auctoritate: *de iis in poeta quaeri nec poſſe nec debere*, quae *extra carmen* (ἔξω τοῦ ἔπους) ſunt. Quicquid itaque in his occurrat, quod mirationem faciat, ad poetam non ſpectare. Itaque neque aegre feras, ex eo decerni non poſſe, quo anno, et an nuper demum, obſideri Troia coeperit; fuiſſe iam ante Iliadem praelia facta, colligas ex tela Helenae III, 126 quorum aduerſo euentu in vrbem ſe recipere et ſe muris tutari forte coacti ſunt Troiani. Achiuos, inprimis Achille duce, vicina loca et inſulas eſſe depopulatos ex Homero ipſo IX, 328 ſq.

(Od. III, 105) conſtat; Achillem ex agro Priami filium, Lycaonem captum abduxiſſe audimus XXI, 55 ſq. non tamen additum, quo loco ille ager fuerit; longe autem ab vrbe alia eius praedia et armenta abſuere; tentatum quoque iam ſuperiore tempore an vrbs, eſcenſis muris, capi poſſet; (VI, 433) ſi modo locus fidem certam habet, incluſos vrbe Troianos abſumſiſſe opes congeſtas; (XVIII, 287 ſq.) adde loca lib. III, 126—8. item XX, 90 ſq. XXI, 35 ſq. Sunt alia in Odyſſea, vt de inſidiis ſub vrbis moenia inſtructis XIV, 469 ſq. at ignoramus, an nono demum anno inter Rhoeteum et Sigeum claſſem appulerint et eſcenſione facta, ſubductis nauibus, caſtris eum locum deſignauerint Achiui, in quo eos in Iliade appulſos eſſe videmus. Si nuper demum littus inſederant; multis difficultatibus carebimus; ita enim nec vernam nec hibernam amnium eluuiem experti erant. Verum, vt dixi, ad ipſum poetam haec non ſpectant, multo minus, ſi poetae omnem fidem elenes et inde colligas, commentitia eſſe omnia, quae ab eo narrata ſint; ſed ſpectant ea ad belli Troiani hiſtoriam, quam poeta nec voluit exponere, nec debuit; aliunde autem iſta diſci nequeunt, adeoque nec vera ratio, qua haec geſta fuerint, ſeiunctis et abſterſis iis, quae poetica et mythica elocutio narratioque alleuit; quandoquidem in neutram partem vlla antiqua fama certior hiſce de rebus ad poſteritatem eſt propagata; niſi cyclicos, hoc eſt ea, quae ex iis enotata et memorata ſunt, ſequi placet; quibus vtique talis fama innoteſcere potuit; per Tragicos autem et lyricos, aliosque poetas, aut ſeriores, qui ex iis ſua hauſerunt, quia narratione variata, conſiliis ſuis variis ac diuerſis inſeruierunt, nihil conſtituere licet.

Quando igitur, et, num nono demum anno, claſſis Achiuorum ad hoc littus, in quo Homerus res conſtituit, appulerit, et in littus naues ſubductae fuerint, quae forma loci, quantum ſpatium fuerit, quod et naues et copiae occuparent, poeta nusquam ſatis diſerte appoſuit, liberumque ita reliquit, ex dictis colligere, quantum

quisque illud esse putare vellet. Subductas in terram narrat naues, et quidem satis alte, vt plures essent earum ordines; atque in eo acquiescere satius est. Sunt tamen duo loca, XIV, 30—36. et XV, 653. 4. e quibus statuitur, tam alte in terram esse subductas naues, quia littoris angustia *inter duo promontoria* vetaret ordines late explicare. Illa tamen loca, valde vereor, ne a rhapsodis serioribus inserta sint, et iusta interpretatione ne ista quidem, quae apposui, inde conficias; sed est omnino declaratio littoris, cuius os, h. e. ora, (στόμα μακρὸν, simpliciter, *littoris ora*) intra duo promontoria pertinebat (hic est sensus verborum ὅσον συνεέργαθεν ἄκραι XIV, 36). Potuere itaque aliae esse caussae, quae iuberent naues per plures ordines disponere, ita vt αἰγιαλὸς, εὐρύς περ ἐών, tamen naues haud caperet vno ordine positas. Certe interuallum ab vno cornu castrorum ad alterum non nimis magnum fuisse arguunt nonnulla, quae sigillatim memorantur; v. c. quod Achilles, qui dextra tenebat, audit Hectorem vociferantem ad sinistram: XVI, 77. Rectane, an curua fuerit ora maris, et quam longo ab ea spatio abfuerit vallum castris praetentum, nemo dixerit; nam serioris commenti res est, quod ad V. stadia vallum a mari abfuisse tradiderat Aristarchus: ap. Eustath. ad XXIII, 358.

Quae copiarum in ipsis castris dispositio ac descriptio fuerit, definire non minoris difficultatis est, neque video quicquam esse, quod satis tutum ad pronuntiandum habeam. Cum naues aliae post alias subductae pluribus ordinibus starent, (προκρόσσαι, vt gradus in scala lib. XIV, 35.) copiae ad suas quaeque naues loca sortitae esse videntur, vicinai maris aliae, aliae a mari remotiora. Multis tentatis, quas copias in primo, altero ac tertio ordine locarem, nusquam vidi esse fundum satis firmum ad aliquid pro certo statuendum, siue ad discursum Agamemnonis per ordines lib. IV. siue ad ipsum nauium recensum lib. II. loca assignare vellem, ita vt ii, qui primi in eo memorati sunt, primi

quoque appulerint et primos inde a laeua ordines tenuerint; siue loca in vallo tuendo assignata pro norma haberi posse statuerem (quod sequi video Lenzium p. 190 — 198), satis est, nonnulla rerum capita, quae poeta diserte memorauit, tenere, tanquam rerum cardines, quibus vtaris; reliqua audientium quemque pro phantasiae suae seu ingenii iudiciiue modulo constituere, liberum esto. In dextro cornu Achillem tetendisse, laeuas partes Aiacem tenuisse satis constat, vel ex Il. XI, 7, 8. etsi quanto interuallo iste a Sigeo, hic a Rhoeteo absuerit haud liqueat. Constat quoque Achillis stationem ipsum mare attigisse; videtur hoc idem de Aiace pronuntiari posse ex lib. XIII, 681 sq. etsi θῖν' ἐφ' ἁλὸς argumento vix esse potest, quoniam illud aliis quoque locis latiore sensu ponitur, saltem Aiacem non in vltimis, sed in primis ordinibus, ad ipsum vallum, stationem habuisse, multis locis apparet. Est quoque lib. XIII, 675. 681 sqq. enumeratio nauium, quae in sinistra castrorum parte stabant; sunt eae Aiacis et Protesilai, tum Boeotorum, Ionum, Locrorum, Phthiorum, Epeorum; num autem poeta accurate locorum ordinem in nominibus sequutus sit, nolim affirmare. Omissi quoque Cretenses, qui lib. X, 113. cum Aiacis classe longissime, ἑκαστάτω, stabant. Et de totius loci auctoritate dubitari, iam ante monui. Agamemnon autem vix extrema ad mare loca occupare potuit; quis credat imperatorem in auersa ab hoste castrorum parte posuisse praetorium! immo vero anteriora occupare debuit aut media, principia Romanis dicta. Quod ii, qui ab Agamemnone ad Achillem missi παρὰ θῖν' ἁλὸς ἰέναι dicuntur, IX, 182 sq. et I, 329 sq. me non mouet; nam voces istae latiore sensu saepe dicuntur; et, qui ab anterioribus castrorum partibus versus mare missi erant, secundum littus flectere debebant iter; siquidem praeter littus incedendum erat, vt ad Achillem ad ipsam littoris oram tendentem peruenirent. Itaque nec confido locis XIX, 40 et XI, 622. de Vlysse et Nestore, aut XIV,

30 de Diomede, Vlysse et Agamemnone remotissimum locum in castris tenentibus; nam omnino de loco pugnae a castris longius remoto h. l. agitur; omninoque istis versibus parum auctoritatis tribuo: v. ad e. l. Obss. Porro si Vlyssis nauis in medio stetit: (ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, lib. XI, 6. qui idem locus VIII, 22 iteratur) ambiguum est, sitne medium inter duo latera castrorum, an medium inter anteriores et remotiores ordines nauium; priusque illud videtur esse probabilius, quoniam cum respectu ad vtrumque castrorum latus memoratio ista eo loco fit.

Qui situs castrorum ratione ad duo promontoria et ad amnes Scamandrum et Simoentem habita, fuerit, quaestio est omnium difficillima, vixque vllo modo satis expedienda; multo minus, si cum facie locorum praesentis aetatis comparatio instituitur. Ex hac enim Simois cum Scamandro coniunctus per media castra in mare exire, aut castra intra exiguum littoris spatium inter duo amnes, alterum castris praetentum, includi debuere, ita vt longo a Rhoeteo spatio abessent, Sigeum attingerent. Si meam opinionem, poetam vera accepta in maius auxisse, sequeris, potuit alterum locum habere, vt exercitus Achiuorum non tot millibus constaret, et angustiore spatio contineri posset; sin poetam non auxisse, sed vera tradidisse contendas, locorum situm mutatum esse necesse est; ex praesenti facie constituere locum castris voluere viri docti, haud vno modo. *) Verum sunt haec inter *ea, quae extra epos sunt;* et acquiescendum est in iis, quae in ipso carmine habentur; in his Scamandrum videmus cursum ante castra habuisse, vt is traiiciendus esset profecturis versus vrbem; transuersimne, per planitiem, ante castrorum ora, vt in Simoentem se immitteret, et cum eo praeter laeuum castrorum cornu in mare perferretur, diserte memoratum non memini. Ad laeuam tamen castrorum Simoentem amnem ad mare

*) *Ueber das Local von. Troja* p. 250 sqq.

contendisse, manifestum fit in multis locis; at propiusne ad castrorum latus laeuum, an remotius incesserit, nusquam ne obiter quidem memoratur.

Interior castrorum facies, etsi a Romanorum more et arte longe abfuit, satis tamen bene constituta fuisse videtur, ad discursus liberos et exitus expeditos; *vias* enim habuere castra plures: lib. X, 66. Fuit *forum*, ἀγορὰ, ante stationem Vlyssis memoratum, in eoque *arae deorum*, XI, 805. 6. 7. VIII, 222. 3. 249. Non tamen presse et ad certam rationem contiguae inter se videntur fuisse stationes; siquidem loca relicta fuere vacua, in quibus ludi funebres poterant haberi: Vid. lib. XXIII, in quo omnino plura ad castrorum topographiam occurrunt. Potuit quoque in ipsis castris tumulus Patrocli exstrui; ita vt spatium satis magnum ei suppeteret. Tetendisse Achiuos non in tentoriis linteis, sed in *tuguriis*, iam olim a me est monitum Exc. XVI ad Aen. Virg. I. cf. Northmore ad Tryphiod. 139. Erant κλισίαι, stipitibus vimine contextis exstructae, humo ad parietes aggesta et tecto iunceo munitae. Spatiosiora et melius instructa fuisse principum tuguria, et per se intelligitur, et ex narratione de Achillis habitatione; in qua memoratur *αὐλή*, stipitibus septa et inclusa, cum foribus abiegnis validissimis, tum *οἶκος, αἴθουσα, πρόδομος*; aliis locis alia: quae nunc collecta v. ap. Lenzium p. 202.

Ab initio castra quaqua versus adeuntibus patuisse videntur, nulla in fronte ducta munitione; vtrumque latus fortissimis inter ceteros Achilli et Aiaci assignatum pro statione. Cogitandum porro est, ante Iliadis tempora Troianos intra muros se continuisse, nullumque adeo ab iis metum fuisse; qui ex quo subortus erat, statim de munitione est deliberatum. Nullum est vestigium muri seu valli antiquioris in Homero: nisi ex Il. XX, 145 vallum, in quo dii consederant, huc voces: quod parum tutum esset. Nam, vt Hercules post illud se recipere posset, bellua marina eum persequente, haud multum ab ora maris abesse illud potuit. Versus autem

XIV, 32 et XIII, 682. 3. nullo modo ad aliud, quam nostrum vallum, spectare possunt. Thucydides in loco vexato I, 11 poetas Cyclicos ante oculos habuit, non Homerum, a quo aliena memorat plura; ex iisdem *Argolicas* fossas Ouidii Met. XII, 148, si proprie loquutus est, ductas esse arbitror. Potuere sane pro munimenti genere ipsi nauium ordines haberi; saltem pugna in castris serius facta hoc intellectum est; de vera tamen ac proprie dicta munitione cogitatum non est, ante datum a Nestore consilium, cum Achiui prima pugna facta, vt in castra se reciperent, compulsi fuissent: Jl. VII, 327 343. 434 sq. Construitur nunc rogus ante naues communis, et combustione facta, eodem in loco tumulus in campo; iuxtaque hunc educitur agger, seu vallum, e saxis, stipitibus, humoque aggesta (cf. XII, 29. 258 sq.) quod τεῖχος et πύργους appellat poeta, VII, 338. 436 sq. nam turres illud habebat, quas ligno eductas fuisse, e loco XII, 36 male intellecto statuere nolim, verum trabes intertextis saxis terraque.

Obscurior vel sic est munimenti ratio et facies maxime in his: *primo*, quod *haud multum ante naues* rogus fit, quodque *circa rogum* (ἀμφὶ πυρὴν) *tumulus aggeritur*, et quod *vallum educitur iuxta hunc tumulum* *). Accipio *vltimum* sic, vt continuatum fuerit

*) lib. VII, 435. 6 τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες ἄκριτον ἐκ πεδίου, ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν. add. 336, 7. *Coenotaphium* declaraut illa: τύμβον ποίεον ἕνα ἐξαγαγόντες. Paullo ante 336 erat χεύομεν, pro ποιεῖν, quia terra aggesta tumulus educitur, ἐξάγεται. At quid est ἀμφὶ πυρὴν, non, *circa*, sed *in* rogo, eodem spatio in quo rogus fuerat, terra aggesta occupato. Me recte ita statuere, docet Jl. XXIII, 255. 6. 7. de Patrocli rogo: Nec aliud est apud Virgil. Aen. VI, 292 *sepulcrum imponit*, h. e. ponit in illo loco tumulum. Mireris Quintum VII, 163. 4 πυρκαϊὴν καὶ τάφρον in simili coenotaphio memorare, ac si fossa circa tumulum ducta fuisset. — At quid sit ἐκ πεδίου, obscurius est; vs. 337 vulgatum erat ἐν πεδίῳ ex interpolatione, v. Obss. Tolerabile saltem est, esse dictum pro ἐκτὸς κατὰ τοῦ πεδίου

vallum inde a decliuiore tumuli parte; ita vt partem munitionis ipse tumulus constitueret; *alterum*, vt eodem in solo, in quo corpora cremata fuerant, ipso in rogi loco, tumulus aggestus esset; *et* vt haud multum ante naues, h. e. ante nauium stationem, (XIV, 32.) omninoque in fronte castrorum, tumulus, cum eoque ipsum vallum, sit eductum. Interuallo enim satis magno abfuisse a vallo naues, ex eo patet, quod in hoc loco inter Troianos, qui in castra irruperant, et Achiuos pugnatum est. Potest forte eo trahi *τὸ στεῖνος* XV, 426. at alter locus VIII, 476 interpolatori debetur.

Porro tenendum est, non tota Achaeorum castra vallo circumdata fuisse; nam latus dextrum, quod Achilles tenebat, vallo non fuit inclusum; dubito quoque de extremo latere sinistro, quae Aiacis fuit statio; sed media tantum pars intra Aiacis et Achillis stationes, qua Troianorum aditus et impetus maxime erant metuendi. Nisi haec ponas, multa in ipsa pugna, ante vallum et intra vallum vix assequi licet. Tumuli mentio in oppugnatione occurrit nulla, vt adeo ad eam partem, tanquam omnium extremam, pugna nulla facta sit.

In *vallo*, vt dictum est, erant *turres*, per interualla eductae, cum *pinnis* (*κρόσσαι*, XII, 258) pone quas stabant propugnatores, vt inferiora corporis tecta essent; et in vallo *propugnacula*, seu *loricae*, *ἐπάλξεις*, ad eundem vsum corporum tuendorum, *) et vallum firmabatur passim per *proiectas moles*, *στήλας προβλῆτας*. Nec vero vallum hoc ea altitudine esse potuit, vt iustam

non interiore versus castra, sed extrorsum inde a campo. Vix enim dicas, *ἐκ πεδίου* esse ex humo egesta tumulum eos exstruxisse; pro *ἐκ γῆς τοῦ πεδίου*. Sed vsum hunc loquendi non teneo.

*) Nisi contendas *κρόσσας* pinnas fuisse in summa *ἐπάλξεων* parte, similes pinnaculis in fastigiis murorum nostrorum antiquioribus. Hinc vallum Lycophroni 259 *σταυροῖσι κροσσωτὴ πτέρυξ* dictum est, non *κορσωτή*. et in eo *γεῖσα καὶ ἐπάλξεις* sunt *ναυλόχων σταθμῶν πρόβλημα*.

hominis staturam multum superaret; certe aliqua parte; nam Sarpedon pinnas manu vellere narratur. Porta erat saltem vna. *)

Extra vallum ducta erat *fossa*, τάφρος, e qua humus egesta ad vallum educendum suppetierat; inque ea defixi *stipites*, valli, σκόλοπες: VII, 441. 2. quod ita videtur accipiendum, vt illi in ora fossae impacti essent XII, 54—57. Itaque σκόλοπες ἐν αὐτῇ XII, 63 et VII, 441. dicti sunt pro ἐπ' αὐτῇ. Interuallum inter vallum et fossam fuisse, satis latum, vt excubialem cohortem reciperet, IX, 67 sq. apparet; fuit idem ante portam: XII, 131. excubias ante vallum memoratas quoque videmus lib. XXIV, 444. De versibus VIII, 213 sqq. v. Obss.

Vallum cum fossa postea, Troia capta, terrae motu et aquarum in campos eluuie euersum et solo aequatum sabuloque obductum est, ita vt poetae aetate nullum vestigium extaret; quam rem siue ille siue alius serior ingeniose ad Neptuni iras reuocauit XII, 13 sq. Ceterum in his munimentis prima castrorum metationis initia deprehendi iam ante animaduersum est, cum laude inuenti Graecorum; cum contra Troiani in campo patente pernoctentur. Iidem nullis vigiliis sibi prospiciunt: lib. X, 416 sq. contra quam Achiui faciunt VIII, 80. Sed videamus nunc ipsam *oppugnationem*.

Altero igitur die noua pugna (Il. VIII, 1 sq.) in campo facta, fortuna varia, tandem Achiui intra fossam et vallum se recipere sunt coacti. (VIII, 213 sqq.) Iterum egressis superuenit Hector; (vs. 335.) ita pugnatur, donec nox ingruens finem pugnandi facit. Tum Hector copiis versus Scamandrum reductis (VIII, 490. 556) excubias ante naualia agere iubet, ignibus accensis, ne Achiui noctu nauibus solutis euecti effugiant; altera ex

*) Aditus et portas in aggere fuisse relictas plures, ex VII, 339. 340. 438. 9. XII, 340 et al. statuitur vulgo; fallente, puto, voc. πύλαι. Quantum reperio, vna tantum duxit in campum porta, per quam ἱππηλασία erat, h. e. currus agi poterant: XII, 118. 119. cf. inf. ad XII. Exc. de τειχομαχίᾳ.

parte Achiui Neſtoris conſilio inter vallum et foſſam vigilias collocant IX, 67. 87. X, 194. 8. Hac nocte fit legatio ad Achillem; legatisque re infecta reuerſis Vlyſſes et Diomedes ſpeculatum miſſi Dolonem et mox Rheſum iugulant.

Poſtridie Achiui currus intra foſſam tenent, ipſi pedites exeunt. Fit pugna tertia, de qua v. Exc. ad lib. XI. Achiuis autem hac quoque pugna in caſtra fugatis, Hector vallum oppugnat, vnde fit τειχομαχία. de qua v. Excurſum ad Jl. XII.

EXCVRSVS II

ad H, 353

ἵνα. μή. ἵνα μή.

H, 352. 353. τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἡμῖν ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε. ἵνα μὴ cum futuro indicatiui iunctum a ſollenni vſu recedere obſeruatum eſt. Vt haberem certos canones, ad quos in ſingulis locis de lectione aut interpretatione iudicium facere poſſem: quaeſiui omnino de vſu Homerico harum particularum.

1. ἵνα quidem de cauſſa *finali* cum *ſubiunctiuo* iungi, obuia res eſt. Quaeritur, num etiam *cum optatiuo?* et an in Homero? Iam primo, *ſi ſententia eſt abſoluta, certa ac definita:* fac hoc, vt: eo conſilio vt: aut *ſi quid effectum eſt*, cauſſa antecedente, vel adiecta, requiri *ſubiunctiuum*, per ſe patet; at, *ſi ſententia eſt dubitantis, ſi eſt obliqua, aut pendens ab alia ſententia antecedente:* optatiuus videtur locum habere; ita tamen, iudicio meo, vt ſubiunctiuus non minus locum habeat, ſi ſcriptor hoc maluerit. Od. A, vbi praeceſſerat, collocauit hoſpitem ſeorſum a ceteris, ne ſtrepitu offenderetur, μὴ ξεῖνος ἀδήσειεν, — ἠδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένου ἐρέοιτο (vt legendum eſſe videbimus) et Γ, 77 Athene Telemacho ἐνὶ φρεσὶ θάρσος θῆχ', ἵνα

μιν, περὶ πατρὸς ἀποιχομένου ἐρέοιτο. vbi spurius versus subiectus: ἠδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν. Λ, 2 et Τ, 2 ἠὼς ὄρνυθ' ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι. vbi alii φέρῃ.

Iam video viros doctos non modo optatiuum praeferre, verum etiam subiunctiuo recte ἵνα iungi posse negare. Sic Northmore ad Tryphiod. 187 versum Β, 205 εἷς βασιλεύς, ᾧ δῶκε — ἵνα σφίσιν ἐμβασιλεύῃ corrigendum esse contendit ἐμβασιλεύοι. Τ, 347. 8 ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν στάξον ἐνὶ στήθεσσ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται. soloecum hoc esse et reponendum ἵκοιτο; sicque iterum mox vs. 354. Od. Γ, 1 ἠέλιος δ' ἀνόρουσε — ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ mutandum esse φανείη. Vereor ne haec critica ab Atticis alienis locis in Homerum sit illata.

Est tandem tertius vsus τοῦ ἵνα cum *indicatiuo*, vt Α, 363 ἵνα εἴδομεν ἄμφω. Θ, 18 ἵνα εἴδετε πάντες. Φ, 314 ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα. Varia comminiscuntur viri docti ad rationem huius formae reperiendam. vide ad Α, 363. Atticorum morem eum esse satis constat. Recte hoc; verum Homero nihil commune est cum Atticismis; sed antiquae in eo formae et vsus antiqui sunt quaerendi. Mihi videtur hoc cum aliis ad imperfectam Homerici aeui grammaticam esse referendum; et esse illud serius seruatum ab Atticis ita, vt etiam pro elegantiore loquendi modo haberetur. Propagatum inde est etiam ad scriptores non Atticos.

Restat vsus τοῦ ἵνα iuncti cum μή, ἵνα μή. Videamus prius de vsu τοῦ μή nude positi: quem diuersum esse quis miretur, prouti in oratione recta et absoluta an in obliqua, aliunde pendente, alio regimine, legatur. Si igitur

I. est particula *hortantis*, *dehortantis*, *monentis ne quid fiat*, *vetantis*, *prohibentis*, *suadentis*, *dissuadentis*, *minantis*, μή iungitur modo cum *imperatiuo*, Α, 131 μηδ' οὕτω κλέπτε νόῳ, modo cum *subiunctiuo*: vt fere subintelligi possit κελεύω, μή. κωλύω. ἀπαγορεύω.

φυλάσσευ μή. ὅρα μή. vt A, 26 μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω. Π, 545 ἀλλὰ, φίλοι, πάρστητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ, μὴ ἀπὸ τεύχε' ἕλωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν. hic vsus latissime patet. Iungitur etiam cum infinitiuo: Π, 89 μὴ σύγ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν et 859 μή μοι πρὶν ἰέναι. obuia est in his ellipsis. μὴ θέλε aut simile quid. Tandem hoc singulare est, et Homericum, quod μὴ cum indicatiuo iungitur: M, 216 μὴ ἴομεν. de quo non aliter statuo, quam de ἵνα in simili vsu.

II. μὴ est *metuentis*, *cauentis*, *prouidentis* ac *curantis*, eoque positu modo cum *subiunctiuo* modo cum *optatiuo* iunctum. Cum subiunctiuo: A, 555 νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπῃ. T, 24 δείδω, μὴ μυῖαι εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν. O, 163. 4 φραζέσθω, μή μ' ἐπιόντα ταλάσσῃ μεῖναι. sic Π, 446. X, 358. E, 411 et al. Eodem modo ἰδέσθαι· K, 97 δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὄφρα ἴδωμεν, μὴ τοι μὲν κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται. videamus, caueamus, ne. Continetur eadem notio in αἰδέομαι. φυλάσσω ac similibus.

Pro μὴ etiam μήπως saepe occurrit, *cum subiunctiuo:* vbi optatiuum expectes. E, 250 μηδέ μοι οὕτως θῦνε διὰ προμάχων (φυλασσόμενος), μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς. sic K, 347. 8. Y, 377. 8. Ω, 671. 2. Od. Δ, 395. 6. I, 100. 1. 2. N, 208.

Interdum tamen omne verbum cauendi omittitur, eadem iunctura, vt tamen facile suppleri possit: vt A, 28 μή σε γέρον — κιχείω, (quod est vetantis) μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον· Ω, 53 μὴ — νεμεσσηθῶμεν οἱ ἡμεῖς. Φ, 563. 4. praecedente quoque alio verbo, in quo vis cauendi tamen latet: A, 586 τέτλαθι, μῆτερ ἐμὴ, (φυλασσομένη) μή σε ἴδωμαι θεινομένην. Δ, 37. 38 ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις, (modo id caueas) μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω γένηται. Sic Γ, 414. 5. P, 16. 17. Z, 264. 5. de quo v. paullo post sub futuro indicatiuo.

Recedit in his vsus Homericus ab Attico, qui amat vbique optatiuum: e quo tamen Homerus non est corrigendus.

Nec minus tamen *optatiuus* locum habet, multo magis, si oratio est obliqua, aut si est dubitantis, suspicantis, si animus sollicitudine pendet; tum vero etiam in oratione recta et certa. Et haec fere sunt loca, in quibus lectio variat, coniunctiuo et optatiuo modo inaequali, modo pari iure locum obtinente. Sic E, 346 τὸν μὲν ἐρύσατο, — μή τις ἐκ θυμὸν ἕληται, alii ἕλοιτο. praetuli hoc; legebatur hoc sine varietate altero loco vs. 316. 7. Ψ, 190. 1 κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο σκήλῃ et σκήλει'. Sed manifesti optatiui sunt v. c. Φ, 328 Ἥρη δὲ μέγ' ἄϋσε, περιδείσασ' Ἀχιλῆι, μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμός. Δ, 113. 4 πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον, μὴ πρὶν ἀναΐξειαν — sic Λ, 508. 9. E, 845. M, 402. 3. Φ, 516.

Saepe hoc positu πως adiectum, vt sit μήπως. Sic Γ, 436 κέλομαί σε παύσασθαι —, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείῃς. Ψ, 434. 5. E, 297. 8.

Dixi in hoc positu lectionem saepe fluctuare inter optatiuum et coniunctiuum; interdum etiam illa haeret, ita vt de emendatione cogites: multo magis, quia notiones prohibendi et cauendi finitimae inter se et cognatae interdum iudicium ambiguum faciant vtrum praeferas. Sic Il. Θ, 512 praecesserat: ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας, ὥς κεν — καίωμεν — μήπως καὶ (an κεν?) διὰ νύκτα — φεύγειν ὁρμήσωνται· Sequitur: (cauentes) μὴ μὰν ἀσπουδεί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι· ἀλλ' (curemus, prouideamus, vt) ὥς τις πέσσῃ, ἵνα τις στυγέῃ τε καὶ ἄλλος (non στυγέοι?) et paullo post 521 φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω, μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν. (non εἰσέλθοι.) quis ausit hic de praeceptis Atticismi cogitare?

Ita quoque notionem cauendi ac metuendi apud Atticos quibus est ὅπως μή, pro μήπως, *futurum indicatiui* admittere, peruulgata res est, ex virorum doctorum obseruationibus, v. c. Valken. ad Phoeniss. 93. p.

35. Videtur hoc quoque, quod subtilitati grammaticae repugnare putes, mansisse apud Atticos ex antiquiore sermone imperfecto, et ex ipsis Homericis: Sic K, 65 mane hic, αὖθι μένειν, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν. Υ, 300. 1 ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς-πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν, μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται. et 428 cave, μή πως ἀμφοτέρους δηλήσεαι. similiter Od. Ω, 543. — Indicatiui aoristi vnum exemplum memini Od. E, 300 δείδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν. — Sed vsum istum futuri aequiparandum esse vsui subiunctiui apparet ex locis, in quibus iuncta est vtraque ratio: E, 233 Aenea, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία, (cauens sic) μὴ τὸν μὲν δείσαντε ματήσετον, οὐδ' ἐθέλητον ἐκφερέμεν πολέμοιο. Z, 264. 5 μή μοι οἶνον ἄειρε, — μή μ' ἀπογυιώσῃς, μένεος τ' ἀλκῆς τε λάθωμαι. vbi altera lectio est: μή μ' ἀπογυιώσεις, doctior illa, quia more Homerico sic iterum indicat. futurum cum subiunctiuo copulatur. Hactenus hoc venit in censum eorum, quae attigi Exc. III ad Il. A.

III. Coniuncta cum metu est notio *dubitantis*, an quid euenturum sit: in qua optatiuum, etiam cum κεν, regnare, μή πώς κεν, nemo miretur. Habet tamen in his locum quoque subiunctiuus, vt K, 100. 1 οὐδέ τι ἴδμεν, μή πως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.

IV. Est tandem μὴ in formula *precantis, deprecantis, optantis, auersantis*. Ita fere optatiuum apponi, ex ipsa re patet, quae aliquid incerti euentus in se habet: vt in illo: μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.

Occurrit tamen in his quoque subiunctiui vsus; quem ex hoc genere vix emoueris, nisi aut emendatione aut subtiliore interpretatione adhibita: Ξ, 127 τῷ οὐκ ἂν — μῦθον ἀτιμήσητε. non potest substitui Φυλασσόμενοι, cum non sequatur μή, sed οὐκ. ergo necesse est ἀτιμήσαιτε legere; et hoc suggerunt pars codd. Π, 30 μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος. manebimus ne in hoc modo optantis, an putabimus fuisse: μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός κε λάβῃ χόλος. prohibeant dii, ne.

Reſtat ἵνα μὴ, quod eosdem vtique quam ſimplex copula vſus habere per ſe apparet. Sic *ſubiunctiui*: Ξ, 482 caeſus eſt Promachus, ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ δηρὸν ἔῃ ἄτιτος. *optatiui*: K, 367. 8 Diomedi μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη (cauens) ἵνα μή τις Ἀχαιῶν φθαίη — ὁ δὲ δεύτερος ἔλθῃ. poſſis mutare in ἔλθοι, quod et nonnulli codd. habent, niſi teneas Homericum morem optatiuos et ſubiunctiuos copulandi. Sic variat lectio N, 670 ἀλέεινε, — ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ. alii πάθῃ. *indicatiui futuri*: Od. M, 25. 6. 7 αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα σημανέω, ἵνα μή τι — ἀλγήσετε πῆμα παθόντες, qui quidem modus cum Attico conuenit, qui omnino indicatiuum cum ἵνα μὴ iungunt; mos ille ad alios quoque ſcriptores tranſiit v. c. Polyb, XL. p. 417 ἵνα μὴ κατετόλμων.

Iam, ſi redimus ad locum, cuius cauſſa ad haec digreſſus ſum, H, 352. 3 τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἧμιν ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε· haberemus alterum exemplum futuri indicatiui ex Odyſſea paullo ante memoratum. Ita vero ſenſus eſſe deberet: *ne, vt ne, faciamus ita*: qui locum non habet, niſi interpoſueris: *quare cauendum nobis eſt, ne ita agamus*. quod cum durum ſit: veteres in eam opinionem deſcenderunt, vt ex ſententiae nexu: „nihil ſalutare a nobis effectum iri, niſi ita, vt iubeo, fecerimus, et Helenam cum opibus abductis reddiderimus" ἵνα pro ἐὰν poſitum eſſe clamarent: v. Obſſ. vbi de toto verſu ſuſpicio eſt iniecta.

Conuenit in multis cum vſu τοῦ ἵνα, et τοῦ μὴ, vſus particularum ὡς. ὥστε. ὅπως. ὄφρα. de quibus alio Excurſu potiora, quae ad Homerum ſpectare puto, afferam.

IN LIBRVM VIII. ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Argumenta librorum antiqua omnino parui momenti habeo; sunt enim plerumque parum idonea; vt et huius libri; sed est in his nomen, κόλος μάχη (male in Ven. A. κῶλον μάχης, verum nomen legitur alibi, vt in Sch. ad E, 734). Caussam nominis exponit Eustath. ex coniectura puto, non ex antiqua fide. κόλος est *mutilus, truncatus;* ergo κόλος f. κολοβὴ μάχη haec rhapsodia inscripta fertur, quia prior pugna libris IV. V. VI. VII. et tertia XI—XVIII. diserte narrantur, nunc autem media interponitur secunda vno libro comprehensa. Nihil hic esse truncati dices. Melius videtur ad v. 68 referri, vbi medio die fortuna pugnae mutatur. Verius tamen puto diceret, κόλον μάχην dici, quoniam nocte ingruente vs. 485 ea dirimitur, Τρωσὶν μέν ῥ' ἀέκουσιν ἔδυ φάος. victoria in neutram partem inclinata, et altero die redintegratur. Ita saltem habemus, quod *truncatum*, non absolutum, dici potuit. In Ven. B. legitur: ταύτην τὴν ῥαψῳδίαν κολοβομάχην καλοῦσι. συντέμνει γὰρ τὴν διήγησιν, συναχθόμενος τοῖς Ἀχαιοῖς. Ducit igitur et hic grammaticus a breuitate narrationis. add. eum ad vs. 487.

1. Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν. Suauitatem versus etiam in numeris et epithetis laudat Aristides Quintil. de Musica lib. II. p. 81. Insertum Veneto B. et Leid. Scholion Porphyrii, plenius, quam in Quaest. Homer. f. 12, super voc. ἠὼς, cuius particula

iam ad Z, 201 et ſup. in Sch. ad B, 48 alibique ab aliis erat allata; ad h. l. etiam in Schol. br. et iterum inf. ad v. 66. item ab Ammon. p. 66. Argutatur homo pro more ſuo. Ἠῶ autem et pro dea et pro die dici, eamque et *κροκόπεπλον* et *ῥοδοδάκτυλον* recte dici, quis ignorat? Quod h. l. obſeruari debebat, erat ſaltem hoc: quod *ἠὼς κίδναται ſpargitur*, tanquam *lux, dies;* et eadem eſt *dea, κροκόπεπλος crocea veſte induta;* niſi dixeris eſſe dictum pro, *crocea lux.* Hoc puta velle quoque Apollonium Lex. h. v. vbi duplicem interpretationem apponit vocis per ſe non obſcurae. Abiit ex h. l. epitheton in vulgarem poetarum vſum, ad declarandum aeris ruborem diluculo orto. v. Koeppen ad h. l. Eſt autem dies hic tertius a priore pugna; etſi temporum et dierum rationem et ordinem in poeta vrgere non licet: v. ſup. ad H, 421 et Excurſ. de temporum in Iliade computo. Vtitur poeta hoc verſu iterum Ψ, 227. Ω, 695.

In Schol. A. Zenodotus tempus matutinum conſtituebat a ſumto cibo; idque procedere volebat non niſi inf. a vſ. 53 *οἱ μὲν δεῖπνον ἕλοντο*, vt eorum conſeſſus noctu factus eſſet: *ὅτι Ζηνόδοτος μετατίθησι τὴν ἀνατολὴν κάτω πρὸς τό· οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο. ὥςτε τὴν τῶν θεῶν ἀγορὰν ὀψὲ γενέσθαι, ἀπρεπές.* (f. *ἀπρεπῶς.*) Suſpicor ab eius exemplari verſum primum abfuiſſe, vt iungerentur nouiſſima libri ſuperioris cum initio huius libri: *κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο.*

2. *Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυνος.* Schol. B. cum Leid. praefixum aliud Scholion Porphyrii de voc. *ἀγορὰ* diuerſisque eius ſignificatibus: *νῦν δὲ, θεῶν ἀγορὴ, τῶν θεῶν ἄγυρις. ἡ συναγωγὴ καὶ τὸ ἄθροισμα.* Idem Porphyrius apponit abſurdum etymon *τοῦ τερπικέραυνος ἀπὸ τοῦ τρέπειν τοὺς ἐναντίους κεραυνοῖς.* quod tamen antiquiores iam admiſerant, ipſe Apollon. Lex. vnde Heſych. duxit et Etymol.

3. ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο. „ quod ἐν ἀκροτάτῃ κορυφῇ dictum eſt pro ἐν ἄκρᾳ, et quod ἐπὶ deeſt; et quod de Olympo nunc, tanquam monte, loquitur.“ Sch. A. Porphyrii argutiae ſunt multae ad h. v. ſuper phyſico ſenſu: eaedem recitantur in Heraclideis c. 36. quae lecta eſſe debuere homini.

Miror nullam iniectam eſſe ſuſpicionem verſus ex A, 499 temere huc traducti. In *ſummo montis vertice* Iupiter *ſedebat*, non autem in eo deorum concilium habet. Forte hoc reputauit grammaticus in Sch. A. qui, vt modo vidimus, dictum eſſe voluit pro ἐν ἄκρᾳ. Inf. Τ, 3 concilium habetur κρατὸς ἔπ' Οὐλύμποιο.

4. αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἄκουον. Ita legebatur in edd. At pro ἅμα eſt ὑπὸ in codd. Barocc. Mori. Harl. Lipſ. Vrat. b. A. Moſc. 1. Ven. vtroque, Schol. A. B. Euſtath. vt ſit ὑπήκουον. monetur quoque eſſe ſcribendum ὑπὸ non ὕπο. Fatendum tamen eſſe hoc alienum ab h. l. obtemperandi enim et obſequendi hic notio locum non habet. Dicendum igitur cum Euſtathio: eſſe dictum pro ſimplici ἤκουον. In Ed. Rom. ἀγόρευε, οἱ δ' ὑπὸ π. ἀ.

5. κέκλυτέ μευ. Alia Porphyrii ζήτησις et λύσις apponitur in Sch. B. et Leid. quod nunc demum Iupiter Troianorum res ſuperiores eſſe iubet ex promiſſo Thetidi dato; recte hoc, niſi alias argutias attexeret.

6. ὄφρ' εἴπω. verſum peccantem in digamma iam vidimus H, 68. 349. 369. et videbimus aliquoties, haud dubie inſertum paſſim a ſerioribus; quod apparet h. l. ex eo, quod ille non legitur in cod. Veneto.

7. μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην. Pro θεὸς, θεῶν Ariſtarchus legebat; vt eſſet τὶς θεῶν. Sequitur eam lectionem Apollon. de Synt. p. 30, l. 26 vt fere alias. at vulgata eſt ap. Lucian. in Ioue Trag. 6. et θεὸς τόδε Maxim. Tyr. XXXII, p. 129. R.

8. πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος — διακέρσαι. διακόψαι vterque Schol. Ven. et Apollon. Lex. h. v. Heſych. addito παραβῆναι. ἀνατρέψαι. — ἐμὸν δὲ ἔπος, τὴν ἐμὴν

φησιν ἐπαγγελίαν, ἥν ὑπεσχόμην Θέτιδι. Schol. B. Atqui, dixeris, hanc non expofuit Iupiter, nec dii eam edocti funt, audiunt tantum minas Iouis. Itaque vereri licet, ne verfus exciderint. Alioqui eft dicendum, Iouem plura reticefcere, quam dii noffe poterant.

9. ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα. Sch. B. σπεύδει γὰρ ἐξαγαγεῖν Πάτροκλον καὶ τιμῆσαι Ἀχιλλέα. haec funt ἔργα. πιθανῶς δὲ οὐκ ἐπεξηγεῖται αὐτά. — αἰνεῖτε. συγκατατίθεσθε Sch. br. quod et Hefychio eft reftituendum, firmatur ab Etymologo: αἰνεῖν, συγκατατίθεσθαι παρ' Ὁμήρῳ. Eft autem ἅμα πάντες αἰνεῖτε pro συναινεῖτε dictum: nec tamen fimpliciter pro συγκατατίθεσθε, affentimini mihi, fed, placitum, decretum meum, exfequimini.

10. ὃν δ' ἂν ἐγὼ ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω — Pro ἀπάνευθε Ariftophanes legerat ἀπάτερθε. Zenodotus μετόπισθε. Sane, notante quoque Euftathio, ambigi poteft, fitne ὃν ἂν θεῶν νοήσω an ἀπάνευθε θεῶν iungenda fint. Porphyrius (in Schol. B. ad 5) multa argutatur fuper ἐθέλοντα et iungit ἐθέλοντα ἀρήγειν Tρ. ἢ A. ἐλθόντα. Itaque Schol. B. τὸ ἑξῆς· ὃν ἂν ἐγὼ ἴδω τῶν θεῶν χωρὶς ἐμοῦ, καὶ δίχα τῆς ἐμῆς ἐπιτροπῆς (absque venia a me data) ἐλθόντα εἰς τὴν μάχην, καὶ θέλοντα τοῖς Τρωσὶν ἢ Δαναοῖς βοηθῆσαι. Poteft fane iunctura multis modis fieri, fenfu eodem; praeftat: ὃν δ' ἂν ἐγὼ νοήσω ἐθέλοντα ἐλθόντα ἀρηγέμεν. Nam ἐθέλων ἔρχεται τις, fua fponte, non coactus: opp. ἀναγκαίῃ. Vt Δ, 300 ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ. B, 391 ὃν δέ κ' ἐγὼ ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω Μιμνάζειν παρὰ νηυσίν. Fatendum tamen ineffe impediti aliquid in ἐθέλοντα ἐλθόντα. Bentleium folum fenfiffe video, qui tentabat: Ὃν δ' — ἐλθόντα νοήσω, ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δ. (fc. ὡς ἀρήγειν.) Coniicit quoque ἀρηξέμεν. Ita auxiliatum venit Neptunus N, 10 fq. Si poeta ἐθέλειν ἀπάνευθε dixit vt βουλεύειν νόσφιν, B, 347. fenfus finiri poteft poft νοήσω, et alter verfus ferius acceffiffe.

12. πληγεὶς οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε. Eſt πληγεὶς, κεραυνωθείς. Melius poſt πληγεὶς interpungi notat vterque Schol. Ven. vt οὐ κατὰ κόσμον referatur ad ἐλεύσεται.

13. ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα. Ad h. v. et 16. et ſup. 5. plura annotant grammatici, maxime Porphyrius in Sch. B. et Leid. ſuper ſitu partium mundi ex mente Homeri. Eſt terra in medio; (adeoque τὸ κέντρον eſt Terra; vt Ven. B. ad 16.) ſupra eam ἀήρ, et ſupra hunc αἰθήρ. Infra terram Ἅδης et ſubter hunc Τάρταρος. Ita Tartarus et Olympus duo extrema ſunt ex aduerſo ſibi poſita, itaque et indoles vtriusque loci contraria; lux in Olympo, in Tartaro caligo, vnde ἠερόεις. h. σκοτεινός. Seriores voluere eum accipere de hemiſphaerio nobis obuerſo, et notionem terrae σφαιροειδοῦς hic quaeſiuere. Similia in Sch. br. Euſt. In ſuam ſententiam alio modo haec transtulit Plato Phaedon. p. 112 A. Reſpicit quoque locum et verſus recitat Plutarch. de facie Lunae p. 940. et adu. Stoic. p. 1064 E. verſu 14 vtitur.

14. Τῆλε μάλ' ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον. Pro ἧχι ap. Euſt. ἔνθα, ſed ex interpretatione; apud eundem βάθυστον. Verſus legitur ap. Plat. in Phaed. p. 112 A. et ex eo in Stobaeo, Ecl. phyſ. I, p. 139. Cant. vbi non mythice, ſed philoſophico commento Tartarum deſcribit. — βέρεθρον, τὸ βάθος. Argutantur ſuper etymo grammatici, in his iam Apollon. Lex. h. v. βέρεθρον et δέρεθρον in Heſych. notauit Bentleius. Ceterum vereor vt hi verſus omnes ſint Homerici. Ad Iouis ſenſum πύλαι σιδήρειαι vſ. 15 nil faciunt. Apud Heſiod. 726 et 732 et 811 aliter res ſe habet, vbi: Ἔνθάδε μαρμάρεαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. In eodem vſ. 720 habetur alter: Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης, qui facile et hic ad oram allitus aut a rhapſodo inſertus eſſe poteſt. Suſpicionem de v. 15 iam Koeppen protulit. — Hemiſtichion ὅσον

οὐρανός ἐστ᾽ ἀπὸ γαίης laudat nullo auctore Strabo I, p. 16.

15. ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Memoratur porta munita, quia pro carcere est: „Ven. B. scilicet Titanibus in Tartarum detrusis. Valde tamen suspectum habeo versum, etiam ceteris loco non motis.

16. τόσσον ἔνερθ᾽ Ἀΐδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ᾽ ἀπὸ γαίης. ⊱ πρὸς τὴν καθ᾽ Ὅμηρον τοῦ κόσμου τάξιν. (Vide modo ad v. 13) — et quod ὕπερθε deest, ὅσον ἐστὶν ὕπερθεν. — sc. pro vulgari: ὅσον ἐστὶ διάστημα ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανόν.) Recitatur versus passim, etiam in Stobaeo Ecl. phys. I, 16 p. 353. Heer. Heracl. Alleg. c. 36. in eum argutatur. Languidius ἔνερθ᾽ ὑπὸ γῆς dixisse Hesiodum Θ, 720 obseruat Clarke. Scilicet hoc volebat monere: multo maius et vastius esse spatium, quod in Homero est, si subter Terra est Hades, et subter Hade Tartarus; quam apud Hesiodum, si subter Terra solus Tartarus. Et in hoc subsistendum erat; enimvero locum vtrumque comparatum etiam ad eundem sensum redigere voluere viri docti: (v. Koeppen ad h. l. Docta est commentatio: *Psychologia Homerica* Auct. *Car. Wilh. Halbkart* p. 76 sqq.) quod factum nolim, nam in his phantasmatibus sensus et ingenii cuiusque libera esse debet ad variandum et ornandum potestas. Variauit hoc iterum Virgil. Aen. VI, 577. 8. 9. Nisi hoc facere liceat poetis, actum est de omni vi et facultate poetica. Locum Homericum recte accipiunt Schol. A. B. Leid. sed adiectis aliis minus probabilibus.

18. 19. εἰδ᾽ ἄγε — σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες. ⊱ „quod de Olympo monte cogitauit poeta, quandoquidem *de caelo*, stans in caelo, Iupiter demittit funem, eumque *in promontorio Olympi* alligat vs. 25. — abundare quoque ἐξ — χρυσῆν ad Solem nonnulli retulere. — Omnino de *Catena Homerica* multa sunt argutati veteres, ratione inde petita, quod a Sole omnis terra et mare et aer pendent. Ita ipse Plato in Theaeteto p. 153. 4 (p. 71. T. II. Bipont.) loco inserto

Eclog. phyf. Stob. de motu I, 23. p. 43. Cant. (p. 410 Heer.) ludendo tamen verius, quam philofophando et Stoici ap. Euftath. p. 695 pr. de quorum cofmologia videndi qui philofophica antiquorum placita expofuere; inpr. *Tiedemann. de Syftem. Philof. Stoic.* P. II, p. 78 fqq. Alia argutatur Heraclid. Alleg. Hom. 36. Pope acutius quoque fufpicabatur, latere in his notitiam aliquam veterum de vi Solis attrahendi ad fe fidera errantia. Procliue enim eft fubftituere multa ac varia vbique in opinionibus et dogmatibus ad tropos, figuras, allegorias, femel reuocatis, aut ex iisdem deductis. Si tamen quaeritur, quo fenfu haec ab antiquo poeta, quisquis ille fuerit, dicta fint, apparet, redeundum effe ad antiquiffimam fimplicitatem, quae ex rudi fenfu et adfpectu res aeftimabat: neceffe eft hominem cogitaffe de fitu partium vniuerfi huius: fubiacere aerem caelo, aeri terram et mare, haecque tanquam catena vincta teneri et nexa e caelo. Hoc ei fatis effe potuit ad comminifcendum exemplum, quo Iouis vires declararet, qui eam catenam manu tenere videri poteft. Plura equidem haud requiram; etfi concedam, inuentum effe tale, vt materiam ferioribus facile tribuere poffet ad elaboratiorem et fagaciorem fententiam haud vnam, neque irafcar, fi quis in hanc, alius in aliam, concedat. Ridet haec Lucian. D. D. 21.

At voc. χρυσῆ eft poetice adiectum epitheton; quod et Schol. br. notant. Nicanor interpungebat poft κρεμάσαντες, vt iungeretur: πειρήσασθε κρεμάσαντες, pro πειρᾶσθε κρεμᾶν. Iunxere alii κρεμάσαντες πάντες δ' ἐξάπτεσθε. Ita δ' perincommode eft interpofitum; etfi Ernefti defendit contra Clarkium. Equidem praefero hoc, πειρήσασθε effe abfolute pofitum. vnus Vindob. πειρήσεσθε.

„Ἵνα εἴδετε πάντες· ὡς λέγετε. (vt fit indicatiuus) ἢ συστολὰς μὲν τὰ τοιαῦτα (f. εἰς. πρὸς τὰ τοιαῦτα) παραληπτέον, ἢ ἐναλλαγὰς ἐγκλίσεων (leg. κλίσεων flexionum). Laudantur exempla: ὄφρ' εὖ πᾶσαι εἴδετ' ἀκοίτι-

σαι Il. Σ, 52 porro T, 403. P, 452. A, 66." Scilicet est hic modus iungendi τὸ ἵνα et similia, e rudi grammatica, serius in Atticismum recepta. v. ad H, 353. Λ, 363. cf. Excurs. III ad A. Ignoratione rei metricae Townl. scribit ἵνα εἰδῆτε.

20. πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί. Schol. Ven. B. praefixum habet ἐξάπτησθε. voluitne pendere ab ἵνα εἴδετε?

21. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε. Recitat haec Aristot. de animant. motu c. 3. vbi vss. 21. 22. 20. se excipiunt. Barnes inseruerat μ' de suo: οὐκ ἄν μ' ἐρύσαιτ'. est quoque hoc in Mosc. 1. et ἐρύσετ' in Vrat. b. vtrumque in Aristide To. II, p. 376. vbi vss. 17—24 adscripti sunt. In Sch. br. est ἐρύσητε. οὐκ ἂν ἑλκύσητε.

22. Ζῆν' ὕπατον μήστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε. ξ— „quod Ζῆνα ὕπατον pro ἐμὲ dixit." De μήστωρ v. ad Δ, 328. H, 366. consiliorum auctor. Iupiter μήστωρ, vt Ζεὺς μητιέτης. Melius distinguitur Ζῆν' ὕπατον, quam ὕπατον μήστωρα. Prius Plutarchus sequitur de Is. et Osir. p. 371 E. ὡς Ὅμηρος τὸν ἄρχοντα καὶ βασιλεύοντα πάντων Ζῆν' ὕπατον καὶ μήστωρα καλῶν, ἔοικε τῷ μὲν ὑπάτῳ τὸ κράτος αὐτοῦ, τῷ δὲ μήστωρι τὴν εὐβουλίαν καὶ τὴν φρόνησιν σημαίνειν. posterius tamen probauit Apollon. Lex. ὕπατον μήστωρα. τὸν ἐν τῷ μήσασθαι ὕπατον, οἷον πρῶτον. eadem inde Hesych.

κάμητε Vrat. b. duo Vindob.

23. ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι. Aristarchus legebat ἐθέλωμι. de qua ratione scribendi v. dicta ad H, 243 αἴκε τύχωμι. Et pro πρόφρων Ptolemaeus Oroandis f. πρόσσω. Ernesti recte vertit: At vero si me libido capiat. Scilicet, quoties de voluntate aut consilio agitur, πρόφρων est adiectum vt alias ἑκὼν, siquis facit aliquid non modo lubens et volens, verum etiam cum animi proclinitate, studio, enixe. cf. Inf. ad vs. 40. Sic Ω, 140. εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει. ἀλλ' ὅτε κεν καὶ Aristides l. l. nec male. Vulgatum expressum est ap. Stobaeum Eclog. phys. I, 25.

p. 47. Cant. vbi vſſ. 23—26. appoſiti ſunt. (p. 444 Heer.)

24. αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ' pro σὺν αὐτῇ. Ven. B. Sch. br. Euſtath. quod ſollenne mox Atticis. Solet fere hic verſus pro exemplo omiſſae σὺν laudari, vt Sch. Phoen. Eurip. 3.

25. σειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο ※ 26. δησαίμην· τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο. ⊱ ἡ διπλῆ, ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἠθέτηκε. Satisfacit h. l. Zenodotus iudicio noſtro; inſertos enim eſſe verſus, facile credas, cum ad ſenſum et conſilium Iouis nil faciant — διὰ τῶν δὲ διδασκόμεθα, πᾶσαν τὴν γῆν σὺν τῇ θαλάσσῃ - - - (ita diſtinguendum Scholion A. in fine truncatum; deeſt συμπεπλέχθαι vel συνερρίζῶσθαι, aut ſimile quid.) Multae veterum fuere argutiae ſuper h. l. ap. Euſtath. et Heraclid. c. 36. ad Solem iam Plato in Theaet. p. 153 C. catenam retulerat: τὴν χρυσῆν σειρὰν, ὡς οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὅμηρος λέγει καὶ δηλοῖ. Fuere quoque qui μοναρχίαν hic adumbratam eſſe vellent: v. Ven. A. et Sch. br. Iouem per εἱμαρμένην declarauerant Stoici. Euſtath. p. 695 pr. et ad deum ſummum retulit poëtae verba Iuſtin. Martyr. Apolog. praeeunte Ariſtide Or. I. p. 5. qui omnia ex deo apta et nexa hinc declarat. Redi ad dicta ad 18. 19. Alii apud eosdem quaeſiuere, quomodo Iupiter in Il. Α, 399 vinciri potuerit, qui h. l. tantam ſui potentiam praedicat. Scilicet ibi, aiunt, inſidiis fuit circumuentus. Acute! Debebant dicere: diuerſas poetam diuerſis locis fabulas ſequi et in vſum ſuum adhibere. — περιῤῥίον paſſim ſcribitur etiam in Townl.

Ad vſ. 26 notatur in Ven. A. ⊱ δησαίμην. ὅταν θελήσω ἐρύσαι, φησί. ſatis leue. Pro γένοιτο vn. Vindob. γένηται. Ex h. l. Herodoteum illud ἢ δὴ ὅτε οὐρανὸς ἔσται ἔνερθε τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ μετέωρος ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ Euſtath. monuit.

Mox 27. περὶ et πέρι ſcribitur: prius magis convenit grammatico canoni, ſequente verbo.

28. ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα — ※ — „Praefigitur vtrumque signum, obelus quidem tredecim hinc versibus vsque ad v. 40. ἐντεῦθεν ἀθετοῦνται στίχοι ιγ'. quia ex aliis locis huc retracti sunt, (itaque asteriscus appositus versibus 28—34 et 39. 40.) et quod in nonnullis voces non recte adhibuit, vt v. 37 τεοῖο pro σοῦ." Haec Ven. A. quae suspicor ex Aristonico περὶ σημείων esse petita; attamen vellem scire, quo auctore haec dicta sint. Iudicium non ex codicibus factum esse videtur, sed ex sensu et rationibus, iisque satis idoneis. Haud dubie magno poeta dignior erat oratio continuata et nexa inde a v. 27 et 41 ὅσσον ἐγὼ π. Ὣς εἰπὼν, ὑπ' ὄχεσφι. Videtur totus locus deberi iis, qui diuersas carminis partes in vnum corpus conglutinarent, magna quidem cum sagacitate, inprimisque interuentum deorum iusto ordine copulatum esse vellent; tam illi animo tenebant vs. 218 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ'. Ceterum Mineruae persona dignum hoc, quod, ceteris stupentibus, ipsa patri respondet, sed placide ac verecunde. — E Ven. B. nil notatum video.

De ἀκὴν monitum ad Γ, 95.

29. μῦθον ἀγασσάμενοι· ※ — γρ. καὶ φρασσάμενοι. Sed ἀγασσάμενοι melius conuenit sequentibus. Ven. A.

μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευεν edebatur. Pro hoc est ἀγόρευσεν in Cant. Mori. Ven. Vrat. b. c. Mosc. 1. 3. et edd. vsque ad Turn. qui ἀγόρευεν ex Rom. adsciuit; et ex Eustath. vt et in vno Vindob.

30. ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε — Ἀθήνη. ※ — Schol. B. obseruat bene Mineruam, et modeste, respondere, non Iunonem, quae iracundis dictis Iouis iram exacerbatura fuisset. Eadem Eustath.

31. ※ — Versus 31—37 occurrunt iterum inf. 463—468. Obseruat porro Schol. A. et Sch. br. ex his ac similibus locis, in quibus Iouis tanquam patris Mineruae, nusquam matris mentio fit, apud Homerum et Hesiodum, mythum hinc esse ortum, Mineruam ex solo Ioue procreatam esse.

32. εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν. ※ — Poteſt iungi ἴδμεν σθένος, ὅ ἐστί τοι. ſed et dictum accipi, ἴδμεν, ὅ, pro καθ' ὅ, ὅτι.

οὐκ ἐπιεικτόν. inuictum v. ad E, 892.

34. οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται. ※ — οἵ κεν — ὄλωνται pro futuro οἰχήσονται. vt et Euſtath. obſeruat. Bentl. corrigebat αἴ κεν. Vetat tamen verſus iteratus inf. 354. 465.

κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες. Proprie πλήθειν, ἀναπλήθειν, de iis, quae fataliter decreta ſunt et euentum habent, vt Od. E, 206. 7 ὅσσα τοι αἶσα κήδε' ἀναπλῆσαι. tum ſimpliciter, perferre. v. c. Il. O, 132 κακὰ πολλά. Etiam Apollon. Rh. I, 1034. 5 μοῖραν ἀναπλήσαντες. cf. ad Δ, 170. Atque etiam Romani ſic: *explere fatum, labores, aerumnas*, quas tolerat aliquis, tanquam fato decretas. Refert ad h. v. et emendat Bentl. Heſychianam gloſſam: ἀνατιτήσαντες, πληρώσαντες.

35. εἰ σὺ κελεύεις. — Erat vulgata lectio; ὡς σὺ Ven. cum Vrat. b. vno Vindob. etiam Schol. A. qui tamen alios habere εἰ σὺ monet. vtrumque recte. alius Vindob. ἢ σὺ κ.

36. βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ' ἥτις ὀνήσει. — Vocem ὑποθησόμεθα Schol. B. ad conſilium de exorando Achille refert. Atqui hoc longe petitum; nec, ſi bene memini, a deabus datum. Enimuero vſ. 218 Iuno Agamemnonis animo conſilium ſubiicit, vt hortetur Achiuos.

ἥτις ὀνήσει' Erneſti coni.

37. ὀδυσσαμένοιο τεοῖο. — Etſi h. l. in Scholiis nil monitum occurrit, ſupra tamen ad vſ. 28 grammaticum Ven. A. notare vidimus vſum τοῦ τεοῖο pro σου tanquam ſoloecum. Vitioſum eſſe hunc vſum poſſeſſiui τεοῦ pro σου docuit quoque Apollon. de Syntaxi II, 21. p. 164. Dubitandi itaque locus eſt, an verſus ſit Homericus, et ſi iterum occurrit inf. vſ. 468 cum quinque antecedentibus: ibi tamen editum θεοῖο, quod et in h. l. inferre

volebat Barnes. Saltem mutandum erit in τεεῖο, ne grammatica repugnet.

ὀδυσσομένοιο Vrat. b. A. praesens tamen alibi non occurrit.

39. 40. ※ — Iidem versus leguntur inf. X, 183. 4. ante Hectoris necem. At h. l. repugnare eos ceteris aiunt. Iupiter tamen antea erat iratus et minabatur diis; vt placatum se esse nunc bene dicere posset.

Τριτογένεια. de etymo v. ad Δ, 515. Nunc de eo agunt Schol. A. Schol. br. et Schol. B. cum Schol. Leid. Alia in Eustath. leguntur.

οὔ νύ τι θυμῷ. Rom. et Eustath. τοι male.

οὐ θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι. Schol. br. τῷ ἐκ φρονήσεως καὶ διαθέσεως. τῷ εὐνοϊκῷ. Ea sane vis est voci; verum sensus beneuolentiae alienus est ab loco, qui requirit contrarium: non infesto, non alieno in te sum animo. Schol. B. ἀντὶ τοῦ, ὑπέρφρονι. vt, πρόφρων nunc sit durus, saeuus, ἀπηνής, contra communem vsum. Haec eadem Porphyrius attulerat ad h. l. ap. Eustath. ad alterum locum X, 183. vbi, vt dixi, iidem versus leguntur. Recordatur ibi Ernesti versus Θ, 23 ὅτε — πρόφρων ἐθέλοι. nec tamen apparet, quam commode. Notaui ad eum versum, πρόφρονα dici, qui voluntate et animo est in aliquid inclinato, προπετῆ, adeoque procliuem; dicendum erit, nunc esse cum vi adiuncta, imminentem in aliquid, etiam pertinacem, vt flecti se haud patiatur, saeuum: fere quomodo Virgilio est, *Teucris addita Iuno.* Ex vulgari vocis vsu οὐ πρόφρονι θυμῷ ad Troianos referendum esset: nequaquam se animo in Troianos propenso haec dicere. etsi et hoc longius petitum est.

41. ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω. τιτύσκετο, quod alias ἐπὶ στοχασμοῦ dicitur, nunc est ἐπὶ τοῦ ἡτοιμάζετο· Apollon. Lex. h. v. et ex eo Hesych. ὑπεζεύγνυε τῷ ἅρματι. ἡτοίμαζε Sch. br. At Eustathio aqua haerebat. Scilicet τιτύσκειν est τείνειν. equi autem iuncti, ζευχθέντες, *funibus intentis,* tandem et *ipsi inten-*

duntur, τείνονται, ita mox *ipse cursus intenditur*, ἐπιτείνεται, et, si hoc sit in certum locum, est idem ac *regere equos*, sic τείνειν, τανύειν, τιτύσκεσθαι, ἵππους. Nec aliter Latini. De voce τιτύσκεσθαι dictum ad Γ, 80.

Repetuntur vss. 41—45 infra N, 23—27.

42. χρυσέῃσιν ἐθείρῃσι κομόωντε. Spectat huc Hesychii glossa: ἐθείρῃσιν. θριξὶ τῆς ἐπιμελείας ἀξιουμέναις. et Etymol. Praeiuit Apollon. Lex. h. v. Similia leguntur in Schol. Theocr. I, 34. *Aurea* autem *iuba* neminem tenere debebat, cum vsus poetarum notus sit, aurea edere deorum omnia; et equorum ruforum, spadicis vel giluі, iuba facile locum facere possit epitheto.

κομόωντες editur ap. Maxim. Tyr. diss. XXXII, p. 129. idque vitium est in Vindob. codd. in vno mutatum in — ας.

43. χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ. „ quod χρυσὸν poeta dixit pro χρυσῆν πανοπλίαν. Sch. A. et Sch. br. At Sch. B. reddit αἰγίδα, vt alio loco (Ω, 20) περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυψε χρυσείῃ. Porro Sch. A. quod, armis a Ioue sumtis, non licuit Mineruae eadem arma patris induere.“ Respiciunt haec inf. vs. 387.

γέντο δ' ἱμάσθλην. quod nunc primum occurrit. Sch. A. e contexto ait intelligi esse ἔλαβεν. Sic et Sch. br. Et Apollon. Lex. versu apposito: τίθεται δὲ λέξις κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἐγένετο. parum docte; quo enim sensu hoc adiectum dices? ab aliis tamen repetitum, etiam in Etymol. Melius alii ab ἕλω duxere, vt ap. Eustath. p. 918, 27. ad N, 25 et p. 756, 31 ad I, 369. quomodo tamen γέντο hinc fieri potuit? Doricum esse aiunt: ἕλετο, ἕλτο, ἕντο, γέντο. Malebat Clarke ab antiquato verbo γένω, γέννω, γείνω. ducere; nam dorica Homero esse ignota. Dices melius τὸ γ esse pro aspiratione, loco digammi, quod ex Hesychio satis constat. Fuit ergo ἕω. ἕλω. idemque ἕνω, vnde ἕνετο, ἕντο. Ϝένω, Ϝένετο, Ϝέντο. γένω, γένετο, γέντο. vt κέλετο, κέντο apud Alcmanem. Seruata enim forma illa antiqua inter

Dores. Potuit igitur antiquitus in Homericis fuisse: περὶ χροΐ. ϝεντο δὲ — Incidisse iam in hanc suspicionem, laudato Herodiano ex Aldi Thesauro p. 205 video Fosterum (*Accent and Quantity* p. 135) qui et similia ex Hesychio ibi cumulat, in his τὰ γέντα, τὰ ἔντερα, ϝεντα. Adde γεννὸν, τὸ κοῖλον. γέντερ, ἡ κοιλία. ϝεντερ, vnde *venter*.

44. χρυσείην, εὔτυκτον, ἑοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου. εὔτυκτον an ἐΰτυκτον scribas, nil refert; dactylus suauior habetur. De ἑοῦ v. ad A. Exc. VII.

ἐπιβήσετο omnes edd. et debebat forte hoc seruari, tanquam Ionicum. Nouauerat Clarke ἐπιβήσατο perperam: v. ad B, 35. Γ, 262. at Ven. cum Cant. Mori ἐπεβήσετο hic et aliis locis; et fertur hoc Aristarcheum esse. Eodem modo versus N, 26 repetitur. Inuitus itaque seruo illud, posthabita forma Ionica. ἐπεμείβετο Lipſ.

45. μάστιξε δ' ἐλάαν. Cant. τ' ἐλάαν. τὼ δ' Vrat. b. c. τώδ'. τοὶ vitium est ed. Lipſ.

πετέσθην iterum poeta contentus vulgari more loquendi ab alis petito liberum relinquit audientium animis, sibi fingere modum facti, quem velint ipsi.

46. μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος. ϛ— „quod nunquam poeta dicit: μεσσηγὺς γαίης τε καὶ Ὀλύμπου (scrib. Οὐλύμπου) νιφόεντος, nec dicit Ὄλυμπον ἀστερόεντα; differt enim apud eum Ὄλυμπος et οὐρανός." Sch. A. et similia Sch. B. recte quidem, sed quorsum haec dicta putabimus? Scilicet fuere, qui Οὐλύμπου νιφόεντος h. l. legerent. cf. ad vſ. 68.

47. ϛ— quod insolito more dixit Ἴδην δ' ἵκανε Γάργαρον. ἀντὶ τοῦ, τῆς Ἴδης ἐς Γάργαρον ἦλθε Sch. A. At Sch. B. quod Ἴδην Γάργαρον per hyperbaton, pro ἐς Γάργαρον Ἴδην. leg. Ἴδης. Similiter: ἡδ' ἄρα Κύπρον ἵκανε — ἐς Πάφον. Od. Θ, 362. pro ἐς Πάφον τῆς Κύπρου. Laudat versum inter exempla σχήματος seu figurae, qua generi adiicitur species, Strabo lib. I, p. 68 B. Idae tria promontoria esse, inter nota habendum: Λέ-

κτον. Γάργαρον. Φαλάκρη. In etymo τοῦ Γάργαρον ineptiunt grammatici, inprimis in Etymol. add. Eustath. De *Gargaro* v. Macrob. Sat. V, 20 et collecta ab Hemsterh. ad Lucian. D. D. 4.

Ἴδην πολυπίδακα respiciunt passim, etiam Suidas, πολλὰς ἀναβολὰς ἔχοντα. τουτέστιν, ἀναβλήσεις.

48. βωμός τε θυήεις. notat Apollon. Lex. in θυώδεα, et reddit τεθυμιαμένος, odoribus impletus. Etymologus ducit vocem a θύον. θυόεις. θυήεις.

49. 50. lecti iam sup. E, 775. 6.

50. κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν. Pro κατὰ est περὶ in Cant. Barocc. Mori. Harl. (adscripto altero) Vrat. b. Mosc. 1. vt erat sup. E, 776. at κατὰ est in ceteris et in Eustath.

51. κύδεϊ γαίων. Ven. B. τῇ ἑαυτοῦ ἡδόμενος δόξῃ καὶ ἀρετῇ. Est κυδιῶν. γαυριῶν. Vide ad A, 405. Virgilius, qui locum latine vertit, Aen. X, 3. hoc non attigit, nisi forte per *arduus adspectat*.

Versus 51. 52 repetiti inf. Λ, 81. 82. Ad hos versus respicere videtur quod de Scipione narratum est ap. Appian. Punic. c. 71. Schw. T. I, p. 397. qui pugnam inter Masinissam et Amilcarem tutus ex alto prospexerat, ἔλεγέ τε σεμνύνων, δύο πρὸ αὐτοῦ τὴν θέαν ταύτην ἰδεῖν ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ· τὸν Δία ἀπὸ τῆς Ἴδης, καὶ τὸν Ποσειδῶνα ἐκ Σαμοθράκης (Il. N, 11 sq.). Ex Olympo pugnam deorum prospicit Iupiter Φ, 388 sq.

Ceterum de prospectu ex hoc montis cacumine, Gargaro, in campum Troianum adeo dubitabat vir doctiss. Iac. Bryant, vt pro fundo quaestionis de Troiae situ faceret eamque quaerendam esse contenderet in locis infra Alexandriam Troadem, sub Lecto promontorio; etsi ita difficultates exsistunt innumerae aliae, et inficianda multa, quorum fides certissima est. Verum de prospectu locorum, quae ipse non adieris, decernere lubricum est, et ex isto Idae cacumine prospectum latissime patere, pronuntiant ii, qui loca adiere. Porro de prospectu, quem dii capiunt, aliter iudicandum esse, quam de ho-

minum, docent alia loca, vt Neptuni profpectus ex Solymorum montibus Od. E, 283. Alioqui liceret quoque argutari in profectione Iunonis, quae Lectum promontorium confcendit, vt ad Gargarum inde perueniat Ξ, 283 fqq.

53. Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο ⸓ quod Zenodotus orientem Solem ponit ante haec. (v. adnv. pr.) At, pergit ille, ordo rei hic eft: die orto Iupiter concionem habet, et interea Achiui cibum capiunt. Addit Ven. B, δεῖπνον non vno modo dici, hoc quidem loco τὸ ἐξ ἑωθινοῦ ἀκράτισμα. alibi pro ἄριστον, vt Λ, 86 (vbi vulgo δόρπον. faepe enim haec duo variant inter fe vti et ἄριστον pro ἀκράτισμα pofitum Ω, 124. ad quem locum vide, et ad Λ, 86) add. Athen. I, p. 11 F.

54. ῥίμφα κατὰ κλισίας. Cant. κλισίης. ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο· puta, *fumto cibo*, quod, inquit Schol. A. ignorantes nonnulli fcribunt: τοὶ δ' αὐτόθι θωρήσσοντο. Fuere quoque in Schol. B. qui ἀπὸ — θωρήσσοντο iungerent. At ἀπὸ δείπνου occurrit etiam ap. Herodotum quod iam obferuauit Koeppen.

55. Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν Harl. probante Bentleio Ven. Vrat. b. Townl. vn. Vindob. Vulgo αὖ et ὡπλίζοντο. Sed ὁπλίζοντο eft lectio Ariftarchea per ο. Schol. A. Townl. Mofc. 1. in marg. vn. Vindob.

56. παυρότεροι. ⸓ „quod femper Troianos cum fociis facit numero inferiores Achiuis." Refpiciunt haec notata ad verfus reiectos fup. B, 130 — 133 et inf. ad v. 558 in quo Zenodotus fcripferat μυρίᾳ δ' ἐν πεδίῳ. — Adiecta in Ven. B. Porphyrii nota: καὶ πῶς φησι· πολέων (πολλῶν) ἐκ πολίων? (B, 131). Soluit: loqui poetam nunc de Troianis proprie dictis (ἰθαγενεῖς), itaque adiici πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν. et argutatur plura. Omnino pro diuerfo confilio poeta modo multitudinem modo paucitatem Troianorum memorat, etiam comparatione cum copiis aduerfis.

57. χρειοῖ ἀναγκαίῃ. Legitur χρειῇ ἀ. apud Sch. X, 183. Sicque Mori mf. Vrat. b. quod effet vulgare, do-

cente quoque Eustathio. At est χρειώ. vt A, 341 et al. et χρειὼ ἀναγκαίη pro simplici ἀνάγκη. Visum est χρειώ in Apollon. h. v. huc spectare; v. Villois. πρὸ γυναικῶν. πρὸ est ὑπέρ.

58. πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι. „ quod πύλαι de vna porta dictae sunt (vt inf. patet 411. Dictum iam sup. B, 809), πᾶσαι autem pro ὅλαι, vt Ψ, 135 θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον. (Conf. ad N, 408.) At Ven. B. cum Leid. ad Achiuos simul cum Troianis refert haec; intelligi adeo castrorum portas, et sequi 60 οἱ δ' ὅτε δὴ, *Troiani et Achiui.*

59. πεζοί θ' ἱππῆές τε. θ' post πεζοὶ omittit Cant.

60. οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἕνα συνιόντες ἵκοντο. „ Excidit Scholion, quod forte loci praestantiam commendauit. — ῥ non erat in Barocc. et Cant. Extat idem versus cum seqq. 60 — 65 supra Δ, 446 sq. — Mosc. 1. in marg. γρ. καὶ ἵκανον. quod et vn. Vindob. habet.

62. ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι „ quod post ῥινοὺς iterum ἀσπίδες, quae duo vnum idemque sunt.“ (Sane poeta ad sensum feriendum bene haec dixit, etsi minus accurate.)

Mox 63 ἔπληντ' ἀλλήλῃσι. Ven. B. bene obseruat: τὸ δὲ ἔπληντο πρὸς φαντασίαν τῶν ῥηθησομένων. ὅμοιον δέ ἐστι τῷ ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε (N, 131) Scilicet πελάω, *admoueo*, πλάω, πλῆμι, vnde πλῆμαι, ἐπλήμην. Sed de hoc iam ad Δ, 449 dictum est, vbi iidem versus leguntur. ἔμπληντ' Mosc. 3.

ἀλλήλοισι Cant. vti et Etymol. in ἔπληντ' ἀλλήλοισι.

64. ἐνθάδ' ἅμ' οἰμωγή τε — Versum iam Δ, 450 lectum recitat Apollon. Lex. h. v. ἐπὶ δὲ τῆς καυχήσεως. ἔνθα δ' ἅμ' — potest enim scribi haud vno modo ἔνθα δ', et ἐνθάδ'. ἔνθ' ἅμα et mox ὀλλύντων καὶ ὀ. fine r editur in Ammonio voc. ἅμα et ὁμοῦ. v. ad Δ, 450.

65. ῥέε δ' αἵματι γαῖα. „ quod ἔῤῥεε pro ἐῤῥεῖτο ἡ γῆ.“ Sch. A. (sollenne hoc poetis, vt in hoc et similibus inuertant vulgare: τὸ αἷμα ἔῤῥεεν ἐν τῇ γῇ dicantque, ἔῤῥεεν ἡ γῆ αἵματι. Nec aliter Latini poetae) „et quod

primo mox loco ad posterius rediit" (subtilitas vana, quasi tantum τῶν ὀλλυμένων sanguis terram madefecisset.)

66. ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ. ⊱ „quod ἠὼς tempus matutinum vsque ad meridiem declarat h. l." Sch. A. adde B. et Hesych. in ἠώς, laudato hoc versu. cf. sup. ad 1. —

ἱερὸν ἦμαρ. Ven. B. „quia per priorem diei partem sacra fiunt; nam tempus post meridiem manibus sacrum" (saltem vespera et nox.) At obseruatio est inepta. repetita ad Λ, 84. Alia non minus aliena sunt ap. Eustathium. Vt semel moneam, ἱερὰ dicuntur Homero et aliis omnia, non modo quae *sacra* et *religiosa* sunt, verum etiam quae aut *augusta*, *venerabilia* et *reuerenda* sunt, aut *magna* et *stupenda*, aut *cara* et magno in pretio habita, aut omnino *praeclara* et aliqua *sui praestantia* ac dote se commendantia. In multis est adeo *carum*, *clarum*, *conspicuum*, *munificum*, *benignum*, h. l. quod Romanorum *almus* dies. *alma* nox. κνέφας ἱερὸν inf. Λ, 194 et al. In aliis conuenit τὸ θεῖον cf. ad A, 366 in aliis τὸ σεμνὸν, τὸ κλεινὸν et sic porro. Similiter ἀμβροσίη νὺξ, B, 57.

ἀέξετο ἱερὸν hiatum faciunt; Bentl. em. ἀέξεται vel ἀέξετ' ἄρ'. Legitur tamen versus, vt nunc editur, in Hesych. ἠώς. Schol. Apollon. Arg. III, 806. et iterum inf. Λ, 84. 85 vbi ὅτ' ἀέξεται emendabat Bentl.

68. ἦμος δ' Ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει. ⊱ quod poeta Solem ἐν οὐρανῷ, nunquam ἐν Ὀλύμπῳ, constituit cf. ad 46. Notat quoque Schol. A. scriptum fuisse ἀμφιβεβήκειν ea ratione grammatica, qua sup. Γ, 388 ἤδειν pro ἤδει scribi vidimus. v. Obss. ad e. v. At Ven. B. argutatur in vocis sensu, hac ipsa dicens declarari, Solem esse maiorem terra, quoniam ἀμφιβαίνει, *amplectitur*, vt de maiore qui minorem tuetur, dicitur ἀμφιβῆναι (v. Not. E, 21). At est simpliciter, Solem *obire*, *traiicere caelum*, ad vulgarem oculorum sensum dictum. Virgilio est, *conscenderat. medium Sol hau-*

ferat orbem Ge. IV, 425. fc. curfu, pro, curfum exhauferat per caelum.

69. καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. Appofitum in Ven. B. Porphyrii Scholion: non, inquit ille, potens quidem fati eft Iupiter; poteft tamen illud differre vel accelerare. Prius in Sarpedone, (Jl. Π, 433 fq.) hoc in Achille declaratur. Καὶ h. l. apodofin facit, vt alibi. Apud Clementem Strom. V, p. 727. Pott. eft: Αὐτὸς δὲ χρ. Ceterum hinc *lances Iouis*, Διὸς τάλαντα, et τὸ ῥέπειν, et ῥοπὴ τύχης, funt declaranda; cf. inf. Π, 658. T, 223. X, 209 fq. Aefchyl. Perf. 346 deleuit exercitum deus τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσοῤῥόπῳ τύχῃ. Effe τιταίνειν et τεῖναι cum fimilibus proprie dicta de libra, ex h. l. docet Pollux IV, 171. et quod τάλαντα nunc funt ipfi σταθμοί, lances, lib. IX, 52. notat ex h. l.

70. ἐν τ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο. Duae κῆρες amborum exercituum fortunam declarant; feu θανατηφόρους μοίρας, *fata letalia*. Aefchylus autem τὰς κῆρας accepit pro *animabus*, adeoque finxit (nobile drama) ψυχοστασίαν, in qua Iupiter Achillis et Memnonis ψυχὰς trutinat." Haec Ven. A. cf. Euftath. Et iam olim obferuauit Plutarch. de aud. poet. p. 15 A. Subiicitur ex Ven. B. duplex Scholion Porphyrii, quod ad vff. feqq. fpectat; aut potius, quod probabilius, alteri loco Jl. X, 209 adfcriptum fuit. Multae in iis argutiae fuper voc. κὴρ et δύο κῆρε. Incufatur quoque Aefchylus, male accepiffe ἡ κὴρ, quafi effet τὸ κῆρ, κέαρ." (Refpexit Aefchylus potius alterum locum de Achille et Hectore Jl. X, 209 et ψυχαὶ ipfi funt vitae fatum fuum fubiturae.) Ceterum fatendum eft, κῆρας variis modis a poetis effe memoratas, Κῆρας θανάτου, Κῆρας Ἐριννύας (Aefchyl. VII ad Th. extr.) et fic porro, ita vt etiam in locum non modo Μοιρῶν, fed et Ἐριννύων fucceffiffe videri poffint; egit de iis Goens ad Aefchyli Agamemn. p. 62 fq.

Ceterum docta nota est ad h. l. Koeppenii, cum diiudicatione inuenti poetici, quod ille tamen nec pulcritudine nec sublimitate se commendare censet. Videtur vir acutus ad nostrorum temporum sensum rem revocasse. Homerica aetas, non pro arbitrio, sed ex Necessitatis et Fati lege, fata dispensare Iouem existimabat; tum Iouis lances vsu loquendi iam erant frequentatae: vnde saepius memorantur Π, 658. Τ, 223. 4. Χ, 209. Magna vtique, terribilis et sublimis est rerum species, si duorum exercituum fortunam, alterius victoriam et fugam alterius, trutinae momento constitutum nunc iri cogites.

72. ἕλκε δὲ μέσσα λαβὼν, ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν. αἴσιμον ἦμαρ τὸ εἱμαρμένον interpretatus est iam Apollon. Lex. et εἱμαρμένη ἡμέρα καὶ πεπρωμένη Sch. br. Aliena tamen est ab Homero notio Fati et tragica et philosophica. Euentus, qualis fuerit, declaratus ab eo est notione ab aetatis suae simplicitate petita — ἕλκειν in trutinando dici nota res, vt et ῥέπειν de lance grauata; alias pondus ἕλκει, καθέλκει. Vnde et ὁλκὴ pro pondere. nunc trutinans ἕλκει, h. τιταίνει. τείνει, lancem μέσσα λαβὼν, adeoque *sustinet lances aequato examine*: Virgil. Aen. XII, 725.

73. αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ — 74. ἑζέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν. — ἀθετοῦνται duo versus, quod cum antea Achiuorum vna esset κὴρ, altera Troianorum, nunc κῆρες Ἀχαιῶν memorantur: Ita Ven. A. Sed praestat, eius verba apponere: ἀθετοῦνται, ὅτι ὑπὲρ ἑκάστου στρατεύματος κῆρα ζυγοστατεῖ ὁ Ζεὺς, οὐ πλείους. ὡς ἐπὶ Ἀχιλλέως καὶ Ἕκτορος (sc. etiam duae κῆρες sunt Il. X, 210. 211 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, τὴν μὲν Ἀχιλλῆος τὴν δ' Ἕκτορος.) ὁ δὲ διασκευαστὴς ἐξέλαβε πολλάς. (Non tam clarum est, vti vulgo putatur, quo sensu διασκευαστὴς dictus sit? h. l. videtur esse interpolator; alibi, is qui vulgarem recensionem constituit; an is qui primus Iliadem ordinauerit, eo nomine designetur, nondum vidi satis ad fidem declaratum; h. l. est, „is qui hos ver-

fus intexuit, intellexit *multas* esse κῆρας, Achiuorum et Troianorum, pro copiarum multitudine. Addit Sch. A. ineptum enim fore, si quis δύο κῆρε Achiuorum, totidemque Troianorum dicere vellet. Simpliciter dicendum erat: in Ἀχαιῶν κῆρες poetam posuisse nunc pluralem pro singulari: quid enim vsitatius? inprimis cum h. l. sit collectiue ἡ κὴρ Ἀχαιῶν. At argutatur et ille et Ven. B. qui comparat δύω δὲ θύραι Od. N, 109 et cum illis Porphyr. in Schol. B. ad 71 miris modis; hic quidem ait fuisse qui ἑζέσθην tanquam duale acciperent, de duobus, (quod quis neget recte esse factum?) vnde et nonnulli duas κῆρας in vtraque lance positas intellexerint; at esse pro ἕζοντο, sensu plurali dictum, vt μιάνθην Δ, 146 (ad quem versum similes argutias videbis) et esse adeo habendum idem atque ἕζεσθεν pro ἑζέσθησαν. Sane licebit reponere ἕζεσθεν, vti sequitur ἄερθεν pro ἀέρθησαν. et testatur Ven. A. ἐν ἐνίοις διὰ τοῦ ε, ἕζεσθεν. Nec aliter videtur in suo codice habuisse Schol. br. auctor, et Mosc. 1. in marg. ἐν ἐνίοις ἕζεσθεν. At poeta ad sensum respiciens, cum in plurali κῆρες duae quoque κῆρε comprehendi possint, verbum duale apposuit; nam est haud dubie dualis ab ἕζομην; et iunxit mox cum plurali ἄερθεν.

75. 76. Argutantur Schol. B. cum Sch. br. in σέλας δαιόμενον. Scilicet non est merum fulgur; sed fulmen, subsequente tonitru.

76. ἧκε σέλας μετὰ λαὸν — Flor. Ald. 1. κατὰ λ.

77. πάντας ὑπὸ χλωρὸν δεὸς εἶλε. Sch. A. ἐν ἄλλῳ δέος ᾕρει. quod erat sup. H, 479. At ὑπὸ — εἷλε etiam Ξ, 506 occurrit. Vnus Vindob. ᾕρει.

Ceterum, h. l. facile assequaris, cur Achiui fulmina Iouis in malum omen verterint potius, quam Troiani id ad se pertinere putauerint, scilicet, quia fulmina mittuntur in castra Achiuorum; vt iterum inf. 132. 3. 4. adde 170. At supra H, 478. 9 ambiguum erat, ad vtros, an ad vtrosque, Troianos et Achiuos, τὸ σφὶν spectaret, nec omnino caussa apparebat, cur tonitru pro ostento habe-

retur: ita vt illis verſibus inſerendis materia petita videri poſſet ex huius noſtri libri verſibus.

78. οὔτ' Ἀγαμέμνων, ed. H. Steph. οὐδ' male poſt οὔτ' Ἰδομενεύς.

79. οὔτε δύ' Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἄρηος. Promtum eſt incidere animo in δύ' Αἴαντε μενέτην. et eſt Αἴαντε in Mori (ſed omiſſo δύ', οὔτ' Αἴαντε) Vrat. A. vno Vindob. Schol. Lipſ. quo permotus Erneſti probabat ſphalma editionis Turnebi θεράποντε Ἄρηος, quod hiatum infert. Bentleius emendabat οὔτ' Αἴαντε δύω μενέτην. Hoc exhibet quoque vn. Vindob.

80. Νέστωρ δ' οἶος — οὖρος Ἀχαιῶν. primo nunc occurrit, ὁ φύλαξ. καθὸ συνήθως οὖρος Ἀχαιῶν. ait Apollon. Lex. h. e. quatenus prouidet, proſpicit, commodis Achiuorum, prudens ac prouidus. Ante οἶος deeſt δ' in Moſc. 1. binis Vindob.

81. οὔτι ἑκὼν ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο. In Ariſtide To. II, p. 245 vbi vſſ. 81. 86 recitat, legitur οὗτοι male; nam fuit ουτι ϝεκων. Porro Sch. A. „ἐτείρετο. ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων· ἐδάμνατο. Mox ϝελενης hic quoque reſinxerat Bentl.

83. ἄκρην κακκορυφὴν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων. Scribi quoque κὰκ κορυφὴν notauit Barnes; et hoc verius habeo: v. inf. ad vſ. 441. malim tamen vel ſic putare, κατ κορυφην antiquitus ſcriptum eſſe.

ὅθι ταὶ πρῶται in Heraclidis Alleg. Homer. p. 434. (c. 19. p. 66. Schow.) ἵνα τε Ariſtotelis edd. de Generat. Animal. V, 5. vbi hoc ipſum docet, tenuiſſimum eſſe equis os circa cerebrum. ὅθι γε vn. Vindob. πρῶτα ap. Ariſtidem l. c. πρῶται, ἀντὶ τοῦ, ἄκραι Sch. B. τὸ καλούμενον προκόμιον Sch. B.

84. κρανίῳ ἐμπεφύασιν. Ariſtid. l. c. ἐμπεφύκασι cum metri vitio. De voc. καίριον v. ad Λ, 439.

85. ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο. Ita hic et Υ, 424. Ψ, 649. add. Τ, 351 ſcribunt grammatici, et ductum eſſe volunt a πάλλομαι, vt ſit pro ἀνεπάλλετο. v. Euſtath. Etymol. cf. inf. ad Ψ, 692. Quod nullo modo fieri poſ-

le censeo. Saltem diceres, ita esse ἀνεπέπαλτο, et omissa reduplicatione ἀνέπαλτο. Ita conueniret in Eurip. Or. 322. Eumenides, αἵ τε τὸν ταναὸν αἰθέρ' ἀμπάλλεσθ', pro ἀνὰ τὸν αἰθέρα πάλλεσθε, πτερωταὶ οὖσαι. Probabilius tamen ductum esse ab ἅλλομαι, quod et ἅλμι fuisse videtur (cf. sup. ad H, 260) vnde ἧλμαι, ἥλμην, ἧλτο, ἆλτο. inde ἀνεπᾶλτο scribendum erat. Mansit antiqua forma inter Dores. Sic etiam viros doctos sensisse video ad Hesych. in ἔπαλτο, etiam Barnes cum Clarkio. Eodem ducunt Schol. br. ἀνεχαιτίσθη, ἀνήλατο. et inf. N, 643 et Φ, 140 est ἐπᾶλτο. supra H, 260 ἐπάλμενος, vbi v. Obss. et ad Λ, 192. ἀνεπήλατο praeclare restituunt viri docti Moscho II, 109 pro ἀνεπίλνατο. Erit quoque scribendum ἐκκατεπᾶλτο inf. T, 351. Nec aliter acceperunt seriores: Apollon. IV, 465 Αὐτίκα δ' Αἰσονίδης πυκινοῖο ἐπᾶλτο λόχοιο. Reiske corrigebat ἀπᾶλτο. Brunck. edidit πυκινοῦ ἐξᾶλτο, quo duxerat πυκινοῦ in binis codd. Etiam ap. Quintum, vt II, 247 Ἀντιλόχῳ ἐπιᾶλτο.

Porro Etymologus in ἀχρής· οἷον· ἀχρὴς δ' ἀνέπαλτο. Videtur itaque lectum aliquando h. l. ἀχρὴς δ' αὖ ἀνέπαλτο, aut verius ἀνεπᾶλτο.

κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ. non vno modo potest accipi; aut, vt vulgo fit, equum praecipitatum prae dolore caput volutasse, vt sagittae ferro se liberaret, ita vero tanto altius illud intrasse in cranium: βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ. nisi dicas δὲ esse pro γάρ, *nam in cranium adactum erat ferrum*. Ita fere etiam Eustath. accipit, nisi quod vsum τοῦ περὶ insolentem esse ait. Scholia br. de rotis currus accipiunt: περὶ τῷ σιδήρῳ τῶν ἐπισώτρων, ὅ ἐστι, τῶν κανθῶν. Liceret quoque πέρι retrahere ad verbum, περικυλινδόμενος, circumuolutus χαλκῷ, διὰ τοῦ χαλκοῦ, sagitta. Praestat, puto, manere in vulgari interpretatione: in quem modum iam olim versum Virgilianum hinc expressum accepi: equus *eiecto* equiti *incumbit cernuus armo* suo: Aen. X, 894.

Ceterum simile discrimen adiit Nestor in Memnonis congressu (cuius mentio fit Od. Δ, 187. 8.) v. Pindar.

P. VI, 20 sqq. Aliter narratio se habet ap. Quintum lib. II. Vtrumque confundit Schol. ad Pindari locum.

87. ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε φασγάνῳ ἀΐσσων. παρηορίας, τὰς τοῦ παρηόρου ἡνίας ex Schol. A. et Sch. br. est tenendum; male aliter Schol. B. In Apollonii Lex. — καὶ παρηορίας τοὺς δεσμοὺς (τοῦ ἵππου παρηόρου supple, qui qualis sit, dictum est ad H, 156.)

In ἀπέταμνε Porphyr. in Sch. A. B. br. quaerit notam tarditatis senilis. (adiectum tamen ἀΐσσων vides) scilicet in eo, quod non ἀπέταμε, ἀπέκοψε dixit, sed imperfecto tempore, ἀπέταμνε. Valde celebratam hanc obseruatiunculam fuisse, patet etiam ex eo, quod Tatianus ad Gentes 51 eam memorat. Et Eustath. hinc petiit: τὸ δὲ ἀπέταμνεν ἀστείως εἴρηται.

ἀπέταμνε quod Ionicum esse Eustath. ad h. l. monet est ἀπέτεμνε in codd. Lips. Ven. Cant. Mori. Vrat. b. c. A. Mosc. 3. Vindob. et edd. praeter Romanam, e qua Barnes recepit; idque seruatum esse volo, cum Ionicum sit et Homero frequentatum τάμνω.

89. ἦλθον ἀν' ἰωχμὸν, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες Ἕκτορα. ⊱ quod Hectorem παραβάτην dixit poeta ἡνίοχον; improprie.

ἰωγμὸν Bentl. laudat e Schol.

90. Ἕκτορα· καί νύ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν. Mori μετὰ θυμὸν ὁ. perperam. ὁ γέρων absolute etiam alibi de Nestore, vt E, 24. At otiose in versus capite appositum Νέστορα· quod versum refert in numerum versuum suppletiuorum. Sensisse hoc videtur Bentleius, qui emendat: Καί νύ κεν ἔνθ' ὁ γέρων Νέστωρ ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσε. Sufficiebat sane θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες. Sic inf. 126 ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασύν.

92. σμερδαλέον δ' ἐβόησεν. haud dubie Ionicum fuit, δὲ βόησεν.

94. πῆ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὡς, ἐν ὁμίλῳ. Ambigua est interpunctio: vel κακὸς ὡς ἐν ὁμίλῳ sc. φεύγει. vel vt posui. vel vt iungantur seqq. ἐν ὁμίλῳ μήτις τοι φ. Praestat quod editur: πῆ φεύγεις ἐν ὁμίλῳ,

μεταβαλὼν τὰ νῶτα, ὡς κακός. Inutilis eſt coniectura Dauiſii ad Cicer. de Or. II, 72 μετὰ νῶτα βαλὼν σάκος, ὡς ἐν ὁμίλῳ μή τις τοι — *reiecto in tergum ſcuto, ne quis in turba* — aut, vt Homerus ſcriberet, ὥς τ' ἐν ὁ. Inciderat in eandem coniecturam Bentl. ex Il. Λ, 544 στῆ δὲ ταφών, ὄπιθεν δὲ βάλε σάκος ἑπταβόειον. Verum hoc alienum ab h. l. nam ibi Aiax non vt ignauus et perterritus fugit, ſed fortiter pugnando recedit, tergum tuendo: at qui fugit, tergum nudat. Haerebat quoque Bentl. in κακὸς ὥς, quod eſſe volebat ſως. De hoc tamen v. ad Γ, 196. Iterum occurrit Z, 443 αἴ κε κακὸς ὥς, νόσφιν ἀ. et κακὸν ὥς, Β, 190. Ο, 196. μετὰ νῶτα βαλών, Heſych. hinc corrig. μεταβαλὼν νῶτα. Idem in μεταβαλών. μεταβάς, στραφείς. μεταβαλὼν eſt ſimpl. στρέψας, vt, vertere tergum.

ποῖ φεύγεις — κακὸς ὡς recitat Maxim. Tyr. (5.) XXII, p. 416. T. I. Reisk.

Ceterum meticuloſi hominis notam ſibi contraxit ex h. l. Vlyſſes apud ſeriores, etiam Tragicos; iterum in pugna ſociorum auxilium implorando, cum ab Aiace fuit ſeruatus; Il. Λ, 461 ſqq. quod opprobrium ipſi factum videbis in contentione de armis Achillis. Alia v. ap. Euſtath.

97. οὐδ' ἐςάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς. ⟝ „quod ambiguum eſt, omninone non audierit Vlyſſes, an audiens non admiſerit dictum. Hoc Ariſtarchus maluit ἀκούσας, οὐκ ἐπείσθη. Schol. A. B. et Apollon. de Syntaxi p. 292, 10. repetit ea Sch. br. auctor. cf. inf. ad 266. Schol. A. poetae tamen ſenſui prius magis conuenire arbitror. Ingenioſe ex h. l. petiit Ouidius Met. XIII, 65—69 ea, quae exprobrat Vlyſſi Aiax in armorum iudicio, et Quintus V, 201 ſq. quos ſi comparaueris, eodem ex fonte ſua hauſiſſe videbis, ſcilicet ex Cyclico aliquo poeta antiquiore.

99. Τυδείδης δ', αὐτός περ ἐών — ⟝ quod αὐτὸς idem ac μόνος. Notant idem Schol. br. Et Schol. Theocr. XI, 12. αὐταὶ ἀντὶ τοῦ μόναι. Ὅμηρος· Τυδείδης δ'

αὐτὸς πονέων, ἀντὶ τοῦ, αὐτόματος καὶ μόνος. vt videri possit ita h. l. legisse. Homericum tamen esset πονεύμενος vt Δ, 374. non πονέων.

100. στῆ δὲ πρόσθ' ἵππων. Bentl. memorat nescio vnde πάροιθ' ἵππων. Sane et hoc bene, nec minus tamen illud, vt iam vidimus E, 107 πρόσθ' ἵπποιιν καὶ ὄχεσφιν.

103. χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει. „Est haec Aristarchea lectio. At Ixion legebat ἐπείγει. in alio libro erat ἱκάνει.“ Sch. A. Similis varietas occurrit et alibi: vt Ψ, 623 ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει. vbi vide. cf. Od. Λ, 195. 496. Ἱκάνει, aliquoties in Homero obuium, erat in Cant. Townl. Vrat. b. et Mosc. 1. in marg. cf. inf. ad 147. At ὀπάζει defenditur auctoritate Mori, vtriusque Veneti, et plurium codd. tum Apollonii Lex. h. v. Lucianus qui vss. 103. 104 suauiter vtitur de sene oratore, παραφράζει, Σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε.

104. ἠπεδανὸς δέ τοι θεράπων. ἠπεδανὸς, ἀσθενὴς ἢ ἄτεχνος. in hoc conueniunt Sch. A. B. br. Etymol. Hesych. tum in etymo a πέδον, vt sit ἀπεδανὸς, contrarium τοῦ ἔμπεδος *firmus*. Manebo in priore, quae vocis vis est, *imbecillus*. Od. Θ, 311. nam robur in regendis equis non minus spectatur, quam ars: hanc ex contexto inferre videntur grammatici. Versum apponit Erotian. in Lex. Hippocr. in κατηπεδανὸν, κατησθενηκός.

θεράποντα quomodo de equo funali intelligere potuerint viri docti, miror. Nestoris θεράπων et auriga erat Eurymedon, de quo mox memoratur 114. vide Λ, 619 vbi Ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος.

105. 6. 7. Iidem versus iam supra ex Aeneae persona ad Pandarum.

105. Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι Bentl. adscripserat ἐπιβήσεαι. At ἐπιβήσεο iam lectum sup. E, 221. Λ, 512. et καταβήσεο, E, 109. cf. ad B, 35. Γ, 262. At alia quaestio est de hiatu ἐπιβήσεο ὄφρα, de quo vide ad E, 221. In Vrat. b. est ἐπιβήσαιο. Sic est

fet refingendum ἐπιβῆσαί ὄφρα. Metum tamen vanum esse intelliges, si — σεο vna syllaba pronuntiandum esse audieris.

106. ἐπιστάμενοι πεδίοιο ⌐ quod deest διὰ πεδίοιο. At alius in eodem Sch. A. iungere mauult cum ἔνθα καὶ ἔνθα πεδίου. vt πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο. (Il. Z, 2. ac si non in his quoque διὰ sit intelligendum!)

107. διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι. ⌐ quod φέβεσθαι semper apud Homerum, nunquam φεύγειν. Vnde et φόβον Ἄρηος φορέουσαι (pro φυγὴν B, 767.)

108. οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην μήστωρε φόβοιο. — „Versus ἀθετεῖται, quandoquidem absurdum est narrare haec haud ignaro; et in tanto discrimine; et quod πότε de hesterno die." Sch. A. At Sch. B. ἠθικῶς ait „rem heri gestam memorari, (puto, vt gloriabundus Diomedes haec repetat) vt Od. X, 290. Philoetius: τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον." Habemus hic exemplum manifestum ἀθετήσεως ex mero grammaticorum iudicio profectum, non ex auctoritate aut varietate lectionis. Nec tamen adeo mirum videri debebat in poeta, tempus paullo solutius declarari. Etiam inf. Ξ, 45 ὥς ποτ' ἐπηπείλησε pro χθές. v. Obff.

μήστωρα φόβοιο. lectio erat vulgata inde a Turnebo, duce ed. Rom. cui adstipulabantur edd. Flor. Ald. 1. Est sane epitheton sollenne heroum, tanquam fugae auctorum, hostem fugantium; vt Diomedis Z, 97. 278. Hectoris M, 39. Patrocli et al. Sic quoque Cant. et pars codd. h. l. Et Aeneam μήστωρα φόβοιο appellat Plato in Lachete p. 19 B. vt iam tum aut hic aut sup. E, 272 ita lectum esse appareat.

At enim Ald. 2. μήστωρε φόβοιο intulerat, vt ad equos referretur; idque sequuti sunt editores vsque ad Turnebum. Pronuntiat Eustathius: οἱ δὲ γράψαντες, μήστωρε φόβοιο, ἤγουν μήστωρας, πάνυ σφάλλονται τοῦ ὀρθοῦ. At fallitur ipse; epitheton equis tributum, a fuga hosti curruum incursu iniecta, multo magis h. l. in

equos cadit, quam in Aeneam; eratque illud praelatum alteri iam sup. E, 272 vbi v. Obss. Firmant hanc lectionem Mori. Townl. Mosc. 1. Lips. Ven. fuitque ideo recipienda. De voc. μήστωρ v. Obss. ad Δ, 328.

109. τούτω μὲν θεράποντε κομείτων. ⸗ „quod duales seruauit, nullo admixto plurali: τούτω et θεράποντε." cum alias iungat dualem et pluralem.

κομείτων. ita quoque Ven. „curanto." At Schol. A. memorat, „Aristarchum legere κομείτην" idemque habet Vrat. b. Mosc. 1. a m. pr. vn. Vindob. Ferrem, si esset κομοίτην. Occurrit quidem mox vs. 113 θεράποντε κομείτην. sed ibi est pro ἐκομείτην.

τώδε δὲ νῶϊ. Quod τώδε acuitur, non circumflectitur, obseruatur in Sch. A. ex Herodiano ἐν τῇ ς'. scilicet τῆς Ἰλιακῆς προσῳδίας.

110. Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοις ἰθύνομεν. Ita legimus ex emendatione Barnesii, nunc quoque e bonis codd. Mori, Vrat. a. b. Mosc. 1. Ven. cum alii codd. et edd. ante Barnes. habeant ἱπποδάμοισιν ἰθύνομεν, vitio prosodiaco. Lips. cum aliis ἱπποδάμοισι ἰθ. Peccatum plerumque in priore syllaba huius vocis.

ἰθύνομεν. ex accurata loquendi ratione erat ἰθύνωμεν. restat et hoc ex vetere sermone nondum satis grammatice constituto. cf. ad H, 39.

111. εἰ καὶ ἐμὸν — Ven. et Townl. ἢ καί, neque hoc temere; scripsere enim sic veteres, vt Γ, 215 vbi v. Obss. vbi Eustath. hunc ipsum versum ita lectum excitat.

114. καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ. ⸗ „quod hic Nestoris auriga eodem nomine est, quo Agamemnonis." supra Δ, 228. Εὐρυμέδων υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο. ἀγαπήνωρ primo nunc occurrit: Apollon. Lex. h. v. ἀγαπῶν τὴν ἠνορέην. ἀνδρεῖος, ex eo idem alii. In capite versus Ἴφθιμοι Σθένελός τε Ven. Ἴφθιμος. et τε abest a Flor.

115. τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἅρματα βήτην. Mirum poetae placuisse durius hyperbaton; mitigatur tamen si cogites iungenda esse εἰςβήτην.

Bentleius versum recidit; puto propter hanc transpositionem; forte et, quia versus abesse potest.

116. Νέστωρ δ' ἐν χείρεσσι λάβ' ἡνία σιγαλόεντα. lectio a Turnebo propagata ex ed. Rom. nam antea edd. inde a Flor. Aldd. ἡνία Φοινικόεντα quod habent quoque codd. Cant. Harl. Vrat. b. c. Mosc. 3. duo Vindob. Par. et Ven. A. adiecto Scholio: ἐν ἄλλῳ· σιγαλόεντα. (de qua voce sup. ad E, 226.) Forte hoc retractum ex 137. Habent tamen illud etiam Codd. vt Mori. Eustath. vtrumque agnoscit. Si Φοινικόεντα praefertur, pronuntiandum illud quatuor syllabis, vt οε contractum sit, nam Φοινι producitur; vt alibi Φοινικόεσσα. — Tandem χερσὶ Mori. Ita scribi debuit: ἐν χερσὶ λάβεν ἡνία.

119. καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρτεν, ὃ δ' ἡνίοχον θεράποντα — ῥ' otiosum esse obseruat Ern. et μὲν potuisse per se produci. Recte; sexcenties tamen ῥα sic interponitur: vtique, sane; etsi expletiue. Forma ὁ δ', mutata structura, frequentissima est in Homero pro vulgari τὸν δὲ θεράποντα βάλε.

121. βάλε στῆθος παρὰ μαζόν. vn. Vindob. στῆθευς.

122. ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι. ὑπερώησαν, ὑπεχώρησαν. Apollon. Lex. h. v. Suidas et Hesych. ὑπανεχώρησαν.

123. τοῦ δ' αὖθι λύθη. αὖτ' ἐλύθη Mosc. 1.

124. Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο. ⊱ quod deficit περὶ Ἕκτορος. et quod pro φρένας Ἕκτορός. (Quis in antiquo grammatico Ven. A. tam vulgaria expectet!) — ἄχος πύκασε φρένας, petitum a caligine, nocte, quae obumbrat, obducit; recte hactenus ἐσκέπασε, περιεκάλυψεν. ἀπὸ τοῦ πυκάζειν, ὅ ἐστι καλύπτειν Ven. B similiter Sch. br. Etymol. Idem versus iterum P, 83. Sic quoque Il. P, 581 τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.

125. καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου. ⊱ quod περ non est περὶ sed particula aduersatiua et enclitica. (sc. est καίπερ) — εἴασσε male et h. l. Barn.

126. οὐδ' ἄρ ἔτι δὴν — De forma οὔτ' ἄρ' ἔτι δὴν ἰσνέσθην v. Not. B, 708. 709.

128. Ἰφιτίδην Ἀρχεπτόλεμον ⸗ quod Zenodotus Ἐρασιπτόλεμον scribit, at in seqq. (v. 312) Ἀρχεπτόλεμον reliquit.

130. ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο ⸗ „quod ἔργα γένοντο, verbo plurali, vt σπάρτα λέλυνται B, 135." Sch. A. „γρ. ἔργ' ἐγένοντο" Barnes.

ἀμήχανα Sch. br. πρὸς ἃ οὐκ ἄν τις σχοίη μηχανὴν εὑρεῖν. ἐξ οὗ, δεινὰ καὶ χαλεπά. bene. Similia apud Etymol. add. Hesych. h. v.

131. καί νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον, ἠΰτε ἄρνες. ⸗ „quod τὸ σήκασθεν ipse interpretatur poeta, adiecto ἠΰτε ἄρνες, ὡς εἰς σηκὸν κατεκλείσθησαν. Idem Scholion habet Eustath. Sch. br. Etymol. add. Hesych. in ἐσήκασθεν, et σηκάσθησαν. quod non est mutandum; fuit enim in eius codice, quod in Townl. est: καί νύ κ' ἐσήκασθεν. hoc et Apollon. Lex. h. v. agnoscit p. 305. etsi idem σήκασθεν quoque habet, versu hoc ipso laudato p. 600. in σηκοὶ, αἱ ἐπαύλεις. cf. Porphyr. ad E, 137.

ἠΰτέ γ' ἄρνες Cant. et Bentl. ἠΰτ' ἄρ' ἄρνες. non animaduerso digammo ϝαρνες. de quo v. ad Γ, 103. Δ, 158. ἠΰτε ἄρνες diserte Etymol.

Supplendum esse οἱ Τρῶες, intelligitur ex ipsa re. At Barnes versum excidisse putabat.

133. βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν. Barnes ex Eustath. δεινὰ καθῆκ' conficit; lusisse eum putes. βροντήσας δὲ δσεινὸν legi vult Knight p. 62. cf. ad H, 117.

ἀργῆτα Apollon. Lex. λευκὸν καὶ λαμπρόν. addit tamen idem esse posse, velox fulmen. Priora repetiit Hesych. add. Etymol.

134. κὰδ δὲ πρόσθ' ἵππων. vt versus fluat lenius, Bentl. tentat: καδδὲ πάροιθ' ἵππων vel καδδέ γε πρόσθ' ἵππων.

135. δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θεείου καιομένοιο. haud dubie de sulfure ignis fulminei; vnde et θεείου γίνεται ὀδμὴ, Il. Ξ, 414. Od. M, 415. 6. 7. θέειον quidem idem quod θεῖον esse potuit, ab originis diuinae opinio-

ne ductum; nunc tamen τὸ θέειον est sulfur; et male grammatici nonnulli accipiunt pro θείου sc. κεραυνοῦ in Sch. A. Sch. br. Alia tentata in Etymol. perperam.

136. τὼ δ' ἵππω δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφι. Καταπτήτην, Sch. br, κατέπτηξαν. ἐφοβήθησαν. Sic et Hesych. h. v. δυϊκῶς. Male contractum esse voluere ex κατεπτηξάτην. Fuit enim forma πτέω. πτῆμι, vnde ἔπτην, ἐπτήτην. Alia forma fuit πτήσσω. et πτοέω, πτώσσω. eadem notione τοῦ consternari. Alio sensu fuit πτῆμι, ἵπτημι, de volatu.

137. φύγον ἡνία σιγαλόεντα. legebatur sic iam in edd. Flor. et Aldd. φύγεν in Rom. et Eustath. vnde intulit Turneb. Sane nil refert vtrum retineas: tuentur tamen φύγον codd. potiores Cant. Harl. Barocc. Mori. Townl. Mosc. 3. Vrat. A. tres Vindob. Lipf. Ven. Et Schol. A. „Aristarchea lectio: φύγον. alii φύγεν." Addit: „in alio φοινικόεντα" vt et in vno Vindob. puto ex vs. 116. De σιγαλόεις v. ad E, 226.

139. Τυδείδη, ἄγε δ' αὖτε φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους. ☧ „quod Zenodotus pro δ' αὖτε legerat νῶϊ, quod sensu caret; nam νῶϊ esset ἡμεῖς aut ἡμᾶς. porro" quod iterum φόβος pro φυγή. φόβονδ' ἔχε, εἰς φυγὴν ἔλαυνε.

Dicas: atqui equos regebat Nestor, (vt sup. 116.) non Diomedes. Scilicet huic communicat, quod eo consentiente est factum.

140. ἦ οὐ γιγνώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἕπετ' ἀλκή. Variat γιγνώσκεις et γινώσκεις etiam h. l. vide ad B, 468. ὅ τοι adoptatum a Barnes ex Eustath. et ipsa ed. Rom. tum e Cant. adde Vrat. a. c. Lipf. Ven. Editum antea ὅτι, quod et codd. pars agnoscit, vt Mori. Harl. Vrat. b. a m. pr. nec id male post γιγνώσκω. Verum h. l. hiatus exsisteret. praeferendum igitur ὅ τοι, eodem vsu, καθ' ὅ. δι' ὅ. pro ὅτι. solere et ὃ post γινώσκω adhiberi, obseruauit Ernesti ad E, 433.

ἀλκή, a Sch. B. redditur βοηθή. fuit puto βοήθεια, quod et Sch. br. habent. Est ἀλκὴ h. l. eius qui supe-

rior eſt, vincit, victoria: cuius arbiter eſt Iupiter; idem mox κῦδος.

143. ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσαιτο. Mirifice variat ſcriptura in extrema voce: εἰρύσαιτο, vno ſibilo, exaratum in ed. Clark. et iam ante a Turnebo, puto ex Euſtathio, quem ſequutus eſt Stephanus: neſcio conſilio an caſu; nam in Flor. Aldd. eſt εἰρύσσατο, quod reductum a Barnes. Eſt quoque σσ in Venetis; at εἰρύσαιτο in Townl. Barocc. trinis Vrat. niſi quod in Vrat. b. correctum σσ. Sch. A. reddit οὐδεὶς ἀνὴρ τὸν τοῦ Διὸς νόον ἐπισπάσαιτο ἢ Φυλάξαιτο, ὥστε τὰ συμφέροντα αὐτῷ γενέσθαι. Sch. B. λείπει τὸ μετά. (vt ſit pro μετειρύσαιτο.) redditque: ἀνὴρ δὲ τὸν Διὸς νοῦν, παρ' ὃ θέλοι αὐτὸς ὁ Ζεύς, οὐκ ἂν μεθελκύσῃ οὐδὲ μεταθήσει. vterque perperam, et cum iis Euſtath. Ignoratio proſodica viros doctos fugit, eſſe duo verba alterum ϝερυω, media breui, traho, alterum ῥύω vel ἐρύω, longa, obſeruo, tueor, caueo, auerto. v. Exc. IV ad A. Eſt h. l. εἰρύσαιτο ab ἐρύω, ἐρύομαι, ῥύομαι, a notione τοῦ Φυλάξασθαι, cuſtodiendi, progreſſus factus ad notionem τοῦ inhibendi, coercendi, βιάζεσθαι. vnde etiam ἐρύκειν. Ita nec εἰρύσσαιτο h. l. (nam ῡ per ſe producitur) nec ab ἐρύω traho νοον ϝειρυσσαιτο, vti nec χόλον οὐκ ἐρύσαιτο Ω, 584 ſcribi poteſt. Melius itaque ad ſenſum Sch. br. κατάσχῃ, κρατήσειεν, ἐκΦεύγῃ. et tamen εἰρύσσαιτο praefixum, etiam in Ed. pr. Etymol. in εἴρυτο, verſu hoc laudato ſubiicit: κατάσχοι. κρατήσειεν. ἀπὸ τοῦ ἐρύω. An Heſychii gloſſa εἰρύσαιτο, γνοίη, ad h. l. ſpectet, dubito; at notio illa occurrere creditur Od. Ψ, 81. 82.

144. ἐπειὴ πολὺ Φέρτατός ἐστι. ſic legebatur in edd. At Φέρτερος Barocc. Ven. A. B. Lipſ. C. H. M. Townl. Moſc. 1. Editum erat Φέρτατος; parendum fuit codd. auctoritati: etſi parum refert. Varietas et alibi occurrit, vt A, 581.

146. κατὰ μοῖραν ἔειπες. ἔειπας Barocc. Mori. duo Vindob. de quo v. ad A, 106.

147. ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος. τόγ' αἰνὸν Barocc. Mori. vn. Vindob. Aliquoties repetitur versus inf. O, 208. Π, 52.

148. 9. Laudat versus Aristot. Ethic. Nicom. lib. III, c. 11. vt probet, viros fortes apud eos populos reperiri, inter quos honoris et pudoris ratio habetur. Est oratio affectus plena, vnde figura Ἕκτωρ γάρ, pro τόδε ἄχος ἱκάνει, ὅτι Ἕκτωρ φήσει.

149. Τυδεΐδης δ' ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος — ⸓ quod aperte φοβεύμενος pro φεύγων" Sch. A. φορεύμενος vnus Vindob.

150. ὥς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. ⸓ ἀπειλήσει. καυχήσεται. κομπάσει. Ita enim ἀπειλεῖν dici solet, alibi pro εὔχεσθαι, vt Ψ, 863 οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι. et de ira O, 179 ἠπείλει κἀκεῖνος etc. Eadem leguntur in Sch. br. cf. Eust. et primo loco Apollon. Lex. in ἀπειλεῖς.

εὐρεῖα pro εὐρέως etiam h. l. accipit Ven. B. vide ad Δ, 182.

152. οἷον ἔειπες. „γρ. ἔειπας" Barn. vt 146. sic duo Vindob.

156. τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας. h. e. ἐνέβαλες κονίῃσι. Clarke argutias captat in tertio casu; cum proprie sit εἰς κονίας seu κόνιν.

157. φύγαδε τράπε Ionica forma, quam restitui, cum editum esset φύγαδ' ἔτραπε· quam Ven. B. seruauerat; et Sch. A. τράπε. οὕτως διὰ τοῦ α, τρᾶπε, αἱ Ἀριστάρχου. etsi expressum est in ed. Ven. ἔτραπε. Non igitur Aristarchus vsus Ionici satis certam rationem habuit; nam aliis in locis eam deserit.

φύγαδε Sch. A. „vt ἅλαδε. vt adeo vel fuerit φυγῆν, φύγα, vt σκέπην, σκέπα. vel dictum sit vt οἶκον, οἴκαδε." Eadem repetita alibi; vt ad Λ, 446. Π, 697. et in Etymol. Non viderunt grammatici fuisse formam primitiuam, φὺξ, σκὲψ, οἶξ, οἶκος, οἶκα, vnde οἴκαδε, vt ἅλαδε ab ἅλς. Ascalonita tamen, si recte ex Eustath. ad Π, p. 1080, 14 et Sch. A. ad Π, 697 colligo, viderat.

158. αὖτις ἀν' ἰωχμὸν, sic pars codd. Mori. Ven. et al. αὖθις al. et edd.

161. περὶ μέν σε τίον. Ita est περιτίω. Alii πέρι, quia esse potest, ὑπὲρ ἄλλων πάντων. v. ad Δ, 375. Monet Sch. A. esse σε h. l. enclitice positum; ergo non μὲν σὲ, et patet quoque lectum fuisse μέν σ' ἔτιον.

162. ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι. Ita editum fuerat cum vitio metri: quod iam Bentl. sustulerat. Emendatius hic versus legitur inf. M, 311.

163. γυναικὸς ἄρ' ἀντ' ἐτέτυξο. haec erat lectio vtriusque Veneti, Lips. cum stigme in Ven. A. — καὶ ὡς ὅσοι ἀναστρέφουσιν (scribendo ἄντ') ἡ γὰρ ἀντὶ ἀναστρέφεταί ποτε. Pergit εἰ δὲ τῷ ἄντα ἐπίρρημα ἐκδέχονται, (vt ἄντ' sit pro ἄντα) ἐναντίον τῇ διανοίᾳ παραλήψονται. Ita Sch. A. alio Scholio adiecto: „Ἀρίσταρχος ἀντιτέτυξο. et Sch. B. cum Lips. „διὰ τοῦ ἴ εἶχον αἱ ἐκδόσεις ἀντιτέτυξο. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ε ἐξέθετο." Equidem nullus dubito fuisse ἀντὶ τέτυξο, quod Aristarchus solito studio decompositorum in vnum verbum contraxit: ἀντιτέτυξο. quod est quoque in Mosc. 1. et vno Vindob. Edd. omnes, quas vidi, cum ipso Eustath. et Suida; (qui reddit ἴσος γυναικὶ κατεσκευάσθης) habent ἀντετέτυξο, quae Herodiani scriptura fuit; in Ald. 2. non ἀντιτέτυξο, quod Ernesti asseuerat, sed vitiose expressum est ἀντέτιτυξο. Pessime edit. H. Stephani γυναικὸς δ' ἄρ ἀ.

164. 165. 166. — ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς quod sunt exiles structura, et quod τοὶ δαίμονα δώσω prorsus non est Homericum, et quod nec personae dicentis conueniunt. Improbauerat quoque versus Aristophanes." Haec praeclare Schol. A. At Sch. B. ineptit in interpretatione, nec fraudem odoratur. Interpolatio iam a rhapsodis proficisci debuit.

164. ἔῤῥε, κακὴ γλήνη. ἔῤῥε, φθείρου, h. l. et Od. K, 75 iam Apollon. Lex. h. v. interpretatione dignum habuit, inde alii. abi in malam rem. Inde ἔῤῥειν omnino eo sensu accipi coepit: vt inf. 239. I, 364. Σ, 421. ἔῤῥω ex ῥέω factum esse patet; argutantur tamen gram-

matici multa de etymo, nemo aut doctius aut ineptius Heraclide ap. Eustath. ad I, p. 756, 28.

γλήνη proprie de pupilla aut imagine ei obiecta dici, notum est. Pollux II, 70 κόρη — ἧς ἡ αὐγὴ, γλήνη. At h. l. varie exponitur non ex vsu sed e contexto: in Sch. br. Etymol. Hesych. Addit inepte alia Sch. B. Simplicissimum est dicere: vt κόρη, sic γλήνη, est quoque puella, mulier.

166. πάρος τοι δαίμονα δώσω. Zenodotus legerat πάρος τοι πότμον ἐφήσω. Haud dubie melior lectio: vt sup. Δ, 396 Τυδεὺς μὲν καὶ πᾶσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκε. Contra δαίμονα δώσω est insolens forma et damnata grammaticis. Quid tamen, si Zenodotea lectio ex emendatione profecta est? Cur enim proximi ab eo grammatici lectionem adsciuerunt tam parum probabilem? Eustathius versus et lectionem vulgatam agnoscit cum Schol. br. Iensius inter antiqua vocabula Homeri hoc referebat, de Stilo Homer. p. 267. Sane comparari possunt: ἄλγεα, κήδεα, κακὸν δοῦναι. et I, 567 παιδὶ δόμεν θάνατον. Etiam Latini, malum dare; vt in illis: *Et Naeuio poëtae dabunt malum Metelli.* Hesych. e. Schol. supplet κακὸν δαίμονα.

167. Τυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριξε, ※ signum appositum spectare debuit ad διάνδιχα μερμήριξε, quod et alibi occurrit, vt N, 455 et iam A, 189. μερμήριζε Cant. Mori.

168. ἵππους τε στρέψαι. ⊱ „quod quaesitum est, si διάνδιχα, in vtramque partem ambigebat, quidnam alterum sit, cum vnum tantum sequatur. Sch. A. „vnum, inquit, tantum est, de quo deliberatur in vtramque partem" (scilicet, εἰ — ἢ εἰ μή.) argutius etiam Sch. B. Eustath. Simplicissimum erat dicere, breuitatis studio nos ita loqui in re per se aperta; cum plenum sit, faceretne an non faceret; obuiamne procederet in Hectorem an non.

170. τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' — Aberat ἄρ a Flor. et Ald. 1. accessit in Ald. 2. Locum hunc inter insigniores referebat Pope XVI.

171. σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἑτεραλκέα νίκην. Sch. A. B. νίκην per appositionem. σημαίνων νίκην. pro vulgari σῆμα νίκης. cf. Eustath. Quae sit ἑτεραλκὴς νίκη, vidimus H, 26.

173. Τρῶες καὶ Λύκιοι. Saepius hoc versu vtitur, vt N, 150. O, 425 et al. vtroque 173. 4. iterum Λ, 286. 7. O, 486. 7. P, 184. 5.

174. ἀνέρες ἐστὲ φίλοι. praeter loca modo notata, adhibitus idem versus Π, 270. et sup. Z, 112.

177. νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο. οἳ ἄρα refingebat Bentlei. τάγα Barocc. μηχανόωνται Townl. a pr. m. cum binis Vindob.

178. ἀβλήχρ' οὐδενόσωρα. τάδ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει. Scripsi ἀβλήχρ', non ἀβλῆχρ', quod correctum iam erat a Turnebo et Barnes, est enim pro ἀβληχρά. Fuisse qui et ἄβληχρ' scriberent, ibidem notatum est; et est ad h. l. doctum Scholion Ven. A. et in Eustath. ex Herodoro et Apione; Orion exscripserat idem, ex quo Etymologus petiit. In eo Scholio Heraclides Milesius ita statuisse fertur, vt βληχρὸς sit ἰσχυρὸς, et ἀβληχρὸς pro ἀσθενὴς, vt ἄκακος ex κακός. Est etiam ἄβληχρ' in Vrat. b. in ceteris ἀβλῆχρ', vt quoque scriptum in Apollon. Lex. Actum est de hac voce ad E, 337.

οὐδενόσωρα. οὐδὲ μιᾶς φροντίδος ἄξια iam Apollon. Lex. h. v. vnde Etymol. Hesych. Sch. br. Sch. B. ab ὤρα, φροντίς.

τάδ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει: potest scribi τάδ' pro ἅ, et τὰ δ', τὰ δέ. ἀμὸν editum erat, quod in aliis scriptis et editis ἀμόν, de dissensu grammaticorum monui ad Z, 414. cumque ibi sit ἀμὸν editum, seruandum id erat hoc quoque altero loco. ἀμύξει, sed superne adscripto ἐρύξει erat in Harlei.

181. μνημοσύνη — γενέσθω. Townl. γένηται.

182. ὡς πυρὶ νῆας ἐμπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς. parum accurate constituta est temporum ratio, siue vt sint modi coniunctiui, siue vt sint futurum et praesens indicatiui. In Cant. est κτενέω. recte, si sit futurum indicatiui.

183. Ἀργείους παρὰ νηυσὶν ἀτυζομένους ὑπὸ καπνῷ. Abest versus a Ven. et a Townl. Harlei. tribus Vindob. Lips. nec in Scholiis eius mentio fit, sensit quoque sic Ernesti. Est versus ex genere eorum, qui interpretamenti speciem prae se ferunt; et hic quidem transscriptus ex I, 243 δῃώσειν παρὰ νηυσὶν ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ, in aliis ὀρινομένους et variat ὑπὸ καπνῷ. In loco nostro editum erat περὶ καπνῷ, insolens loquendi forma, vt saltem scribendum esset πέρι. Intulerat lectionem Turnebus ex ed. Rom. vbi Eustath. περὶ καπνῷ, ἤγουν ὑπὸ καπνοῦ. At ὑπὸ καπνῷ edd. Flor. Aldd. et hinc profectae, sicque codd. Mori. Cant. Vrat. a. c. A. Mosc. I, 3. Ex iisdem codd. Mori. Cant. Barocc. miror Barnesium laudare ὑπὸ καπνοῦ. quod etsi grammatice recte se habet, videtur tamen venisse in sedem doctioris lectionis ὑπὸ καπνῷ. vt φοβεῖσθαι ὑπό τινι, pro ὑπό τινος, vt O, 637 ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διὶ πατρί. Sic E, 93. 699. H, 129. Λ, 121 et al. Inf. Ξ, 46. 47 simpliciter positum πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.

184. ἐκέκλετο φώνησέν τε. Vrat. A. in marg. „γρ. μακρὸν ἄϋσας.“

185. Ξάνθε τε καὶ σὺ, Πόδαργε καὶ Αἴθων Λάμπε τε δῖε. ⸓ ἀθετεῖται ὁ στίχος, vtroque Veneto Leid. et Lips. grammatico monente: „quia Homerus nusquam quadrigas induxit“ scilicet nec quadrigarum vsus in pugna esse potuit? „et quia mox duales sequuntur, et quia inepta est allocutio.“ Sch. A. Reprehendit praeterea Schol. B. τὸ σὺ, et nomina equorum; „*Lampum* enim esse Aurorae, *Xanthum* Achillis, (v. Il. T, 400) *Podargum* Menelai, *Aethen* Agamemnonis, pro qua nunc *Aethon* est“ vltima duo nomina ducta sunt ex Il. Ψ, 295 vt ad e. v. monent Scholia. „quadrigas non occurrere nisi in certamine Od. N, 81“ Notatum hoc est multis; etsi Tra-

gici interdum temporum rationem, in hoc quoque, neglexerunt; quod paſſim obſeruatum, vt a Valken. ad Phoeniſſ. p. 19. vbi tamen Philoſtrati locum Imagg. I, 27. non bene tentat; nam is hunc ipſum verſum in ſuo exemplari legerat, vt ex ipſa re apparet. Pergunt Schol. A. „fuiſſe, qui nomina quatuor ad duo reuocarent, et bigas conſtituerent; quod tamen, etſi Clarkio probatum, ex Euſtathio, qui veteres grammaticos ad h. l. exſcripſit, haud procedit, non magis, quam quod duo nomina ſint pro epithetis habenda. Fuere qui ita tuiti ſunt verſum vt dicerent, Hectorem nouaſſe hoc ipſum, quod pro bigis vſus eſt quadrigis, binis forte iugalibus, et binis παρηόροις. duales autem vſ. 186 pro pluralibus poni; quod et alibi fieri volunt Θ, 67 et E, 487. At prius parum eſt accommodatum, et alterum vitioſum.

Habemus itaque et hic exemplum critices, non ex lectionis vel παραδόσεως, inde a rhapſodis, auctoritate, ſed a ratiociniis ductae; quam tamen iuſtam eſſe arbitror, verſumque eſſe eiiciendum, tanquam inſertum a rhapſodis, qui, vt Achillem, ſic Hectorem, equorum nominibus illuſtrare vellent. Infra quoque ad T, 400 diſerte Sch. A. docet, notaſſe nonnullos, verſum hunc ex illo loco ductum eſſe.

At enim alia eaque grauior dubitatio animo meo inſidet, an totus hic locus et epiſodium auctorem antiquiorem habeat; nimium redolet interpolatoris operam male ſedulam; nullam vim ad narrationem habet, et loco ſublato a vſ. 184 ad vſ. 212. ὣς εἰπὼν ad ὣς οἱ μὲν, narratio multo magis epica ſtructura et grauitate procedit. Verum haec res eſt ſenſus, qui cuique ſuus eſt relinquendus.

186. νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον — quod ἀποτίνετον de duobus, non de quatuor, accipi poteſt vt et vſ. 191. ἣν μάλα πολλὴν — Bentl. emendat ᾗ μάλα πολλὰ — πυρὸν ἔθηκεν. Sane et hoc bene; nec minus tamen ἣν pro καθ' ἣν bene, et Homericis proprium.

188. ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν, Andromaches cura herilis obseruatur hic et P, 208. vbi ea maritum reducem liberare armis narratur. At quod πυρὸν triticum equis apponit, παρὰ φύσιν fieri ait Sch. B. Vixerat adeo homo in nostris terris; nam si de Asiae, Aegypti, Africae, rebus aliquid audiisset, non ipsi hoc nouum et incredibile visum esset. Etiam Diomedis equi vescuntur tritico K, 569. Schol. br. πυρὸν pro generali vocabulo accipiunt: κριθὴν, σῖτον, ἐνταῦθα, καταχρηστικῶς. Alii τίφην intellexere, tritici exilis genus, quo equi possunt vesci, apud Galen. de aliment. fac. I, 3. vbi etiam pro ὑμῖν πὰρ προτέροισι est ὑμῖν μὲν πρ.

189. οἶνον τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, — ἀθετεῖται καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. Sch. A. et Schol. Mosc. 1. et Schol. Leid. Caussas addit Sch. B. quod insolens hoc, vinum praeberi equis, (hoc per se non ignotum inter Arabes Aegypti et Africae) et quod frigidum hoc: ὅτε θυμὸς ἀνώγοι de equis; voluere itaque alii per hyperbaton referre ad Hectorem. Lenius fuisset, ad Andromachen referre. Tradita sunt similia, corrupte tamen in Schol. br. disertius in Eustathio. Vtique ad οἶνον τ' ἐγκεράσασα πιεῖν repetendum est ὑμῖν προτέροις παρέθηκεν ἢ ἐμοί. Versum tamen esse a rhapsodo insertum, ipsa res arguit, et structura eum respuit. Venerat homini in mentem Hecuba Hectori vinum appertans Z, 264. eadem libandum vinum afferens Ω, 284.

Aliam rationem inierat Bentlei. qui vs. 189 sublato, pro πυρὸν substituerat οἶνον, quia μελίφρονα ϝοῖνον saepius occurrit; vt Z, 264. Θ, 506. 546. Ω, 284 et in Odyss. H. K. N. O. Non eum sequar.

ὅτε θυμὸς ἀνώγει. „γρ. ὅ τι" Barnes. ἀνώγῃ Cant. a m. pr. ἀνώγει ed. Rom. c. Eustath. Barocc. Cant. a m. sec. Vrat. b.

190. ἢ ἐμοὶ, ὅς περ οἱ. ὅσπερὶ Lips. „γρ. ὅς περ ἐοῖ" Barnes. e Schrevel.

191. ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον. — quod dualis et hic positus est adeoque delendus est vs. 185. Sch. A. v. paullo ante.

ὄφρα λάβωμεν. Sch. A. „sic Aristarchus; alii αἴ κε λάβωμεν." Eadem in Schol. Mosc. 1. est quoque αἴ κε in Sch. br. ad Ξ, 11. et in vno Vindob.

192. 193. ἀσπίδα Νεστορέην. Sch. A. et Sch. br. αὐτὸν τὸν Νέστορα, περιφραστικῶς. inscite.

τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει. ἥκει Sch. br. ad Ξ, 11. Mosc. 3. Vrat. A. Vindob.

πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν. Vnde tanta clipei Nestorei fama fuerit: quaeras forte. Varia commenta afferuntur in Schol. saltem liquet ex h. l. clipeum eum insignem fuisse. Potest ille fuisse ex Ereuthalionis spoliis, quae sup. H, 136. 149 sq. vidimus. In quod et Sch. B. incidit.

κανόνες sunt ῥάβδοι, virgae, transuersae, in interiore clipeo, quibus apprehensus tenebatur clipeus. Verba sunt diserta Schol. B. (quae deprauata sunt in Sch. br. et in Etymol. repetuntur) κανόνας, ῥάβδους, αἷς ἐκράτουν τὰς ἀσπίδας. οὔπω γὰρ ἐχρῶντο τοῖς πόρπαξιν, οὓς ὄχανα ἐκάλουν. ὕστερον γὰρ οὗτοι ἐπενοήθησαν ὑπὸ Καρῶν. Nescio quomodo haec conciliem cum noto loco Herodoti I, 171. nec omnino omnem rem expedio. Video in clipeo confundi balteum, e corio factum, quo ille gestatur et lorum coriaceum, in interiore cauo, quo clipeus apprehensus regitur; prior ille ex humero dextro versus laeuam descendens clipeo ab vtraque ora illigatus erat; at in cauo memorantur pro ansa tria quae in vsu habita sunt: ὄχανα, et πόρπαξ seu τελαμών, et κανών. quale autem discrimen et cuiusque forma ac ratio fuerit, non satis teneo. Ansas in clipeis multa monimenta veterum exhibent: sunt eae in medio cauo transuersae et quidem binae, altera, cui brachium, altera, cui manus adaptetur. Fuere eae modo e loris coriaceis modo virgae transversae ex aere, quas in Homero per κανόνας declaratas esse arbitror: duo κανόνας memorat inf. N, 406. 7. An-

tiquitus pro binis ſeu loris ſeu virgulis vnam fuiſſe video; et quidem ex ferro quoque et ligno in iis, quae a Caryophilo de Clipeis p. 28. 29. congeſta ſunt; videtur quoque, rudiore vtique aeuo, in medio cauo nil niſi *κίρκος*, *orbiculus*, ſeu annulus, fuiſſe, quo teneretur clipeus; et hic quidem proprie *πόρπαξ* dictus fuiſſe videtur; Euſtathius autem, qui ad h. v. p. 707, 60 *οἱ νῦν ἐξ ἱμάντων πόρπακες ἤγουν τὰ ὄχανα, δι' ὧν αἱ ἀσπίδες ἔχονται καὶ ἀναβαστάζονται*, ſcripſit, improprie, cum grammaticis ad h. l., voce vſus eſt; videtur quoque hic vſus improprius frequentatus eſſe; non enim modo gloſſa Heſychii eſt: *πόρπαξ. ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος*, verum etiam Sophocles Ai. 575 *πολύῤῥαφον πόρπακα* dixit. Neſcio an ſic quoque intelligendus ſit verſus Ariſtophanis hac in re laudatus Equ. 845. vbi clipei *αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν* dedicati memorantur. Niſi omnino vſus in clipeis tractandis variauit, quod fere ex eo quoque colligas, quod in Plutarcho p. 809 E. Cleomenes docuit ſuos *τὴν ἀσπίδα φορεῖν δι' ὀχάνης, μὴ διὰ πόρπακος*. vti etiam *ὄχανα* non vna ſpecie videntur eſſe facta; ſic decuſſatim lora cauum transcurrunt in Mamertinorum numo, quem etiam ap. Caryophilum videas de Clipeis p. 23. qui tamen rei, de qua adhuc egimus, notitiam parum explicitam appoſuit. In loco Herodoti laudato inter trina Carum inuenta memorantur: *ὄχανα ἀσπίσι οὗτοί εἰσι οἱ ποιησάμενοι πρῶτοι. τέως δὲ ἄνευ ὀχάνων ἐφόρεον τὰς ἀσπίδας πάντες, οἵπερ ἐώθεσαν ἀσπίσι χρέεσθαι, τελαμῶσι σκυτίνοισι οἰηκίζοντες περὶ τοῖσι αὐχέσι τε καὶ τοῖσι ἀριστεροῖσι ὤμοισι περικείμενοι.* A viris doctis non video doceri, nec aſſequi poſſum, quinam ipſis habiti ſint *τελαμῶνες* hi, *collo humeroque ſiniſtro circumpoſiti;* in ipſo clipeo quaeri non poſſunt, ſed loquitur nunc Herodotus de balteo e quo clipeus pendebat; is tamen ambiebat *humerum dextrum*, a quo verſus ſiniſtram a pectore et tergo tranſuerſim tendebat; non autem *ſiniſtro* humero circumdatus erat; niſi forte, quoties in tergum reiectus eſſet, dixeris, morem antiquiorem fuiſſe, vt ex loro collum circumdante ap-

pensus esset alio loro clipeus; de quo tamen nihil mihi aliunde notum; probabilius itaque Herodotum minus accurate pendentem e loro a laeuo latere clipeum iis verbis designasse. Certe τελαμὼν de balteo accipiendus est, vt et inf. Π, 803 αὐτὰρ ἀπ' ὤμων ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα. add. Λ, 38. Turbat Hesych. κανόνες, αἱ τῆς ἀσπίδος ῥάβδοι. hactenus recte: addit tamen: ἀφ' ὧν ὁ τελαμὼν ἐξῆπτο. hoc male. balteus erat appensus ex clipei oris. Melius in τελαμὼν inter alia est ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος. Videntur itaque ad Homericam aetatem referri posse haec: e balteo pependisse clipeum, *binis virgulis* instructum; at *binis loris* instructum clipeum, Carum inuentum, in Homero non memorari, vt nec nomen ὄχανα.

195. δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων. Fuit ergo Diomedis clipeus Ἡφαιστότευκτος· cuius generis multa artis opera occurrunt apud antiquiores: v. ad Apollodor. Not. et Ind. Schol. A. thoracem ex armis Glauci fuisse, censet ex permutatione facta sup. Z, 235. Ibi tamen clipeus solus videtur intelligendus esse: tum nec magis constat, eum thoracem a Vulcano factum esse. Apparet e Schol. fuisse quoque, qui allegorice haec arma interpretarentur, respectu auri, suspicor ex Eustathio, quod εἰς τὴν τοῦ γέροντος πολυτίμητον φρόνησιν interpretati sunt. Ad h. v. spectat glossa Apollonii: δαιδαλόεν, τῇ κατασκευῇ ποικίλον. Leg. δαιδάλεον.

196. εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἐελποίμην κεν Ἀχαιοὺς — auctoritate codd. in κεν consentientium recepi, etsi ingrato sono post εἰ τούτω κε. pro eo quod editum erat ἐελποίμην ἂν, non tamen nisi inde a Turnebo ex edit. Rom. Similiter sup. E, 273 εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθά κε κλέος ἐσθλόν. etiam duplici κε.

197. αὐτονυχεὶ νηῶν ἐπιβησέμεν. αὐτονυχὶ ab Apione et Herodoro lectum tradit Eustathius: sicque expressum ex ms. Veneto, consentiuntque codd. Townl. Vrat. b. Mosc. 1. a pr. m. duo Vindob. Hesych. et Apollonius ipse in αὐτονυχί, αὐτῇ τῇ νυκτί. memoratum quoque a

Schol. Lipf. Similiter inf. 512 ἀσπουδί. Vulgo tamen obtinet εἰ in his et fimilibus: αὐτοβοεὶ, αὐτολεξεὶ, et alia. Contra in τι definentia ἀμαχητὶ, ἀβοητὶ, et fimilia.

198. ὡς ἔφατ' εὐχόμενος. Bentl. malit ὥς φατ' ἐπευχόμενος. fed et alterum frequentatur: B, 597 et faepe. Vulgatum legitur in Plutarcho de aud. poet. p. 19 D.

Sequitur 198—212 epifodium, cuius intexendi confilium manifefto eo fpectat, vt nexus narrationis feruetur in iis, quae ad minifterium deorum fpectent: quae fagacitatem produnt non poetae, fed fubtilioris critici.

199. σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ· ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον. ⟌ quod iterum Olympum dixit, vt mons fit: quia μακρὸν dixit. Sch. A. De ἐλέλιξεν eiusque fcriptura v. ad A, 530. Verfum recitat Strabo VIII, p. 543 B. vbi εἴσατο legitur.

203. οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι· Sch. br. Αἰγὰς λέγει τὰς ἐν Πελοποννήσῳ. Recte, fic quoque Paufan. VII, 25. p. 590 extr. v. inf. ad Jl. Υ, 404. Appofuerunt verfum Schol. Apollonii Arg. I, 831. et Schol. Pindari Nem. V, 67. qui ad Aegas infulam maris Aegaei referunt: atqui iunguntur h. l. cum Helice, quae Achaiae fuit. Noftrum locum ad Aegas Achaiae, alterum Jl. N, 21 ad infulam refert Strabo VIII, p. 592 B. C. Cogitandum autem eft de Achaiae conditione, qualis tum ea fuit, ab Ionibus habitatae mixtis Achaeis: v. fup. ad B, 573. p. 326. De Neptuni religione in his locis nihil in ferioribus memorari, haud mirum: cum Helice terrae motu concuffa, Aegae autem ab incolis defertae effent.

οἱ δὲ καὶ Vrat. b. in quo etiam ἐνάγουσι. Verfum vt recte fcriptum habemus, recitat quoque Apollon. Lex. p. 256.

204. σὺ δέ σφισι βούλεο νίκην. accipio pro ἐβούλεο. Vulgo pro imperatino habent, duce Euftathio. βούλεσθαι cum cafu quarto deftinare: vt fup. H, 21 et al.

206. καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆν', αὐτοῦ κ' ἔνθ' — ⟌ In Veneto vtroque fcriptum εὐρύοπα Ζῆ — N', αὐ-

τοῦ. et multis de hoc agunt Schol. vtriusque codicis, cum Schol. Lipf. Townl. Parum tamen refert, vtro modo fcripferis. Iterum idem occurrit Ξ, 265. In Schol. Lipf. Bentl. repererat εὐρυόπα Ζῆν, ἀντὶ τοῦ Ζεύς. quod tamen grammatici acumen redolet. De εὐρύοψ v. ad A, 498. Cafum quintum ab εὐρυόπης pro cafu quarto pofitum dixerat Barnes, explofus a Clarke.

207. αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἴδῃ. ἔ- quod Zenodotus fcripferat: αὐτοῦ κ' ἔνθα κάθοιτ' ἀκαχήμενος. quod eodem redit. Modo teneas poetam iunctim dixiffe αὐτοῦ ἔνθα pro alterutro vnico. αὐτόθι. Monuit quoque hoc Euftath. Habet tamen verfus nefcio quid impediti. Bentlei. ex correctione Scholii Lipf. modo memorata, refingebat, interpunctione poft ἐρυκέμεν pofita: Εὐρυόπα Ζῆν αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο. Iupiter hic federet. Verum ἐρυκέμεν Ζῆνα requiritur; is enim coercendus erat, quo minus Troianis auxiliaretur.

208. μέγ' ὀχθήσας v. ad A, 517.

209. Ἥρη ἀπτοεπὲς, οἷον τὸν μῦθον ἔειπες. ἔ- quod afperant ἄπτοεπὲς, καθαπτομένη τοῖς ἔπεσιν, Ariftarchus autem lenit ἀπτοεπὲς, quod magis emphaticum eft." Sch. A. Sic ille iudicat, vt ductum fit a πτοεῖσθαι, ἢ ἄγαν πτοοῦσα. ἢ παρὰ τὸ ἄπτον (f. ἄαπτον) τὸ ἰσχυρὸν, ὥςτε εἶναι δεινοεπές. Schol. B. ἁπτομένη, ἢ ἀάπτους λέγουσα λόγους. ἢ ἀπτόητε. Alia iis adiungunt Sch. br. Etymol. Suid. Hefych. et primus eorum fons Apollon. Lex. ἀπτοεπὲς: ἄπτωτε, ἢ ἀπτόητε τοῖς λόγοις. ἢ καθαπτομένη διὰ τῶν λόγων. καὶ χαλεπὴ καὶ τραχεῖα. Vides ariolationes grammaticorum; nihil quod fundum et auctoritatem habeat. Probabile prae ceteris, ἀπτοεπὲς, quod rationi grammaticae conuenit, vt ἁμαρτοεπὴς, ἀμετροεπὴς cet. alia. Et ἅπτεσθαί τινος ἔπεσιν eft obuium. Eft ergo καθυβριστικὴ, τραχεῖα, afperis verbis vfa.

In codd. et edd. non minus variat afpiratio; vsque ad H. Stephanum edebatur ἀπτοεπὲς, qui ex ed. Rom. adfciuit ἁπτοεπές. In Townl. vterque fpiritus ap-

positus est, 'ἀπτοεπὲς, vt solent veteres scribere in similibus.

ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες. Sch. B. „ἀντὶ τοῦ· τὸν τοῖον Ἀττικῶς." Immo vero τὸν est pro τοῦτον.

ἔειπας etiam h. l. Mori. Barocc. v. ad A, 106.

210. οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι. Mori ἐγών. Sch. B. attamen, inquit, „facit hoc Neptunus in pugna ad naues." Repugnat vtique N, pr. Scilicet, tunc summum Achiuorum discrimen ad miserationem et ad suppetias ferendas Neptunum adducit.

211. ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστι. Primo ἐπειῆ ed. Rom. cum Eustath. v. ad A, 156. Tum φέρτερος adscitum ex iisdem, Barocc. Harlei. Vrat. A. vn. Vindob. Ven. Townl. vti sup. vs. 144.

213. τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργε. Aristarchi edd. et ἔεργε et ἔρυκε habebant teste Sch. A. περιάριζε reddebat vnus e grammaticis.

Grauior est disputatio de sensu, pluribus excerptis per Schol. A. B. Sch. br. sparsa; nam Eustathii acumen ad haec non adhaerescit. Redigam ea ad certum ordinem.

Scilicet quaeritur, quodnam spatium designatum sit in verbis ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἐέργει. Quod primo statim obtutu se offert, expeditum sensum habet, vt sit: spatium inter fossam et vallum, repletum esse Achiuorum copiis fugientibus. Sic quoque Sch. B. et Sch. A. priore loco. At caliginem obiicit, quod adiectum est „ἐκ νηῶν." Nunc ad varias rationes confugerunt viri docti: Alii (in Sch. A.) duplex interuallum denotari putarunt, alterum extra vallum, versus fossam, aliud intra vallum versus naues. Nicanor, amplexus hoc, omissum esse καὶ aiebat, vt esset ἐκ νηῶν καὶ ἀπὸ πύργου. quod nec cum grammatica nec cum vsu consentit.

Alii iunxere ὅσον ἀπέεργεν ἡ τάφρος ἐκ τοῦ πύργου τῶν νεῶν, h. e. πύργου τοῦ διὰ τὰς ναῦς γενομένου et ἡ τάφρος ἐκ τοῦ πύργου, fossa ducta extra murum. Contorta omnia.

Poteſt quoque τάφρος πύργου iungi: ὅσον τάφρος πύργου ἀπέεργεν ἐκ νηῶν· quod Koeppen ſequutus eſt. Ita vero debebat ſequi ἀπὸ νηῶν, non ἐκ νηῶν. tum manifeſte ſpatium inter vallum et foſſam prius obiiciebatur Troianis, cum caſtris imminebant. nec τάφρος πύργου alibi occurrit.

Teſte Schol. A. alia eſſe debuit lectio Zenodotea, male tamen deſcripta ſeu in codice Veneto, ſeu in apographo prelis excuſo: ponuntur enim eadem verba quae nunc leguntur. (nam quod ἔεργε ſcribitur, varietatem non facit.) Suſpicor tamen fuiſſe eam, quam in alio Scholio latere video: ἀπὸ τάφρου πύργος ἐέργει. Nunc ſententia haec exſurgit: Cogita fuiſſe ſpatium inde a nauibus ad foſſam, quod intercipiebat murus tanquam in medio ductus; Achiui e fuga vtrumque interuallum et exterius a vallo ad foſſam, et interius ad naues repleverant; ita ſenſus eſt: repletum fuiſſe ab Achiuis omne ſpatium, *quod inde a nauibus vallum dirimit a foſſa.* Nam intra vallum partem Achiuorum ſe recepiſſe, docent ſequentia de Agamemnone vſ. 220 ſq. Ita quoque vox ἔεργε vel ἀπέεργε ſenſum ſuum habet: *vallum dirimit* ſpatium omne, quia in medio ductum eſt. At ſi *foſſa dirimit*, ἀπείργει, non ea poteſt dirimere niſi hoſtes a Troianis. Videtur adeo hic ſeu imperitia ſeu odio Zenodoti antiquior lectio male eſſe deſerta.

Sin malumus vulgatam mordicus tenere: ſtatuam ſic: Ante omnia de vſu τοῦ ἐκ νηῶν eſſe quaerendum; reſpondet ille alteri quod legimus, ἐκ πεδίου, ſup. H, 436 et 337 vbi vide. *a parte verſus planitiem camporum ſpectante;* ergo ἐκ νηῶν eſt *a parte verſus naues.* ἀπεῖργεν nunc eſt, *includebat;* quantum ſpatium foſſa includebat inde a vallo, a parte nauium, replebant Achiui.

Ita fere vnus e grammaticis in Sch. A. ἐκ νηῶν λέγει, ἀπὸ τοῦ κατὰ ναῦς τόπου. Hoc multo magis locum habet, ſi Troianos ſpectantes verſus mare cogites. Con-

trario respectu inde a mari capto versus campum τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ H, 449.

Post haec omnia animo meo insidet Nicanoris ratio supra memorata, sed scriptura, paullulum mutata: ὅσον ἐκ νηῶν, πύργου τ' ἄπο, τάφρος ἔεργε *quantum includebat fossa inde a mari* (ad vallum) *et a vallo* (ad fossam.)

Ceterum inter vallum et fossam spatium seu intervallum relictum fuisse, dubitari non poterat; etsi non multum tribuam Nicanoris subtilitati in Sch. A. qui docet, inter naues et vallum fuisse spatium in latitudinem plethri, et extra vallum vsque ad fossam pertinuisse aliud interuallum, in iactum teli. Poeta ipse spatium neutrum definiuit, ne in locis quidem praecipuis. Sane M, 35. 36 a Troianis fossa nondum superata vallum missilibus pulsari videmus; et H, 341 fossa ἐγγύθι prope ad vallum ducta est, et H, 440. I, 349 ἐπ' αὐτῷ τῷ τείχει, et M, 63 προτὶ τεῖχει. Verum ex his nihil recte definias, multo minus ex voce στεῖνος inf. Θ, 476. aut M, 66. vt nec de interiore interuallo ex Ξ, 32 ἐπὶ πρύμνῃσι. Fuit tamen extra vallum ante portas spatii tantum, vt ibi excubiae agerent: v. I, 66. 67. coll. K, 180. 194. 198. inprimis I, 87 κάδδὲ μέσου τάφρου καὶ τείχεος ἷζον ἰόντες.

214. πλῆθεν ὁμῶς. „γρ. πλῆσθεν" Barnes. nescio an ex aliis locis, vt P, 211. 696 et al. at est id alienum ab h. l. vbi ὅσον, τόσον ἔπληθε requiritur numero singulari.

215. εἰλομένων. Scribitur in codd. et εἱλομένων et εἰλομένων, vt mox εἴλει et εἵλει. Fuit scilicet ϝειλεω. de quo v. in Excursu de digammo.

De voce κῦδος 216 dictum ad A, 405. B, 579. et νῆας εἴσας vide ad A, 468.

217. καί νύ κ' ἐνέπρησε πυρὶ κηλέῳ νῆας εἴσας. Vulgata lectio erat καί νύ κεν ἔπρησεν. Supra iam vs. 182 ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω erat, et est hoc sollenne. ἐμπρῆσαι in aliis locis, et legitur h. l. ἐνέπρησεν in Cant. Harl.

Vrat. b. vn. Vindob. Townl. Lipſ. probantibus Erneſti et Bentleio.

πυρὶ κηλέῳ. Venetus: κηλεῷ. Addit Sch. A. ἐν ἄλλῳ: κηλέῳ, παροξυτόνως. cf. Etymol. Heſych. et primo loco Apollon. Lex. Nimirum fuiſſe plures formas apparet: κηλὸν, κηλειὸν, et κήλειον, κηλεὸν et κήλεον, in Sch. A. eſt κήλιον, vitio puto, et haec quidem a καίω, quod fuit quoque κέω, κείω, ἔκηα.

219. αὐτῷ ποιπνύσαντι. de voce v. ad A, 600. Eſt idem quod πονεῖσθαι K, 70 et alibi.

220. νῆας Ἀχαιῶν. Vrat. b. νῆας εἴσας cum gloſſa: „γρ. Ἀχαιῶν."

221. πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ ⟨—⟩ „Quaeritur, quid τὸ ἔχειν ἐν χειρὶ ſibi velit:" h. e. quorſum purpuream veſtem, nos pannum dicimus, manu tenuerit Agamemnon. „Apollodorus (forte, Atheniensis ἐν τοῖς περὶ νεῶν) minandi cauſſa factum dixerat: ἀπειλήσας εἶχεν ἐν χειρί. Dionyſius (ὁ Θρᾴξ) ad vibrandum, vt Achiuorum oculos in ſe, dicturum, conuerteret." Addunt Schol. br. quia vox eius in tantis clamoribus audiri nequibat. Simpliciter dici poterat: quia iſto tempore ſignorum militarium nullum aliud inuentum extabat.

222. Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηΐ. Notum nunc eſt dici ſimpliciter pro μεγάλῃ. τὸ κῆτος enim deſignat quicquid magnum et capax eſt: vt iam monitum ad B, 581. docuerat hoc, Erneſtio quoque laudante, Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 139. (Timon. 26) ſicque iam veteres, Etymol. Heſych. Euſtath. Schol. etſi admixtis aliis. Permutatur vox cum τῷ, κύτος.

223. ἤ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε. (⟨—⟩) „obſeruanda verba propter ordinem nauium; et propter τὸ γεγωνέμεν, quod non eſt ſimpliciter φωνεῖν, ſed ἀκουστὸν φθέγγεσθαι." Sch. A. vnde Heſych. cf. Etymol. et al. cf. inf. M, 337. Putabatur vox haec etiam cum vi occurrere in Eurip. Hippol. 586.

ἀμφοτέρωσε. Intulit hoc Turnebus, sequace, vt in aliis, H. Stephano, antea erat ἀμφοτέρωθεν in Flor. Aldd. quod et codd. habent, Vrat. c. Mosc. 3. Vindob.

224. 225. 226. Manifestum sunt emblema rhapsodi: etsi res ipsa vera est, Aiacem et Achillem tenuisse cornua, hunc ad Sigeum illum ad Rhoeteum. Achillis memoratio aliena est a re; non enim aut Achilles erat auditurus, aut Agamemnon eum inclamaturus. Absunt quoque hi tres versus a codd. Mori. Barocc. Harlei. Townl. Vrat. b. Mosc. 1. Lips. Ven. nec versuum vllum vestigium in Scholiis seu Venetis seu Sch. br. seu Lips. At Eustathius eos agnoscit; sed is nullos antiquos codices inspexit: Leguntur iidem versus vna cum vs. 222. 223. inf. Λ, 5—9. vbi de Eride eadem narrantur; versus quinque omnes Bentleius pro insititiis habebat translatos ex Il. Λ. at in altero hoc ne quidem tres 7. 8. 9. locum habent: nam nec ibi ad Achillem res spectabat. Leguntur tamen ex his 8. 9. qui h. l. sunt 225. 226. ἠδ' ἐπ' Ἀχ. et εἴρυσαν, apud Themistium Or. XIII, p. 179. opportune ad Gratiani laudem.

224. ἐπ' Αἴαντος κλισίης. inf. Λ, 7 est κλισίας.

225. ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, τοί ῥ' — Obseruat Tollius ad Apollon. Lex. p. 733. τοὶ cum cura positum esse pro οἱ; etsi per metrum licebat; poterat per caesuram οἱ ferri.

τοὶ ῥ' ἔσχατα νῆας ἐΐσας. Editum ἔσχατοι ap. Themist. l. c. quod et codd. habent vt Vrat. c. A. et edd. Flor. Ald. 1. correxerat ἔσχατα Ald. 2. quis credat tamen tam parum metri curiosos fuisse viros doctos, Turnebum et H. Stephanum, vt illud reuocarent, ex Romana puto editione, cui tantum tribuebant.

227. ἤϋσε δὲ διαπρύσιον. primo nunc loco obuium. Apollon. Lex. reddit διάτονον. sic quoque Schol. br. Alii propius ad etymon, quod πέρυς est, διαπεράσιμον, vox quae penetrat in remota. v. Sch. B. h. l. et ad M, 439. Sch. A. ad N, 149. Videndi Etymologus Hesych. et ad eum Intpp. Aberat et hic versus a Lips. Erat ta-

men scriptus in margine, et Schol. interpretabatur τὸ διαπρύσιον.

228. Αἰδὼς, Ἀργεῖοι. Idem versus legebatur sup. E, 787.

229. πῆ ἔβαν εὐχωλαὶ, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι. Sch. A. obseruat, necesse non esse, vt scribatur δὴ Ἔφαμεν vti A, 277 μήτε σὺ, Πηλείδη, ἔθελε. nunc enim augmentum abesse posse et scribi φάμεν. (pro ἔφαμεν) Esse adeo simile illi: Τηλέμαχος δ', ὡς εἶδεν φάμεν δέ οἱ." Locus est Od. Π, 347 Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε· φαμὲν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.

A Turnebo et Barnes editum φαμὲν, minus bene. Nam non est praesens h. l. sed ἔφαμεν sine augmento φάμεν. Ceterum fatendum est, non satis commode interposita esse ista, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι, in media sententia πῆ ἔβαν εὐχωλαὶ, ἃς — ἠγοράασθε.

Barnes: „γρ. πῆ" vnde hoc ei in mentem venerit, non assequor; forte ex Etymologo. De iota subscripto dictum ad Γ, 400. B, 339.

230. ἃς, ὁπότ' ἐν Λήμνῳ, κενεαυχέες ἠγοράασθε. „quod poeta hoc ex memoria rerum ante Iliadem gestarum repetit." Ita enim interpretor Scholion A. ὁπότ' ἐν Λήμνῳ. Sch. B. cum Sch. Lips. Sch. br. Eustath. accipiunt ὁπότε pro ποτέ. Alii melius supplent ὁπότε ἐν Λήμνῳ ἦμεν. quo et Sch. A. spectat: ὁπότε pro ὅτε. Occurri potest, si legas: ἅς ποτ' ἐνὶ Λήμνῳ, vel vt Bentl. coni. ἅσσα πότ' ἐν Λ. In Schol. Leid. scribitur ὡς ὁπότ' vt solent veteres, et in his ille Schol. saepe.

ἃς ἠγοράασθε — στήσεσθαι. pro καθ' ἃς, αἷς. Schol. A. ait in alio esse εὐχετάασθε. non male.

231. ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων. — περιττὸς ὁ στίχος, ait Schol. A. non enim ex cibo, sed a potu proficiscitur gloriatio." Repetit hoc grammaticus ad Υ, 84. Fuisse Aristarchum inter eos, qui versum tollerent, discitur ex Athenaeo II, p. 39 B. quem exscribit quoque Eustathius ad Υ, 84. p. 1198, 15 vt adeo ex Aristarcheis commentariis Scholion A. superesse intelligas.

Non satis grauem caussam esse ad tollendum versum censebat Ernesti: Interpolationem tamen arguit vel defectus copulae. Nec versum legerat auctor Schol. breu. ἅς τινάς ποτε ἐλέγετε ἐν Λήμνῳ καυχώμενοι, πίνοντες οἶνον πλεῖστον καὶ κάλλιστον. Apollonius quidem in Lex. agnoscit ὀρθοκραιράων; ὀρθοκεράτων, at illud ad alia loca spectare potest Il. Σ, 573. Od. M, 348. De voce hac v. ad Σ, 3 et 573.

232. πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο. Apollon. Lex. πλήρεις. v. de hoc ad A, 470.

233. Τρώων ἄνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος — ἡ διπλῆ πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν. ὅτι οὕτως προςενεκτέον. Sch. A. quo sensu hoc dictum sit, προςενέγκειν, προςφέρειν χρή, satis non assequor. Verum in seqq. discimus, veteres ἄνθ' pro ἄντα accepisse: inque his fuisse Demetrium Γονύπεσον. (hic et ad N, 137 laudatum, cetera ignotum) Herodianum addit Ven. B. Probat quoque grammaticus Ven. A. diserte, vt sit pro ἄντικρυς dictum; et Sch. br. ἀντὶ τοῦ· κατέναντι τῶν ἑκατόν, et στήσεσθαι, μαχήσεσθαι. Etiam Eust. ἔναντι, et ἄντα. Laudat hic simile ἀλαζονικὸν Vlyssis Od. N, 390 καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην.

At Aristarcho placuit ἄνθ' esse pro ἀντὶ, v. Etymol. in ἀντὶ, Apollon. Lex. in ἀντί. nec aliter Porphyrius, (in Schol. Ven. B. et Quaest. Homer. 25.) qui ait στήσεσθαι esse ἀντίσταθμοι καὶ ἀντιβαρεῖς ἔσεσθαι, vt ductum sit a libra; vt alibi ἱστάναι. στήσασθαι. Et sane sequitur οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν. Comparatur quoque de Hectore dictum X, 351. vbi ἐρύσασθαι est στῆσαι.

ἄνθ' scripsi: quod et ed. Rom. habet; quo enim iure ἀνθ' sine accentu vulgo edatur, mihi non liquet, etiamsi pro ἀντὶ accipiatur; nam retrahitur accentus. Ante ἕκαστος τε exciderat ed. Flor. Ald. 1.

Versus 233 sq. imitatum esse Xenophontem de Exped. Cyri, lib. IV, notaui; locum tamen nunc non reperio.

. . . 234. νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος. Scribitur passim οὐδενὸς Townl. Vrat. a. b. Mosc. 3. Ven. recte hoc; si modo sequens versus eiicitur. „γρ. ἐσμὲν" Barnes. Variat quoque scriptura ap. Plutarchum qui versum apponit de discrim. adulat. p. 72 A. ad illustrandam obseruationem vulgarem in reprehendendo, quod Agamemnon prima persona vtitur pro secunda vel tertia.

235. — Appositus obelus, quia versus infirmat et obtundit opprobrium; praestat enim *quemcunque* virum nominari." Ita recte scribi poterat vs. 234 οὐδενός. νῦν δ' οὐδενὸς ἄξιοί εἰμεν.

— Adiicitur in Ven. A. alind Scholion, in quo obscure dicta illa sunt: ἧττον ἂν Φασιν 'Αρίσταρχον (f. Φησὶν 'Αρίσταρχος) ὀνειδιστικὸν εἶναι, εἴπερ οὕτως ἐγέγραπτο· Ἕκτορος, ὧ δὴ κῦδος 'Ολύμπιος αὐτὸς ὀπάζει." Fuitne ergo etiam ita olim lectum? an Aristarchi haec emendatio est? petita ex sup. 141 Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει. Additur in fine: ἠθέτητο δὲ καὶ παρὰ 'Αριστοφάνει." Videtur hoc de toto versu accipiendum esse, qui sane sapit emblema rhapsodi.

236. ἤ ῥά τιν' ἤδη. ἤδη excidit ed. Steph. τινὰ dictum pro ἄλλον τινά.

237. τῇδ' ἄτῃ ἄασας. Ven. Lips. Vrat. b. vn. Vindob. ἄτας recte et hoc v. inf. ad I, 116. ἀπηῦρας et ἀπηύρας scribitur: recte si illud ab ἀπαύρω, hoc ab ἀπαυράω ducitur. Iam autem h. l. aoristus requiritur, igitur prius verius: vnde et ἀπούρας et ἀπηύρατο. cf. ad A, 356. Mox 238 οὐ μὲν γάρ ποτε Townl. vn. Vindob.

238. νηῒ πολυκλήϊδι παρ:λθέμεν ἐνθάδε ἔῤῥων. — quod ἔῤῥων non est simpliciter παραγινόμενος, sed μετὰ φθορᾶς. — Ita quoque Ven. B. Sch. br. Eust. cum Etymol. et Hesych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. Repetunt idem ad I, 364. Od. Δ, 367. Aliud est ἔῤῥε sup. 164. Aliena tamen haec ab h. l. vbi est simpl. ἐλθών. πολυκλήϊδι et h. l. scribitur, vt in Vrat. b.

240. βοῶν δημὸν καὶ μηρί' ἔκηα. δημόν. De acuto et etymo ad h. l. Sch. Ven. A. diligenter monet, et Ety-

mol. Hesych. Eustath. Praeiuit iam Apollon. Lex. in re nunc tam vulgari: δημός. ἐπίπλους ἱερεῖον. Tum ἔχησι Ven. tres Ven.

243. Versum hunc postponi alteri (vt sit: Ἀλλὰ Ζεῦ. Μήδ' οὕτω. Αὐτοὺς δή περ) testatur Barnes. in Mori et Barocc. Sic quatuor Vindob. At Bentl. v. 244 in Mori ms. omissum ait; idemque eum tollit. et habet vtique versus 244 tautologiam; et ingratum est ἔα post ἔασον.

245. τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα. Sch. A. ἐν ἄλλῳ ὀλοφύρετο. quod et Vrat. b. a m. sec. et Vrat. A. habent. Prius tamen Homero sollenne est.

τὸν δ' ὁ πατὴρ editum erat, quod intulerat Barnes e ms. Mori et Barocc. quibus accedit Vrat. a. vn. Vindob. Male factum. Nam respuit vsum articuli Homerus. Ergo reuocatum, quod libri habent τὸν δὲ πατήρ. Sicque semper in hac quoque voce, vt A, 544. Δ, 68.

246. νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι. „Aristarchea lectio οὐδ' ἀπολεῖσθαι" Sch. A. Nisi alii legerant ἠδ' ἀπολέσθαι vt A, 117. vbi v. Obss.

σόον ἔμμεναι. σῶον Mori. Vindob. saltem deb. σῶν. Eadem varietas vs. 117 et al.

247. αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν. Memorabile epitheton, repetitum Ω. 315. duplicem admittit interpretationem, aut vt aquila per se sit τελειότατος, praestantissimus inter alites: τὸν ἀξιώματι ὑπερέχοντα. ὡς λέων τελειότατος θηρῶν. τουτέστι κυριώτατος καὶ βασιλικώτατος. Sic Callim. in Iou. 68 θῆκαο δ' οἰωνῶν μέγ' ὑπείροχον, ἀγγελιώτην σῶν τεράων. aut potius h. l. respectu augurii, quod per eam redditur, quodque summum ac princeps in toto hoc genere est. Errant inter duo hos significatus grammatici, cum Eustathio, hic et ad Ω, p. 1352 Schol. A. μέγιστον· ἢ ἐντελῆ σήματα φαίνοντα. ἐντελεστικώτατον Sch. B. τελεστικώτατον ἢ μέγαν. Similiter Schol. br. et Hesych. qui ἐπιτελεστικώτατον reddit cum iisdem: quatenus aquila augurium euentus certi (ἐπιτετελεσμένον) reddit. Addunt grammatici mythum, alium

de notum, de aquilae augurio in Gigantomachia; vnde a Ioue aquilae is honos impertitus est, vt inter aues augurales sit praecipua.

πετεηνῶν. Supra B, 459 scripturam variari non vidi, at h. l. πετεεινῶν Mori et Barocc. et sic aliis locis quoque.

Ceterum profecerunt ex h. l. Virgil. Aen. XII, 274. VI, 190. Apollon. III, 542 sq.

248. νεβρὸν ἔχοντ' — cf. Od. T, 228 sq.

250. πανομφαίῳ Ζηνί. — quod πανομφαῖος non est generale Iouis epitheton, (sed) ὁ κληδόνιος, καὶ πάσης κληδόνος παραίτιος; et quod hoc vno loco vox occurrit, v. Schol. A. Quod ad prius attinet, respexit grammaticus interpretationem: ὀμφῆς per φωνῆς passim fieri solitam, vt esset ὁ πάσης φωνῆς ἄξιος; immo vero est Iupiter omnium ominum omnisque vaticinii auctor; οἱ γὰρ ἄλλοι πάντες ὑποφῆται Διός εἰσιν, εἴτε δαίμονες, εἴτ' ἄνθρωποι, vt Eustath. ex antiquioribus. Praeiuerat Apollon. Lex. h. v. ἐπίθετον τοῦ Διὸς, εἰς ὃν πᾶσα ὀμφὴ ἀναφέρεται. Similia sunt in Sch. br. Eustath. Etymol. Hesych. Alia quaestio moueri potest, sitne h. l. πανομφαῖος appellatiuum Iouis epitheton, an proprium istius arae: βωμὸς τοῦ Διὸς Πανομφαίου, de qua sunt versus Myrus poetriae ap. Athen. XI, p. 491 A. et Eustath. ad Ω, p. 1351, 32. Wolf. Poetr. gr. p. 28. Add. Eratosthenem ex Naxiacis Aglaosthenis c. 30. Petiit quoque hinc Ouid. Met. XI, 198 *Ara Panomphaeo vetus est sacrata Tonanti.* Adiecta sunt alia in Ven. A. tum B. vnde intelligitur laborasse grammaticos mirum in modum in voce hac interpretanda: dum volebant esse: τῷ ὑπὸ πάντων φωνουμένῳ, qui *appellatur* ab omnibus Iupiter, secundum Arateum: μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. Contra monetur recte, Homerum nunquam ὄτταν vel ὀμφὴν de voce humana dicere, sed semper de omine.

251. οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον, ὅτ' ἄρ legebatur in edd. praeter Rom. in qua εἶδονθ' ὅτ' ἄρ. Sic quoque Eu-

flath. alludunt εἴδονθ' codd. Cant. Mori. Barocc. Harl. Vrat. b. duo Vindob. Ven. Townl. et receperat Barnes, quia hoc idem occurrit Π, 278. Ρ, 784. εἴδοντο pro εἶδον. cf. ad Γ, 154. Sane pro vtraque lectione ratio critica afferri potest; mutari potuit εἶδον; ὅτ' quod ignoraretur ον produci caesura; potuit quoque εἴδονθ' quod ignoraretur etiam εἴδοντο pro εἶδον ap. Homer. occurrere. Similis dubitatio exoritur super Scholio Lipſ. γρ. ἤσθονθ'.

255. τάφρου τ' ἐξελάσαι. Legitur τάφρον τ' ἐξελάσαι Mori ap. Bentl.

257. Φραδμονίδην Ἀγέλαον· ὁ μὲν φύγαδε τράπεν ἵππους. — „quod φύγαδε vt οἴκαδε." A. Haec iam vidimus ſup. 157 cum Ionica forma. Φραγμονίδην Vrat. c.

258. τῷ δὲ μεταστρεφθέντι — μεταστραφθέντι Mori. Versus 258. 9. iterantur alibi Ε, 40. 41. Λ, 447. 8. De στήθεσφι v. inf. ad 300.

260. ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. In alio: „ὑπεράησαν δέ οἱ ἵπποι." Sch. A.

261. τόνδε μετ' iubent ſcribere Sch. br. Et Barn. iterum inſerit ſuum τοῖσιδ' ἔπ'.

262. θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν. Mori θοῦροι. De modo loquendi v. ad Α, 149. Et ὀπάων vſ. ſequ. 263 qui θεράπων alias. cf. ad Ζ, 18.

264. Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ aut ſcribendum aut pronuntiandum eſt. v. ad Β, 651.

266. — Quod, omnibus reuertentibus, Vlyſſes apud naues remanet; eoque manifeſtum fit, ſup. 97 οὐδ' ἐσάκουσεν eſſe ἑκουσίως παρεπέμψατο. (vbi vide) A. Addit B. Vlyſſem intus manere, vt copias cogat; non vero ignauiae cauſſa; nam etiam Thoantem remanere, virum fortiſſimum.

παλίντονα τόξα τιταίνων. Teucer Sch. Ven. A. εἰς τοὐπίσω τεινομένων· ἐστὶ δὲ εἶδος τοξείας. Reſpiciunt h. v. eadem Schol. ad 325 vbi eſt αὖ ἐρύειν τὰ τόξα. Non eſt interpretatio; ſed obſcuratio. — εἰς τοὐπίσω τεινόμε-

να etiam Sch. br. interpretantur; ſimiliter Euſtath. ὀπίσθότονα Heſych. in quo adiectum ἢ τὰ ἐπὶ θάτερα τρεπόμενα, in alteram partem. Iſ. Voſſius ad e. l. ait opponi τὰ εὐθύτονα.

Videntur viri docti duo inter ſe diuerſos ſignificatus confundere. Eſt παλίντονος epitheton cuiuscunque arcus, quatenus *tenditur, inflectitur, curuatur*, in alteram vtique partem, *neruo* ad corpus *adducto*: ſic eſt epitheton poeticum; etiam ap. Apollon. I, 993. Vide ſup. Δ, 122. 3. 4. Hercules παλίντονον αἶψα τανύσσας τόξον. At eſt etiam genus arcuum, qui tendi et curuari poſſunt *in vtramque partem* prouti arripienti arcum commodum ſit. Huius generis arcus geſtabant Arabes ap. Herod. VII, 69. quos recte interpretatus eſt Valken. Poſſint et cornua arcus reflexa quodammodo dici παλίντονα; ſed vix τόξα per ſe.

267. στῆ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκει. Venetus: στῆ δὲ παρ' Αἴ. At Sch. A. adſcriptum habet: γρ. στῆ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴ.

268. Αἴας μὲν ὑπεξέφερε σάκος. Schol. Ven. B. ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἔφερε. Male hoc, etſi in eundem ſenſum et alii acceperunt: quos refellit Clarke et recte reddit: *ſcutum ſubmouebat, vt locum haberet Teucer ad iaculandum.* Nec vis vocis ὑπεκφέρειν alia eſſe poteſt. Erneſti iterum turbat. Verum manifeſtae ſunt notiones in poeta: ſub ſcuto, pone ſcutum, Aiacis ſtat Teucer; quoties is arcum intenderat, Aiax ſcutum *eleuat*, ſeu remouet, quocunque modo et Teucer progreſſus ſagittam emittit; ſagitta emiſſa recipit ſe Teucer pone ſcutum, ne ab hoſte petatur.

269. ἐπεὶ ἄρ τιν' ὀϊστεύσας — Vix ſerio adſcriptum putes Sch. br. ἐπίαρτιν. ἤτοι ὄνομα κύριον, ὁ ἐπίαρτις. ἢ ἀντὶ τοῦ, ἐπί τινα δή. Sic ed. pr. Ald. Barneſ. luſum ineptum continuat ἐπ' Ἴαρτιν et ἐπὶ Ἄρτιν. Porro ἐπεὶ ἄν τ'. Harl.

270. „βεβλήκει. γρ. βεβλήκοι." Ven. A. Etiam Harlei. habet ſuperſcriptum. Mox ὁ μὲν dictum copulatiue

pro sollenni ὁ δὲ vel pro καὶ ὁ μὲν — ὄλεσσε. Poterat sane totum hoc abesse. ὄλεσκεν duo Vindob.

271. αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν. Bentl. emendat ὅ γ' αὖτις.

272. ὁ δέ μιν σάκεϊ laudat versum suo more Plutarch. de amore frat. p. 486 B.

276. καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα. ξ— „Esse Ἀμοπάονα legendum, et vna voce, vt nomen proprium sit" docet Schol. A. Fuerunt enim, qui pro appellatiuo acciperent ἅμ' ὀπάονα. et simul comitem eius sustulit Polyaemonidem. hoc discas quoque ex Eustathio et Schol. Mosc. 1. Erat quoque sic scriptum in cod. Lips. et Harlei. vno Vindob. (In Vrat. b. a pr. m. ἅμ' Ὀπάονος.) Nec absurdum hoc. Placebat quoque Bentleio. Alii Opaonem esse voluere nomen viri: in quibus Apollon. Lex. ὀπάων. ἀκόλουθος. — ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα· ἅμ' Ὀπάονα καὶ Μελάνιππον. Ex vulgari scriptura Amopaon est Polyaemonis filius. Spiritu aspero ediderat Ἁμοπάονα H. Stephanus ex edit. Rom. lenis spiritus regnat in edd. Flor. Aldd. et in Codd. Mori. Townl. Ven.

277. πάντας ἐπασσυτέρους. Abest versus a mſ. Mori. Harlei. Townl. Vrat. b. Mosc. 1. a pr. m. et a Veneto; tacent quoque Scholia. Et potuit versus a rhapsodo inferri ex aliis locis: M, 194. Π, 418.

282. βάλλ' οὕτως, αἴ κε τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. Est φῶς omnino ὄφελός τι: cf. ad Z, 6. In Schol. br. per σωτηρίαν, ab Eustathio per νίκην redditur. Recte Scholia br. quatenus ad Danaos spectat; non aeque bene, quatenus hoc idem ad Telamonem patrem est referendum: quod etiam Koeppen sensit: acutissimus interpres. Potius de laude et gloria erit accipiendum, vt iam innueram ad Virgil. Aen. II, 281 *O lux Dardaniae.* Saltem is, qui tres versus inseruit, (nam vſ. seqq. 283. 4. 5. a rhapsodo, sed valde antiquo, profectos esse suspicor) ita acceperat, quandoquidem subiecit: εὐκλείης ἐπίβησον. Versibus trinis resciſsis sensus vocis φόως redit ad sollennem: ὄφελός τι vel σωτήρ.

Vsus est versu Lucianus Nigr. 37. vbi est, αἴ κέν τι φόως ἄνδρεσσι γένηαι. Et vss. 282. 283. in compellando amico Plutarch. de adulat. p. 55 B. Si in Attico scriptore versaremur, coniiceret aliquis βάλλ' οὗτος, heus tu! syllaba per caesuram producta.

283. πατρί τε σῷ Τελαμῶνι, ὅ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα. Schol. A. B. Lips. notant, ὁ h. l. esse pro ὅς dictum. voluere forte occurrere scripturae ὅς ἔτρεφε, quae etiam reperitur in Eustath. et ed. Rom. in Mors ms. Deterius etiam H. Stephanus: ὅς σ' ἔτρεφε. vnde σ' eiecit Barnes, et laudat X, 480. Od. Λ, 67.

Est alia molestia in hiatu, qui forte ferri potest in caesura medii versus. Bentleius tamen tollit: Τελαμῶν', ὅ σ' ἔτρ. quod et Barnes nescio vnde attulit. Equidem praeferrem ὅς σε τράφε. Regnat tamen in codd. quod vulgatum est ὅ σ' ἔτρεφε. etiam in optimis.

284. καί σε, νόθον περ ἐόντα, κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ —' „Versus nec apud Zenodotum lectus, et ἠθέτητο ab Aristophane. Intempestiua est generis memoratio; nec habet exhortationem, sed potius exprobrat et deprimit. Scilicet fuit inter ζητήματα, quomodo, cum laudare vellet Teucrum, νόθον tamen appellasset. Non meminerant docti homines, heroica aetate nullum fuisse opprobrium τοῦ νόθου. Ab aliis apud A. B. versus defenditur. Recte quidem, quod ad voc. νόθον attinet; verum versus tota sua iunctura prodit intempestiuam interpolationem, vna cum ceteris.

In iisdem Scholiis, etiam in Sch. br. narratio de Teucro repetitur ex Apollodoro περὶ νεῶν (non ex Apollonio περὶ γενῶν) v. Not. ad Apollodor. p. 1125.

285. τὸν καὶ τηλόθ' ἐόντα, ἐϋκλείης ἐπίβησον. Editur ἐϋκλείης inde a Turnebo pro εὐκλείης. Restat tamen vel sic hiatus. Manifestum sit, fuisse ἐόντ' ἠϋκλείης, vt alibi scribitur; sic quoque Bentl. emendauerat. De forma loquendi monitu vix opus. Nam βάω, βιβάω, βιβάσκω, transitiue, sollennia Homero. Et tropus conuenit cum προςπελάσαι, μίξαι, in Pindaro, μιχθῆναι νίκῃ.

adinoueri, victoria, laude potiri. Tropum in phantasma poeticum mutauit Pindarus I. V, 57 τετείχισται δὲ πάλαι πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς, ἀναβαίνειν. cf. fragm. inc. IV. p. 81. Propius ad Homerum idem Pindar. I. I, 55 πότμος αὐτὸν ἐπέβασεν εὐαμερίας.

τηλόθ' ἐόντα pro τηλόθι. vt et in Hymn. in Apoll. 330 pro τηλόθεν ὄντα reponi poterat, si modo sententia loci sic restituta esset; enimuero manet repugnantia: nam vss. 331. 345 vere dea μέτεστιν ἀνδράσι, et ἀπὸ νόσφι θεῶν κίε, quibus illa adhuc interfuerat, μετῆν, nunc autem abfuturam se esse significat; quomodo ergo, si erat τηλόθ' ἐοῦσα, dicere poterat: θεοῖς μετέσσομαι? nisi contortas ariolationes sequare?

286. σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται. Mori. Barocc. ὃ καὶ — „γρ. τόδε“ Barnes. Ita deb. τὸ δὲ.

287. Ζεύς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη. Additum τ' ex Barocc. Harlei. vno Vindob. Ven. inuitante vsu sollenni τε — καί.

288. Ἴλιου ἐξαλαπάξαι. pro hoc ἐκπέρσαι Mori. Barocc. Mosc. 1. Ex Mori ms. etiam Ἴλιον enotarat Bentl.

289. πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω. πρεσβήϊον, τὸ ὑπὲρ τιμῆς διδόμενον δῶρον Schol. A. et br. cum Etymol. Etiam Hesych. πρεσβήϊον, πρεσβεῖον, κατὰ τιμήν, τίμημα. forte τίμιον quod etiam est ap. Eustath. Nam πρέσβυς est etiam τίμιος. Verbo: est idem quod γέρας. ἀριστεῖον.

μετ' ἐμέ. Apud Hesych. est μετ' ἐμεῦ. nec male, sicque iam ap. Apollon. Lex. p. 276 in πρώτῳ ῥυμῷ.

θήσω. in marg. Vrat. b. οἴσω.

290. ἠὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφι. ⊱ „quod bigis vtebantur.“ Monitum puta respectu ad vs. 185. Zenodotus et Aristophanes ἵππω legebant, quod Townl. habet.

293. Ἀτρείδη κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ὀτρύνεις apposita stigme ⊱ sed Scholion excidit. Odyss. Ω,

468 ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην. Alludit ad h. l. Lucian. Nigrin. 6. et alii alibi.

294. οὐ μέν τοι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι, παύομαι. Cant. Townl. Ven. οὐ μέν μοι. Sic erit interpungendum, οὐ μέν, μοι ὅση. minus ſuauiter.

295. παύομαι. Vrat. b. a m. ſec. παύσομαι. Et Euſtath. παύομαι, ἢ, παύσομαι. Mox ποτὶ, προτὶ, vt alibi, variat. v. ad Α, 245.

296. ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω. „δεδεγμένος per γ. ſic αἱ Ἀριστάρχου. At Herodianus δεδεχμένος." Mirum, grammaticum in hoc haerere potuiſſe; vſus enim ſatis probauit alterum: v. Etymol. „Diogenes ἐν τοῖς ὑπομνήμασι (iterum inf. ad vſ. 441 memoratus, Cyzicenusne an Tarſenſis?) per ironiam dictum eſſe volebat pro δεξιούμενος τοῖς τόξοις. τὸ γὰρ δεδέχθαι, φιλοφρονεῖσθαι. δεξιοῦσθαι. en aeumen grammaticum, in quo Euſtathius quoque ſibi placet, atque etiam Schol. A. B. „οὐκ ἄχαρις ἡ διήγησις. leg. ἐξήγησις." Relinquamus hominibus hoc χαρίεν. δεδεγμένος eſt dictum vt ſexcenties, etiam Latinorum excipere, quoties aliquem telo, inſidiis, petimus, attingimus.

ἐκ τοῦ δὴ Cant. αἰεὶ δὴ τόξοισι. et pro ἐναίρω mſ. Mori ἀναιρῶ.

297. τανυγλώχινας ὀϊστούς. Apollon. Lex. τανυγλώχινας. τεταμένας τὰς γλωχῖνας ἔχοντας. τουτέστι, τὰς γωνίας. vnde profecere Heſych, Etymol. Schol. br.

299. τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα. „κύνα, διὰ τὸ θρασὺ καὶ πολύλαλον (ſufficiebat prius) Sic Λ, 362 ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον."

λυσσητῆρα. ἢ λωβητῆρα. Euſtathius: qui etiam difficultatis ab aliis motae meminit, quatenus dicere poſſit, ſe Hectorem ferire non poſſe? cur enim eum non petiit? aut ſi petiit, cur in eo aberrauit? Mira ſubtilitas! Supererat tertium: non potuit eum ſagitta attingere, ſeu caſu ſeu quia longius aberat.

βαλέειν. Suid. βάλλειν. laudato hoc ipſo verſu.

300. ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. νευρῆφιν scribendum esse, non νευρῆφιν, videbis in Excursu ad h. v. de φι paragogico.

301. Ἕκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός. Σ „πρὸς τὸ βαλέειν" scil. quod est, eminus ferire, οὐτᾷν cominus. obseruatiuncula ad fastidium repetita. Eodem iterum spectat stigme versui 303 apposita.

ἀντικρὺς etiam h. l. em. Bentl.

302. Γοργυθίων ex Γόργυθος, vt Ἡφαιστίων ex Ἡφαιστος, est ap. Etymol. memoratus.

304. τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ. Scholl A. notat: „Aristarchum, Zenodotum et Aristophanem scribere Αἰσύμηθεν". non ergo veram rationem intellexere; cum ipsum ἐξ declaret, esse pro ἐξ Αἰσυμῆς-θε. quod modo in νευρῆφι vidimus.

Αἰσύμη, πόλις Θρᾴκης, laudato hoc versu, Stephanus Byz. add. Etymol. p. 39, 30. Eustath. et corrupte Hesych. πόλις Τρωϊκὴ pro Θρακική. Berkel. ad Stephan. Byz. confundit Oesymen, quae Thasiorum colonia fuit, in littore Thraciae, insulae Thaso obuerso: de qua v. Harpocrat. h. v. et Maussac. e Thucydide. De Aesyma Homeri nihil aliunde constat.

ὀπυιομένη. primo nunc vox occurrit: de qua grammatici agunt ad Σ, 383. Spectat huc Etymol. μεμνηστευμένη. γεγαμημένη.

305. καλὴ Καστιάνειρα δέμας εἰκυῖα θεῇσι. Mori et Eustath. οἰκυῖα ex ἐοικυῖα.

θεῇσι. θεοῖσι Cant.

Apud Athen. XIV, p. 632 E. inter versus μειούρους memoratur: καλὴ Κασσιέπεια θεοῖς δέμας ἐοικυῖα (saltem εἰοικυῖα) ex h. l. confictus videtur.

306. μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν — 307. 308 ὣς ἑτέρωσε κάρη βάλεν — Σ „quod duplici modo iunctura fieri potest: Gorgythion ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ὡς μήκων. (Ita est interpungendum: μήκων δ' ὥς, ἑτέρωσε κάρη βάλεν) vel, ὡς δὲ μήκων βάλε (pro βάλλει) κάρη ἑτέρωσε, ὣς ἑτέρωσε ἤμυσε κάρη.

Porro in Schol. A. notatur, quod in verbis: ἧτ' ἐνὶ κήπῳ καρπῷ βριθομένη subintell. ἐστί. Nicanor participium pro βρίθεται acceperat: (quem sequuntur Schol. br. in quibus Aeolicum hoc esse pronuntiatur) vel assumendum: ἥτε βριθομένη κάρη βάλλει. Quidni dicas: esse hoc orationis minus elaboratae, vt participium omisso ἐστί ponatur. Ad Atticismum refert alius grammaticus in Schol. br. quicum conuenit Schol. Thucyd. I, 25. l. 26. Alia tamen ratio est in hoc, cum participium occurrit in descriptione aut alia oratione, in qua ab vno verbo pendent omnia. Sic v. c. in Anacr. 52 est explicatio tabulae pictae.

Versum 307 adscripsit Apollon. Lex. in βριθύ, βαρύ. ἀπὸ τοῦ καὶ· καρπῷ βρ.

νοτίῃσι τε εἰαρινῇσιν. ad νοτίῃσι, νοτίαις, Eustathius supplet πνοαῖς, vel ὑγρότησι, vt a νότος, auster, ductum sit. Immo vero est ἡ νοτία, humor. Potuit tamen initio δρόσος, ψεκάς, subintelligi.

Ad 308 Scholion excidit, spectans, suspicor, ad voc. ἤμυσε de quo v. ad B, 148. quod non est: *ille inclinavit caput*, nam ἠμύειν habet vim intransitiuam; πεσεῖν. Ergo est, quod N, 543 ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη. Recte Virgil. qui Aen. IX, 434 locum expressit: *in humeros ceruix collapsa recumbit* et ibid. *lassa papauera collo demisere caput*, μήκων κάρη βάλεν. Et Apollon. III, 1399 ἔρνεά που τείως, Διὸς ἄσπετον ὀμβρήσαντος, φυταλιῇ νεόθρεπτα κατημύουσιν ἔραζε, κλασθέντα ῥίζηθεν, ἀλωήων πόνος ἀνδρῶν etc.

310. ἀντικρὺς Bentl. scribit et hic, vti modo 301.

311. ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτε· παρέσφηλε γὰρ Ἀπόλλων. Duplex scriptura in Ven. A. notatur: ἀλλ' ὅγε τοῦ μὲν ἅ. et ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅ. Hoc in Ven. quoque expressum. παρέσφηλε, σφαλῆναι καὶ ἀποτυχεῖν ἐποίησε. Sch. br. melius quam Eustath. add. Hesych. h. v.

312. Ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον — ἔ. „quod Zenodotus hic reliquerat Ἀρχεπτόλεμον, cum tamen supra 128 intulisset Ἰφιτίδην Ἐρασιπτόλεμον." quem amisso auriga

Eniopeo Hector adſciuerat, vt nunc iſto caeſo Cebrionen aſſumit.

313. βάλε στῆθος παρὰ μαζόν. ⸓ „quod βάλε pro ἔπαισε. (cf. ad 301.) Praefixa ſtigme — ⸓ etiam ſequentibus verſſ. 314—317. nec tamen in Scholiis Ven. quicquam monitum, niſi quod v. 317 ἡνιόχοιο deficit περὶ ἕ.

316. ἄχος πύκασε φρένας vt ſup. 124.

319. ἵππων ἠνί' ἐλεῖν. „γρ. ἔχειν“ Barn.

321. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρί. ⸓ quod ὁ δὲ tanquam de altero dictum ſit, cum tamen ſit idem Hector“ (quaſi hoc vno aut primo loco illud occurrat!)

In σμερδαλέα ἰάχων Clarke miratur hiatum: qui tamen nullus eſt: nam fuit — ἔα ϝιαχων.

322. βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἄνωγεν. Ita vulgatum erat. Eſſe hoc ex ἄνωγον, recte monet Clarke. Conſentiunt tamen in ἀνώγει codd. optimi Barocc. Cant. Townl. Ven. Lipſ. adde Vrat. b. a pr. m. et c. Moſc. 3. bini Vindob. cum edd. Flor. Ald. adſciuerat ἄνωγεν Turnebus ex ed. Rom. Si ἀνώγει adoptamus, eſt propoſitio interiecta: agitabat enim animo eum ferire, pro ἠνώγει vt ſaepe: Δ, 301. Β, 280.

Stigme huic verſui 322 appoſita haud dubie ſpectat τὸ βαλεῖν.

323. Eſt in Ven. B. Porphyrii ζήτημα ad h. l. cuius non niſi pars e cod. Leid. erat a Valken. Diſſ. de Scholiis p. 140 vulgata grammatico acumine dignum: Scilicet dubitatum eſt, *vtra manu* vulneratus fuerit Teucer; porro dubitatum, num neruum ad humerum adduxerit; vtque adeo iungendum ſit αὖ ἐρύοντα παρ' ὦμον v. 325 an παρ' ὦμον βάλε. Neoteles, ὅλον βιβλίον (non βίον) γράψας περὶ τῆς κατὰ τοὺς ἥρωας τοξείας, Scythas facere hoc docuerat, vt ad humerum adducant arcum, cum Cretenſes ad mammam adducere ſoleant: videturque, ſi Sch. A. et B. comparo, remouiſſe ab h. l. morem Scythicum, et alterum probaſſe παρ' ὦμον βάλε. Etſi non conuenit cum his Euſtathius, qui cetera repetit. Sane ſi v. 329 iactu ſaxi percuſſa manu arcus excidit νάρκησε δὲ χεὶρ

— τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, *finifter* vtique humerus eſt ſe debuit, qui percuſſus eſſet; quia ſiniſtra arcum tenuit.

325. αὖ ἐρύοντα. ∽ quod αὐερύοντα (nam vna voce et hic ſcribitur in Ven. A. B.) manifeſto eſt εἰς τοὐπίσω ἕλκοντα et hinc παλίντονα τόξα. (v. ad 266.) Probat quoque Schol. A. iuncturam damnatam a Neotele: αὖ ἐρύοντα παρ' ὦμον. De κληῖς cf. ad B, 74. E, 146. ἡ κατακλείς. Tum ἀποѣεργει (ἀποέργει) fuit, ex ἀπoϝεργει.

327. λίθῳ ὀκριόεντι. De hoc v. ad Δ, 518. M, 380.

328. νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ. ∽ ſtigme ſpectat ad diſputationem de humero: ſiniſtrum eſſe intelligendum, Ven. A. B. affirmant. Porro χεῖρ' nonnulli pro χεῖρα. Aſcalonita tamen tuitus erat χεὶρ caſu recto.

ῥῆξε δέ οἱ νευρήν. Nihil video moneri, quomodo νευρὴν acceperint veteres, arcusne ſit neruus, an brachii tendo. Recte obſeruatum eſt de tendine frequentari aliam vocem τένοντα. ῥῆξε τένοντε, Δ, 521. E, 307. et τένοντες ἀγκῶνος Υ, 478. Contra νευρὴν dicit de arcu, vt paullo ante hoc idem vſ. 324 ſagittam θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ. Sic quoque inf. O, 463 Teucro Iupiter ἔυστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ ῥῆξ' ἐπὶ τῷ (in Hectorem) ἐρύοντι. Ita tamen acceptum quaeras quomodo cum ipſo vulnere conueniat; ſaxum non arcui eiusque neruo impactum eſt, ſed humero Teucri, ἐν κατακλῇδι. Locum enim accurate declarauit poeta: παρ' ὦμον, ὅθι κληῒς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστι, h. e. ea parte, qua os omoplatam ſterno iniungit; oſſe hoc fracto vulnus eſſe letale, norunt Hippocratis filii. Inf. X, 324. 5 Achilles Hectorem haſta transfigit, in gutture, qua parte clauiculae dirimunt ceruicem ab humeris, ᾗ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος, et ſane haſta tum infixa reſcidit arteriam. Solent itaque hos locos inter ſpecimina Anatomiae Homericae referre; vti quoque Haller. Biblioth. anatom. p. 7. Statuendum igitur erit, Hectorem nunc ſaxo iniecto tendinem brachii rupiſſe, ſicque νευρὴν eſſe accipiendam. Occurrunt quoque ſemel τὰ νεῦρα dicta

de tendine cruris Jl. Π, 316. Bene haec. Tum autem alia difficultas exiſtit; ſi Teucro tendo brachii ruptus eſt, omni illum pugnae inhabilem et inutilem in poſterum redditum eſſe nemo dubitet. Atqui vide poetam parum ſui memorem; altero die in oppugnatione valli Teucrum iterum in pugnam prodire videbimus Jl. M, 336 ſq. Vt pudori poetae conſulamus, neceſſe erit ſtatuere: ῥῆξε δέ οἱ νευρὴν, non eſſe de *abrupto* tendine accipiendum, ſed *rumpi* dici ea quoque, quae percuſſa ſoluuntur, labefactantur, vi priuantur, debilitantur; brachium itaque neruo percuſſo debilitatum altero die iterum firmatum ſatis eſſe putandum eſt, vt arcum tractare poſſet. Simpliciter ῥήσσειν percutere terram pedibus videbimus Σ, 571.

331. ἀλλὰ θέων περίβη — „quod περίβη ab animantibus ductum eſt, quae pro pullis pugnant." De hoc v. ad A, 37.

καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε. Ionicum ἀμφικάλυψε nusquam memorari video. Eſt autem ratio loquendi exquiſitior pro vulgari αὐτὸν ἀμφεκάλυψε σάκει. Sed ἀμφικαλύψαι τινί τι etiam N, 420, P, 132 et νύκτα γαίη iam ſupra E, 506. 507, ὄρος πόλει Odyſſ. Θ, 569. Etiam occurrit τινά τι, duplici accuſatiuo vt vidimus Γ, 442 οὐ γάρ πώ ποτέ μ' ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψε, vbi v. de hac voce. In Vindob. ab interpolatrice manu καὶ ἑ σάκει ἀ.

Mox 332. ἐρίηρες ἑταῖροι. v. ad Γ, 47.

337. Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε. Ariſtarchus legebat: Ἕκτωρ δὲ πρώτοισι κίε. quod eſt: ἐπὶ τοὺς πρώτους ὥρμα. atqui hi quos adortus eſt, non erant πρῶτοι ſed ὕστατοι; nam fugiebant Achiui.

σθένεϊ βλεμεαίνων. De vi et etymo vocis multa a grammaticis disputantur; v. Euſtath. Etymol. Heſych. et ipſa Lexica, a βλέπειν non bene duci aiunt, quia Homero vox haec nota non eſt (attamen, quod mireris, βλέφαρα ille norat). Inter cetera praeſtat, ductam eſſe vocem ἀπὸ τοῦ βρέμειν, βρεμεαίνην, βλεμεαίνην. Alii a

φλέειν ebullire. In Schol. br. redditur ἐπιβρωνύμενος, scilicet ex adiuncto σθένει. sic quoque Apollon. Lex. vbi addita sunt nonnulla de βλέννα, aliena ista, nisi de φλέειν cogitauit. Optime Etymol. τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει γαυριῶν καὶ ἐπαιρόμενος, μαργαίνων καὶ ἐνθουσιῶν, σφοδρῶς ἐπιρρωνύμενος. cf. Eustath. ad M, p. 892, 2. Prorsus sic Lat. fremere.

338. ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων. Arguitantur veteres ap. Schol. A. B. in impugnanda et defendenda comparatione: „primo, quod canis vnam tantum feram h. l. persequi dicitur, cum Hector multos persequatur; tum quod fugientes Achiui cum apro et leone, non cum animante imbelli, comparantur." atqui comparatio non in his, sed in canis studio feram assequendi vertitur.

339. ποσὶ ταχέεσσι πεποιθώς. Pro vltima voce est διώκων in Townl. et Ven. At in Schol. „γρ. πεποιθώς." vtrumque bene. de altero hoc v. ad B, 588.

340. ἰσχία τε γλουτούς τε, ἑλισσόμενόν τε δοκεύει. Scholion in priore parte non satis integrum declarat duplicem interpunctionem fieri posse, vt aut iungantur ἅπτηται ἰσχία γλουτούς τε, aut ἰσχία γ. iungantur cum δοκεύει. Si prius: esse σχῆμα, vt E, 748 Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους pro ἵππων." Praestat dicere suppleri ἅπτηται (αὐτῶν κατ') ἰσχία. In edd. inde a Flor. et Aldd. erat ἑλισσόμενος, quod duce Rom. tandem emendauit H. Stephanus. Fuit tamen vitium etiam in codd. vt in Mori mss. Vrat. c. et A. cum gl. ἀναστρεφόμενος. duo Vindob. et in vno —μενον est corr. —νου. Porro in Harlei. erat δὲ δοκεύει. vnde Bentl. haud ineleganter refingit: — γλουτούς τε. ϝελισσόμενον δὲ δοκεύει. Ita quoque emollitur oratio, cum alias iunctim se excipiant: ὅτε ἅπτηται — καὶ — δοκεύει. etsi non sine exemplo est grammatica haec minus subtilis. ὅτε cum subiunctiuo alias adsciscit ἄν vel κεν. vnde et fit ὅταν. De voc. γλουτός v. Eust. et Glossaria. δοκεύει, ἐπιτηρεῖ in Apollon. et Hesych. ad h. v. spectat, vbi vide. Variat quoque τε et δὲ ante δοκεύει.

341. ὡς Ἕκτωρ ὤπαζε — Ἀχαιούς. Docte ad h. v. reuocat Bentl. Scholion Hefychii. ὤπαζε, κατόπιν ἐπάγων ἐδίωκε. quod ductum ex Apollonio Lex. cf. Sch. br. Idem Hefychii τὸν ὀπισθότατον ex h. l. factum cenfet. cf. Euftath.

342. οἱ δὲ Φέβοντο Cant. Harlei. duo Vindob. Ven. Lipf. Vrat. b. Townl. Sicque necefle fcribere pro οἱ δ' ἐφέβοντο fi nobis conftare volumus.

343. φιά τε σκόλοπας καὶ τάφρον. v. Excurf. ad M, pr.

346. Grammaticus in Ven. A. obferuat, nunc interpungi poft κεκλόμενοι, adeoque iungenda effe fequentia: καὶ εὐχετόωντο· Forte tamen fuiffe μέγα δ' εὐχετόωντο." Sane liberior fic oratio, et valde probanda.

349. Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος. (fuit puto) Sch. A. B. Lipf. et Euftath. vna cum Sch. Leid. ap. Valken. ad Phoen. p. 168 docent Zenodotum fcripfiffe Γοργόνος ὄμματ' ἔχων. quod et Schol. Lipf. et Leid. praefixum habent. At, inquit Schol. A. Homericum eft Γοργώ, Λ, 36 Γοργὼ βλοσυρῶπις. Addit B. fic quoque effe apud Hefiodum Sc. H. 224. Scilicet fuit antiquior forma, Γοργώ, Γοργόος, poftea factum quoque Γοργών, όνος. neque in hoc quicquam quod mireris; miror potius, vnde Γοργείη κεφαλή E, 741 ductum fit, cum effe deberet Γοργοίη.

Porro Γοργοῦς οἶματ' ἔχων legerat Ariftarchus: vt effent τὰ ὁρμήματα, (vt Achilles irruit αἰετοῦ οἴματ' ἔχων, Φ, 252.) Video quoque hoc probaffe Bentleium. Addunt Sch. A. plures tamen vulgatae (πλείους τῶν δημωδῶν) habebant Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων, cui adftipulatur Λ, 36 Γοργὼ βλοσυρῶπις. Addit χαλεπὸν οὖν τὸ σαφὲς εἰπεῖν. Et fimilia habet Ven. B. Atqui fatis apertum eft, οἶματ' ex Φ, 252 huc illata effe prorfus aliena; in Gorgone enim non *impetus* irruentis, fed *oculorum truculentia* notabilis erat. Γοργοῦς ὄμματ' habent praefixa quoque Sch. br. addunt tamen, ἢ οἴματα ἀντὶ τοῦ ὁρμήματα. Per γοργότητος male explicant Γοργοῦς Sch. br.

et Etymol. Fuit antiquum symbolum Formidinis seu Terroris in personam mutati Gorgo: expressum per caput horrendi adspectus. cf. ad E, 741. — Superest vt moneam, non ἠδὲ, sed ἠὲ hic esse legendum, quod tamen nusquam notatum video, nisi in Sch. A. in Zenodotea lectione. Requiritur *vel*, non *et*.

352. 353. οὐκέτι νῶϊ ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὑστάτιόν περ; Barocc. οὐδέ τι haud male per se. Verum οὐκέτι saepe pro simplici οὐκ. aut potest esse dictum pro, ne nunc quidem.

νῶϊ aiunt Schol. A. „esse idem quod ἡμῖν." Immo, quod ἡμεῖς. compara inf. 377. Λ, 766. ad O, 437. X, 216. nec tamen nisi de duobus. v. Sch. br. In ed. Rom. et Eustath. legitur οὐκέθ' ἡμεῖς. ex interpretatione, cum vitio metri; deb. saltem οὐκέτ' ἄρ' ἡμεῖς.

κεκαδησόμεθα. Fuit κεκάδω, vel κεκαδέω, χωρίζω. Ab hoc ducunt κεκαδησόμεθα h. l. grammatici, v. Etymol. Hesych. Sch. A. ἀποστησόμεθα. Ita erit sensus: non derelinquemus, non deseremus, Danaos, ὑστάτιόν περ, vltima saltem vice iis aderimus. Fuit primo χάω, χάζω, capio, contineo; vnde χάζεσθαι et ἀναχάζεσθαι vi reciproca, recipere se, recedere; etiam refugere, cunctari: vt Apollon. IV, 190 μηκέτι νῦν χάζεσθε, φίλοι, πάτρηνδε νέεσθαι. Sed video, bene de hac voce iam egisse H. Stephanum. Inde κέκαδα, κεκαδέω, facio aliquem recedere. Nunc κεκαδέσθαι, recipere se, recedere: Sic Δ, 497 ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος ad q. v. vide Obss. Qui facit recedere, idem separat, alterum altero priuat: hinc est κεκαδέω priuo. Inf. Λ, 334 θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, et Od. Φ, 153 θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδήσει πολλούς.

Post haec omnia praefero alteram vocis interpretationem in Sch. B. Leid. Sch. br. Etymol. Φροντιοῦμεν. vt sit pro κηδήσομεν. a κηδέω, κέκαδα, factum κεκαδέω. Ita sententia interrogatiue effertur; vt et Eustath. facit: an non curam habebimus? suscipiemus? saltem postre-

ma hac vice? ὑστάτιόν περ. quod alibi: ὕστατα καὶ πύματα.

Pro ὀλλυμένων Δαναῶν Sch. A. memorat ſcribi quoque Ἀργείων Δαναῶν. perperam.

354. κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες. In Lipſ. ἀνατλήσαντες erat in litura. Sed alteram vocem iam vidimus ſup. 34 et Δ, 170. cf. inf. 465.

355. ὁ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς. Ariſtarchus monuerat ἀνέκτως ſcribendum circumflexe, et remiſerat ad A, 573 vbi ἔργα οὐκέτ' ἀνεκτά.

358. καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειε — Sequitur ἀλλὰ πατὴρ — οὑμός. Schol. B. ſenſum alienum, puto, infert: καὶ μὲν περὶ τούτου μὲν οὐδέν μοι μέλει, Φησίν· ἀπολεῖται γὰρ ὅσον οὐδὲ πω. ὁ πατὴρ δὲ ὁ ἐμός ἐστιν αἴτιος. Eſt enim λίην ſaepe in Homero πάνυ, μάλα. v. ad A, 553. cf. Heſych. in μάλα. *vtique Hector dudum periiſſet, niſi Iupiter prohiberet.* ἀλλὰ pro εἰ μὴ ſaepe ex antiquo ſermone.

360. πατὴρ — Φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσι. Sch. B. ἐνθουσιᾷ. ὡς τὸ μαίνεται δ' ὡς ὅτ' Ἄρης. O, 650. quod non aſſequor. Conueniret obſeruatio verſui 355. At h. l. haud dubie eſt, male inſanit; non recte iudicat, ſtatuit, κακὰ Φρονεῖ. ſcilicet hoc ipſo, quod Hectorem et Troianos ſuperiores pugna reddit et a caede tuetur.

361. σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρὸς, ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς. ⊱ „ſtigmen apponunt nonnulli, quod ἀλιτρὸς h. l. ſit ἀγνώμων, ingratus, in Mineruam. Schol. br. cum Etymol. ἁμαρτωλός. ἄδικος. quod eſt latius. cf. Heſych. in quo ἀλατρίας Bentleius emendat ἀλιτρίας. Ter occurrit vocabulum in Homericis, et habet difficultatem interpretatio vbique; proprie eſt ἀλιτήριος, ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν, notione ſatis explicita, peccans, ſceleratus, improbus. Inf. Ψ, 595 non vult δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρὸς, in deos impius, violando debitam Menelao, natu maiori, reuerentiam; quippe cuius rei Erinnyes ſunt O, 204. In Od. E, 182 Calypſo Vlyſſem inter blandiendum appellat ἀλιτρὸν, vt Latini, improbum, quippe verſutum, fallax

cem. Etiam h. l. ex ſententia nihil amplius eſſe poteſt ἀλιτρὸς, quam indignantis, ὁ κακοῦργος, aduerſa et ingrata Mineruae conſilia agitans.

De σχέτλιος v. ad B, 112.

ἀπερωεὺς, κωλυτής. iam Apollon. Lex. huius loci reſpectu. plura inde addunt Heſych. in ἀπερωεὺς, et in ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς. Etymol. Schol. br. ἀλιτρὸς ἀπερωεὺς nemo iunxit; ſed vtrumque ſeorſum.

Acutum eſt quod ad ſeqq. monent Sch. B. Herculis mentionem fieri parum commode a Minerua coram Iunone, cui illa norat eum eſſe infeſtiſſimum. Atqui non Iunonis, ſed ſui cauſſa et reſpectu Minerua haec memorat. Ceterum de Minerua Herculis in laboribus adiutrice locus hic eſt notabilis; etiam ad illuſtranda priſca anaglypha.

362. οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ μάλα πολλὰ — antiqui ſermonis eſt τῶν ὅ pro καθ' ὃ, τοῦ καθ' ὅ. ὅτι.

363. σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. Euſtathius male ἀπὸ vel ὑποσώεσκον iungit. Eſt ὑπὸ pro ὑπὲκ, vel pro ὑπ' ἀέθλοις, in periculis, periculoſis laboribus ab Euryſtheo impoſitis.

365. τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλε. Schol. br. legerant ἀπαλεξήσουσαν. reddunt tamen recte ἐπικουρήσασαν. βοηθήσουσαν.

366. εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδε' ἐνὶ Φρεσὶ πευκαλίμῃσιν. εἰ γὰρ, nam ſi, reſpondet 369 οὐκ ἂν ἐγώ. Non tamen male Koeppen: vtinam hoc nouiſſem.

πευκαλίμῃσι. πυκναῖς. ὀξείαις. et alia ap. Heſych. in quo Bentleius vidit πεικάμμαις eſſe vitioſam lectionem τοῦ πευκαλίμαις. A πεύκη, picea, ducunt vocem grammatici, in Etymol. et Euſtathius, vt ſint Φρένες δριμεῖαι καὶ σώΦρονες, vel πικραὶ καὶ συνεταί. Praeſtat tamen pro πυκναῖς dictas accipere; nam πύκα, πυκάλιμος, πευκάλιμος. vtrumque habet Sch. B. ad Ξ, 165.

Recitat verſus quatuor Pauſan. VIII, 18. p. 635.

367. εὖτέ μιν εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν. Bene Schol. A. πυλάρταο. ἰσχυρῶς συναρμόζοντος (ἐπαρτῶν-

τος est in Suida) καὶ κλείοντος τὰς πύλας· (ἀπὸ τοῦ ἄρω, ἁρμόζω) διὰ τὸ μηδένα ὑποστρέφειν ἐξ ᾅδου. Adde Schol. br. h. l. et ad N, 415 cum Eustathio. Argutati tamen sunt super hac voce veteres, vt Apion quidem apud Apollon. Lex. h. v. At simplicius vocem explicat Etymol. in ἄρδις et πύλη.

προὔπεμψεν seu Iupiter seu Eurystheus: hoc alterum melius. Poterat et Minerua προπέμψαι, eum comitando.

368. ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο. ξ— „quod e pluribus Herculis laboribus vnum hunc memorat poeta, tanquam ceteris potiorem; et quod nomen Cerberi non apponit: quod recentiores faciunt." Scilicet Homerus omnino nomen illud ignorat: quod etiam alii monuerant; v. Pausan. III, 25. p. 275.

Ceterum Schol. B. intexuit totum caput 40 ex Palaephato, inepto fabularum interprete. Aliud Scholion in Sch. A. B. et br. insertum est ex Apollodoro II, 5, 12 ad quem cf. Notas p. 428 sqq. Ineptas allegorias condiderunt alii: vt Heraclid. c. 33.

Ἔρεβος proprie est interuallum caliginosum, inter Terram et Haden, infra Haden est Tartarus. Tum omnino de inferis adhibetur. Scripserunt olim ἐξερέβευς vna voce. v. ad O, 4.

369. Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα. ardua, aliquoties occurrunt; possunt αἰπὰ esse vel ab arduis littoribus dicta, vel traiectu difficilia; aiunt quoque, vt Schol. B. et Leid. ex altis scopulis descendentia. Sch. br. cum Hesych. ὑψηλὰ, ἐξ οὗ καὶ χαλεπά. Etymologus ὑψηλὰ ἢ δύσβατα, ἀπὸ μεταφορᾶς (leg. καταφορᾶς) τῶν ἀκρωτηρίων. Non itaque eodem modo dicuntur Latine *alta fluenta*, profunda, etsi res eodem redit, vt sint periculosa.

Pausanias, quem versus 366—369 recitare iam monui lib. VIII, 18 vbi de Styge agit, confundit res diuersas. Nam alia est Styx Arcadiae, alius amnis mythicus Orco attributus, quo is finiretur, nomine ducto ex eo, quod rem auersandam declarat: ἀπὸ τοῦ στυγεῖν. Eadem

aqua, ἡ Στὺξ tanquam Nympha, inter deas memoratur apud Hesiodum in Theogonia: sed in eadem Styx est in Tartaro.

370. νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει. Apollon. Lex. in στυγεῖν: ἐπὶ δὲ τοῦ μισεῖσθαι· νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει. Aliena tamen est notio τοῦ *odisse*. Verum tenendum est animo ex antiquo sermone *odisse* dici pro posthabere, postponere; vt etiam in litteris sacris odisse et amare hoc modo iunguntur, vt sint praeferre et postponere. Igitur h. l. praeferri Thetidem, se autem negligi ait Minerua. Ad animorum affectus referunt homines rudiores etiam mentis iudicia; dicitur aliquis amare ea, quae probat; odisse, quae minus probat.

371. — 372. — „ἀθετοῦνται, quia necesse non erat narrare haec sigillatim, et quidem ei, quae illa iam norat; nec versus erant apud Zenodotum." Altera haec ratio validior. Ad Ἀχιλλῆα πτολίπορθον nihil monitum video h. l. At ex Schol. ad Θ, 56 patet ab Aristarcho eos locos notatos fuisse, in quibus Achilles πτολίπορθος dictus esset; conuenire enim nomen hoc Vlyssi proprio aliquo modo, cuius maxime opera Troia fuit expugnata. Quidni tamen vel sic Achilles quoque, qui tot vrbes et insulas praedatus erat, πτολίπορθος appellari potuisset? Occurrit quoque πτολίπορθος Oileus B, 728 et Otrinteus Υ, 384. Quid sit τιμῆσαι, dictum ad A, Exc. VI.

373. ἔσται μὰν, ὅταν αὖτε Φίλην Γλαυκώπιδα εἴπῃ. „propter loquendi figuram, ὅταν εἴπῃ pro futuro; vt ὅταν ὀλώλῃ pro ὀλεῖται Z, 448. ὅτ' ἂν an ὅταν nil refert: si tamen ὅτε εἴπῃ ἂν iunxeris, non male fiet. ἔσσεται ἦμαρ ὅτ' αὖτε interpolatum in Mori et Barocc. ἔσται μάλ' Lips. ὅτε αὖτε Cant.

374. νῶιν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους. ἐπέντυνε, quod codd. pars habet, vt Vrat. c. est quoque in edd. Flor. et Aldd. 1. 2. Emendauit Turnebus ex Romana. v. ad E, 720.

375. 6. ὄφρα — θωρήξομαι ἂν — ὄφρα ἵκωμαι. v. Excursum ad I, 112.

376. ὄφρα ἴδωμαι, εἰ — Sch. A. „γρ. ὄφρα ἴδωμεν“ ſicque Vrat. b. et e correct. Moſc. 1. et vn. Vindob. a m. pr.

377. εἰ νῶϊ — Ἕκτωρ. ⸖ quod Zenodotus ediderat νῶϊν, quod eſſet ἡμῖν vel ἡμῶν, adeoque repugnaret reliquis“ Sch. A. In hac voce et duali quidem trepidaſſe veteres grammaticos et confudiſſe νῶϊ, νῶϊν, vt et σφῶϊ, σφωὲ, σφῶϊν, (v. ad A, 8) aliis quoque locis videbimus. Eſt quoque νῶϊν in ed. Flor. et vno Vindob. Sed videnda ſunt notata ad v. ſeq.

378. εἰ νῶϊ — γηθήσει προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. ⸖ ſtigme ad lectionem Zenodoteam ſpectat, de qua ſtatim dicam. Nos antiquam ac veram lectionem non habere, ſed meras correctiones, mihi perſuaſum eſt. Ariſtarchea lectio erat προφανέντε, hanc recipiet, qui Ariſtarcheam lectionem exhibere profitetur; exhiberem et ipſe, quia haud dubie doctior eſt: nam genus potius etiam de feminis vſurpatur; et inf. 455 de deabus πληγέντε κεραυνῷ quoque occurrit; vt ſup. laudabatur E, 778 τὼ δὲ βάτην. Enimuero reuocat me hiatus qui ita infertur, προφανέντε ἀνὰ, quem alii poetae admittunt, Homerus refugit; niſi feras eum in caeſura verſus medii. „At Zenodotea lectio erat, Γηθήσει προφανεῖσας ἰδὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.“ Ita enim exarare neceſſe eſt, προφανεῖσας, vltima breui, non — είσας. Reliqua in Scholiis ſunt turbata. Pergit enim Ven. A. „συστέλλων τὴν τελευταίαν, παροξυτόνως προφερόμενος μετ' ἐκτάσεως τοῦ α (male adiectum poſtremum hoc τοῦ α et ab alia manu; nam penultima producitur — νεῖσας, vltima corripitur; alioqui erat — νείσας) ἐστὶ δὲ ἄκρατον Δώριον (mere Doricum, ſcil. ας quarti caſus corripi) σπάνιον δὲ τοῦτο παρὰ τῷ ποιητῇ.“ immo prorſus alienum ab Ionico poeta. Cum hoc eſt aliud, quod Zenodoteam lectionem damnat: peccat ea in digammum; eſt enim προφανεισας ϝιδών.

Subiicitur in Ven. B. (et Lipſ. ap. Bentl. cum Leidenſi ap. Valken. Diſſ. p. 129) aliud Scholion „προφανεῖσα δὲ γράφει Ἀρίσταρχος (hoc repugnat Scholio ſuperio-

ri; fcribebat ille προφανέντε) ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς προφανεῖσας βούλεται,. συστέλλων Δωρικῶς τὸ α. ᾧ καὶ πειθόμεθα." Male hoc, quod in eo acquiefcere vult; nam aut προφανέντε erat retinendum, aut προφανεῖσα, per dualem, (cuius vltima per fe longa corripitur fequente vocali) fcribendum, προφανείσα ἀνὰ π. hoc et Townl. a pr. m. Etfi vtrum vere Homericum fit, nemo dixerit; prius tamen praeferam, vel cum hiatu: προφανέντε ἀνά. Antiquae tamen lectionis veftigia fufpicari licet latere in vtraque lectione, et fuiffe aliquando recitatum: προφανέντε ϝιδων ἐς δοῦπον ἀκόντων. Ex his nata eft primo lectio Zenodotea προφανεῖσας ἰδὼν, ignorato digammo, et cum doricam rationem alienam effe viderent alii, mutarunt alterum et fcripferunt προφανέντε ἀνὰ, donec fucceffit tertia lectio, προφανείσα ἀνά. Lectioni quam propofui tanto magis confidam, quia perpetuum fere eft ἰδὼν iunctum cum γηθεῖν· Sic A, 330 οὐδ' ἄρα τούς γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς. et faepe τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν. τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν.

Verum perfequamur reliqua: Habemus nunc lectionum auctores hos: Ariftarchum, fi προφανέντε ἀνὰ, Herodianum cum antiquiore Zenodoto, fi προφανεῖσας, et hunc quidem, fi προφανεῖσας ἰδὼν, iftum, fi προφανεῖσας ἀνὰ refpexeris. quis vero tertiae, quae vulgata eft, προφανείσα ἀνὰ auctor fit, non traditur. Habuerat eam in fuis libris Euftathius, etfi male per σχῆμα σολοικοφανὲς dictum effe vult, eique occurri poffe ait, aut per antiptofin, vt fit pro: εἰ νῶϊν προφανείσαιν, ἡμῶν προφανεισῶν γηθήσει, aut fuppleto εἰς vel διά. Poftremum hoc recte: aut enim νῶϊ προφανείσα funt cafus abfolute pofiti, fine regimine, *nobis in confpectum prodeuntibus*, (ἐπὶ) ἡμῶν προφανεισῶν, aut fubintelligendum διά, εἰ γηθήσει (διὰ) νῶϊ προφανείσα. vt in illo: τίς ἂν τάδε γηθήσειε; Jl. I, 77.

Videamus nunc de codd. et edd. Quod praefixum eft Schol. Ven. B. et Sch. br. προφανείσας, ὀφθείσας, habent Baroco. Mori. Cant. Townl. a m. fec. etfi mani.

festo cum vitio metri. E cod. Mori Bentleius laudabat προφανῆσας. προφανέντε non apparet nisi in Mosc. 1. e correct. et in Mosc. 3. a pr. m. προφανεῖσαν Vrat. c. quod etiam H. Stephanus legisse profitetur; puto natum aut ex προφανείσαιν, aut ex προφανεῖσα. προφανεῖσα in ceteris, etiam, quod credere licet, in Lipſ. et in Vindob. codd. In Vrat. A. est προφανεῖσα a m. pr. sed rubro subscriptum Iota, addito: δοτικῇ. indocte. Contortum esset, si quis ὄφρα ἴδωμαι — προφανεῖσα sc. ἐγὼ, iungere vellet.

In Ed. Flor. est excusum νῶϊν — προφανείσαιν. Prius est Zenodotea lectio, ad grammaticam veram redacta, vt sint genitiui absoluti. Mutauit Ald. 1. εἰ νῶϊν — προφανέντε ἀνὰ, deb. saltem edere νῶϊ: retinuere tamen illud edd. Ald. 2. et hinc ductae, ipse Turnebus. In Romana erat: εἰ νῶϊ προφανεῖσα ἀνὰ, quod reuocauit H. Stephanus.

379. ἦ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας. ἦ τις. sic editur, et ita Venetus scribere iubet, asseueratiue. potest tamen ἢ non minus locum habere, si iunxeris: εἰ γηθήσει ἢ (εἰ) τις καὶ κορέει. quod Eustathius amplecti videtur. male vn. Vindob. ὅς τις καὶ —

κορέσει Mori. Barocc. Harlei. vn. Vindob. In his tamen verbis duplex est flexio futuri: nec refert, vtram sequaris: similiter N, 831. P, 241.

381. ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε — Locus qui sequitur, repetitus est magna ex parte ex E, 719 sq. vbi eaedem deae eodem modo in aciem se inferunt. Probabile fieri potest, seriorem locum ex priore aut natum aut locupletatum esse.

382. ἔντυεν ἵππους. Vrat. c. ἤντυεν. sup. E, 720 erat ἔντυεν.

383. Ἥρη, πρέσβα θεὰ, versus abest a Townl. a m. pr.

385. 386. 387. — „ἀθετοῦνται versus tres, quia ἐν τῇ Διομήδους ἀριστείᾳ (E, 734. 5. 6) recte legebantur, ad rerum actum; (πράττεται γάρ τινα. etsi non video, quomodo ibi magis quam hic) nunc vero otiosi sunt. „Etiam Aristophanes eos damnauerat; Zenodotus ne scripse-

rat quidem." Processerat itaque rhapsodorum recitatio sic: αὐτὰρ 'Αθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο, τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.

385. πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν — dictum de hoc est supra E, 734. vbi idem versus iam lectus est, et de ἑανὸς ad Γ, 385. Si ἑανὸς est adiectiuum, et designat peplum tenuem, rectius scribitur κατέχευεν ἑαννόν. Sin apposite dictum est πέπλον, ἑανὸν, peplum, amictum, scriptum esse debuit κατέχευε ϝεανον. Probabilius mihi est prius.

387. θωρήσσετο. Townl. θωρήξατο. Sunt tamen reliqua quoque imperfecta.

389. ἐς δ' ὄχεα Φλόγεα ποσὶ βήσετο, reposui hoc, vt supra E, 745 vbi vide, pro vulgato βήσατο. quod Barnes pro varietate attulerat, Clarke autem inuitis codicibus intulerat. cf. de varietate hac ad B, 35.

λάζετο δ' ἔγχος. „Ptolemaeus, Oreandae f. ἐν τῷ περὶ τοῦ 'Ομηρικοῦ χαρακτῆρος recitat λάζοιτο. nec est improbanda lectio: καί ἐστιν οὐκ ἀδόκιμος ἡ λέξις." Ita Sch. A. Corrupta haec. Legerat Ptolemaeus λάζυτο nam fuit haec quoque forma λάζυμι. λάζυμαι. Occurrit illa in Euripide, et meminit eius Eustathius non vno loco.

390. 391. — ἀθετοῦνται tanquam inepte ducti ex eodem loco E, 746. 7.

391. τοῖσί τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη. Vt ibid. E, 747 sic h. l. ὀμβριμοπάτρη Mori. Barocc. Vrat. b.

392. "Ηρη δὲ μάστιγι — Clarke ait, posse et "Ηρη δὴ legi. recte, atqui hoc non opus.

θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους. θοὰς Mori. saltem θοὰς ἵππους cf. ad E, 748.

393. αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ. ⟝ „quod portas caeli poeta facit nubes; nam supra nubes caelum est. πρὸς τὰ περὶ 'Ολύμπου h. e. spectant haec ad disputationem de Olympo" Sch. A. Legebantur haec iam sup. E, 749 ad eundem versum. Videndum est ibidem de ceteris verss.

396. τῇ ῥα δι' αὐτάων — Suspectus erat versus Bentleio; saltem est otiosus; et occurrerat iam in eadem ῥήσει E, 752. Verum si omnes versus otiosos eiicere volumus; magna fiet strages in carminibus Homericis.

397. χώσατ' ἄρ' αἰνῶς. Lips. χώσετ'.

398. Ἶριν δ' ὄτρυνε. Mori, Vrat. b. ὤτρυνε.

399. βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, — „quod ταχεῖα h. l. non est epitheton, sed βάσκε ταχεῖα pro ταχέως. Sch. A. addunt Sch. B. loca T, 276 λῦσε δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν, pro αἰψηρῶς, et Ψ, 287 ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν, pro ταχέως." Praeiuerat Apollon. Lex. in αἶψα p. 68. et in ταχεῖα p. 636.

Vim in repetitione βάσκ' ἴθι notant alii: etiam ap. Gellium XIII, 24. cf. sup. ad B, 8.

Ceterum primo nunc loco Iris a Ioue missa memoratur, quae saepe iam antea ministerium diis praestiterat. Partes ei in Iliade mandatas esse, quae in Odyssea Mercurii sunt, saepe iam est obseruatum; idque auctorem vtriusque carminis diuersum arguere. cf. ad Il. Ω. 334.

μηδ' ἔα ἄντην, non facit hiatum; est contractum ex ἔαε.

400. οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα. In Od. B, 63 οὐδ' ἔτι καλῶς οἶκος ἐμὸς διόλωλε videtur vel hinc emendandum esse καλά. Ita enim vbique, vt Z, 326. N, 116 et al.

401. τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. Cant. cum Ven. ὡς καὶ, hic tamen cum Scholio: „γρ. τὸ δὲ καὶ τ. variatio perpetua in hoc hemistichio saepius repetito.

402. γυιώσω μὲν σφωὶν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. σφωὶν reposui pro σφῶϊν, hoc enim est personae secundae; at σφωὶν tertiae, h. l. pro σφὶν αὐταῖς. Aliter res se habet inf. 413. Schol. A. notat σφωὶν h. l. pro enclitica esse et iubet scribere μέν σφωϊν, quia est tertia persona, circumflecti enim secundam: si est: vobis vtrique. cf. ad A, 8. Rationem grammaticam firmauerat iam in h. l. Apollon. de Syntaxi lib. II, p. 168.

γυιώσω. χωλώσω Apollon. Lex. sicque ceteri. v. inprimis Etymologum, et cf. ad Z, 265.

403. κατὰ ϑ' ἅρματα, ἄξω. Vrat. b. κατὰ δ'.

404. οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς. Offendit δεκάτους pro δέκα, nec putes grammatice ita dici. Bentl. refingebat ἐς δέκα τοὺς π. At τοὺς hoc modo positum non est Homericum. Dicas esse pluralem pro singulari: εἰς δέκατον ἐνιαυτόν. Verum hoc modo non permutantur numeri. Eustathius: ἢ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ εἰς δέκα· ἢ ἀντὶ τοῦ, εἰς πολλὰς δεκάδας. Prius verum. Est enim profectum ex grammatica nondum satis constituta. Conuenit cum ἑβδόμαις πύλαισιν Aeschyli in VII ad Theb. 125. Quid? quod Polyb. I, 48 κατὰ τριττοὺς τόπους dictum est.

περιτελλομένους ἐνιαυτούς. prorsum idem quod περιπελομένους. Et τέλλεσϑαι idem quod πέλεσϑαι, γίνεσϑαι. cf. ad Pindari Ol. I, 119. Eustathius argutatur.

405. ἕλκε' ἀπαλϑήσεσϑον. In alia Aristarchi fuit ἀπαλϑήσονται. praestat dualis. Etiam Apollon. Lex. ἀπαλϑήσεσϑον. δυϊκῶς. ἤτοι ἀποϑεραπεύσωσι. Sic et Sch. br.

ἅ κε μάρπτῃσι κεραυνός. pronuntiatum est, ἃ κεμμάρπτ. Hesych. μάρπτῃσι. καταλάβῃ vbi v. Not. Eustath. ad h. l. μάρπειν passim scribi hic et alibi pro μάρπτειν, verbo tantum est monendum.

406. 7. 8. ⋇ quod versus bene nunc conueniunt loco: minus bene Iridi inf. 420. 1. 2.

406. ὄφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται. Versus vitiatus ignorato digammo οφρ' ϝειδῇ et prosodia parum intelleeta. Fuit haud dubie antiquitus pronuntiatum οφρα ϝιδῇ. monente quoque Bentleio, vt sup. 336 ὄφρα ἴδωμαι. Et sic centies vitiata lectio in hoc verbo, vt paullo post 420. O, 32 et al. Similiter ὄφρ' εἴπω, pro ὡς εἴπω. etiam apud Hesiodum.

ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται. videtur ille reticescere, quid tum euenire soleat.

408. αἰεὶ γάρ μοι ἔωϑεν ἐνικλᾶν ὅ ττι νοήσω. ἐγκλᾶν, ἐμποδίζειν, proprie de hastis in clipeo ex iactu fractis: vt bene Sch. A. ἐμποδὼν εἶναι Eustathius; qui tropum a plantarum caule vel flore fracto ducit. ἐγκό-

πτεῖν καὶ ἐμποδίζειν Apollon. h. v. optime illuftres per κολούειν: vt Υ, 370 τὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει. vbi vide. Pro ὅ ττι νοήσω Ariftarchea lectio fuit ὅ ττι κεν εἴπω. ficque iterum legitur vf. 423." Sch. A. Centies occurrit ὅ ττι κεν εἴπω. idque infidere potuit animo feu rhapfodi feu librarii feu grammatici; nec mirum ita quoque in vno et altero codice legi. Vulgata lectio eft Zenodotea; itaque Schol. A. praefixum ※.

αἰεὶ γάρ μοι εἴωθε Towul. fed eft εϝωθε.

Ceterum bene haec ad naturae fenfum reddita funt. Minus afficit animum iniuria ab iis accepta, quos femper in nos iniquos effe nouimus; altius penetrat iniuria ab iis illata, a quibus nihil tale metuebamus.

409. ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος. Apollon. h. v. ἡ ταχύπους. vulgatum hoc, πους ita corripi. Docet Etymologus h. v.

410. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον. Ex doctrina grammatici ad Λ, 196 reponendum erit βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων. Bentlei. recordatus fup. τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων legi, fic legi volebat hoc quoque loco. At ibi fulmina de monte iaciuntur: vf. 170. Alterum autem, κατ' Ἰδαίων ὀρέων aliquoties repetitum videbimus O, 79. 169. 237 et al.

411. πρώτῃσι δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο. ,,non ac fi plures fint Olympi portae, fed pro ἐν ἄκραις. vt πρώτῳ ἐν ῥυμῷ Ζ, 40." Paria Schol. monuerant fup. ad vf. 58. Scilicet πύλαι tantum de vna porta dicuntur Homero; et, *in prima porta*, eft, in primo aditu portae. Quod alibi τὰ πρόθυρα. Epitheton autem πολύπτυχος proprie ad Olympum montem fpectare apertum eft, in quo multae conualles funt et cacumina. πολλὰς πτύχας ἔχων, h. e. πολλὰς ἀποκλήσεις, ait Suidas, leg. ἀποκλίσεις, decliuitates.

412. Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον. Towul. Διός δέ σφιν ἔννεπε μῦθον. metro inuito. σφ' eft pro σφι, σφισι. Sic Γ, 300 ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι. Λ, 806 ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε.

413. τί σφῶϊν nunc et 416 recte hoc, quia secunda persona, positum est; contra quam vs. 402.

414. οὐκ ἐάα Κρονίδης. In ἐάα animo tenendum est, εα esse pronuntiandum vna syllaba, vt ἔᾳ etiam vna syllaba occurrebat E, 256. alioqui erat scribendum εἴα, vt Od. Δ, 805 οὐ μέν σ' οὐδὲ ἐῶσι scribendum est οὐδ' εἰῶσι. nam α est longa.

415. ὧδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου πάϊς, εἰ τελέει περ. Pro εἰ Aristarchea lectio fuit ῃ. Sic Sch. A. B. ex quibus tamen non liquet, fueritne ᾗ an ἢ an ῇ. Bentleius e Lipsiensi cod. tanquam Aristarcheum memorat τελέῃ. Sed ἤπερ vix dictum occurrit; et εἴπερ τελέει non erat accipiendum, si modo, dummodo. sed, siquidem. de re certa et explorata.

In ὧδε γὰρ ἠπείλησε — γυιώσειν, videtur ὧδε alienum esse; sed supplendum, ὧδε ἠπείλησε, λέγων γυιώσειν.

Κρόνου πάϊς Homericum est, non παῖς. Monuit passim Bentlei. Sic quoque Codd. Vrat. b. Mosc. 2.

Post vs. 415 iterum repetierat versum 401 ὧδε γὰρ ἐξερέω ms. Mori, et versui 415 omisso substituerat eundem versum 401 Townlei.

416. γυιώσειν μὲν — Suidas cum vno Vindob. recitat γυιώσει μὲν σφῶϊν.

417. αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν. Townl. ἐκ δίφροιο βαλεῖν. de hoc et ceteris v. sup. ad 403 sq.

419. ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον. Cant. ἀπαλθήσεσθαι. ad communem structuram.

420. 1. 2. 3. 424. — „ἀθετοῦνται στίχοι πέντε. tanquam e superioribus 406. 7. 8 male repetiti et a persona Iridis abhorrentes.“ Recte vtique; produnt quoque se structurae mutatione; „multo magis alieni sunt 423 et 424. quod in personam Iridis haud cadit oratio.“ Schol. A. et Lips. Videtur tamen Sch. B. ex more defendere velle, quod conuicium conditione adiecta lenitur: εἰ ἐτεόν γε, et quod Iris consilium apponere potuit de suo; vt fecit quoque in nuntio ad Neptunum O, 178. 201.

420. ὄφρ' εἰδῇς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σῷ πατρὶ μάχηαι. reuocaui Γλαυκῶπις, quod iam Barnes restituerat pro vitioso Γλαυκῶπι, quod ante ὅταν hiatum facit, etsi id tuentur codd. etiam Ven. Townl. Lips. sed locum suum habebat vs. 406. Apposuerat quoque Γλαυκῶπις Bentlei. ex ms. Mori. adde Vrat. a. Mosc. 3. Vindob. Alteri.

ᾧ πατρὶ Mori. vt vs. 406. ad quem quoque vidimus, ὄφρα Fίδῃ vt videas, esse legendum. Bentleius ad tertiam totum versum reuocat: ὄφρα Fίδῃ Γλαυκῶπις, ὅταν ᾧ πατρὶ μάχηται. Verum totus versus manifeste est inculcatus ex 406.

422. ὅ ττι νοήσῃ Vrat. b. νοήσει. Iterum ὅ ττι κενώσῃ vn. Vindob.

423. κύον ἀδδεές. etiam Φ, 480 legitur; verum ibi Iuno incensa in Dianam effatur. Vna litera ἀδεὲς exhibuerat Aristarchus." antiquo scilicet scribendi more, cum pronuntiando geminarentur literae, non scripto; quod saepe monitum est, v. ad E, 203 in ἄδδην. Etiam codd. sic scribunt, vix ex doctrinae copia; vt Townl. Vrat. b.

Ceterum hinc sequitur, Aristarchum hos versus in sua editione adoptasse.

Porro structura laborat in 423. 424 ἀλλὰ σύ γ', αἰνοτάτη, — εἰ ἐτεόν γε τολμήσεις. Eustath. supplet ἀλλὰ σὺ εἶς αἰνοτάτη. ieiune Clarke mollit: At tu, inquit, o teterrima! nec minus exiliter Ernesti: „at tu profecto ferocissima et audacissima sis, si reuera vis etc. Non enim, inquit, necesse, vocatiuos hic intelligere." Poterat hoc locum habere in αἰνοτάτη, non aeque in κύον ἀδδεές. Recordandum erat, in minis id fieri solere, vt apodosis reticeatur. v. Notam. Alioqui tollit dubitationem Vrat. b. in quo vt et in vno Vindob. legitur ἀλλά σοι. iunge cum νεμεσίζεται.

428. οὐκέτ' ἔγωγε νῶϊ ἐῶ Διὸς ἄντα βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζειν. — „quod nonnulli νῶϊν scribunt." atqui haec erat lectio vulgata quam et Ven. B. habet cum

aliis codd. Eſt tamen ea vitioſa; quod Bentleium non obſeruaſſe miror; nam non tertius, ſed quartus caſus requirit ἑᾷν. v. c. B. 346 τούςδε δ' ἔα Φθινύθειν. E, 256 τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη. Eſt quoque νῶϊ in Vrat. A, forte et in aliis.

Nunc vero alius ſcrupulus iniicitur ex hiatu. νῶϊ ἐῶ. Haud dubie antiquus poeta dixerat: νῶ εἰῶ. ſaltem νῶϊ εἰῶ, vt νωϊ vna ſyllaba pronuntietur. In vno Vindob. eſt νῶϊ τ' ἐῶ. nullus tamen locus eſt copulae.

οὐκ ἐᾷν autem non modo eſt, vetare, prohibere; verum etiam, vt h. l. *disſuadere*. non ego auctor ſum, vt, aduerſante Ioue, cauſſam mortalium tueamur. Obſeruauit vſum hunc etiam in Herodoto Valken. II, 30.

ἕνεκα πτολεμίζειν ſic codd. Barocc. Mori. Harlei. Townl. Vrat. 1. Moſc. 1. Venetus. In Flor. ed. eſt ἕνεκα πολεμίζειν quod mutauit Ald. 1. in ἕνεκεν π. vnde in edd. obtinuit locum. Nil vtique refert. Saepe tamen τὸ πτ extritum videbimus.

429. τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθείσθω, ἄλλος δὲ βιώτω. Scriptum ἀποφθείσθω ex auctoritate ed. Rom. Euſtath. Veneti cum vtroque Schol. et Etymologo, vt a φθείω ductum ſit. Fuit enim φθέω. φθείω. φθίω. Sch. br. ἀποφθίσθω habent, quod vulgo editur; et ipſum recte ſe habet, ἀπόφθισο, ίσθω.

Βιώτω. rectius a βίωμι, βίωθι ducit Etymol. quam Euſtathius pro βιούτω. Mori βιώτο.

432. πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους. Barocc. Mori. vnus Vindob. τράπε.

433. τῇσιν δ' Ὧραι μὲν. Lipſ. τῇσι δ'. Eſtque hoc in iis in quibus mihi de vſu τοῦ ν non ſatis liquet. Ceterum locum hunc expreſſit Callimachus in Dian. 162 ſq.

434. ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσι. Sch. A. φάτναις παρὰ τὸ — τοὺς ἵππους κάμπτειν, ὅ ἐστιν, ἐσθίειν. leg. κάπτειν. vt eſt quoque in Schol. br.

ἀμβροσίῃσι ſimpliciter quia in Olympo ſunt, θείαις. cf. ad A, 529. Potuit adeo Pindarus quoque φάτνας

Διὸς memorare in Ol. XIII, 132. Si deorum equi sunt, quidni et praesepia?

435. ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα. ὅτι τὰ ὀχήματα ἅρματα λέγουσι. corr. λέγει. Sch. A. Mireris quid grammaticus sibi velit hac notatione. Scilicet respicit vsum Homericum, qui ἅρματα de equis iugalibus fere vsurpat. Obseruauit hoc quoque Eustath. ad Odyss. Z, 37.

ἐνώπια. Schol. A. B. τοὺς παροδίους τοίχους, nam hi soli, inquit, in conspectum veniunt adeuntibus. Et Sch. br. πρὸς τοὺς ἐξ ἐναντίας τῶν εἰσιόντων τοίχους, διὰ τὸ φωτίζεσθαι ὑπὸ τῶν θυρῶν. scil. apertis foribus. Similia videbis in Schol. B. ad h. l. et Schol. A. ad N, 261. Accedit Pollux II, 53 τὰ ἐντὸς τῶν θυρῶν. Et licet sane in his cogitare de pariete aedium portae aulae, ideoque aulam ingressis opposito; vt huic soliti sint accubare currus, repositi in basibus seu aris. Schol. B. ad N, 261 τοὺς ἀπέναντι τῶν εἰσόδων. οἱ δὲ τὰ πρόθυρα, δι' ὧν φῶς εἰσέρχεται. Certe currus aut ad parietem exteriorem domus aut in vestibulo repositi fuere. quorsum laudare possis Od. Δ, 42 ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, sequitur, αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον. Nec minus tamen de muro in ipsa domo et intra cubicula idem occurrit, nec est paries, cui non ex aduerso stare possis: vt Od. X, 121. Jl. N, 261.

„Iungunt tamen, aiunt Schol. A. B. nonnulli ἅρματα παμφανόωντα, minus bene.“ Atqui hoc per se recte fieri, docent alia similia ac paria: sup. 320 δίφρου παμφανόωντος. et Ψ, 509 ἐκ δίφρου παμφανόωντος, et erant ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα Ψ, 503 et ibid. 389 φλόγεα. fulgebant adeo currus, et erant ἅρματα παμφανῶντα. Ait quoque Schol. A. ad vs. 509 ex h. v. litem esse decisam, ἅρματα παμφανόωντα esse iungenda; et praefert hanc iuncturam Eustathius. Respuit tamen iuncturam hanc collocatio verborum in versu nostro, et rem conficit locus Od. X, 121 τόξον ἔκλινε — πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, vbi cf. Eustath. Etiam Jl. N, 261 δούρατα

ἑσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα. Versus noster repetitur Od. Δ, 42.

Quaeri nunc potest de sensu: quatenus *fulgentes parietes* dicantur. Cum in Olympo, pariter atque in aedibus regum, aere et auro omnia splendeant, parietes quoque aere inducti esse possunt, vti in aedibus Alcinoi Od. H, 86 et Menelai Δ, 45. Enimuero idem est parietum epitheton in tentorio Idomenei Il. N, 261, denotatque illud simpliciter parietem, qui lucem excipit per fores admissam; nam ipsum δῶμα, atrium, lucem non nisi per fores apertas accipiebat, aut igni in foco accenso; vnde etiam necessitas erat agendi pleraque ante fores in vestibulo; non, vt nos, in cubiculo, quippe luce per fenestras sparsa.

προσνώπια. Mori inf.

437. Φίλον τετιημέναι ἦτορ. h. e. λυπούμεναι, συγκεχυμέναι. Corrigendus hinc Etymologus: τετιημένε. τεταλαιπωρημένε. Proprie τιεῖσθαι est τιμωρεῖσθαι poenam pendere, et τετιμωρημέναι redditur ab Apollon. Hesych. Schol.

439. Iupiter ἅρμα καὶ ἵππους Οὔλυμπόν δε δίωκεν. ⊱ quod διώκειν nunc non de eo, qui fugientem insequitur, sed pro, concitate agere equos. ἐπὶ τοῦ συντόμως (leg. συντόνως) ἐλαύνοντος. Sch. A. B. add. Sch. br. Eustath. Idem dicitur alibi ἐπελίγειν.

Οὔλυμπόνδ' ἐδίωκεν vulgatum erat. Ionicam rationem reductam codd. firmant Vrat. c. Ven. et edd. Flor. Ald. 1. Assidui fuere grammatici in inserendo augmento.

441. ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει. ⊱ „quod ἐν τοῖς Διογένους (intellige ὑπομνήμασι. v. sup. ad vs. 296) fuit ἀμβώνεσσι.“ Videtur ille ἄμβωνα, quod de conuexa parte seu orae seu vmbonis, vt in clipeo, dictum est, (v. Etymol. qui ἐπ' οὔρεος ἀμβώνεσσι laudat) de quacunque re altiore accepisse, nunc de basi seu ara. „Chrysippus vna voce ἀμβωμοῖσι scribebat.“ Sic quoque scriptum laudant Apollon. Lex. βωμοῖς. et Schol. Sophocl.

ad Oed. Reg. 17. „At Ariſtarchus ἀμ βωμοῖσι binis vocibus ſcripſit, vt ἀμ Φόνον K, 298." Totum Scholium translatum eſt in Etymologum, in ἀμβωμοῖσιν. p. 81, 15. idem in βωμός, δηλοῖ δὲ καὶ τὴν βάσιν, ὡς παρὰ Ὁμήρῳ· ἅρματα δ' ἂν βωμοῖσι τίθει. Ita, ἀνβωμοῖσι etiam in Vrat. b. et vno Vindob. legitur; propius, puto ad verum: quid ni enim primitus ἂν βωμοῖσι ſcriptum putes, vſu pronuntiatum ἀμ, etſi non ſic ſcribi neceſſe fuit. Placuit quoque ſic aliis ſtatuere; ap. Euſtath. ad Σ, 278. p. 1142, 59. Sin ἀμ arripias, ſtandum tamen cenſeo eſſe cum Ariſtarcho, vt diuiſim ſcribatur ἀμ βωμοῖσι. Nam ſi πὰρ Ζηνὶ, πὰρ δύναμιν, ſcribitur, cur non in ſimilibus verſabimur contra vulgi morem? vt ἂν πεδίον E, 87. ἂν πέλαγος Od. E, 330. κὰμ μέσσον Jl. Λ, 172. κὰκ κεφαλῆς Σ, 24. κὰπ πεδίον Λ, 167. κὰρ ῥόον M, 33 et ſimilia. Ergo ſcribam quoque κὰπ Φάλαρα. κὰν γόνυ. Relinquam tamen verba compoſita: ἀνστὰς, παρΦάμενος et ſimilia. Feci idem in εὖ ναιόμενον. v. Excurſum V. ad A. Notatum eſt iam Euſtathio p. 1277, 45 πολυσύνθετα eſſe a grammaticis.

Additur in Scholio: „τὸ δὲ αἴτιον (cur ἀμ ſcribendum ſit, non ἂν βωμοῖσι) ἐν τοῖς περὶ ὀρθογραΦίας εἴρηται." Fuit ergo auctor Herodianus, cuius liber ille fuit, vt ad Jl. A, 129 eſt notatum. ἀνὰ cum tertio caſu, vt alibi; forte itaque et in iſto Odyſſ. Λ, 127 ἀνὰ Φαιδίμῳ ὤμῳ, vbi ſuſpiceris dualem ἀνὰ Φαιδίμω ὤμω.

βωμὸς autem eſt ἀνάστημα quoduis, βάσις. βάθρον. v. Etymol. in h. v. Euſtath. cf. Od. H, 100.

κατὰ λῖτα πετάσσας. Argutantur grammatici in λῖτα, quod per metaplaſmum dictum eſſe volunt a τὸ λιτὸν, λῖτα. Eadem in Etymol. ad λιτί. ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν, Jl. Σ. 352 et Ψ, 254 vbi ceteris nouum exemplum additur verſus: Νύμφα Φίλη, καὶ βλητὶ λίθῳ ἐνὶ δάκρυ ἧκας. forte δάκρυ ἐνῆκας. „tu puella, etiam ſaxo expreſſiſſes lacrimam," λίθος βλῆς, qui iacitur. Add. Heſych. Euſtath. inprimis ad Σ, p. 1146 et ipſum H. Stephanum. Nil tamen ſimplicius, quam a λὶς factum λιτὸς, λιτὶ, λῖτα, ortum ex

λίνς, λιντὸς, contracte λιτὸς, vnde apparet, cur ſyllaba producatur. Eſt λὶς, quod τὸ λίνον, linum, linteum. Legitur quoque vno in Vindob. h. l. λῖνα. Conueniunt cum hac doctrina loca Homerica, praeter Σ, 352, Ψ, 254 modo laudata etiam Od. A, 130. K, 353. Diuerſum eſt τὸ λιτὸν, ſyllaba breui, quod eſt tenue, profectum ab alia ſtirpe, λὶς, vnde λισσὸς, λεῖος, et λιτὸς, laeuis, tenuis. Sic λὶς πέτρη Od. M, 64. Confuderunt haec ſeriores, poetae et grammatici; nam primo putarunt eſſe τὸ λῖτον, et inde τὰ λῖτα. vt ap. Athen. II, 9. p. 48. (Ὅμηρος δὲ ὁ θαυμασιώτατος τῶν στρωμάτων τὰ μὲν κατώτερα λῖτα εἶναι Φάσκει, ἤτοι λευκά (f. λεῖα) καὶ μὴ βεβαμμένα ἢ πεποικιλμένα. nam ita ſe luxus ſaeculorum antiquiorum habebat, ex Aſia apportatus, inprimis Babylone, in qua ars texendi maxime viguit, inprimis figuris et ornamentis in purpura). Tum τὸ λιτὸν, tenue, priore breui, produxerunt, vt vel ex Callimacho conſtat L. P. 25 — ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα χρίματα. Arat. Dioſ. 92 Solis orbis — Φαίνοιτο δὲ λιτὸς ἀπάντῃ. et Archias Epigr. XX καὶ λιτῇ προςγελάσαις δοσίῃ, tenui honore, munere. πετάσας, nulla metri ratione, paſſim ſcriptum et editum.

443. ἕζετο. τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος. ⸎ Excidit Scholion, quod reſpexit ſententiam verſus, illuſtrandam ex A, 530. Θ, 199.

444. αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμΦὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη ἥσθην. ⸎ „propter ſedendi ordinem, quod *vtrinque* Ioui aſſident ἑκατέρωθεν, Iuno et Minerua. Per ſe vtique recte. Nec aliter acceperat Apollonius, Lex. p. 111. in ἀμΦίς. — ἀντὶ τῆς, περί. pugnat quoque pro hoc ſenſu Schol. A. ad Ω, 100 vbi: αἰδοῖαι Διὸς ἀμΦὶς ex h. l. pro αἱ δ' οἶαι.

At Sch. B. cum Leid. ἀμΦὶς pronuntiat eſſe χωρὶς, ſic et Euſtath. et Schol. br. recte vtique, ſcil. cum alias Ioui aſſiderent, nunc ei iratae *ſeorſum* ab eo ſedent.

446. αὐτὰρ ὁ ἔγων. fuit ὅ γ' ἔγνω. quod iam Bentl. monuit.

447. Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη. Si Homericum fuit Ϝηρη, vt aliis ex locis patet, (v. Excurs. II. ad Il. A.) necesse est, scriptum olim fuisse Ἀθηναίη ἰδὲ Ἥρη. Etiam inf. 457.

448. οὐ μὲν δὴν κάμετόν γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ. ÷ quod Zenodotus scripserat καμέτην pro ἔκαμον, tertia persona. Sch. A. B. scil. vt sit ἐκαμέτην, imperfectum. At secunda persona, κάμετον pro ἐκάμετον accommodatior.

Porro alii interrogatiue acceperant, alii ἐν ἀποφάσει et cum irrisione.

οὐ μέν θην scriptum cum Schol. br. Eustath. Cant. Townl. Ven. et ed. Rom. Aiunt Schol. br. οὐ μὲν δὴν μεταφρασταὶ ἀναγινώσκουσιν. ὅπερ ἄμεινον. Cur tamen melius sit, non apparet; sunt vnum idemque δὴ, δὴν, θήν. saepe quoque variant, v. c. N, 620. ita μὴ δὴ, et οὔ θην. Sic K, 104 οὐ θὴν Ἕκτορι πάντα — Schol. A. οὐδαμῶς. nec differunt, nisi quod θην pro enclitica habetur; ergo et μή μέν θην vt Od. E, 211. et cf. Eustath. ad e. l. et h. l. et ad B, 276. Il. O, 288 ἦ θήν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς — vbi Schol. A. ait esse θὴν pro που. idem Apollon. Lex. versu P, 29 allato; ὥς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος. Alter Schol. ait esse θην asseueratiuum, et circumflecti θῆν. Nec obstat v. c. Od. Γ, 352 οὐ θὴν δὴ, nam est vitiosum; deb. esse οὔπω δή. Eustathius ex Heraclide (seu Milesio seu Alexandrino) memorat in aliqua editione fuisse οὐ μέν του pro οὐ μέντοι, quam formam esse ille aiebat antiquam doricam; nisi homo eam captauerat ex scripturae vitio. Retulit inter Dorica Valken. ad Theocr. Adoniaz. p. 363. 4.

449. τοῖσι κότον αἰνὸν ἔθεσθε. Sch. A. „Aristarchus τοῖον." At quo tandem sensu et iunctura? Scilicet aliter interpunxerat ille: ὀλλῦσαι Τρῶας. τοῖον κότον αἰνὸν ἔθεσθε. tanta enim ira efferuescitis, vt eos deletum eatis!

452. σφῶϊν δὲ. vn. Vindob. σφῶϊ δὲ. poſſet deſendi, ſed quorſum? Vitium verſus.

453. πρὶν πόλεμον τ' ἰδέειν. illatum haud dubie a ſerioribus: cum eſſet πολεμον ϝιδέειν vel πολεμον τε ϝιδειν. quod et Euſtath. apponit, neſcio an de ſuo.

πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα hic primo occurrunt, proprie quae curam, ſollicitudinem, metum iniiciunt: ἀπὸ τοῦ μέλειν, μέρειν, μέρμειν. reddunt χαλεπά. ſunt magna, ſtupenda, quae animum percellant. Λ, 502 Hector pugnabat μέρμερα ῥέζων ἔγχεϊ τ' ἱπποσύνῃ τε. v. grammaticos: et Ruhnken. ad Timaeum in μέρμερος.

454. τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται vulgata erat lectio. Sch. A. „in alio: καί κεν τετελεσμένον ἔπλεν." Sic quoque Towıl. τόδε κεν τετελεσμένον ἦεν Cant. vn. Vindob. et Ven. quod vtique requirebatur, ſi Homerus accurate loqui volebat: „idque euenturum fuiſſet.

455. πληγέντε κεραυνῷ. ⸓ quod pro πληγεῖσαι (πληγεῖσα). Etiam Heſiodus de Pudore et Nemeſi προλιπόντ' ἀνθρώπων" Sch. A. Verſus eſt in Ἔργ. 199 ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον προλιπόντ' ἀνθρώπους Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. ita enim legendus eſt locus Heſiodeus. Vide ſup. vſ. 378 et E, 778 προφανέντε. Atticum hoc eſſe, vt genus maſculinum loco feminini ponatur, contendunt: v. de Homer. poeſi p. XXXII. ed. Barnes et plura e Tragicis loca affert Euſtathius. Obſeruata quoque res eſt paſſim ad Tragicos, nec modo de plurali (vt a Brunckio ad Medeam Eurip. 316) verum etiam de ſingulari: v. laudd. a Burgeſſ. ad Dawes. p. 482. et Northmore ad Tryphiod. 127.

456. ἂψ ἐς Ὄλυμπον ἵκεσθον. Cant. ἵκεσθε.

457—462. verſus iam lecti Δ, 20—25. Ex his vſ. 458 aberat a mſ. Lipſ.

459. Ἀθηναίη ἀκέων ἦν. ⸓ quod ἀκέων pro ἀκέουσα. Sch. A. vt iam vidimus Δ, 22.

460. σκυζομένη Διὶ πατρὶ — vn. Vindob. περὶ πατρί.

461. Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον. Barnes memorat Ἥρῃ et Ἥρης, forte ex Δ, 24 et οὐ κέχαδε vt

ibid. In Suida tamen etiam οὐκ ἔχαδεν, οὐκ ἐχώρησεν. ῞Ηρη erat etiam in Vrat. A. a m. sec. Laudat quoque Barnes ἔειπας.

463. 464. 465. ※ quod hi versus hinc translati sunt in superiora vs. 32. 33. 34." Sch. A.

463. ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν. In binis Vindob. et in Ven. legitur οὐκ ἀλαπαδνόν. Habet tamen Schol. A. alterum pro var. lect.

465. οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται. Bentl. et h. l. malebat αἴ κεν. Vide sup. 34. 354. vbi et actum de ἀναπλήσαντες. In Barocc. post vs. 465 adscriptus erat: ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ· ὁ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς. Male huc retractus ex sup. 355.

466. εἰ σὺ κελεύεις. Harlei. ὡς σὺ κελεύεις.

466. 467. 468. Absunt a Veneto; nec in Scholiis occurrunt. Absunt a Lips. Vrat. b. Townl. (in hoc ab alia manu in marg. adscripti sunt) et codd. Vindob. nisi quod vnus ex iis vnicum vs. 467 omittit. Repetiti ex vss. 37. 38. 39. vbi locum suum recte tuebantur.

468. ὀδυσσαμένοιο τεοῖο. θεοῖο est non modo in vna et altera editione Basil. vt Barnes ait, sed in omnibus inde ab Ald. sec. et mansit etiam in ed. Turnebi, Steph. Cantabr. Expulso isto, τεοῖο recte reposuit Clarke, quod iam sup. 37 erat in eodem versu; quodque etiam hic legitur in Flor. Ald. pr. tum in codd. Mori. Barocc. Cant. Ab aliis codd. versus abest cum ceteris.

470. Ἠοῦς. ἅμα ἡμέρα. οἱονεὶ ὄρθρου. σημαίνει δὲ τ αὔριον. Ven. A.

471. ὀψέαι, αἴ κ' ἐθέλησθα. „In alio erat: ἦν (non ἤν) ἐθέλησθα." Ven. A. et marg. Vrat. b. ἐθέλησθα sine iota scribi vsu, non ratione, monui iam ad A, 554. βοῶπι Ven. Lips. Vrat. b. Townl. ita vltima breuis relinquitur.

473. ὄβριμος ῞Εκτωρ· ὄμβριμος variant codd. et h. l. vt Mori. Barocc. v. sup. ad Γ, 357.

474. πρὶν ὦρθαι παρὰ ναῦφι. ὄρθαι Ven. A. et Schol. — Eustath. et Rom. Townl. Vrat. A. vn. Vindob. sic

landatur in Schol. Hesiodi Θ. p. 135. b. Similiter legitur ap. Etymol. in ὀρθογόη p. 631, 5. Πρὶν ὄρθαι, διεγέρθαι. ἀπὸ τοῦ ὦρθαι ἀπαρεμφάτου, καὶ συστολῇ, ὄρθαι. quod spectat ad h. l. Debet Ionicum videri omisso augmento; aut dicas potius ex antiqua scriptura id superfuisse, cum eadem littera ο et ω designaret. Apud Hesych. est ὦρθεν, ὥρμησεν, ἀνέστη ἢ ἀνέστησεν. παρὰ ναῦφι v. ad M, 225.

475. — 476. — ἀθετοῦνται. Caussas varias leues affert Ven. A. Verior est, quod saltem 476 eiiciendus est. rerum veritati repugnans: nam Patroclus non caesus est *apud naues*, vbi pugnabatur ἐν στείνει. Jl. O, 426. Quod si defendas ex Π, 500. vbi ipse Patroclus moribundus se dicit νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα, primum, est ibi pugna eius diei ad naues pugnari coepta; tum vero videtur non satis conuenire oeconomiae carminis, vt *iam nunc* Iupiter omnem modum eius, quod futurum sit, exponat. Tenendi erant animi suspensi; vt in vaticiniis.

476. περὶ Πατρόκλοιο πεσόντος. Ex interpretatione θανόντος Barocc. Mori. vn. Vindob. margo Vrat. b. cum ipso Veneto. Porro στείνει ἐν αἰνοτάτῳ conuenit cum ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, in aestu *grauissimo* in Sc. Herc. 297. et cum eo quoque comparatur a grammaticis.

479. γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε. πόντοιο ἵν' facit hiatum; qui ab Homeri more abhorret. Ei iam Bentlei. occurrebat: πόντοιό γ', ἵν' (occurrit et ἵνα τε. ἵνα τ' vt Υ. 478. vt possit legi: γαίης καὶ πόντοι', ἵνα τ') aut γαίης τε πόντοιο θ', ἵν'. Obseruant A. B. quod poeta h. l. docet aquam terrae circumfusam σφαιρικῶς, eaque occuli terram, nisi qua continens eminet. — Scholion de Iapeto Ven. A., quod et in Sch. br. habetur, confundit Gigantes cum Titanibus: vt saepe faciunt seriores.

480. οὔτ' αὐγῇς ὑπερίονος Ἠελίοιο. primo nunc loco epitheton occurrit, varie ad etymon reuocatum, a Schol. Ven. A. Sch. br. Etymol. Hesych. et iam ab Apollon.

Lex. add. inf. ad T, 398. Antiquiſſima interpretatio petitur e verſu Xenophanis Colophonii Ἠέλιός ϑ' ὑπεριέμενος γαῖάν τ' ἐπιϑάλπων. Dictum ergo eſſe τὸν ὑπεριέμενον ἀεὶ τῆς γῆς, *perpetuo ſupra terram meantem* cenſebat Heraclid. Alleg. c. 44. Sane ſubeſt notio, quod ſuperiora caeli loca ſol permeat. Alibi tamen eſt nomen patris ὁ Ὑπερίων, vnde Sol ὁ Ὑπεριονίδης, vt Od. M, 176 et Heſiod. Θ. 371. 2. Putatur itaque ab aliis Sol Ὑπερίων dictus eſſe, Hyperionis filius, quaſi Ὑπεριονίων. Prior ratio videtur praeferenda eſſe.

Sole et aura caret Tartarus; cum contra in Inſulis Beatorum Sol perpetua luce colluſtret omnia auraque recreet ap. Pindar. Ol. II, 109. 129. Alio modo ventus eſt in Tartaro, quo Ixionis rota mouetur, apud Virgil. Ge. IV, 483.

481. βαϑὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς. In Lipſ. et edd. Flor. Ald. 1. τε aberat: βαϑὺς καὶ τ. Turnebus. non video vnde.

483. ἐπεὶ οὔ σεο κύντερον ἄλλο. κυνότερον, ἀναιδέστερον. ὁ δὲ Ἀπίων, ἀγριότερον. Apollon. Lex. h. v. Inde alii repetierunt. Alibi autem ſimpliciter eſt μεῖζον. δεινότερον. χαλεπώτερον. v. c. K, 503. Addit Heſych. χεῖρον. ſcil. Od. Υ, 18 Τέτλαϑι δή, κραδίη. καὶ κύντερον ἄλλο πότ' ἔτλης.

484. οὔ τι προςέφη λευκώλενος Ἥρη. profectus hic verſus et intercalatus a ſeriore rhapſodo: primo propter neglectum digammi in Ἥρη. de quo v. Excurſ. II. ad A. tum, quod ſaepe numero ϑεὰ λευκώλενος Ἥρη occurrit, nusquam ϑεὰ abeſt, praeterquam h. l. et Ω, 55. forte et Φ, 512.

485. ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος Ἠελίοιο. ſ— quod Homerus Solem Oceano occidere et oriri ait: ἐξ ἡρωϊκοῦ δὲ οὐκέτι. Ven. A. (an, poſt heroicas aetates amplius hoc creditum non eſſe? In Homero ſaepe occurrit: v. c. Σ, 239. 240. nec minus tamen in omni poetica oratione.) Priora etiam Strabo ex hoc verſu lau-

dato probat lib. I, p. 4. Laudat quoque vtrumque verſum Heraclid. Alleg. c. 45.

ἐν δ᾽ ἔπεσ᾽ Ὠκεανῷ. Ionicum ἐν δὲ πέσ᾽ notatum non reperio.

485. 486. duo verſus recitat Strabo lib. III, p. 222. inter fabuloſa Homeri de occidente.

487. Τρωσὶν μέν ῥ᾽ ἀέκουσιν ἔδυ φάος. Ex hoc verſu ſuſpicor ductum eſſe, quod liber hic inſcriptus olim fuit κολομαχία, pugna diremta; Eo quoque ſpectare arbitror Scholion B. βραχεῖαν τὴν μάχην ἐποίησεν — ὅθεν μέρος μάχης καλεῖται. hic itaque putauit eſſe non κόλον μάχην, ſed κῶλον μάχης, cum μέρος reddat.

Τρωσὶ μέν ῥ᾽ Townl. cum aliis; idque fuit antiquius; modo per totum Homerum ſimilia eodem canone reſingere liceret!

488. ἀσπασίη, τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή. „quod tria epitheta cumulauit poeta" Sch. A. proprie tantum duo, nam ἐρεβεννὴ ad naturam noctis ſpectat, tanquam proprium.

τρίλλιστος. πολυλιτάνευτος. Schol. Apollon. Lex. et Etymol. Scribitur quoque τρίλιστος, recte e more antiquo; ſed a librariis indocte. Super τρὶς, etſi re vulgatiſſima, Scholion eſt in Euſtathio.

ἐπήλυθεν eſſe ex ἐπήλυθον, non ex ἐπήλυθα, monet Clarke. Laudat hemiſtichium Strabo I, p 75. inter exempla vſus poetici in τρίς. At Schol. Theocriti ad Idyll. XV, 86. vbi: ὁ τριφίλατος Ἄδωνις. ὁ πολυφίλητος. ὡς καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ· ἀσπασίη. τριφίλητος ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. vidimus iam ad B, 548.

489. Τρώων δ᾽ αὖτ᾽ ἀγορήν. — Abeſt δ᾽ in Townlei.

490. νόσφι νεῶν ἀγαγών, ποταμῷ ἔπι δινήεντι. Erat editum inde a Flor. ἔνι. num e codd. an operarum vitio non apparet. Eſt tamen ἐνὶ in Vrat. c. Recepit ἔπι Barnes, quod iam ed. Rom. cum Euſtathio exhibuerant, accedentibus codd. Cant. Mori. Add. noſtros, cum Ven. Lipſ. Defendit Erneſti ἐνὶ exemplo aliorum ſcriptorum. At enim deſidero exempla ex Homero;

cuius contra vsus perpetuus est τοῦ ἐπί. De ceteris v. Notam.

491. ἐν καθαρῷ· ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος. ⸓ „quod nondum cadauera ad sepulturam ablata fuerant; contra Istrum" Sch. A. πρὸς Ἴστρον. Debuit ergo Ister asseuerare id iam factum esse. Scilicet hesterno die. H, 421. At hodierno die noua facta erat caedes.

493. 494. 495. ⸓ quod Zenodotus tollit (περιγράφει) vss. quatuor seqq. 493. 4. 5. 6. quia iidem (saltem tres) alio iam loco leguntur: supra Z, 318. 319. 320. vbi v. ad hos vss. Male nos habet, quod non subtiliter satis tradiderunt grammatici, ipse ne sustulerit, critico iudicio, an non scripserit, quia in suis exemplaribus scriptos non repererat.

494. ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ. Barnes: „γρ. ἔχεν δεκάπηχυ. forte ex Z, 319 vbi vide. Geminata mensura τὸ ξυστὸν δυωκαιεικοσίπηχυ Il. O, 678.

496. ἔπεα Τρώεσσι μετηύδα. repositum e Ven. et Schol. adde vn. Vindob. quia melius conuenit loco, quam vulgatum ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Schol. A. γρ. ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε. ita quoque legitur in Cant. Vrat. b. et A.

499. ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν. ⸓ quod τὴν Ἴλιον iterum dixit. Variant quoque iterum προτὶ et ποτί. Monent Clarke et Ernesti ἐφάμην, νῦν ἀπονοστήσειν iungenda esse.

501. Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. ⸓ quod Zenodotus alterum hemistichion sic legerat: ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν. Sed, pergit Schol. A., aliunde hoc illatum (forte ex K, 45) et ab h. l. alienum; non enim nox Iouis voluntate superuenerat.

503. ⸓ „quod Zenodotus legebat ἐφοπλίζεσθον." Debuit ergo et ἀτὰρ legere. — In Ven. et Sch. A. B. Lips. Cant. Towal. Vrat. A. vitiose exaratum ἐφοπλισόμεσθα· ἀτὰρ κ. In Mori ms. autem, vt in Rom. et Eust. ἐφοπλισόμεσθα. αὐτάρ. et vitiosius etiam Flor. Aldd. an-

re Turneb. ἐφοπλιζόμεσθα, αὐτάρ. Vrat. c. ἐφοπλιζόμεσθ' et b. ἐφοπλισόμεθα. Adeo metri omnino incurios esse vides librarios. Quod sane confidentiam addere potest in vitiis metricis vel sine libro corrigendis. Infra tamen I, 66 idem versus repetitur sine varietate.

504. λύσασθ' Townl. putes fuisse λύσασθ' ἐξ ὀχέων. Sane Ψ, 7 μὴ δή πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους, et vs. 11 ἵππους λυσάμενοι. sed perpetuum λύειν, λῦσαι, ἵππους. Tum variant ὑπὲξ, ὑπ' ἐξ. ὑπ' ἐξ.

505. ⊱ „quod ἄξασθε non de tempore futuro accipiendum, sed pro ἄγετε." debuit ergo legere ἄξεσθε. (De voce ἴφια v. ad E, 556) πόλεως Barocc.

507. σῖτον δ' ἐκ μεγάρων. Monent A. B. non ἄξασθε repeti posse, οὐδὲν γὰρ τῶν ἀψύχων ἄγεται. φέρεται δὲ μᾶλλον. Esse adeo subintelligendum φέρετε. — Scilicet hoc inde eliciendum est, aut potius ex οἰνίζεσθε. Hactenus ad τὸν ἀπὸ κοινοῦ τρόπον hoc recte refert Porphyr. ad K, 165. Eiusdem ζήτημα, Qu. Hom. 2. hic in Ven. B. male insertum ad Il. K, 418 spectat.

509. ἵκῃ ap. Porphyr. l. c. ἵκει Lips.

510. διὰ νύκτα. quod διὰ νυκτὸς est communi vsu. Schol. At Clarke: esse etiam, *noctis beneficio* fugere. Iterum K, 101.

511. μή πως — ὁρμήσονται Cant. Mori. Recte vero, ὁρμήσωνται. Sequitur alia iunctura μὴ μὰν ἐπιβαῖεν. v. Excurs. II ad H. In vno Vindob. ὁρμήσωσι.

512. μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν. ἕκηλοι. ⊱ quod ἀσπουδὶ, ῥᾳδίως. μή πως χωρὶς σπουδῆς. Sch. A. At Sch. br. ἄνευ κακοπαθείας. ἄνευ πόνου. Iterum vox occurrit inf. O, 476 et X, 304. Interpretantur eam simili modo Apollon. Lex. h. v. Hesych. Eustath. ἀσπουδὶ scriptum cum Veneto in hoc et ceteris locis; similiter ac sup. 197 αὐτονυχί· — vulgo frequentatum ἀσπουδεὶ, quod et scribit Apollon. Lex. cum ceteris grammaticis. Idem tamen alio loco, p. 611 in σπουδῇ — ὅθεν καὶ τὸ ἀσπουδῆ· οἷον ἄνευ κακοπαθείας. quod non potest corrigi; siquidem alii ita scripserunt. Suidas: ἀ-

σπουδεὶ, χωρὶς σπουδῆς. ἀσπουδῆ δὲ, διὰ τοῦ η, χωρὶς κακοπαθείας. ὡς τὸ· μὴ μὰν ἀσπουδῆ γε. In Homero eſt hoc vnicum ſui generis aduerbium; quae alibi occurrunt, ſcribuntur per ει, vt ἀμοχθεί.

ἐπιβαῖεν ἕκηλοι contra digammi vſum. Nam ſcriptum fuit ϝεκηλοι. Vt ſup. E, 759 οἱ δὲ ϝεκηλοι. Vide Excurſum de Digammo. Mihi verſus eſt inſititius. otioſus et interpellat reliqua. Bentlei. tamen maluit tentare: ἐπιβῶσι ϝεκηλοι. vt Od. Ξ, 85 οἵτ' ἐπὶ γαίης ἀλλοτρίης βῶσι.

μὴ μὰν et ἀλλ' ὥς τις pendent a ſubintellecto Φυλαξόμεθα, cauebimus, caueamus, ne.

513. ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ. ⊱ „quod βέλος dixit pro vulnere" Sch. A. Comparat Sch. B. Λ, 269. vbi eſt de dolore parturientis. Admittam hoc hactenus, vt βέλος dicam eſſe pro dolore ex vulnere dictum: ita enim accommodatius eſt τὸ πέσσειν. de quo v. ad B, 237. Eſt quoque inter Heſychiana in βέλος. καὶ τὴν ἀλγηδόνα βέλος λέγει. Eodem referri poteſt Ξ, 439 βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα. vbi Sch. B. laudat h. v. ὅς τις — πέσσοι. quod et Schol. A. memorat in Ariſtophane fuiſſe. Bentl. tentarat pro τούτων γε βέλος, τούτων ἕλκος.

Pro τούτων, ἀλλ' ὅς τις κείνων γε tanquam Ariſtarcheum protulerat Parmeniſcus ἐν τῷ ιά πρὸς Κράτητα. vtinam aliud quid paullo memorabilius ex eo ſeruatum eſſet!

514. ἢ ἔγχει ὀξυόεντι. Suſtuli diaereſin ἔγχεϊ ne hiatus eſſet. de voc. ὀξυόεις dictum ad E, 50.

515. νηὸς ἐπιθρώσκων. conſcendendo nauem ad diſcedendum Sch. A. „ἐν ἄλλῳ· ἀποθρώσκων." ſicque Cant. et vn. Vindob. quod alienum; at locum habebat B, 702. vn. Vindob. νηῶν ἐκθρώσκων.

ἵνα τις στυγέῃσι καὶ ἄλλος. vidimus formulam iam A, 186 στυγέῃ τε καὶ ἄλλος ἶσον ἐμοὶ φάσθαι.

517. κήρυκες δ' — ἀγγελλόντων. ⊱ quod pro ἀγγελλέτωσαν. Sch. A. notant idem Heſych. Etymol. Euſtath. de re tam vulgata inter nos.

518. πρωθήβας. vn. Vindob. πρωθήβους.

519. παῖδας et γέροντας — λέξασθαι περὶ ἄστυ. ξ „quod τὸ λέξασθαι pro ἐγκοιμηθῆναι." Sic Ven. A. cum Etymol. At Sch. B. videtur accipere pro, deligere. Euſtath. συναχθῆναι. Quis putet ita aberrari poſſe! λέξασθαι eſt vel eligere et diſponere, vel collocare: quod ſi ordine ſit, redit ſententia eodem. At iunctura duplici modo inſtitui poteſt, vnde et duplex ſenſus prodit: praecipiunto, λέξασθαι παῖδας, diſponere pueros, vel, τοὺς παῖδας λέξασθαι περὶ ἄστυ vt pueri collocent ſe, excubent muris circa vrbem. v. ad I, 66. 67.

λέξασθαι προτὶ ἄστυ vn. Vindob. et Venetus: c. Schol. „γρ. περὶ ἄστυ." Aliud eſt in ſimili loco Σ, 260 ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ.

θεοδμήτων ἐπὶ πύργων, muros Jlii a diis factos. Sch. A. et Sch. br. in memoriam reuocant.

520. θηλύτεραι δὲ γυναῖκες. Ineptiunt in epitheto grammatici; in his Porphyrius, cum in Scholiis Venetis, etiam Schol. br. et Etymol. tum alibi, ipſe quoque Apollonius Lex. h. v. vbi cf. Tollii doctam notam: dubitant enim, ſintne mulieres θηλύτεραι dictae libidinoſiores comparatiue, ſiue reſpectu beſtiarum: quo ſpectant mira commenta ducta ab ἄνδρες ἀλφησταὶ ap. Etymol. p. 451. 2. et p. 72. f. v. Apollodori Fragmenta p. 1140. ſine virorum reſpectu; an ſint per ſe θήλειαι, fecundae, quae liberos pariunt: hoc eſt, quod Apollonius ait, ἀντὶ τοῦ εὐτρόφων, actiue, quae nutriunt. Haud dubie θηλύτεραι ſimpliciter habendum eſt pro alia forma, quam θήλειαι, vt dictum ſit eodem modo, quo παρθενικαὶ (κόραι) pro παρθένοι epitheto forte otioſo, ornante tamen in priſco ſermone et vſu frequentato. cf. dicta inf. ad Φ, 454 vbi in nonnullis lectum νήσων ἐπὶ θηλυτεράων.

521. πῦρ μέγα καιόντων. ξ „quod καιόντων pro καιέτωσαν." Sch. A. vt modo 517.

524. 525. — „ἀθετοῦνται duo verſus: μῦθος δ' ὃς μὲν νῦν et τὸν δ' ἠοῦς. quia in ſequenti carmine de altero ſermone nil memoratum occurrit; et quod ὃς μὲν dictum

est pro ὁ μὲν" Sch. A. Laudatur idem Scholion e Cod. Leid. a Valken. ad Ammon. p. 242. 3. Habemus et h. l. criticam ex iudicio grammaticorum; nihil de librorum et lectionis auctoritate. Iudicium autem leue est; nam vt consilium altero die captum cum loci huius respectu memoretur, necesse non erat; potest enim in animo habere consilium de inferendo nauibus igni; et ὃς μὲν νῦν quod et a grammatico ad calcem Ammonii p. 201 inter soloeca refertur, accipiendum est, ὃς μὲν νῦν, ἐστιν ὑγιής.

ὃς νῦν μὲν Vrat. b. et in marg. „γρ. μὲν νῦν."

In Schol. br. iuncta sunt μῦθος δ' ὃς μὲν νῦν. h. e. οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος. Sic et iunxerat Schol. B. Bentlei. emendabat ὥς, voluitque, quantum assequor, dictum esse: et sic quidem consilium dictum esto, μῦθος δ' ὥς μὲν — εἰρημένος ἔστω. Est quoque in vno Vindob. ὥς.

ὑγιὴς λόγος Schol. A. accipit τετελεσμένος. Schol. B. ὁ ἀπαραποίητος καὶ ἀπαραβατικός. h. e. cui omnes parento. Sic et Sch. br. et Eustath. qui duriora etiam admiscet. At nemo docet, quo more et vsu vis illa in voce ὑγιὴς lateat; et miror grammaticos non in suspicionem adduxisse ipsam vocem, quae omnino non est Homerica. Seriorum hominum, maxime Atticorum, vsus est τοῦ ὑγιὴς pro bonus, vtilis, probus, prudens: ὑγιές τι λέγειν. οὐδὲν ὑγιὲς ἐργάζεσθαι, nil quod sit rationi consentaneum: nec aliter accipio in Phalaridis Ep. CXIV. etsi Lennepio contra stante. Ita sane sensus loci postulat et h. l. accipere λόγον ὑγιῆ. consilium quod in praesens bonum et vtile est, dictum nunc esto: h. e. satis de hoc. Quae cras agenda erunt, cras quoque in concione exponam.

Nunc igitur iudicio veterum grammaticorum lubentem accedere me profiteor, sed aliis de caussis. Versus sunt ieiuni, otiosi, sine neruo, et sunt e censu eorum, qui, quae breuiter et potenter dicta erant, explanando diluunt; tum vox ὑγιὴς vocabulum non Homericum occurrit.

Ceterum cum illis μῦθος εἰρημένος ἔστω conuenit formula, ipsi Herodoto iam frequentata: καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα.

525. ἀγορεύσω vn. Vindob. ἀγορεύω.

526. εὔχομαι ἐλπόμενος, vulgo lectum. Appicta S. „quod Zenodotus legerat: ἔλπομαι εὐχόμενος." At Hectoris arrogantiae melius conuenit alterum: καυχῶμαι ἐλπιδοποιούμενος ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν." Sic Schol. A. Argutatur grammaticus, nec versum non stare posse vidit, si scribitur ευχομαι ϝελπομενος. Nec ἔλπεσθαί τινι dictum memini: Iungitur cum infinitiuo vel cum quarto casu. Scribendum vtique ϝελπομαι ευχομενος Διΐ τ'. Viderat hoc Bentleius sine libro. Nunc antiquiorem lectionem retraxi, cum ante Zenodotum ita recitatum fuisse appareat, simulque inde hoc consiet, vsum et vim τοῦ Digamma iam a Zenodoto ignoratam fuisse. Repetitur Zenodotea lectio a Schol. A. inf. ad Ξ, 45, et extat in vno Vindob.

527. ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους· vltimum hoc vna voce Ven. A. B. vti. alii. „Ita legebat Aristarchus et plerique. Forte (nam Veneti A. verba appono) quia ipse poeta mox resoluit οὓς κῆρες φορέουσι. vt saepe solet verba resoluere; quoties scilicet vis aliqua iis inest et ἐνάργεια. vt inf. I, 124 equos ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο. O, 526 Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν. P, 5 bos πρωτοτόκος, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο. Nec tamen, inquit, solet Homerus verba componere ita, vt datiuus syllaba interposita extentus ab initio positus sit (sc. κηρεσσιφ. duplicato sibilo.) Ita πασιμέλουσα (Od. M, 70) non πάντεσσιμέλουσα. Ναυσικάα. Ναυσίθοος. ἐγχεσίμωρος. τειχεσιπλήτης. Ab initio diximus, κατ' ἀρχὴν, ait Schol. quia apud Epicharmum in fine compositum est: γυναῖκ' ἀνδρέσσι ποθεινοί." Obscurum hoc est: ex grammatici sententia iungendum esse debuit; γυναικανδρέσσι ποθεινοί. Putes tamen in Epicharmo fuisse ἀνδρεσσιποθεινοὶ vna voce acceptum: vt forte lectio esset, γυναῖκ' ἀνδρεσ-

σιποθεινήν, vel tertio casu γυναίκ' ἀνδρεσσιποθεινῇ. etsi hoc putidum est; quidni enim pro binis vocibus habeantur! „Si haec, pergit Ven. A. vera sunt: rationi consentaneum non est, vna voce scribere; obtinuit tamen Aristarchea scriptura." Doctum scholium; argutius tamen, quam opus est. Exscripsit illud quoque Eustath. Explicationem breuem iam Apollonius dedit in Lex. h. v. τοὺς ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης ἐνηνεγμένους vel μετενηνεγμένους, quod Hesych. habet, admixtis aliis ineptis, vt et Etymol. cum Sch. br. Etiam Koeppen pronus in illud erat, vt sit: *a Parcis abripiendos*. Miro modo Suidas: κηρεσιφόρητος, ὁ τὸν θάνατον φέρων.

κηρεσσιτρόφους Vrat. A. κύνας. Apollon. in κύων. — ἐπὶ δὲ τῶν ἀναιδῶν· κύνας κ.

528. οὓς Κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν — „ἀθετεῖται versus tanquam inutilis post antecedentem κύνας κηρεσσιφορήτους. Neque Zenodotus scripsit." Sch. A. Sane, si quis alius, versus hic interpretamentum, idque frigidissimum, sapit. Verum, vt hominum iudicia diuersa sunt, Ruhnken. in Epist. crit. nouae edit. p. 56. defendit versum similibus ex Homero laudatis. (v. talia ad vs. antec. 527.) Scilicet ambiguitas manet inexpugnabilis, quoties iudicium in poeta vetere inter haec duo errat: abundare aliquid, et esse otiosum, viderique adeo seriore opera interpolatum; et altera ex parte, hoc idem, quod reprehendas, se tueri ipsa temporum hominumque simplicitate et rudiore sermone. Mirabar a Bentleio ad h. vs. nihil monitum esse. Extat quoque versus ap. Themist. XV, p. 199.

529. ἀλλ' ἤτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς. Contendit Clarke ἡμέας esse pronuntiandum binis syllabis ἡμᾶς. Cur tamen vltima in ἡμέας non sit pro breui habenda, non docuit; rationem nullam se videre, etiam Ernesii monuit ad K, 211.

Aliud est, quod de versu moneas: repugnat sententia consilio Hectoris, et supra memoratis; non enim, vt *se* custodiant *ipsos*, custodias facere Troianos iussit

Hector, sed vt *hostes* obseruent abituros. Videtur itaque mihi subesse vitium vetus, et scriptum fuisse ἡμέες. φυλάξομεν ἡμέες αὐτούς, nos per noctem obseruabimus ipsos.

530. πρωὶ δ' ὑπηοῖοι. πρωὶ non est h. l. ὄρθρον βαθέος, aut mature; vt apud Atticos; qui etiam τὸ Iota subiicuerunt, ita vt πρῷ, πρῷ, πρῷ. forte etiam πρῷ, scriberetur; de qua voce multa sunt dicta ap. grammaticos, Hesych. Etymol. Eustath. Timaeum, ad quem cf. Ruhnken. sed simpliciter est mane, omisso αὔριον, quod vs. 535 adiicitur.

Adiicitur ὑπηοῖοι. pro quo scribebatur vulgo ὑπ' ἠοῖοι hic et alibi, vti Od. Δ, 656. quod grammatici, v. c. Schol. br. acceperunt dictum pro ὑπ' ἠοῖ sub diem ortum, vt ipse Etymologus in ἐώκειν. putarunt adeo esse ὑπ' ἠοῖ productum ὑπ' ἠοῖοι. Scripserunt quoque ὑπ' ἠοῖ, claudicante versu, nonnulli apud Eustath. et Vrat. b. c. A. et edd. Flor. Ald. 1. In Ven. est ὑπ' ἠοῖ οἱ. Dicendum saltem erat, πρωὶ esse tertium casum antiquae vocis πρώς, πρωὰς; πρωΐ. vt sit: ὑπὸ πρωί, tum ipsi ἠῷοι, vel ἠοῖοι.

Verum scripturam esse corruptam, et scribendum esse ὑπηοῖοι, monuere plures, etiam Toup. quibus obtemperauit Wolfius. Sane τὸ ὑπηοῖον vna voce dici, patet vel ex Od. Δ, 656 Mentorem vidisse χθιζὸν ὑπηοῖον. et P, 25 μή με δαμάσσῃ στίβη ὑπηοίη. etsi ibi quoque aberrat scriptio; et ex Apollonio IV, 841 ὥς κεν ὑπηῷοι μνησαίατο νόστον ἑλέσθαι. In eundem modum refingendum est in aliis, vti in Argonaut. Orphicis 656 pro ὑπ' ἠῷοι, ὑπηῷοι. Bis adhuc peccatum videbimus Il. Σ, 277. 303. Vt παννύχιος, sic ὑπηοῖος vsurpatur; vt nocturnus et matutinus, pro noctu et mane. — ὑπηῷοι erat in Cantabr. verum poeta Ionicam formam sequitur.

σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες — Praestat iungere σὺν τεύχεσιν ἐγείρομεν, quod monuit iam Clarke. Nam θωρηχθῆναι τεύχεσι dicitur, non σὺν τεύχεσι. cf. sup. 376. 388. dubitant tamen grammatici ad M, 77.

531. ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα. pro ἐγείρωμεν. ex grammatica Homerica. Iunguntur φυλάξομεν, ἐγείρομεν.

532. εἴσομαι, αἴ κε μ' ὁ Τυδείδης — ἀπώσεται, ἤ κεν ἐγὼ — φέρωμαι ⸓ „quod εἴσομαι est γνώσομαι" Schol. A. cum Apollonio l. v. Schol. Aristoph. Acharn. 331 et al.

Obseruat praeterea Sch. A. vsum τοῦ ὁ T. quod adiectum est cum vi: Diomedes ille.

εἴ κε Cant. vn. Vindob. et Schol. ad M, 118. Contra mox 533 in binis Vindob. et msſ. Mori. est αἴ κεν ἐγὼ τόν. prorsus eodem loco habenda.

Mil monent de iunctura: αἴ κε — ἀπώσεται — φέρωμαι. eodem loco hos modos haberi, apertum est; in Odyſſ. X, 7 est etiam optatiuus: εἴσομαι, αἴ κε τύχοιμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων. quo vel vno exemplo conficitur, Atticismos in Homero non esse quaerendos. De his, vt paullo post 521. 533 φυλάξομεν — ἐγείρομεν et 533. 4 ἀπώσεται ἤ φέρωμαι, v. Exc. III. ad Il. A.

534. ἤ κεν ἐγὼ — ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι. post αἴ κεν ἀπώσεται sequitur ἤ φέρωμαί κεν. Sch. A. in alio codice φεροίμην legi memorat; quod et locum haberet, nisi Homero sollenne esset coniunctiuum cum ἂν vel κεν pro futuris ponere. Itaque φέρωμαί κε est pro ἀποίσομαι. cf. Excurſ. III ad Il. A.

χαλκῷ δῃώσας. Barnes: „γρ. δηιώσας." Sicque Lipſ. Townl. alii. recte, fuit ea antiquior scriptura; iota subscribere serius inualuit. At in codd. nostris modo hoc modo illud occurrit.

Ceterum versum interpolationis vestigia prodere iunctura docet impedita, et quod ad explendam sententiam antecedentis ἤ κεν ἐγὼ τόν. scil. ἀπώσομαι, adiectus esse videtur.

535. 536. 537. ⸓ Obseruarunt veteres grammatici hos versus, cum iis tribus qui sequuntur, 538. 539. 540. esse eiusdem sententiae. Apposuere itaque, vt e Schol. A. intelligo, sigma ↄ, praeter diplen, sequentibus autem vſſ. 538. 539. 540. ↄ, vt declararent alterutros esse tol-

lendos. Ariſtarchus poſteriores potiori iure locum tenere dixit, tanquam Hectoris gloriabundi perſonae conſentaneos; Zenodotus autem priores tres ne ſcripſit quidem. Scholion hoc ex Ariſtonici libro περὶ σημείων erat ductum, eique concinebat Didymus." Sic Sch. A.

Fuit itaque Zenodotea lectio ſic conſtituta: 532. εἴσομαι, αἴ κε μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης πὰρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἤ κεν ἐγὼ τὸν χαλκῷ δῃώσας ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι, ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. αἲ γὰρ ἐγὼ ὣς ſqq.

535. αὔριον ἣν ἀρετὴν διαείσεται. Vocem per ſe notabilem Sch. br. interpretantur γνωρίσει, διαγνώσεται. Eadem Etymol. et addit γνώσει. μαθήσεται. Heſych. διαγνώσεται. qui et hemiſtichium laudat in ἤν. διαείδομαι eſt media forma, facio videre, declaro, ab εἴδειν, διαείδειν, perſpicere, cognoſcere. Altero loco N, 277 ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, redditur paſſiue, δείκνυται, φαίνεται. forte reciprocam vim habuit, virtus facit videre ſe; ita eſt idem ac, cernitur, paſſiue redditum. Sic quoque Apollon. Arg. I, 546 ἀτραπὸς ὥς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο. Callim. in Del. 191 ἐστὶ διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος. vbi cf. Notam.

διαείσεται Townl.

εἴ κ' Aldd. Mutauit Turnebus ex ed. Rom.

Tandem prius hemiſtichium peccat in digamma: αυριον ϝην. Bentl. tentabat: αὖθις ἑὴν ἀρετὴν, vel αὐτίχ' ἑὴν — At nunc ex veteribus didicimus, interpolatum hunc locum eſſe a variis rhapſodis.

538. αἲ γὰρ ἐγὼν ὣς — Venetus εἰ. (cum vno Vindob.) et Schol. A. addit „οὕτως διὰ τοῦ εἰ." Redit tamen vtrumque ad idem; et aliis locis αἲ ſine variatione legitur, etiam in his vſſ. repetitis N, 825. Similis locus M, 323 ὦ πέπον, εἰ μὲν γὰρ ſq. ἐγὼν hic et alibi a ſerioribus illatum pro ἐγὼ ὥς. Solent quoque ἐςαύριον vna voce pingere.

539. εἴην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα. Venetus et Sch. A. cum Mori mſ. et Vindob. tres ἀγήρως. At Sch. B. ἀγήραος cum ceteris.

540. 541. repetiti inf. N, 827. 828.

541. κακὸν φέρει. Mori et duo Vindob. κακὰ φ.

543. οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας. Iungenda ὑπέλυσαν ζυγοῦ. v. ſup. ad 504 notam. non ἱδρώοντας ὑπὸ ζυγοῦ. In vno Vindob. ἀπὸ ζυγοῦ. Verſus aliquoties iteratur.

544. δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος. Ineſt difficultas metrica in ἱμάντεσσι priore nunc producta, quae alioqui breuis eſt in ἱμάς. Sic Γ, 371 πολύκεστος ἱμάς. item I, 371. Ξ, 219. 214. Od. Δ, 802 παρὰ κληῖδος ἱμάντα. Si itaque prima occurrit producta, dicendum erit μ eſſe geminatum pronuntiando ſeu ſcribendo δῆσαν δ' ἱμμάντεσσι. et inf. K, 475 πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο erit ἱμμᾶσι. nec neceſſe eſt acquieſcere in vulgari doctrina, primam eſſe ancipitem. Ergo quoque ſic ſtatuere licet ap. Apollon. II, 67 οἱ ἐπεὶ οὖν ἱμᾶσι — ſcrib. ἱμμᾶσι.

547. σῖτον τ'. vn. Vindob. δ' Euſtath. memorat veteribus diſplicuiſſe σῖτον δ' ἐκ μεγάρων καὶ ξύλα λέγοντο. ἤτοι συνῆγον. Atqui vſu perpetuo ex λέγοντο, aut potius ex οἰνίζοντο, vox propria ad alterum eſt elicienda.

547. Poſt hunc verſum Barneſ. inſeruerat quatuor verſus hoc modo:

Ἔρδον δ' ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας.
κνίσσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω
ἡδεῖαν· τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες δατέοντο,
οὐδ' ἔθελον. μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.

Leguntur apud Platonem Alcib. II, p. 249 D. Εὑρήσεις δὲ καὶ παρ' Ὁμήρῳ παραπλήσια τούτοις. Φησὶ γὰρ τοὺς Τρῶας ἔπαυλιν ποιουμένους Ἔρδειν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας. τὴν δὲ κνίσσαν ἐκ τοῦ πεδίου τοὺς ἀνέμους φέρειν οὐρανὸν εἴσω ἡδεῖαν, τῆς δ' οὔτι θεοὺς μάκαρας δατέεσθαι οὐδ' ἐθέλειν. μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρὴ —

Suspicatur Barnes, sublatos esse versus ab Aristarcho, quod vel barbarorum pietati inuideret, vel quod deo passiones, (cupiditates et iras vir doctus voluit dicere) imputare (tribuere) videntur. Clarke versus non ineptos esse aiebat; Ernesti autem versum primum ἔρδον vix abesse posse videri. „Nidoris enim, inquit, mentio desiderat praegressam mentionem sacrificii." Atqui nihil alienius ab h. l. quam sacrificii mentio; vesperi e pugna recedunt, quae tandem potest hoc tempore et in exercitu a pugna fesso esse hecatombarum aut omnino sacrificii cura? Porro cur *nidor* non potuerit prouenire nisi ex sacris factis? Satis erat βόας καὶ ἴφια μῆλα, quae adduxerant, mactata passim per campum torreri. Porro vix Homerica sunt illa: τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες δατέοντο, οὐδ' ἔθελον. Nec δατεῖσθαι est vesci ac frui, sed est ministrorum, qui carnes diuidunt per mensas, καὶ προτίθεντ' ἠδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο Od. Α, 112. Ab Homero versus non esse, vix dubito. Verum nolim pronuntiare, sintne memoriae vitio ab Platone recitati, an a rhapsodis assuti: hoc tamen probabilius, quia sunt, vt eorum mos fert, e pluribus locis Homericis consuti Jl. Β, 306. Ω, 27. Δ, 46. 47. Quod in primis statim Jliadis recensionibus fuerunt omissi; pro specimine esse potest iudicii critici haud improbandi. Platoni eos potuisse probari, haud miror; criticum enim eius acumen non aequabat summam ingenii subtilitatem. Ita equidem iudicabam de h. l. Aliter nunc video Wolfium iudicasse qui versus recepit in contextum. cf. Prolegom. p. XXXVII.

Secundum haec video a Koeppenio nostro locum alio modo impugnatum. Conuenit in hoc, quod nec hecatomben, nec omnino sacrum noctu potuerit institui; alienum quoque esse ab h. l. displicuisse diis sacrificium, cum Iupiter Troianis nunc studeret. Haeret tamen ille in κνίσσην, quae *necessario sacrum* requirat; ideoque reponit pro κνίσσην καπνὸν; potest sane et hoc locum tueri. At cur κνίσσαν tantum de victimarum carnibus dictam affirment viri docti, frustra caussam idoneam cir-

cumſpicio. κνίσση (ſcribunt κνίση et h. l. Townl. Ven. et al.) eſt *adeps* et *adipis nidor*, quo ſane dii dicuntur delectari e victimis: atqui cuiusque carnis toſtae et aſſatae nidor κνίσσα talis eſt. Sic Vlyſſes vbi caeſis bobus accedit Od. M, 369 καὶ τότε με κνίσσης ἀμφ' ἤλυθεν ἡδὺς ἀϋτμή. Et de adipe porci in lebete Jl. Φ, 363. Vel ſic tamen pronus ſum in ſuſpicionem, verſum 548 Κνίσσην δ' ex rhapſodorum emblematibus adhaeſiſſe.

549. οἱ δὲ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρας εἵατο παννύχιοι. Vulgata erat lectio γεφύρῃ, haud dubie corrupta; nam Homerus ſingularem haud nouit. γεφύρας habent libri Barocc. Mori. duo Vindob. Ven. cum Schol. item Schol. Jl. I, 88. Sic et ſupra 378 ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. Euſtathius memorat γεφύρῃ ἢ γεφύραις. debuit dicere γεφύρῃς. quod et ipſum bene ſe haberet; eſt tamen nec minus bene dictum εἵατ' ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρας, eodem modo, quo ἐπὶ θρόνον ἕζετο, et Od. Z, 236 ἕζετ' ἔπειτ' ἐπὶ θῖνα θαλάσσης. Ait Schol. A. „duplicem fieri poſſe iuncturam; aut οἱ δὲ εἵατο ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ, et eſſe locum pugnae factae, vel ipſos diſcurſus ſeu vias, quibus in pugna diſcurritur; aut iungi μέγα φρονέοντες ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ, pugna ſuperbi; vtpote victores." Hoc alterum quis putet homini graece docto in animum venire poſſe! Et ſuſpicor ab alio, quam a Grammatico Scholiorum auctore profectum eſſe, quia lectione γεφύρῃ vtitur. πολέμου γέφυρα eſt locus inter vtramque aciem, in quem procurritur, inprimis a promachis, et pugnatur: v. ſup. ad Δ, 371. At veteres in voce interpretanda ineptiunt, eorumque exemplo Euſtathius; qui etiam addit nouam huius loci interpretationem: forte eſſe ἐπὶ γεφύρῃ de porta caſtrorum intelligendum, quam vnam tantum fuiſſe Ariſtarchus ſtatuebat: (v. Excurſ. de Caſtrametatione ad lib. H, 336.) aut etiam ex alia ſcriptura ἐπὶ γεφύραις (leg. γεφύρῃς) de pluribus caſtrorum portis ex aliorum interpretum ſententia, per quas in caſtra irrumpere altero die confidunt Troiani.

551. ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην φαίνετ' ἀριπρεπέα. ξ— „Lunam appellat φαεινὴν non, nunc maxime lucentem; alioqui ſtellae cerni oculis non poſſent; ſed epitheto, perpetuo ornante ex eius natura." Monent haec Schol. A. B. et Porphyr. cuius ζήτησις et λύσις appoſita eſt in Schol. B. adde Schol. br. et pleniora in Euſtathio. Fuit autem doctrina haec ab Ariſtarcho profecta, vt diſco ex Apollon. Lex. in φαεινὴ p. 683 et ex Euſtathio. Hic etiam narrat ex Apione et Herodoro, fuiſſe, qui pro φαεινὴν legerent φάει νῆν ἀμφὶ σελήνην, h. e. φάει νέην. plus quam acute! vt eſſet nouilunio, luna nondum lucente.

552. φαίνετ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ. occurrit hiatus, ſed in medii verſus caeſura; et producitur vltima in ἀριπρεπέα, vt fit in his neutrorum caſibus; facile mutatu erat ἀριπρεπέα, πέλεται δέ τε νήνεμος αἰθήρ. ſed ſollenne in hoc poſitu ἔπλετο vbi πέλεται locum habebat ſuum, vt B, 480. Z, 434. Od. H, 217.

553. 554. ※ — vterque verſus ἀθετεῖται, ſcilicet inſerti ex Π, 299. 300 vbi melius locum habent ad declarandam repentinam ex conſpectu Patrocli rerum conuerſionem. Neque erant verſus apud Zenodotum; damnati quoque ſunt ab Ariſtophane." Nec certius quicquam eſſe poteſt, quam verſus hic eſſe inſititios; inferunt enim tautologiam.

553. ἐκ δ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαί. Legebatur ἐκ δ' ἔφανον parum grammatice; nam ἔφανον, ſi eſſet, haberet vim actiuam, nec eſt in vſu. Tum ſollenne eſt Homero φανῆναι. ἐφάνην, et ſic in compoſitis quoque. Ergo et h. l. eſſe debuit ἔφανεν pro ἐφάνησαν, quod et Pindaro reſtitui Ol. XIII, 25. Eſt quoque Od. Σ, 67 φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι. Subuenere correctioni codices Cant. a m. pr. Mori. Harl. Townl. a pr. m. et nunc quoque Venetus. ſic quoque altero loco Π, 299. In vno Vindob. ἔφανε.

πρώονες ἄκροι. Cant. et vn. Vindob. ἄκραι.

554. καὶ νάπαι. Apollon. Lex. νάπαι. οἱ ὀρεινοὶ τόποι. bene addit ὑλώδεις Etymol. adde Hefych. Eft Latinorum *faltus*.

555. πάντα δέ τ' εἴδεται ἄστρα. Illatum eft τ' ignoratione digammi; effe debuit antiqua lectio πάντα δὲ ϝειδεται ἄστρα.

γέγηθε δέ τε Φρένα ποιμήν. Aiunt Schol. br. ποιμὴν pofitum pro βουκόλος. noctu enim boues, non oues, pafci." Reponas, noctu tamen oues in caule haberi, etiam in agris.

556. τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων. ⸎ (f. ⸏) quod in comparatione poft ὡς (ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα 551) fubiicitur nunc τόσσα, quod quantitatis eft, cum ὡς effet qualitatis; fuere itaque qui fcriberent ὡς τὰ μεσηγὺ νεῶν. alii τοῖα μεσηγὺ νεῶν." Hoc tandem eft argutari! licuit poetae variare in his, vt faepe fit in comparatione vocibus ὡς, ὅσος, οἷος. οὕτως, τόσος, τοῖος.

558. χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· πὰρ δὲ ἑκάστῳ εἵατο πεντήκοντα. ⸎ „Zenodotus legebat μυρί' ἄρ'. fic effent πεντήκοντα μυριάδες. Atqui Troiani numero erant inferiores Achiuis: (quod fupra profeffus erat Agamemnon B, 123 fq.) Ergo fatis numerofae funt Troianorum copiae πέντε μυριάδες." Nec tamen ita vifum eft aliis, apud Schol. B. et Euftath. qui focios ab hoc numero fegregarunt, vt foli Troiani numerum L millium explerent. Tam impudenter mendax haud fuit Homerus. Alii fimili modo ex h. l. et K, 418 Achiuorum numerum ingentem confecere, haud digni, vt iis immoreris: vt in Certam. Homer. et Hefiodi p. XXIV extr. ed. Barnes. cf. ad B, 493. Omnino non magna fagacitate opus eft ad odorandam malam fedulitatem alicuius rhapfodi in lacinia attexenda.

ἐν δὲ ἑκάστῳ fcriptum erat in Zenodotea; cum hiatu poft καίετο. cuius fenfum non habuiffe Zenodotum apparet.

559. πὰρ δὲ ἑκάστῳ εἵατο πεντήκοντα, σέλᾳ πυρὸς αἰθομένοιο. Iunxere veteres πὰρ δὲ ἑκάστῳ σέλᾳ πυρὸς·

quod quis expectet! ita tamen Zenodotus, Schol. A. Schol. br. Eustath. vt sit παρ' ἑκάστῳ σέλᾳ πυρὸς pro παρ' ἑκάστῃ πυρᾷ. Ieiunum hoc esse recte pronuntiat Clarke. Haud dubie seiungendum hoc est, ad singulos ignes excubabant quinquaginta, σέλᾳ, ἐν σέλᾳ πυρὸς αἰθομένοιο. Sic quoque Od. Ψ, 246 θάλπων (τόξον) ἔνθα καὶ ἔνθα, σέλᾳ πυρός.

Pro σέλᾳ erat σέλα. εἵατο πεντήκοντα σέλα in Flor. Ald. 1. tum in codd. Cant. Harlei. trinis Vindob.

Ald. 2. intulit σέλας, quod retinuere editores vt esset pro πρὸς σέλας, παρά. admodum duriter. nec extat σέλας in libris; nisi quod in Hesychio occurrit h. v.

At σέλᾳ est codicum lectio iam e Barnes. nota; qui Cant. Mori. Barocc. laudat (at Bentl. e Cant. σέλα) Sch. br. Eustath. et ed. Rom. add. Vrat. A. Lips. nunc Ven. vterque cum Schol. Respuebatur tamen lectio, quod male interpungebatur iungebaturque παρ' ἑκάστῳ σέλᾳ. quod etiam factum in ed. Rom. et in ed. pr. Flor. in qua σέλα vitium operae fuisse videtur pro σέλᾳ. Recte σέλᾳ reuocauit et recte interpunxit Wolf. sic quoque nunc ed. Ven. etsi Schol. A. antiquum παρ' ἑκάστῳ σέλᾳ seruat.

Schol. B. σέλαϊ δὲ γραπτέον, οὐ σέλας." nil voluit haud dubie aliud quam σέλᾳ, sed antiquo more scripsit.

560. ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας. versus aliquoties obuius, vt E, 196. Schol. Pindari P. IV, 426 versum hoc apponit et addit: κυρίως δὲ τὸ ἐρέπτειν ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τάττεται, ὅτι ἐπὶ τῇ ἔρᾳ, τῇ γῇ, ἐσθίουσιν. v. sup. ad B, 776. E, 196.

561. ἐΰθρονον Ἠῶ μίμνον. Barnes: „γρ. ἠόα" quaeras, vbi tandem ita scriptum vidit? melius dixeris, non in vsu fuisse ἠόα, sed ἠῶ. Clarke in spondeo moram et expectationem quaerebat. Videtur ita vsus tulisse; nam et Λ, 722 ὅθι μείναμεν Ἠῶ δῖαν. Σ, 255 μὴ μίμνειν ἠῶ δῖαν. et al. alias facile efferri poterat ἔμιμνον ἐΰθρονον Ἠῶ. In vno Vindob. corrupte ἐΰθροον.

EXCVRSVS AD LIBRVM VIII

EXCVRSVS I

ad Il. Θ, 18 sqq.

de mythis Homericis.

De Homericorum mythorum natura, origine et caussis egi a. LXXVII. in Commentatione recitata in Consessu Soc. R. Scient. inserta Vol. VIII. Nouor. Commentar. Soc. R. G. neque nunc habeo, quod me eorum, quae ibi disputata sunt, poeniteat. Saltem ea, quae illic vniverse de toto hoc mythorum genere proposui, ipso rerum vsu per tot annorum continuata studia vidi firmata. Disputata ab eo inde tempore sunt alia, tum de mythis Hesiodeis, tum de mythorum natura, vniuerse, de mythis historicis, et philosophicis; (Commentat. Soc. R. G. To. XIII et XIV.) iudicio meo ipse parum confisus coepi comparare aliorum iudicia, etiam commenta; digladiari de his, aut pugnare pro meis, a persona mea, loco, aetate alienum esse duxi; defendere sigillatim apposita quomodo tandem ausim, cum versentur pleraque in opinando et coniectando! Visus tamen mihi sum recte animaduertisse summa rerum principia, a quibus omnis mythorum, inprimisque Homericorum, iudicandorum et interpretandorum ratio sit ducenda.

Videtur itaque mihi recte poni posse: mythos, quos attingit poeta aut quibus ad consilia sua vtitur, iam ante ipsum fuisse inuentos et frequentatos; (ἐκ μηδενὸς δὲ ἀληθοῦς ἀνάπτειν καινὴν τερατολογίαν, οὐχ Ὁμηρικόν.

Strabo ait I, p. 38. Polybio idem statuente: quem locum nunc vide inter Polybiana libri XXXIV, 2. at auget Homerus et ad miraculum extollit accepta; ἐκτραγῳδεῖ, vt ait Aelian. V. H. VII, 2.) nec esse eos vnius eiusdemque generis; subesse pro fundo mythos antiquiores alios aliis, partim res et facta a maioribus ad posteritatem tradita repetentes, partim opinata et de rerum naturis sensu percepta, phantasiae ope in rem factam aut gestam mutata, exponentes; vtrumque sermone antiquo ac more; plerosque huius generis mythos iam ante in variis carminibus, variatos quoque plurium ingeniis, innotuisse; hos ipsum acceptos consiliis suis accommodasse; et historicos quidem mythos commemorare multos, interdum obiter, aut alludendo attingere, alterum autem genus, quod opiniones de rebus physicis ac religiosis complectitur, seu exemplo aliorum, seu nouo inuento, ita in suam rem vertisse, vt, quae in illo essent animo cogitata, rerum proprietates, naturae phaenomena, vires, effectus, in personas mutata, a quibus peragerentur res intelligentia sola et iudicio animi collectae et notatae, ipse nunc historice vteretur, hoc est, vt hi, dii dicti et habiti, rebus agendis et gerendis, quas narrare volebat, interessent, efficerentque id, quod in narratione epica est summum, vt mirationem res narratae facerent: quod sine interuentu deorum consequi nequiisset. Nouum genus in Odyssea constituit adsciscendo inter Vlyssis errores et fata carminum aliorum argumenta a mythis ethicis ducta, vt de Circe. ¹ Hanc tanquam rerum summam hic apposuisse satis esto; non enim Excursus accuratam expositionem capere aut admittere potest.

Spectat ad hunc locum illud tantum mythorum genus, quo hominum antiquorum aliquam de rebus physicis opinionem, philosophema appellare liceat, a superioribus vatibus in phantasma mutatum, et carmine expositum, ipse arripuit sic, vt tanquam factam ac gestam rem illud adhibeat, ita quidem, vt aut rebus Troianis illud inserat cum ceteris ad Troiam gestis, aut vt inter anti-

quorum temporum historias id commemoret, inter cetera euenta, aut vt quacunque alia ratione tale aliquid respiciat, ad illud alludat, inprimis inter deorum acta illud referat, tanquam historiam ac rem hominum memoria gestam, fama acceptam et ad posteritatem propagatam. Haec negare velle Homero esse antiquiora, carminibus superiorum poetarum tractata et ornata, ab ipso Homero epico sermone diuerso modo ac consilio narrata, pertinacis esset animi ad lubitum repugnantis iis quae per se sunt euidentissima in hoc genere, quod vltra probabilitatem assurgere nequit.

Ad declarandam Iouis potentiam viribus omnium ceterorum deorum superiorem quomodo hoc poetae in animum venire potuisset, vt catenam memoraret e caelo demissam, e qua penderent omnes dii deaeque, ita quidem vt Iouem detrahere loco non possent, a Ioue autem vna cum terra et mari sursum tractis in aere suspensi se librarent! Est hoc tam alienum ac remotum, tam abhorrens a solenni cogitandi more, vt non appareat, quomodo aliquis in id incidat. At suaue hoc est et argutum, si sumseris, fuisse mythum antiquiorem, quo Homerus in rem suam, tanquam re vere ita gesta, vsus sit. Constat autem, priscam hanc fuisse commemorationem de ordine, quem vniuersi huius partes obtineant, terra marique in imo positis, aere et aethere seu caelo superiora tenentibus, coniuncta tamen et nexa vt omnia inter se sint, vt nec loco cedere possint; esse itaque omnia tanquam mole sua librata. Nihil magis conuenire potuit huic viso, quod pro priscorum hominum ingeniis non ineptum videri potuit, quam si illud per catenam desuper demissam declararetur, in Iouis manu habitam et ex Olympi parte aliqua religatam. Nunc video aliquid in isto commento, quod non omnino sit absurdum; et probo poetae ingenium, quod ille tam commode inuento hoc vsus sit in Iouis verbis h. l.

Conuenit cum eo alterum illud de Iunone ex aere suspensa, appensis ex pedibus binis massis ex ferro, in-

cudes appellat poeta, Ξ, 18—22. quem quidem mythum a physico sensu auocatum iam alterius poetae exemplo adhibuit, qui eo vsus erat in carmine suo de Herculis rebus. Spectant eodem iurgia inter Iouem et Iunonem memorata A, 518 sq.

Spectasse haec ad illud carminum genus, quod sub nomine cosmogoniarum et theogoniarum comprehendimus, manifestum fit comparatione Theogoniae Hesiodeae, nisi contendere malis, omnia haec loca esse serius inserta; hoc autem esset, arripere quicquid in manus venerit, potius quam acquiescere eo, quod iam manu teneas. Eiicienda ita essent loca de Tartaro, hoc libro Θ, 13—16. loca de Titanibus cum Crono in Tartarum detruso et incluso Θ, 478 sq. Ξ, 274. 279. 203. O, 225. de Thetide auxiliante Ioui cui vincula minabantur dii: A, 398 sq.

Fabulae ex Heracliis petitae produnt se toto habitu modoque narrandi, vt Ξ, 249 sq. O, 18 sqq. de naufragio ad Con insulam facto in reditu a Troia. E, 392 sq. de pugna ad Pylum, et de expugnata ab eo Troia E, 637 sq. de iurgiis cum Iunone ortis ex his in Herculem odiis deae l. c. Ξ, 18. et A, 590 cum ira Iouis in Iunonis filium, Vulcanum, exardesceret succurrentem matri. Ex Heraclia petita fabula de Ate et narratio de Iunonis dolo inuento ad morandum partum Alcmenae Jl. T, 91 sq. de Minerua comite Herculis et auxiliatrice in adducendo Cerbero Θ, 362 sq. Ex his luce clarius est, ante Homerum fuisse carmina, quibus Herculis res essent narratae, antiquo sermone et mythico more exornatae. Debuit quoque carmine aliquo exposita esse fabula de Aloidis, quam ille ita attingit, vt inter exempla referat, obscure tamen memoret E, 385 sq. repetita fabula ab Antimacho, vt ex Schol. discimus. Dubito de Veneris cesto. Num autem primus vsus sit Minerua comite Diomedi data, caligine ab eius oculis remota, in pugna cum Marte ac Venere, ambigere licet; mihi imitari potius antiquiorem poetam in his videtur, quandoquidem Minerua

Herculi comes data fuit a poeta antiquiore. Haec et alia nonnulla ex antiquis carminibus petita esse apparet; non enim in hunc densum voco alia, quae auditu accepta esse poterant ex hominum narratione; vt de Tydeo Thebas misso; Δ, 372 sq. E, 800 sq. K, 285 sq. Ξ, 113 sq. et de Oeneo Z, 216 sq. aut de Nestore: A 262 sq. Δ, 319 sq. H, 132 sq. Λ, 672 sq. Ψ, 629. Pugna Curetum et Aetolorum ad Calydonem I, 524 sq. de Bellerophonte, Z, 152 sq. add. Π, 328. 9. de pugna Centaurorum et Lapitharum B, 743. add. Od. Φ, 295 sq. Phoenicis res et casus I, 448 sq.

Sunt certae formae loquendi, narrandi, et fingendi mythicae, quas ex antiquioribus mutuatas esse probabile sit; sic de diis ad Aethiopes profectis Il. A, 423 sq. item eum, qui aliqua re excellit, edoctum esse a deo aliquo: esse viros praestantes ex diis natos. Dederunt ea locum nouis narrationibus de amoribus deorum dearumque et mortalium virorum feminarumque: qui enarrati erant potissimum in carmine τῶν ἡοιῶν. Ex iisdem antiquis mythis et mythico sermone ad poetas manarunt epitheta illa antiqua, inprimis deorum, quorum vera vis ac notio, vna cum vero etymo, nos plerumque fugit, vt Minerua Tritonia, Mercurius Acacetes, Argiphontes, Iupiter Aegiochus, Apollo Φοῖβος, Hades πυλάρτης; sicque alia. Cum poetae ad sensus oculorum quicquid commenti essent, reuocarent, constitutae sunt mature certae deorum formae, aetates, species, attributa; materia parata iis, qui signa deorum exprimerent; eaque postea inter artium et elegantiae incrementa ingeniis, quae formam deorum ad formae alicuius praestantissimae mente conceptae speciem effingerent praeclare inseruiit: sic βοῶπις Ἥρη. λευκώλενος Ἥρη. Ἀθήνη, κούρη Διός, γλαυκῶπις, ἠΰκομος. Ἀφροδίτη, θυγάτηρ Διός, Φιλομμειδής. Ἑρμείας, Διὸς υἱός, διάκτορος, χρυσόῤῥαπις et al.

EXCVRSVS II

de φι paragogico seu in fine adiecto.

Θ, 300. ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλε. Frequens est in Homericis vsus τοῦ φι in fine nominum, vi tamen et significatu nil mutato. Videtur hoc φι ortum esse ex antiquiore vsu τοῦ σφισι, vel σφι, otiose interpositi, vt solet μοι, σοι et οἱ vacare. v. c. E, 249. 250 μηδέ μοι οὕτω θῦνε διὰ προμάχων. Aut dicendum est natum illud esse ex vetere vsu τοῦ ϝι in fine adiecti, cum esset νευρηϝι. στηθεσϝι. conf. de his Slothouwer de orig. et caussis casuum p. 101. Quicquid est, vsum τοῦ φι in fine nominum passim reperimus; interdum etiam nomen, quod φι adiectum habet, inter praepositionem et verbum est interiectum, vt in eo, quod supra apponitur ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλε. Quod negotium facessat, est tantum hoc, vt doceatur, quo casu nomen illud positum videri debeat.

Scribitur νευρῆφι et νευρῆφι. Si prius sequimur, iunctura molesta est οἰστὸν ἀπίαλλε, (σὺν, ἐν) νευρῇ, h. e. διὰ, ἐκ νευρῆς. Sin cum ἀπὸ iungitur, dicendum erit νευρῆφιν esse pro νευρῆςφι, ἀπὸ νευρῆς ἴαλλεν οἰστόν. Atque haec et scripturae varietas et duplex expediendae rei ratio vbique occurrit, cum in νευρῆφι, vt Ψ, 113. Π, 773. Ο, 313 et al. tum in similibus, v. c. τὸν δ' ἐξ εὐνῆφι θορέντα Il. Ο, 580. ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Od. B, 2. At in B, 363 ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ de tertio casu nemo ambigat.

Aliud nominum genus, cui φι adiici solet, est, cum antecedit sigma. Expeditum est I, 568 ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβευςφι. At si illa legas: διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε, E, 41. Λ, 374 θώρηκα· αἴνυτ' ἄπο στήθεσφι. Δ, 452 χείμαρροι κατ' ὄρεσφι ῥέοντες, et similia, dubites, sitne pro διήλασεν (ἐν) στήθεσίφι, an pro διὰ στήθεόςφι. sicque ὀρεόςφι.

Atque hanc alteram rationem praeferendam esse haud dubito; inprimis cum satis constet, non modo ter-

tio, fed et fecundo et quarto cafui, et vero cafibus omnibus, τὸ φι adiectum reperiri. v. Etymol. in ὄχεσφι p. 645 et in φρήτρηφι p. 799. 800. Etymol. Gudian. mſ. in νόσφι. Sch. A. ad Il. N, 588. Ex Euftath. nihil difcas, quod frugi fit. Facile autem enafci potuit illa contractio στήθεσφι ex στήθεόςφι, fi cogites fuiffe στήθευςφι. Simili modo ftatuendum erit de ceteris: ἀπὸ χαλκόφι Λ, 351 pro χαλκοῦφι. Et N, 588 ἀπὸ πλατέος πτυόφι, pro πτυοῦ. Φ, 295 Ἰλιόφι pro Ἰλίου. ἀπὸ στρατόφιν Κ, 347 pro ἀπὸ στρατοῦ eft elifio: fit eodem modo, quo οὐρανόθεν pro οὐρανοῦθε. ἐξ Αἰσύμνηθεν, pro — ηςθεν. Quartum cafum obferuare licet in ἐπὶ δεξιόφιν ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν N, 307. 8. pro ἐπὶ δεξιόνφι. Ita quoque in Excerpt. ex Apollon. Dyfc. ad calc. Maittaire p. Reiz. 434. οὐρανία. οὐρανιόφιν παρὰ Ἀλκμᾶνι. δεξιὸν, δεξιόφιν. ἀριστερὸν, ἀριστερόφιν. Priora fic emenda οὐρανία, ὠρανίαφι. Nam Alcmanis verfus fuit: Μῶσα, Διὸς θυγάτηρ ὠρανίαφι, λίγ' ἀείσομαι. in Sch. A. ad Il. N, 588. Sicque facile expedias alia: nec haereas nifi in ναῦφι, de quo v. ad M, 225. ἐπ' ἐσχαρόφιν Od. E, 59. nifi fuit ἔσχαρον pro ἐσχάρα. De κράτεσφι v. ad K, 156. παρ' αὐτόφι pro αὐτοῖς v. ad M, 302. θεόφιν pro θεοῖςφι H, 366. ὀστεόφι pro ὀστέοις Od. Π, 145. at ὀστεόφιν Od. Ξ, 134 habetur pro ὀστέων.

IN LIBRVM IX. (J) ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

Inſcriptus olim liber Λιταί· — vt iam in Platone in Cratylo p. 428. C. propter tentatam Achillis exorationem, et propter verſus 498 ſq. καὶ γάρ τοι Λιταί εἰσι. Reperitur quoque Ἀπόπειρα, male repetitum e lib. B. nam nunc libri huius principio non tentat animos Agamemnon, verum ex animo fugam ſuadet. Tandem inſcribitur ἔπαυλις Τρώων ex vſ. 223, declaranda ex fine ſup. libri.

Ceterum ad hunc librum habemus Scholia Victoriana, e P. Victorii codice olim a Caſelio exſcripta et ab Horneio Helmſtadii 1620. edita. Sunt ea fere eadem, quae e Veneto B. et e Lipſ. notata vidi; rhetorica potius quam critica aut poetica; Lipſienſis codicis ſcholia nactus Villoiſonus adiunxit ſuis Venetis. Quibus omnibus inter ſe comparatis ſatis apparet, Scholia in Iliadem ſeruata, etiam antiquiora, etſi duas fere ſectas, ſeu duo riuulos in diuerſa tendentes facile agnoſcas, ſic ſatis tamen inter ſe conuenire; nec vero tantam, quantam expectabas, lucem poetae verbis affundere. Scholia breuia modo cum Sch. Ven. A. modo cum B. conſpirant. A Barneſio Victoriana adiuncta et vtraque interpolata ſunt.

2. Ἀχαιοὺς θεσπεσίη ἔχε φύζα. ⸗ quod φύζα, quae eſt fuga cum metu, nunc eſt ἔκπληξις, *terror*, tanquam cauſſa fugae. Bentleius ex h. l. emendat Heſychii ἐχέφυζα et ἐφύζα. Tum Φόβος κρυόεις, ψυχρὸς, qui ge-

lidos facit terrore, nam Φόβος est ipsa fuga. Sic Sch. A. B. L. Φόβου ἑταίρη. Sic ventum secundum appellat ἐσθλὸν ἑταῖρον Od. Λ, 7. quomodo Horatius *hiemis sodalem Eurum* dixit Carm. I, 25 extr.

3. πένθεϊ βεβολήατο πάντες ἄριστοι. quod nonnulli et in his Zenodotus legerunt βεβλήατο. At de animi dolore, ait Ven. A. semper prius, de corporis vulnere hoc alterum, βέβλητο, poeta adhibuit. Eadem in Etymol. h. v. p. 193. l. 43. Et Apollon. Lex. in βεβολημένος, quod ad v. 9. pertinet: ὥςπερ ἐκ βολῆς τὴν ψυχὴν βεβλημένος. Quod si occurrit in eodem: βεβλήατο, βεβλημένοι εἰσί· primo emend. βεβλήαται, tum spectat Scholion ad Jl. Λ, 656. Apud Hesych. est βεβόληντο, τέτρωντο. repone βεβολήατο. Bene Sch. br. βεβολήατο — ἐλυποῦντο. Occurrit quoque vox ap. Apollon. I, 262 μήτηρ δ' ἀμφ' αὐτὸν βεβολημένη Scholia accipiunt, λύπῃ βλαβεῖσα ἢ δυςθυμοῦσα. Scilicet, si esset idem, ac περιβαλοῦσα, *amplexa* filium, deberet esse ἀμφ' αὐτὸν βεβλημένη II, 411. (402.) III, 892 et τίπτ' ἀμηχανίῃ βεβόλησαι IV, 1318 et 1390. vbi Br. Est hoc idem passim ap. Quintum, v. c. XIV, 496. Ergo id quod legitur de proiecto humi boue III, 1309 μιῇ βεβολημένον ὁρμῇ ex grammaticorum obseruatione esse debebat βεβλημένον. h. e. πληγέντα.

4. ἄνεμοι δύο. Aristophanis lectio fuit ἀνέμω δύο. sane e grammatica ratione. Ven. A. L. Vict. — Est autem in Porphyr. Quaest. Hom. 5. quae inserta est Schol. Ven. B. et Leid. ap. Valken. Diss. p. 141 ζήτησις et λύσις, cur duo ventos commemoret poeta; scilicet vt respondeant duobus illis, quae Achiuos agitabant: terror et dolor. Hoc vero est argutari plus quam necesse est. Referenda est comparatio ad v. 8. Dubitant Achiui, sitne redeundum an manendum: adeoque in diuersas partes trahitur animus; atque hoc illud est, quod maris a duobus ventis agitati comparationem facit. — Nec minus inscite haerent grammatici in *vtroque* vento *e Thracia*

flante. v. Notam ad h. v. ὀρύνετον. δυ'ικῶς ὥρμων. ἐκι-νουν. Apollon. Lex. h. v. et Hefych.

5. Βορέης καὶ Ζέφυρος: haud dubie pronuntiatum Βοῤῥῆς. Et fcriptum Βοῤῥέης in Porphyr. Qu. Hom. 5. ed. Ald. Βορέας Barocc. Mori. Vindob. Mirari licet, quomodo in hoc voc. vt in nonnullis aliis, antiquior fcriptura, feruata fit, cum in tot aliis paribus littera geminata fit fcribendo. Male Anapaeftum inferunt alii. Quod et alibi faciunt vt in Virg. Ge. I, 482 *Fluiorum rex Eridanus.* ad quem loc. vide. Porro dubitatum apud veteres, fitne interpungendum poft ἄητον, an iungenda ἄητον ἐλθόντες ἐξαπίνης. Alia controuerfia fuper Zephyri et Boreae impetu e Thracia: v. Strabon. I, p. 49. 51. vbi aduerfus Eratofthenem disputat. cf. Euftath. Verum tenere debebant, non in Graecia, fed in Ionia verfari poetam. καὶ ἄητον δυ'ικῶς τὸ ἔπνεον, adfcripto hoc verfu Apollon. Lex. in ἄη. ἔπνει.

6. ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν κορθύεται· ἄμυδις. ἅμα. ὁμοῦ. iam Apollon. h. v. interpretatione dignum habuit. In Ven. A. doctum eft Scholion: Nicias et Pamphilus afperarunt ἅμυδις; at Afcalonita et Alexion leniter ἄμυδις fcripferunt cum Ariftarcho; (quem fequitur Apollon. Lex. ἄμυδις. ἅμα. ὁμοῦ. laudato hoc verfu ἄμυδις δέ τε.) haud dubie recte, e vetere more follenni, quem Aeoles feruarunt. Nec poetam aliter fenfiffe, difcas v. c. ex Jl. M, 385 πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς. Schol. br. ἄμυδις· ὁμοῦ. ἐξαίφνης. vltimum hoc ad ἐξαπίνης fpectat. Notavit quoque Iacobs — κελαινὸν, μέλαν. Apollon. Lex. h. v. vbi non male adiicitur: τὸ γὰρ μὴ λεγόμενον πᾶν (pro πᾶν γὰρ τὸ μὴ λ.) λευκὸν, μέλαν ἐνομίζετο.

7. κορθύεται. κορυφοῦται, αὔξεται. Sch. br. διεγείρεται καὶ εἰς ὕψος αἴρεται Apollon. Lex. h. v. μετεωρίζεται, φρίσσει, ὑψοῦται, addit Hefych. ex κόρυς, κορυθύω Etymol. Alii ex κόρθυς, σωρὸς, vt fit σωρεύεσθαι· in Sch. br. et Etymol. Scilicet, κόρυς, κόρθυς, omnino κορυφὴν declarauit.

πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα Φῦκος ἔχευαν. In παρὲξ iterum dissident grammatici in Schol. modo res plus grauitatis haberet! Ven. A. primo probat πάρ ἐξ. vt et πάρ ἐκ Od. Π, 165. Tyrannio cum Herodiano autem vna voce accepit πάρεξ, ac si aduerbium esset. Ita scribitur quoque in Herodoti edd. Porro obseruatur (et habet similia ex Apione et Herodoro Eustath.) poni πάρεξ modo sic, vt παρὰ, modo vt ἐξ constituat notionem laudaturque Od. M, 276. Il. K, 349. Ascalonita volebat h. l. παρὰ quiescere, et esse idem ac ἐξ ἁλός. Alii contra παρ' ἅλα ἐξέχεαν sc. venti Φῦκος iunxerant: et recte. Alii ap. Etymol. p. 652 subtilius distinxerunt inter παρὲξ et πάρεξ. Verba Schol. Ven. διὲξ σωλῆνος ἐς ἄγγος sunt ex Archilocho, vt disces ex Etymol. p. 324, 16. Notatum iam ab Apollonio est in Lex. παρὲξ, παρεκτός. fuit adeo iam tum vox antiquata; Hesych. πάρεξ, χωρὶς, ἐκτός.

Porro ἔχευεν expressum e cod. Ven. vt referatur ad κῦμα. sic quoque Porphyr. Qu. Hom. 5. et Strab. I, p. 92. B. nec non Townl. Agnoscunt tamen Schol. A. alteram lectionem ἔχευαν scil. οἱ ἄνεμοι, quod doctius. sic quoque Schol. br. cum Apollon. Lex. Φῦκος. Φύκιον. συρφετόν. versu adscripto — ἔχευαν. atque ita edd.

9. Ἀτρείδης δ' ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ — quod iterum βεβολημένος de animo." de hoc v. ad vs. 3. Receptum erat βεβλημένος ab Oxoniensibus, e quibus retinuit Barnes secundum Schol. br. male edita.

11. κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον. κλήδην inf. X, 415. est ἐξονομακλήδην. quod grammatici pro interpretatione habent. cf. Apollon. Lex. h. v.

κικλήσκειν. „γρ. κικλησκέμεν" Barnes.

12. αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο. — quod τὸ πονεῖν (immo τὸ πονεῖσθαι) poeta semper ponit pro ἐνεργεῖν. Obseruant quoque Schol. Lips. in capite versus μηδὲ βοᾷν esse pro vsitato μὴ βοᾷν δέ. Alii scribunt seiunctim μὴ δὲ βοᾷν vt Vrat. b. c, et melius.

13. ἶζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες. Perpetua varietate fcribitur ἵζον et ἶζον. v. Etymol. Ita ἵζον h. l. Vrat. b. cum edd. ant. Et habet vtrumque rationem grammaticam.

τετιηότες. λελυπημένοι eadem vi, qua τετιημένος ἦτορ. v. ad Θ, 437. ex τιέω, τίω. videtur actiuum reciproca vi dictum, excruciare fe.

14. ἂν δ' Ἀγαμέμνων ἵστατο δακρυχέων, ὥς τε κρήνη μελάνυδρος. ⟗ Schol. A. „ἡ διπλῆ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μετ' Ἀργείοισιν ἔειπεν· ὦ φίλοι Ἀργείων. περιήρηκε δὲ πάντα τὰ κατὰ τὴν παράθεσιν· ἀναγκαῖα δέ ἐστιν εἰς αὔξησιν.“ Corruptum Scholion in prima parte. Apparet Zenodoteam lectionem fuiffe hanc:

— ἂν δ' Ἀγαμέμνων
ἵστατο δακρυχέων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, —

eiectis vſſ. 14. 15. qui ad comparationem fpectant: quam viris fagacioribus h. l. difplicuiffe haud miror, cum aliena fint et loco et dignitate dicentis. Accedit, quod funt repetiti ex Jl. Π, 3. 4. vbi ferri poffunt.

κρήνη μελάνυδρος. putes per fe obuium effe, de fonte altae aquae, vt fit κρήνη βαθεῖα, inprimis in loco vmbrofo; veteres tamen accurate illuftrarunt, Schol. h. l. et ad Π, 3. 4. Hefych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. cf. Schol. ad Π, 161. et B, 825 vbi μέλαν ὕδωρ dictum eft. Suidas: βαθεῖα. κυρίως καθαροῦ ὕδατος. Comparatio hinc frequentata poetis Graecis et Romanis., lacrimarum cum fonte, ad fenfum noftrum non vbique fatis adaequata. Imitationem verfuum v. ap. Eurip. Androm. 33. aliam ap. Catull. in Manlio 57.

15. ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνόφερὸν χέει ὕδωρ. αἰγίλιπα πέτρην effe ὑψηλὴν nemo neget. Super etymo v. Etymol. ex Orione. Hefych. Praeiuit aliis Apollon. Lex. h. v. τῆς οὕτως ὑψηλῆς, ὥςτε καὶ αἶγα μὴ ἐπιβαίνειν. ἁλτικὸν γὰρ τὸ ζῶον. laudato hoc verfu. Et Ven. A. cum Lipf. et Vict. ἧς ἂν καὶ αἲξ ἀπολείπηται διὰ

τὸ ἄγαν ὑψηλὸν, καὶ δύςβατον. Similia, aliis adiunctis Schol. A. B. ad Π, 4. Mox χέειν Etymol. l. c.

δνοφερὸν ὕδωρ. Apollon. Lex. μέλαν· ἐξ οὗ σημεῖον τὸ πολύ." Scilicet δνόφος, τὸ σκότος. Sunt enim eiusdem stirpis, νέφος, γνόφος. δνόφος. ζόφος. Minus bene grammatici alia afferunt, etiam Eustath.

16. ὡς ὁ βαρὺ στενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα. ξ— quod nonnulli: ὡς ὅγε δακρυχέων. vt comparatio sibi constet. Ait grammaticus A. Lips. Victor. in στεναχεῖν contineri et alterum τὸ δακρύειν. — βαρὺ στενάχων Ven. recte. Male grammatici polysyntheta venati intulere βαρυστενάχων vna voce. v. Exc. V. ad Jl. A.

„γρ. ἔπεα πτερόεντα μετηύδα. Barn." qui petiisse videtur ex B, 109.

17. ξ— quod nunc sic scribit: ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες. At in concione: ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος." (B, 110. vbi seqq. versus vsque ad 118 repetiti sunt hic vsque ad v 25.) Scilicet fuere, et in his Porphyrius, qui populum conuocatum arbitrati mirabantur, verba ad principes fieri. cf. B. L. — Porro B. L. Vict. iterum ab Agamemnone copias tentari, et hanc alteram esse ἀπόπειραν putarunt. At male satis id cesserat Agamemnoni Jl. B, 110. nunc ex animo loquitur, spe omni victoriae abiecta. — Monet quoque Ven. A. esse interpungendum: ὦ φίλοι, Ἀ.

18. Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. ξ— quod μέγα, pro μεγάλως, est scribendum, non μέγας. quae et Aristarchea fuit lectio. B. L. Vict. Similia notata sup. ad B, 111. ἐνέδυσε Mori. Barocc. at ἐνέδησε ibid. B, 111. Similis varietas Od. E, 260. Sollenne et accommodatum voc. ἐνδῆσαι de necessitate, vt τὸ ἄφυκτον declaretur. Etiam Herodotus ἀναγκαίῃ ἐνδέειν I, 11. Ducta hinc a poetis notio et vsus ferri, adamantis, et tandem claui, ἥλου, quo res adiguntur et figuntur, ne diuelli possint; vt in noto loco Horatii III, 24, 5. 6. et Pind. P. IV, 125.

19. σχέτλιος, ὅς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν. ⟜ quod nunc fcribendum fit ὅς τότε μέν μοι, non ὅς πρὶν μέν μοι, vt B, 112 in iisdem vff. legitur; nunc enim ad illud fomnium refpici. Atqui hoc male ftatuerunt grammatici; qui alteram hanc ἀπόπειραν effe crediderunt. cf. modo ad v. 17. Ita tamen ediderat ὅς τότε μὲν, Ariftarchus: Schol. A. B. L. Vict.

22. δυςκλέα, Ἄργος ἱκέσθαι. Ne hiatus fiat, puta disfyllabum effe δυςκλέα, pronuntiatum δυςκλῆ. vt B, 115 vidimus: Bentl. em. δυςκλεᾶ. quod Atticum effe volunt. Equidem praeferam δυςκλεέ' pro δυςκλεέα a δυςκλεής.

23. 24. 25. ※ — Hi tres verfus apud Zenodotum non legebantur, Ariftophanes autem reiecerat." Sic Ven. A. Eadem repetunt Lipf. et Vict. fed Ἀριστοτέλης δὲ ἀθετεῖ habent, errore librarii pro Ἀριστοφάνης· ita vt ex eodem exemplo profecti videri debeant. Bentleius in Schol. Lipf. fuiffe putabat A. δὲ ε̄ ἀθετεῖ. et eiicit v. 21 — 25 Νῦν δὲ κακὴν — μέγιστον. Ita fane locus molefta repetitione ex B. liberatur. Addunt Sch. A. „Melius hi verfus locum habebant ἐν τῇ ἀποπείρᾳ B, 116. 117. 118. nunc enim non tentantur animi, fed difceffus vere ab Agamemnone paratur." Scilicet quatenus priore in loco ad fimulationem verfus accommodati erant; quae ab h. l. eft aliena. — In 25 Barn. iterum vt B, 18, quia praeceffit κατέλυσε, κἀλλύσει coni. perperam.

26. 27. 28. legebantur iidem iam B, 139. 140. 1. ἐγὼν inde intulerat Barnef. Edebatur ἐγώ. Ab Homero vtique ν effe omnino non credo. At h. l. adeo contra rationem Homericam infertur, non enim poft ἐγὼ fequitur vocalis, fed fcriptum erat εγω ϝειπω.

29. 30. 31. ⟜ quod Zenodotus ἀθετεῖ hos verfus; nulla, inquit Schol. Ven. A. neceffaria de cauffa, fed tantum, quia alibi iidem leguntur; (faltem 29. 31. vt H, 398. 9. tum v. 30 iterum inf. 691.) Ita vero femper folere Zenodotum verfari in iis quae bis leguntur. Pergit Ven. A. τὴν δὲ συνέπειαν οὕτως ποιεῖ. δυςκλέα Ἄργος

ἱκέσθαι." Haec nemo intelligat. Immo Zenodotus continuare debuit vſ. 22 et 31. Δυσκλέα. Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν. Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης. nimis abrupte, puto.

29. ὥς ἔφαν ſphalma eſt Flor. quod em. Ald. 1. Habet tamen Vrat. c.

30. ἄνεῳ, ἄφωνοι. v. ſup. ad Β, 323. Heſychii gloſſa ad h. v. ſpectat: δὴν δ' ἄνεῳ. ἐπὶ πολὺ ἀχανεῖς. ἥσυχοι, ἄφωνοι. ἀκὴν ἐγένοντο. vid. ad Γ, 95. ἐξεπλάγησαν, et τετιηότες, λυπούμενοι. vid. ad Θ, 437.

31. Ab hoc v. longam ῥῆσιν e variis locis conſutam apponit Lucian. in Ioue trag. pr.

32. μαχήσομαι. eſt haec monente Ven. A. Ariſtarchea ſcriptura, hic vbique recepta; alibi μαχέσσομαι variat. cf. ad A. 298. habebat quoque id h. l. Genter. ap. Dionyſ. Art. rhet. c. VIII. ſ. 13. at Colbert. μετέρχομαι. πρῶτα accipitur, Diomedem primo loco Agamemnonem, qui dixerat, tum ceteros, qui ſilentio iſta audierant, ἐπιμέμφεσθαι. — Artificium orationis enucleat Dionyſ. Hal. in Arte l. c. et c. 9, 4. vbi recitatur locus 32—49. Quaerit is artem et calliditatem Diomedis in obiurgatione Agamemnonis, quae vtique a naturali ſenſu et impetu Diomedis proficiſci debuit. Verum veteres, quicquid in Homero a ratione et naturae ſenſu profectum eſt, *ad artem* referre ſolent; non bene.

33. ἣ θέμις ἐστὶν ἄναξ ἀγορῇ. Monent Sch. A. Seleucum interpunxiſſe poſt ἄναξ· enimuero interpungendum eſſe poſt ἀγορῇ. ὡς νόμος ἐστὶν ἐν τῇ κλησίᾳ, μετὰ παῤῥησίας λέγειν. — Euſtath. monet etiam ἣ θέμις ἐστὶ bene ſe habere, pro ἥτις, ὅστις νόμος ἐστὶν ἀγορᾶς. atque hoc habetur in Apollon. Lex. θέμις. ἐπὶ δὲ τοῦ ἁρμόζοντος καὶ καθήκοντος· ἣ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἀγορῇ. Schol. Bibl. S. Germ. ad A, 2. recitat ἣ θέμις ἐστὶν ἄναξ ἀγορῆς. Iunxit puto θέμις ἀγορῆς ex interpretatione — χολωθεὶς Barocc.

34. ἀλκὴν μέν μοι πρῶτος ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι. vn. Vindob. ἀλκῇ. alter ἀκμήν. πρῶτος, ſuaſu Erneſti, quia

Lipf. a pr. m. et edd. Flor. Aldd. habent, repetiit Wolfius. Scilicet πρῶτον intulerat Turnebus ex ed. Rom. idque etiam Townl. et Ven. exhibent; et edd. Plutarchi de aud. poet. p. 29 C. ficque Ven. B. L. Adiiciunt tamen Scholia: οὐ πρῶτον ἀλλὰ πρῶτος, et apponunt: „δηλοῖ δὲ τὸ μόνος." Et Sch. Vict. πρῶτος legerat: ἀντὶ τοῦ εἷς καὶ μόνος. Etiam Harl. Vrat. c. Mosc. 3. Eust. vtrumque agnofcit. Variat quoque lectio aliis locis, vt X, 100. Ω, 557 ἐπεί με πρῶτον ἔασας ζώειν. Miror non simpliciorem rationem initam esse; seu πρῶτος seu πρῶτον legeris h. l. est pro πρότερον, vt saepe, v. c. Ω, 557. *antea* autem hoc factum erat Δ, 370. — Monent quoque grammatici ἐν Δαναοῖσι posse et prioribus et sequentibus adiungi.

35. Φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον. ἔμεν' Mori. Cant. Barocc. Mosc. 3.

36. ἢ μὲν νέοι ἠδὲ γέροντες Aristarchea est lectio. At Zenodotea: „ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες." Nil interest.

37. σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε. Monet ad διάνδιχα Schol. Ven. A. τὴν τιμὴν εἰς δύο διελὼν καὶ μερίσας, τὸ ἕτερόν σοι ἔδωκε. λέγει δὲ τὸ βασιλεύειν. et B. L. V. διῃρημένως τὸ ἕτερον τοῖν δυοῖν· οὐχὶ ἑκάτερον. — διάνδιχ' ἔδωκε tres Vindob. et Dionyf. Hal. l. c. Sic praefixum Schol. Ven. A.

38. σκήπτρῳ μέν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων. σκῆπτρον fuperadfcripto ῳ Codex Canter. ap. Dionyf. l. c. et σκήπτρο μεν Mori. σκῆπτρον vnus Vindob. Esset: σκῆπτρον μέν τοι δῶκε, (ὥστε) τετιμ., Idem cod. Cant: παρὰ πάντων. — μέν τοι ἔδωκε comminifcitur Barnes e Schol. Vict.

39. ἀλκὴν δ' οὔ τοι δῶκεν, voluit poeta, pro οὐ σοι non vt fit οὔτοι. *non fane.* οὔτι ἔδωκεν Barn. pro lect. var. affert, de fuo puto. At οὔτι δῶκεν Lipf. a m. pr. Vrat. b. c. ficque edd. ante Turneb. qui οὔτοι δῶκεν emendauit: et confentiunt codd.

ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον. alii, etiam Ven. fcribunt ὅ, τε. attamen Sch. A. τὸ ὅτε ἀντὶ τοῦ ὅπερ.

43. ἔρχεο. πάρ τοι ὁδὸς· νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης. ⌐ quod ad νῆες τέ τοι subintelligendum ex antec. πάρεισι. Quod qui non viderant, subiunxerant vſ. sequ.

44. ἑστᾶσ', αἵ τοι ἕποντο Μυκήνηθεν μάλα πολλαί. — ἀθετεῖται, quod otiosus est, sententia cum superiore versu absoluta. Addit Ven. A. οἱ δὲ γράφουσι· νῆες μέν τοι ἀμφιέλισσαι· ὥστε παντελῶς ἀποκρίνεσθαι τὸν στίχον, h. e. *vt adeo versus prorsus excernatur et eiiciatur.*" Ita vero debuit scriptum esse: νῆες δέ τοι ἀμφιέλισσαι. Nec Sch. br. videntur agnouisse versum; nec eum habuit a pr. m. Townlei. At eum habent Ven. B. Lipſ. Vict. — etiam Eustath.

Si certam regulam sequimur, non Μυκήνηθεν sed —θε erit scribendum.

46. εἰ δὲ καὶ αὐτοί. ad haec verba est eliciendum, quod plerique facimus, θέλουσι φυγεῖν. In Barocc. et Mori. et Vindob. Alt. εἰςόκε Τροίην εὔπυργον ἕλωμεν· εἰ δὲ καὶ α. forte ex H, 71.

47. φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. ⌐ Iam antiquitus de lectione quaesitum fuisse narrat Schol. A. Alii εἰ δὲ καὶ αὐτοί, substituerant θέλουσι. Alii ex antec. ἐπέσσυται ὥςτε νέεσθαι, εἶτα φευγέτωσαν. (Ergo interpunxerunt εἰ δὲ, tum subiectum καὶ αὐτοὶ φευγόντων.) Auctor Scholii ipse vna sententia efferri vult: εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ φευγόντων vsque ad π. γαῖαν. vt sit sensus ἄγε δὴ, καὶ οὗτοι φευγέτωσαν — νῶϊ δ'. Ita enim occurrere εἰ cum vi iubendi, non modo cum vi precandi; Ἀλλ' εἴτις καλέσειε θεῶν Θέτιν Jl. Ω, 74. forte et hinc ductum esse Atticorum εἶα, et iungi εἰ δ' ἄγε. esse adeo idem ac: εἰ δ' ἄγε δὴ καὶ οὗτοι φευγέτωσαν." Praeferenda haud dubie alterutra ex prioribus duabus. Eustath. parum sibi constat.

48. 49. recitat Charito lib. VII, 3. Νυνὶ δ' ἐγὼ —

50. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον. cum ϝιαχω olim fuerit, adeoque repugnet ἐπϝιαχον· Bentl. emendabat οἱ δ' ἐπὶ πάντες ἐϝίαχον. De compositis tamen aliter videtur statuendum esse. v. ad B, 316.

52. τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότα Νέστωρ, Sch. A. in alio: τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος l. N.

53. Τυδείδη, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι. ⊱ deficit Scholion Ven. A. quod ſpectaſſe ſuſpicor ad πέρι, de quo grammatici vbique monere ſolent. v. ad Δ, 376. De orationis artificio egit Dionyſ. Hal. in Arte c. VIII, ſ. 14. — Mox 54 ἔπλες pro ἔπλευ vn. Vindob.

55. οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται. Barocc. cum al, οὔτις σοι. Verſus 55. 56. 57. recitat Plut. an ſeni ger. resp. p. 795 B. et Praec. reip. ger. pr. p. 798.

ὅσσοι Ἀχαιοί, ſic et ap. Plutarch. l. c. poſteriore legitur; priore autem, ὅσσοι Ἀχαιῶν.

56. οὐδὲ πάλιν ἐρέει. ⊱ quod πάλιν nunc non eſt rurſum (ἐκ δευτέρου) ſed ἔμπαλιν ἐρεῖ, ἐναντίως — οὐ δὲ ἀντερεῖ. Heſych. πάλιν ἐρέει, ἐναντιωθήσεται. ἢ ἀντερεῖ. adde Etymol. in πάλιν.

ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων. h. e. ἐπὶ τέλος οὐκ ἐφίκεο. poſſet eſſe: nondum ſummam eloquentiam es aſſequutus, aut quae prudentiſſima ſint conſilia; nam μῦθοι ſaepe ſunt *conſilia*. at ſententia poſtulat alterum: *id, quod ſummum erat, dicendo non attigiſti:* ſc. quae conſilio et prudentia paranda ſunt. Nam Diomedes tantum hoc egerat, vt ne diſceſſus pararetur. Schol. τὸ δὲ τέλος οὐκ ἐπέθηκας τοῖς λόγοις. Euſtath. οὐ τελείαν γνώμην εἰσήνεγκας. Simile, nec tamen omni ex parte, eſt apud Apollon. III, 172 ἤτοι ἐγὼ μὲν — ἐξερέω, τοῦ δ' ὔμμι τέλος κρηῆναι ἔοικε. Scilicet aditum parat ſibi Neſtor ad aperiendum conſilium de placando Achille. Heſych. legerat ἀτὰρ οὖν τέλος, et explicat διὰ τοῦτο οὖν, parum commode. ἔειπας hic ſolus Victor. vid. ad A, 106. 552.

57. ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἴης. ⊱ „quod non conuenit ei, qui tres aetates vixit, dicere: ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἴης." Scilicet hoc cauens poeta adiecit ὁπλότερος γενεῆφι.

Porro ἦ μὲν καὶ Ariſtarchea erat lectio.

In ἐσσί, ἐμὸς δ' hiatus est, quem Bentl. vt tolleret, μεὸς scribebat. Satius putem refingere: πάϊς δέ κε καὶ ἐμὸς εἴης. Forte tamen hiatus tolerandus in caesura versus medii, voce declamantis subsistente. v. ad A. 578.

58. ὁπλότερος γενεῆφι. Ven. cum vno Vindob. ὁπλότατος, at Schol. γρ. ὁπλότερος. Eadem varietas alibi. De voc. vide ad B. 707.

59. Ἀργείων βασιλῆας. Ven. A. notat et superioribus et sequentibus verba annexi posse, vtrobique tamen εἰς (ἐπί. πρός.) esse subintelligendum: Sic et Eustath. Sch. br. παρὰ πάντας τοὺς βασιλεῖς. Etsi hoc per se non insolens est, omitti πρὸς, etiam in hoc ipso vt E, 170 ἔπος τέ μιν ἀντίον ηὔδα. Mihi tamen totus versus a rhapsodis insertus esse videtur: tam otiose et sine nexu sunt omnia. In leniorem tamen rationem incidit Iacobs: ἔνιψας vel ἐνιπτες. vt iungas: Ἀργείων βασιλῆας; ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔνιψας. Obstat modo, quod solus Agamemnon erat, quem obiurgare poterat, et quem obiurgarat. In vno Vindob. est ἔειπας.

60. 61. ἀλλ' ἄγ', ἐγών, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι, ἐξείπω καὶ πάντα διίξομαι. Primo ἐγὼν est a grammaticis. Antiquius fuit ἐγώ, ὅς. Porro ἐξείπω καὶ διίξομαι iunctura Homerica, saepe obseruata, coniunctivo et indicatiuo futuro in vnum iunctis. Apollon. de Syntaxi lib. III, 25. p. 253 versu vtitur aduersus eos, qui in imperatiuis primam personam haberi volebant. διίξομαι. διελεύσομαι. Il. T, 186 ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας. Etiam Apoll. II, 411 διίκεο e melioribus Brunck. dedit. — Bentl. hinc emendat Hesych. glossam διίξομαι. διελεύσομαι. Idem monet scriptum fuisse ϵκϝειπω.

62. οὐδέ κέ τίς μοι μῦθον ἀτιμήσει. ἀτιμήσῃ vn. Vindob. ἀτιμήσει Bentl. malit scriptum; haud dubie ex vsu Homerico et ratione grammatica.

63. 64. ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιος, ἐστιν ἐκεῖνος, ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυόεντος. Nondum orationis, quam polliceri videtur, hoc est habendum initium;

ſed generali ſententia munit viam ad id quod poſt epulas ſuaſurus eſt. Poſſunt autem quaeri duo: primo, qui ſenſus ſententiae per ſe ſit, tum, quorſum haec dicta ſint, quoque ſpectent? Sed videamus prius ſingula.

ἀφρήτωρ. ὁ φρατρίας καὶ συγγενείας μὴ μετέχων. ἀπάνθρωπος, ἄπολις. Sch. A Eadem Etymol. adiecto ἄφιλος. immo ἄφυλος. add. Heſych. Sch. br.

ἀθέμιστος. παράνομος, ἄδικος. apud Heſych. et ἀθέμιτος. Etymol. Plura ap. Euſtath.

ἀνέστιος. ὁ ἑστίαν μὴ ἔχων, ἄοικος. Etymol. Add. Heſych. Ionibus ἑστίη et ἱστίη.

Sententia duplici modo conſtitui poteſt, aut vt ſit: non niſi homo, qui ſine tribu, ſine iuris communione, ſine domo eſt, poteſt bellum ciuile amplecti. aut: is qui odia ciuilia fouet, excludendus eſt a tribulibus, a communibus iuribus, et domo ſua eiiciendus; ſeu eodem loco eſt habendus atque is qui tribu, iurium communione, domo, priuatus eſt. Inuertit paullulum ſententiam Cicero Phil. XIII, pr. ſic reddendo: *nam nec priuatos focos, nec publicas leges, nec libertatis iura, cara habere poteſt, quem diſcordiae, quem caedes ciuium, quem bellum ciuile delectat; eumque ex numero hominum eiiciendum, ex finibus naturae exterminandum puto.*

Reſpicit verſus Ariſtot. de Rep. I, 2. eosque recitat Polyb. XII, 26, 3. etiam Ariſtoph. Pac. 1097. 8. Omnino verſus ſunt nobiliſſimi et inter ſententias relati, vt ap. Stobenſem Serm. XLVIII, p. 351.

Si tandem de nexu cum ceteris et de conſilio, quo haec a Neſtore memorantur, abrupte interpoſita quaeris: dicendum eſt praemuniri ac praeparari ea, quae mox dicturus eſt poſt coenam, ne videatur ea altercandi et nouarum rixarum mouendarum cauſſa dicturus eſſe. Nam, ne iurgia inter Achillem et Agamemnonem reſpici putes, obſtant pronuntiata: ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος etc. quae iniuria in iſtos forent vel maxime.

ἐπιδήμιος πόλεμος. qui vulgo ἐμφύλιος. Sch. br. et Etymol. πρὸς οἰκείους γενόμενος.

ὀκρυόεντος. perpetuo lapfu in h. v. legitur ὀκριόεντος in Cant. Lipf. a m. pr.

65. ἀλλ' ἤτοι νῦν μέν. Townl. μὲν νῦν.

66. δόρπα τ' ἐφοπλιζόμεσθα. obferua fubiungi hoc alteri πειθώμεθα, ex more Homerico eodem loco habens di aoriftos fubiunctiuos, nec modo aoriftos primos et futura indicatiua. In Schol. Arati pr. laudatur δόρπον ἐφοπλ. δόρπα τ' iam fcriptum vidimus Θ, 503.

66. 67. Φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός. Negotium faceffit voc. ἕκαστοι, quod otiofum effe videtur. Nifi forte eft Φυλακτῆρες δὲ, quod autem ad excubias attinet, ἕκαστοι λεξάσθων, excubanto illae intra vallum et foffam. Ariftarchea lectio erat Φυλακτῆρας. quod aut eodem modo accipere debuit, vt accufatiuus abfolute pofitus fit: *quod ad excubitores attinet;* aut ille iunxit, Φυλακτῆρας δὲ ἕκαστοι λεξάσθων pro actiuo λεγέτωσαν. *excubias noftrum vnusquisque locato.* Bentleius adoptata lectione Ariftarchea emendabat λέξασθαι, quod nec procedit, nifi ἑκάστους legas.

67. „quod λεξάσθων eft pro λεξάσθωσαν." Dictum λεξάσθων, duali forma, pro λεξάσθωσαν, vt κρινάσθων pro κρινάσθωσαν Od. Θ, 36. Inf. 167 οἱ δὲ πιθέσθων, πιθέσθωσαν. Schol. br. reddunt συναριθμηθήτωσαν, κατακλινθήτωσαν, fluctuanter; debuit tamen et ipfe auctor Scholii ἕκαστοι legere. Sane λέξασθαι eft alias κοιμηθῆναι, vt Δ, 131 cf. Euftath. at nunc eft *excubare, vigilando.* Homerica in hoc verbo funt fere haec; λέγειν, ἐκλέγειν, *eligere;* vt Od. Ω, 108. hinc *numerare,* cf. ad B, 125. Sic λέγεσθαι. λέξασθαι. πάσας ἐπώχετο· λέκτο δ' ἀριθμόν Od. Δ, 451. tum eft electa *difponere,* et *collocare;* itaque etiam *collocare ad cubandum et dormiendum;* et λέγεσθαι *componere fe ad dormiendum;* tum et *ad excubandum et vigilandum,* vt h. l.

Porro Sch. A. „quod alii περὶ τάφρον" hoc et Cant. et Colbert. ap. Dionyf.

τείχεος ἐντὸς, Barocc. cum Mori. male. cf. 87.

Aberat vf. 67. a Townl. incuria tamen librarii, cenfeo.

69. σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι. „γρ. βασιλεύτερος" in marg. edd. Scilicet fic ap. Dionyf. l. c. f. 14. Laudat Plutarch. de aud. poet. p. 29 D. verfus propter prudentiam Neftoris, qui noluit obiurgare Agamemnonem in publico, fed inter amicos, priuatim; contra quam Calchas fecerat lib. I. et Sympof. VII, 9. p. 714 B. ad illuftrandum morem deliberandi inter pocula.

70. οὔ τοι ἀεικές. male τι Mori. Mofc. 3. et al. Suidas: δαίνυ· εὐώχει. δαίνυ δαῖτα γέρουσι.

71. πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι. — quod πλεῖαι pro πλήρεις: fcilicet refpectu ad K, 252 habito, vbi nonnulli legerant παρῴχηκε δὲ πλέω νὺξ, pro ἡ πλήρης. ad quem locum vide.

72. ἠμάτιαι ἄγουσι Sch. A. ἀνὰ ἑκάστην ἡμέραν. Nec aliter Sch. br. Apud Apollon. Lex. eft, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. quod ad alia loca pertinere, docet Toll.

73. πᾶσά τοι ἔσθ' ὑποδεξίη, πολέεσσι δ' ἀνάσσεις. Venetus: ὑποδεξείη· et in Schol. additur, ὡς, Ἀργείη· metri cauffa pro vulgari ὑποδεξίη. Adiicitur: ταῦτα ἐν τῇ προσῳδίᾳ. (quae Herodiani fuit) At ἐν τῇ καθόλου (quae eiusdem Herodiani fuit) aliter fenfit: ὑποδεξίη. vbi ἀγνοίᾳ τοῦ ἀκριβοῦς per ει fcribi ait, cum per fe iota fic producatur. καὶ οὕτως, pergit, ἔχει ἡ τοῦ Ἀντιφάνους παράδοσις. Pro Antiphane Ariftophanem reftituendum effe, vidit idm Villoifon. permutatione nominum ap. Athenaeum et Euftathium obuia. Notabilis eft h. l. vfus vocis παράδοσις de vno grammatico adhibitae; cum alias fit vfus grammaticorum; id quod a grammaticis vulgo docetur, quod in grammaticorum libris occurrit. Nifi eft quod ab Ariftophane traditum narratur, aut quod ille ab antiquioribus traditum narrauerat. Habent quoque Schol. br. praefixum ὑποδεξείη ftatim in ed. pr.

Occurrunt tamen plura in ιη, quae producta videas. Sic sup. A, 205 ὑπεροπλίῃσι, ad q. l. vide. cf. ad B, 731 Ἀσκληπίου δύο υἷε. — Nunc de sententia vocis ὑποδεξίη videndum est: Est ea ἡ πρὸς ὑποδοχὴν χορηγία. Sic omnes. Etiam Apollon. Lex. h. v. ὑποδοχή. At in Schol. B. L. V. nonnulli (add. Eustath.): ὅτι καὶ πάντας, ἣν θέλῃς, εὐχερῶς ὑποδέξῃ. Scilicet acceperant πᾶσα ὑποδεξίη, pro, ἡ πάντων ὑποδοχή. Minus diserte Etymol. Corrupte Suidas ὑποδέξῃ, et Hesych. ὑπόδεξιν.

Tandem edd. Aristarcheae: πόλεσιν γὰρ ἀνάσσεις. manifesta interpolatio ab iis et ex iis temporibus profecta, quibus vsus τοῦ Digamma iam exoleuerat: nam πολέεσσι δ' ϝανασσεις in Homerico metro dici nequit. Ab fuit πόλεσι δὲ ϝανάσσεις.

75. ὅς κεν ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ. βουλεύσει Cant. Mori. Vrat. b. Et hoc defendi potest vsu Homerico futuri cum ἂν et κὲν, vt A, 175. inf. 155. requiri tamen videtur optatiuus βουλεύσειε. Apud Themist. VIII, p. 109 est βουλεύσοι. Attamen centies iam vidimus in Homero subiunctiuum cum ἂν et κεν poni, vbi Attica, omninoque serior, ratio optatiuum postulat. Vulgatum est apud eund. Themist. XIII, p. 172. et ap. Plutarch. Sympos. VII, 9. pr.

μάλα δὲ χρεὼ πάντας ἱκάνει ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς (βουλῆς). Primo nunc loco occurrit, quod toties male accipitur, per duriorem ellipsin dictum: cf. inf. 197. 604. K, 43. 85. Λ, 605 et al. χρειὼ dicta fuit ἱκάνειν ἐπί τινα, ἐφικέσθαι, καταλαβέσθαι αὐτοῦ, vel καταλαβεῖν αὐτόν. Accedit quoque casus rei: χρειὼ ἵκει τι pro κατά τι. Plenius legitur K, 118 χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός. et 142 ὅ τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει (pro τίνος, καθ' ὅ τι, ἵκει ἐφ' ὑμᾶς ἐπὶ τόσον) Od. Z, 136. E, 189. B, 28. Il. Φ, 322 οὐδέ τί μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχοῆς (κατά μιν, αὐτῷ ἔσται). Similiter explendum est et alibi, vt Od. Δ, 707 et 634 (κατ') ἐμὲ δὲ χρεὼ γίνεται αὐτῆς. Etiam χρὴ sic occurrit Od. Φ, 110 τί με χρὴ μητέρος αἴνου pro κατ' ἐμέ.

77. τίς ἂν τάδε γηθήσειε; ⊱ quod ad τάδε γηθήσειε, subintelligendum βλέπων. Sic Ven. A. et Sch. br. Scilicet vt A, 330 οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς. Contra Ven. B. L. V. recte monent esse hunc veterem loquendi morem (scil. subintell. διὰ) vt: τίς οὐκ ἂν (excidit puto τάδε) κλαύσειεν; Et ἐν Πανόπταις (in Fabula a Fabricio memorata) ὁ Κρατῖνος· γέγηθα τὸν ἄνδρα. Addunt Schol. Vict. ἀλλ' ἕτερον ἤσθην. Alia substituit Eustath. in re satis trita.

78. νὺξ ἠδ' sine δ' Townlei. διαῤῥαίσει, διαφθερεῖ. Sch. br. Hesych. vt iam sup. B, 473.

81. Φυλακτῆρες — ἀμφί τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα. dicta haec putantur secundum vsum Atticorum pro ipso Thrasymede, et sic reliqua. Cum tamen Homerus articuli vsum ignorauerit, neque οἱ περὶ dicti ab eo esse videri possunt. Neque est, quod ita dictum statuere nos cogat, non magis quam sup. Γ, οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον. Nam esse potest ipsa turma, quam ducebat Thrasymedes, aut qui cum eo exierant; et sic circa ceteros.

82. ἠδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, υἷας Ἄρηος. In Etymol. p. 278 laudatur versus οἱ δ' ἀμφ' Ἀ. (in vno Vindob. οἵδ') et in fine ἠδὲ Ὀρέστην, consutus ex h. l. et M, 139. N, 526.

84. De *Lycomede*, Creontis f. plura fuere narrata a Lesche, vnde sua petiit Polygnotus in tabula: Pausan. X, 25. p. 860. 1.

86. κοῦροι ἅμ' ἔστειχον. Aristarchus: ἅμα στεῖχον. Sch. A. recte vtique, hoc enim Ionicum est. κοῦφοι pro κοῦροι est sphalma Ald. 2. propagatum in al. edd.

88. ἔνθα δὲ πῦρ κείαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος. vulgg. ἐνθάδε. sed ἔνθα δὲ Ven. cum Vrat. b. c. Mosc. 3. variatione sollenni.

κήαντο et κῄαντο editur. At κείαντο, vt mihi constarem, reposui; Ita quoque Vrat. b. A. a m. pr. Lips. duo Vindob. Ven. sicque ed. Rom idque vetera exemplaria habere, testatur Eustath. Potuit sane ambiguitas ex antiquo scribendi more profecta esse, quo EI pro ηι

et η exarabatur. Fuit saltem antiquum κείω, et seruata antiqua scriptura passim in codd. vt Od. Φ, 176 ἄγρει δή, πῦρ κεῖον. Erat idem in Sophoclis codd. Elect. 757 καὶ νῦν πυρᾷ κείαντες, quod nescio an recte in κήαντες mutatum sit. In Rheso Eurip. 97 ἐκκέαντες edidit Musgrave e Codd. Verum actum de his iam sup. ad H, 377. coll. 333. cf. inf. 237. Obseruata quoque res aliis, vti Tollio ad Apollon. p. 379.

τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος. Erat haec vulgata lectio in metrum peccans digamma haud animaduerso: δορπον ϝεκαστος. Succurrit Ven. A. duplici Scholio: „Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ α, δόρπα. Et alterum: διὰ τοῦ α δόρπα, αἱ Ἀριστάρχου. Addit: absurde Zenodotum edidisse: τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν. quasi de coena opipara nunc agi possit. Est hoc insigne exemplum ignorati digammi et interpolatae ex hac ignoratione lectionis. Seruauerat antiquam rationem Aristarchus forte rei ipse ignarus δορπα ϝεκαστος. mutarunt tamen seriores. Viderat eam iam Bentl. qui emendabat δόρπα ϝέκαστοι. vocem iam vidimus sup. 66 et Θ, 503. Et Ω, 444 οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλάκτῆρες πονέοντο.

Monet quoque Schol. de voce δόρπον, adhibita nunc pro eo, quod proprie esset ἄριστον, τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα. Immo omnino est τὸ δεῖπνον. de absurdo etymo a Schol. adiecto v. Etymol. h. v. Nam de hac voce, et de ceteris nominibus, quibus cibi sumendi tempora declarantur, nimis multa argutati sunt grammatici.

89. Ἀτρείδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν ἐς κλισίην. „Aristarchus γέροντας ἀριστῆας" teste Schol. A. Debuit esse ἀριστέας vel ἀριστεῖς. Homerus tamen Ionicam formam frequentat, non illam. Est 90. παρὰ δέ σφι τίθει μενοεικέα δαῖτα. μενοεικὲς, τὸ τῷ μένει καὶ τῇ ψυχῇ εἰκὸς (ἐοικὸς, *consentaneum*) καὶ ἀρεστόν. Etymol. Etiam Apollon. Lex. ad h. v. μενοεικέα. προσηνῆ καὶ ἀρέσκοντα τῷ μένει τῆς ψυχῆς. καὶ θηλυκῶς: μενοεικέα δαῖτα. Meliora quam quae Eust. praebet inf. ad vs. 227. Adde

inf. ad Ψ, 139. Ex eodem Apollon. Lex. ἴαλλον. ἐξέτεινον ſpectat ad vſ. ſeq.

Ad hunc vſ. 90 in Ven. B. appoſita eſt Porphyrii longa nota de voc. κλίσιον. alieno vtique loco, nam ad Od. Ω, 207 ſpectat. Exſcripta illa iam erat e Cod. Leid. a Valken. Diſſ. de Schol. p. 100.

93. τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος. — Verſus notatur paſſim, quod morem antiquum deliberandi redhibet. Athenaeus V, p. 187 A. iuxta ponit alterum: παρὰ δὲ τοῖς οὐ τὰ σώφρονα συμπόσια συνάγουσι Τοῖς δ' ὁ κόλαξ πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῶλον.

94. οὗ καὶ πρόσθεν. πρῶτον vn. Vindob.

95. ὅς σφιν· etiam h. l. ὅσφιν et ὅ σφιν (vt Ven.) codd. et edd. v. ad A, 253.

96. Ἀγαμέμνων Flor. ſola pro Ἀγαμέμνον.

97. ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι, σύ μοι ἀρχὴ καὶ τέλος τῶν λόγων πάλιν γενήσῃ. Schol. A. Similia Euſtath. parum diſerte. Vide notam ad h. v.

99. Appoſita στιγμὴ ⊱ nec tamen apparet quorſum ſpectet. Nam illud quod ſequitur, diuerſum eſt: ἵνα σφίσι βουλεύῃσθα· ἵνα τούτοις χρώμενος προβουλεύῃς τῶν ὑποτεταγμένων — et Schol. B. L. V. σκῆπτρον διὰ τὸ κράτος, θέμιστας διὰ τὸ δίκαιον. cf. notam ad h. v. Ceterum conf. Obſſ. ad B, 206. qui verſus hinc effictus eſt.

100. τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος. Eſt πέρι, non περὶ, cum ſit ὑπὲρ ἄλλων. v. ad Δ, 375.

101. κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ. Scribitur etiam h. l. κρηῆναι et κρηῆναι. Bentleius obſeruat, ad h. l. ſpectare Scholion corruptum ap. Heſych. κροῦναι. κρῆναι. τέλειαι. ſcrib. κρηῆναι. κρῆναι. τελέσαι.

ὅταν τινὰ θυμὸς ἀνώγῃ. male ἀνώγει Vrat. b. et al. Scribitur quoque ὅτ' ἄν, perpetua varietate.

102. σέο δ' ἕξεται ὅ ττι κεν ἄρχῃ. ἤτοι ἐν τῇ σῇ ἐξουσίᾳ, τοῦτο τὸ ἔργον δοκιμάσαι. ἤτοι τὸ τῶν λόγων κατόρθωμα σὸν ἔσται. εἰς σὲ γὰρ ἀνενεχθήσεται. Schol. br. Sch. A. Ea autem, quae in Sch. B. L. Vict. ſunt, habentur ap. Euſtath. Duplex, vti vides, ſenſus e ver-

bis efficitur: σέο ἕξεται, poteſt eſſe, in tua manu et poteſtate erit, a te pendebit, ducaturne ad effectum nec ne. Sic δὲ eſt pro γὰρ, nam arbitrio tuo relinquetur. Poteſt tamen etiam eſſe: honos facti redibit ad te. Sic videntur accipere, qui vertunt, tuum *habebitur*. non quaſi ἕξεται paſſiuam vim habeat, ſed ἔχεσθαί τινος, vi media, coniunctum eſſe, inhaereſcere; ad aliquem ſpectare, proprium ei haberi. Euſtath. formam repetit a fune nautico, quo nauis in littore alligatur. Prior ratio videtur praeferenda eſſe. Ita et vulgo redditur, penes te erit. Et laudatur Odyſſ. Λ, 345 Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε. quod mox, τοῦ γὰρ κράτος ἐστ' ἐνὶ δήμῳ. Ita Z, 197 τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε. Adde Hymn. ad Matrem Deorum XXVIII, 6 σεῦ δ' ἔχεται δοῦναι βίον, ἠδ' ἀφελέσθαι. Quod alias eſt, ἐπὶ σοί ἐστιν. ἐν σοί ἐστι. Heſych. ἔχεται. ἕπεται, ἀντιλαμβάνεται.

ὅ τι κεν ἄρχῃ. ὅ τι ἂν κρατῇ. Sch. br. et Heſych. recte, eſt ἄρχειν h. l. quod alias eſt κρατεῖν, νικᾶν, quae ſententia potior habetur, ſuffragiis probatur.

104. οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει. Schol. A. „γρ. καὶ ἄλλον.“ Etiam hoc non male; et legitur in margine edd. in vno Vindob. et in Harlei. pro var. lect. item codd. Dionyſii l. c. Praeferebat quoque Bentl. et adſcripſerat M, 232. H, 358 vbi eſt ἄλλον μῦθον.

ἀμείνονα. In Lipſ. eſt ἀμύμονα a pr. m. vitio, puto, aberrantis calami, etſi et hoc recte. Sic μῆτιν ἀμύμονα dixit, K, 19. Attamen vt h. l. ſic Ξ, 107 νῦν δ' εἴη, ὃς τῆςδε γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι.

νοήσει. Non male legeretur νοήσει' pro νοήσειε. Eſt quoque ap. Barnes: „γρ. νοήσειε Schol. Vict.“ In hoc tamen legitur νοῆσαι. ἀντὶ τοῦ νοήσειεν.

106. ἐξέτι τοῦ, ὅτε, Διογενὲς, Βρισηΐδα κούρην χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης ἀπούρας. Erat haec lectio vulgata, Διογενὲς, vt Agamemnonem appellet Neſtor; nec habet per ſe, quod diſpliceat; niſi comparatione alterius lectionis: Διογενεῦς, quod Ven. et vterque Schol. exhibent,

vt fit iungendum cum Ἀχιλῆος, qui toties διογενὴς appellatur; nefcio an vsquam alibi Agamemnon; etfi et hoc recte fieret; nec male honorifica appellatione Neftor Agamemnonem compellaret, cum ea, quae ingrata ipfi erunt, dicturus fit. Clarke addit, minus effe venuftum διογενεῦς, nec tamen addit cauffam. Mihi hoc difplicet, quod χωομένου interponitur. Poteft tamen et alterum confilio Neftoris aptius videri, vt Achillem honorificò nomine impertiat; et facilior fuit lapfus in alterum. Quae etfi poffunt in vtramque partem disputari, manet tamen lectioni διογενεῦς auctoritas potior non modo vtriusque Veneti, fed et Schol. br. Lipf. Memoratur ea quoque ab Euftathio, et notatur ex Cant. Vrat. A. (eodemque fpectat Vrat. b. διογενοῦς.) Dionyf. Halic. Art. rhet. f. 14. (p. 315. R.) et margo Morell. ap. Dion. Chryfoft. LVI, p. 294. R. vbi verfus 106—112 funt adfcripti.

ἐξέτι τοῦ, ὅτε. h. e. ἔτι ἐκ τοῦ, ὅτε. pro ἐξ ὅτου. ἐξ οὗ χρόνου. cf. Euftath. et Ernefti ad Callim. in Apoll. 47.

De ἀπούρας v. ad A, 356.

108. οὔ τι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. Schol. Theocr. VII, 39 κατὰ τὴν ἡμετέραν δόξαν· vbi etiam: οὐ γάρ πω κατ' ἐμὸν νόον recitatur.

109. πόλλ' ἀπεμυθεόμην. „Sic Ariftarchus." inquit Schol. A. Quaeras, quid igitur aliud lectum fuiffe putabimus? Putabam Ionicum illud fuiffe fine augmento: ἀπομυθεόμην. Eniniuero Sch. A. praeterea cum Schol. br. habet: ἀπεμυθεόμην. ἀπηγόρευον, ἐκώλυον. γράφεται δὲ καί, ἀπεμυθευόμην. ἵν' ᾖ, ἀπελογιζόμην. Atqui hoc repugnat metro. Debuit lectio effe ἀπεμυθεύμην. quod recte fe habet, ex forma antiqua. Alienum quoque a re foret verbum ἀπομυθεύεσθαι. Nam μυθεύεσθαι eft, fabulas narrare, fi vero grammatici per ἀπολογίζεσθαι reddunt; debet effe per apologos, fabulas, rem declarare feu exponere. At ἀπομυθεῖσθαι eft dehortari, disfuadere, vt recte Sch. A. reddit, cui gemina funt in Sch.

br. Quod ex Suida laudatur ἀπεμυθήσω, ἀντὶ τοῦ, ἀπελογήσω. Στράττις. alienum est. ἀπολογεῖσθαι est patrocinari, defendere; quae notio cum loco nostro non convenit.

Tertia lectio in Apollonii Lexico et in Hesych. habetur; quorum alter ἀπεμυθεόμην. ἀπηγόρευον. γράφεται δὲ καὶ ἐπεμυθεόμην, ἵν᾽ ᾖ, ἐπετελλόμην, alter autem, Hesychius, — καὶ ἐπιμυθεόμην, ὅ ἐστιν, ἐπέλεγον, καὶ συνεβούλευον. Posset et ista vox in poeta locum habere; nec tamen est, cur receptae eam substituas. In codd. et edd. legitur vbique ἀπεμυθεόμην, etiam in Dione l. c. et in Themist. VIII, p. 109. Ceterum Ionicam formam, quam expectabam, ἀπομυθεόμην, sine augmento, nusquam reperi.

Prudentiam Nestoris in hac Agamemnonis obiurgatione vel verborum dilectu conspicuam, laudant grammatici, et Plutarch. de adulat. et amic. p. 69 E. vbi etiam constanter legitur ἀπεμυθεόμην.

110. σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ εἴξας ἄνδρα — ἠτίμησας. Sch. A. „λόγος αἱρεῖ, (ratio iubet) διαστέλλειν ἐπὶ τὸ, εἴξας." putauitne esse εἶξας, *tu indulsisti* iracundiae? cum h. l. sit participium? quod si ita se habet, metrum ille ignorauit; vltima enim producta satis docet εἴξας esse participium. Nec tamen aliter acceperat locum Plutarch. de adulat. p. 73 F. vbi inter exempla leniendae obiurgationis memorat: καὶ πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα ὁ Νέστωρ — σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ εἴξας. ἠθικώτερον γὰρ, οἶμαι, τοῦ ἠδίκησας καὶ ᾐσχημόνησας, pergit: καὶ, οὐκ ἐπέστησας, τοῦ ἠγνόησας· ait lenius esse dictum, *animum non aduertisti*, quam, si dixeris, *ignorasti*. Si sic acceperis, nihil erit mutandum. At ipso versu Plutarchus non bene vtitur; sequitur enim in poeta vocabulum multo grauius: ἠτίμησας.

112. Φραζώμεσθ᾽ ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθοιμεν. Schol. A. „Ἀρίσταρχος· πεπίθωμεν. ἐστὶ γὰρ πίθωμεν." vltima non satis conueniunt. Sed de πεπίθωμεν quaeri potest, annon melius se habeat; quia κεν adiunctum est,

quod subiunctiuo conuenit, non autem optatiuo conuenire creditur; de quo v. Excurs. ad h. v. Pendet indicium h. l. ab vsu τοῦ φράζεσθαι, ὡς de quo v. ibid.

ἀρεσσάμενοι Sch. br. φιλοφρονησάμενοι. minus bene. Nec melius Eusthath. ἡρμοσμένοι. Immo vero est, placando. v. ad Δ, 362.

115. οὔ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας. „τὸ ψεῦδος ἀντὶ ψευδῶς" Sch. A. B. L. V. etiam Eustath. fuere quoque qui post ψεῦδος interpungerent: scilicet vt esset οὔ τι ψεῦδός ἐστιν. Atqui cogitandum erat, esse pro κατὰ ψεῦδος, διὰ ψεῦδους. quae sunt pro ψευδῶς. Debuit in grammaticis quoque disputatum esse de κατέλεξας. cf. ad T, 186.

116. ἀασάμην. οὐτ' αὐτὸς ἀναίνομαι. ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἐστιν ἀνὴρ — — Sch. A. ὅτι τὸ ἀντὶ ἐπὶ τοῦ ἴσου ἐστί. τὸ γὰρ λεγόμενον· ἴσος ἐστὶ πολλοῖς ὁ εἷς ἀνὴρ, ὅταν ᾖ θεοφιλής. Scilicet ἀντὶ de pari et aequali dicitur.

Miror de verbo grauissimo ἀασάμην tacere grammaticos; nisi quod Sch. br. ἐβλάβην (Alia attexuere Editores: ἔβλαψα. ἠδίκησα. ἐνύβρισα.) Sicque iam Apollon. Lex. et ex eo Hesych. ἀασάμην. ἐβλάβην. ἄτῃ περιέπεσον. Ad ἐβλάβην subintell. (κατὰ) τὰς φρένας. Vt omnino de verbo hoc Homerico pauca dicam: cuius familiam ducit ἄω, quod et Etymologus agnoscit in ἄατος et in ἄασας. ἀάω. ἀάομαι. ἀτάω. ἄτω. ἄτομαι. ἄτη· synonymum omnino est τοῦ. βλάπτειν, βλάπτεσθαι, βλάβη; sed fere sic, vt ad mentem referatur, stultitiamque eiusque comitem noxam et calamitatem, designet, inprimis ex facinore piaculari contractam; est adeo ἆσαι, ἄσασθαι, piaculum contrahere, piaculo se obstringere, scelus committere, eius reatu teneri, inde omnino, stolide agere, etiam in aliquem, eumque laedere. Sic Il. T, 95 Ate ipsa Ζῆν' ἄσατο, mente captum laeserat, bonam mentem eripuerat, vt falli se a Iunone haud animaduerteret; sequitur enim: τὸν Ἥρη δολοφροσύνης ἀπάτησεν. Et antea: Ζεὺς, Μοῖρα et Ἐριννὺς 88 οἵ τε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην. 91 Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται. Et 94 βλάπτουσ' ἀνθρώ-

τους, κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησε, et postea 112. 113 Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν, ἀλλ' ὄμοσε μέγαν ὅρκον, ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη. et Agamemnon 136 οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης, ᾗ πρῶτον ἀάσθην· ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεύς. Sicque sup. Θ, 236. 237 Agamemnon: Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλήων τῇδ' ἄτῃ ἄασας καί μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας. in tale dedecus induxisti? incidere eum in talem ignominiam fecisti? Od. Λ, 61 ἆσέ με δαίμονος αἶσα. Videmus in his vsum grammaticum: ἆσαι τινὰ, et ἄσασθαί τινα; sed et ἄσασθαι, absolute, tum vero et passiue, ἀσθῆναι, mente capi, fraude se circumueniri haud animaduertere, βλάπτεσθαι, et hinc mala contrahere. interdum ἄσασθαι simpliciter stulte agere. Λ, 340 de eo, qui incaute curru descenderat, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. Frequentat post Homerum vocem Apollon. IV, 817. Peleus ἀάσθη· καὶ γάρ τε θεοὺς ἐπινίσσεται Ἄτη. cf. ibid. 413. 1080. I, 1333, εἴ τι περ ἀασάμην II, 313. 625.

Dixi voces conuenire cum βλάπτειν, βλάπτεσθαι, βλάβη. Nam et hoc de eo, qui diuinitus mente captus in mala se praecipitat dictum occurrit; Od. Ξ, 178 τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐούσας. Od. Ψ, 14 Μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν — οἵ τέ περ ἔβλαψαν. Il. Ο, 724 ἀλλ' εἰ δή ῥα τότ' ἔβλαψε φρένας εὐρύοπα Ζεύς. Vnde dictus quoque ὁ θεοβλαβὴς et βλαψίφρων.

De Ἄτη v. Notam ad h. l. et T, 95 sq. De diuersis autem vocis formis et de vsu digammi ἄω, ἄτω, ἀάω, ἀτάω, ἀάμην, ἀασάμην, et sic porro, v. Exc. ad h. v. 116.

Ex hoc versu et T, 94 mutuatus erat Archilochus sua: — ἤμβλακον, Καί πού τιν' ἄλλον ἦδ' Ἄτη κιχήσατο. et rem ipsam illustrat Lycurgus c. Leocratem p. 198 R. iambis adscriptis ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινὰ, τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον ἐξαφαιρεῖται φρενῶν τὸν νοῦν τὸν ἐσθλὸν, εἰς δὲ τὴν χείρω τρέπει γνώμην, ἵν' εἰδῇ μηδὲν ὧν ἁμαρτάνει. ex noto antiquorum hominum iudicio: ὅταν δ' ὁ δαίμων ἀνδρὶ πορσύνῃ κακὰ, τὸν νοῦν ἔβλαψε πρῶτον, ᾧ βουλεύεται. v. Sophocl. Antig. 622. et Schol.

Respicit quoque locum Maximus Tyr. XIII C. p. 172. ἄλλο, ὦ βέλτιστε, ἰδιώτῃ μὲν ὄντι σοι τὸ ἀκσάμην τοῦτο (οὐχ οὕτω) δεινὸν ἦν. εἰς γάρ σε περιῆκε μόνον ἡ ἀνηκουστία. νῦν δὲ ὅλου ἥψατο τοῦ στρατοπέδου. totum exercitum stultitiae tuae mala nunc attigerant.

117. ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἐστιν ἀνὴρ, ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ. ἀντί γε vn. Vindob. Pro λαῶν Bentl. suspicabatur ἄλλων, quia sic Λ. 514 Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Pro φιλήσῃ est φιλήσει in Barocc. Mori. Vrat. b. a m. pr. et vno Vindob. Suidas p. 225. To. I ita reddit: ἴσος ἐστὶν εἷς ἀνὴρ πολλοῖς, ὅταν ᾖ θεοφιλής.

118. ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ — In Ven. τοῦτον ἔτισεν ὤλεσσε τε. At in Schol. adscriptum alterum pro var. lect.

119. φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας. ξ— „quod recentiores τὸ λευγαλέον acceperunt pro δίυγρον de Achille (fluctibus obruto Φ, 281 Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι. ad quem loc. vide. Est tamen pro ὑγρὸν in Sophocle in fragm. μύρῳ λευγαλέῳ, docente Etymologo. At est, pergit Schol. ὀλέθριος παρὰ τὸν λυγόν." λοιγὸν Schol. B. L. habent. Repetuntur haec inf. ad Υ, 109 vbi Sch. B. per εὐτελὲς καὶ ἀχρεῖον reddit. At debuit esse λεῦγος, λύγος priore longa; vt ex λυγρὸς apparet; et fuit τὸ λύγος, σκότος. vnde λύγη, λυγαίη νὺξ quod viri docti illustrarunt, Ruhnk. Ep. crit. et Toup. ad Suid. Addunt Sch. B. L. in fine: λέγει δὲ τῇ ὀργῇ πεισθείς. ὀλεθρεύειν γὰρ ὁ θυμὸς τὰς φρενὰς εἴωθεν. Etiam Apollon. Lex. λευγαλέως: ὀλεθρίως. Vox tamen inde ad plura traducta apud Homerum, quae cum ὀλέθρῳ coniuncta sunt: est adeo *miserabilis*, *calamitosus*, *atrox*. hinc ab effectu, *acerbus*, *grauis*, *tristis*. quae dant Etymol. Hesych. et Lexica. h. l. φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας, aiunt esse de *ira atroci* dictum, pro ὀργῇ δεινῇ. At Agamemnon ipse damnabat stultitiam suam et peruersam mentem.

In Cant. et Mori. et vno Vindob. erat φρεσὶ λευγαλέοισι. Inf. T, 137. 138 repetuntur hi duo verfus; fed cum verbis: καί μιν φρένας ἐξέλετο Ζεύς.

De voce ἀασάμην vid. ad 116.

Poft hunc verfum alium e Dioscoride, Ifocratis difcipulo, (ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ νόμων) laudat Athen. I, 9. p. 11 A. ἢ οἴνῳ μεθύων, ἤ μ' ἔβλαψαν θεοὶ αὐτοί. reiecit eum in alterum locum Jl. T, poft vf. 137 Barnes. Non improbatum illum video Bentleio, cuius animo infederat τὸ οἰνοβαρὲς ex lib. I. Equidem fententiam onerari fentio, non aut ornari aut roborari.

120. ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι — verfum recitat Plutarch. de ira cohib. p. 460 C. docens quantum hoc faciat ad opinionem et fenfum iniuriae eripiendam irato, qui fe contemtum effe putat, fi te ipfum ftultitiae accufes.

ἂψ nunc eft πάλιν, viciffim, vt in Hefych. eft. At Etymologus notionem non notauit in expofitione huius vocis.

121. ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω. Legitur ὑμῖν primo in ed. Turnebi, tum Barnes. Aliae legunt ἡμῖν. Habent tamen ὑμῖν codd. Ven. Vrat. b. Euftath. ὀνομήνω, ὀνομάσω. Hefych.

122. ἕπτ' ἀπύρους τρίποδας. τοὺς μὴ εἰς πῦρ χρησίμους, ἀλλ' ἀναθεματικοὺς, καινουργεῖς, τοὺς κόσμου χάριν τιθεμένους ἐν τῷ οἴκῳ. Sch. Ven. A. adde Schol. br. Etymol. Hefych. Euftath. Add. ad Ψ, 267. Praeiuerat Apollon. Lex. h. v. qui et ἀπύρωτον φιάλην laudat Ψ, 270. — ἀργοὶ καὶ εἰς θέαν ait Ven. B. inf. ad 265.

δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα. τὰ νῦν ἑξακισχίλια λέγεται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Ven. A. Sch. br. (quod Scholion migrauit in Etymologum.) mox tamen hic ipfe grammaticus videt, talenta fexies mille drachmarum ad Homerum non fpectare poffe; quod multo magis liquet, fi inf. Ψ, 262 fq. 269. infpexeris, cf. Euftath. Verfus 122, 123 funt ap. Xenoph. Symp. c. 4. f. 46.

123. αἴθωνας δὲ λέβητας. (quos iterum Ω, 233 memorat) τοὺς εἰς πῦρ βαλλομένους. ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον

(Φ, 162.) αἴθων δὲ, ἀπὸ τοῦ ὑπαίθεσθαι ἤτοι ὑποκαίεσθαι. Sch. B L. V. ἐμπυριβῆται eodem modo redduntur ap. Athen. II, 2. p. 37 F. Sch. br. et Etymol. et in Ven. B. ad 265. Falluntur tamen. αἴθων est *splendidus*, adeoque nondum igni admotus, recens. Recte Apollon. Lex. αἴθων — ποτὲ τὸν λαμπρόν· Αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι. eadem ex eo transtulit Hesych. Inde explicabis alteram in Apollonio: λέβης — ἐπὶ δὲ τῶν ἀναθεματικῶν· αἴθωνας δὲ λ. ἐ. sunt ergo lebetes ornamenti loco poni soliti, non igni admoueri. cf. Eustath. qui et docet veteres caesuram huius versus reprehendisse, inprimis in tali distributione rerum.

124. ἵππους πηγούς, μέλανας reddunt Schol. B. L. V. (τοὺς παλαιοὺς nominat Eustath.) tanquam optimos equos ex rei equestris peritorum iudicio, sicque dictum esse κύματι πηγῷ Od. E, 388 quandoquidem alibi sit μέλαν κῦμα. „τινὲς δὲ, μεγάλους, εὐτραφεῖς, ὑψαύχενας·“ addunt iidem; haud dubie medium verum: εὐτραφεῖς, ex ipso etymo, Sic et Sch. br. εὐτραφεῖς, εὐπαγεῖς. ἀφ' οὗ γενναίους. Etymologus conuenit quidem in ἵππος πηγός, at in κῦμα πηγὸν esse μέλαν κατὰ διάλεκτον. Adiicit tamen, esse posse τὸ ηὐξημένον, neque aliquis dubitet esse κῦμα πηγὸν fluctum ingentem. Hesychius varia miscet et sine iudicio apponit. Ambigua quoque est vox ap. Callim. in Dian. 90. Ceterum monent veteres, apparere hinc ad Troiam ab Achiuis certamina habita esse; si enim ex Graecia adducti fuissent, senio iam essent confecti equi. Notandum vero et hoc, quod ἀγῶνας χρηματίτας ea aetate fuisse arguunt hi ipsi versus. Cogitandum autem est de ludis curulibus.

ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο. vn. Vindob. ἄγοντο.

125. οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ — simpliciter οὐ πένης εἴη ἄν, ἄπορος, vt Sch. A. cum Etymol. ἀκτήμων est Apollonio Lex. De etymo siue a pecude siue a segete ducto disputant Schol. A. B. L. Etymol. ἀπὸ τῆς λείας, βοσκημάτων praeferunt Schol. br. cum Hesych. Ceterum color orationis similis occurret inf. Ψ, 832 — 5.

126. οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο. Versus hic, ita interpositus, vt sententiam et structuram perimat, facile suspicionem mouet emblematis rhapsodici. Eo eiecto sententia grammatica et sensu meliore procedit: οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο, ὅσσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι. Bentleii sensum et elegantiam hoc non fugerat. Haeret ille praeterea in voc. ἀλήϊος, et coni. οὐκ ἀνάεθλιος εἴη ἀνήρ — vt membra melius sibi respondeant. Reminiscendum tamen erat, nos in poeta antiquo versari, qui non vbique orationem teretem et tersam sectatur. Ceteroqui versus etiam ab Apollon. Lex. memoratur, in ἐριτίμοιο, μεγαλοτίμου. ἐριτίμοιο χρυσοῖο.

127. ὅσσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι. ingratus auribus ad Homerica factis hiatus, etsi in medio versu, forte excusandus. Ei emendando iam Bentleius prouidit, ἠνέγκασιν ἀέθλια. Infra 269, variata est oratio: ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο. In Barocc. Mori. Cant. est ἠνέγκαντο, μώνυχες ἵπποι. solidis vngulis. Apud Virgilium, *solido vngula cornu.*

128. δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας. Ita pro eo, quod vulgo editum γυναῖκας ἀμύμονας, legitur in Veneto; et Schol. A. sic scribendum contendit; „agi enim nunc de operum praestantia; de pulcritudine mox vs. 130. Aristarchum substituisse ἀμύμονας." cuius lectio nunc vbique obtinuit; etiam in Schol. br. Iterum ab Aristarcho lectio haec est interpolata infra vs. 270. atque in hoc manifestum habemus specimen ignorati ab eo digammi: emendauit enim, aut emendatiorem eam lectionem esse putauit, cum non videret αμυμονα ϝεργα antiquitus fuisse. At nec viderunt ceteri grammatici, ἔργ' εἰδυίας, non magis ab Homero proficisci potuisse, esset enim hoc: εργ' ϝειδυιας. Monitum iam est a Bentleio legendum esse ἔργα ἰδυίας. εργα ϝιδυιας, quod aliis locis retinuerunt grammatici, vt Od. H, 92. οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. add. Il. Υ, 12. et Σ, 380. ἐπονεῖτο ϝιδυιῃσι πραπίδεσσι. At corruperunt iterum Il T, 245 pariter vt h. l. Alio modo corruperunt locum Il.

Ψ, 263 ἀγλά᾽ ἄεθλα θῆκε, γυναῖκα ἄγεσθαι ἀμύμονα ἔργ᾽ εἰδυῖαν, hiatu insuper illato; antiqua lectio haud dubie fuit: θῆκε, γυναῖκ᾽ ἀγαγέσθαι ἀμύμονα ἔργα ἰδυῖαν. Per se quidem recte dixeris ἀμύμονας γυναῖκας; vt Andromachen ἀμύμονα ἄκοιτιν dixit Il. Z, 274 et Nausicaan ἀμύμονα κούρην, Od. H, 303. nec minus tamen bene ἀμύμονα ἔργα, vt eadem sunt ἀγλαά, χαρίεντα, Od. K, 223. N, 289. περικλυτά Il. Z, 324. Etiam Hesiod. Theog. 284 agnoscit ἀμύμονα ἔργ᾽ εἰδυῖαι vbi etiam leg. ἔργα ἰδυῖαι.

129. Λεσβίδας, ἃς ὅτε Λέσβον ἐϋ κτιμένην ἕλεν αὐτὸς, ἐξελόμην. Expugnata ab Achille fuit Lesbos sub ipsa belli initia, cum arma circumferrentur per plagam littoralem et per insulas: quo tempore Achilles, quod ipse memorat inf. 328. 9 narrat se classe XII vrbes, terra XI vrbes expugnasse. v. ad e. l. Disertius haec exposita fuere in Carmine Cyprio, exiliter in Dicty II, 16. Inter insulas erat Tenedos; inf. Λ, 624. Ex Lesbo Achilles captiuam abduxerat Diomeden, Phorbantis filiam, inf. 660. 1. vti Iphin ex Scyro sub idem tempus expugnata 663. 4. In Schol. Ven. A. et Schol. br. ad h. v. narratio apposita est, apud Lesbios certamen pulcritudinis inter mulieres habitum esse in templo Iunonis: παρὰ Λεσβίοις ἀγὼν ἄγεται κάλλους γυναικῶν, ἐν τῷ τῆς Ἥρας τεμένει, λεγόμενον καλλιστεῖα. Nolo suspicari, effictum hoc esse videri e verbis: αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.

Λεσβίδας — Versum recitat Strabo XIII, p. 875 vbi docet Lesbum fuisse videri in ditione Troianorum.

130. ἃς ἐξελόμην Aristarchea est lectio; Zenodotus ἐξ ἑλόμην ediderat. Atqui inf. 246 memorantur septem puellae ad Achillem adductae: ἐκ δ᾽ ἄγον αἶψα γυναῖκας — ἑπτ᾽, ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρῃον.

αἳ κάλλει ἐνίκων. In Mori erat: αἳ κάλλει νίκων numeris haud suauibribus.

131. ἐ— quod ex h. l. (scilicet cum semel μετὰ δ᾽ ἔσσεται accepisset, *in eo numero erit*, non, *cum his*)

Zenodotus Briseidem in septem puellis numerauit et scripsit primum h. l. ἐξ ἑλόμην, tum inf. ἐκ τ' ἄγεν ἕξ, αὐτὰρ ἑβδομάτην Βρισηΐδα — (T, 245. 6. vbi nunc legitur, ἑπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην Βρ. Habemus adeo exemplum emendationis a Zenodoto ex prauo iudicio factae). Repetitur hoc Ven. A. Scholion inf. ad 271. (vbi additur, id quod grauissimum erat, quod Briseis fuit Lyrnesso, non Lesbo oriunda) et 634. at desideratur T, 245. Meminit quoque Eustathius.

„γρ. τὰς μὴν οἱ et τὰς μὲν ἑοῖ vt Il. N, 495. O, 183." *Barn.* male. Nam fuit τας μεν τοι. Porro ἣν ποτ' ἀπ. Lips. c. Eust. idque vix dubito verum esse. Nam τότε falsam rem prodit; non enim Briseis eo tempore abducta fuit, quo expugnatio Lesbi facta est; nec satis iuuat, si dicas, τότε esse per ellipsin dictum, *tum, cum hoc factum est.* Nam hoc ipsum est ποτέ.

132. κούρην Βρισῆος. κούρη, vt cum μετὰ δ' ἔσσεται iungatur, Aristarchus legerat; sicque erat in Ven. B. L. Vrat. b. praeferebat hoc Bentleius. Suspicor Aristarchum quoque κούρη Βρισηΐς legisse; quod saltem altero loco, quo hi versus repetuntur, occurrit 274. Etiam in eius recensione erat ἐπὶ δὲ μ. ὅ. ὀ. pro καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι. Norat haec quoque Eustath.

133. μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι. ― quod τῆς non est articulus, verum pro ταύτης ponitur; nam est τῆς εὐνῆς, ταύτης (sc. τῆς κούρης. Eadem sunt apud Suidam. bene hoc grammaticus obseruauit.)

Laudat vss. 133. 134 Aristides Quintil. de Musica lib. II, p. 83. comparatis aliis locis, quod hic rem veneream nec cum laude nec cum reprehensione memorauit.

134. ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν. Erat ἣ θέμις — quod esset, vt v. 33 quatenus, vel quomodo, quod alienum est. E Schol. A. B. L. apparet, fuisse quoque scriptum ἥ, et habet diserte Townl. *more inter vtrumque sexum sollenni.* Potest sane videri totus versus a rhapsodis subiectus; redolet tamen

ille prisci aeui sensum et vitam. Repetitur quoque inf. T, 177.

136. εἰ δέ κεν — θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι. Barocc. δῶσ' ἐξαλαπάξαι. alludit Vrat. b. δώωσ' ἐξαλαπάξαι. et Mori δῶ ὡς ἐξαλαπάξαι.

137. νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω „quod in νῆα νηησάσθω etymon vocis ἀπὸ τοῦ νῆσαι, σωρεῦσαι apponere voluit poeta." Nihil dici potest absurdius; habet tamen hoc idem Etymol. At Apollon. Lex. νηήσατε. σωρεύσας· ἀφ' οὗ καὶ αἱ νῆες. Corrigit ex h. l. νηησάτω ap. Hesych. Bentleius.

νῆα ἅλις reduxeram sine codd. inspectione, quia digammum hoc postulat νηα ϝαλις vt B, 90 αἱ μὲν τ' ἔνθα ἅλις πέτεται et al. Monuit quoque Bentl. Mox vidi Barnesium νῆας ἅλις primum induxisse, quia Achilles plures naues, non modo vnam, ad Troiam adduxerat. Irrepserat νῆας in Ald. 2. in altero loco inf. 279 casu, vt apparet. Ceterae edd. νῆα, cum codd. omnibus quos noui, etiam Ven. Townl. Vrat. et cum Eustathio.

χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ, mutato ordine, Harlei. Vrat. c. Mosc. 3. Flor. et Aldd. vsque ad Turnebum, qui e Rom. ed. vulgatum repetiit.

139. αὐτὸς ἑλέσθω. Barnes: „γρ. ἑλέσθαι" forte ex vs. 281.

140. αἵ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν. „quod alii versum subiiciunt: τὴν γὰρ ἀπ' αὐτὴς ἐγὼ δώσω ξανθῷ Μενελάῳ." Saltem hoc exemplo mos antiquorum interpolandi versibus aliunde repetitis illustratur.

αἵ τε μετ' Cant. Si in scriptore Attico versaremur, hoc vnice verum esset: αἵ τε — ἔωσι. v. Exc. II. ad lib. E. et ad A, Exc. III.

141. εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὖθαρ ἀρούρης „quod Peloponnesum per Ἄργος Ἀχαιϊκὸν declarat." (Hoc et Strabo lib. VIII, 568 B. versu hoc laudato docuit; ex eoque Eustath.) „et per Ἴασον (Od.

Σ, 245) Thessaliam autem per Πελασγικὸν Ἄργος." De his v. ad B, 684.

Ἀχαΐκὸν vulgo editum correxit Barnes.

οὖθαρ ἀρούρης. nil satis diserte docent grammatici; nisi quod Schol. B. τὸ τρόφιμον τῆς γῆς. Schol. br. τὸ γονιμώτατον καὶ κάλλιστον τῆς γῆς, καὶ κάρπιμον. Etymol. τὸ λιπαρώτατον καὶ κάλλιστον τῆς γῆς· — σημαίνει δὲ τὸν μαστόν. add. Eustath. Praeiuit Apollon. Lex. οὔθατα. — ὅταν δὲ λέγῃ· οὖθαρ ἀρούρης, μεταφορικῶς, λέγει τὸ κάρπιμον τῆς γῆς. Ex eo Hesych. τὸ πιότατον τῆς γῆς, ἤτοι τῆς χώρας. vbi v. Not. De sensus ratione dixi in Nota ad h. v. Aristarchus τὸν ἀργινόεντα μαστὸν ap. Pindar. P. IV, 14 etiam ex Homero interpretabatur. Argolidem aliquando in fertilitatis laudem successisse terrae Mycenaeorum Aristoteles testatur Meteorol. I, 14. quando horum agro iam sole exsiccato Argiuorum ager antea paludosus recenti solo enitescere coepisset. Haec enim est illa fertilitatis terrarum vicissitudo aquarum et cultus seu copia seu defectu: vt bene ibi philosophus exponit.

142. γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἶσον Ὀρέστῃ. Cant. γαμβρὸς μέν μοι ἔοι. sed κεν ἔοι ex vulgari ratione; quae non minus ap. Homerum occurrit. γαμβρός κέν μοι ἔῃ Vrat. b. et Eustath. et hoc recte, tanquam Homericum.

τίσω δέ μιν ἶσον Ὀρέστῃ. Manifestum vitium: δε μιν ϝισον, aduersatur metro; manifesta tamen nec minus caussa corruptelae: μιν illatum est pro ἕ ab iis qui ignorabant hoc fuisse ϝε. Restituendum ergo est τίσω δέ ἕ ἶσον Ὀρέστῃ. vt paullo post 155 οἵ κέ ἑ, vbi relicta est antiqua vox simili positu. Bentl. emendabat τίσω δέ γε ϝισον.

143. ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ. ,,quod τηλύγετος est ἀγαπητός. μονογενής." Schol. A. item B. L. Vict. qui addunt μεθ' ὃν οὐ παιδοποιεῖ τις. Monent quoque supplere nonnullos ὡς ad τηλύγετος. De voce hac v. ad Γ, 175 et E, 153. Est ea de re loc. class. ap. Polluc. II, 20 vbi et hic vs. laudatur; ex quo vs. etiam

docent veteres, fuiſſe Oreſtem vnicum filium ex Clytaemneſtra ab Agamemnone ſuſceptum.

ἀγαπητὸς vidimus Z, 401.

θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ. Sch. ἐν πολλῇ εὐωχίᾳ. ἐν πολλοῖς ἀγαθοῖς. Apollon. Lex. θαλίῃ. εὐθηνίᾳ· μεταφέρεται ἀπὸ τῶν καρπῶν. An θαλίη dicatur de fructibus, ignoro. Proprium eſt lautarum epularum.

144. θύγατρες. Lipſ. vitioſe θυγατέρες. τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θύγατρες. Tres ab Homero Agamemnonis filiae memorantur, *Chryſothemis, Laodice et Iphianaſſa*: pro quibus Tragici plerumque *Iphigeniam* et *Electram* memorant. *Chryſothemis* tamen et *Iphianaſſa* ab Sophocle memorantur in Electra, 162. at ab Euripide in Or. 23 *Chryſothemis, Iphigenia et Electra*. Schol. br. ad h. l. aiunt in Laodice latere Electram, Iphigeniam in Iphianaſſa, quam etiam Lucretius laudauit lib. I, 86. Iphigeniam pro Iphianaſſa memorari, etiam ap. Heſych. eſt notatum. At Iphigenia iam in Cyprio carmine locum ſuum obtinuerat, vt e Proclo diſcere licet; ſi Schol. Sophoclis ad l. c. ὡς ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας τέσσαρὰς φησι, vera tradit, Iphigeniam ille ceteris tribus adiunxerat. Disputantur haec eo, vt appareat, in his ac ſimilibus poetas diverſa ſequutos eſſe pro conſilii diuerſitate. Etymologus ex antiquo ſcriptore memorat in voc. Χρυσόπολις Agamemnonem e Chryſeide ſuſcepiſſe Chryſen et Iphigeniam, a Chryſe dictam eſſe vrbem Chryſopolin: quae illuſtrari poſſunt e Scholio Tzetzae ad Lycophr. 143. 183 et ad Antehom. 194. p. 29. Iphigeniae nomen alioqui proprium erat filiae a Theſeo ex Helena ſuſceptae: vt ex Steſichoro et aliis memorat Pauſan. II, 22. add. Etymol. in Ἶφις. vnde alii a Clytaemneſtra adoptatam tradiderant. Vides licentiam poetarum, inprimis tragicorum in mythis variandis, vt fabularum tragicarum argumentis conſentanei eſſent.

145. καὶ Ἰφιάνασσα ξ— „quod Iphigeniae mactationem a recentioribus memoratam ignorat Homerus.“ Sch. A.

146. τάων ἥν κ' ἐθέλησι, Φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω. —
„quod ἕδνα dedere puellis sponsi." Apollon. Lex. ἀνάεδνον. ἄνευ ἕδνων τῶν διδομένων ὑπὸ τῶν μνηστήρων ταῖς μελλούσαις γαμεῖσθαι· laudato hoc versu. Res nunc nota ex libris Antiqu. Graec.

Ceterum vocis ἀνάεδνος insolens est forma, vulgo non obseruata. Verum omnino de ea voce dicendum est. τὰ ἕδνα, ϝεδνα olim fuisse pronuntiatum dubitari nequit, cum μύρια ἕδνα, ἀπερείσια ἕδνα saepe recitentur; quod si ἔεδνα fuisse dixeris, μύρί ἔεδνα, hoc eodem redit; nam vel sic εϝεδνα fuisse probabile sit. Quaeri potest, fueritne etiam ϝεϝεδνον; nam ambiguum est Od. Α, 277. et Β, 196 sitne καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα, an — ουσι ϝεϝεδνα item Od. Ο, 18. Ζ, 159. Conficitur tamen res ex Od. Β, 53 Ἰκαρίου, ὅς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα. Θ, 318 ἀποδώσει ἔεδνα. Π, 391 et Φ, 161 μνάσθω ἐέδνοισι. et Il. Ν, 382 ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταί. Constat hinc esse ϝεδνον et εϝεδνον, non ϝεϝεδνον.

Nouam difficultatem facit vox composita ἀνάεδνος, quae analogiam non habet. Eustath. ad h. l. et inf. p. 937, 50 ἀάεδνος fuisse ait, vnde factum sit ἀνάεδνος vt ἀνάγνωστος ex ἄγνωστος. qs. λίαν ἄγνωστος. Ex analogia tamen debuit esse αϝεδνος, vel αεϝεδνος, et interposita ν ανεϝεδνος. Atque hoc etiam Bentleium adscripsisse video. Videtur adeo serioribus deberi ἀνάεδνος, quod fuerat ἀέεδνος vel ἀνέεδνος.

Tentat quoque Bentl. in priore hemistichio: τάων ἥν κ' ἐθέλησι Φιλεῖν, ἅ. In Townl. Vrat. b. ἥν κε θέλῃσι. male. θέλω Homerus haud agnoscit.

147. ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω. — „quod et parentes filiabus munera dant, non modo sponsi." Sch. A. pergunt: μείλια δέ εἰσιν, οἷς μειλίσσονται οἱ τῶν νυμφῶν πατέρες τοὺς ἄνδρας. τὴν προῖκα δὲ λέγει, τὴν ἡδέως διατιθεμένην τὴν ψυχήν. Est enim μειλίσσειν placare, gratiam alterius sibi conciliare, alium sibi deuincire.

In Edd. vbique erat olim ἐπιμείλια iunctim lectum; sicque plerumque codd. etiam Ven. B. Lips. Vict. habet

quoque Etymol. et praefixum Schol. br. etsi Scholion alterum interpretatur; Item Ven. A. cum Scholio, quod docet Aristarcheam hanc esse lectionem, ἐπιμείλια, vt ἐπιΦέρνια dicuntur. Eum sequebatur Alexio. At Apollodorus diuisim scribebat ἐπὶ μείλια δώσω. vt sit ἐπιδώσω μείλια. vt sit: addam insuper munera sponso dari solita. Sic quoque Apollon. Lex. in μείλια· — λέγει δὲ οὕτως καὶ τὴν προῖκα· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω. τὸ γὰρ ἐπὶ πρὸς τὸ δώσω. ἔνιοι δ' ἐπιμείλια, συνθήκας, ἤκουσαν. quod et Schol. B. Lips. Vict. cum Eustath. memorant. Paria fere sunt in Etymol. voc. μείλια. etsi interpretatur, esse ea, quae dantur praeter προῖκα, dotem: ἐξώπροικα.

Quaestio est haud absimilis ei, quam lib. A. vidimus, ἐπίηρα Φέρων an ἐπὶ ἦρα Φέρων scribendum sit. Mihi videtur controuersia dirimi hoc, quod vs. sequ. est ἐπέδωκε, ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί, debuit ergo etiam esse ἐπιδώσω οἱ μείλια. Recte itaque mihi videtur, praeeunte Ernestio in Addendis, diuisisse Wolfius, eumque etiamnum sequor. ἐπιδοῦναι est quoque Il. Ψ, 559 et τὰ μείλια sunt ap. Apollon. Arg. IV. 1549 δαίμοσιν ἐγγενέταις, νέστῳ ἔτι μείλια θέσθαι, pro ἐπὶ νέστῳ. et III, 594 de eo, quo satisfacit quis alteri pro iniuria. Ibid. III, 146 μείλια sunt τὰ παίγνια. ad quem locum Schol. locum Homericum accipit ἐπὶ τῶν ξενίων, non de muneribus dotalibus. Ibid. IV, 1190 sunt μείλιά τε χρυσοῖο καὶ ἀλλοίην ἀγλαΐην de mundo muliebri. Vnde Hesych. plura coaceruauit: μειλίγματα, χαρίσματα, ἀπάργματα. (ita enim legendum esse, manifestum fit e Schow) δῶρα καὶ ἡ προῖξ. In Luciani carmine Anal. To. II, p. 314 manet ambiguum, vtrum ille probauerit: καὶ πόσιν αὐτὸν θῆκε θυγατρὸς ἑῆς, πόλλ' ἐπὶ μείλια δούς.

Tandem Sch. A. copiose exponit dissidium de tono e Tryphone, sitne μείλια, an μειλία, vt τὰ παιδία scribendum. Vsus probauit prius, et in eo acquieuerunt Apion et Herodorus ap. Eustath.

πρὸς οἶκον Πηλῆος est in capite versus. Longinus in fragm. n. IV. notat πρὸς h. l. ἐν τόπῳ κεῖσθαι μα-

πρᾶς. non itaque nouit fuisse πρός Ϝοῖκον. Similis caussa esse debuit, cur moliretur Barnes: οἶκον πρὸς Πηλῆος, vel πρὸς Πηλήιον οἶκον.

148. ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί. — apposita est stigme, sed sine Scholio. τις ἑῇ debuit esse τις Ϝῇ. v. Exc. VII ad Il. A. Etsi totum versum rhapsodo seriori deberi arbitror.

ἐπ' ἔδωκε notabilis scriptura est ap. Eustath. ex Apollodoro, si recte video. Ita est δοῦναι μείλια ἐπὶ τῇ θυγατρί. pro filia, propter filiam elocatam.

149. ἑπτὰ δέ οἱ δώσω. εὖ ναιόμενα πτολίεθρα. in Schol. B. Lips. Vict. quaeritur: sintne hae vrbes in dote, an praeter dotem, ἐκτὸς φερνῆς. Ait Clarke „perperam dubitari; nam si doti has vrbes annumerasset, eum dicturum fuisse non ἑπτὰ δὲ, sed ἑπτὰ ἄρ' οἱ δώσω.“ Atqui hoc cum duplici metri vitio dictum esset! nec ita dicere necesse fuisset, δὲ enim poetae pro γὰρ ponitur. Ita nihil vetaret, esse has vrbes ipsa illa μείλια. Enimvero aduersatur hoc sensui et mori antiquorum hominum in motione munerum dandorum, v. c. si hospiti, genero, dantur: sunt res pretio vel arte se commendantes, vasa, vestes, ornamenta; non vrbes pro dote numerantur.

συναιόμενα vna voce passim scriptum dirimitur. v. Exc. V. ad lib. A.

150. Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε, καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν. Messeniae has septem vrbes, eamque illo tempore sub Menelao fuisse conuenit; post eius mortem cessit Messenia posteris Nelei, vsque ad Heraclidarum aduentum. Haec diserte narrat Strabo VIII. p. 549. 550. vnde petiit sua Eustath. At quomodo Agamemnon eas Achilli promittere potuit, si Menelao paruere? Varia coniectant grammatici in Sch. Ven. B. L. Vict. cf. ad 155. Simplicissimum erat respondere: cum reliquus Messeniae ager Menelai esset, Agamemnonem has septem vrbes tenuisse; et quidem belli iure: alioqui in possessione tali, vt dono dare posset, non habuisset. Suspicio tamen haud va-

na suboritur huic toti loco accessisse nonnulla a seriori-bus ex ea aetate, cui ista magis essent accommodata. cf. ad 155. Fuere autem hae vrbes ad Sinum Messeniacum et Asinaeum sitae. Agit de iis Strabo p. 553. dissentiente passim Pausania, qui etiam Enopen pro Gerenia, lib. III, 26. p. 278 et Iren pro Abia habet lib. IV, 30. Recitatae quoque vrbes sunt a Stephano Byz.

Ἴρην variatur in scriptura. Ἰρὴν Aristarchus scripserat. Traditum de hoc erat etiam ab Herodiano. Nam int. ad 292 Ven. A. οὕτως ὀξυτόνως· ὡς ἐν τῇ καθόλου. Alii Ἴρην. fuisse quoque qui ἱρὴν Ποιήεσσαν scriberent, indocte vtique, a Kuhnio et Barnes traditum video. Canon tamen obtinet, in iis quae propria nomina sunt, tonum mutari, adeoque Ἴρην esse scribendum. Ita et Ἐνόπην, non ἐνοπήν. et Αἴπειαν, non αἰπεῖαν. cf. Schol. ad B, 606. Ἴρην quoque editur in Strab. VIII, p. 550. B. vbi tres hi versus recitantur, etiam ap. Stephan. Byz. in Ἴρη. Ἴρην editum a Barnes. inde, nescio an primo; sed nil refert; etiam in Eustathio, et sic ap. Pauf. IV, 30. Non autem confundenda vrbs cum Εἶρα, Messeniae monte ad expugnandum difficillimo. — Prius hemistichium recitat Steph. Byz. v. 152. in Αἴπεια.

Repetuntur quoque nomina inf. 292. Ex 151 emendat Benth. βαθύλιμον in Hesych.

153. πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου ἠμαθόεντος. „quod νέαται pro νέονται, οἰκοῦνται. vt κέαται pro κεῖνται· a νῶ, vnde ναίω" Schol. A. addunt Schol. B. L. V. νῶ. νέω. νεάω. fuisse idem quod ναίω, οἰκῶ: cuius tamen sensus esse debet: ad habitandum colloco, οἰκίζω non οἰκῶ. Male Etymol. immiscet νέω, σωρεύω. Eustathius ait, „formatum esse ex νεναίαται" Immo νεναίαται pro νένηνται, Ionica forma. Ita vero et κέαται. κεῖνται erit pro κεκέαται, κέκεινται, a κέομαι. Quod vix necesse statuere. Ven. A. etiam legi ait νάεται, praue. Alii νεάται scripserant, male pro νέαται, quod voluit quoque scribi Nicanor, h. e. ἔσχαται. nec aliter Eustath. Vtrumque Sch. br. ἤτοι ἔσχατα, ἢ κατῳκισμέναι εἰσίν. add. Eust. De.

fendes hoc ex aliis locis, Λ, 710. 11 ἐστὶ δέ τις Θρυόεσσα πόλις — νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος et fic aliquoties νείατος. Verius eft alterum, vt fint νέαται, quae in extremis terrae partibus fitae funt. Nec fatis procedit νέαται, *habitantur*, ἐγγὺς ἁλὸς Πύλου. Nam ἅλς Πύλου non dici putem, a poeta; etfi Strabo ita • ftatuiffe videtur; nam τὴν θάλατταν τὴν Πυλίαν e poeta memorat, et verfu laudato addit: τοῦτο γὰρ ἴσον τῷ, ἐγγὺς ἁλὸς τῆς Πυλίας. Occurrit huic naeuo Lipf. e quo notatum video. Πύλον ἠμαθόεντα. vt fit διὰ, κατὰ Πύλον.

Tandem fuit qui κέαται fcriberet. Apollonium memorat Schol. A. at Lipf. cum Vict. Apollodorum, verius arbitror. Saltem in Apollonii Lexico nil occurrit.

At nunc de *Pylo* exoritur quaeftio, quam, quantum memini, nemo attigit. *Neftoris Pylum* Homero effe Triphyliae alibi vidimus: v. ad B, 591. at h. l. de Meffenia agi nemo dubitet. Eft itaque ftatuendum: ipfum Homerum duplicem Pylum agnofcere, alium Triphyliae, Neftoris, alium Meffeniae terrarum tractum, vtrumque ἠμαθόεντα; etfi et vrbs Meffeniae fuit Pylus, antiqua, ad mare ex aduerfo Sphacteriae, de qua Strabo VIII, p. 550 C. Quae fi obferuata funt, tollitur omnis difficultas de Pylo Neftoris, quae Paufaniam et alios exercuit. Manet tamen vel fic mirum, quod hoc tantum loco Pylus Meffeniae memoratur; eftque magna fufpicio, hunc verfum, et forte plures, rhapfodis deberi.

154. ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρηνες. Ven. (cum Townlei.) addit Schol. A. „γρ. πολύῤῥηνες — et, duplici ῥ Ariftarcheae.“ Patet adeo ex hoc ac fimilibus Ariftarchum veterem fcribendi rationem ad feriorem morem geminandi litteras fcriptura, non fola pronuntiatione, deflexiffe. Addunt Sch. br. ῥῆνες γὰρ αἱ ἄρνες. cf. Etymol. in ἀρήν.

ἔνθ' ἄνδρες Barocc.

155. οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι. Nihil ad hunc et fequ. vf. afferunt grammatici quod operae pretium fit. — ὡς θεῷ προςάγονται τὰς ἀπαρχὰς τῶν ὄντων

aiunt Schol. B. L. V. At enim θεῷ ὡς antiquo more dictum eſt de eximio honore, et agitur de muneribus regi oblatis: quo ipſo hi verſus notabiles ſunt, ad iura regum iſtius aeui illuſtranda; et iuris publici veterum caput conſtituendum. Afferuntur enim regibus munera ab iis quibus imperant, quae ſerius videntur in tributa abiiſſe, ſimili fortunae exemplo, qua noſtrae Germaniae aliarumque terrarum ciuitates vſae ſunt, vt preces (*Bitten*) mutarentur ſenſim in tributa a principe imperata. Notabile porro illud, quod iſta aetate, regum opibus et iuribus tantopere circumſcriptis, vrbes tamen aut dono dare aut promittere Agamemnon potuit. Mirum et hoc, quod Theſſaliae rex iſta aetate vrbes Peloponneſi in poteſtatem accipere et retinere poſſe videri potuit, tot aliis terris aut regnis interiectis. Ad prius illud ſimilis locus memorari poteſt Od. Δ, 174 ſq. vbi Menelaus Vlyſſi vellet vrbem habitandam dare — μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας. Videtur adeo belli iure occupata vrbs alia conditione habita eſſe. Etiam inf. 479 Phoenici aduenae Peleus λαὸν πολὺν ὄπασσε, vt habitaret in Phthiae finibus Δολόπεσσι ἀνάσσων.

Pro τιμήσουσι Ven. habet τιμήσωσι. Nec tamen in Schol. aliquid monetur; et iterum infra repetito hoc loco 297. vbi Schol. agnoſcunt quoque τιμήσωνται, turbata tamen ſunt: vide ad h. v. 297. Videtur adeo Scholion h. l. excidiſſe. Praeferam tamen τιμήσουσι poſt οἵ κε, ex vſu Homerico; vt A, 139. ſup. 75. etſi in Homero non minus ſubiunctiuus cum ἂν et κεν occurrit, qui more Attico eſſet optatiuus: οἵ κέ ἑ τιμήσειαν. In Townl. hic et 297 erat τίσουσι

„γρ. οἵ κέν ἑ et οἵ καί ἑ." Barneſ. At enim fuit οἵ κε ϝε.

156. καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας. „quod τελέουσι pro τελέσουσιν eſt mutato tempore." Dicas potius futurum antiquum eſſe, τελῶ, quod pro fut ſecundo habent, in τελέω reſolutum. — B. et L. pro ἀεὶ τελοῖεν accipiunt. — τελέσουσι eſt in Vrat. b.

Ceterum verba Sch. A. reddidit: καὶ ὑπ᾽ αὐτοῦ βασιλευόμενοι εἰρηνικῶς βιώσονται — Paria in B. L. V. Vix assequaris, quomodo hoc ex verbis effecerint. τελεῖν θέμιστας videntur accepisse, *imperata facere* et λιπαρὰς λιπαρῶς *feliciter*. — Aliter mox in Ven. A. et Sch. br. ὑποταγέντες αὐτῷ κατὰ τὸ δίκαιον, λαμπροὺς φόρους τελέσουσιν. Ita θέμιστας statuendum esset nunc aliter dictas ac Il. A. 238. 9. et I, 99 et al. vbi *imperium* seu *ius* est; nunc esse tributa seu quae praestanda sunt a populo: τὰ δίκαια. Ita θέμιστας statuendum est nouo prorsus sensu dictas esse, pro φόρους tributa.

Si alia loca consulimus, videmus θέμιστας esse iura, hinc imperia, et imperium: vt A, 288. 9 οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται, regnum tenent a Ioue. Et sup. I, 99 οἷς Ζεὺς ἐγγυάλιξε σκῆπτρόν τ᾽ ἠδὲ θέμιστας, potestatem regiam, et sic alibi. Simili modo Virgilio ius, iura, pro imperio. At repugnant huic sensui τελεῖν et epitheton λιπαρός. Hoc idem aduersatur ceteris significatibus, vti ei, qui apud Hesych. est: θέμιστας, νόμους. δίκας. quod ad h. l. spectat, quod petitum est ex Apollonio Lex. θέμις — ἐπὶ δὲ τῶν νόμων· λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας. at quae sunt leges λιπαραί? et quid est τελεῖν νόμους?

Praestabit saltem dicere θέμιστας esse τὰ δίκαια, *quicquid facere par est*, τὰ προσήκοντα, *praestanda*: ideoque τελεῖν τὰς θέμιστας *praestare ea quae praestanda sunt*, h. e. *imperata*. quae haec sint, anteriore versu declaratur: δωτίνῃσι τιμήσουσι, igitur vt eodem sensu accipiendum sit, determinatur τελεῖν θέμιστας, *munera pro tributis* ferri solita. Hoc vno sensu etiam accommodatum est epitheton λιπαρὰς θέμιστας. Sane λιπαρὸς est pinguis, nitens, fertilis; diues; splendidus, clarus; laetus, pulcer, beatus. nihil ex his conuenit, nisi sunt *munera lauta, praeclara*. Eustath. reddit λιπαρὰς λιπαροποιοὺς καὶ εὐδαιμονεῖν ποιούσας interpretatur; quo tamen sensu θέμιστας accipiat, additum non video. Versum nemo veterum in suspicionem adduxit.

ὑπὸ σκήπτρῳ. ὑπὸ τῇ βασιλείᾳ Hefych. Sic Il. Z, 159 Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσεν Argiuos.

157. ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι μεταλήξαντι χόλοιο. μεταλλήξαντι vulgo editur et fcribitur geminato λ. Ariftarcheum effe aiunt Schol. A. ad vf. 299. et hoc eft, quare Venetum hoc feruaffe putem. Haud dubie antiquius fuit fcriptum vna littera μεταλήξαντι, quod et codd. meliores habent Lipf. Townl. Vrat. b. add. vn. Vindob. quodque reuocaui; etfi bene video, me mihi fic non fatis conftare, cum non alibi quoque in fimilibus idem placitum feruem, nec feruare poffim. Sed habet nefcio quid quod offendit, fi μεταλλάξαι et μεταλῆξαι non diftincta video. Itaque inf. quoque O. 31 ἵν' ἀπολήξῃς ἀπατάων fcribam, etfi ἐλλίσσετο et fimilia relinquenda effe video. Eft quoque μεταλήξαντι h. l. in ed. Flor. Fecit idem Brunck. in Apollonio, in quo eft ἀπολήξας. μεταλήξας. et III, 110 μεταλήξει γὰρ ὀπίσσω. μεταλλήξαντι. λήξαντι. παυσαμένῳ, Schol. br. vt appareat eum μεταλήξαντι fcripfiffe, quod diferte expreffum in eodem Scholio apud Suidam h. v. Auctor gloffae ap. Hefych. duo verba confudit: μεταλλάξαντι. παυσαμένῳ. μεταβληθέντι.

ταῦτα καί οἱ Mori et Barocc. male.

158. Δμηθήτω. Zenodotus et Ariftophanes legerant Καμφθήτω. bene et hoc. Alterum tamen follennius Homero: et poteft interpretamentum videri τοῦ δμηθῆναι.

159. τοὔνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων. Verfus, quos Schol. et Euft. ex Aefchylo laudant: Μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ etc. funt apud Stobeum Serm. CXIX. ex Niobe Aefchyli.

καί τι Mori. Otiofum τε etiam offendebat Iacobs noftrum. Poterat fcriptum effe: τοὔνεκα καὶ θνητοῖσι. Praeftabit τούνεκα καί γε. Nam τούνεκά γε et alibi. Sic Υ, 182 οὔτοι τούνεκά γε Πρίαμος etc. Et eft γε in Vindob. — Notauerat Ariftarchus poft hunc verfum nonnullos alium fubiicere:

οὕνεκ', ἐπεί κε λάβῃσι, πέλωρ ἔχει, οὐδ' ἀνίησι.
quia monftrum, vbi ceperit, retinet nec remittit.

Addit: „nec tamen neceſſarium eſſe verſum.“ Quin etiam ineptus verſus eſt, et ieiunus.

160. καί μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι. ⸗ quod ὅσον pro καθ' ὃ poſitum eſt. Notatum quoque apud Suidam in h. v. Additur Scholion ſuper τὸ ὅσον quod ſenſu haud vno poni ſolet: quod Porphyrianum acumen ſapit. Grauius fuiſſet monere de ὑποστήτω. quod recte Sch. br. reddunt: παραχωρησάτω. ὑπειξάτω. Hoc et Apollon. Lex. h. v. habet cum verſu. Addit Heſych. ὑποταγήτω, vbi laudatur Hemſt. ad Luciani Timon. adde Euſtath. Dictum puta h. l. cedere alteri de primo loco et acquieſcere ſecundo. Vi oppoſiti dicitur προΐστασθαι, praeire.

163. Ἀγαμέμνων erat in Moſc. 3. pro Ἀγάμεμνον.

164. δῶρα μὲν οὐκέτ' ὀνοστὰ διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι. Obſeruat Schol. Ven. A. „διδοῖς vt ὀρθοῖς. Sic et Ariſtarchus, eſt enim quoque διδοῖ inf. 515.“ Fuitne in aliis δίδως? an eſt mera obſeruatio grammatica? Eſt ſane διδοῖς a διδόω. οὐκέτ' ὀνοστά, ἄμεμπτα. v. Heſych. h. v. cuius Scholion ad h. l. ſpectat.

165. ἀλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν. ⸗ „quod κλητοὺς dixit τοὺς ἀπὸ τοῦ καλεῖσθαι αἱρουμένους. Sic et Od. P, 386 οὗτοι γὰρ κλητοί γε.“ pergit: Ἄλλως· πρέσβεις ἐπιλέκτους, ἢ ἐξ ὀνόματος καλέσαντες, vnde Schol. B. L. τοὺς ἐξ ὀνόματος πρέσβεις reddunt. Conueniunt Apollon. Lex. h. v. Heſych. Schol. br. Euſtath. Verbo ſunt ἔκκριτοι, ex ipſis verbis Homericis inf. vſ. 516. 517.

Obſeruant quoque Schol. ὀτρύνομεν eſſe pro ὀτρύνωμεν. Niſi malis eſſe praeſens pro futuro.

In A. B. L. V. Euſt. multae argutiae ſunt, Porphyrii, ſi recte video, cur nec Agamemnon, nec Neſtor legationem ſuſceperit.

κλειτοὺς Cant. Barocc. Mori. Vrat. b. c. A. Moſc. 3. vn. Vindob. perpetuo errore.

167. εἰ δ' ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼ ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων. Vulgo: ἐγὼν — at Ven. A. ἐγώ, cum Scholio: „Ἀρίσταρχος ἐγώ· ἄλλοι δὲ ἐγών.“ (Schol. Lipſ. et Vict.

ἐγὼ, οὐκ ἐγών et vn. Vindob.) — et „οἱ δὲ pro οὗτοι δέ." At „εἰσὶ δὲ, οἱ προπεριέσπασαν; οὐκ εὖ." ergo fuere qui fcriberent οἶδε. Huc Hefych. οἶδε, οὗτοι. —ἐπιόψομαι. ἐπικρινῶ. ἐπιλέξω Sch. br. Etymol. add. Euft. πιθέσθων, pro πιθέσθωσαν. fi tamen duo modo funt legati, recte erit dualis — εἰ δ' αἱρῇ τοὺς Vrat. b. miro errore.

168. Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα — ⸖ quod Phoenix prior incedit, non inter legatos numeratus: προέρχεται καὶ οὐ συμπρεσβεύει. Scilicet proluditur dicendis ad v. 182 vbi dualis de legatis occurrit. Copiofe de eadem re agunt B. L. V. Sch. br.

169. αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε — ⸖ „quod Ariftarchus contendebat ἔπειτα effe h. l. χρονικὸν, μετὰ ταῦτα." Repetitum hoc et alibi, vt ad Ψ, 551. A, 93 adde Etymol. Dices, quorfum haec fubtilitas? fcilicet quia disputatum eft de numero legatorum. v. ad 168. Itaque qui duo effe volebant, Phoenice non nifi comite feu duce affumto, lectos nunc effe duo legatos contendebant. Crates, hoc neglecto, ἔπειτα pro δὴ acceperat: „ἀντὶ τοῦ δὴ συνδέσμου." Etiam Hefych. ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, τάχιστα, ἀντὶ τοῦ δή. cf. ad Ψ, 551. a.

170. κηρύκων δ' Ὀδίος τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἑπέσθων. ⸖ „quod Eurybates nunc non eft Agamemnonis praeco, (A, 320) fed Vlyffis, (B, 184) alioqui eius adfpectus exacerbare potuiffet Achillem."

Etiam h. l. ὁ Δῖος, ὀδῖος, ὅδιος, ὁ διὸς, edd. et codd. variant; ὀδιος Ven. vid. ad E, 39.

ἑπέσθων, dualis recte. Eft tamen in Sch. A. ἑπέσθων, ἀντὶ τοῦ ἑπέσθωσαν, γράφεται καὶ, ἑπέσθω.

171. Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε. ⸖ Excidit Scholion, quod ad εὐφημῆσαι fpectaffe puto. Euftath. id contendit effe ὑμνῆσαι καὶ εὐθεάσαι κατὰ εὐχὴν, εὔξασθαι.

172. αἴ κ' ἐλεήσῃ. Homerico more vn. Vindob. ἐλεήσει et fuperfcr. ει. — Etiam vn. Vindob. ἀρεσσάμεθ' perperam.

173. πᾶσιν ἑαδότα μῦθον. ἑαδότα ab ἥδω, τὸ εὐφραίνω ductum effe, veteres docent; vnde ἧδα, ἁδὼς, ἑα-

ἐμὲ. De voce v. Exc. I. ad E, p. 174. Hesych. ἑαδότα. ἀρέσκοντα. ἀγαθά. Variat adspiratio; etiam ap. Apollon. I, 867 est αὖθι δ' ἕαδε et II, 35 χῶρον ἑαδότα παπτήναντες, vnde et ἐϝαδὼς et ϝεϝαδὼς scriptum fuit. v. Exc. de Digammo.

175. 176. iam lecti sunt A. 469. 470. Et 174 cum iisdem vſſ. Od. Γ, 338 ſq. Φ, 270 ſq.

177. αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τε πίον θ', ὅσον ἤθελε θυμός. In edd. erat σπεῖσαντ', vitiose, etsi sic quoque Venetus. at Schol. A. „γρ. σπεῖσάν τε πίον τε." Atque hoc vere Homericum, reduxi. Erat quoque in Townlei. In Homero est σπένδειν. σπεῖσαι. non σπένδεσθαι, σπείσασθαι. Ergo Clarke reposuerat σπεῖσάν τ' ἔπιον θ', quod iam in marg. edd. erat, etiam Od. H, 184 vbi idem versus legitur.

In principio versus οἱ δ' ἄρ ἐπεὶ emendabat Bentl. nec male.

180. δενδίλλων ἐς ἕκαστον. „quod dicta haec sunt praesente adhuc Phoenice; ideoque εἰς ἕκαστον dici potuit, cum tres essent:" Alii ἕκαστον pro ἑκάτερον dictum esse voluerant, dum ad duo tantum, Vlyssem et Aiacem, referre illa malebant. cf. ad 168. 169. Subtiliter de iisdem agunt Sch. B. L. Vat. Sane quidem in seqq. aliquoties adhibetur dualis de legatis. Phoenix, qui antea apud Achillem commorabatur, redire ad eum videri poterat. Nec tamen vel sic exemplo carebat, pluralem adhiberi de duobus.

δενδίλλων. Sch. A. et br. διανεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς cum Hesych. h. v. Etymol. διανευόμενος. Apollon. Lex. περιβλεπόμενος, oculos circumferendo. ἴλλοι, vel ἰλλοὶ, ἀπὸ τοῦ εἴλειν, oculi, proprie oculorum anguli; de quo late iidem et alii viri docti egerunt. Ad locum nostrum proxime spectat Schol. Apollonii III, 280 ὀξέα δενδίλλων. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τοῦ στρέφειν τέθεικε τὴν λέξιν· τὸ ἐν ἐπιστροφῇ τοῦ προσώπου παρεκκλίνοντα τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύειν, καθάπερ Ἀπολλόδωρος. (ad Homerum?) Σοφοκλῆς

δὲ ἐπὶ τοῦ περιβλέπειν τέθεικε τὴν λέξιν, (puto in deperditis.)

Reſtat ἐς ἕκαστον, quod peccat in digamma: δενδίλλων ες ϝεκαστον. Bentl. coni. δενδίλλων ὁ ϝεκαστῳ. Niſi dicendum eſt, totum verſum ſerioris rhapſodi fetum eſſe.

182. τὼ δὲ βάτην ⁊ „quod, excluſo Phoenice, qui praeiuerat, tantum de duobus narratur. Alii dualem volebant poſitum pro plurali, vt alibi · A, 567 ἆσσον ἰόντε. (at ibi vide.) et Od. Θ, 48 κούρω δὲ κρινθέντε."
Sch. A. Similia Sch. br. Vict. quae Clarke refellit.

183. πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ. εὐχομένω ſuperſcripto οι Lipſ. et Vrat. A.

Primum nunc occurrunt epitheta Neptuni diuerſimode expoſita in Etymol. Apollon. Lex. Heſych. Schol. ad h. l. et ad N, 43. 125. Praeſtat: γαιήοχος, ὁ ἔχων, συνέχων, περιλαβὼν, τὴν γῆν, quia mare, cui praeeſt, ambit terram. Schol. B. ad N, 125 nimis ſubtiliter: ὁ ἔχων, ὁ βαστάζων, τὴν γῆν. ἐπὶ γὰρ τοῦ ὕδατος γῆ ἐστήρικται. Koeppen haud indocte monebat, ex analogia τοῦ πολιοῦχος eſſe debere, qui tuetur terram, qui ei praeeſt. Ita quidem Diana eſt γαιάοχος, quae tuetur vrbem, ap. Sophocl. Oed. R. 160. Et forte Neptunum primo ſic dictum eſſe ab Ionibus Achaiae, cui deus praeeſſet. Acute haec dicta ſunt. Nil tamen vetat, quominus vox illa diuerſis ſenſibus adhibita occurrere poſſit. Recedit a ceteris ea ratio, qua γαιήοχος eſſet ὁ γαίων, γαυριῶν, τοῖς ὀχήμασι· τοῖς ἀγῶσιν ἱππικοῖς. inf. Ψ, 584. Sch. br. et Etymol.

ἐννοσίγαιος. ὁ ἐνόσας, κινήσας, (ab ἔνοθω) τὴν γῆν, fluctuum motu allidentium littori. Idem ἐνοσίχθων. σεισίχθων. Ad terrae motum epitheton traxere iam veteres, in his ipſe Herodot. VII, 129.

184. ῥηϊδίως πεπιθεῖν. Commode verſu vtitur Eunap. Vit. Soph. in Maximo. p. 101. ed. Commel. πιθεῖν vitioſe Flor. Ald. 1. Vrat. 1. Contra δὲ πεπιθεῖν Lipſ.

185. Μυρμιδόνων δ' ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην. Sch. A. „γρ. ἵκοντο" sicque Barocc. Mori. Harlei. Townl. vn. Vindob. et Plutarch. de Musica sub f.

186. τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ. Studio citharae indulsisse volunt Achillem ad leniendos animi motus; eoque consilio Achilles saepe, v. c. ap. Aelian. V. H. XIV, 23. Sext. Empir. p. 358. laudatur citharam pulsans et ab artificibus exhibitus est.

187. καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν. ζυγὸς ὁ πῆχυς τῆς κιθάρας, ᾧ ἔγκεινται οἱ κόλλαβοι. οὕτως δὲ λέγονται οἱ πάσσαλοι, ὧν ἐξάπτονται αἱ χορδαί. Sic Schol. A. B. br. Eustath. Hesych. in ζυγά. Rem docet Aristot. Quaest. mechan. 13.

ἀργύρεον ζυγὸν legunt Cant. et a m. pr. Lips. Harlei. Townl. Vrat. b. duo Vindob. Sext. Empir. p. 358. et ipse Venetus, etsi Schol. A. interpretatur ζυγὸς ἀργύρεος, quod in edd. legitur. In Vrat. b. etiam δαιδαλέον legitur, et ap. Plutarch. de Mus. l. c. sub fin. περὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν εἶεν. Videtur sane τὸ ζυγὸν antiqua fuisse forma; nec minus tamen ὁ ζυγός.

188. τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἠετίωνος ὀλέσσας. — „quod suauiter et decenter e praeda habet citharam Achilles, ne secum domo attulisse videretur, tanquam inter arma otium exacturus." Sch. A. Multa similia argutantur Sch. B. L. Vict. br. Koeppen ex h. l. eliciebat, instrumenta musica isto tempore nondum a Graecis fuisse fabricata, sed a barbarorum manibus petita. In edd. Sexti Empir. l. c. erat: τὴν ἕλετ' ex interpretatione; quod mutauit Fabric. τὴν ἄρατ' vn. Vindob.

πόλιν. In edd. πτόλιν, excepta Romana. Atqui πτόλις non scribitur nisi ad producendam vocalem breuem antecedentem. Seruant quoque πόλιν Barocc. Vrat. b. Ven. Vindob. et haud dubie alii.

189. ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν. Sic inf. v. 520 et Od. Θ, 73 ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν, nec aliter, qui versum recitant, Plutarch. l. c. et Dio Chrys. Or. II. de Regno p. 82. R. Attamen inest hiatus. Debetur tamen

ille grammaticis, cum fcriptum effet κλέε' ἀνδρῶν. Nam α κλέος fit κλέεος, κλέεα, vnde κλέη. hoc aut κλεᾶ reponere iubet Bentl. at R. Payne Knight p. 56. κλεεϝ' ανδρων. Mature tamen τὰ κλέα vltima breui acceperunt poetae: etfi ex eorum numero exemtus eft a Brunckio Apollon. Arg. I, 1 vbi κλέα Φωτῶν, e Cod. Par. nunc leguntur pro κλέα ἀνδρῶν. at eft IV, 362 πάτρην τε κλέα τε μεγάρων — In Vrat. b. erat κλέος.

Ceterum ad h. v. alludunt multi: Ariftid. Quintil. de Mufica lib. II, p. 87. Dio Chryfoft. Or. II. de Regno p. 82. R. Plutarch. de Mufica fub f. et de Alex. fortuna I, p. 310.

190. Πάτροκλος δέ οἱ οἶος ἐναντίος ἧστο σιωπῇ &c. „quod οἶος cum ἐναντίος iungendum eft; praeter eum aderant Automedon, etiam Phoenix" Schol. A, B. L. Vict. Scilicet putant nonnulli Phoenicem anteceffiffe duo legatos, cf. 182. 168. Quafi non effet: ex aduerfo, feorfum a ceteris qui aderant, fedebat; ἀντικρὺ, vt bene Euftath.

ἐναντίον Townl.

191. δέγμενος Αἰακίδην — Verfu faepe vtuntur Lucian. et alii rhetores. „γρ. καὶ δέχμενος" Schol. A. ὁπότε λήξειεν ἀείδων· ὁπότ' ἂν Cant. Saltem fubintell. ἄν. ἀείδειν vn. Vindob.

192. τὼ δὲ βάτην προτέρω &c. quod dualis de Aiace et Vlyffe iterum dictus, exclufo Phoenice. v. ad 182.

193. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς. „ταφὼν ἀπὸ τοῦ θήπω, θαπὼν, ταφών." Sch. A. quid tamen fi prifca forma τάφω fuit? Apio a θάμβος duxiffe videtur ap. Apollon. Lex. vbi ἐκπλαγεὶς redditur. Inepta attexunt Schol. B. L. br. Euftath. Etymol. qui meliora dat in τάφος. Erneſti ad Callim. in Dian. 103 vbi ἔταφες eft, quaerit in voce notionem τοῦ videre; verum ea ex contexto venit, non ex vi vocis.

194. αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἕδος, ἔνθα θάασσεν. Iterum argutantur Schol. A. B. L. Vict. br. fintne αὐτῇ σὺν φόρμιγγι iungenda cum antecedentibus an cum feqq.

hoc est, surrexeritne et manibus retinuerit lyram, an, sedem vna cum lyra reliquerit ea deposita. Verius vtique est prius.

ἔνθα θάασσεν. Vrat. b. a m. sec. θάασκεν. Mori. Barocc. et vn. Vindob. ἔνθα κάθητο. At θάασσεν etiam Apollon. Lex. et Hesych. cum interpretatione ἐκαθέζετο. Occurrit quoque iterum Jl. Ο, 124. Od. Γ, 336.

195. ὡς δ' αὔτως Πάτροκλος. alii ὡς δ' αὔτως probante Barnes et Bentl. In Hesych. tamen: ὡς — ὁμοίως· ὡς δ' αὔτως —

196. τὼ καὶ δεικνύμενος. Sch. A. „γρ. τοὺς καὶ δεικνύμενος, δεξιούμενος (quod iam Apollon. Lex. habet) φιλοφρονούμενος iterum Od. Δ, 59. Alibi est pro δείξας. δεικνύμενος Δαναοῖσιν Ψ, 701." Eadem Sch. B. L. Vict. br. Eustath. „γρ. δεχνύμενος" Barnes. Ex δέκω facta sunt δείκω; δεικανάω, δεικνύω, δείκνυμι, atque etiam δέχομαι.

197. χαίρετον, ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον. ξ— „quod dualis χαίρετον, ἱκάνετον, iterum excludit Phoenicem; porro ἦ, ἦ, scribendum esse, vtroque loco asseueratiue."

„γρ. ὦ φίλω" Barnes. scil. ex Schol. br. 182. vn. Vindob. ὦ φίλοι. In Lips. cod. superscriptum χαίρετε — ἐστέ, male illato hiatu.

ἦ τι μάλα χρεώ. „Parmeniscus recitauerat pro his ἡμέτερον δῶ." Vtinam adiectum esset, cui fundo haec lectio innixa fuerit, quae et in Harlei. legitur, altera supra scripta; haud dubie enim ea accommodatior est quam vulgata, ἦ τι μάλα χρεώ, etsi per se ea bene se habet, sensum tamen et structuram interpellat: *sane magna necessitas, inopia, vos tenet.* Recte alioqui Ernesti reddebat: „summa certe necessitate adducti ad me iratum aduenistis; vos tamen omnium gratissimi mihi aduenistis, etiam irato." Vt accipiamus verba sic vt sint: sane necesse est, vos mihi amicos esse, vetat vsus formulae Homericus. Etiam vir acutus, Iacobs in verbis haeserat et coniecerat ex litterarum apicibus: ἱκάνετον

εἰς τὸ μέλαθρον. quia et inf. 204 οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.

198. οἵ μοι — φίλτατοί ἐστον. Ven. φιλτάτω cum mſ. Mori. et vno Vindob. Agnoſcit tamen Schol. A. alteram quoque lectionem. Vbique in dualibus varietas cum pluralibus obuia ſit, nec fides ſatis firma alterutri.

200. τάπησί τε πορφυρέοισι. memorabile hoc ad huius aetatis vitam. Niſi e praeda Troianorum hi tapetes erant, mercatu Aſiae ad Achiuos peruenifſe eos neceſſe eſt. Erat enim iam ea aetate arte texendi, figuras quoque in veſtibus, nobilis opera Babylonis et Phrygiae. cf. Athen. II, p. 48.

202. μείζονα δὴ κρητῆρα — καθίστα. Sch. A. obſervat καθίστα eſſe ex καθίστανε. alios ab ἱστῶ (ἱστάω) deducere. Diſertius haec expoſuit Etymol. in ἵστη. eſt hoc ipſum in Homero: ἵστη δὲ μέγα κῦμα Φ, 313.

203. ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ. ζωρότερον, τὸ ἄκρατον Schol. A. ſiue τὸ ἀκρατώτερον, vt eſt in Apollon. Lex. et Etymol. In Apollon. I, 477 eſt ζωρὸν μέθυ. Etymol. docet alios θερμότερον exponere; *viuidius merum* apud Martialem eſt, VIII, 6. vbi h. l. reſpici notat Wakef. Silu. Crit. P. III, p. 187. Schol. A. ait alios exponere ταχύτερον. (ergo iunxere cum κέραιρε ταχύτερον, ταχέως. Occurrit hoc apud Ariſtotelem, qui hinc lucem accipit, Poet. 25, 7 οὐ τὸ ἄκρατον, ὡς οἰνόφλυξιν, ἀλλὰ τὸ θᾶττον. Adduxit homines inde a Zoilo inepta argutatio, quod indecorum ſit virorum grauium perſonae, tanquam πρὸς κῶμον venirent, meracius apponere: hoc apparet e Schol. B. L. Vict. Euſtath. Heſych. ad quem v. laudd. Adde Athen. X, p. 423 D. et Caſaub. ad e. l. X, 6. Plures etiam miſcendi vini rationes ex h. l. docet Athen. I, p. 10 C. nam incredibile eſt, quot modis hoc ζωρότερον vexarint veteres: v. inprimis Plutarch. Sympoſ. V, 4. Atqui Achilles viros amicos, noctu ad ſe profectos et ex via feſſos, liberaliter excipiens vino recreare vult; quidni ζωρότερον apponeret?

ζωρότερόν τε Cant.

κέραιε. si auctoritatem veterum sequendam esse putamus, est hoc pro κέραιρε reponendum. Nam legunt sic Ven. vterque, Lips. Mori. Townl. ed. Rom. cum Eustath. qui nonnulla quidem exemplaria exhibere ait κέραιρε, pauca tamen nec optima: ὀλίγα μέντοι, καὶ οὐδὲ τὰ ἀκριβέστερα. Monent quoque Schol. vetera sine ρ esse scribendum, laudantque Aristophanem, etiam Herodianum rem memorasse. Nec est quod respuas; κεράω, κεραίω, factum est, vt νάω, ναίω. μάω, μαίω. δάω, δαίω. Scripsisse nonnullos κέρχινε patet ex Hesych. vulgarius tamen inualuit κέραιρε, quod exhibent edd. Aristotelis et Athenaei loc. cit. et Schol. br. κέραιρε, κίρνα. Etymol. κέραιρε, κίρνα. ἀπὸ τοῦ κεράω, κερῶ, κεραίρω. ὡς μενῶ, μεναίνω· (hoc ad κεραίνω spectat) ἢ κέραιρε (leg. κέραιε) ἐκ τοῦ κερῶ, κεραίω. Aliud vitium in Suida in ζωρότερον, vbi ἐκέρασσε in h. l. legitur.

ἔντυνον ἑκάστῳ. peccat in digamma. Correxit iam Bentl. ἔντυνε ἑκάστῳ. εντυνε ϝεκαστῳ.

204. οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ. Ven. ὑπ' ἔασι· quod probo. ὑπέασσι Schol. br. vnde receptum in edd. Oxon. Cantabr. recte emendatum a Barnes. nam α per se productum est. ὑπίασι Mori. Barocc.

206. αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ. „quod Euphorion τὸ κρεῖον accepit τὸ κρέας. At est Homero τὸ κρεοδόχον ἀγγεῖον." Eadem Apollon. Lex. cf. Hesych. Plura addit Etymol. ex Herodiano et Ptolemaeo; An Euphorion hoc in Homero ipse notauerit, non dicam; videtur ille vocem Homericam aliquo loco pro κρέας adhibuisse; sic accipio notata ab Apione et Herodoro apud Schol. Vict. et Eustath. Caussa memoratur, quod τὸ κρεῖον alii de lebete accipiebant, quo coquerentur carnes: Homerus autem non nisi carnes assatas nouit. Verum τὸ κρεῖον inseruiit tantum carnibus secandis, quas veru infigerent. τράπεζα μαγειρική, quod iam Ernesti docuit.

Addit Schol. A. quod ἐν πυρὸς αὐγῇ ſit τὸ ἀπὸ τοῦ πυρὸς φωτιζόμενον, ſcilicet, non ſimpliciter αὐγὴ πυρὸς pro πῦρ, vt ἐν πυρὶ ſit, iuxta ignem, vt Schol. br. quoque interpretantur, ſed, in loco ab igni colluſtrato. Idem Scholion eſt in Apollon. Lex. in πυρὸς αὐγῇ. et ſimilia habent Sch. B. L.

Notant quoque κατέβαλεν eſſe pro κατέθηκε.

208. ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ. Primo nunc occurrit συὸς σιάλοιο, συὸς ἐντροφίου, ἁπαλοτρεφοῦς. ὡς· ζατρεφέων σιάλων· (Od. Ξ, et al.) ἢ σεσιτισμένων. Schol. B. L. Vict. De etymo ambigitur: ductum eſſe ἀπὸ τοῦ σιτίζειν quis ſibi perſuaſerit! Aliud eſt apud Etymol. σίαλος (alii accentu variant σιαλὸς v. Suidas) ὁ ἀφρός. vt ſit, ſpumeus aper. ἄῤῥην σῦς, παρὰ τὸ ἀφρὸν ἀφίεσθαι. Fuit illud σιϝαλος, et natum inde σιγαλόεις, vidimus ad E, 226.

τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ. Heſych. θάλλουσαν. ἀκμάζουσαν. proprium de pinguedine, et adipis ſuperficie exuberante; conuenit cum Lat. nitere. inf. 463 σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ.

ἀλοιφῇ. λίπει Apollon. h. v. cum Schol. br. et Heſych.

209. τῷ δ' ἔχεν· ⁓ στιγμῆς tamen cauſſa in Scholio non apparet; forte quod ſibi ipſi miniſtrat Achilles, αὐτοδιάκονεῖ. aut quod Automedon nunc adeſt, ſupra non memoratus.

τῷ δ' ἔχεν. ὑπεῖχεν. Schol. L. Vict. ἐκράτει (ſc. τὴν ῥάχιν) Schol. br.

210. καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε. diſerte agnoſcit μίστυλε Schol. Victor.

212. αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλὸξ ἐμαράνθη, ⁓ „ſcriptum olim in nonnullis fuit αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ." Schol. A. B. L. Euſtath. et Plutarch. de facie lunae p. 934. A. vbi et eſt — φλὸξ ἀνθρακίην στορέσασα, non bene. Additur in Sch. A. et ex veteribus in Euſtathio: γελοῖον δὲ τὸ πυρὸς ἄνθος, ὡς ῥόδων ἄνθος. quidni tamen ignis excan-

descentis, donec consumtis materiis carbones supersint, *flos ignis* dici potuerit? atqui et μαραίνεσθαι de flamma subsidente hoc ipso loco dictum est. Apud Eustath. porro ex veteribus: sane quidem et Aeschylum πυρὸς ἄνθος dixisse, sed ibi Prometheum augere rem data opera: σεμνοποιεῖται γὰρ ἐκεῖ τὸ πῦρ, ὥς τι καλλιστεῖον τοῖς ἀνθρώποις πρὸς τοῦ Προμηθέως δοθέν. Lucret. I, 989 *flammai flore coorto* laudat Bentl. e melioribus libris. Scripserant alii: αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐμΦήνατο, παύσατο δὲ Φλὸξ, tradente Schol. Lips. monstrum vocis corrigo ἐμαρήνατο, quod etiam in Schol. Vict. legitur. Alios legere αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐμαραίνετο legere Clarke narrat. Videtur hoc petitum ex Il. Ψ, 228. Quae ex his verior lectio sit, nemo definire ausit. Vulgatam praetulerat Aristarchus. Notandus vsus τοῦ κατακαίεσθαι, de flamma deficiente materia consumta. Contra κατὰ μῆρ' ἐκάη A, 464 versu aliquoties repetito; adde A, 40. O, 373.

213. ἀνθρακιὴν στορέσας. Suidas h. v. πεπυρακτωμένοι ἄνθρακες, versu adscripto.

ἐΦύπερθε τάνυσσε. ἐΦύπερθ' ἐτάνυσσε Townl.

214. πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο. de epitheto varia ariolantur Schol. Eustath. Plutarch. Sympos. V, 10 pr. simplicissimum erat dicere, esse, *praeclarum*, *almum*. Hesych. recte: ἁλὸς θείοιο, ἐντίμου. nisi malis dicere esse, sacrum, propter vsum religiosum in mola salsa.

Recitat hemistichium Apollon. in ἅλα. πάσσε et ἔπασσε, cum Hesych. vt notionem spargendi inde adstruant.

κρατευτάων ἐπαείρας. plura comminiscuntur grammatici in Schol. B. L. Melius Aristarchus ap. Apollon. Lex. esse κρατευτὰς bases, quibus verua vtrinque imponuntur, statumina; lapides puta vtrinque positos. Sua fecit ista Schol. A. adde Eustath. Hemsterh. ad Pollucem X, 96 pronior erat in alteram interpretationem, vt κρατευταὶ sint λαβαὶ veruum. Melius ipse Pollux VI,

89 vbi κρατευτήριον est ferrum, cui immittuntur verua: ἀφ' οὗ ἴσος καὶ Ὅμηρος εἴρηκε· κρατευτάων ἐπαείρας.

Tandem pro ἐπαείρας Aristarchus legebat ἀπαείρας contra poetae mentem.

215. εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευε. ἐλεοῖσιν aspirate Ven. cum Schol. br. et Vict. et Etymol. in εἰλεός. quem dissensum iam Hesych. memorat h. v. Varia in Schol. Etymol. Ammon. ex etymologia afferuntur. Sufficit Apollon. Lex. h. v. et hinc in Suida et aliis, τοῖς μαγειρικοῖς τραπεζίοις· ad quem loc. iam laudauit Tollius notam Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 371. itaque loca Aristophanis et Schol. excitare necesse non est. ἐλεῆσι Barocc. Mori.

ἔχευεν. „ἐν ἄλλῳ· ἔθηκεν" B. L. Sch. br. Eust. sicque vn. Vindob. ed. Rom. et Schol. Aristoph. Equ. 152 cum Athen. IV, 22 p. 173 B. In altero loco Od. Ξ, 432 est βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα. ἔχευαν est ap. Ammon. p. 49. At Schol. Aristoph. Nub. 178 versum concinnat ex hoc et v. 210 αὐτὰρ ἐπεί ῥ ὤπτησε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε.

218. αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν. vn. Vindob. ἀντίος.

219. θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει. ⸓ quod Philoxenus et Timotheus (quos probabile fit in aliquo dramate Achillem legatos excipientem exhibuisse atque Homericum in hunc sensum reddidisse) acceperunt θῦσαι, θυμιᾶσαι. Sic quoque Ammon. p. 132. Enimuero recte Sch. A. B. L. add. Eust. per ἀπάρξασθαι reddunt, (vtrumque apponunt Schol. br. Hesych.) et θυηλὰς τὰς ἐπιθυομένας ἀπαρχάς, vt Od. Ξ, 446.

Superest notabile in h. v. vsus voc. τοῦ in τοίχου τοῦ ἑτέροιο haud dissimilis ab vsu articuli seriorum. Putes fuisse τοίχου τοι (vel δὴ) ἑτέροιο. Iteratur tamen Ω, 598. Amphiboliam olim inepti in h. v. quaesiuerunt ap. Hermog. Method. Eloqu. 35. In 218 ἷζεν et ἷζεν iterum variat.

221. οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ', ἑτοῖμα προκείμενα, χεῖρας ἴαλλον. interpungit Bentl.

222. αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος — ⊱ „Coenati iam erant apud Agamemnonem sup. 178. et mox 226. 7. Aiebat itaque Aristarchus melius scripturum fuisse Homerum καὶ ἐδητύος ἄψ ἐπάσαντο. Religioni tamen sibi duxerat aliquid mutare, cum vulgatam lectionem in multis libris reperisset." Schol. A. Fuerat quoque similis in h. v. quaestio Porphyrii: in Sch. B. L. V.

223. Cur Vlysses *primo loco* verba faciat, quaeritur. Multa ariolantur grammatici. Atqui Vlyssis prudentia et cautione opus erat in primo aditu parando ad Achillis animum. Difficillima enim res, de re alteri molesta verba facere sic, vt alter non exasperetur.

θεῖος Ὀδυσσεὺς edd. ante Wolf. qui reposuit δῖος Ὀ. Nil refert; habent tamen hoc Barocc. Mori. Cant. Lipſ. Ven. Vrat. b. et A.

224. πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆα. ⊱ „ad morem obseruandum, quod pocula *plena*, haud inania, propinarunt; cogitandum autem esse, cum his verbis Achilli poculum in manus traditum fuisse ab Vlysse." — Apollon. Lex. δείδεκτο. ἐπὶ μὲν τοῦ τὰ ποτήρια τῇ δεξιᾷ ἐκτείνειν. — οἷον τῇ δεξιᾷ προέπιεν. Ap. Athen. I, p. 14 A. ἀντὶ τοῦ ἐδεξιοῦτο, ὅ ἐστι, προέπινεν αὐτῷ τῇ δεξιᾷ διδοὺς τὸ ποτήριον et iterum lib. V, p. 193 A. v. ad Δ, 4.

Peccat contra naturam metri πλησαμενος δ' ϝοινοιο δεπας. Fuit puto: πλησαμενος δε δεπας ϝοινου. Bentleius modo tollebat δ' vt esset πλησάμενος ϝοινοιο, modo tentabat πλῆσας δὲ ϝοίνοιο. Vulgata est ap. Athen. XI, p. 498 D, vbi quoque de altero loco Odyss. Ξ, 112 agit.

Ad orationis vniuersae artificium spectat Scholion alio loco positum ad vs. 222 Schol. A. in duas στάσεις, status, diuisam esse orationem, τὴν παρορμητικὴν, qua exhortatur Achillem, vt se placandum det; alteram ἀλλοιωτικὴν, vt, si Agamemnonem omnino exosum habeat, saltem exercitus misereatur vs. 300. Artificium rhetoricum docere passim elaborant Schol. B. L. Enimuero fit hoc in plerisque rhetorice magis quam poetico sensu.

224. δείδεκτ' Ἀχιλῆα vn. Vindob. Ἀχιλῆι.

225. δαιτὸς μὲν ἐίσης οὐκ ἐπιδευεῖς. In Ven. ἐπιδευης legitur addita tamen ⌐ ἡ διπλῆ, „ὅτι προςτιθέασι τὸ σ, ἐπιδευεις, κακῶς. οὗτοι καὶ τὸ ἑξῆς περισπῶσιν, ἦμεν ενι κλισιη ἢ ἐτυγχάνομεν. Ἀρίσταρχος δὲ χωρὶς τοῦ σ." Schol. A. Obſcura haec, multo magis quod accentus omiſſi ſunt. Lectiones videntur fuiſſe plures: οὐκ ἐπιδευεῖς, quae nunc obtinet; et ap. alios quoque legitur, vt ap. Lucian. pro lapſu int. ſalut. 2 οὐκ ἐπιδευεῖς *tu non indiges*, vt eſt in edd. Athenaei I, p. 12 C. et οὐκ ἐπιδεύῃ, vt ſup. B. 229 erat ἐπιδεύεαι, vt de Achille haec pronuntientur; Ita vero 226. 7 prorſus alieni ſunt. ἐπιδευῆς, quod in Ven. A. eſt, poſtulat et ipſum vt ſuppleas εἶς. At ἐπιδευεῖς ſubint. ἐσμὲν, eſt probabilius; nam aliquoties hoc ſine verbo εἶναι ita poſitum occurrit: vt E, 481 τὰ δ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής. item N, 622. Od. Δ, 87. Hoc idem Sch. br. ſequuntur: οὐκ ἐνδεεῖς ἐσμέν. et Heſych. ἐπιδευεῖς, ἐνδεεῖς. χρῄζοντες. At alii, qui ἐπιδευεῖς legebant, legebant etiam ἦμεν. *eramus*. haec ſunt illa in Scholio: οὗτοι δὲ καὶ τὰ ἑξῆς περισπῶσιν· ἦμεν ἐνὶ κλισίῃ, ἢ, ἐτυγχάνομεν. Apud Euſtath. eſt οὐκ ἐπιδευεῖς εἰμὲν ἤγουν ἐσμέν. His vero in altero verſu obſtat: ἠδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν. At Herodianus nobiſcum conueniebat ἠμὲν cum ſeqq. vsque ad δαίνυσθ' eſſe in medio interiecta. Ariſtarchus quomodo ſcripſerit, non ſatis aſſequor: niſi ἐπιδεύει voluit eſſe formam Atticam, vt βούλει pro βούλῃ, quae tamen in Homero locum non habet: in quo ſic eſſe debuiſſet ſcriptum ἐπιδεύεαι, vel ἐπιδεύῃ. Eodem tamen videtur ſpectare Schol. Lipſ. οὐκ ἐπιδεύεις δαιτός. ὡς τό· ἀποιχομένου Ὀδυσῆος Δεύῃ (Od. A, 253.) At Schol. Victor. laudat δεύει, videtur ergo in mſ. Lipſ. fuiſſe quoque ἐπιδεύει, quod Ariſtarcheum erat; idque conuenit cum Schol. A. ſupra adſcripto. Qui itaque Ariſtarcheam lectionem reſcribendam ſibi ſumit, ei reuocanda erit haec ipſa lectio.

226. ἠμὲν ἐν κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο. Mirantur grammatici, quod principio ſtatim orationis tam in-

caute Agamemnonis mentionem facit Vlyffes. Varia comminifcuntur. At rhetoricae huius fubtilitatis curam Homerus non habuit. Etfi fatendum eft omnino his trinis verfibus 226. 7. 8 onerari fententiam et vim orationis infringi, et videri eos interpretamenti fpeciem habere ad fupplendum *οὐκ ἐπιδευεῖς*, cum verbum omiffum effet, *ἐσμέν*. *εἰ μὲν ἐνὶ* var. lect. in marg. ed. Libert. Mox *μενοεικέα πολλὰ δαίνυσθαι*, vt iam fup. 90.

228. *ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν.* peccat in digamma in *επηρατου Ϝεργα*. Expedita tamen eft medela iam a Bentl. allata *επηρατα Ϝεργα*. Sic E, 429 *ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.* et faepe alia. Vulgata tamen lectio perfcripta quoque eft apud Cicer. ad Attic. XIV, 13 vbi vff. 228. 9. 230 ille fuauiter vtitur.

230. *ἐν δοιῇ δὲ, σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι* Sch. A. *ἐν δοιῇ δὲ, ἐν δισταγμῷ, ἐν διχοστασίᾳ.* Nec eft fcribendum *δοίῃ.*" vnde *δοιάσαι* et *δοάζειν*. v. Hefych. apud quem eft fcribendum: *ἐν δοιῇ δὲ, ἐν δισταγμῷ δὲ ἐν φροντίδι.* Callimach. Iou. 5 *ἐν δοιῇ μάλα θυμός.*

In verbis *σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι* eft aliquid duri; quod et Euftath. animaduertit; nam effe debebat *ἢ σώζεσθαι ἢ ἀπολέσθαι.* nunc iunctura putanda eft effe: *ἢ ὑμᾶς σαώσειν τὰς νῆας, ἢ αὐτὰς ἀπολέσθαι.* Bentl. coni. *σαωσθέμεν' ἢ ἀπολέσθαι*, vt O, 502. 3 *νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι, ἠὲ σαωθῆναι καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.* pro quo eft *σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι* Θ, 246. Bentl. quoque fufpicabatur verfum fequentem 231 *νῆας ἐϋσσέλμους* effe aliunde illatum. Pro qua fufpicione poffis laudare quoque hoc, quod Cicero l. c. memorato hoc verfu fubfiftit, nec addit fequentem. Etfi hoc neceffe nec erat. In vno Vindob. eft *ἀπολέσσαι* ex emendatione.

231. *νῆας ἐϋσσέλμους.* v. ad B, 170.

232. *ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο.* Huc fpectat Etymol. *ἀντὶ τοῦ, αὐλισμὸν ἐποιήσαντο. ἐστρατοπεδεύσαντο. ἐκοσμήθησαν.* Proprie *αὖλις* eft quod *αὐλή.* v.

Od. X, 470 vnde αὐλίζεσθαι de gregibus, tum, fub diu agere, et tandem pernoctare.

Ex hoc verfu infcripta nonnullis fuit haec rhapfodia: ἔπαυλις Τρώων, quia Troiani noctu excubant ante caftra Achiuorum.

233. τηλεκλητοί τ' ἐπίκουροι. τῆλε, τηλόθεν, κεκλημένοι. recte reuocatum a Wolfio, quod iam erat in edd. Ald. 2 et feqq. Male ad antiqua redierat Turnebus. τηλεκλειτοί τ'. etfi hoc et codd. habent, et ipfe Venetus, alii τηλεκλυτοί. Satis de hoc dictum ad Δ, 491. E, 491. Z, 111.

234. κειάμενοι πυρὰ πολλὰ, ita et h. l. refcripfi pro κηάμενοι, cum Lipf. Townl. Ven. et aliis codd. et grammaticis, ed. Rom. Euftath. Porphyr. ad Θ, 307. Conf. fup. ad vf. 88.

οὐδ' ἔτι Φασὶ, fcribitur οὐδέτι. οὐδέ τι.

235. σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι. Faciunt vulgo fubiectum, Hectorem; cui prius faltem conueniret, *putant, non eum fubftiturum, non defliturum effe*, οὐδὲ σχήσειν ἑαυτὸν, quod eft σχήσεσθαι, continere fe, temperare fibi, fubfiftere. vt inf. 651. At non conueniret alterum; nam ἐμπεσεῖν, ἐμπεσέεσθαι, non de Hectore et Troianis, fed de Achiuis fugientibus dicitur, non modo in verfu hoc aliquoties repetito, M, 106. 7. 125. 6. P, 639. vbi v. verum etiam in aliis, vt B, 175 Φεύξεσθ' ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες, *irruentes in naues;* adde Λ, 822. 823. M, 106. 107. Recte ergo *ad Achiuos* retulit grammaticus in Schol. br. dum reddit σχήσεσθαι, ἀνθέξειν. ἀντιστῆναι. Euftath. vtramque rationem appofuit.

ἐν νηυσὶ. vulgg. ἐνὶ. fed illud in codd. Barocc. Cant. Mori. Lipf. Vrat. b. Townl. Ven. nec aliter in iis locis, quae hunc verfum repetunt; nusquam ἐνί.

236. Ζεὺς δέ σΦι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα Φαίνων. Vna voce ἐνδέξια Ariftarchi eft lectio. „At Afcalonita ἐν abundare dicebat, fcripferatque ἐν δεξιᾷ diuifis vocibus." voluit igitur effe ἔν σΦι, ἐν αὐτοῖς? an potius ἐμΦαίνων? (ἐπὶ in Sch. A. videtur corruptum ex compen-

dio vocis Φησί.) Verum ἐνδέξια sunt dextra, fausta, secunda omina. Hoc est quod Etymol. habet: ἢ ὡς αἴσια καὶ καλά. Conueniunt ἐπιδέξια σήματα B, 353. Et obseruatum est, Ciceronem h. l., etsi memoria lapsum, in animo habuisse, cum de Diu. II, 39 Aiaci tribuit: *Homericus Aiax* (debebat Vlyssem dicere) *apud Achillem querens de ferocitate Troianorum nescio quid, hoc modo nuntiat: „Prospera Iupiter his dextris fulgoribus edit."* In principio versus Ζεὺς δέ σφι non σφιν Κρ. ipse Vict. scribere iubet. Ζεὺς γάρ σφι K. apud Clark. pro var. lect. laudatur.

238. μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διΐ, οὐδέ τι τίει — μαίνετ' ἐκπάγλως vitiose edd. Flor. Ald. 1. tum mſ. Lipſ. Vrat. C. Scilicet ex compendio scripturae non recte intellecto. — Sequitur πίσυνος Διΐ οὐδέ τι. adeoque hiat metrum. Bentl. emendabat πίσυνος βίῃ, οὐδέ τι. vt E, 205. Θ, 226. Similiter dictum ἀλκὶ πεποιθώς, et χείρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι M, 135. ἧφι βίηφι πιθήσας, X, 107. Quidni tamen putes fuisse μηδέ τι. Sin hoc non admiseris, referam me ad illud, quod alibi posui: extra caesuram, quiescente tono, hiatum tolerabilem visum: πίσυνος Διΐ. οὐδέ τι τίει. Nil mutatur in versu ap. Iustin. Cohort. ſ. 24.

239. λύσσα δέδυκεν αὐτόν. nil amplius quam μαίνεται, de pugnantis ardore.

241. στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα. Videtur excidisse caussa στιγμῆς. Haud dubie ea ad στεῦται pertinuit, quod vbique veteres notarunt, esse κατὰ διάνοιαν ὁρίζεσθαι. v. ad Γ, 83. B, 597. Φ, 455. inpr. Od. Λ, 583.

ἄκρα κόρυμβα hoc vno loco occurrunt. Grammatici reddunt ἀκροστόλια A. B. L. V. Sch. br. Eustath. solliciti tantum de caussa abscidendi, scilicet, vt essent pro tropaeis, seu ex religione, ne comburerentur, quia in iis deorum signa erant sculpta. „Iam autem ἀκροστόλια fuere in proris; et fuit is mos posteriorum temporum, vt ornamenta ea prorae tollerent, nauem captam cre-

marent. Eadem acroſtolia videas paſſim fuiſſe pro tropaeis et dedicari diis: v. Diodor. XX, 87. 52. Plutarch. To. I. p. 119. Eodem modo Romani roſtra pro tropaeis ducebant in triumphis: quae ſatis nota ſunt. Bene hactenus; modo ad Homerica tempora haec recte referuntur. Atqui Hector hoc vnum faciet et facere conſtituit, vt propugnatoribus depulſis ignem in naues coniiciat. Iam autem illae ſiant puppibus ad terram adductis; ab hac parte eas aggreditur, ἄφλαστα tenet O, 717. graſſantur Troiani ſecuribus et bipennibus ibid. haud dubie vt prominentes puppis partes recidant. Vno verbo, ἄκρα κόρυμβα vix alibi quam in puppi erunt quaerenda, quae habebat πρύμνην et ἄφλαστον, aplustre, extremam partem ad pinnarum formam effictam; vt O, 717 Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν, ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει Ἄφλαστον, μετὰ χερσὶν ἔχων. Sane κόρυμβον per ſe declarat ſummam vel extremam partem quamcunque.

Fuiſſe quoque inter veteres, qui κόρυμβα in puppi quaererent, ex loco Heſychii corrupto patet: κόρυμβα, τὰ ὑπ' ἐνίων ἄφλαστα. male interponitur nunc τὰ ἀκροστόλια. pergit: τὰ ἄκρα τῶν πρυμνῶν. Ibidem alii κόρυμβα et in prora et in puppi collocauerant. In Aeſchylo quidem Perſ. 409 κόρυμβα in prora quaerenda eſſe, docent adiecta, nam ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικὴ ναῦς, κἀποθραύει πάντα Φοινίσσης νεὼς κόρυμβα. At in Homero puppis eſſe κόρυμβα firmat auctor grauiſſimus Apollon. Arg. II, 603. vbi de Argo Symplegades effugiente: ἔμπης δ' ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα. Manifeſtum hic fit extrema puppis hic intelligenda eſſe. Male Schol. ἀκροστόλια reddit. Melius idem ad I, 1089 etſi interpolatus, vbi contra Apollonium ἐν λέξεσι disputat, qui eſt noſter Apollonius Grammaticus in Lexico, p. 189. ἄφλαστον ille per ἀκροστόλιον exponit: quo damnato pergit Scholiaſtes: ἐστὶν οὖν ἀκροστόλιον (eiice τὸ ἄφλαστον) κατὰ τὴν πρώραν. ἀλλ' ὁ ποιητὴς παραδίδωσιν ἐπὶ τῆς πρύμνης, λέγων· Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν — ἔχων.

242. αὐτὰρ δ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός. — „quod Ariſtarchus legebat ἐμπλήσειν." Notarant etiam nonnulli μαλεροῦ πυρὸς eſſe pro μαλερῷ πυρί. ſcilicet ex διὰ πυρός. μαλερὸν vox Homerica, cuius vim modo ex contexto, modo ex etymo conſtituunt grammatici. Itaque apud Heſych. redditur per plura: καυστικόν. μαραντικόν. ὀξύ. λαμπρόν. ἰσχυρόν. ἀσθενές. Schol. Apollonii I, 734. μαλεροῖο. οἱ νεώτεροι, λαμπροῦ. οἱ δὲ τοῦ μαραντικοῦ. Quandoquidem vox Homerica eſt, apponam, quid mihi verius eſſe videatur. Fuit antiqua ſtirps μάρω et μάλω, quae notionem attenuandi ac debilitandi, ergo corrumpendi et conſumendi habebat; vnde venit μαίρω, μαρῶ, μαραίνω, μαραίνομαι, ſlacceſco, contabeſco, vnde de flamma ſup. 212 Φλὸξ ἐμαράνθη. ex altera pronuntiatione, ἀμαλός, idem quod ἁπαλός, μαλερός. Eſt itaque πῦρ μαλερὸν, flamma conſumens materiam. Optime ergo Schol. br. μαλεροῦ, μαραντικοῦ, Φθαρτικοῦ. Apud Etymologum in ἀμάλη, eſt μαλεῖν αὐξάνειν. quod alicubi dictum eſſe potuit de flamma adoleſcente materiam conſumendo. Schol. B. ad Φ, 375 ducit ab ἀλέα calor, vt ſit τὸ θερμὸν καὶ καυστικόν, nec indocte, modo doceret, vnde μ praefixum eſſe poſſit.

243. αὐτὰρ 'Αχαιοὺς δηώσειν παρὰ τῇσιν ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ. v. ad Θ, 185. vbi idem verſus legitur. Variat et h. l. lectio ὑπὸ καπνῷ et ὀρινομένους. Quod legitur ἀτυζομένους, debetur ed. Rom. et Turnebo. Antea erat ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ in Flor. Ald. habentque hoc codd. Barocc. (altero ſupra adſcripto) Cant. Mori. Harl. Vrat. b. c. Moſc. 3. Lipſ. Ven. Vindob. (etſi modo ὀρυν — modo ὀρην — peccatur) Hactenus auctoritate ſuperat haec lectio alteram; etſi neutra per ſe alteri praeferenda eſſe videatur: vtrumque eſt ταράττεσθαι. Etiam Euſtath. vtramque agnoſcit. Sic ἀτυζόμενοι Φοβέοντο Z, 41. et ὀρινόμενοι κλονέονται Ξ, 59.

δηώσειν. δηιώσειν et h. l. ſcribitur. Vt in ed. Flor. et in codd. vt Townl.

245. μή οἱ ἀπειλὰς ἐκτελέσωσι θεοὶ, vn. Vindob. ἐκτελέωσι.

246. Φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ ἑκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο. ξ— „Notant nonnulli, quod Homerus totam Peloponnesum non nouit, Hesiodus autem nouit.“ Vt verum sensum haec habeant, ita accipienda sunt: Homerum nondum totam Peloponnesum vno nomine comprehendere. Spectat obseruatio ad vsum vocis Ἄργος, quod multi pro tota Peloponneso dictum esse voluere; cum tantum sit ditio Agamemnonis. Atqui vel sic generali sensu pro terris ab Achiuis habitatis Ἄργος poni, negari nequit. v. Excurs. I. ad Jl. B. Nam loquitur h. l. Vlysses ad Achillem; ergo improprie Argos memoratum esse necesse est, quod proprie tantum a parte Agamemnonis dictum esse poterat.

ἱπποβότοιο vn. Vindob.

Porro „ἐν ἄλλοις. Φθεῖσθαι“ sicque Mori. Townl. vn. Vindob. vtrumque Eustathius norat. At Φθίσθαι cum aliis Ven. Schol. br. Hesych. Φθίσθαι, ὀλέσαι. Scribitur quoque Φθῖσθαι, male, ab ἔφθιμαι. Eadem varietas occurrit N, 667. Od. Ξ, 117. O, 353. et καταφθίσθαι Od. B, 183. Potest tamen Φθεῖσθαι antiquior forma haberi a Φθέω. Φθέομαι.

247. ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε — In ἀλλ' ἄνα εἰ est hiatus: talis tamen qualem ferri posse censeo, tono quiescente. ἄνα pro ἀνάστηθι, vt παρὰ pro πάρεστι. Monet Etymol. h. v. ex Apollonio de Syntaxi p. 12.

248. υἷας Ἀχαιῶν τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ. Ex iis, quae in Exc. IV ad Jl. A. disputata sunt, patet ἐρύεσθαι, ϝερύεσθαι, media breui, esse debere h. l. extrahi, eripi. At ῥύεσθαι, tueri, seruare, priore producta. Non dubito fuisse h. l. scriptum, τειρομένους ῥύεσθαι, sensu postulante.

ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ. Vrat. b. a m. sec. ὑπ' ἐκ Τρώων, non male, et ex vsu Homerico. Iacobs adscripserat P, 461 ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ' ἐκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ. etiam sic mox K, 539. In voce ὀρυμαγδὸς aberrant li-

brarii multis modis. Etiam ὀρύγμαδος, θόρυβος, Etymol. Hesych. Enotatu digna res non est.

Versus 247. 248. sententias intercipiunt, easque frangunt. Etiam Bentlei. iis offensus eiectos esse malebat.

249. 250. αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος, ῥεχθέντος κακοῦ, ἔστ' ἄκος εὑρεῖν. Posse et αὐτῷ τοι scribi, et αὐτῷ τοὶ, docet Apollon. de Syntaxi p. 142, 14. οὐδέ τι μῆχος. Schol. Pindari μῆχαρ. ad Ol. II, 31. „καὶ Ὅμηρος· οὐδέ τι μῆχαρ ῥεχθέντος κακοῦ, οὔτ' ἄκος εὑρεῖν. Non videbant Barnes et Clarke hanc lectionem haud esse contemnendam, dummodo οὐδ' scripseris; ita enim sententia melius continuatur inde ab ἔσσεται. Vt vulgo legitur, iungenda sunt: οὐδέ τι μῆχος ἔστ', εὑρεῖν ἄκος ῥεχθέντος κακοῦ. ἔστ' potest esse ἔσται et ἔστὶ, quo efficitur vt sententiose efferatur. Cant. mſ. οὐδέ τι μῆχος, ῥεχθέντος τε κακοῦ ἄκος, εὑρεῖν. quod et ipsum defendi potest.

251. Φράζευ, ὅπως — ἀλεξήσεις. Eustath. Mori. Cant. Ven. ἀλεξήσῃς. item Vindob. et alius e correct. alter ἀλεξήσαις. v. Excurs. III. ad h. l. de ὅπως.

252. ὦ πέπον. o bone. Iam dictum ad E, 109. B, 235. In Vrat. A. ὦ πόποι.

Ceterum tenendus hic locus, vna cum altero Λ, 764 sqq. vnde constat, ex Homeri mente Achillem paterna Pelei domo profectum esse ad Troiam, et esse commentum feriorum, de Achille in Scyron insulam ad Lycomedem abducto. v. inf. ad vſ. 664.

254. τέκνον ἐμόν. — „notant nonnulli omissionem τοῦ· λέγων τάδε, " Sch. A. Sch. br.

255. αἴ κ' ἐθέλωσι. Townl. αἴ κε θέλωσι. contra Homericum morem, vt aliquoties monitum.

σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμόν. Ductus hinc est versus nobilis: *Vince animos, iramque tuam, qui cetera vincis,* apud Ouid. Ep. III, 85. Est haec φιλοτιμία et φιλονεικία de qua pater Achillem monebat, quae in ipso cum iracundia et asperitate erat coniuncta.

256. ἴσχειν ἐν στήθεσσι. „γρ. ἴσχε ἐνὶ σ.“ Barnes. ſicque Ven. b. male. ἐν στήθεσφιν vn. Vindob.

257. 258. Aut ſenſus me meus fallit, aut hi verſus rhapſodis debentur; Pater eum non poterat hortari, vt conceptam iram animo dimitteret in Achiuorum gratiam; ληγέμεναι ἔριδος; Illo enim tempore, cum in bellum exiret, nondum ira concepta erat, nec iniuria facta, nec λήγειν, ceſſare ab ea poterat. Fac λῆγέμεναι dictum eſſe, quod non ferendum arbitror, pro abſtinere, natum tamen vel ſic praeceptum ex re praeſenti, neque illud praeuideri potuit a parente. At ira effervescentem filium ab humanitate, φιλοφροσύνη, eſſe receſſurum, praeuidere poterat. Vt tolerari poſſit, ſaltem ſupplendum eſto: ſin vero ad iram prouectus fueris, mox iram depone. — ἔριδος κακομηχάνου. Scilicet quia ὀργὴ eſt ζέσις τοῦ ἐν καρδίᾳ θυμοῦ πρὸς ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως. Sch. A.

258. ὄφρα σε μᾶλλον τίσωσ' ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες, legebatur. At τίωσ' Ven. A. B. cum Schol. L. V. Euſt. Cant. Mori. Harl. Vrat. b. c. A. Moſc. 3. et vero etiam Edd. Flor. Aldd. et al. vsque ad Turneb. qui ex Rom. τίσωσ' induxit. Sane grammatica poſtulat τίωσι. Verum de metro ſic metuas. Nam τίω priorem habet breuem inf. 378. Od. N, 129. at producitur ſyllaba in ἔτιον. ἐτίομεν. τιοίμην, ὡς τῖεν' Α. Θ, 540 τίον (ſcribunt τῖον) Ε, 536. multo magis in τίσω. Scilicet dicendum, duas fuiſſe formas: τίω et τιῶ, ab hoc futurum quod ſecundum appellamus, et τῖον, Θ, 161. τιοίμην, et al. — οἱ μὲν νέοι Vrat. b. a pr. m.

259. σὺ δὲ λήθεαι. τὸ ἐπιλελῆσθαι eſſe mollius dictum, pro ἀμελεῖν, notant Schol. B. L. V.

— 260. παύε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα. παύε' iam Flor. Rom. Euſtath. at negligenter ſtatim Ald. 1. παῦε edidit; ſicque ſeqq. edd. donec Barneſ. alterum reduxit, quia in codd. Mori et Barocc. (adde vn. Vindob.) repererat παύεο. Diſerte erat παύε' in Cant. Harl. Ven. In Lipſ. erat παῦε, ſuperſcripto ου. Erneſti alterum quoque defendi poſſe ait, nam παύειν etiam neutraliter dici; qui ſaltem

non est vsus Homericus nisi forte Od. Δ, 659. at non vidit metrum non admittere πᾶσε, sed ne hiatus sit, requiri πάνθ', ἕα.

261. ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλήξαντι χόλοιο. ⟨— Excidit Scholion: respexit puto τὸ μεταλήξαντι quod esse debebat non μεταλλήξαντι. cf. sup. ad 157. et 299. Est quoque vna littera in Vrat. b. Townl.

262. εἰ δὲ, σὺ μέν μευ ἄκουσον· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω. ⟨— πρὸς τὸ σχῆμα· ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω pro ἐγὼ δ' ἂν καταλέξαιμι. Recte haec Ven. A. ad morem Homericum, v. Exc. II ad E, p. 177. male adiicitur, κε abundare; est vero pro ἄν. Nolunt porro suppleri εἰ δὲ sc. θέλεις, sed εἰ esse παρακελευστικὸν ἐπίῤῥημα vt Ω, 74 ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν. agedum: ἄγε δή. Alias εἰ δ' ἄγε. quod Clark. quoque monuit. Z, 376 εἰ δ' ἄγε, μοι, δμωαί.

263. ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν. quod sup. 120 ἐν πάντεσσι et περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω, quod nunc καταλέξω. Sequuntur versus XXXVI. inde a 264—299 repetiti ex superioribus 122—157. cf. et inf. T, 243 sq.

267. Etiam hic οὐκ ἀναέθλιος εἴη legit et sequentem versum οὐδέ κεν eiicit Bentl. vt sup. 125. et 126.

In Townlei. aberant v. 267. 8. 9. οὔκεν. οὐδέ κεν. ὅσσ' A. et possunt repetiti videri alieno loco.

270. δώσει δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονας ἔργ' εἰδυίας. Aristarchea lectio: testante Schol. A. vitiosa tamen; v. sup. ad vs. 128. Restitui saltem ἀμύμονα, alterum debet esse ἔργα ἰδυίας.

271. Λεσβίδας, ἃς — ⟨— „quod septem Lesbias puellas memorat, nec Briseis in earum numero est, quippe quae erat Lyrnessia.“ Contra Zenodotum hoc monitum. vide plura sup. ad 131.

272. αἳ τότε κάλλει ἐνίκων. adiicitur nunc τότε; intererat enim nouem fere annorum spatium.

273. μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότ' ἀπηύρα. Townl. et vn. Vindob. ἀπηῦρε. Mosc. 3. ἀπηύραν male ex vs. 131.

274. κούρην Βρισῆος. Aristarchus legerat κούρη Βρισῆϊς, ἐπὶ δὲ . v. ad. vs. 132.

275. μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι. Vrat. b. ἐπιβῆναι.

276. ἣ θέμις ἐστὶν, ἄναξ. Esse legendum ἣ non ἦ, quod vulgatum erat, monitum est iam ad vs. 134. habeturque in bonis codd. Townl. Lips. Ven.

ἤτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν. Lips. Vrat. c. Townl. ἦτ' — ἦτε vn. Vindob. καὶ — ἠδὲ, alius ἦτ' — ἦτε.

278. εἰ δέ κεν αὖτε — θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι. Barnes. „γρ. δῶσ' ἐξαλαπάξαι." v. ad vs. 136.

279. νῆα ἅλις reduxi pro νῆας ἅλις contra digammi legem. v. ad 137. et exhibent nunc νῆα Cant. Mori. Harl. Vrat. b. A. Townl. Lips. Ven. et iam ed. Rom.

νηήσασθαι Schol. A. notat „esse pro imperatiuo;" sup. 137 erat νηησάσθω. Scilicet subintell. κελεύει.

281. Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἑλέσθαι. Cant. Mosc. 3. Lips. cum edd. Flor. Aldd. ἑλέσθω, vt sup. 139. At ἑλέσθαι reduxit ex ed. Rom. Turnebus.

283. εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ'. ἱκώμεθ' nec hic nec sup. 141 vsquam occurrit.

284. γαμβρός κέν οἱ ἔοις. Cant. ἔῃς. vid. vs. 142. Ibidem et de vss. seqq.

288. φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι Lips. ed. Rom. ἀγέσθαι. ἀέεδνον legendum esse, supra disputatum est, ad 146. ἀϝέεδνον.

289. ἐπὶ μείλια δώσει non ἐπιμείλια. ibid. 147.

291. ἑπτὰ δέ τοι δώσει. Townl. δέ οἱ ex vs. 149. Ibid. de vss. seqq.

292. Ἴρην; v. ad 150.

295. νέαται; v. sup. ad 153. ναίεται Barocc. κέαται vn. Vindob.

296. πολύρρηνες et h. l. Townlei.

297. οἵ κέ σε — τιμήσουσι. Ven. etiam h. l. vt sup. 155 τιμήσωσι. ⊱ Schol. stigmen additam esse aiunt, quod coniunctiuus pro indicatiuo sit positus. οὕτως γὰρ Ἀρίσταρχος. τιμήσωνται ὡς ἐλεύσωνται." Turbata haec:

siue quod etiam τιμήσωνται lectum fuit, siue vt corrigendum sit τιμήσονται ὡς ἐλεύσονται. Adiicitur: ἐν ἄλλῳ· τιμήσουσι. cf. sup. ad 155. In Townlei. non modo τίσουσι vt 155. verum et interpolate: οἵ καί σε δωτίνῃσιν τίσουσι.

299. μεταλλήξαντι duplici λ esse Aristarcheum, iterum notant Sch. Ven. A. cf. sup. ad 157. 261. μεταλήξαντι et h. l. Townl. Alterum λ erasum in Vrat. b.

300. ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον. Ven. A. „θανάτου μᾶλλον, παρὰ τὴν κῆρα, ὅ ἐστι θανατηφόρον μοῖραν. (hoc male: ita enim κηρὸς μᾶλλον esse deberet) ἢ ἐν τῇ ψυχῇ μισεῖται μᾶλλον, παρὰ τὸ κῆρ, ὅ ἐστι ψυχή. (h. e. vt ducatur potius a κέαρ, κῆρ.) Bene Etymol. et Sch. br. κηρόθι, κηρόθεν, ἐκ ψυχῆς.

302. κατὰ στρατὸν et ad superiora et ad seqq. referri posse, obseruant Schol. A. et Vict.

303. ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο. Sch. L. et Vict. „ὡς· πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος. ἀντὶ τοῦ, παρὰ πάντων. ἐκ πάντων." Comparant scilicet versum similem sup. Δ, 95. κέ σφι codd. Mori. et al. vitiose; καί σφι Cant. Τίσουσιν· ἦ καί σφι vn. Vindob.

304. ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθῃ. Baroec. Mori. Vrat. b. Townl. vnus Vindob. ἔλθοι. Sane ἐπεὶ ἄν, ἐπάν, ἐπήν, cum coniunctiuo est iungendum vt Z, 412. 488. I, 358. Est quidem exemplum optatiui T, 208 τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην, sed videtur in mendo cubare. Etiam O, 363 variat in libris ποιήσει et ποιήσῃ. De vsu Homerico iam dictum ad vs. 262 et Exc. II. ad E, p. 177.

305. λύσσαν ἔχων ὀλοήν. vn. Vindob ἔχοντ᾽ ὀλοήν.

306. οἱ ἔμεναι Δαναῶν. omisso οἱ Townl. ἔμμεναι.

308. Ad h. v. e cod. Leid. Scholion Porphyrii ap. Valken. ad Ammon. p. 243 excitatur de πολυτρόπῳ eloquentia in hoc libro. Cui volupe est discrimen inter veritatem naturae in affectus perturbatione et fucum rhetoricum contemplari, comparet Libanii T. I. p. 228 orationem, qua Achilles Vlyssi respondet.

308—314. leguntur ap. Platon. in Hippia, in pr. fine vs. 311.

309. ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν. Priorem vocem certatim grammatici interpretantur, respectu tamen plerumque molesto ad etymum, quod hic non curamus: vt ipse Apollon. Lex. h. v. ἀπολελεγμένως. ἀποτόμως. Scholia Ven. L. Vict. Sch. br. ἀπαγορευτικῶς. ἀποτόμως· σκληρῶς. κεκριμένως (male Sch. br. κεκρυμμένως) διαῤῥήδην, ἀπηλγημένως, ἀφροντίστως. add. Etymol. Hesych. Vox saepe Apollonio frequentata, qui etiam vocem nouit II, 17 ἀπηλεγεῖν. Est lat. *praecise;* plane sine vlla exceptione.

ἀποειπεῖν (fuit αποϝειπειν) si est *negare*, ἀπαρνήσασθαι, (sic Sch. br.) vt sup. A, 515. inf. 671. 506. tum τὸν μῦθον erit τὸ χρῆμα. Praestat tamen *plane eloqui et pronuntiare quod sentias*, quo sensu H, 416. Od. A, 373. add. Π, 340. Ambiguum esse potest etiam inf. 431. Sic et ἀποφάσθαι, inf. 422. 431. 506. 645. Idem 369 τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω, ἀμφαδόν.

310. ᾗ περ δὴ φρονέω τε, καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται. Memorabilis est lectionis varietas: ᾗ περ δὴ κρανέω τε, quae et doctior est, et cum altero hemistichio consentit; et codd. auctoritatem habet, Harlei. Townl. Vrat. b. tum Veneti, cum cod. Vict. Hesych. cum Schol. Biblioth. S. Germ. ad A, 2. At Sch. A. docet Aristarchum φρονέω τε legere. Hoc et Lips. cum Schol. br. habet. Legitur quoque in edd. Platon. in Hippia l. c. ὡς περ δὴ φρονέω τε. Et conuenit melius sensui Achillis. In Lips. etiam monetur de altera lectione κρανέω, τελειώσω. Et vtrumque norat Eustath.

καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω ap. Platon. l. c. variatio et alibi obuia in hoc hemistichio, vt A, 204. 212.

311. ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενος ἄλλοθεν ἄλλος. Schol. B. et L. τρύζητε ἤτοι τρύχητε τὴν ἀκοὴν καὶ βαρύνητε. Melius Apollon. Lex. et Hesych. (qui sua iam aetate in isto corruptum τρύζηται repererat) ait factam esse vocem ex imitatione soni, quem palumbes reddunt, hinc dicti τρυγᾶνες. ψιθυρίζητε. Schol. br. πολυλογῆτε.

γογγύζητε. Similia dant Schol. Lipſ. cum Etymol. Euſtath. Erotian. h. v. Vt verbo dicam, factum eſt verbum ex ſono τρύζειν, eſtque idem quod τρίζειν ſup. B, 314. de ſono querulo, omnino de voce compreſſa, et conqueſtione. Mirum eſt, quod h. l. conſtanter per υ ſcribitur, vt et apud Aratum Dioſ. 216 ἢ τρύζει ὄρθρινον ἐρημαίη ὀλολυγών.

μή μοι τρύζοιτε memorat Sylburg. ad Clement. Strom. V, p. 238 (Pott. p. 260).

παρήμενος Ven. Townl. nil refert. habet tamen auctoritatem. Vulgg. παρήμενοι.

312. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν. Repetitur hic et ſequens verſus Od. Ξ, 156. 7. vtrumque ſeſtiue ad philoſophos transfert Lucian. in Fugit. 30 ὃς χρυσὸν Φιλέει μὲν ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴποι. Expreſſi quoque ex his verſſ. Neoptolemi mores ap. Sophocl. Philoct. inde a v. 87. monente quoque Schol. ad e. l. vſ. 94.

De ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν nil notatur in Scholiis, quod ad rem ſit. v. Notam.

313. ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. — „quod ἄλλο pro ἕτερον. Sch. A. cum Schol. B. L. Vict. et Suida in ἄλλος ἀντὶ τοῦ ἕτερος.

Vulgo legitur κεύθει et βάζει. quod Turnebus intulerat ex ed. Rom. idque etiam eſt in Porphyr. Quaeſt. 16. Ante Turnebum editum erat inde a Flor. Aldd. κεύθει — ἄλλο δὲ εἴπῃ. ſic et Codd. Mori. Barocc. Moſc. 3. Vrat. b. A. et Suidas To. I, p. 120 et 877. κεύθῃ et ἄλλο δὲ εἴπῃ Plato l. l. binis locis; ſicque Ven. Lipſ. Harlei. Plutarch. de Homer. poeſi p. XXXVII. εἴποι videri poteſt legiſſe Lucian. Fugit. l. c. niſi ille Ionicum in Atticum transtulit, nam παρῴδησεν, ὃς χρυσὸν Φιλέει μὲν ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴποι. κεύθει et βάζῃ Philoſtr. Vit. Soph. I, 25, 10. at Schol. Sophocl. Philoct. 94 ap. Brunck. κεύθῃ et βάζῃ. Secundum haec maxime probabile fit, probatiorem inter veteres lectionem habitam eſſe eam, quam repoſui, probante quoque Bentleio.

Ductus est ex h. l. versus Sophoclis in Creusa ap. Stobaeum Serm. XII, p. 140 κακὸν τὸ κεύθειν, κοὐ πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς.

314. ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται Vulgatum erat: ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα: minus accommodate ad sensum Achillis. Itaque adsciui alterum e Schol. Ven. A. qui ita ἐν ἄλλῳ legi ait. Legitur enim idem in Platone l. c. tum in Mori. Barocc. Harl. Vrat. b. Townl. Lips. et codd. Vindob.

315. οὔτ' ἐμέ γ' praetuli e Mori. Ven. Schol. quia vim habet, quae hic requiritur. pro vulgato: οὔτε μέ γ'.

316. οὔτ' ἄλλους Δαναούς. Townl. οὐδ'. idem vitiose Ἀχαιούς.

317. μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί. Vulgata lectio erat δηΐοισι μετ' ἀνδράσι. Obsidet ea edd. et codd. etiam Venetos. Et sine variatione versus sic repetitur a Glauco inf. P, 147. 8. At ἐπ' ἀνδράσι Aristarchum legisse prodit Schol. A. non tamen video codicem, qui sic exhibeat praeter vnum Vindob. Sane μάχεσθαι cum cognatis iungitur haud vno modo, plerumque τινι absolute, πρός τινα, κατά τινος, ἀντία τινὸς, vt Υ, 18. Si μετὰ iungitur, est inter alios, inter socios: vt inf. 352 ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀργείοις πολέμιζον. Sic μετὰ πρώτοις Μ, 321 et al. Commendat igitur ratio grammatica lectionem Aristarcheam: ἐπ' ἀνδράσι. Hoc enim dici potest et solet: sic Λ, 442 ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, et Υ, 26. Ε, 124. 244.

Bentl. emendabat μαρνάμενοις. Saltem sic μαρναμένῳ praeferrem; et iungerem: οὐ χάρις ἦεν μαρναμένῳ δηΐοισιν — vt 327 ἀνδράσι μαρνάμενος. At vulgaris lectio iterum repetitur P, 147. 148. nec summa ἀκρίβεια in Homero requirenda est.

Ceterum locus hic docere potest, quantum grauitatis sensui verborum addat ipsa dignitas loquentis. Similes sententias vidimus supra B, 225 sq. at in ore Thersitae; quam diuersa cum vi!

318. Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι. Townl. Ἴση μοῖρα. Hefych. bis habet σῇ μοῖρα, notante Bentleio. πολεμίζει Euftath. πολεμίζῃ Ven.

319. ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ — Laborat hemiftichium hiatu, quem ne Apollonius quidem admifit v. c. I, 192. 149. 342 et al. haud dubie grammaticorum et librariorum vitio: nam nec alibi hoc occurrit in hac voce, et Λ, 174 eft τῇ δέ τ' ἰῇ. Jl. Ω, 66 eft οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' ἔσσεται. Antea vf. 57 erat ὁμή. Occupauerat fic alterum alterius locum apud Apollon. I, 384 forte etiam 497. Scriptum adeo olim fuit aut ἐν δὲ μίῃ. aut vt Bentl. coni. ἐν δέ γ' ἰῇ. vel ἐν δὲ ϝισῃ. Tuentur tamen vulgatam libri cum Apollon. Lex. in ἴα. fitque legitur in Ariftot. de Rep. II, 7. vbi verfus adfcriptus. Corruptum erat in ed. Steph. ἐν δ' ἰῇ et iam ante in edd. Argent. Cephal. 1525. vt et in Schol. Vict. Erat tamen vulgatum ἐν δὲ ἰῇ in Flor. Aldd. et hinc profectis, in Rom. et Turneb. idque reuocauit Barnes. Scholia nil obferuant, nifi quod ἐν τῇ αὐτῇ reddunt.

Lucian. Contempl. 22. compegit vff. 319. 320. affutis aliis ex Od. K, 521. et Λ, 538. 572. confecitque inde locum valde feftiuum.

320. κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργώς. Intulit tacite ἐοργὼς Stephanus, antea erat ἑωργώς. Vtrumque agnofcunt grammatici, Hefych. Etymol. In libris tamen eft ἐοργώς. Ceterum euagatur fententia huius verfus lineam; pari honore haberi defidem et obfcurum cum viro forti et factis claro, ad fenfum Achillis fpectabat; non autem quod omnes moriuntur; redoletque verfus omnino rhapfodi acumen in euoluenda et interpretanda fententia antecedentis verfus: quod genus interpolationis eft frequentiffimum. Bene hanc fufpicionem expofuit iam Koeppen. Nec ea fugit Bentleium, qui fubtiliter coniicit: λάγχαν' ὁμῶς praedae partem parem auferre folet et — et — fane vf. 367 ἄξομαι, ἅσσ' ἔλαχόν γε.

Verſum laudat Lucian. in Demonacte ſ. 60. at idem παρῴδησε Contempl. 22. κάτθαν' ὁμῶς καὶ ἄτυμβος ἀνήρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβον.

321. οὐδέ τί μοι περίκειται. Schol. A. notat in alio libro ſcribi περικεῖται, ab Aſcalonita autem πέρι κεῖται, pro περισσῶς; probandum tamen eſſe περίκειται, vt ἀντίκειται. Sane, vtro modo ſcribas, idem eſt, modo vim vocis teneas, quam conſiituunt Schol. B. L. Vict. οὐδέ τί μοι περισσὸν τῶν ἄλλων ἀπόκειται Sch. br. περισσόν ἐστι. περίεστι. Ad eundem modum περιποιεῖσθαι dicitur.

322. αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν. Sch. A. „πολεμίζειν. ſic Ariſtarchus modo infinito." Fuit ergo in aliis aliter lectum? ſuſpicor πολεμίζων. quod etiam in Schol. Sophocl. Ai. 1269 occurrit, vbi Aiax dicitur προκαμεῖν τοῦ Μενελάου τὴν ψυχὴν προτείνων δορί. παραβαλλόμενος δὲ, παρατιθέμενος, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἰδιωτικὸν, παράβλημα. quod tamen hoc ſenſu minus vſitatum: etſi hoc etiam Euſtath. repetit. Vox ipſa παραβάλλεσθαι paſſim a viris doctis illuſtrata eſt, ἐναποκινδυνεύειν, ῥιψοκινδυνεῖν, etiam non addito ψυχὴν, vt h. l. idem eſt προβάλλεσθαι. Od. I, 255 eſt ψυχὰς παρθέμενοι et B. 237 κεφαλάς. cf. Heſych. Suid. Vnde παράβολος de audaci homine. Eodem ſenſu παραθέσθαι ψυχὴν, Od. Γ, 74. B, 237.

323. ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι μάστακ'. ἀπτῆσι. ἵπτασθαι μὴ δυναμένοις. Sch. br. Similia Heſych. ἀπτῆνες, ἄπτεροι, ἵπτασθαι μὴ δυνάμενοι, μικροί. cum Etymologo. — „γρ. ὡς ὄρνις δ' ἁ." Barn. male cauens metro forte.

324. μάστακ'. μάσταξ occurrit binis aliis locis Od. Δ, 287. et Ψ. 76 add. Tryphiod. 478. vbi aperte eſt *os, mandibulum*; ſic vim vocis conſiituit quoque Pollux II, 98. At hoc vno loco de *cibo* accipitur, μάσταξ νῦν ἡ μεμασημένη τροφή. Sch. Ven. atque etiam a μασᾶσθαι deducitur, (debebat dici formam vocis fuiſſe μάσσω,) quia μάστακα *quartus* caſus eſſe vulgo creditur; at ſi *datiuus* eſt μάστακι, vt pro ore, roſtro ſit, ſenſus ſuus

voci relinquitur; manet hoc tantum incommodi, quod προφέρῃσι abſolute dictum eſt, pro προφέρῃ τὴν τροφήν. Quo ſpectat, puto, Schol. Vict. προφέρῃσιν. ὡς τὸ· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον (Od. M, 194) vbi προπεσόντες etiam abſolute dictum, *incumbentes* ſc. in remos, remis. Hoc modo acceperat Apollon. Lex. h. v. quod bene vidit Tollius ad e. l. nec aliter Plutarchus de profect. virt. T. II, p. 80 A. vbi lepide haec transfert ad Sophiſtas, qui cruda et indigeſta, quae ipſi male perceperant, auditoribus tradunt; et de amore prolis, p. 494 D. cum reddat: διὰ στόματος et τῷ στόματι. Tandem etiam ſignificatum nonnulli adoptarunt, quo μάσταξ genus locuſtae eſſe fertur, idem βροῦχος. de quo Etymol. h. v. p. 216, 5. Hoc eſt quod Schol. A. appoſuit: γλωσσογράφοι μάστακα, ὡς τὴν ἀκρίδα. Subiicit hinc promiſcue ceteros ſignificatus, quod et Heſych. facit, et Euſtathius.

κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ. ita erat in edd. „Ariſtarchea lectio" teſte Schol. A. at, inquit, vulgares κακῶς δέ τε οἱ. quod Ven. ipſe habet, cum Vict. Lipſ. Harl. Vrat. b. a m. ſ. Plutarch. l. c. Athen. IX, p. 373 C. haud dubie accommodatius quam ἄρα. τέλει Mori, vitioſe.

325. ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον. Appoſita ſtigme ⸎ ſed excidit Scholion; niſi ſpectauit ad ἴαυον. παρὰ τὸ αὔω, (*ſpiro*) κοιμῶμαι. De etymo alii alia v. Etymol. qui bene ad h. v., cum Sch. br., διὰ νυκτὸς ἄγρυπνος διετέλουν. Eſt enim ἰαύειν omnino διάγειν. διατρίβειν. v. Euſt. Notabile et mox ἤματα διαπρήσσειν. Scite Lucian. de Merc. Cond. 11. transfert ad: ἐπειδὰν δὲ πολλὰς μὲν ἀΰνους νύκτας ἰαύσῃς, ἤματα δ' αἱματόεντα διαγάγῃς. —

VII. 325—7. bene vtitur Plutarch. de Alexandri M. fortuna I, pr. Nec ſunt abſimilia, quae Achilles iam Il. A, 165—168 Agamemnoni exprobrauerat.

327. ἀνδράσι μαρνάμενος, ὀάρων ἕνεκα σφετεράων. ⸎ „quod ὄαροι (vitioſe ſcribitur ἄοροι) alias ſunt confabulationes inter virum et feminam, nunc ipſae mulieres."

Ven. A. male; non viderunt homines, ὀάρων ductum ab ὄαρες. Idem tamen vitium in Hesych. ὄαροι. αἱ γυναῖκες. ἀπὸ τοῦ συνηρμόσθαι. ὀάρων ἕνεκα σφετεράων. — Aliud Scholion: „γρ. καὶ ὀρέων vel et ὠρέων." Cum ὤρεσσιν E, 486 (ad quem loc. vide) occurrat, assequi licet ὄαρες etiam ὦρες pronuntiatum esse, adeoque ὠρέων, binis syllabis pronuntiatum, ferri possit. Inter eos, qui statuerunt, pronuntiatum etiam fuisse ἄορας, est Apollon. Lex. ἄορας, γυναῖκας. laudato Od. P, 222.

σφετεράων. pro σφῶν. respicit Atridas, nisi omnino Achiuos. Fuere tamen, qui ad ἀνδράσι referrent; vt sint hostes, qui pro suis vxoribus et liberis pugnabant: in Schol. B. L. V. Sane hoc ipse malim, et iam dudum deueneram in suspicionem, emendatione versum egere, et fuisse scriptum μαρναμένοις; attende enim, quanto haec melius consteut sibi: πολεμίζων ἀνδράσι μαρναμένοις ὀάρων ἕνεκα σφετεράων. Ecce autem nunc in hoc ipsum incido in ed. Ald. 2. expressum, et in tertia repetitum: quod cur a sequacibus edd neglectum sit, non assequor, nullo tamen e codice notatum vidi; et potuit in Aldinam venire felici casu; Hoc retinuit manum, quo minus reciperem, etsi pro certa ac vera lectione habeam.

328. δώδεκα δὲ ξὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων. Repetitum δὲ ξὺν ex Flor. firmantibus id Vrat. c. Ven. Mutatum statim in Ald. 1. in δὴ σὺν. In Lips. exciderat particula. Apud Plutarch. de sui laude p. 541 D. laudatur δώδεκα γὰρ σὺν ν. At ap. Strabon. XIII, p. 875 qui vss. hunc et seqq. laudat et in eos commentatur, excusum est δὴ σὺν ν.

De πόλεις nil monetur. Vide tamen inf. ad N, 734. Enumerat vrbes in continente direptas Strabo XIII, p. 875 sq. Sunt: Lyrnessus, Pedasus, Thebe, Zelea, Adrastea, Pityea, Percote, Arisbe, Abydus, Chryse, Cilla. Schol. B. L. Vict. Abydum et Sestum non fuisse captas narrant, quia munitae erant. Abydo sic Paesus posset substitui. Apposuit nomina quoque Eustath. ad B 690. In insulis fuerunt Lesbus, Scyrus, Tenedus. Socium

Achilli expeditionis adiunxere feriores Palamedem. cf. Tzetzae Antehom. 347. p. 48. et Excurf. de Palamede in Virgil. Aen. Comitem fe ipfe Vlyffes profitetur Od. Γ, 105. 6.

331. Ἀγαμέμνονι δόσκον. Cant. φώσκον. v. ad Ξ, 382.

333. διὰ παῦρα δασάσκετο. In Hefych. eft δασάσκετο et δασσάσκετο. Vnus Vindob. διδώσκετο.

336. ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν εἵλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα. Sch. A. „γρ. καὶ· εἵλετ' ἔχων ἄλοχον, quod Herodianus praefert, vt melius." Videtur tamen maior vis ineffe in hoc: abstulit et habet. Lenius effet τ', εἵλετ', ἔχει τ', ἄ.

θυμαρέα· a θυμαρὴς ex θυμήρης. iterum Ψ, 232 ἄλοχον θυμαρέα. Od. P, 199 οἱ σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκε. In hoc diuerfum effe ab aliis barytonis, ξιφήρης, ὀλιγήρης, monet Schol. A. ad h. l. et ad Γ, 316. cum Etymol. Haerebat in tono etiam Euftath. Equidem vfu, quem cafus fecit, accentum et mutationem τῆς η in α obtinuiffe arbitror; in ἄρω prior eft longa; debuit ab initio effe θυμοάρης. Seruatum eft θυμῆρες Od. K, 362. Apud Apollon. Lex. eft: θυμαρέα, θυμάρεστον. καὶ θυμῆρες, τὸ ἀρέσκον τῇ ψυχῇ. Schol. br. τῇ ψυχῇ ἀρέσκουσαν. Paria ap. Hefych.

Interpungebatur in Barnes et Clarke, εἵλετ'· ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα, τῇ παριαύων τερπέσθω. vnde ignaua erat oratio. Atqui funt voces indignantis abruptae: mihi foli eripuit — coniugem dilectam, eamque tenet — fed habeat, fruatur illa — At videte mihi iniquitatem hominis! vxoris Menelao ereptae cauffa bellum geritur.

τῇ παριαύων τερπέσθω. Non effe παριαύων idem quod συνιαύων, fed fenfum violentiae adiunctum effe, aiunt Schol. B. L. Vict. vt Od. X, 37 δμωῇσι δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως. τῇ περ ἰαύων Mor. et περιαύων vn. Vindob.

337 fq. Eft arguti aliquid in Achillis argumentatione: bellum aduerfus Troianos fufceptum eft propter fe-

minam ab altero Atridarum amatam eique abreptam; mihi, qui huius feminae recuperandae caussa arma iunxi, puella a me amata ab his ipsis Atridis erepta est. v. Sch. B. L. ad vs. 340.

337. τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι — Obseruatum est, δεῖ hoc vno loco occurrere in Homero: cum alibi sollenne sit χρὴ, χρεώ ἐστι. de quo v. ad H, 109. Porson. ad Eurip. Orest. 659 eandem obseruationem apposuit. Casu euenisse videtur, non, vt inde suspicio de versu nasci possit. Nam est δεῖ a δέω, δέομαι, δεύω, δεύομαι, indigeo. quae in Homericis occurrunt; vnde δεῖ (τὸ πρᾶγμά) τινος.

Bentl. malebat, τί δ' ἔδει.

338. τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας; — „quod ἀνάγειν, ἀνάπλους. quia nauigationem versus septentrionem in altiora loca fieri dicebant" Sch. A. nescio an nimis subtiliter. a littore in altum mare educitur quaelibet nauis, ἀνάγεται.

Licet interpungere: τί δέ; λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας Ἀτρείδης, ἦ οὐχ Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο; quid autem? (videte mihi hominis peruersitatem!) Agamemnon duxit Achiuos ad Troiam: qua quaeso de caussa? annon Helenae abductae caussa?

ἀείρας vn. Vindob.

339. ἦ οὐχ Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο; 340. ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους — Townl. cum aliis ἦ — ἦ — Apollon. Lex. in ἦ recte ἦ οὐχ — ἦ μοῦνοι. at in φιλέειν· ἐπὶ τοῦ ἀγαπᾶν· ἦ μοῦνοι φ. Schol. Bibl. S. German. ἦ οὐχ. ἦ ἀντὶ τοῦ· ἆρα;

341. Ἀτρεΐδαι· ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, — Quam parum editores rei metricae consulti fuerint, vel hic locus docere potest. Exciderat voc. ἀνὴρ statim in ed. Flor. versum mutilum repetierunt inde edd. omnes Aldd. cum sequacibus; quod tamen multo magis miror, abest quoque ἀνὴρ ab ed. Rom. quae ex alio codice descripta est; recitatur tamen vox ab Eustathio. Turnebus reposuerat ἐπειὴ, quod in marg. edd. Basil. erat.

nemo inspexit codd. qui ἀνὴρ exhibent, excepto Vrat. c. Restituerat versum Barnes e Cant. Barocc. Mori. Adde nunc ceteros codd.

342. τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται (αὐτῆς.) Ascalonita asperate αὑτοῦ, vt sit pro ἑαυτοῦ. Grammaticus Schol. A. ariolatur ἕο αὐτοῦ, ἕ' αὐτοῦ esse. Codd. et Edd. variant, ex more. Vidimus tamen iam aliquoties, vt ad A, 271 Homerum non agnoscere ἑαυτοῦ, ideoque nec αὑτοῦ in eo ferri potest. Sed simili sensu ponitur αὐτοῦ.

343. δουρικτητήν περ ἐοῦσαν. habet vocem Apollon. Lex. δουρικτητὴν, τὴν τῷ δόρατι κεκτημένην. nec ignorat Hesych.

346. ἀλλ', Ὀδυσεῦ, σύν σοί τε καὶ ἄλλοισι βασιλεῦσι φραζέσθω — „πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ ζητούμενον νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Ἀχιλῆος" Sch. A. Scilicet putarunt respici disceptationem inter Achillem et Vlyssem sub ipsa belli exordia ortam, praestetne Troiam vi an dolo expugnare. Eam attigisse creditur Homerus Od. Θ, 75 sq. Alii apud Eustathium Grammatici putarunt respicere Achillem ad Agamemnonis verba A, 174 παρ' ἐμοί γε καὶ ἄλλοι etc. argute magis, quam vere.

347. νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ. Auctor Vitae Homer. p. 312 ed. Gal. ἀλεξήσειν. memoriter, puto.

348. πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο. Male Cant. ἐμοῖο. „γρ. πολλ' ἐπονήσατο" Barnes.

349. 350. καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ εὐρεῖαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξε. Ex Aristarcho (ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας) proferri testantur Ven. A. B. L. V. καὶ ἤλασεν ἔκτοθι τάφρον et περὶ δὲ (vel πέρι δὲ, ad idem redit) σκόλοπας κατέπηξε. Additur: εἰσὶ δὲ οὐκ ἄτοποι αἱ γραφαί." recte: ad sensum tamen nil interest. Sic et H, 441.

351. Ἕκτορος ἱπποδάμοιο. vn. Vindob. et Harl. superscripto altero, quod vulgo legimus: Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.

352. μετ' Ἀχαιοῖσι πολέμιζον. Ex more poetae probabile est fuisse μετ' Ἀχαιοῖσι πτολέμιζον. VIf. 352. 3.

4 leguntur ap. Strab. XIII, p. 893 C. ad locum *quercus* declarandum.

353. οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν' Ἕκτωρ. Ex Sch. A. L. Vict. apparet, alios ἀπὸ τείχεος, pro ἐπάνω τοῦ τείχεος perperam accepiſſe, alios ἄπο, ἄποθεν maluiſſe; ſaltem ἀπὸ τείχεος ita eſt accipiendum. inf. M, 70 νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς. Scribitur quoque ἄπο. Scilicet extabat canon Ariſtarchi, ἀπὸ ſic eſſe ſcribendum; v. inf. ad Σ, 64.

ἐθέλεσκεν pro ἐδύνατο vt contra Od. A, 249 ἢ δ' οὐδὲ τελευτὴν ποιῆσαι δύναται pro *vult*. Sch. Vict. His conſentiunt Sch. br. Laudat Φ, 366 οὐδ' ἔθελε προρέειν Euſtathius. cf. Od. Γ, 120. 121. Θ, 223 et al. Sic et inf. Jl. N, 106.

354. ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ Φηγὸν ἵκανεν. ζ– quod Σκαιαὶ πύλαι plurali dictae ſint, cum vna tantum porta vrbis ſit; eadem *Dardania* dicta. ἡ δὲ δρῦς πρὸ Ἰλίου ἦν. addit Ven. A. At Lipſ. et Vict. addunt: δύο εἰσὶ Φηγοί. ὑφ' ἧ μὲν, ἱερὸν Διός, ὑφ' ἧ δὲ Ἴλου τάφος. Quod non vnam quercum in Jliade memorari ſtatuunt, in eo me habent aſſentientem; v. ad H, 60. Altera cuius ſitus declaratus eſt a poeta, ſtetit ante portam Scaeam, vt ex h. l. patet, et Ξ, 237. Ἕκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ Φηγὸν ἵκανε. item Λ, 170. v. Topographiam Troadis. Strabo XIII, p. 893 B. C. Vnde vero hoc conſtet, alteram quercum Jli ſepulcrum obumbraſſe, equidem non exputo: niſi forte memoriae lapſu hoc aſſertum eſt; nam ab Jli tumulo haud longe aberat caprificus, ἐρινεός, non φηγός. v. inf. Λ, 166. 7. Z, 433. X, 145. — ἵκοιτο Cant.

355. ἔνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δέ μευ ἔκφυγεν ὁρμήν. quo ſenſu οἶον dictum ſit, ambigitur. Euſtath. μόνον ἐμέ. ὡς ἐν μονομαχίᾳ. ſimili exemplo, quo poſtea cum Achille Hector pugnauit: Jl. X, 131 ſq. At Schol. br. ἅπαξ ἔμεινε. accepit οἶον aduerbii vi. Vna vice tantum. poſſis et iungere: οἶον ἔνθα, hoc ſolum loco, non

alibi. Liceret confidentius pronuntiare, vtrum verius sit, si Antehomerica pleniora teneremus ex Cyprio carmine.

356. νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμιζέμεν Ἕκτορι δίῳ: vulgo πολεμίζειν. Desiderabam alterum, antequam codicum auctoritatem comperissem ad manus esse: Vrat. Vindob. a m. sec. et Veneti: In Schol. A. tamen: „γρ. καὶ πολεμίζειν. Monent porro Schol. B. L. Vict. nonnullos verba ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω Ionice dicta accepisse, pro οὐ δύναμαι (v. modo ad vs. 353) cum respectu ad verba Agamemnonis: καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γ' ἔῤῥιγ' ἀντιβολῆσαι. (H, 113. 114.) Nimis acute! Barnes inde concinnauit lect. variantem: „γρ. οὐ δύναμαι." Hoc et similibus didici, eum saepe commentum esse lectiones, quae nusquam lectae fuerunt.

357—363. versus septem leguntur ap. Platon. in Hippia p. 370 B.

358. νηήσας εὖ, Ad h. l. Apollon. Lex. νηήσας, σωρεύσας. ἀφ' οὗ καὶ αἱ νῆες. Ne oratio soloeca esset, et vt structuram adiuuarem, interpunxi ante νῆας· monente quoque Eustathio.

359. ὄψεαι ἢν ἐθέλῃσθα, καὶ αἴ κέν τοι τὰ μεμήλῃ: Versus lectus iam Δ, 353 ad q. l. vide Obss. Est et hic in Cant. et vno Vindob. μεμήλει. Vrat. b. μεμήλοι.

360. ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας. Schol. A. pro δι' Ἑλλησπόντου dictum obseruat. Alias possis argutari, referendo illud ad nauigationis modum, cum ii, qui a Troiae littore in Graeciam soluunt, versus Hellespontum primo euecti cursum flectunt.

362. εὐπλοΐην Ionice scripsi cum ed. Rom. et Barnes. pro εὐπλοίην.

363. ἤματί κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἱκοίμην. Inutile prorsus κεν est ante τριτάτῳ. Versus est nobilis Socratis interpretatione de morte sibi instante, ap. Platon. in Critone p. 44. Diog. Laert. II, 35. Cic. de Diu. I, 25. qui vertit: *Tertia te Phthiae tempestas laeta locabit:* et ap. Chalcid. in Timaeum Plat. p. 349 *Terna luce petes Phthiae praefertilis arua.*

364. ἔστι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔῤῥων. — „quod hoc dixit, ad munera Agamemnonis eleuanda; ſe iis non indigere.“ ἔῤῥων, quod hic eſt ſimpliciter ἐρχόμενος. volunt cum nota indignationis dictum eſſe. Apollon. Lex. et ex eo Heſych. μετὰ φθορᾶς πορευόμενος reddit, et ἐπὶ φθορᾷ παραγινόμενος Etymol. vt ἔῤῥε, ἐῤῥέτω, alibi dictum.

365 ἄλλον δ' ἔνθεν δε χρυσὸν — Moſc. 3. ἄλλων.

366. πολιόν τε σίδηρον. vn. Vindob. χαλκὸν καὶ χρυσὸν ἐρυθρὸν. Varie exponunt grammatici et inepte. Vide Apollon. Lex. Verum eſt id quod primo loco ponit, eſſe τὸν λευκὸν καὶ λαμπρόν. ſic et reddit Schol. A. idem quod αἴθων. v. Etymol. h. v. Verſus legitur iterum Ψ, 261. vbi Erneſti non tam *ſplendidum* ferrum reddi volebat, quam *recens*, a colore. Sane quod recens et laeuigatum eſt, ſplendet; contra, ſi igni admotum eſt nitor perit; nec tamen propterea πολιὸς eſt *recens*.

367. ἄξομαι, ἅσσ' ἔλαχόν γε. γέρας δέ μοι, ὅς περ ἔδωκε — quod haec conueniunt cum iis quae A, 300 dixerat; τῶν δ' ἄλλων, ἅ μοί ἐστι. nam ea forte tanquam praedae portionem acceperat.

Porro ἅσσ'. Sch. br. ἅσσα, ἅτινα, ἢ ὅσσα. Schol. A. γρ. καὶ ἅσσα λέλογχα. B. L. Vict. γρ. καὶ ὅσσα λέλογχα. ἅσσ' ἔλαχόν τε Barocc. Nullibi notatur Ionicum ὅσσα λάχον γε.

Tandem ὅςπερ etiam Ven. cum codd. et edd. habet et recte; at Sch. B. L. Vict. Harl. Townl. et duo Vindob. ὥςπερ. cum ed. Rom. ὅπερ Vrat. b. A. cum vno Vindob. Erneſti putabat pronuntiatum eſſe ὅππερ.

368. αὖτις ἐφυβρίζων ἕλετο. Erat vulgatum αὐτός. αὖτις Ven. Townl. et cet. codd. ſicque edd. ante Barnes, qui mutauit; e codd. vt ait. Equidem praeferam αὖτις, tanquam diſertius; alterum ambiguam ſententiam facit. ἐφυβρίζων. Sch. A. γρ. καὶ, ἐνυβρίζων. ſic vn. Vindob.

370. ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται. ὀργίζωνται. v. ad Δ, 23. At Cant. Mori Townl. et vn. Vindob. ἐπισκύζονται.

371. εἴ τινά που — ἐξαπατήσειν. scilicet narrando falsa de me: aiunt grammatici. Immo vero ἀπάτη erat iniuria, qua munus datum iterum eripuerat Agamemnon, fraude per hoc ipsum facta. cf. 375. 6.

372. ἀναιδείην ἐπιειμένος. Iam A, 149 vidimus. Simile est δύεσθαι vt sup. I, 231. — Pro οὐδ' ἂν est οὐκ ἂν ἔμοιγε Rom.

374. „γρ. οὐδ' ἔτι οἱ β." Barnes. — συμφράσομαι scriptum incuria metri ante Turnebum. οὐδὲ μὲν ἔργων repugnat metro. Bentl. emendabat οὐδ' ἔτι ϝέργον. Malim οὐδέ τε ϝεργον.

375. καὶ ἤλιτεν, οὐδ' ἄν. scriptum erat; interpunctionem loco suam vindicaui, καὶ ἤλιτεν. οὐδ' ἂν ἔτ' αὖτις nec vero ille. — αὖτις, αὖθις, variat et h. l.

376. ἐξαπάφοιτο Apollon. Lex. reddit ἐξαπατήσοι. ἀλλὰ ἕκηλος est h. l. quod Lat. *impune*.

Fuit εξαπαφοιτο ϝεπεσσι. vel vt Bentl. ἐξαπάφοι ϝεπεεσσι. ϝαλις δε ϝοι. αλλα ϝεκηλος ϝερρετω. εκ γαρ ϝοι φρ. vt sup. Z. 70 ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἕκηλοι νεκροὺς συλήσετε Commode laudat Koeppen Aristoph. Thesmoph. 1226 τρέχε νῦν, τρέχε νῦν, κατὰ τοὺς κόρακας, κατουρίσας.

377. ἐκ γάρ εὖ φρένας εἵλετο μητιέτα Ζεύς. Legebatur ἐκ γάρ οἱ. variat lectio. ἐκ γὰρ εὖ φ. pro var. lect. memorat Eustath. sicque legitur in Cant. Harl. porro in Ven. Lips. a m. pr. (correctum ἕο quod et diserte habet Vrat. A.) Vrat. b. Alia eaque docta lectio est in Mosc. 3. ἕ, ἐκ γάρ ἑ φρένας εἵλετο, quae sollennis ratio grammatica est: atque hoc in edd. Flor. Aldd. et inde propagatis erat vsque ad Turnebum, qui ex Rom. ed. intulit οἱ. Est tamen casus tertius et sup. Z, 234 ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς.

378. ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα. τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ. Videamus de hoc versu primo loco Schol. Ven. A. ⟩— „quod in τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ correpta est in ἐν καρὸς vocalis longa pro ἐν κηρός; est enim sensus idem ac: ἶσον γάρ σφισι πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ Il. Γ, 454 „Hoc sequitur Apollon. Lex. h. v. καρὸς αἴσῃ. κηρὸς

μοίρα. οἷον θανάτου μοίρα. et ex eo Hesych. in priore Scholii parte: vt et Etymologus; nam vterque alterum de Caribus adiiciunt. Addit Schol. A. alios accipere κάρα τὸν φθεῖρα, pediculum." Ita Apion ap. Eustath. tradiderat accipere nonnullos ἔγκαρος αἴσῃ pro φθειρός. ab ἔγκαρ. „Alii Κάρα *vnum e Caribus* reddiderant, quos poeta vilipendit" (Vnicum tantum locum nouimus: in quo tamen nihil est nisi quod Κᾶρας βαρβαροφώνους B, 867. appellauit) — Alii ἐν μισθοφόρου τάξει interpretati sunt, quia Cares stipendiis conducti militabant." — „Alii ἐν καρὸς pro ἐγκεφάλου, quia Athenienses cerebrum pecudum non comedunt, ne nominant quidem" — (qua de re multa habet Eustath. ex Athenaeo, qui ex Apollodoro duxit, in cuius Fragmentis vide p. 1148. 9.)

Satis ex his apparet, veteres ariolatos esse, non interpretatos. Similia breuiter tradidere Schol. Victor. et Sch. br. Adde Etymol. Hesych. pluribus locis. Obtinet tamen fere in his notio, esse καρὸς pro κηρὸς, a κὴρ *fatum, mors*. Doctum Scholion est Veneti B. et Leid. sed prius illud integrius; Leidense vulgatum erat iam a Valken. Diss. de Scholiis ined. p. 97. Enotabo potiora; est enim illud doctrina varia, etsi parum fructuosa refertum. Vt pro *cerebro* sit κὰρ, laudatur *Alcaeus*, epigrammatum scriptor; scilicet is vocem sic adhibuerat. Extat epigramma in Anthol. Steph. p. 172 (Anal. Brunk. To. I, p. 489. XIV.) Πίομαι ὡς ὄφελόν γε καὶ ἔγκαρον ἐχθροῦ ἀράξας βρέγμα Φιλιππείης ἐξέπιον κεφαλῆς. Dixit is βρέγμα ἔγκαρον pro ἐγκέφαλον. quod iam notatum ab Hemsterh. ad Plutum p. 8. videas. Laudatur et Lycophron 1104 ἐγκάρῳ ῥανεῖ, *cerebro irrigabitur*. Ita tamen esse deberet ἐγκάρου αἴσῃ. Nisi dixeris, patere hinc, etiam κὰρ sic dictum esse, cum hoc alias esset idem quod κάρη, *caput*. Nec tamen sensus, quem res postulat, hinc exit; quid enim est: *cerebri* vel *capitis* loco eum habeo? — Apud Etymol. est ἄκαρος, pro ἐγκέφαλος, vel κεφαλή. forte ex vitiosa lectione pro ἔγκα-

ρος. — Dici poteſt ἔγκαρος αἴσῃ repetendum eſſe ab τὸ ἔγκαρ, *cerebrum*, ſicque nonnulli ſenſiſſe videri poſſunt apud Euſtathium. Atqui laboramus et ſic in ſenſu, quid ſit: *habere aliquem in cerebri loco*. Nam, vt dixi, Athenienſium auerſationem cerebri huc aduocare velle, ineptum eſt.

Pergit Ven. B. et Leid. ap. Valk. in Diſſ. p. 97. „Ἀρχίλοχος δὲ, τιμῶμαι αὐτὸν ἐν μισθοφόρου καὶ τυχόντος στρατιώτου μοίρᾳ." hoc noli ita accipere, quaſi Archilochus commentatus ſit, in Homerum; ſed quia hanc formulam ita adhibuerat, vt inde pateret, eum Homericum locum ſic accepiſſe. Atque ſic iam expedierat haec Ruhnkenii ſagacitas ad Heſych. praef. Tom. II, p. VII. qui idem verſum Archilochi inueniſſe putabat in Scholio Platonis mſ. quod nunc vulgatum eſt in Siebenkees Analectis p. 43. „καὶ δὴ 'πίκουρος ὥςτε Κὰρ κεκλήσομαι." ex quo tamen verſu non apparet, Archilochum verſum Homericum reſpexiſſe, multo minus eum Καρὸς corripuiſſe. Amplexi tamen ſunt hanc de Care acceptionem grammatici plerique: in Schol. A. B. L. Vict. Leid. etiam gloſſa Vrat. A. memorantur in his ap. Euſtath. cuius doctum eſt ex antiquioribus Scholion p. 757, *Amerias* et *Neoptolemus* οἱ γλωσσογράφοι, nec viderunt priorem in Κᾶρες eſſe productam, Carum autem militiam mercenariam ſeriorem eſſe Troianis temporibus, forte etiam aetate Homerica. Hoc alterum niſi eſſet, amplectendam eſſe dicerem ingenioſam Bentleii emendationem: τίω δέ ἑ Καρὸς ἐν αἴσῃ. Verum induxit in fraudem illa ipſa frequens apud ſcriptores de Caribus memoratio, qui, poſtquam Iones eos de ſedibus ſuis eiecerant, attriti, et mercenariam militiam exercere ſoliti, poſthaec inter viliſſima mancipia habiti ſunt, vt et in prouerbium res abiret, quod ad faſtidium illuſtrarunt viri docti, in his Hemſterh. ad Ariſtoph. Pluti argumentum, Valken. ad Herod. V, 66. Fecit quoque hoc ipſum fraudem, quod paſſim Homericus verſus in hunc ſenſum eſt excitatus: ἐν Καρῶν αἴσῃ vel μοίρᾳ, vt a Iu-

liano in Caesar. (Opp. p. 320 C.) et Ariſtides in Platon. II, p. 154. To. II. Iebb. (To. III. p. 256.) quos adſcripſerat Bentl. ad h. v. item Barnes ad Eurip. Cyclop. 650.

· Lyſanias Cyrenenſis, Ariſtophanes et Ariſtarchus in Schol. B. et Leid. in ea fuere ſecta, vt καρὸς pro κηρὸς, h. e. θανάτου, dictum et τὸ α correptum eſſe dicerent; Ionice hoc eſſe factum, pronuntiauerat Heraclides." Neſus autem Chius metrum ne curauerat quidem. Hos ſequuntur Apollon. Lex. Heſych. et Etymologus, ſupra laudati. Dorica forma in καρὸς pro κηρὸς aliena eſt a poeta Ionico. Dicendum ſaltem, antiquiorem fuiſſe formam, vt λελασμένος pro λελησμένος Jl. Π, 776 vbi et Schol. A. ad h. l. prouocat.

Ariolationum grammaticorum partem refellerat Clarke ad h. v. idque ſagaciter ſuſpicabatur, quod, ſi aliorum commentis relictis apud te ipſe habitaueris, vocem καρὸς eſſe eiusdem originis cum ἀκαρής. Atque in hoc equidem ita acquieſco, vt cetera ſine controuerſia reiicienda eſſe contendam. Debuit eſſe ὁ vel τὸ κάρ, *capillus raſus, reſciſſus*, τὸ κεκαρμένον, vel ἡ κεκαρμένη θρὶξ, adeoque res viliſſima, vt τὸ ἀκαρὲς eſt τὸ βραχὺ, ὃ οὐδὲ κεῖραι, οἷόν γε, vt Heſych. et Etymol. bene docent. Manſit vſus vocis in noto illo, vel ex Luciano: ἐν ἀκαρεῖ ſc. χρόνῳ, de breuiſſimo tempore. Indocte alia ex ἀκαίριος admiſcent ibidem alii grammatici. Bentleius ad h. vſ. referebat loca Heſychii plura: ἔγκαρος. ἔγκηρος. ἐν καρός. κάρ, καρός. καρὸς αἴσῃ. καμμοίρους. κάρμορον. κάρνος.

Ceterum hoc et ſimilibus locis apparet, etiamſi integriora vbique Scholia haberemus, multas quidem nos doctrinae copias, vtilitatis tamen ad Homerum perparum eſſe lucraturos.

379. δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τε. peccat in digammum; καὶ ϝεικ. Vidit iam Bentl. eſſe leg. δεκάκις καὶ ἐεικοσακις. nam hoc eſt ἐϝεικοσακις.

381. οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν προτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας. Harlei. Lipf. Ven. vtroque loco: ἠδ' — ἠδ' — feu feu. Memorant tamen Schol. A. alterum. Recitat verfum Strabo IX, p. 635 B. nil mutans e vulgato.

προτινίσσεται. Variant librarii ex more, primo in ποτὶ et προτὶ, tum in νίσσεται. quod Ven. A. habet et edd. ante Turnebum; qui προτινείσσεται e Romana adfciuit; vtrumque agnofcit Euftathius. ποτινείσεται Sch. B. L. Harl. Townl. In Etymol. eft νίσομαι, τὸ πορεύομαι. At mox pro futuro accipit νισόμενον πόλεμόνδε· Jl. Υ, 186 et al. vbi tamen praefens pro futuro ponitur. — Debebat, pergit, effe νείσομαι, ex νέομαι. ἀλλ' ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ῖ θεματικὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ νίω, νίσω. Verbo, vfus obtinuit, vt νίσσομαι fcribatur; cum olim effet νίσομαι et νείσομαι ἀπὸ τοῦ νέομαι, νείομαι, νείσομαι, νίσομαι. Aliter de his ftatuebat Brunck. ad Apollon. I, 53. Sed licet in his diuerfa hariolari.

Aliud eft, quod in h. vf. occurrit: ἐς Ὀρχομενὸν προτινίσσεται. vfus hic iungendi ἐς et πρὸς illuftratur a Northmore ad Tryphiod. 360. Inprimis Pind. Pi 6, 4. vbi ἐς ναὸν προςοιχόμενοι. v. Notam.

Praeftat quaerere, quae notio vocis προτινίσσεται h. l. fit. ὅσα ἐς Ὀρχομενὸν προτινίσσεται, effe debet: quae apportantur, aduehuntur. Schol. Ven. A. ἀνάκειται reddit; vt Sch. br. cum Etymol. προςοδεύεται, προσέρχεται, ὅ ἐστιν, ἀνάκειται. a confequenti fcilicet: nam funt munera, quae religionis cauffa adeuntes Orchomenum, fcilicet ad nobile templum Charitum, adduxerant, et in templo confecrarant. Simili modo Delphi opibus clari, et Samothrace. Eft quoque auctoritas huic opinioni ex Ephoro in Schol. B. et L. πολὺ δὲ τούτῳ (Orchomeno) παράκειται πεδίον, εἰ πιστός ἐστιν Ἔφορος, πλῆρες πολλῶν ἀγαθῶν, ὧν ταῖς ἐκεῖσε τιμωμέναις Χάρισι πέμπουσιν οἱ περίοικοι. Et hoc praeferam ei, quod apud Euftath. memoratur, Orchomenum, quia munitum erat oppidum, confugiffe et fua bona depofuiffe vicinos. Vectigalia, προςόδους, ingentia fuiffe Minyae, Orchomeni regi, nar-

rat Paufan. IX, 36. p. 783. vbi et de thefauro Minyarum eft videndum. Aratum ab Orchomeniis agrum fertiliffimum, quo loco poftea Copais palus extitit, narratum reperio ap. Strab. IX, p. 636 C. ex Ephoro forte; fac tamen ex agro ampliffimos reditus fuiffe, *auri* tamen copia nondum effe potuit, cum nondum effent rerum gentiumque commercia. Tributum, (δασμὸν) a Thebanis perfolutum Orchomeniis, fabulae narrant, fublatum ab Hercule. v. Apollod. II, 4. 11. cf. not. ad e. l. At donaria templorum antiquitus diuitias vrbium conftituerunt. Strabo l. l. p. 635, ex ipfa religione Gratiarum argumentatus, diuitias tantas Eteocli fuiffe colligit, vt eas templo exftruendo impenderet; vt enim hoc faceret, beneficia collocandi et voluntate et facultate eum inftructum effe debuiffe; nam „beneficiis, inquit, alios demereri nequit, nifi is, qui ipfe opibus abundat." Itane, Strabo, non didiceras, hos effe plerumque eos, qui omnium minime de aliis merentur!

382. Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται. Leue eft, quod moneam, Αἰγυπτίας pro trifyllabo potius effe habendum, quam πτ corripi.

δόμοις ἔνι Cant. et ap. Strabon. l. l. De Thebarum magnitudine priftina ne verbo quidem monere neceffe eft; teftatam eam faciunt ruinae, et loca fcriptorum inde ab Herodoto.

383. 4. αἵ θ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστας ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφι. — „ἀν' ἑκάστοις." Sch. A. quod ἑκάστας fcribendum eft, non ἑκάστην. οὐδέποτε γὰρ ἑνικῶς Ὅμηρος πύλην φησὶν, ἀλλὰ πύλας. Ἄλλως· Ἀρίσταρχος ἑκάστας. ἄλλοι δὲ ἑκάστην." Homero πύλας femper plurali dici, iam aliquoties eft notatum, quia πύλαι ei funt fores; et mirari licet, cum haec ita fint, tamen fcribi potuiffe ἀν' ἑκάστην, quod vulgo legitur, etiam in Dione Chryf. Or. LXIV, p. 334. R. In Mori mf. erat ἀν ἑκάστη, correctius in Lipf. Mofc. 3. et vn. Vindob. ἀν ἑκάστῃ. quo alludunt Diodori codd. I, 45 ἐν ἑκάστῃ, vt quoque editur in Strabone I, p. 17.

et XIV, p. 1170 B. Vni itaque Veneto debetur ἀν' ἑκάστας, etsi et Eustath. eam lectionem memorat.

Attamen vel sic haec lectio est vitiosa; peccat enim in digamma, ἀν' ϝεκαστας. itaque dicendum est, aut locum esse corruptum, aut non esse Homeri, sed rhapsodi. Bentlei. coniiciebat διηκόσιαι δὲ ϝεκαστέων. Forte Homericis propius διηκόσιαι δὲ ἑκάστας, praepositione subintellecta more Homerico.

Cum his tamen magna suspicio est vs. 383. 384. esse interpolatoris rhapsodi: interpellant enim sententiam, nec homini irato ista docta exornatio conuenit. Quod si haec suspicio fide sua non destituitur, ἀν' ἑκάστην ab ipso auctore rhapsodo proficisci potuit, qui Homericum vsum in voc. πύλαι non tenebat, et digamma omnino ignorabat, quandoquidem eius vsus et notio mature exoleverat. Ita autem nec ex h. l. aliquid de Homeri aetate coniicere licet: id quod in animum veniebat Clarkio; etsi ne tum quidem, si versus vere Homerici essent, quicquam inde colligi posset; nam Thebae ante et post Troiae excidium floruere permultis aetatibus vsque ad Cambysen.

Veniamus ad rem in his versibus tam alieno loco narratam. De hac vero magna est dissensio inter grammaticos propter ambiguitatem verborum. In Schol. B. adiecta est Porphyrii quaestio: ex qua ibidem et in Schol. Lips. et Vict. excerpta sunt inserta, iam olim a Vossio e codice suo, qui nunc Leidensis est, memorata, ad Melam. Quaeritur enim, sit ne hoc: ducentos viros per singulas portas exiisse cum equis et curribus: de latitudine portarum accipiendum, vt vno incessu et ordine CC viri per portam in vrbem ingredi potuerint; quod vix putes hominem sanum quaerere posse; an, in quo Porphyrius acquiescit, ad magnitudinem vrbis et frequentiam hoc referendum sit; tum vero iterum quaeri ait, sintne viri CC cum totidem curribus, an C viri cum C curribus, vt sic numerus ducentorum conficiatur; mireris quod non ipsos equos curribus iunctos in

computum assumsit; porro si CC viri cum totidem curribus fuerunt, iterum quaerit, fuerintne in vnoquoque curru duo, alter ἡνίοχος, alter παραβάτης, sic e singulis portis CC viri exierunt cum C curribus, (ita fuere vicies mille armati in decies millenis curribus: quorum numerus par fuit virorum numero, si singulis curribus singuli viri vecti fuere: quod multo improbabilius est.) Addit Porphyrius: καὶ οὐδὲν μέγα, εἰ δισμύριοι ἄνδρες οἰκοῦσι τὴν πόλιν. et centum portarum vestigia suo etiamnum tempore in ruinis ad Diospolin monstrari idem narrat.

Numerus hic virorum, addita curruum mentione memoratus, procliui via ad copias militares in vrbe habitas ducit: siue vt tanta incolarum frequentia fuerit, vt ex iis XX millia iuuentutis armatae conscribi et educi potuerint, siue vt a regibus copiae in ea vrbe tanquam in castris habitae fuerint; et hoc quidem verius, nam in Aegypto militum fuit certus ordo ac tribus ab aliis discreta; potuit adeo tribui militari vrbs Thebarum cum agro esse assignata. Ita in iis copiis etiam fuere currus bellici; nec tamen aut eodem aut dimidiato numero; sed σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφι declarat simpliciter, cum copiis etiam in ea vrbe currus bellicos fuisse; nulla numeri habita ratione. Aegyptum equitatu valuisse, et prisca aetate currus bellicos pro viribus exercituum ac neruis habitos esse, alioqui vel ex Mose nota res est.

Subiungit Porphyrius alia parum caute: e Catone refert tanquam ad Thebas spectantia, quae de omni Aegypto narrata sunt ab aliis, vicos (κώμας) tricies mille trecentos, triginta (30330), porro hominum myriades septingentas, (7000000) et vrbes C in Aegypto fuisse. (Conueniunt haec quodammodo cum Theocrito XVII, 82 sqq. et Diodoro I, 31. de quibus disputata sunt olim nonnulla Opusc. T. I, p. 224 sq.) Hi numeri multo magis aucti leguntur apud Melam I, 19 *et Thebae, vti quae, vt Homero dictum est, centum portas, siue, vt alii aiunt, centum aulas, habent, totidem olim*

principum domos; solitasque singulas, vbi negotium exegerat, dena armatorum millia effundere. Ad quem locum alia aliorum scriptorum commenta cumulauit Vossius, qui ea ita ad calculum vocat, vt Thebas aliquando pro tota Aegypto dictas esse statuat ex Herodoti enuntiato II, 15 extr. et Aristot. Meteorol. I, 14.

Secundum haec, etsi satis esset dicere, poetam sequi famam, qualis illa tum fuerit, in numero tamen certo, pro incerto, ex more veterum, posito, (exposui sententiam meam de interpretatione in Nota ad hos vss.) frustra se exercuisse censeo ingenia seriorum; nisi quod Iulian. Epist. XXIV verum vidit, dum communi loquendi vsu Thebas *ἑκατομπύλας* dictas a *magno* portarum numero dicit.

Ceterum hi versus saepe excitantur, quoties de Thebis agitur; inprimis notabilis Diodor. I, 45. ad declarandas terrae opes, τὴν ὑπερβολὴν τῆς περὶ αὐτὴν εὐπορίας. Ex eodem mihi adhuc memoranda est interpretatio τῶν πυλῶν. Fuisse ille ait, qui πύλας interpretarentur τὰ προπύλαια τῶν ἱερῶν, nomenque adeo referrent ad magnifica templorum vestibula, quorum magnus numerus, testantibus id etiamnum ruinis, Thebis fuit. Nec tamen ea habendis equis destinata esse potuere: quod tamen ex h. l. statuere necesse esset. Probabilius esset, Orientis more *Portas*, πύλας, dictas esse pro palatiis: praeiuit in hoc Mela I, 9. — *centum portas, siue vt alii aiunt, centum aulas habent, totidem olim principum domos.* Putes secundum haec, iam prisco tempore Aegyptum suos principes (Bey) habuisse, qui copias suo Marte alerent. Pergit Diodorus: „Centum equilia (ἱππῶνας) alii memorauerunt *in terra amni finitima a Memphi inde ad Thebas,* quarum vnaquaeque CC equos caperet; eorumque fundamenta adhuc conspici. Amplecti hoc vidimus Michaelis nostrum, qui etiam τὰ ὄχεα esse putabat equos mares: quod nollem dictum.

384. ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι. codd. Diodori l. l. ἐξιχνεῦσι.

385. οὐδ᾽ εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε. ⸹ propter discrimen inter ψάμαθος et ἄμαθος· haec est camporum, illa littoris." Vix tamen inter se diuersa fuere ἄμμος, ψάμμος. ἄμαθος, ψάμαθος.

κόνις, ἡ πεδιὰς λέγεται versu hoc apposito, Apollon. Lex. et Etymol. vti discrimen facere licet inter *puluerem* et *sabulum*. Obseruat quoque hoc discrimen inter κόνιν et ψάμαθον, quae alias synonyma sunt, Schol. Nicandri ad Ther. 155.

Schol. Theocriti Id. XI, 16 laudat, memoriter scilicet, οὐδ᾽ εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι.

Morem irati hominis rem augendi, vltra omnem fidem, illustrat ex hoc loco Aristot. Rhet. III, 12. (6, 4.) apponit autem vs. 385 subiectis versibus 388. 389. 390. omissis vss. 386. 387. pro consilii ratione.

386. οὐδέ κεν ὧς — πείσει Ἀγαμέμνων. praestabit πείσει᾽. quod etiam Barnes coniecit. πείσῃ Cant. v. Exc. II ad E.

390. Exciderat versus Vrat. b. sed errore librarii.

391. ὁ δ᾽ Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω. Mori ἑρέσθω.

392. ὅς τις οἵ τ᾽ ἐπέοικε. ⸹ „quod οἱ pro αὐτῷ, ideoque scribendum est οἷ ex grammaticorum canone" Sch. A. vide Apollon. de Syntaxi p. 148. Diuersa in his statuit vsus. οἷ vero omnino scribunt, cum est pro ἑοῖ. ἑοῖ αὐτῷ. quod postea ἑαυτῷ factum. Barnes pro lect. var. apponit ὅςτις ἑοῖ. Dedit puta de suo. Fuit olim ὅςτις ϝοι τ᾽ ἐπεϝοικε vel σοι τε ϝεϝοικε. Edd. ante Turnebum pudendo vitio: ἐπέοικεν καί.

393. ἢν γάρ δή με σόωσι θεοί. Tyrannio σοῶσι scribebat, vt νοῶσι, a σοῶ pro σοέω. Sic v. 424 legebat σοῇ et 676 σοεῖς. Apion contra scribebat σαῶσι, quia sic occurrit σάωσε, E, 23. ἐσάωσα Od. E. 103. σάω pro σάοε, Od. N, 230. Il. Π, 763. σαώσει Il. K, 44. „Plerique tamen, addit Schol. A. scribunt σάωσι per systolen pro σώωσι, nam σώοντες occurrit Od. I. 430." Mirum vero, quod non vident plures fuisse eiusdem vocis formas:

σάω, σαόω, σάωμι. σόω, σοέω, σοῶ, σώω; σῶμι, σώζω. In Cant. erat σώωσι cf. ad Il. I, 677.

394. Πηλεὺς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός. Sententia verfus aperta; expectat a patre Achilles, vt is fibi defpondeat coniugem; in verbis tamen eft fcrupulus. Πηλεὺς δή μοι eft in Cant. et in Euftath. Scilicet θὴν eft idem quod δή. v. ad Θ, 448.

In γαμέσσεται primo obferuatur forma pro γαμήσεται, quam in μαχέσσεται iam aliquoties vidimus: nata forte ex antiquo vfu τῆς E pro H. Habent γαμέσσεται antiquiores codd. Lipf. Townl. Ven. cum aliis et ipfe Apollon. Lex. h. v. in nonnullis γαμήσεται, vt in vno Vindob. At magis memorabile eft hoc, quod, cum γαμεῖν de viro, qui ducit, vt 391 γαμεῖσθαι de vxore, quae ducitur, dicatur, (v. Ammon. et Valk.) nunc γαμεῖσθαι fit, vxorem quaerere alteri. Si faltem effet γαμεῖν! Πηλεὺς γαμήσει μοι γυναῖκα! Schol. Lipf. ait Menandrum ex h. l. petiiffe illud: ἐγάμησεν, ἣν βουλόμην ἐγώ. hoc fenfu: vxorem mihi quaefiuit pater, quam ipfe volebam. Dicendum igitur: γαμεῖσθαι h. l. eodem fenfu pro γαμεῖν dictum effe, vxorem alteri parare: atque hoc modo accepere Apollon. Lex. in γαμέσσεται, Hefych. in γαμήσεται, εἰς γάμον ἄξει. Euftathius difcrimen reperire fibi videbatur in γαμέσαι et γαμῆσαι, perperam. Erneſti ad vfum medii recurrebat, comparato Attico, διδάσκεσθαι, tradere filium erudiendum, vt doceatur: ergo γαμεῖσθαι, curare, vt filius vxorem ducat, ποιήσει ἐμὲ γαμεῖν γυναῖκα. Quaeri tamen poteft, an forma Attica in poeta Ionico quaerenda fit.

Schol. L. et Vict. haec habent: „τὸ δὲ γαμέσσεται. πᾶσαι εἶχον, μάσσεται, ἀντὶ τοῦ, ζητήσει." Scilicet Ariftarchus fcripferat γυναῖκά γε μάσσεται αὐτός· vt in Schol. A. legitur. Mirum acumen! vt fit a μάομαι, eodem fenfu quo μνάομαι, μνᾶσθαι ἄκοιτιν, μνηστῆρες, μνηστὴ ἄλοχος, in Odyffea, de procantibus. Nec tamen μάομαι alibi fic occurrere memini, vt fit pro μνάομαι dictum; etfi futurum recte effet μάσομαι, v. ad Δ, 190.

395. πολλαὶ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε. „quod Ἑλλάδα Homerus dicit Theſſaliam ſolam, non autem totam Graeciam" Sch. A. Quod per ſe verum eſt, alienum tamen ab h. l. Nam nunc ſunt Hellas et Phthia duae vrbes et tractus Theſſaliae in ditione Achillis: de quibus v. dicta ad B, 683. T. I, p. 363 ſq. Strabo IX. p. 659 C. laudato hemiſtichio ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε, — πότερον δὲ πόλεις ἢ χώρας, οὐ δηλοῖ. At Stephan. Byz. Ἑλλὰς, πόλις Θεσσαλίας adſcripto hoc verſu. Obſeruatio iſta e Grammatico allata, Ἑλλάδα de tota Graecia non dici ab Homero, Ariſtarchi erat e Thucydide ducta lib. I, 2. 3. qui tamen non tam de nomine Ἑλλάδος, quam de Ἑλλήνων nomine agit; ſecundum haec reiiciebat ille verſum B, 530 ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς, vbi v. Obſſ. Theſſaliam autem per Ἑλλάδα intelligebat etiam inf. 474 φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο. adde vſ. 474 οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα. In hunc modum conſtituenda ſunt Schol. Ven. A. et Schol. br.

Ante Barnes vbique, etiam in Turneb. Steph. et Bergler. contra metrum legebatur interpoſito δὲ, πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες εἰσίν. libri ignorant, niſi quod in Moſc. 3. ita ſcriptum vidi; ignorat quoque Steph. Byz. in quo tamen Ἀχαιΐδες exprimitur, errore vulgato.

396. οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται· haereo in hoc hemiſtichio, quia ῥύομαι, ſeruo, tueor, vbique habet priorem productam; v. Exc. IV ad A. p. 179 non modo in ῥύσατο. ῥυσάμενος. verum et in ῥύω. ῥύομαι. vt Il. O, 257 ῥύομ' ὁμῶς. Π, 799 ῥύετ' Ἀχιλλῆος. Alia vide M, 8. P, 224. ῥύατ' pro ἔῤῥυντο Il. Σ, 515. Od. P, 201. Si qua ſunt, quae a lege hac recedere videntur, iis medela in promtu eſt: v. ibid. Ductum eſt ab eodem ῥύω, ἐρύω, media longa, εἰρύω, ῥῦμι, ἔρυμι, ἔρυμαι. vbique media longa; diuerſumque adeo hoc ab ἐρύω traho, media breui, Ϝερυω. de quo cf. ad Θ, 143. Vt adeo h. l. dicendum ſit, aut verſum eſſe ſerioris commatis, aut eum aliter ſcriptum fuiſſe: οἵ τε πτόλιας ῥύονται. vel οἵ ῥύον-

ται πτολίεθρα. quod valde probabile fit. Bentleius nondum de prosodia vocis dispexerat; nihil enim monuit.

397. τάων ἥν κ' ἐθέλοιμι, Φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν. Edd. ante Turneb. ἦν. Aristarchum ἐθέλωμαι legisse, ait Schol. A. quod fieri vix potuit, quin grammaticus vitium metri animaduerterat; scripserat ille haud dubie ἐθέλωμι. nam hoc fuit Aristarcheum praeceptum, optatiuos — οιμι scribere ωμι. v. ad H, 243. et ipsum ἐθέλωμι iam vidimus Θ, 23. In Townl. versus non scriptus erat a m. pr. et potest sententia interpellata videri eo interposito.

398. ἐπέσσυτο θυμός. vnus Vindob. ἐπέσσυται. forte ex interpretamento.

399. γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον. „γήμαντι Aristarchea lectio. Alii γήμαντα." Ven. A. Sicque Mori et vn. Vindob.

εἰκυῖαν ἄκοιτιν. Est ea, quae alias θυμῷ ἐοικυῖα. ἐπεοικυῖα. cf. Eustath. quam quis probat tanquam sibi congruam.

In Mosc. 3. aberant 398. 399. sed librarii vitio ex ἄκοιτιν in fine versuum orto.

401. οὐ γάρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον. ⸎ Ait Aristarchus nonnullos scribere ἐμῆς ψυχῆς. Est hoc in Barocc. Mori. et in ed. Rom.

402. Ἴλιον — εὖ ναιόμενον πτολίεθρον. In aliis locis obtinuit Ἰλίου πτολίεθρον, vt B, 133. Δ, 33. N, 380. ad primum locum v. V. L. Cum alias πόλις et πτόλις non nisi certa de caussa variet, vnice πτολίεθρον occurrit, nusquam πολίεθρον.

403. τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν. ἐλθέμεν Mori. recte hoc in tali positu. Expectabam esse in mss. πρίν γ' ἐλθ. Quod τόπριν et τοπρὶν vna voce scribitur, debetur grammaticis serioribus, qui vbique particulas conflabant.

404. οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει. ⸎ ἡ διπλῆ πρὸς τοὺς γλωσσογράφους ἀφήτορος τοῦ στροφέως ἀποδιδόντας. Scilicet incredibile dictu est, quam absurda

commenta sint veteres super voc. ἀφήτωρ, quod simplicissimum erat videre ductum ab ἀφιέναι ἰοὺς esse *iaculatorem* adiecto Φοίβου Ἀπόλλωνος. At illi pro *cardine* acceperant; vnde Zenodotus versu sequ. mutauerat, νηοῦ Ἀπόλλωνος. Aliis ὁμοφήτωρ erat, qui omnibus pariter, sine discrimine, vaticinatur; aliis πολυφήτωρ; aliis ἀσαφήτωρ, *qui obscura edit*. Haec Ven. A. B. L. Vict. adde Sch. br. et ex iis Hesych. Suidas h. v. Praeiuerat Apollon. Lex. h. v. In veram tamen rationem inciderant et ipsi et Etymol. Stolidior interpretatio memoratur apud Diodor. XVI, 56 et Strabonem IX, p. 644 C. eorum, qui ἀφήτορα pro thesauro defosso acceperant, eoque inducti solum effoderant. Idem Strabo ad opes templi testandas versus 404. 5 laudat et illustrat. Sic et Aelian. V. H. VI, 9. et H. An. VI, 13. Eoque spectat Callim. in Apoll. 34. 35.

ἐέργει. ap. Iulian. Or. II, p. 80 est ἔεργε.

405. Φοίβου Ἀπόλλωνος, ⁊ quod Zenodotus νηοῦ Ἀπόλλωνος legerat. cf. ad v. antec.

406. 407. ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα. Schol. A. „ληϊστοὶ, ἀπὸ λείας κτητοί." Memorat itaque vocem et versum Suidas sub λεία. At κτητοὶ, quod v. 407 sequitur, ad certaminum praemia spectat. κτητοί τε Cant. Barocc. Vrat. b. a m. sec. pro δέ.

408. 409. οὐδὲ ληϊστή. mutarunt vano metri metu in λειστή Rom. Eustath. et ex iis Turnebus, et cum iis Townl. et Venetus cum vno Vindob. Editur quoque sic in Plutarcho non posse suauiter viui To. II, p. 110, 14 E.

οὐθ' ἑλετή. ληπτή, αἱρετή, Schol. br. Hesych. (in quo ἑλειστή, λεπτή, Bentl. hinc emendabat) et Eustath. h. e. quam quis retrahere, reuocare, opera sua possit aut velit. (κατὰ προαίρεσιν.) Si tamen τὸ ἑλετὸν videas h. l. esse synonymum τοῦ κτητὸς vs. 407. erit et hoc, quod paratur, acquiritur certamine.

οὐθ' ἑλετή, non οὐδ', nam respondet τῷ, οὔτε ληϊστή.

ἐπεὶ ἄρ' κεν ἀμείψεται. ex non fatis accurata grammatica, pro ἀμείψηται, Homerico tamen vfu: v. fup. Exc. II ad E. p. 176.

Vſſ. 406—409. inter fententias refertur, etiam apud Stobaeum Serm. CXVII p. 599. Expreffa quoque fententia ab aliis, vt ap. Eurip. Suppl. 775. quem Clarke laudat. Vſ. 408 bene παρῳδεῖ Maximus Tyr. diff. XXVIII, p. 67. To. II. R. ἀνδρὸς δ' ἀρετὴ, — πάλιν ἐλθεῖν, οὔτε λῃϊστὴ, οὐθ' ἑλετή.

410. 411. μήτηρ γάρ τε με Φησὶ — διχθαδίας κῆρας Φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε. Reddunt Schol. br. Φέρειν per ἔχειν. ita effet: me habere duo fata. Ita vero quid facies τῷ, θανάτοιο τέλοσδε? quod eft εἰς θάνατον. Immo, *fatum duplex ducere me ad mortem.* Φέρειν eft h. l. ἄγειν. Paullo aliter ap. Sophocl. Ai. 813 ἡμέραν τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον Φέρει. etfi Schol. ibi verfum noftrum comparant.

Bentlei. elegantiorem reddit verfum fcribendo μήτηρ γάρ τ' ἐμὲ Φησί.

Apud Stobaeum Ecl. phyf. lib. II, p. 198. Cant. recitantur vſſ. 410—416.

412: εἰ μέν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμΦὶ μάχωμαι. Primo, αὖθι μένων, ἐπὶ τόπῳ μένων eft in Hefych. h. v. et in αὖθις. τὸ δὲ αὖθι τοπικῶς. διχῆ. ὡς ἐπὶ τοῦ παρόντος. εἰ μὲν καὖθι μένων, ἐν τόπῳ τούτῳ· (forte, ex Schol. ad h. l.)

Erat πόλιν ἀμΦιμάχωμαι, vna voce, quod ferri poffet, fi Achilles vrbem defenderet; fed pugnabat ille circa, ad vrbem. Barnes: „γρ. ἀμΦὶ μάχωμαι·" atque id exhibent omnes edd. ante Stephan. Etiam codd. vt Vrat. c.

Pro μένων eft μένω in Lipf.

413. ἀτὰρ κλέος ἄΦθιτον ἔσται. Argutatur ad haec verba Clarke, notandum monens, „quam fingulari, quamque modefto artificio gloriam dicat Achillis fuo factam poemate fempiternam" Achilles ipfe immortalitatem fibi promittere videri debet more heroum communi. Ita

Vlyſſes de ſe Od. H, 332. 333. de tumulo Agamemnoni a Menelao facto Od. Δ, 584.

414. εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι . . . ἐς πατρίδα γαῖαν. Ita locum corruptum ſignari poſſe puto. Ante Barn. vbique etiam ap. Stobaeum l. c. Ecl. II, p. 198. Cant. vbi vſſ. 410—416 adſcripti, editum erat ἵκωμαι φίλην, idque vbique in libris legitur. Nota ſunt quae disputarunt viri docti ſuper diphthongo αι in fine vocis ante conſonam ſequentis vocis correpta. v. Erneſti Exc. ad Callim. in Iou. cum ibi laudd. Mature grammaticos αι et οι corripi credidiſſe, patet ex accentus distributione: βούλομαι. οἴκοι. Μοῦσαι. Inter loca ad tuendam hanc doctrinam enotata erat hic verſus, quem ii, qui negarunt diphthongum ante conſonam corripi poſſe, et recte negarunt, emendatione indigere viderunt. Hugo Grotius ad Florileg. Stob. p. 170 emendabat ἵκοιμι, φίλην. Sic enim etiam Od. M, 345 εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα. Similiter Arnald. Animaduerſſ. crit. p. 31 coniecerat; idque amplexus recepit Barnes, ex eo Clarke, Ern. nec mutauit Wolf. Atqui in Homero ἱκόμην, ἱκοίμην, ἵκωμαι, ἱκέσθαι, etiam cum πατρίδα, ſaepe, nusquam ἵκον, quem aoriſtum vocant, priore breui, occurrit; grammatici quoque ἷξον ei ſubſtituunt. cf. Etymol. h. v. etſi ἱκάνω prima breui ductum inde videri poteſt. Damnanda adeo prorſus iſta ſcriptio, neque debebat locum in Homeri editione occupare; ἵκωμαι vnice verum eſſe patet. Altera correctio eſt Bentleii ad Callim. in Iou. extr. et Tho. Stanleii: ἵκωμαι ἐμὴν ἐς π. γ. add. Arnald. animadu. crit. p. 30, quae vtique praeſtat alterá. Eſt tamen, quod in ea displiceat; nam ἐμὴν languet; etſi in Odyſſ. occurrat ἐς πατρίδα σὴν, vt Od. H, 320. K, 66. et ſup. E, 113 ἐςόψομαι ὀφθαλμοῖσι πατρίδ' ἐμήν. Exciderat puto ἰών, et mox animaduerſo vitio ſubſtitutum eſt ab aliquo ex 428. 687 et ex perpetuo poetae vſu φίλην. At ἰὼν ſaepe ſic interpoſitum occurrit. Il. X, 123 Μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰών. Od. Ξ, 153 ἐπεί κεν κεῖνος ἰὼν τὰ ἃ δώματ' ἵκηται. cf. Od. K, 275. 276.

Il. Φ, 522. Σ, 207. sicque in aliis: inf. 421 ἰόντες — ἀγγελίην ἀπόφασθε. et προΐην πεύθεσθαι ἰόντας Od. K, 100. et I, 88. et quoties occurrit: οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσί. εἰ — κεν vero cum subiunctiuo iungi, frequentatum Homero: εἴ κεν ἵκωμαι αὖτις οἶκον Od. Ξ, 140 et saepe. Ad meum itaque sensum scriptus fuit versus ει δε κε ϝοικον ἱκωμαι ιων ες πατριδα γαιαν. Apud Lucian. in Philopatr. 15 excitatur totus locus 411—416. at ex hoc versu non nisi hemistichium εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι.

415. ὤλετό μοι κλέος ἐσθλὸν — Rom. μὲν, ex vs. 413.

416. ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη, pro κιχήσεται. In vno Vindob. τέλος θανάτου γε. appositus versui obelus — ἀθετεῖται versus, quippe ab interpretatione profectus et a conatu supplendi superiora: ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰών. quod per se erat idem, ac: αἰών μοι ἐπέσται δηρόν. Nec Zenodotus versum habuit. Legerat tamen eum in suo exemplari Lucianus aut qui eius nomen mentitur, qui eum recitat in Philopatr. 16, etsi corrupte; tollendum ibi θέμις. Ap. Stobaeum Ecl. phys. l. c. p. 198. Cant. est οὐδέ κ' ἐμ', ὦκα quod malim.

417. ἐγὼ παραμυθησαίμην. Reddunt Hesych. et Suidas παραμυθήσασθαι per συμβουλεῦσαι, Schol. br. per παραινεῖν. Cum παρηγορεῖν et aliis comparat Schol. Lips. et Eustath.

418. ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ. superscr. in Townl. αι. quod non assequor.

419. Ἰλίου αἰπεινῆς ϝ— quod iterum ἡ Ἴλιος feminino genere occurrit. De ἕθεν, ϝεθεν, ἕο, v. ad A, 114. Disputant grammatici, sitne γάρ ἑθεν an γὰρ ἕθεν scribendum. Adde Eustath. ad Γ, 158.

420. χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε, antiquo loquendi more, quem iam vidimus: v. ad Δ, 249. Reddunt Schol. per ὑπερασπίζειν.

In χεῖρα ἑὴν est hiatus. De ἑός est disputatum in Exc. VII, ad Il. A. Veteres dixisse ϝος nullus dubito; an etiam ϝεος, dubito valde. feram ἑϝος· de quo iam dis-

putatum est Exc. VII, ad Il. A, p. 186. Bentl. emendabat χεῖρα θ' ἑὴν, quod esset χεῖρα θ' ἑϝὴν. ita altero loco pro δὲ reponendum τε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί. Nam excipiunt se τε, τε. Nullus tamen dubito fuisse: χεῖρά τε ἥν, quod erat χειρα τε ϝην. requiritur et hic τε, quod etiam Mori exhibet. Etiam σ in ρ mutat Cant. τεθαῤῥήκασι.

421. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες. Apollon. Alex. de Syntaxi p. 122 laudat pro exemplo omissae praepositionis: ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε. Esset sic ἔρχεσθε pro ἀπέρχεσθε. Videtur memoriter recitasse.

422. καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε quod ἀποειπεῖν vs. 309 de quo v. hoc est ἀποφάσθαι, renuntiare aperte, non tergiuersando aut molliendo. Versus iterum occurret inf. 645.

423. ὄφρ' ἄλλην φράζωνται. Mosc. 3. φράζονται.

424. ἥ κέ σφι νῆας τε σόῃ. Mori ἢ καί. diserte σφι etiam in illo et Cant. non σφιν. tum σοῷ Venetus; quod esset pro σοῶι. v. inf. ad 677.

425. ἐπεὶ οὔ σφισιν ἥδε γ' ἑτοίμη sc. βουλή. Reddunt ἑτοίμη, εὔληπτος, φανερά. Accuratius dices esse consilium expeditum, accommodatum, quod successum et euentum habet, aut habere potest; Od. Θ, 384 ἦ μὲν ἀπείλησας — ἢ δ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκται. exitum habent, vera sunt. Il. Ξ, 53 ἦ μὴν ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται, quod v. 48 τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

426. ἣν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος. vnam vocem esse ἀπομηνίσαντος ex Alexione et Ascalonita declarat Schol. A. Statuit idem ἀπὸ h. l. παρέλκειν. Immo habet vim continuandi et persistendi in ira: v. Τ, 62. et ib. Obs. Apud Etymol. p. 583, 26 est ἀπομηνίσας, μνησικακήσας καὶ ὀργισθείς. At in illis ἐφράσσαντο ἐπεί est hiatus, quem equidem feram quiescente tono in medio versu. At Bentl. eo offensus coniiciebat μέσυ vel ἐφράσσαντό γ', ἐμεῦ. in altero hoc eum sequar.

427. Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω. Schol. br. iungunt μένων κατὰ, κοιμηθήτω. vt sit pro κατταμένων.

αὖθι iam erat in Flor. Ald. 1. Rom. Fuit tamen αὖτι propagatum e vitio Ald. 2. vsque ad Barnes. Harlei. Φοῖνιξ δ' ἄμμι παρ' αὖθι μένων.

431. μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν. v. ad 309. vn. Vindob. ἀπόειπεν.

433. δάκρυ ἀναπρήσας. Legitur hic et Od. B, 81. Schol. br. ἀναφυσήσας, hoc et Apollon. Lex. h. v. vt recte legit Villoif. ἢ ἀθρόως ἀναβαλών. Emendandus hinc est Etymologus in voc. ἀναπλήσας, qui ad h. v. spectat, et in πρήθω· ἀναπλήσας aberrant quoque codd. in his Mori et vn. Vindob. Inepte grammatici alii ἀναπρήσας accepere pro ἀναπεράσας, ap. Etymol. et Eustath. Apud Hesych. πρῆσαι. (non πρῆξαι) καὶ δάκρυ' ἀναπρήσας, ἀντὶ τοῦ, ἀναφυσήσας· ex Apollonio. De πρήθειν v. ad A, 481.

περὶ γὰρ δίε. v. de voce ad E, 566.

434. Etiam in hanc Phoenicis orationem Scholiastae B. L. Vict. commentantur rhetorice, vt artificium oratorium in singulis sententiis declarent, opera putida et verborum copia molesta. Ex vs. 443 ipsum Phoenicem rhetorum choro tanquam principem, primumque rhetorices auctorem, adscripsere ap. Schol. Vict. Quid? quod illustrarunt hinc placitum: ὅτι διδακτὸν ἡ ἀρετή. Quae recte dixeris, haec sunt: non tam docta aliqua cum arte, quam cum ea sagacitate, quam suus quemque sensus natura monente docet, a nutritio se diuelli posse negat, recordatur fidem seni Peleo datam; merita eiusdem in se, cum a domo patria profugus ab eo exceptus fuerit, memorat quoque cum voluptate quas in pueri nutritione aerumnas tolerauerit: haec sane omnia ad animum peruicacis alumni molliendum faciunt; non vero, vt rhetor, haec Phoenix meditatus erat eo cum consilio. Pelei praecepto memorando, vt Achilles iracundiam moderari consuesceret, deductus erat ad ista

omnia exponenda; nunc v. 492 redit ad illud praeceptum, idque ad flectendum Achillem transfert. At in his rhetoricam calliditatem animaduertere sibi videntur homines, quos non pectus disertum facit sed ars: in his v. studium Dionysii Halic. in oratione hac ab artificii laude commendanda: Art. rhet. c. 8. f. 11. p. 303. R. et p. 363. Hudf. p. 86. et iterum c. 9, 14.

435. εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ, βάλλεαι. Mori. Barocc. βούλεαι. quod voluisse videtur Vrat. b. qui in βάλλεαι erasit alterum λ. Non memini βούλεσθαι habere adiectum ἐν φρεσὶ, μετὰ φρεσί. Alterum βάλλεαι μετὰ φρεσὶν analogiam habet pro ἐν. et sic iterum Od. Λ, 427 ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται. Mox οὐδέ τι. „γρ. οὐδ' ἔτι." Barn.

438. σοὶ δέ μ' ἔπεμπε. Ita video vbique legi. Potuit tamen quoque scribi σοὶ δέ με πέμπε. et σοὶ δ' ἔμ' ἔπεμπε et σοὶ δ' ἐμὲ πέμπε. Quod vltimo loco memoratum est, scriptum esse malim, tanquam Ionicum et suauius. In σοι intellige σὺν σοί· Iacobs coni. σὺν δέ μ' ἔπεμπε.

440. ὁμοιΐου πολέμοιο. De epitheto ὁμοΐιος v. ad Δ, 315. Schol. br. h. l. τοῦ ὁμοίως πᾶσι χαλεποῦ. Apollon. Lex. in ὁμοιΐου πολέμοιο negat pro κακὸν esse, sed τὸν ὁμοίως συμβαίνοντα. Si tamen sensum habet epitheton, debet esse *pugna cuius seu fortuna seu virtus vtrinque par aut similis est.* Bene Hesych. ἐν ᾧ ὅμοιος πᾶσι καὶ ἴσος ὁ κίνδυνος. comparato loco Σ, 309 ξυνὸς Ἐνυάλιος, καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα.

Insolens est in ὁμοιΐου iota produci, quod merito in poeta Ionico necessitati nihil tribuente in re metrica mireris. Excusat factum accentu Herman. de Metris p. 81. Bentleius poetam a culpa liberat: scriptum vidit fuisse ὁμοιϊόφι πτολέμοιο. cf. Obss. ad B, 731. Simili modo vitium sustulit O, 66 Ἰλίου προπάροιθε, mutando in Ἰλιόφι. Est quoque πτολέμοιο in Schol. br.

441. οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι. Verſus memoratur a Plutarcho an ſeni ſit ger. resp. T. II, p. 801 D. ἀγοράων. Edd. ante Turneb. male.

443. μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. Eſt ex verſſ. nobiliſſimis et ſaepiſſime memoratus, vt a Strabone IX, p. 659 B. niſi ibi locus eſt ex margine illatus; Add. Dio Or. II, p. 80. Plutarch. ger. reip. praecept. T. II, p. 795 E. Ariſtides et ſimiles, in quibus modo ſingulatim verſus, modo cum proximis 440. 1. 2. memoratur, Cicero de Or. III, 15. Quintil. II, 3, 12. II, 17, 5.

Ap. Heſych. eſt πρηκτῆρά τε ἔργων. ἃ δεῖ πράττειν, δηλοῦντα. quod potius ad ῥητῆρα ſpectat. Melius Sch. br. δραστικὸν ἔργων, ἃ δεῖ πράττειν.

445. οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς — ὑπόσχοιτο. Heſych. cum Schol. br. ὑπόσχηται, ἐγγυήσηται Euſtath. Occurrit hoc vno loco; at ὑπέστην ſaepius. Verſum recitat Cyrillus contra Iulian. I, p. 27 et interpretando argutatur.

446. ⟝ θήσειν νέον ἡβώοντα. ⟝ „quod νέον ἡβώοντα dictum pro νεωστὶ ἡβῶντα, qui primo adoleſcit, prima iuuentute conſtitutus.“ Fuit ea interpretatio Ariſtarchi: vt diſco ex Apollonii Lex. in νέον. „At Zenodotus acceperat νέον, iuuenem; nam ſcribebat mox τοῖον ὅτε.“

„ἡβώοντα eſt Ariſtarchea lectio“ ex ἡβάω, ἡβῶ, ἡβώω. ἡβώων, ἡβώοντα. Quaeras: quomodo igitur ſcripſere alii? puto ἡβωῶντα, ab ἡβωάω. Hinc eſt ἡβωῶσα Od. Ε, 69. vt ſcribendum eſt, non ἡβώωσα, etſi ſic quoque apud Suidam legitur, et Heſych. ἡβόωσα. Etiam h. l. Cant. Vrat. A. cum Schol. br. ἡβώωντα. quod eo modo, quo dixi, eſt corrigendum. Mori ἡβόωντα et ἀποξύσσας, male. ἡβῶντα, ἀκμάζοντα ap. Heſych. ad h. v. ſpectat, et fuit ἡβώοντα. Sch. br. ἡβώωντα, ἀκμάζοντα, σώζοντα. forte et hoc fuit: ἡβωῶντα, ἀκμάζοντα. ὡς σαῶντα, σώζοντα.

447. οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα. „quod Ἑλλὰς iterum de vrbe" recte, ſi πόλις antiquo vſu dictum latius de quacunque συνοικίᾳ accipitur. „et quod Zenodotus τοῖον ὅτε legerat" vt ad vſ. praeced. iam monitum.

Verſus IX ſeqq. leguntur in Schol. Lycophr. 421. nulla tamen cum varietate memorabili; pro γούνων vſ. 451 edebatur μοῦνον.

448. Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο. Phoenix Amyntoris f. Ormeni nepos, relicta domo patria fugit Hellade Phthiam. Apud Strabon. IX, p. 670 vnde Euſtathius ſua repetiit, plura leguntur ad h. l. ſpectantia. Amyntor Ormeni f. moleſtias fecerat mythographis. Scilicet Ormenus, Cercaphi f. Aeoli nepos, condidiſſe fertur Ormenium Magneſiae ſup. B, 734 memoratum; Phoenicem itaque nepotem *Ormenio* profugere debuiſſe, *non Hellade*, iudicauerat Demetrius Scepſius, (ἐν τῷ Τρωικῷ διακόσμῳ ſ. Commentario ad libri B. partem) malueratque ſcribere — λίπον Ὀρμένιον πολύμηλον, ſeu πολύπυρον, vt alio loco Euſtath. p. 332, 6. memorat. Aliam difficultatem creauerat Crates ex altero loco K, 266 vbi de galea Merionis: τήν ῥά ποτ' ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο ἐξέλετ' Αὐτόλυκος. Habitauit Autolycus in Parnaſſo, vt vel ex Od. T, 394 conſtat. Aiebat igitur, Amyntorem Phocenſem eſſe debuiſſe, et Eleone, Parnaſſi vrbe, habitaſſe, vnde Phoenicem filium fugiſſe neceſſe ſit: Cui aſſerto repugnant cum alia, tum quod fuga ex Hellade facta eſt, quae apud Homerum nondum de tota Graecia dicitur. Conf. ad B, 734—7. et ad Apollod. p. 803.

Simpliciſſimum erat dicere, aut famam ſibi non conſtitiſſe, aut eueniſſe haec diuerſis temporibus: Amyntorem ſerius Eleonem migraſſe, antea habitaſſe Ormenii; ſitum hoc fuiſſe in Hellade, quatenus hoc nomen non tam vrbis, quam tractus alicuius fuit; v. ſup. ad 395 et ad B, 683. vt ipſa Phthia. Itaque Phoenix Ormenio

fugiens, λείπει quoque Ἑλλάδα, et 474 Φεύγει δι' Ἑλλάδος, et Phthiam venit.

449. ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο. Lectio haec ex ed. Rom. recepta erat a Stephano; eamque retinere maluiſſem, quam probare alteram παλλακίδος περιχώσατο, περισσῶς ὠργίσθη, vt Schol. br. exponunt; deberi enim eam grammaticorum in verbis copulandis ſtudio arbitror. Vincit tamen veterum auctoritas: Nam etiam Sch. A. περιχώσατο. καὶ οὕτως μᾶλλον ἐπεκράτησεν ἡ παράδοσις. addit, ſic quoque Alexionem cenſuiſſe. Neque aliter codd. B. Lipſ. ſicque Moſc. 3. edd. Flor. Aldd. ipſe Turneb.

451. ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων. Erat a m. pr. in Lipſ. ἐμεῦ, quod miror displicuiſſe. ἐμῶν Cant. ſed in marg. ἐμέ. Bentlei. corrigebat ἔμ' ἐλλισσέσκετο. Pro γούνων vitium erat μόνον in Schol. Lycophr. l. l. ad v. 447. Ad mores rudium aetatum eſt haec narratio notatu digna. Improbari hos vſſ. a Plutarcho de aud. poet. p. 25 F. haud miraberis: cum de re turpi agant.

452. παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα. Sane προμιγῆναι eſt pro ſimplici μιγῆναι. At grammatici ap. Schol. A. B. L. Vict. Euſtath. egregie argutati ſunt in voc. προμιγῆναι, vt efficerent, patrem nondum cum pellice conſueuiſſe, idque ne fieret, Phoenicem puellae animum ab eius amore auertere voluiſſe; id ſcilicet ſpectantes, vt Phoenix tanto minus flagitium de ſe commemoraret. Senſu tamen rudiorum hominum, vix tam indignum et atrox facinus hoc viſum arbitror, inprimis cum ad vlciſcendam matris iniuriam ſuſceptum eſſet. Graviora Iacobus Patriarcha de filiis ſuis conqueritur. In Sch. A. adiicitur: ἡ περισσεύει ἡ πρόθεσις. Argutias grammaticorum ex etymologo Valkenario in fragm. Tragic. p. 263 probari potuiſſe, vt et nollet Phoenicem credi vere numeros expleſſe cum femina, mirabatur quoque Erneſti. Recte quoque Sch. br. συνελθεῖν. μιγῆναι ſimpliciter, et συμμιγῆναι Schol. Vrat. A. In Lipſ. erat

προμιγῆμεν. voluit προμιγῆμεν pro προμιγήμεναι, nec indocte.

ἵν' ἐχθήρειε γέροντα. Nonnullos γέροντι legisse notant Schol. Lipſ. Vict. ἵνα μισηθῇ τῷ γέροντι. At hi non tenuere, Homero semper esse ἐχθαίρειν τινὰ, *odisse*: ἔχθεσθαί τινι, *odio esse*. Recte Schol. br. exponunt μισήσειε.

Monent Scholia A. B. a Tragicis narrationem hanc de Phoenice variatam esse. Fuit in his Euripidis Phoenix; nam in hac fabula ἄπταιστος, flagitii expers, exhibitus erat Phoenix, falso crimine a pellice accusatus: cf. Valken. ad Fragm. eius dramatis. vide Apollodor. III, 13, 8 et Notas p. 803 sqq.

453. τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα. Ad idem studium, auertendi a Phoenice, Achillis nutritore, tantum flagitium, referenda sunt, quae ad h. l. in Schol. A. et partim ap. Eustath. ex Apione narrantur: Aristodemus, inquit, Nysaeus (e Nysa Phrygiae oriundus, vt Strabo docet,) rhetor et grammaticus, scripsit τῇ οὐ πιθόμην, οὐδ' ἔρξα (nam ita ab eo scriptum esse, (vt Od. Ψ, 312) iam Valkenarius monuit pro οὐδὲ ἔρεξα), et propter hoc inventum non modo fuit probatus verum et honore affectus, vindicata scilicet herois pietate. Excogitauerat iam ante eum *Sosiphanes*; (tragicum hoc nomine fuisse constat; sed leg. *Sosigenes* idem grammaticus cuius ἔκδοσις Homeri fuit) eandem scripturam. Etiam Euripides in Phoenice intactum scelere heroem induxerat: vt iam paullo ante monitum est. Subiicitur: ταῦτα ἱστορεῖ Ἀποκρατίων Δίου διδάσκαλος ἐν ποιήματι τῆς . . . Apparet esse hunc Valerium Harpocrationem grammaticum, Diui Veri Imp. praeceptorem. At quale hoc eius scriptum fuerit, cum eius nulla alia mentio sit, non exputo: forte leg. ἐν ὑπομνήματι τῆς Ἰλιάδος. Quod autem ad ipsum commentum lectionis attinet: crimen Phoenicis diluerunt homines, at poetam corruperunt, metro vitiato.

τῇ πιθόμην quoque scribitur.

πατὴρ δ' ἐμὸς, αὐτίκ' ὀϊσθείς. spectat huc Hesych. in. ὀϊσθείς. αἰσθόμενος. εἰκασθείς. δόξας. Ven. A. ὑπονοήσας. Mox 454 Ἐρινῦς vno υ Venetus.

455. μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν ⊱ quod nonnulli γούνασ' ἐμοῖσιν scribunt; atqui non Phoenicis sed Amyntoris aui sunt genua. Οἷσιν, ἰδίοις. — μήποτ' ἐγγούνασιν Townlei. tam parum metri periti fuere librarii optimorum codicum. μήποτ' ἐπὶ γούνασσιν ἐφέσσεσθαι legebatur in Schol. Lycophr. l. c.

ἐφέσσεσθαι. sic et Sch. br. Hesych. Ven. A. at Schol. A. „οὕτως διὰ τοῦ ε ἐφέσσεσθαι." fuitne quoque lectum ἐφέσσασθαι? Mori corrupte ἐφέσθαι. vt in Sch. Lycophr. ed. Bas. p. 68. ad 421. At in Ven. B. L. Harl. et vno Vindob. fuit ἐφέζεσθαι, quod et ed. Rom. et Eustath. tuentur. etiam ap. Strab. XIII, p. 897 B. vbi tamen versus ex margine irrepsit.

456. θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαρὰς. ⊱ „ὡς μηδὲ ἀκούτας ἀδικεῖν γονεῖς. διὸ οὐδὲ περὶ τοῦ φόνου τῆς Κλυταιμνήστρας φησίν." Nil de Oreste μητροκτόνῳ memorare ait poetam. Non itaque grammaticus meminerat v. 310 Od. Γ. aut non legerat? — Monet porro grammaticus in Schol. A. ἐπαρὰς siue seruato accentu esse pro simplici ἀρὰς, siue pro ἐπετέλουν, ἐτέλειον ἐπ' ἀράς. Hoc et Sch. br. sequuntur. θεοὶ δὲ τέλειον ἐπ' ἀράς. Sch. Lycophr. l. c. 421. Monitum ab aliis cum sit κατάρα, discrepare accentu ἐπαρὰν, ap. Eustath.

457. Ζεύς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια. ⊱ videtur ἐπαινὴ notatum fuisse, quod non est ἐπαινετὴ, sed ἐπίφοβος, δεινή. Paria habet Hesych. et Sch. br. cum admixtis deterioribus. Etiam Sch. Vict. ἐπαινὴ δὲ κατ' ἀντίφρασιν ὡς νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν. Non meminerant esse voc. αἰνὸς idem quod δεινός. Eadem Sch. Vict. et Lips. nonnullos aiunt scribere: καὶ ἐπ' αὐτῷ Περσεφόνεια. — Esse quoque in antiquis exemplaribus Φερσεφόνεια testatur Eustath. Recitat versum Pausan. II, 24 p. 166 vt doceat esse quoque *Iouem inferum.*

Post v. 457. Ζεύς τε καταχθόνιος Plutarchus isque solus, memorat quatuor versus, ab Aristarcho sublatos:

τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
ἀλλά τις ἀθανάτων παῦσε χόλον· ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
δήμου θῆκε φάτιν καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων,
ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.

Plutarch. de aud. poet. To. II, p. 26 F. ὁ μὲν οὖν Ἀρίσταρχος ἐξεῖλε ταῦτα τὰ ἔπη φοβηθείς· (quid tandem metuens? et vnde norat Plutarchus, metu potius omissos versus quam criticis de caussis?) ἔχει δὲ πρὸς τὸν καιρὸν ὀρθῶς, τοῦ Φοίνικος τὸν Ἀχιλλέα διδάσκοντος, οἷόν ἐστιν ὀργή. Repetit quoque Plutarch. duo ex iisdem versus in Coriolano p. 229 B. ἀλλά τις ἀθανάτων τρέψε φρένας,

ὅς γ' ἐνὶ θυμῷ
δήμου θῆκε φάτιν.

Et de Adulat. p. 72 B. versum:

ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.

et paullo post:

αὐτὰρ ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμὸν

qui versus ex Od. I, 299 petitus esse potest. Secundum haec quis pronuntiet, iure ne an iniuria sublati sint versus isti quatuor ab Aristarcho? potuit exemplarium comparatione intelligere, versus hos alicuius rhapsodi emblema esse, amplificandae sententiae caussa illatum; certe color versuum est idem qui Od. I, 299 sq. Potuit tamen nec minus ab Aristarcho hic locus eiici, propter eandem sollicitudinem, quam ad vs. 452. 3 memoraui, quod bonam existimationem Phoenicis tueri volebat; idque Plutarchus videri potest innuere velle per vocem φοβηθείς.

Ceterum etsi lectio nostra vulgata nequaquam vbique est Aristarchea, in nullo codice hos versus nunc legi, nec in Scholiis notari, mirum est; intulere tamen eos in edd. viri docti primo loco Bergler, tum Barnes; verum ille post vs. 459. hic post vs. 457. quem sequutum esse video V. C. Wolfium; Etiam Valken. in Diatribe p.

264 et Payne Knight p. 57 versus necessarios esse contendunt; non enim sine iis intelligi, cur Phoenix haec narret, et cur ille, in domo patris manere noluerit. Caussa tamen haec memorata fugae vix grauior esse videtur quam ira patris ipsa, quam 458. 459 memorauerat; et narrat plura Phoenix, quae ad consilium primarium haud spectant, plura Homerus alibi. Expono in his sensum meum; relinquo aliis suum; nec vnquam in controuersiam voco iudicia aliorum.

Idem sagacissimus index, Rich. Payne l. c. pro spurio habet versum 457 Ζεύς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια, hunc insititium fuisse caussam, cur quatuor illi versus elicerentur, quia τὸν μὲν in primo versu nimis magno sic interuallo seiunctum esset a parente, πατὴρ δ' ἐμὸς vs. 453. Versus per se nihil habet, quo displiceat; sententia nec magis obscuratur, adsitne an absit. Agnoscunt versum et memorant omnes grammatici, tum Pausan. II, 24 p. 166. tanquam memorabilem, in quo Iouis nomen etiam ad Inferos translatum sit; ipse Virgilius hinc *Iouem Stygium* dixisse videri potest Aen. IV, 638. Neque male conuenit Plutoni et Proserpinae, exsequi diras; vti inf. 565 inuocantur Hades et Proserpina, et audit diras Erinnys vs. 567. 568. His tamen missis sunt alia, quae me adducunt, vt viro docto assentiar: primo quod aliis locis semper Ἀδης cum Proserpina iungitur, vt inf. 565. Od. K, 534. Λ, 47. Ζεὺς ἐπιχθόνιος autem serioris aeui esse videtur et teletarum loquendi vsum redolet. Simillimus quoque versus est tot aliis insititiis, quos rhapsodi intexuere ad explendum vel amplificandum breuiter dictum. Sufficiebat h. l. θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς. A primo itaque carminis auctore nec quatuor versus istos spurios, nec hunc vs. 457 appositos fuisse arbitror.

458. ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν — Turnebus recepit ex ed. Rom. Antea legebatur ἔνθα μοι. sic quoque codd. Mori. Cant. Harlei. Townl. Mosc. 3. vn. Vindob.

459. κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι. Eustath. memorat lectum quoque esse στροφᾶσθαι, minus bene.

De verss. quos alii post h. v. collocant, vide paullo ante post vs. 457.

460. ἢ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ, ἀμφὶς ἐόντες αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισι. Pro ἀμφὶς ἐόντες scriptum olim fuit ἀντιόωντες. Sic enim Schol. Lips. et Vict. „Διονύσιός φησιν ἀντιόωντες" quod plenius seruauit Ven. A. „Διονύσιος ὁ Θρᾷξ ἐν τῇ πρὸς Κράτητα, διὰ τῆς ἱπποδρομίας, φησὶ, γεγραμμένου ἀντιόωντες, μεταθεῖναι τὸν Ἀρίσταρχον ἀμφὶς ἐόντες." Interpunxi sic, vt statim intelligatur, quod res est: Inf. Ψ. ibi certamen curule in ludis funebribus Patrocli memoratur, vs. 643 νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιαάντων ἔργων τοιούτων, nunc vicissim iuniores natu tale quid suscipiant. Cum igitur sententia vocis, qualis illo loco est, minus conueniat ei loco, in quo nunc versamur, mutasse Aristarchum. Quod si is fecit sine alia auctoritate, perperam vtique fecisse putandus est. Nam quidni ἀντιόωντες sint, qui eum adierant? tum non est ἀντιόωντες αὐτοῦ, sed κατερήτυον αὐτοῦ, ibi, in domo. Est enim ἀντιᾶν non modo de iis, qui armis congrediuntur, aut qui aliquid suscipiunt, aggrediuntur, verum etiam de iis qui accedunt supplicandi, opitulandi caussa, qui adhibentur epulis, sacris, hospitio, qui frequentant nos. Quicquid est, Aristarchea lectio nunc vbique obtinet; ἀμφὶς ἐόντες, etiam in Schol. br. Occurrit idem inf. Ω, 488 περιναίεται, ἀμφὶς ἐόντες. Schol. A. B. L. memorant fuisse quoque ἐγγὺς ἐόντες, hoc vtique ex interpretatione.

462. πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς ἔσφαζον. De voce εἰλίποδες v. dicta ad Z, 424. Alterum, ἕλικες βοῦς, quod nunc primo occurrit, est ex priscis vocabulis, quorum vera vis exoleuit, nec aut vsu aut analogia tuto constitui potest; itaque grammatici varie interpretantur, non magis ex certo quam si nos idem experimur. ἕλιξ, cognatum cum ἑλίσσειν, esse debet quod tortum et inflexum est, συνεστραμμένον, καμφθὲν, στρε-

βλόν. Boues ἕλικες nomen habere non possunt nisi ab inflexa aliqua parte corporis; corpus enim non magis inflexum est, quam aliorum animantium; verum ductum esse debuit nomen aut ab oculis trucibus, aut a cornibus, aut a pedibus inflexis; in vltimo obstat adiectum εἰλίποδες; debet enim aliquid diuersum esse; ad oculos referas ex vsu vocis ἑλίκωπες, v. Obss. ad A, 389. quod tamen longius petitum est: restant *cornua inflexa*, ad quae et ipse referre malim: sic quoque Apollon. Lex. Hesych. Etymol. Eustath. ad M, 293. p. 905. Schol. A. B. ad O, 633. Φ, 448. Sunt quibus ἕλικες sunt μέλανες, arrepta temere glossa antiqua. de sensu voc. ἑλίκωπες et ἑλικῶπις v. Not. A, 98. Ad Z, 424 notionem vocis εἰλίποδες vidimus constitui libro Hippocrateo περὶ ἄρθρων. Eodem loco ille p. 785 ed. Foes. laudat doctrinam Homeri, „quod ille nouit boues sub hiemis exitum macilentos fieri infirmosque et propterea luxationibus articulorum obnoxios" eiusque rei caussa laudat versum poetae:

ὡς δ' ὁπότ' ἀσπάσιον ἔαρ ἤλυθε βουσὶν ἕλιξιν.

ὅτι ἀσμενωτάτη τοῖσι αὐτοῖσι ἡ βαθεῖα ποίη φαίνεται. videtur itaque et huius libelli auctor ἕλικας ad pedes retulisse et pro synonymo alterius vocis habuisse. Ceterum non constat, versus ille Homericus exciderit ne ex Iliade vel Odyssea, olimque in nonnullis exemplaribus lectus fuerit, an ex alio Homerico seu pro Homerico habito carmine aliquo, quod interiit, recitetur.

463. σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ. v. sup. ad vs. 208.

464. εὐόμενοι. vn. Vindob. a m. sec. θυόμενοι. εὔειν est *vstulare*; non, assare, vt hic et alibi male interdum expositum est, v. c. Od. B, 300. Et appositum quoque ὀπτᾶσθαι a grammaticis: Hesych. et Schol. br. φλογιζόμενοι, ὀπτώμενοι. Prius recte, quod et ceteri habent; nam pilos ac setas mactatorum animantium vstulabant, non aqua feruente euellebant. cf. Od. Ξ, 426. 427. At τὸ ὀπτᾶσθαι exprimitur per alterum τανύοντο. Notant quoque dicendum proprie fuisse τανυόμενοι εὕοντο· Eustath. ad Ψ, 33. vbi hic versus cum antec. repetitus est.

διὰ φλογός, veru ſcilicet transfixa. De voce πανύειν v. ad 23. Appoſitus hic verſus in Heſych. ſed loco parum opportuno; nam antecedit: τανύοντο. ἐπὶ τῶν οὐρῶν. ἐξετείνοντο διὰ τὴν λιπαρίαν. (h. e. *propter aerumnoſum laborem*, διὰ τὸ λιπαρές) ſpectatque hoc ad alterum locum Od. Z, 83. vbi de mulis. Ad eundem et alterum locum Jl. Π, 375 ſpectat Apollonii Lex. h. v. non enim λιπαρία de adipe dicitur, ſed λιπαρότης. cf. Schow ad Heſych. p. 725. Ceterum εὕω et εὔω ſcribitur, nec referre video. Cum tamen Od. B, 299 vbique edatur: σιάλους θ' εὕοντας, neceſſe eſt et h. l. ſcribere εὐόμενοι, non εὐόμ.

465. πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος. Scriptum eſt πολλῶν δ' ἐκ κεράμων in Apollonii Lex. voc. κεράμῳ.

466. εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαυον. εἰνάνυχες, ὡς μονάνυχες a recto εἰνάνυξ Ven. A. Etiam Apollon. εἰνάνυχες, ἐπ' ἐννέα νύκτας. Addit Ven. A. pleonaſmum ex adiecto νύκτας ſimilem eſſe illis: ποδάνιπτρα ποδῶν. Οἶνον ἐνοινοχοεύοντες (ἐνοινοχοεῦντες Od. Γ, 472). Eum exſcripſiſſe videri poteſt Etymol. p. 302, 9. ex eo facile emendandus: quod e Schol. Leid. iam fecit Valken. Diatr. p. 291. — Obſeruabimus et illud: πάρίαυον (διὰ) νύκτας etiam h. l. eſſe, ſimpliciter *exigere noctem*; non, dormire. Sic iam ſup. 336 et aliquoties in Odyſſea.

περὶ Mori: ed. Rom. et Turneb. ac ſi eſſet ἀμφὶ περὶ αὐτῷ. Recte παρὰ reuocauit Stephanus.

467. Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον. Apollon. Lex. ἀμείβεσθαι ἐπὶ δὲ τοῦ κατὰ μέρος· οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον Etymol. — καὶ τὸ ἐν μέρει τι ποιεῖν.

468. πῦρ ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς. „Ariſtarchus ἐν αἰθούσῃ ediderat; vti mox ἐνὶ προδόμῳ eſt.“ Innuit hoc idem Schol. Vict. Attamen poetae variare licuit: vti et alterum variauit: ἕτερον μὲν, ἄλλο δέ. Apud Etymol. vbi verſus excitatur, ſcriptum eſt ὑπ' αἰθούσης. Potuit ergo etiam Apollon. Lex. cum Heſych. in voc. αἰ-

θούσης ad h. l. spectare; quanquam αἰθούσης etiam Ik Ω, 238. et in Odyssea occurrit.

Quae sit αἴθουσα, v. ad Z, 243. p. 241. In Etymologo sunt duo Scholia, αἰθούσῃσι, στοαῖς — et αἴθουσαι, αἱ στολωταὶ καθέδραι, περίστυλα ἔχουσαι. minus accurate, a re adiuncta, quia in porticibus sedilia quoque fuere. Porphyr. in Schol. ad E, 137 (quod ab ipso appositum fuit ad Odyss. Ω, 207 vbi vox κλισίον legitur, et cuius alia pars edita est a Valken. e Cod. Leid. p. 100.) αἴθουσαι, αἱ ὑψηλαὶ στοαὶ αὐθήλιοι, παρὰ τὸ καταίθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, recitatis vss. 471. 2. — pergit: ἄλλοι δὲ ἀκριβέστεροι αἰθούσας λέγουσι τῆς αὐλῆς τὰς στοάς, ἵνα μὴ ἔξω ὦσι τῆς αὐλῆς· ἀλλὰ τὸ ὑπαίθριον ἡ αὐλή, αἱ δὲ πέριξ τοῦ ὑπαιθρίου στοαί, αἴθουσαι, laudatis vss. 467. 8. 9. ἦσαν γὰρ μετὰ τὰς αἰθούσας οἱ πρόδομοι· ὧν πάλιν ἐνδότεροι οἱ θάλαμοι· οὓς καὶ μυχοὺς καλοῦσι διὰ τοῦτο· adscripti vss. Od. H, 335. 6 et 344. 5. 6. ὅτι γὰρ τῆς αὐλῆς τῆς αὐτῆς ἔνδον εἰσὶν οἱ δόμοι σαφῶς καὶ παρίστησι διὰ τούτων· sequuntur vss. Od. Π, 407. 412. 13. cum versu interiecto ap. Eustath. καὶ πρόδομος οὖν ὁ μεταξὺ τόπος τοῦ τε δόμου καὶ τοῦ θαλάμου, appositis vss. I, 461 et Od. X, 375. 6. Sunt in his Porphyrii nonnulla bonae frugis; in aliis tricatur; αἴθουσα haud dubie fuit porticus seu aedibus seu parieti aulae praetexta. Etymologia τῆς αἰθούσης ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι ducta, recte a sole; sic quoque Schol. A. proxime ad verba Scholii Porphyriani, at alii ex nostris verss. dictas αἰθούσας volunt διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐταῖς τὰ πυρά, sic Etymol. et Schol. br. (non h. l. vbi recte; αἴθουσα δέ, περίστυλον. τουτέστι πρὸς ἥλιον τετραμμένη στοά. παρὰ τὸ αἴθεσθαι, ὅ ἐστι, φλέγεσθαι. sed) ad Z, 243 et Od. Γ, 399 διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐταῖς φῶς τοῦ χειμῶνος, seu potius τὸ πῦρ, vel τὰ πυρά. Est tamen hoc alienum a consilio extruendarum porticuum.

469. ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ. ἔ— „quod iterum ἄλλο positum est pro ἕτερον." Putant etiam, tres esse ignes, vnum ὑπὸ ταῖς αἰθούσαις, alterum ἐν δόμῳ, tertium ἐν

πϱοδόμῳ nec tamen memorari video nisi duos, ad parandum cibum et per noctem excubantium caussa.

Ceterum grammatici magno cum paratu faciunt turbas in vocabulis partes aedium declarantibus, quando quidem nec forma aedium fuit omnibus temporibus vna eademque, et vocabula partium subinde fuerunt variata. Manifestum est h. l. πρόδομον esse ante fores, vestibulum columnis fultum; fores fuere θαλάμου, domus, quam habitabat Phoenix, diuersam ab aedibus patris; cf. Notam ad h. vs. ἐποίκιον τῆς αὐλῆς appellant hunc θάλαμον Schol. A. voluere puto ἐποίκιον, casam intra aream, quae septo continebatur. Memoratur aula cum septo, ἕρκει, quod cingebat totam habitationem; ambit hoc ipsum septum αἴθουσα, porticus. an θάλαμος suam αἴθουσαν quoque habuerit, non memoratur, sed tantum πρόδομος. Certe poeta αἴθουσαν, non τὸ περίστυλον τοῦ θαλάμου, s. τοῦ οἴκου memorat, sed τοῦ ἕρκους τῆς αὐλῆς. quae confundere videntur Schol. A. B. L.

Nunc audiamus grammaticos, qui inferunt παστάδας, προστάδας, παραστάδας. Primum Schol, br. ἐν προδόμῳ, τῷ προστόῳ τοῦ θαλάμου. θάλαμος μὲν γὰρ ὁ ἔσω οἶκος τῆς αὐλῆς, τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ, πρόδομος. recte haec. At Apollon. Lex. προδόμῳ, τῇ πρὸ τοῦ οἴκου παραστάδι. mutandum dixeris in παστάδι vel προστάδι. Enimuero subintelligenda est in omnibus his vocibus, κιων vel στοά, sunt enim κίονες αἱ προστάδες, παραστάδες, παστάδες, *columnae ante stantes:* iuxta adstantes: quidni variis modis has voces modo de eadem modo de diuersis rebus adhiberi potuisse iudices? Itaque πρόδομος, columnis ante positis suffultus παραστάδας *columnas* habuit, et declaratus aliquando est per παραστάδα στοάν. praeit in hoc Cratinus ap. Polluc. X, 25 παραστάδας καὶ πρόθυρα iungens: videmus ergo πρόδομον, πρόθυρον, παραστάδας, παραστάδα, vnum idemque declarare. Manet vel sic alterum, παραστάδας (sc. στήλας) etiam ipsos *postes forium* fuisse appellatos: teste Polluce I, 76. qui σταθμοὶ in Odyssea sunt. Apud Apollon. Lex. p. 57 porro

ipsa αἴθουσα per παραστάδα exponitur; quidni autem παραστὰς. στοὰ de *porticu* dici potuerit? nulla ergo necessitas mutandi. Pro προδόμῳ et pro ipsa *domo* dictum est in noto versu Eurip. Phoen, 418 Ἀδράστου δ' ἦλθον ἐς παραστάδας. In Apollon. Arg. I, 789 vbi nunc correctum legitur διὰ παστάδος, pro δι' ἀναστάδος, Scholia quae etiam narrant in priore editione προδόμου διὰ ποιητοῦ lectum fuisse, addunt haec: ἣν ἡμεῖς προπαστάδα λέγομεν. εἴρηται δὲ (sc. ἡ παστὰς, quam ille in poeta Rhodio legerat) οὕτως, διὰ τὸ σιτεῖσθαι ἐν αὐτῇ ἡμᾶς, οἱονεὶ πάσασθαι. Ne προπαστάδα quidem mutare ausim. Incerta enim in his sunt omnia. Apud Valken. de Schol. Leid. p. 101 in Scholio Porphyrii ex eod. cod. excerpto: προῳκοδόμητο γάρ οἰκήσεώς τινος ἡ παστὰς καὶ ἡ προπαστὰς, καὶ ὁ πρόδομος. Neque hic quicquam mutabo. Etymol. trinis locis h. l. illustrat: in αἴθουσα. tum in πρόδομος, ἡ πρὸ τῆς οἰκίας στοὰ, ἣν καὶ αἴθουσαν καλεῖ Ὅμηρος. ἔνιοι μὲν παστάδα. τινὲς δὲ προστάδα ἀγορεύουσιν, ἣν Ὅμηρος πρόδομον εἴρηκε. vides quantopere variatum sit in nominibus. αἴθουσαν vero de ipso προδόμῳ dictam esse, non mirum est, cum eodem modo et στοὰ latius dicta sit, teste Polluce I, 78. Apud Etymol. in αἴθουσαι est inter alia: σημαίνει δὲ — καὶ τὴν μετὰ τὸν πυλῶνα παστάδα. cubiculum post atrium situm. Nec magis mirum est, alios πρόδομον per προστάδα declarasse. Idem Etymologus in παστάς. ἣν ἡμεῖς προστάδα λέγομεν, καὶ εἴρηται οὕτω διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἡμᾶς σιτεῖσθαι. παρὰ τὸ πάσασθαι. Ἀπολλώνιος. respicit versum Apollonii I, 789 supra memoratum cum Scholio.

Superest, vt de voce παστὰς memorem, quae virorum doctorum ingenia multum exercuit, Salmasii Plin. Exerc. p. 856. Rutgers. et Valken. l. c. p. 101, cum non viderent, nec hanc vocem per omnes aetates et scriptores eundem habuisse vsum; designauit scilicet et στοὰν, et πρόδομον, et poetarum vsu ipsam domum, adeoque conuenit cum ea modo προστὰς, modo παραστὰς, modo πρόδομος, et ipsum θάλαμον seu domum ap. Eu-

hip. Or. 1371 in loco vexato: πέφευγα κεδρωτὰ παστάδων ὑπὲρ τέρεμνα Δωρικάς τε τριγλύφους. et iam antea Sappho de cubiculo nuptiali: in fragm. CXXIX. παστὰς pro vestibulo seu προδόμῳ memorata iam est ab Herodoto in loco de Labyrintho II, 148 vbi male vocem verti per cubicula, obseruatum iam est a Wyttenbachio. De aedicula seu sacello dixit Myro Byzant. in Analect. To. II, p. 202, 1. κεῖσαι δὴ χρυσέαν ὑπὸ παστάδα τὰν Ἀφροδίτας, de vua dedicata in aede Veneris: cuius vsus plura exempla dedit nunc Iacobs Animaduerss. ad Anthol. To. I. P. III. p. 437. Apud Polluc. VII, 122 legitur: παστάδας δὲ ὁ Ξενοφῶν, ἃς οἱ νῦν ἐξέδρας. quo loco hoc in Xenophonte occurrat, non reperio, nec teneo, quo sensu ἐξέδραι nunc dictae sint; vulgari ne de ambulacris cum sedilibus? Habuere quoque στοαί, παστάδες, ante aedes, sua sedilia, et ἐξέδρας; vnde et ipsa porticus et πρόδομος dici potuit ἐξέδρα. Sic Schol. Leid. 1. c. τοιοῦτο δέ τοι καὶ ἐξέδρα τῆς οἰκίας, ἔξω πᾶσα οὖσα, πρὸς αὐτῇ τῇ εἰσόδῳ κατεσκευασμένη. In Hierone c. 11, 2 inter τείχεσι, ναοῖς, ἀγοραῖς, λιμέσι posita occurrit vox παραστάσι, bene in publicis aedibus, quam nolim cum Ernestio mutare in παστάσι, quas in publicis aedificiis occurrere haud noui.

471. θαλάμοιο θύρας — „quod θύρας plurali dixit pro θύραν" quasi hoc memorabile aut nouum esset; vidimus iam Z, 89 et al. Occurrit tamen θύρη etiam in Homero.

472. ὑπέρθυρον ἑρκίον αὐλῆς. Ad vocem ἑρκίον et ἕρκιον, vtroque enim modo scribitur, v. Etymol. In h. l. est idem quod τὸ ἕρκος septum aulae. In Ald. 2. ἑρκίον non est varietas, sed sphalma.

472. 3. Monent Schol. B. L. V. iungenda esse ὑπέρθυρον ἑρκίον αὐλῆς ῥεῖα, λαθὼν φύλακάς τ' ἄνδρας, δμωάς τε γυναῖκας. non autem ῥεῖα λαθών. δμῶας edd. ante Turnebum, qui correxit, δμῶας esset ab οἱ δμῶες.

474. Φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο. Scholion exhibit: quod haud dubie iterum monuit,

Ἑλλάδα esse h. l. vrbem et regionem; cf. sup. ad 447 et 395 monent quoque Schol. br. et Vict. Versum vecitat Strabo IX, p. 659 C. vt doceat Helladem et Phthiam diuersa esse, et iterum p. 670 D.

475. Φθίην — μητέρα μήλων. Harlei. θηρῶν. Superscripto tamen μήλων. forte memoriae vitio ex aliis locis, vt de Ida Ξ, 283. At μητέρα μήλων vidimus iam Itonem B, 683. Commentatur in h. l. Teles Pythagoreus de exilio ap. Stobaeum Serm. XXXVIII, p. 231.

476. ἐς Πηλῆα ἄναχθ'. Ven. ἄνακτα metro ingulato. Schol. A. memorat ἄναχθ' pro var. lect.

Est ad h. v. longum Scholion Porphyrii disputantis, quomodo Peleus hominem tanti flagitii confessum potuerit institutioni Achillis adhibere. Multa argutatur homo, prorsus haud recordatus, qua aetate, et inter quos homines facta haec esse narrentur.

477. καί με φίλησ', ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσει. „quod ἐφίλησε sensu vulgari positum est, κατὰ τὴν ἡμετέραν χρῆσιν; scil. vt sit, amanter me excepit." Vides scriptum μ' ἐφίλησε, quod et alii habent, Mori. Harlei. Vrat. b. Townl.

φιλήσει adscriptum ap. Barnes. e codd. Mori. Cant. Barocc. adde Vrat. A. cum tribus Vindob. et recte hoc se habet per se, ex vsu futurorum Homerico. φιλήσῃ tamen et edd. et codd. obsidet; et in his optimum quemque, etiam Townl. et Ven. accedente vsu Homerico; ὡσεί τε — φιλήσῃ. Vide Exc. II. ad h. lib. de ὡς.

478. μοῦνον τηλύγετον πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσι. Versum recitat Plutarch. de amicor. multitud. p. 94 A. et de Consolat. p. 117 D. Etiam Pollux III, 10 vbi τηλύγετον interpretatur; de qua voce v. dicta ad Γ, 175.

480. ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων. Videmus ex h. l. Dolopes, h. e. Dolopum partem, in ditione Pelei fuisse et in confiniis Phthiae in Thessalia habitasse. Nec tamen memorantur Dolopes in recensu copiarum Jl. B, 681 sq. nec vllo alio in loco. At Pindarus Dolopum copias sub Phoenice memorauit versi-

bus a Strabone seruatis lib. IX, p. 659 A. v. Pindari fragm. incerta XVI. ; De Dolopibus variisque eorum sedibus v. Notas ad Apollod. p. 805. 806. Versum recitat Strabo IX, p. 659 B. loco, tamen e margine interpolato et mutilo; item Schol. Apollonii I, 68. vbi Ctimene, Δολοπηΐς, Thessalica vrbs, illustratur.

481. 2. Homerum ignorasse Chironis institutionem et operam in educando Achille, iterum iterumque monent grammatici. Attamen Il. Λ, 831 de Achille dictum legitur: ὃν Χείρων ἐδίδαξε. Spectare ergo dicendum est verba ad solam ἰατρικήν, h. e. vulnerum medelam: a qua ad omnem Achillis institutionem translata est res ab aliis, quae secundum Homerum Phoenici debebatur. v. Schol. Apollonii I, 558. Apollod. III, 13, 6. et Notas p. 800.

καί σε τοσοῦτον ἔθηκα. Refert τοσοῦτον ad virtutem Achillis Eustathius. Enimuero est: ad hoc aetatis. σὲ τηλικοῦτον, recte Schol. br. Ad verbum: te tam adultum reddidi. Themistius Or. XIII, p. 173 suauiter haec ad Ciceronem et Musam Gratianum institutione sua imbuentes versum transfert.

482. ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἅμ' ἄλλῳ. Recitat Athenaeus lib. II, p. 23 F. sed adnectit hemistichium vs. sequ. ἐνὶ μεγάροισι πάσασθαι. De voce πάσασθαι v. ad A, 464. a πάσσομαι ductum videri et diuersum esse a πάομαι, possideo, docuit Ernesti ad Callim. in Cer. 69.

484. ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνεσσι καθίσσας. Erat in edd. γούνασσι, et vitio edd. et codd. γούνασι passim et καθίσας. γούνεσσι tamen Ven. Townl. Schol. A. etsi in hoc additur, rationem habere et alterum γούνασσι. et defenditur ex Od. Π, 443 πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφεσσάμενος. — Defendunt tamen γούνεσσι codd. etiam altero loco P, 451. ergo reposui, nam similiter ἄνδρεσσι probatur prae altero ἀνδράσι.

485. ὄψου τ' ἄσαιμι, προταμών, καὶ οἶνον ἐπισχών. ὄψον Apion per κρέας reddiderat, quod reprehendit Apollon. Lex. h. v. ex Il. Λ, 629 ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῷ

ὄψον; esse enim quodcunque προςόψημα cum pane; at vero dicitur ὄψον quodcunque comeditur; πᾶν τὸ ἐσθιόμενον, ὄψον καλεῖται, vt recte Schol. A. B. L. Vict. nec Apionis interpretatio, ad h. l. spectans, est reiicienda, quia προταμὼν adiicitur. Ceterum opera multorum in voce hac illustranda posita fuit, inprimis ad N. Foed. scriptores. Spectat quoque ad h. v. Hesychii glossa: ἄσαιμι. πληρώσαιμι. κορέσαιμι. ab ἄδω. Qua de voce v. Excurs. I. ad Jl. E.

ὄψου τ' ἄ. Abest τ' post ὄψου in Cant. vno Vindob. Vrat. b. Townl. Ven. etiam in Schol. Aristoph. Pac. 1167. et Hesych. in voc. πρό. Probat tamen copulam sensus et aurium iudicium.

οἴνου ἐπισχών. Obseruant vocem propriam. Sic Aristoph. Pac. 1167 ἐσθίω κἀπέχω. καὶ ἐπέχω. Schol. τῷ στόματι προςάγω. adscripto versu nostro. Simili modo μαστὸν ἐπέσχον Jl. X, 83. Conuenit προςφέρειν de cibo ori admoto alterius; sibi autem προςφέρεσθαι.

486. ἐπὶ στήθεσσι. Cant. ἐνὶ. vn. Vindob. στήθεσφι. Ceterum multum operae consumunt viri docti, Scaliger, Barnes, Clarke, Riccius in loco hoc vel impugnando vel defendendo per similes locos. Sufficere poterat, non ex nostro sensu haec esse diiudicanda; nec probanda haec aut placitura essent, si nostro tempore scriberentur.

487. οἴνου ἀποβλύζων. Apollon. Lex. h. v. laudatis his verbis subiicit: ἀναβάλλων. τῶν πεποιημένων ἡ λέξις. Etymol. ἀντὶ τοῦ, ἀπεμῶν. ὁ τρόπος ὀνοματοποιΐα. Dictum alias de aquis ebullientibus, vel salientibus. Apollon. IV, 924 ἀναβλύζουσα Χάρυβδις. Ducta vox a βλύω. κύματά τε σκληροῖσι περιβλύει σπιλάδεσσι ibid. IV, 788. Idem φλύω, eodem vsu, ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα inf. Φ, 361. „γρ. οἴνου ἀπὸ βλύζων." Barnes. perperam. ἀποκλύζων Cant.

ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ. A νήπιος est νηπίειος et νηπίεος. vnde νηπιέη sc. ἡλικία vel ἀνατροφή, vt recte docet Eustath. In Hesych. est prius: νηπιέη, ἡ τῶν παίδων ἡλικία.

Ita h. l. ἐν νηπιέῃ est per infantiam, aut infantiae more, νηπίως. sicque ἀλεγεινὴ est, quae molestias aliis creat. Alterum est in Schol. br. et Etymol. ἐν τῇ χαλεπῇ παιδοτροφίᾳ. ἀνατροφῇ. Apud Quintum, qui totum locum in Phoenicis luctu super Achillis morte ante oculos habuit, lib. III, 460 sq. est vs. 474 καί μευ νηπιέῃσιν ὑπ' ἐννεσίῃσι δίηνας στήθη ἠδὲ χιτῶνα.

488. πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα. Aristarchea lectio, eaque Ionica. Etiam Cant. πολλὰ πάθον. Vulgg. πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα.

489. ὅ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον. Mori. et vn. Vindob. ἐξετέλεσσαν.

490. ἀλλὰ σὲ, παῖδα — Omnes Schol. ἀλλὰ σέ. ὀρθοτονεῖται τὸ σὲ, ὅτι δεικτικόν ἐστι.

492. οὐδέ τί σε χρή. Scribunt alii οὐδ' ἔτι.

493. στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί. Sch. A. στρεπτοὶ, εὐμετάστρεπτοι, εὐμετάβλητοι, εὔπειστοι, vno verbo idem quod τρεπτοί. quod etiam legitur in vno Vindob. in alio θρεπτοί. Prius ferri possit, quia saepe occurrit, ἐτράπετο φρήν. τρέπειν φρένα, et mox 496 παρατρωπῶσι Verum et στρέφειν recte dicitur. Inf. O, 203 ἦ τι μεταστρέψεις; στρεπτοὶ μέντοι φρένες ἐσθλῶν. Aristid. in Serap. To. I, p. 54 στρεπτοὺς καὶ παραιτητοὺς θεοὺς hinc appellat. Argutatur in hoc versu Iustinus Cohort. f. 24. 25 et excitauit versum Maximus Tyrius aliquoties et alii, cum Cyrillo adu. Iulian. V, p. 163 D. non vidente, quomodo effugiat ipse τὸ ἀνθρωπομορφὲν deo tribui solitum in hoc, quod irascitur et placatur.

Contrarium his legitur Od. Γ, 147 οὐ γάρ αἶψα θεῶν τρέπεται νόος. Scilicet vtrobique caussae inseruiendo dixit poeta. στρεπτοὶ δέ γε, Plato de Rep. II, p. 364 habet et Stobaeus Serm. XX, p. 173. vbi vss. 492. 3. recitat, at Ecl. phys. I, 53. p. 138. Heer. (I, 4. p. 10. Cant.) vulgatum legitur.

495. 6. 7. videbis ap. Stobaeum Ecl. I, 4. l. c. et apud Platon. l. l. et Athenag. Deprecat. pro Christ. f. 12.

495. καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσι. neglecta Ionica forma in codd. et ap. Platon. est, θυσίαισι καὶ εὐχωλαῖς. vt et Athenag. l. c. θυσίῃσιν. qui et καὶ τοὺς μὲν scripsit, lenius ad aurem. καὶ μὲν est idem quod καὶ μήν.

496. λοιβῇ τε κνίσσῃ τε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι. Scriptum in aliis κνίσῃ, de quo v. dicta ad A, 66. etiam sic Ven. vbi Schol. A. „in aliis λοιβῆς τε κνίσης τε. scripserat grammaticus: λοίβῃς τε κνίσῃς τε. In Flor. et Aldd. λοιβῆς τε κνίσσῃ τε cum Vrat. c. At induxit λοιβῇ τε κνίσσῃ τε Turneb. e Rom. sic quoque Athenag. l. c. ἀνθρώπων Vrat. A. inscite.

497. λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ. In ὑπερβήῃ variat et hic scriptura. ὑπερβήῃ est quoque in edd. Platon. l. c. in aliis ὑπερβήῃ. Etiam Schol. br. ὑπερβήῃ, παρέλθῃ. ἄλλοι δὲ γράφουσιν· ὑπερβήῃ, ἀντὶ τοῦ ὑπερβαίῃ. hoc ipsum, ὑπερβαίῃ est ap. Stobaeum l. c. et Athenag. l. c. et in vno Vindob. ὑπερβείῃ in alio. At ὑπερβήῃ est pro ὑπερβῇ. De vario scribendi vsu vidimus in similibus: ad B, 34 ἀνήῃ. ad E, 598 στήῃ. Quod ad ὑπερβῆναι attinet, est id, vltra modum et fines procedere, et hinc peccare. vnde ὑπερβασία.

498. 499. καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι. — γάρ τοι vn. Vindob. Videmus in hoc loco exemplum nobile elocutionis symbolicae priscorum hominum, abstracta et cogitata in personas mouentes se et agentes mutantium! in quem vtique morem non Homerus primus inciderat. Apud Herodot. VI, 86, 3 in oraculo: Ὅρκου παῖς ἐστὶν ἀνώνυμος, οὐδ' ἔπι χεῖρες, οὐδὲ πόδες, κραιπνὸς δὲ μετέρχεται, εἰσόκε πᾶσαν συμμάρψας ὀλέσῃ γενεὴν καὶ οἶκον ἅπαντα, multo minus probabiliter efficta. Est Ὅρκου filius Vindicta periurii, est sine manibus et pedibus, et tamen celeriter persequitur periuros. At in nostro loco Ἄτη pedibus valida raptim incedit, tardiore sequuntur gressu Λιταί, preces, quibus is, qui ἄτην commisit, poenitendum sibi esse culpae videns, iterum exorat et placat eum, quem iniuria affecit.

Apponam iam potiora ac meliora de Λιταῖς a grammaticis obseruata, in Sch. A. B. L. Vict. Eustathius multa in-ani opera cumulat. Facit poeta Λιτὰς deas, Iouis filias, vel πρὸς ἐντροπὴν, vt eas reuereamur, vel quia Iupiter vltor supplicum est, ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων Od. I, 270. alterum hoc verius; quod illustrauit Koeppen ad h. l. Tribuit porro iis ex poetarum more, (Schol. Eurip. Or. 256. versu hoc laudato) ea, quae in *supplicibus miseris* notantur: ἐν δὲ τούτοις τοῖς ἔπεσι τὸ τῶν ἱκετευόντων σχῆμα διαπέπλασται. Sunt eae *claudae*, χωλαὶ, διὰ τὸ βραδέως καὶ μόλις προσιέναι, ad deprecandam iniuriam; cum contra ad iniuriam inferendam praecipites ferantur homines, vnde Ἄτη ἀρτίπους. Alii tarditatis caussam in eo ponunt, ὥστε σεβασμιωτέρας φαίνεσθαι. minus scite. multo minus probabiliter Demetr. de Elocut. 7 ad μακρολογίαν ἱκετευόντων refert. *rugosas* facit Λιτὰς, ῥυσὰς, propter frontem rugosam, διὰ τὸ σκυθρωπάζειν. At Sch. br. et Etymol. omnino αἱ ἀπογεγηρακυῖαι καὶ ῥυτίδας ἔχουσαι, etsi alterum mox subiiciunt; restat puto tertium, vt *moerorem poenitentiae* prae se ferant: quo consumtum corpus squalet; squalor autem proprius moerentium. Tandem παραβλῶπες ὀφθαλμὼ sunt Λιταὶ, διάστροφοι τὰς ὄψεις (quod et Hesych. habet) vel διεστραμμέναι, παραβάλλουσαι τοὺς ὦπας, in obliquum torquentes, quod faciunt alias strabi; alio loco p. 994, 52 Eustathius ex Aeschylo laudat ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην. at h. l. quia *poenitentia*, *pudore*, vix audent attollere oculos aduersus eos, quos iniuria affecerunt, quibusque nunc, vt sibi ignoscant, supplicant. Exprimitur τὸ δυςωπεῖσθαι. cf. Eustath. In Apollon. Lex. est tantum παραβλῶπες, παραβλέπουσαι. Etymol. στραβαί. In Schol. A. et B. pro Scholio subiicitur locus ex auctore Allegor. Homer. c. 37. ed. Schow. in quo allegoriae Λιτῶν partes singulae non male illustrantur. Respicit locum Demetrius de Elocut. s. 7. τὸ δὲ ἱκετεύειν μακρὸν καὶ ὀδύρεσθαι. αἱ Λιταὶ καθ' Ὅμηρον καὶ χωλαὶ καὶ ῥυσσαὶ ὑπὸ βραδύτητος, τουτέστι ὑπὸ μακρολογίας. delenda in his καὶ ῥυσσαί. Schol.

ad e. l. χωλαὶ μὲν διὰ τὸ μόγις εἰς δεήσεις ἔρχεσθαι. ῥυσσαὶ δὲ διὰ τὸ σκυθρωπάζειν. παραβλῶπες δὲ, ὅτι παριδόντες τι τῶν ἀναγκαίων παρακαλοῦμεν ὕστερον. parum acute.

Iam in vocibus ῥυσαὶ ſcripſi; vulgo ſcriptum ῥυσσαὶ, ignoratione prosodiae; nam ῥυσὸς per ſe penultimam habet longam; vt ex ῥυτὶς, ruga, patet, a ῥύω, ῥύσω, priore longa. Sic quoque exaratum eſt in Cant. Lipſ. Townl. Ven. Schol. Etymol. Heſych. cod. ap. Schow. Adde edd. Flor. Aldd. Turn. Steph. nec habet litteram geminatam, niſi ed. Rom. et Oxonienſes, quos ſequutus eſt Barnes cum aliis. Verſum in Athletas transfert Galen. Protrept. f. 11. — παραβλῶπες, penultima ſignata accentu, non vt ἑλίκωπες, κύκλωπες. qua de re plenius dictum eſſe ait Schol. A. „ἐν τοῖς περὶ σχημάτων." Fuit is Herodiani liber, memoratus in Schol. B. et L. ſup. ad Γ, 391. De voc. adde Euſtath.

ὀφθαλμώ. ὀφθαλμῶν, e minus obuio duali natum, exhibent tamen Vrat. b. Townl. Ven. cum Schol. Etymol. in παραβλῶπες. Euſtath. ὀφθαλμῶν ἢ ὀφθαλμώ. dictum pro κατὰ τὼ ὀφθαλμώ. Vindob. vn. ὀφθαλμῶν et al. ὀφθαλμούς. At Suidas: τὼ ὀφθαλμὼ, in παραβλῶπες, παρορῶντες. διεστραμμένας ἔχοντες τὰς ὄψεις. Gloſſam Heſychianam Αἶται etiam Bentl. emendarat Λιταί.

500. μετόπισθ' Ἄτης. μετόπισθεν vitio metri edd. Flor. Ald. 1. Rom. emendauit Ald. 2.

Locum ſequ. ante oculos habuit Lucian. Imagg. 21.

501. ἡ δ' Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, οὕνεκα πάσας — — „ὅτι οὕνεκα ἀντὶ τοὕνεκα." Tam leue Scholion vix expectabas a grammatico Ven. A. Notatum porro, quod ἀρτίπος eſt, ὁ τοὺς πόδας ὁλόκληρος. Schol. br. ἄρτιος καὶ ὑγιὴς τοῖς ποσίν. Addunt Schol. B. L. Vict. Euſtathius alio loco τῆς Ἄτης ἀπαλὼ τὼ πόδε eſſe; ſcil. T, 92 τῆς μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες. quandoquidem ibi de iniuria inferenda agitur, quod fit caeco hominis impetu, ita vt non animaduertat aut ſentiat ſe abreptum ira vel cupiditate in magna mala ruere parando malum alteri: quod per occaecatam ἐκ θεοῦ mentem refert Schol. Ae-

fchyli Perf. 95. Binis his locis I, 501 et T, 92 comparatis exemplum tenemus mythi allegorici a poeta pro confilio diuerfis locis diuerfo modo variati.

502. πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθανέει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν. Erat Φθάνει cum ftigme: ⸎ „quod Zenodotus φθανέει legebat; enimuero φθάνει h. l. producit primam, Sch. A. Zenodotum veram lectionem h. l. et Φ, 262 ferVaffe nullus dubito; habet enim φθάνω priorem breuem vfu poetarum et ratione, vt alia verba in ανω, apud ipfum Homerum; fic λαγχάνω Od. I, 160. τυγχάνω Od. Ξ, 231. λανθάνω Od. M, 297. ἁνδάνω, Od. B. 114. Eft porro vfus duplicis huius formae etiam in aliis, μένω, μενέω. θέλω, θελέω. θάνω, θανέω. ergo et φθάνω, φθανέω.

Iungenda autem funt φθανέει βλάπτουσα, ficque interpunxi.

503. αἱ δ' ἐξακέονται. Vrat. b. ταὶ δ' ἐξ.

504. ὃς μέν τ' αἰδέσεται. Koeppen malebat ὃς μέν κ' αἰδέσεται, per κε, vfu Homerico cum futuro.

505. τόνδε μέγ' ὤνησαν καί τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο. ⸎. „quod δὲ abundat" Sch. A. Scilicet Venetus fcribit τὸν δὲ, male. Ariftarchus legebat εὐχομένοιο. Debuit quoque effe forma Ionica καί τε κλύον.

506. ὃς δέ κ' ἀνήνηται καί τε στερεῶς ἀποείπῃ. ἀποείπῃ nunc eft, reiecerit, haud admiferit; quod et ἀναίνεσθαι eft; vt dictum eft fup. ad vf. 309. Ad h. v. fpectat Hefych. ἀνήνηται. ἀποτρέψηται, ἀπαρνήσηται. Minus conftanter Etymol. p. 106 et 107.

508. ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ „γρ. ἀποτίνῃ" Schol. A. fic quoque vnus Vindob. alius ἀποτίῃ. Subintelligendum: τὴν ποινήν. vt plene fit: ἵνα ἀποτίσῃ τὴν ποινὴν τοῦ ἀπαναίνεσθαι, βλαφθεὶς, h. e. τῷ βλαφθῆναι, τῷ βλάπτεσθαι, τῇ βλάβῃ. cum nunc ipfe apud alterum veniae locum fibi non effe viciffim viderit.

509. πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι τιμήν. Naturalis ordo: πόρε καὶ σὺ, (δίδου) τιμὴν ἕπεσθαι (παρεῖναι, εἶναι) ταῖς Διὸς κούραις. fac, maneat Precibus honor fuus, fcil. vt admittantur, fi ὁ ἱκέτης deprecatus

fuerit iniuriam temere illatam. Argutius Koeppen: *πόρε τοῦτο ταῖς κόραις Διὸς, ἕπεσθαί σοι τιμὴν ἐξ Ἀγαμέμνονος.*

510. *ἥτ' ἄλλων ἐπιγνάμπτει νόον ἀνδρῶν.* sollenni varietate, *ἐπιγνάπτει* Mori. Cant. Harl. Vrat. b.

νόον ἀνδρῶν. edd. Flor. Ald. nec modo prima, sed Aldd. omnes, cum edd. seqq. praeter Romanam, e qua *φρένας* intulit Turnebus. At *νόον* stabiliunt codd. Cant. Barocc. Vrat. b. c. A. Mosc. 3. vn. Vindob. Townl. Ven.

511. *τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι. ὀνομάζει* Cant. vn. Vindob.

512. *ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι.* Grammatici multi sunt in obseruanda mutatione accentus, cum sit *ἐπιζάφελος*, et *ἐπιζαφελής*, poterat itaque esse quoque *ἐπιζαφέλως*. Eustath. haec repetit ex Apione et Herodoro; leguntur quoque in Etymol. et Sch. A. et in Schol. Vict. In Schol. A. *ἐχθρὸς δὲ, εἰ παρὰ τὸ ζ.* corrige *ἐχρῆν δὲ* — Est autem *ζάφελος* et *ἐπιζάφελος* inf. 521 ductum ab *ὄφελος*· v. Etymol. l. c. *ὁ ἐπηυξημένος*, (sic quoque Apollon. h. v. *ἔγκειται γὰρ τὸ ὀφέλλειν*) inde omnino vehemens, *σφοδρὸς, θυμώδης καὶ ἰσχυρός.* At videntur grammatici haud meminisse, fuisse quoque *ζαφελὲς*, vnde *ζαφελῶς* ductum. Videbis illud ap. Hesych. et Suidam.

χαλεπαίνῃ Barocc. et vn. Vindob.

513. *μῆνιν ἀποῤῥίψαντα.* vt iterum Π, 282 *μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι φιλότητα δ' ἑλέσθαι.* alias *ἀποθέσθαι*, *ἀπειπεῖν*, et vno verbo *ἀπομηνίειν.*

514. *Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι χατέουσί περ ἔμπης. χατεῖν* nunc non est *indigere*, sed *desiderare, postulare, optare.* vt saepe: v. c. Od. B, 249 et Od. A, 549 *νόστοιο χατίζων.*

515. Reprehendit haec Plato de Rep. III, p. 390 D. E. nec vero poetam, sed *τὰ ἤθη.*

νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη. ἅμ' αὐτίκα Cant. debebat saltem *νῦν δὲ θ'*

ἄμ' αὐτίκα. τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζει. Cant. et Barocc. et cum vitio verſus ὄπισθ' ὑπέστη Mori.

516. ἄνδρας τε λίσσεσθαι. ⸓ „quod ſe ipſum Phoenix non comprehendit numero legatorum." Spectat ad memorata ad 182. nec tamen apparet, cur non ipſe Phoenix comprehendi potuerit ſub voc. ἄνδρας ἀρίστους. forte grammaticus legerat ἀρίστω, quod et in vno Vindob. legitur. Ita vero et ἄνδρε lectum eſſe putes; id tamen neceſſe non eſt, cum dualis et pluralis coniungantur inter ſe. ἄνδρας τε Cant. δ' ἐλίσσεσθαι Vrat. b. Tum pro ἐπιπροέηκεν ἀρίστους, ἐπεὶ πρ. laudat Schol. B. ad K, 67 et κρινάμενοι vſ. ſequ.

517. λαὸν Ἀχαιϊκὸν. Ἀχαϊκὸν ſollenni vitio edd. ante Stephan.

518. τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς. Schol. A. μὴ ἀποδοκιμάσῃς — B. L. Vict. μὴ ἀτιμάσῃς, μὴ ὀνειδίσῃς τὸν ὑπὲρ ἀξιώσεως καὶ πρεσβείας λόγον αὐτῶν, μηδὲ τὴν (ἐνδάδε addunt Sch. br.) ἄφιξιν αὐτῶν. add. Euſtath. Ad h. v. ſpectat Apollon. et Heſych. ἐλέγξεις corr. ἐλέγξῃς. et in voc. τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς. σὺ τὴν ἱκετείαν τούτων μὴ ἐπονείδιστον ποιήσῃς.

520. ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν. Eſt hiatus in κλέα ἀνδρῶν. Bentl. emendat κλεᾶ. Potuit quoque eſſe κλέε' ἀνδρῶν ex κλέος, κλέεος. potuit quoque ipſum κλέος ſcriptum eſſe. Eſt autem h. l. fama, narratio, non vero facta maiorum. Similis disputatio erat ſup. vſ. 189.

521. ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι. pro ἐφίκοι κέν τινα. Poſſit quoque ſcribi ὅτε κέν τιν' ἔπι ζάφελος. Sed vidimus iam 512 αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι. vbi v. plura. Porro interpungere forte tentes: κλέα ἀνδρῶν, ἡρώων ὅτε κέν τιν' — at ἄνδρες ἥρωες iunctim efferenda ſunt; neque praeſtat iungere τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα, ἀνδρῶν ἡρώων ὅτε κέν τιν' — Tum e vulgari modo loquendi eſſe debebat: ἐπευθόμεθα, ὅτι, ὅτε — χόλος ἵκοι, δωρητοὶ πέλοντο. Pro vulgari: ἐπυθόμεθα, αὐτοὺς δωρητοὺς πέλεσθαι, γεγονέναι. Tandem: ὅτε κέν τινα χόλος ἵκοι, eſt, vt P, 399 iterum, ἐπί τινα. ἐφίκοιτό

τίνα. nam sollenne hoc est de animi affectibus, qui animum inuadere, occupare, dicuntur. Sic πένθος, ἄχος, κάματος. Sic Od. A, 342 μὲ καθίκετο πένθος Idem δύειν.

ὅτε κέν τις vn, Vindob.

ἤκοι est ap. Apollon. Lex. in ἐπιζάφελος.

522. δωρητοί τε πέλοντο, παράῤῥητοί τ' ἐπέεσσι. „γρ. δωρητοὶ τ' ἐπέλοντο" Barnes. sane sic Mori. et Aristot. edd. Rhet. III, 5, 4 δωρητοὶ δ' ἐπέλοντο.

δωρητοί, δώροις πειθόμενοι· Sch. br. et Hesych. παραῤῥητοί, παραμυθητοί, e pluribus ap. Hesych. vnum hoc ad h. l. spectat: qui se moneri, sibi consuli patiuntur. inf. N, 726 Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι.

Secundum superiora sententia vss. 520. 1. 2 haec est: Accepimus etiam veteres heroes placari se passos esse precibus ac donis.

523. Μέμνημαι τόδε ἔργον. Nunc contrarium exemplum subiicit hominis implacabilis, qui munera et preces repulit, postea autem coactus fuit idem, quod rogatus fuerat, facere gratis. Nihil sane esse poterat potentius ad Achillem meliora edocendum. Enimuero factum et hic sollenne illud, quod per omnia tempora, et hac ipsa aetate nostra factum vidimus, vt non nisi suis quisque, seu populus seu homo erroribus malisque edoctus emendetur. Stultitiae ille alienae malis propositis haud mouetur, ipse peruicax ad eosdem euentus properat. Quo magis sibi supplicari videt, tanto minus exorandum se praebet; tanto maiore cum superbia respondet; ad vltima redactum esse vult eum a quo sibi iniuriam factam esse ait. Ita muneribus nunc spretis, mox, Patroclo caeso, suopte impetu in pugnam progreditur — Obserua quoque vsum priscorum hominum docendi et monendi per exempla.

Ceterum est diserta narratio rei ex antiqua memoria petitae. Fuit aliquando Aetolorum, quorum genus ab Aeolo ductum erat, e cuius progenie Aetolus erat, non obscura fama, et in his Oenei, Meleagri, Tydei, Dio

medis: v. Apollod. I, 7, 6 sq. et ibi Not. Aetoli serius loca occupauerant, Curetibus expulsis, quorum pars in Acarnaniam secessit: v. sup. Not. ad B, 638—644. Strabo X, p. 713 C. 714. Nihil mirum, si inter ambo populos dissidia et praelia extiterunt. *Calydon* tenebatur ab *Aetolis:* eam oppugnarunt *Curetes;* quorum vrbs primaria erat *Pleuron:* v. ad B, l. c. cui imperabat *Thestius*, Althaeae pater; Aetolis praeerat *Oeneus* eiusque filius *Meleager*. Ceterum narratio paullo fusior est, minusque scienter disposita, quippe pro ingenio senis narrantis, et pro indole istarum aetatum. Ad rem hoc vnum spectabat, Meleagrum, Calydone oppugnata, reiecisse preces et munera eorum, qui vt vrbi succurreret, supplicabant, mox idem fecisse gratis; at Homerus interponit memorationem venationis apri Calydonii, de qua aliquando carmina extiterunt: narrationem variarunt tragici inprimis in fatis Meleagri versati: v. Apollod. I, 8 ibique not. Munck. et Verheyck. ad Antonin. Met. f. 2. et Schol. ad h. l. Quintil. X, 1, 49 *significanter* narrata haec esse ait; σημαντικῶς, verbis maxime propriis et rem clare perspicueque declarantibus. Constituit hoc partem τοῦ ἐναργοῦς, quod in narratione praecipuam laudem habet.

523. μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε. „quod νέον est νεωστί." Sch. A. scilicet ἔργον, πρᾶγμα, νέον suppleuit γενόμενον. Notat quoque Apollon. Lex. laudato simul B, 88 αἰεὶ νέον ἐρχομενάων.

οὔτι νέον τε Vrat. A.

Homerus non ait ipsum Phoenicem interfuisse venationi apri Calydonii, at alii eum in numerum retulere, vt Ouid. Met. VIII, 307.

524. ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισι. Sch. A. obseruant, posse ὡς ἦν et ad antec. et ad seqq. referri, alterum hoc fieret durius dictum pro ὡς δὲ ἦν, ἐν ὑμῖν ἐρέω. Quaeri quoque potest, an μέμνημαι τόδε ἔργον iungendum sit cum casu quarto, quandoquidem casus secundus iungi soleat; potest tamen instrui iunctu-

ra sic: *μέμνημαι, τόδε ἔργον ὡς ἦν.* cf. ad Z, 222 *Τυδέα δ', οὐ μέμνημαι.*

ἐν δ' ἡμῖν Flor. Ald. 1. cum Vrat. c.

525. *Κουρῆτές τε μάχοντο.* — Scribendum esse *Κούρητες* monent Schol. A. vt discernantur ab alteris, *οἱ κούρητες Ἀχαιῶν*, (T, 248) pro, *οἱ κοῦροι, νεανίαι.* Eadem monent Etymol. et Hesych. primoque loco Apollon. Lex. De Curetibus v. Obss. ad B, 638. 639.

Strabo VIII, p. 524 B. versum inter exempla refert schematis, quo totum primo memoratur, tum pars ei subiicitur; nam et Curetes Aetoliae fuisse." Recte quidem; sed ista aetate Aetoli nondum nomen vniuersae gentis erat, nec Aetoliae nomen sensu seriorum. Locus iste insertus est iterum lib. X, p. 711. et, ex margine suspicor, p. 714 C.

μενεχάρμαι, ὁ ὑπομονητικὸς ἐν μάχαις. Suidas. v. ad Λ, 122.

527. *Αἰτωλοὶ μὲν* — *ξ* quod, cum ante essent *Κούρητες καὶ Αἰτωλοί*, nunc priore loco *Αἰτωλοὶ* memorantur. Referunt hoc saepius obseruatum inter schemata. Obseruant porro *ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα* 526 esse *περὶ Καλυδῶνος.* Pluribus hoc illustrauit Koeppen.

530. *χωσαμένη, ὅ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξε.* Eurip. in fragm. Meleagri I. Oeneus *πότ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν, θύων ἀπαρχὰς οὐκ ἔθυσεν Ἀρτέμιδι.* — *χωομένη*, vn. Vindob.

Sch. A. *Θαλύσια, ἑορτὴ, ἐν ᾗ τὰς ἀπαρχὰς τοῖς θεοῖς ἐπιθύουσι τῶν καρπῶν.* Conueniunt cetera Scholia et Apollon. Lex. Hesych. Etymol. Eustath. Occurrit vox in Theocr. VII, 3 ad quem cf. Schol. qui h. l. laudat.

γουνῷ ἀλωῆς. vocem ad H. l. explicuit iam Apollon. Lex. *γουνοὺς καλοῦσι τοὺς γονίμους τόπους.* et Schol. br. *ἐν τῷ γονιμωτάτῳ καὶ καρπίμῳ* (f. *καρπιμωτάτῳ*) *χωρίῳ τῆς γῆς.* Similia sunt apud Hesych. Suidam, Eustath. Etymologum, qui tamen addit alterum etymon a *γόνυ*, vt sit locus agri editior. Prius tamen ex antiquo sermone seruatum censeo: v. Notam. adde Schol. ad P, 57.

531. Οἰνεὺς ῥέξ'. Harl. Vrat. b. Ven. ἔρξ'. nil refert.

532. Οἴῃ δ' οὐκ ἔῤῥεξε. ed. Flor. ἔρεξε. si antiquam scripturam redhibere voluit, recte.

533. ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. „quod Zenodotus ediderat: ἐκλάθετ' οὐδ' ἐνόησεν. non intellexit, inquit Sch. A., quod duo ista inter se differunt: τὸ μὲν γὰρ „ἐλάθετο" ἑκὼν παρέπεμψεν· τὸ δὲ „οὐκ ἐνόησεν" οὐδὲ τὴν ἀρχὴν κατὰ νοῦν ἔσχε. Nec aliter Schol. B. L. Vict. qui ex istis est emendandus. Recte haec, quatenus diuersa sunt, omnino aliquam rem in animum non admittere nec de ea cogitare; et, de ea quidem cogitasse, mox autem, vbi opus erat, non meminisse. Verum τὸ ἑκὼν, quod grammatici addunt, non videtur satis opportunum esse. nam, qui obliuiscitur, non volens ac lubens id facit, sed potius inuitus, ita vt mox incogitantiae poeniteat. Ita tamen etiam Apollon. Lex. et ex eo Hesych. ἑκόντα παραπέμψασθαι, cum hoc versu: cogitasse videntur de ea obliuione, quae cum incuria coniuncta est, vt λαθέσθαι, obliuisci idem sit quod ἀμελῆσαι. Leuiora sunt in Schol. br. et ap. Eustath. ὅτι ἢ ἐνθυμηθεὶς τὴν Ἄρτεμιν, αὖθις ἐξελάθετο, ἢ οὐδόλως ἐπὶ νοῦν αὐτὴν ἔλαβε.

ἢ οὐκ vna syllaba pronuntiatum, alibi scribi solitum ἢ 'ὐκ. Clarke laudat E, 349. Eurip. Or. 597.

ἢ λάθ' ἢ οὐκ ἐνόησεν, Schol. Victor. vitio, puto, non variatione.

ἀάσσατο. se ipsum in fraudem et malum induxit desipiens. Cum breuis sit syllaba media in ἀάσατο, vt cetera responderent, scripsi ἀάσσατο. v. sup. ad vs. 116. et Excursum de hac voce. Est quoque sic in vno Vindob.

Pro δὲ μέγα Barnes induxerat δή, tanquam maxime necessarium. Atqui sexcenties δὲ ponitur, vbi δὴ locum haberet; δὲ enim Homero sollenne est, modo copulatiue, modo aduersatiue, modo aliis modis iungitur; vt solent particulae in sermone non omnino expolito parum definitum vsum habere.

534. δῖον γένος, ἰοχέαιρα. Referunt δῖον γένος ad Achillem Schol. B. L. Vict. *o dea nate.* οὐδέποτε γὰρ ἐπὶ θεοῦ τάσσει τὴν λέξιν. Est vtique obseruatio peracuta. Si Διὸς γένος esset, nil repugnes, quo minus ad Dianam referatur. Si tamen cogites, eam quae Διὸς γένος est, etiam esse δῖαν, nescio an argutum magis esse dixeris quam verum, Dianam δῖον γένος esse non posse. Nicanor saltem de Diana accipere haud veritus est; idque verborum collocatio suadere videtur. Eustathius δῖον idem esse ait quod Δίου γένος.

ἰοχέαιρα. v. sup. ad E, 53.

535. ὦρσεν ἔπι χλούνην σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα. Mirae sunt disputationes super hoc versu ap. Schol. A. B. L. V. Sch. br. Eustath. p. 772 f. Pro ὦρσεν ἔπι, quod est ἐπῶρσεν scripsere alii ἐπὶ χλούνην, et hoc acceperunt dictum pro χλόην, *in herbam excitarunt* parum docte. Recte alii χλούνην σῦν factam viderunt ex χλοεύνην; etsi iterum de sensu ambigerent. Est doctum Scholion in Ven. B. cum altero in Eustath. in quo ex Aristophane ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν locus affertur; sed argutiae istae nihil ad rem faciunt. Est in his „οἱ δὲ τὸν ἐκτομίαν.“ corrupte pro τὸν ἐκτομίαν. vt ἐθρὶς, τομίας κριὸς est ap. Hesych. vulgare est ὁ τομίας. quo sensu quoque χλούνην h. l. accepit Aristot. H. An. VI, 28. vnde et vox χλοῦνις pro castratione dicta esse creditur ap. Aeschyl. Eumen. 183. Sufficit χλούνην esse aprum in locis herbosis latitantem. Sic et Apollon. Lex. τὸν ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενον. add. Hesych. Etymol. Repetiit Callim. in Dian. 150 χλούνην κάπρον. Possunt autem loca herbosa esse etiam in fruticetis, ἐν λόχμαις, et in locis paludosis, etiam in segetibus.

σῦν ἄγριον, vnde seriores σύαγρον dixerunt.

ἀργιόδοντα nunc primo loco occurrit. Mirationem facit το ῐ interpositum, cum sit ἀργὸς pro λευκός. Exponitur tamen sic iam ab Apollon. Lex. h. v. laudato versu Λ, 416 θήγων λευκὸν ὀδόντα, porro ab Hesych. Sch. br. Alii ab ἄγριος ducere maluerunt ap. Eustath.

et ab ἄρι, pro ἀριόδους Tryphon ap. Etymol. h. v. Dicendum erat ἀργὸς formas plures habuisse, ἀργής, ἀργίς, ἄργιος, vt ex compositis vel ap. Hesych. apparet. Vox quoque ap. Apollon. II, 822 legitur in simili apri descriptione.

Tandem θρέψεν ἔπι ex Aristot. et Strabone laudatur tanquam ex h. l. Scilicet post hunc versum teste Eustathio, aut potius eo, quem is exscripsit, lectus olim fuit versus alius: θρέψεν ἔπι χλούνην σῦν ἄγριον, οὐδὲ ἐῴκει θηρίγε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι. Sic locum recitauerat Strabo in deperditis. Adumbratus ille est ex Od. I, vbi 190 de Polyphemo: καὶ γὰρ θαῦμα τέτυκτο, πελώριον, οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι ὑψηλῶν ὀρέων. et redolet aperte interpolatorem. Habet quoque versus Aristoteles l. l. H. An. VI, 28. possunt tamen in hoc quoque adscripti esse ab alio in margine, nam ad philosophi consilium haud spectant.

536. ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν, ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν. „ Ammonius de translatis a Platone ex Homero (περὶ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος μετενηνεγμένων ἐξ Ὁμήρου. forte Ammonius ille antiquior ex Aristarchi schola) protulerat per ξ, ἔρεξε." Ita Schol. A. L. Vict. Esset hoc, quod nos scriberemus πόλλ' ἔῤῥεξε. Ad rem nihil interest: vtrumque enim et in re sacra et de perpetrato facinore dicitur. Variat lectio pari modo Il. X, 380. Locum respicit et mala enumerat Philostr. Imagg. I, 28 pr.

ἔθων. turbant in h. v. veteres praua interpunctione et acceptione: ac si esset ἔθων ἀλωήν, cum sit iungendum: ἔρδεσκεν ἔθων. Est enim: ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἀλωήν, ἔθων. Itaque interpunctionem post ἔρδεσκεν sustuli. Potest ἔθων, absolute positum, accipi aut omnino, faciens hoc ex more, τὰ ἑαυτῷ συνήθη τελῶν, vt etiam est inter alia ap. Eustath. Neque aliter accipias inf. Π, 260 de vespis, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες, vt facere solent pueri. Est enim proprie ἔθειν, facere aliquid ex more, ex solito; et Suidas ad h. l. ἔθω, τὸ, ἐξ ἔθους τι διαπράττομαι. ex eo verbo superest εἴωθα. Ita et ἤθω,

vnde apud Hippocratem eſt ἦσας, pro ἤθεσας, conſue- viſti; aut eſt ἔθων, διατριβὴν ποιούμενος, degens ex mo- re, in locis iis commoratus, habitans. Conuenit Schol. A. εἰθισμένος τοῖς τόποις διατρίβειν. ſicque Schol. B. et Vict.

Veteres tamen ex contexto aut ex ipſa re intulere alia: primo voluere ἔθων ἀλωὴν eſſe φοιτῶν, ἐπιφοιτῶν. et ſimili modo altero loco Π, 260 ἐπιφοιτῶντες. Sic Apollon. Lex. eſtque hoc idem in Schol. B. Vict. et Schol. A. ἔστι δὲ ἐξ ἔθους ἐπιφοιτῶν. Alii ἔθων reddi- derunt βλάπτων, φθείρων. Alii haec permiſcuere miris modis. In Schol. A. ſubiicitur: ἄλλως. ὅτι οἱ Γλωσσογρά- φοι· φοῖτα ἔθων, ἀποδιδόασι, βλάπτων· (videtur φοῖτα eſſe alienum.) Additur: ἔστι δὲ, ἐξ ἔθους ἐπιφοιτῶν. He- ſych. ἔθων, (ſcribit ἐθῶν) μαθὼν, φθείρων. εἰθισμένος. τῷ ἤθει ἀγόμενος, ἢ ἐξ ἔθους παραγινόμενος. Idem: ἔθει. φθείρει. ἐρεθίζει. τρέχει. ἐθεῖν, ἐξ ἔθους ἔρχεσθαι. ἔθον- τες, ἐθιζόμενοι. vides quam multa temere cumulata! Schol. br. ἔθων, ἐξ ἔθους κατατρέχων καὶ βλάπτων. Etym- mol. primo loco recte: ἔθω, τὸ ἐξ ἔθους ἔχω· vnde ἐθίζω. mox autem ad Jl. Π. ἔθοντες, συνεχῶς καὶ ἐξ ἔθους παραγινόμενοι καὶ βλάπτοντες.

Euſtathius p. 773 cum ex aliis appoſuiſſet: ἀντὶ τοῦ ἐξ ἔθους βλάπτων τὰ περὶ Καλυδῶνα — ἢ μᾶλλον καθ' ὑπερβατὸν· πολλὰ κακὰ ἐποίει τὴν τοῦ Οἰνέως ἀλωὴν, ἔ- θων, ἤτοι τὰ ἑαυτῷ συνήθη τελῶν — ſubiicit: Heraclides autem ait: nonnullos criticos dixiſſe (ὥς τῶν τινὲς Κριτι- κῶν, ὅ ἐστιν, ἀκριβεστέρων γραμματικῶν, ὧν ἐστι καὶ Τι- σίας, ἔλεγον·) eſſe ἔθων dictum per litterarum transpo- ſitionem pro θέων, h. e. καταθέων, κατατρέχων. ipſum autem ἔθων pro ἔδων dorice dictum accepiſſe, vt μα- σθὸν, μαθὸν, dixere μαδόν. (intelligis hinc, quid in He- ſychio ἐθῶν ſup. cit. ſibi velit μαθών.) Ex Schol. A. colligo, etiam ἔδον legiſſe nonnullos: τὴν γὰρ ὑπὸ τινῶν φερομένην ἔδον παραιτητέον.

537. πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρά. — προθέλυμνα. ὅτι ἄλλα ἐπ' ἄλλοις. οἱ δὲ πρόρ-

ῥίζα." Sch. A. Nota vel ex Lexicis opinionum diuerſitas in voce exponenda: qua patet, eam mature obſoleuiſſe. Ducta notatio a grammaticis partim ex etymo, partim ex contexto hic et K, 15. N, 130. comparato Ariſtoph. Pac. 1209. vbi v. Schol. et Equ. 525. add. Callim. in Del. 134. Aiunt Schol. B. L. Vict. br. eſſe τὰ ἄλλα ἐπ' ἄλλοις προτιθέμενα· ὅ ἐστι συνεχῆ. qua analogia hoc conſtituerint, non addunt; conuenit tamen notio loco Il. N, 130 σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. Alii, vt Suidas quoque, προθέλυμνα, τὰ ἐπαλλήλους κλάδους ἔχοντα δένδρα in h. l. accipiunt. Si tamen θέλεμνον, θέλυμνον, fuit idem, quod θεμέλιον, (et conuenit σάκος τετραθέλυμνον, O, 479.) notio eſt, funditus proſtratum. Conſentiunt Apollon. Lex. et Heſych. ad quem cf. Notas, etiam Euſtath. In hunc ſenſum vocem adhibuit Tryphiod. 394. οἴχεται ἔργον ἀθανάτων προθέλυμνα θεμείλια Λαομέδοντος. Minus probabilia leguntur ap. Etymol. — Inciderat Koeppen in θέλεμος, quod eſt volens, ἐθελήμων, etiam ap. Aeſchyl. Suppl. 1034. ſicque terra edit fruges lubens, h. e. large. Alia ariolatio ex contexto eſt grammaticorum, qui modo per οἰκτρὸν, modo per ἥσυχον, exponunt. Ceterum verſum 537 recitat Maxim. Tyr. diſſ. I, p. 11. pro δένδρεα memorans δούρατα.

538. αὐτῇσι ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. — „quod μῆλα ſunt omnes fructus arborei, ἀκρόδρυα" Sch. A. etiam Schol. B. L. Apollon. et ex eo Heſych. in ἄνθεσι μήλων. cf. et in μῆλα, cum Schol. Theocr. III, 13 verſu laudato. „et quod σὺν deeſſe ſolet, σὺν αὐτῇσι ῥ.

Koeppen acute obſeruat, ex v. 530 venationem factam eſſe auctumno, vindemia facta, quo tempore arbores non florent, non habent ἄνθη μήλων. Itaque interpretatur ea, praeſtantiſſima poma, vt ſolet ἄνθος, ἄωτον, frequenter dici de eo, quod ſui generis eſt exquiſitiſſimum. Verum ἄνθος ita dici, certum eſt; dubito, an et ἄνθεα. Malim dicere poetam ad haec non attendiſſe et ἄνθεα μήλων pro μῆλα vel μηλέας temere poſuiſſe.

539. τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος „γρ. τὸν δ' Οἰνήϊος υἱός" Barnes. quod est ipsius commentum.

Nihil de Atalanta, eiusque amore capto Meleagro memorat poeta; qui omnino venationem ipsam ad h. l. non spectantem breuiter tantum attigit.

542. τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς. „quod a consequente rem declarauit, pro ἀνεῖλε." tum „quod igni cremati sunt, non humati. „Sch. A. fuere inter caesos Hyleus et Ancaeus: v. Apollod. l. c.

τόσσος ἔην. Cant. τόσσον. Apollon. Lex. τόσσος. τοσοῦτος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ θαυμαστοῦ· τόσσος ἔην.

543. ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτήν. ἀμφ' αὐτῷ· ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ νεκρῷ τοῦ συός. ap. Eustath. qui comparat illud: αὐτοὺς δὲ ἑλώρια. aut esse, ἐπ' αὐτῷ, super eo quod reliquum erat, capite et pelle, vt sup. 241: nauibus incensis, id quod ex incendio supererat, αὐτὰς δ' ἐμπρήσειν. tam pronum est, in argutias incidere! ἀμφὶ αὐτῷ, τῷ συΐ, dictum est per epexegesin, ἀμφὶ κεφαλῇ καὶ δέρματι· super hoc apro exortae sunt nouae turbae, cum contenderetur super exuuiarum honore. Etsi vel sic suspicio oriri potest, vs. 544 explicandi caussa appositum rhapsodi interpretamentum esse. Versum ante oculos habuit Antonin. Liber. qui omnino presse Homerica sequitur, c. 2. e Nicandro, τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρος, et ipse Ouid. Met. VIII, 428. 429. Vt autem, de apri exuuiis tantam contentionem exoriri potuisse probabile putes, recordandum est, illo aeuo victorem his exuuiis indutum incessisse, vti leonis spoliis indutus Hercules et Theseus.

545. Κουρήτων τε μεσηγὺ Flor. Ald. 1. μεσσηγὺ, debebat saltem sic τε omitti.

547. τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν, οὐδ' ἐθέλεσκον. non dubitaui hanc lectionem recipere, pro vulgata, οὐδ' ἐδύναντο, quae haud dubie interpretamentum est; adstipulantem habeo Bentleium, qui eam lectionem norat e specimine cod. Victor. per Horneium. Accedunt Schol. Ven. et Lips. „ἐν τῇ Ἀριστοφάνους" οὐδ' ἐθέλεσκον·" καὶ,

ὅτι Ὁμηρικόν. οὐδ' ἔθελε προρέειν. ex Jl. Φ, 366. vſus vocis ſaepius obſeruatus τοῦ ἐθέλειν pro δύνασθαι. Schol. Victor. comparant E, 789. 790. Lectio vulgata οὐδ' ἐδύναντο, pro Ariſtarchea habenda, omnes codd. inſidet; οὐδὲ δύναντο eſt in Cant. et Townl.

τοφράδε Barnes hic et alibi. Sane δὲ eſt h. l. paragogicum, in apodoſi otioſum.

Κουρήτεσσι κακῶς ἦν Schol. Lipſ. ſupplet κακῶς ἦν ἔχοντα τὰ πράγματα. Scilicet dubitatum eſt, an εἶναι cum aduerbio recte dicatur; vnde et disputatum eſt de Ἀθηναίη ἀκέων ἦν Δ, 22. cf. Euſtath. ſolent quoque graeci dicere, εὖ ἔχειν. κακῶς ἔχειν. Occurrebat iam ſup. 324 κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ. Sic et Lat. bene, male, illi ſit. κακὸς ἦν Vrat. A. vn. Vindob. Townl. ad. ſcriptum tamen: γρ. ως.

548. τείχεος ἔκτοσθε μίμνειν. ἔκτοσθε erat in edd. ante Turneb. qui ex ed. Rom. ἔκτοσθεν intulit. Variant vbique fere codd. et edd. Wolfium primum ſibi conſtare video.

Ceterum verſa haec video: „neque poterant (Curetes) moenia extra manere" et Clarke: „caſtra ipſi ſua tueri non poterant, nedum vrbem expugnare." Contorta haec eſſe facile ſentias. Statui in his vides, Curetes iam ſub belli ſtatim initia vrbem Calydonem oppugnaſſe, Calydoniis, qui Aetoli erant, Meleagro duce tam fortiter reſiſtentibus, vt Curetes vix poſſent in oppugnatione perſiſtere: Cogitandum ita erit de eruptionibus crebris ex vrbe factis pugnisque et inſidiis, quibus obſidentes atterebantur. Oppugnationes enim vrbium in hoc fere continebantur, vt ante muros conſiderent, oppidani autem data copia exirent, pugnarent, inſidias facerent; ita poterant obſidentes multum atteri ἔκτοσθε πόλεως, προπάροιθε τῆς πόλεως Calydonis, vt ne quidem in obſidione perſiſterent. Niſi tamen fallor, illa ὄφρα μὲν οὖν ad antecedentia tempora ſpectant, quibus pugnatum eſt vtrinque acie educta: tum Curetes ita attriti ſunt, vt intra vrbem ſuam, Pleuronem, recipere ſe cogerentur.

Poſtea autem Meleager ira et dolore victus propter matris diras ab armis diſceſſit, et intra Calydonem clauſus latuit. Tum vice verſa Curetes Calydonem obſidione cinxerunt; qua cum premerentur Aetoli, fruſtra Meleagrum, vt iterum arma ſumeret, flagitarunt.

549. 550. χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ Φρονεόντων. ─ „quod οἰδάνει pro οἰδάνειν (vel οἰδαίνειν, vel, vt alii οἰδαίνεσθαι) ποιεῖ. Similiter ἔλπει· πάντας μέν ῥ' ἔλπει pro ἐλπίζειν ποιεῖ Od. B, 91" Sch. A. οἰδάνεται κραδίη χόλῳ eſt inf. 642. Eadem alii, ipſe Apollon. Lex. (in quo et ἐν στήθεσφι) et Heſych. cum Etymol. αὐξάνει, Suidas ad h. l. Transitive quoque Apollon. Arg. I, 478 ἦέ τοι εἰς ἄτην ζωρὸν μέθυ θαρσαλέον κῆρ οἰδάνει ἐν στήθεσσι. vbi Schol. ἐπαίρει, μετεωρίζει, θρασύνει, ἐνεργητικῶς.

551. ἤτοι ὁ μητρὶ Φίλῃ. quae hinc ſequuntur, in parentheſi, a Clarkio etiam appicta, dicta eſſe voluere viri docti vsque ad 569 paullo durius. Atqui iſta hunc in modum cohaerent. Cum Meleager ira exarſiſſet, abdidit ſe in vrbem ſuam, Calydonem et domum; pro hac poſuit thalamum coniugis ſuae: quae illa fuerit, nunc ſubiicitur vſſ. 553—560. tum redit ad Meleagrum, eius ſeceſſum, et ſeceſſus cauſſam, quae erant dirae matris, Althaeae —568. Iam belli tumultus circa muros increbeſcebant; adiere Meleagrum et precibus efflagitarunt, vt armis iunctis hoſtium impetum reprimeret.

553. 4. Κλεοπάτρῃ κούρῃ Μαρπήσσης καλλιαΦύρου Εὐηνίνης. Scripturam veriorem Μαρπήσσης per η ſuppeditant codd. meliores Ven. Lipſ. Vict. Harl. Vrat. b. atque ſic apud omnes alios ſcriptores, quos noui, ſcribitur. Mutatum eſt in Μαρπίσσης pronuntiatione minus docta. Antiquior ſcriptura fuit Μαρπήσης, quae eſt quoque in Townl.

554. γένετ' ἀνδρῶν. vn. Vindob. τράΦετ'.

555. καί ῥα ἄνακτος. Male Lipſ. et alii καί ῥ' ἄνακτος. Laudat verſum ad ſimilem huius Idae audaciam ap. Apoll. I, 468. Schol. ad e. l.

557. 558. ξ— „quod τὴν δὲ non Marpeſſam, ſed Cleopatram reſpicit.“ Sane in ſubiecto deſignando, inprimis, vbi plura concurrunt, parum ſubtilis ſaepe eſt Homerus. ἐπώνυμον autem „ἀντὶ τοῦ Φερώνυμον καὶ ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος οἰκείως κείμενος“ Sch. A.

Vt iam de ipſa Cleopatra, Alcyone appellata, et de eius matre Marpeſſa aliquid interponam: Marpeſſa, Eueni, qui Eueno Aetoliae flumini nomen dedit, filia, Idae Apharei filio nupta, nomen habuit in fabulis Aetolicis; tum etiam in Laconicis, et Meſſeniacis, cum Apharei, ideoque etiam Idae, filii, genus ab aliis ab Amycla eſſet ductum; Pauſan. IV, 2. Idae et fratris Lyncei pugna cum Dioscuris, raptis Leucippi filiabus, aut abactis gregibus, nobile eſt vel ex Pindaro et Theocrito argumentum, tractatum quoque antea a Piſandro. Raptus Marpeſſae diuerſis modis eſt narratus; aliis ab Ida, aliis ab Apolline eam raptam prodentibus, in his Homerus eſſe videtur, ὅτε μὶν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων· praetulit illa deo mortalem, optione a Ioue data, recte et cum iudicio; metu ne aetate prouecta a deo derelinqueretur, δείσασα μὴ αὐτὴν ἐν γήρᾳ καταλίπῃ ὁ Ἀπόλλων· v. Schol. B. L. br. et A. ad h. v. Apollod. I, 7, 8. 9. cum Notis p. 109. add. Schellenberg ad Antimach. p. 105. 6. Duplex autem mythi fuit tractatio; altera in mythis Aetolicis quae vulgo quoque obtinuit; ex qua Apollo raptor habetur; quam et Pherecydes ſequutus eſſe videtur; in Cypſeli arca anaglypho opere expreſſus erat Idas Marpeſſam recuperatam e templo Apollinis reducens, ap. Pauſan. V, 18. cum verſibus in opere adſcriptis; altera Simonidea fuit, in qua Idas rapuit, cui deus obuius fit ad Arenen Meſſeniae fl. v. Schol. B. L. Vict. confuſus in hac alter Euenus ex Euboea. Idae robur ingens et animi ferociam tradiderat antiquitas, ideoque Neptuni filium, et cum deo pugna congreſſum ediderat. cf. Apollod. l. c. et III, 10, 3. p. 692. Intextum Idae nomen venatoribus Calydoniis et Argonautis.

Iam *Cleopatram* ex Ida et Marpeſſa genitam duxerat Meleager, depoſito Atalantae amore. Eam cognomen habuiſſe *Alcyones* poeta tradit. Monitum eſt iam in Nota, ambiguam eſſe temporis notationem in poeta: τὴν δὲ τότε videri inferri, matrem nuptam raptam, et filiam partu iam editam fuiſſe, vnde a matris raptae querelis luctuoſis nomen filiae inditum Alcyones. Probabilius tamen Marpeſſam puellam raptam eſſe Idae adhuc deſponſam, et recordatione priſtini euenti nomen filiae inditum eſſe; ita Cleopatrae nomen ſerius accedere debuit.

οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς μήτηρ Euſtath. legerat quoque αὐτῇ.

559. μήτηρ, ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα κλαῖ' ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων. Video vulgo ſcribi littera maiuſcula Ἀλκυόνος, et de Alcyone, Ceycis vxore, luctu et dolore ob maritum ſibi naufragio ereptum in auem mutata haec accipi. Illa vero Alcyone eſt non Alcyon; ἀλκυὼν et ἀλκυονὶς eſt nomen auis, at Ceycis vxor Ἀλκυόνη. Fabula autem metamorphoſeos omnino male in Homerum infertur; poeta enim nil nouit praeterquam lamentabilem cantum auis, cui ſimilia fuiſſe ait lamenta Marpeſſae, a quibus nomen filiae ſit impoſitum.

His tamen, vt cenſeo, recte a me poſitis, offendit voc. οἶτος, quod μόρον, πότμον, συμφορὰν, declarat; at requiritur h. l. luctus, querela, οἶκτος. Putabimusne οἶκτον ab antiquo poeta recitatum eſſe? Ita vero; niſi οἶτος aliquando eundem vſum habuit. Heſych. οἶτος. μόρος. θρῆνος. — Etymol. οἶτος. θρῆνος. μέρος. θάνατος. et habemus locum diſertum hinc expreſſum Callimachi L. P. 94 μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων ἄγε βαρὺ κλαίοισα. Videri adeo poteſt οἶτος aliquando notionem eandem habuiſſe quam οἶκτος.

Niſi hoc ſequaris, aut dicendum eſt, filiam Marpeſſae dictam eſſe h. l. Ἀλκυόνα, vt eſſet ἡ Ἀλκυών. non Ἀλκυόνη, aut, ſi in eo perſiſtas, οἶτον et h. l. eſſe μόρον, πότμον, συμφορὰν, accipiendum erit, mater, erepta

ſibi filia, experta caſum ſimilem aui, quae, ante mutationem, cum vxor Ceycis eſſet, maritum ſibi ereptum conqueſta eſt. Verum haec dura eſſe haud negabis.

Reliqua mythi ad poetam certe haud ſpectant: quae v. ap. Ouid. Met. XI. Schol. ad h. l. Alia in Not. ad Apollod. p. 101. αἱ Ἀλκυονίδες ἡμέραι, de quibus Luciani dialogus videndus cum Hemſterh. notis, poſt Euſtath. Hygin. Ouid. et Intpp.

560. κλαῖ', ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε — „Ariſtarchus legerat κλαῖεν, ὅ μιν. pro ὅτι μιν." vt 530 et al. Schol. A. L. Vict. Addunt Schol. L. Vict. et br. ὅτε μιν eſſe lectionem Zenodoteam; quam h. l. praefero, quia hoc melius conuenit rei geſtae; nomen enim filiae impoſitum eſt aliquanto ſerius natae, ad ſeruandam rei ante peractae memoriam.

561. χόλον θυμαλγέα πέσσων. formam loquendi iam vidimus Δ, 513. iram fouens, retinens. Minus bene Schol. br. πεπαίνων, παρηγορῶν, ἢ συνέχων. De voce πέσσειν v. Obſſ. ad B, 237 et Θ, 513.

562. ἐξ ἀρέων μητρὸς — pronuntiandum ἀρῶν, priore longa. Notatum iam a Barnes. cf. ad M, 334.

563. πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο κασιγνήτοιο φόνοιο. — „quod ſupplendum περί." Aliud eſt, quod obſeruant grammatici, „ſecundum nonnullos ſcribi accentu mutato, κασιγνητοῖο φόνοιο, vt ſit κασιγνητικοῦ. ſcilicet quia plures fuere fratres Althaeae, Theſtii filii, a Meleagro interemti." De his v. Schol. ad h. l. cum Barnes. Apollod. I, 7, 10 et Notas p. 112. Etiam Schol. Lipſ. κασιγνητικοῦ exponit, vt γυναῖκα μαζὸν Jl. Ω, 58. at non enotatum eſt, quo accentu κασιγνήτοιο ſcripſerit; videtur tamen ille, ſi exemplum memoratum expendas, κασιγνήτου probaſſe, vt κασίγνητος φόνος dictus eſſet, vt Marſus aper et ſimilia. Euſtath. ex Aeſchylo memorat Σκύθης οἶμος. Sic et δοῦλον γένος et al. Etiam Schol. Vict. ſi bene memini. Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως· κασιγνήτοιο· τοῦ ἀδελφικοῦ. Iterum hemiſtichium legitur inf. 628. Poſt omnia haec potuit Homerus de vno tantum fratre caeſo audiiſſe; potuit

etiam durius iungere φόνου τοῦ κασιγνήτου. Quod altero loco inf. 628 φονῆος legitur, h. l. non memoratum vidi.

564. γαῖαν πολυφέρβην χερσὶν ἀλοία. ⊱ „quod terram pulſant precantes diis inferis" ſaltem manibus in terram demiſſis precantur; „vt ſuperis precantes manus tendunt verſus caelum; et verſus mare χεῖρας ὀρεγνὺς, A, 351.

ἀλοία. ἔτυπτε. ἔκρουε non modo Scholia, ſed et Apollon. Heſych. Etymol. vnde πατραλοίας.

'πολυφόρβην γαῖαν. „γρ. πολύφορβον, non male" Barnes, iterum ex commento ſuo, quia hoc alibi occurrit: Ξ, 200 πολυφόρβου πείρατα γαίης. Occurrunt plura huius generis in Homero, vt ἡ ἀριζήλη, Σ, 219. quae alibi ἀρίζηλος. non quod Atticum hoc eſt, ſed quod antiquum eſt vtroque genere vti. πολυφόρβην etiam Apollon. Lex. laudat, in φέρβειν, τρέφειν. et. Suidas: πολυφόρβη γῆ. ἡ πολλοὺς τρέφουσα.

565. κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. ⊱ quod inuocat Haden et Proſerpinam, audiunt vero ex inferis Erinnyes (vſ. 567.) tanquam miniſtrae."

αἰπεινὴν Vrat. A. indocte.

566. πρόχνυ καθεζομένη. „πρόχνυ. ἐπὶ μὲν τοῦ ἐπὶ γόνατα. πρόγονυ. πρόχνυ καθεζομένη. ἐπὶ δὲ τοῦ παντελῶς" Od. Ξ, 69. (hoc ſenſu dixit quoque Apollon. I, 1118.) Apollon. Lex. h. v. vnde Heſych. add. Etymol. Euſtath. Similia Ven. B. at Schol. L. cum Vict. etiam h. l. accipit παντελῶς. ὅλη παρειμένη, ἵνα πλέον ᾖ τὸ πάθος. nimis acute. Addit tamen: οἱ γλωσσογράφοι, ἐπὶ γόνυ.

δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. vnus hic eſt locus, in quo pluralis occurrat: (ſunt tamen Od. E, 52 κόλποι ἁλός) alias vbique κόλπος. Apud ſequiores ſollennior eſt pluralis.

567. τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβευσφιν. ⊱ iterum obſeruatur, quod ad vſ. 565 notatum erat, *Erinnyes* tanquam miniſtras procedere, *inuocato Orco*. Sch. A. B. L. Vict. ἠεροφοῖτις praeclarum epitheton ex antiquorum hominum ſenſu et iudicio: quo-

niam vindicta diuina facinorum ingruit interdum, vbi non praeuideras, inopinato et praeter expectationem. Schol. A. „γρ. καὶ ἱεροφοῖτις, ex praua pronuntiatione." ἠεροφοῖτις haud dubie est ἡ διὰ σκότους ἐρχομένη. ἡ ἐν τῷ σκότῳ. φοιτῶσα. ἀοράτως. ἀὴρ, ὁ σκότος Hesych. h. v. in Apollonio h. v. interpretatio, quae eadem fuit, excidit; at videbis interpretationem apud Schol. Eurip. Or. 322. Vox iterum legitur T, 87. Multa de etymo cumulant Schol. br. Eustath. Etymol. Porro in Schol. A. obseruatur de tono ἠεροφοῖτις in penultima. Similia sunt in Scholiis ad T, 87.

De diris exauditis a diis inferis et morte Meleagri hinc insequuta nihil memorat Homerus. Ab aliis poetis res fuit diserte narrata, in Eoeis et in Minyade. Adiecerunt seriores titionem extinctum et a matre igni consumtum, quod a Phrynicho tragico ἐν Πλευρωνίαις primum factum esse, ex antiquiore tamen famá, putabat Pausan. X, 31. p. 874. recitatis quatuor ex eo versibus, qui emendatiores nunc leguntur in rec. edit. Antiquior ille fuit Sophocle, cuius et Euripidis si Meleager superesset, plura teneremus. Homerus contra matrem inter supplicantes filio memorat infra vs. 580.

569. δοῦπος ὀρώρει. vn. Vindob. κτύπος. indocte.

570. πύργων βαλλομένων. τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες. τὸν δὲ λίσσοντο est Aristarchea lectio, eaque vera et antiqua, quam etiam cod. Ven. exhibet cum Cant. Harl. Lips. In edd. legebatur τὸν δ' ἐλίσσοντο, quod et maior codd. numerus tuetur, neglectu Ionicae formae. Nihil vulgatius syllaba producta ante liquidam, serius geminari liquida coepit. Sic μεταλλήξαντι sup. 157 vidimus. Barnes hoc sequutus δ' ἐλλίσσοντο reposuit: quod et infra occurrit 581 et al. In Ald. 2. vitiose ἐνίσσοντο repetitum in seqq. edd.

571. πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας — ς „quod Sophocles hinc chorum suum Sacerdotum petiit in Meleagro" Schol. A. At Schol. Lips. et Vict. chorum in Oedipode substituunt, exordio scilicet fabulae. Apparatum scenicum in

ſacro inſtruendo, et choro Sacerdotum videntur ſaepius adhibuiſſe tragici, vnde tragoediae v. c. Aeſchyli, inſcripta Ἱέρειαι.

574. ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι. „ὅτι συντελικῶς τὸ ἑλέσθαι" Sch. A. Fateor me non aſſequi ſenſum notationis. De perfecto tempore dictum non eſt; vocabulum efficax non video; voluitne, eſſe non modo eligere, capere, ſed et poſſidere, non modo λαβεῖν, ſed et ἔχειν? hoc tamen ieiunum eſſet.

„γρ. ἠνώγεον" Barnes. Scilicet ex H, 394. At Θ, 322 βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγεν.

575. τέμενος πεντηκοντόγυον. Sch. A. „πεντήκοντα πλέθρων. γύη γὰρ μέτρον γῆς. οἱ δὲ πεντήκοντα ζυγῶν." Similia Etymol. hinc emendandus, Heſych. et primo loco Apollon. Lex. Conſenſus vbique eſt in ο in πεντηκοντόγυος. In ἑκατοντάπυλος variat ο et α: pro qua etiam ἑκατοντόπυλος eſt in Inſcript. Herod. v. 3. vrbs Roma.

575. 576. τὸ μὲν ἥμισυ, οἰνοπέδοιο, ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι. Dura eſt verborum iunctura. Vulgo interpungitur poſt ἥμισυ δὲ, vt iungantur reliqua: ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι. vix ſatis grammatice. Tolerabilius ſaltem eſt: ἤνωγόν μιν ἑλέσθαι τέμενος πεντηκοντόγυον, (ὥστε) ταμέσθαι (αὐτὸ ἀποτεμεῖσθαι, εἰς τιμὴν λαβεῖν, vt ille hoc ſibi conſtituat, ſuum faciat ſeorſum a publico agro) τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο, τὸ ἥμισυ δὲ πεδίοιο ψιλὴν ἄροσιν. In vltimis laboramus: ψιλὴ γῆ, ψιλὴ ἄρουρα recte dicitur: Sic etiam Etymol. ψιλὴν ἄρουραν, τὴν ἄδενδρον χώραν, τὴν πρὸς τὸ σπείρεσθαι καὶ ἀροῦσθαι ἐπιτηδείαν. Eadem Schol. br. Apud Xenoph. de Venat. 5, 7 ἐν δὲ τοῖς ὑλώδεσι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς ψιλοῖς ὄζει, olent veſtigia. et Ariſtot. de Rep. I, 11 γεωργία ψιλὴ καὶ πεφυτευμένη. At quid eſt ἄροσις ψιλή? dicendum erit, ἄροσιν eſſe dictam pro ἄρουραν ἀρώσιμον, nam vt ψιλὴν ſc. ἄρουραν εἰς ἄροσιν ſubſtituas, multo minus fieri poteſt; etſi ſic Schol. A. B. L. Vict. ψιλὴν — ἤτοι γυμνὴν φυτῶν. λείπει δὲ ἡ εἰς, ἵν ᾖ· ἥμισυ δὲ ψιλὴν, εἰς ἄροσιν. In Schol. A. eſt: ψιλῆς. διὰ τοῦ σ, ψιλῆς γῆς. οὕτως αἱ Ἀρι-

στάρχου· δῆλον δὲ, ὅτι ἐλλείπει ἡ εἰς. ἵν' ᾖ, εἰς ἄροσιν. Ariftarchea lectio aliqua ex parte iuuat, poteft enim nunc effe, ἥμισυ δὲ πεδίοιο ταμέσθαι ψιλῆς (fc. γῆς, εἰς) ἄροσιν. hoc eft, quod refpiciunt reliqui Schol. „ψιλὴν, διὰ τοῦ ι." lege διὰ τοῦ υ.

Poft ifta commemorata acquiefco in eo, vt ἄροσιν pro ἀρώσιμον ἄρουραν γῆν dictam cenfeam, campum nudum, vi oppofiti, cum οἰνόπεδον arbuftis et vitibus confitum fit. Confirmat me Apollon. Arg. qui eodem modo adhibuit I, 868 αὖθι δ' ἕαδεν ναίοντας λιπαρὴν ἄροσιν Λήμνοιο ταμέσθαι. vbi Schol. ἥκομεν — Λῆμνον κατοικήσοντες, τοῖς κλήροις διελόμενοι. coll. 826 ἔνθ' ἔτι νῦν περ Θρηϊκίης ἄροσιν χιονώδεα ναιετάουσι. Idem lib. II, 812 Tyndaridis πίονας εὐαρότοιο γύας πεδίοιο ταμοίμην.

Bentlei. Hefychianam gloffam ἀροῖσιν, ἀροτριῶν ex h. l. emendabat; de ceteris nihil attulit.

577. γέρων ἱππηλάτα Οἰνεύς. Oenei aetatem vltra omnem hiftoriarum fidem per plures generationes a poetis protractam notarunt iam veteres v. Apollod. I, 8, 6. Not. p. 131 fq.

578. οὐδοῦ ἐπεμβεβαώς, Venetus ουδου επ' εμβεβαως, monetque Schol. A. „fiue vna voce, fiue fic, fed fine retractione legi: „οὐ δύναται ἀναστρέφεσθαι, συνείληπται γάρ." non voluit οὐδοῦ ἔπ' fcribi? quidni tamen? Apud Euftath. ἐπεμβεβαὼς ἢ ὑπερβεβαώς. Fuitne ita lectum quoque, an eft interpretamentum? fed fuit ita lectum; legitur enim fic in vno Vindob. Od. P, 575 τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα. Bentlei. vulgatam tuebatur loco Od. A, 104 στῆ δ' — ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος, οὐδοῦ ἔπ' αὐλείου.

579. σείων κολλητὰς σανίδας. Cum θύρα fit ipfa apertura in muro, σανίδες funt fores. Illuftrant id Apollon. Lex. Hefych. Sch. br. add. Etymol. et tanquam Homericum σανίδας pro θύρα notauit Pollux I, 76.

580. πολλὰ δὲ τόνγε κασίγνηται. Pro vulgato τόνδε fuppeditant τόνγε codd. Harlei. Mofc. 3. Lipf. Ven. vn.

Vindob. ficque edd. ante Turnebum, qui τόνδε induxit ex edit. Rom.

κασίγνηται. „eft Ariftarchea lectio" Sch. A. Fuit fcilicet lectum quoque κασίγνητοι, quod et ipfum ferri poffe aiunt, nam plures Meleagri fratres fuiffe. (v. fup. B, 641. 642) et fub fratrum nomine comprehenfas effe forores Gorgen et Deianiram. Ita Schol. A. B. L. Vict. quae addunt forores Polyxo et Autonoen; iis inferuit Melanippen Barnes de fuo. Apud Antonin. Lib. f. 2. funt Gorge, Eurymede, Deianira, Melanippe, mutatae in aues Meleagrides, excepta Deianira et Gorge. κασίγνητοι legebantur inde a Turnebo ex ed. Rom. et Euftathio. at Barnes mutauit in κασίγνηται, et defendit, nullos enim fratres Meleagro fuperftites fuiffe, v. Apollod. I, 8, 1. 3. Potuit tamen Homerus aliam famam fequi. Nec aliter quam κασίγνητοι legerat Antonin. Lib. l. c. f. 2. Meleager ἀποθνήσκει, — ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ ἄλλοι παῖδες Οἰνέως μαχόμενοι. quorum nomina antea appofuerat. Res digna non eft cui immoremur; nec poteft quicquam definiri, cum non conftet, num correctione an varia lectione Ariftarchus lectionem conftituerit. Certum eft Ariftarcheam lectionem nunc vbique regnare in omnibus Scholiis, codd. Mori, Harlei. Ven. vno Vindob.

In Porphyrii Scholio ad K, 165 laudatur κασιγνήτη.

581. ἐλλίσσονθ', ὁ δὲ μᾶλλον — Fuit olim fcriptum ἐλίσσονθ', haud dubie, monitum ad vf. 570 ficque Ven. Lipf. Harl. et edd. ante Crifpin. In hac duplex λ, mox a Barnes receptum; quod olim pronuntiatione geminabatur, nunc geminatur fcriptione.

582. οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων. Superest ftigme verfui appofita, excidit Scholion: quod refpexit, puto, vocem κεδνότατοι. κεδνὸς alias σώφρονα volunt h. l. eft φροντιστικόν. Schol. br. κηδεμονικώτατοι reddunt; ductum enim effe volebant grammatici a κήδω, κηδανός. et poterant laudare Od. K, 225 ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν κεδνότατός τε. cf. Etymol. in κήδεστος.

Bentl. hoc ipsum coniiciebat h. l. οἵ οἱ κήδιστοι, vt inf. 638 κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι sicque legitur in vno Vindob.

584. πρίν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο, τοὶ δ' ἐπὶ πύργων βαῖνον Κουρῆτες. In his πύκα βάλλετο, Ionicum, non dimittam manu; etsi boni codd. Harl. Vrat. b. A. Townl. Ven. πύκ' ἐβάλλετο, vna cum Hesychiana glossa.

Eustath. ἐπὶ πύργῳ, ἢ ἐπὶ πύργων. Norat ergo duplicem lectionem. Pronior Bentl. est in priorem ἐπὶ πύργῳ, laudato Il. Γ, 153 Τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ. ibi tamen agitur de vna certa turri. At si omnino murus cum turribus declaratur, tunc semper sunt πύργοι. Sic Θ, 165 ἐπεὶ οὐ — πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι. Casus autem secundus locum habet, vsu i M, 444 οἱ μὲν ἔπειτα κροσσάων ἐπέβαινον. Π, 702 τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ — quod alias est, οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον. M, 375.

Interpunxi plene post βάλλετο. quod rerum series postulat; non enim vna cum muris etiam domus Meleagri missilibus peti potuit. τοὶ δ' ἐπὶ π. pro τοὶ γὰρ — et ἐπέβαινον est pro ἐπεβεβήκεισαν. Nec tamen flecti potuit Meleager nisi postquam vrbe capta eius aedes adoriebantur Curetes. Nam illi tandem muros superauerant et vrbem flammis dabant.

588. κήδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἁλώῃ. Turneb. vitiose ἁλώῃ.

ὅσσα κάκ' ἀνθρώποισι recitat Aristot. Rhet. I, 7.

589. ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει. „quod ἀμαθύνει est ἄμαθον ποιεῖ" Sch. A. Addunt Sch. B. L. Vict. σποδὸν καὶ κόνιν ἐργάζεται, ἣν καὶ ἄμαθον εἶπεν. (cf. Schol. sup. ad 385) Praeiuit Apollon Lex. nisi quod κονιορτὸν ait ποιεῖ, ἀφανίζει καὶ φθείρει add. Hesych. Etymol. Sicque vsurpant Apollon. Arg. III, 295 et alii. Proprie dictum est in Hymno in Merc. 140 κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν de cinere. In Townl. est ἀμαλδύνει. habuit librarius in animo ἀμαλδύνει, vocem

eodem fenfu alibi obuiam, vt M, 18. 32. et fup. H, 463.

Locum laudat cum trinis verff. 588. 9. 590 Ariftot. Rhet. I, 7. (p. 39 Reiz) pro exemplo artificii, amplificandi notionem rei per distributionem: *διαιρούμενα εἰς τὰ μέρη, τὰ αὐτὰ μείζω φαίνεται.* Alia ex parte breuitatem eiusque vim ad magnitudinis fenfum, commendat, Hermogenes Meth. Eloq. c. 33. comparato Demofthenis loco fimili. Recitant inde locum certatim alii: Ariftid. To. II, p. 153 extr. Stobaeus de bello. Theon p. 67. Maxim. Tyr. Serm. XXXV, p. 173. To. II. et al. Galenus de opt. fecta c. 14. pro exemplo rei praefentis memoratae apponit, non praeteritae, vt reliqua inde a vf. 525. Atqui narratur, quod fieri folet. Comparandus eft alter locus Jl. X, 61 fqq. in verbis Priami.

In capite verfus Ariftoteles l. c. laudat *λαοὶ μὲν φθινύθουσι*, memoriae errore ex Z, 327.

590. *τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας* &c. „quod Zenodotus legebat: *δήϊοι ἄγουσι.*" Sch. A. Debuit hoc pro disfyllabo efferri, quod nunc fcribitur *δῇοι*, vel *δῄι' ἄγουσι.* Nulla vtique vis ineft voci *ἄλλοι*, ita vt ipfe facile praeferam. Bentl. coni. *ἄλλοσ' ἄγουσι.* Vulgata tamen extat in edd. Ariftot. l. c. et apud Stobaeum Serm. XLVIII, p. 351. 2.

βαθυζώνους τε γυναῖκας. Lipf. *βαθυζώνας* errore puto. quae tamen notio vocis fit, ad fenfum non fatis aperte declarant grammatici: *ἀπὸ τοῦ βαθέως ζώννυσθαι* aiunt Hefych. et Etymol. Hoc autem quid fit, non magis intelligo, quam alterum, quod ignoro. Redditur *alte cincta.* At alte cincta eft Diana, nudatis cruribus; nec hoc eft aut effe poteft *βαθέως* et *βαθύς.* Winckelmannus, parum fibi conftans, ex latino arripuit notionem vt effent feminae, non circa femora, fed alte *fub mammis* cinctae, aut vt fub mamma lato cingulo cinctae fint, *late cinctae;* quod tamen non magis eft *βαθέως.* Dicas effe cinctam fubter peplo largo et amplo, fupra cincturam defluente. ita cinctam feminam effe *βαθέως, ἐν βά-*

θει, intra pepli ambitum: hoc saltem ferri posset. Disertior est Apollon. Lex. in βαθυπέπλων, ante quam glossam exciderat vocabulum βαθυκόλπων, quod quoque ex Hesychio colligas; vtrique adiungit βαθυζώνων, et comparat cum ἑλκεσίπεπλος, demissis ad talos ac defluentibus vestibus indutas feminas indicans. Vides βαθύζωνον convenire cum βαθύκολπος, βαθύπεπλος, ἑλκεσίπεπλος, in quibus vtique largioris et amplioris vestis notio subest, cum notatione fere partis, ita vt sit βαθύκολπος, habens sinum vestis magnum, quia vestis ipsa est ampla. Iam memineris ζώννυσθαι, esse simpliciter, vestem induere, vestiri; itaque est βαθύζωνος idem quod βαθύπεπλος, veste ampla ad pedes defluente induta. Mirum est, quod Etymologus addit: βαθυζώνους, βαρβάρων γυναικῶν τὸ ἐπίθετον, quod certum forte locum respicit, aut Aeschyli Pers. 155. de mulieribus Persarum (vbi Schol. διὰ τὸ προσσωτὰς ζώνας ἔχειν, an, vt tanto longiores sint vestes fimbriis assutis?) aut, quod probabilius, Odyss. Γ, 154 vbi de captiuis Troianis. Apud Pindarum Χάριτες (pro Musis) sunt Βαθύζωνοι Pyth. IX, 2. Quod si haec a me recte disputata sunt, in confesso erit, etiam εὔζωνον, καλλίζωνον γυναῖκα dictam, non respectu zonae, sed vestitus, quia ζώννυνται qui vestiunt se, et illa est pulcre vestita.

592. χροΐ δ' ἔντε' ἐδύσατο. male illatum ἐδύσσατο a Turnebo e Romana, eiecit recte Barnes. In Harlei. superscriptum ἐδύσετο. de quo v. ad Γ, 328. vn. Vindob. ἐδύσσετο.

594. εἴξας ᾧ θυμῷ. ,,quod nunc θυμῷ non est τῷ θυμικῷ πάθει, sed τῇ ἐπιθυμίᾳ. ὑποχωρήσας, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀντιταξάμενος. Sch. A. cum Sch. br. Nec tamen assequor, quaenam haec ἐπιθυμία sit. Verum tenuit homines, quod et ex Sch. B. L. Vict. intelligo, quod irae pristinae nunc non amplius erat locus; itaque aut declarant per πάλαι, ὅτε ὠργίζετο, aut per ἐπιλογισμόν. At recte Clarke monuit εἴκειν θυμῷ non esse posse, rationi cedere, sed vsu perpetuo declarare victum ira, abre-

ptum, indulgentem irae, vel alii animi motui et affectui. Sic sup. 109 *σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ εἴξας.* Scilicet nunc arma sumserat Meleager *proprio motu*, *animi sui impetu*, concitatus, et paullo ante erat: *τοῦ δ' ὠρίνετο θυμός.* Sic inf. Ω, 42 de leone: *μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ εἴξας* victus adeoque obsequutus, viribus corporis et animi incitatus. *βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων* Od. N, 443 et al. *οὔτ' ὄκνῳ εἴκων οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο* Jl. K, 122 indulgens desidiae ac stupori. Simile est *θυμῷ ἦρα φέροντες.* indulgentes, *εἴκοντες.* Jl. Ξ, 132 animi voluntate, non ducum imperio et iussu.

τῷ δ' οὐκ ἔτι δῶρ' ἐτέλεσσαν nunc pro simplici *ἔδωκαν.* Malim Ionicum *δῶρα τέλεσσαν*, quod tamen nusquam lectum video.

595. *κακὸν δ' ἤμυνε καὶ αὔτως.* Mori *ἠμύνετο αὔτως*, sic quoque vn. Vindob. *καὶ οὕτως* alius Vindob.

597. *κάκιον δέ κεν εἴη.* Venetus: *χαλεπὸν δέ κεν εἴη.* In Schol. tamen „*γρ. κάκιον.*" Etiam Harlei. *κάκιον* vel *χαλεπόν.* Est tamen vulgare potentius h. l. Nos dicimus: minus honorificum. In *κάκιον*, vt in aliis comparatiuis, Ionibus media est breuis, quae Atticis producta.

598. *ἀλλ' ἐπὶ δώροις ἔρχεο.* Sch. A. „*ἐπὶ δώρων* Aristarchus, *ὅ ἐστι, μετὰ δώρων*" sic quoque vulgatum reddunt Schol. B. L. An recte intellexerint, ex hoc interpretamento non apparet. *ἐπὶ* cum tertio casu declarat conditionem propositam, qua motus et inductus aliquis quid praestat. *ἐπὶ μισθῷ.* vt K, 304 *τίς κεν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ;* An casus secundus eodem modo dicatur, et an Aristarchus librorum aut alia auctoritate *ἐπὶ δώρων* scripserit, quis affirmet?

599. *ἔρχεο*, vn. Vindob. *ἔρχευ.*

600. *εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύῃς* Townl. *δύοις.* sed alterum Homericum; vt modo sup. 359 *ὄψεαι, ἢν ἐθέλῃσθα καὶ αἴ κεν τοὶ τὰ μεμήλῃ.* v. Exc. II, ad lib. E.

601. οὐκ ἔθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι. ʃ— „quod nonnulli ſcribebant τιμῆς, vt eſſet pro τιμήεις. vt Φωνῆς pro Φωνήεις. οὐκ ἔθ' ὁμῶς τιμήεις ἔσῃ, τιμηθήσῃ." Sch. A. Accedunt Schol. br. Euſtath. qui, praeter αἰγλῆντα, etiam, καὶ ἐχρῆν μὲν, inquit, οὕτω καὶ Φωνῆντα βέλεμνα παρὰ Πινδάρῳ εἶναι, τὰ Φωνήεντα. ὁ δὲ Φωνεῦντα λέγει, ὡς ἀπὸ τοῦ Φωνόεντα (leg. Φωνέοντα. Apud Pindarum Ol. II, 152 ſunt βέλη Φωνᾶντα. niſi alium locum ante oculos habuit Euſtath. legitur tamen et ibi in codd. Φονεῦντα.) Addit alius Schol. in Ven. A. χρυσὸν τιμῆντα Il. Σ, 475. Poterat adiici Od. N, 128 οὐκέτ' — τιμήεις ἔσομαι et Σ, 160 τιμήεσσα γένοιτο μᾶλλον πρὸς πόσιος τε καὶ υἱέος. Subiicitur tamen in iſto Scholio: οὐκ ἐπείσθη δὲ ἡ παράδοσις, ſed vſu obtinuit altera lectio, Ariſtarchi auctoritate; et Ariſtarchea appellatur, τιμῆς. Nunc autem disputatum eſt de vſu et vi caſus ſecundi: quod quis a grammaticis expectaret! cum nihil apertius ſit quam eſſe pro διὰ τιμῆς, vt ſaepe alia, h. e. ἐν τιμῇ ἔσῃ. ſic διὰ αἰτίας εἶναι. διὰ Φροντίδος ἔχειν. cf. quoque ad Ψ, 649. At Ariſtarchus ſupplebat, τιμῆς ἄξιος ἔσῃ. Schol. A. ait eſſe συλοικισμὸν κατὰ πτώσεις. Dixerat tamen: Ὁμηρικὸν δὲ τὸ τιμῆς ἔσεαι, ἀντὶ τοῦ τιμῆς μεθέξεις, comparatque vſ. 604 οὔτι με ταύτης χρεὼ τιμῆς, ἀντὶ τοῦ οὐ χρείαν ἔχω τήν τε Ἑλλήνων καὶ Ἀγαμέμνονος τιμήν. Acceſſerat Chaeris, laudatis inſuper vſſ. 603. 604. Apertum eſt in his, ſtudium noſtrum grammaticum, in graecis quoque, interdum haud parum doctius et ſubtilius eſſe, quam quod Alexandrini adhibuerunt.

ὁμῶς. Barnes „γρ. ὅμως" quod alienum. E Schol. colligas, etiam ὁμῆς τιμῆς lectum fuiſſe. Emendabat quoque ſic Bentleius; nec male ita dictum eſſet; ſic Ω, 57 εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆι καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν. Similiter ὁμοίη τιμή, Δ, 410 et A, 278. etiam ἴῃ τιμῇ ſup. 319 vbi cf. Obſſ. ὁμῶς tamen per ſe nihil habet, quod reprehendas, dictum vt ἴσον, ἴσα, ἴσως, pariter, aeque: ſic N, 176 ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι. Corrupte laudat.

Suidas οὐκέθ' ὁμοίως, recte tamen interpretatur μεθέξεις τιμῆς.

ἀνάλκων aberrant Lipſ. Vrat. A.

603. Φοῖνιξ, ἄττα, γεραιὲ, &c. „quod ἄττα eſt appellatio nutritoris, quae nulla alia voce reddi poteſt" Sch. A. Similia ſunt in Apollonio h. v. adde Schol. br. h. l. et ad Odyſſ. Π, 31. Heſych. Etymol. Euſtathio, qui etiam Theſſalicam vocem eſſe narrant.

604. οὔ τι με ταύτης χρεὼ τιμῆς. Iam ſupra ad vſ. 75 declaratum eſt, ſubintelligi ἱκάνει ἐπ' ἐμὲ, ἐΦικνεῖται μοι. non indigeo hoc honore. Veteres tamen grammatici accipiunt in Schol. B. L. οὐκ ἀγαθόν μοι, τοιαύτη τιμὴ, quaſi χρεὼ ſit vtilitas, lucrum. Verum vidit alius grammaticus in Schol. br. οὐ χρείαν ἔχω — τῆς τιμῆς. minus bene ſubiungit: καί ἐστι σολοικισμὸς παρὰ πτώσεις. quaſi με poſitum ſit pro μοι. Melius alterum: οὔ τι με ταύτης ἱκάνει χρεία τιμῆς.

Φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ, h. e. Διὸς μοίρᾳ ex gloſſa Mori et Barocc.

Verſum generoſi ſpiritus bene adhibent Maximus Tyr. diſſ. XVIII, p. 356. et vſſ. 604. 605. Themiſtius XXXI, p. 354.

605. ἥ μ' ἕξει παρὰ νηυσὶν — 606. ἐν στήθεσσι μένῃ. Oratio per hos verſus prorſus turbatur, quae iis exturbatis bene ſibi conſtat; ſunt illi repetiti ex Il. K, 89. 90. Tum ipſa ſententia eſt abhorrens, diſceſſum minatur Achilles, tantum abeſt, vt vsque ad mortem apud naves manere velit. Sed voluit is, qui interpolauit declarare illud: a Ioue etiam id ſe honoris habiturum, vt nec ab hoſtibus, caſtra Achiuorum inuadentibus, 597. 598, ſibi aliquid metuendum eſſe putet.

εἰςόκ' ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ, καί μοι Φίλα γούνατ' ὀρώρῃ. Flor. Ald. 1. cum Vrat. c. et vn. Vindob. μένει. et Vrat. b. a m. ſec. ὀρώρει. vn. Vindob. ὀρώροι. Vulgatum tuetur alter locus K, 90. adde Λ, 477. Od. Σ, 132. Antiqua formula: εἰς ὅ μοι Φίλα γούνατ' ὀρώρῃ quamdiu ſe mouebunt genua, pro, dum viuam; peti-

tum a vigore, qui in genubus apud antiquos spectari solet.

608. μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων. ⳨ ', quod Zenodotus scriptum habuit ὀδυρόμενος κινυρίζων, h. e. θρηνῶν. At ea vox Homerica non est, nec personae conuenit." Sch. A. Idem pergit: „Aristarchus autem: ἐνὶ στήθεσσιν ἀχεύων" alterum hoc etiam Schol. Vict. et Lips. memorant, cum Eustathio, et est in vno Vindob. At nemo docuit, qua fide vel auctoritate altervtra lectio fuerit subnixa. Praestat sententiae vi vulgata.

μή μοί, vt opponatur τῷ Ἀτρείδῃ ἥρωϊ, scribere iubent Schol. A. et Vict. Statuerat sic Ptolemaeus Ascalonita, cuius Scholion appictum est in Schol. A. et Vict. ad vs. 610. fatetur tamen ipse, vsum, τὴν παράδοσιν, praetulisse alterum μή μοι.

σύγχη Townl. vitiose.

610. οὐδέ τί σε χρὴ τὸν φιλέειν. Apud Eustath. Hesiodus haec eadem sic extulisse fertur: τὸν φιλέοντα φιλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι. Verba sic se habent Ἔργ. 342 τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι. In ἵνα μή μοι volunt etiam scribi μή μοί ἀ.

611. ὅς κέ με κήδῃ. ὅς κε με κήδει Cant. Vrat. b. a pr. m. Apollon. in κήδετο et Etymol. in κήδω, φροντίζω, vbi docetur κήδειν esse ἀνιᾶν. Ita tamen debebant grammatici saltem scribere ὅς τε με κήδει. Schol. br. cum Eustath. Etymol. κήδειν, βλάπτειν, λυπεῖν. Vocem iam vidimus E, 400.

612. καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς. ⳨ ὅτι τὸ μείρεο ἀντὶ τοῦ μερίζω" leg. μέριζε vel μερίζου. Adiicitur ⳨ contra Zenodotum, quod non h. v. sed vs. H, 127 respicit, vbi v. Obss. Totus tamen versus rhapsodi ingenium prodere videtur. Sentit quoque mecum Iacobs; vt video.

613. σὺ δ' αὐτόθι λέξεο μίμνων. λέξεο a λέξομαι, quod alias λέγομαι, obseruante Eustathio. Cur Phoenicem non dimittat cum ceteris Achilles, est ζήτησις ap. Schol. A. B. br. Simplicissimum erat respondere, retine-

ri eum tanquam nutritorem et familiarem, vt abiturus altero die eum secum in patriam reducat.

614. εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ. Intulerat Barnes ἔνι, male. Retrahi accentus non solet, adiectiuo sequente.

615. Φρασσόμεθ' ἤ κεν — ζ. „quod non contradicunt haec iis, quae ante vs. 605 dicta erant; sed quod Achilles pudore victus sententiam mutat." Sch. A. Scilicet est animi ira et superbia tumentis inconstantia et fluctuatio.

ἠὲ μένωμεν. Cant. Mosc. vn. Vindob. Ven. et hoc magis grammatice, ἤ κε — ἠὲ, quam vulgatum ἤ κε — ἤ κε.

617. 618. ὄφρα τάχιστα ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. ζ. ἡ διπλῆ, ὅτι τὸ ὄφρα νῦν ἀντὶ τοῦ ἵνα κεῖται". Sch. A. an vero hoc nouum aliquid et insolens? Immo vero hoc sollenne; at illud minus sollenne, quod, si ὄφρα est ἵνα, vt, eo consilio vt, non subiunctiuo, sed optatiuo iungitur. v. ad lib. IV. Exc. III, de voc. ὄφρα. Mihi tamen omnino dubitandum esse videtur, an iste vsus τοῦ ὄφρα, *vt*, hic locum habeat. Quaerendum est primo loco, quinam illi sint, de quibus haec dicta sint: ὄφρα νόστοιο μέδοιντο. Redditur: „*vt citissime e tentorio de reditu cogitarent*" scilicet ceteri duo, *Vlysses et Aiax.* Ita quoque veteres statuunt: ita vt Achilles magna cum inhumanitate et asperitate iubeat amicos suos, modo comiter acceptos, discedere, id quod sensui et mori priscorum hominum repugnat, quoties de honore et reuerentia erga hospites aduenas agebatur; etsi altera ex parte iracundiae et superbiae Achillis satis conuenit. Videndum itaque an *ad discessum Achillis crastino die parandum* referri possit: ὄφρα τάχιστα ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. *vt ipsi, Achilles et Phoenix discessum quam celerrime parent*, quod tamen minus conuenit, inprimis propter adiectum ἐκ κλισίης, quae verba ad Vlyssem et Aiacem rem reuocant. Restat animaduersio de vsu τοῦ ὄφρα, omisso τῷ τόφρα, vt sit: ὄφρα μέδοιντο, „*interea*

dum, donec, hi duo reditum parent, interea lectum Phoenici sterni iubet."

πυκινὸν λέχος. Apollon. Lex. τὸ ἐπιμελῶς ἠσκημένον. ergo, vt sit dictum, vti νοῦς πυκνός? ὁ δὲ Ἀπίων, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἱματίων τὰ στρώματα συντίθεσθαι. hoc haud dubie melius. cf. Hesych. ex Apollon. memorantem.

618. κόστοιο μεδοίατο. ⸖, quod ita dixit pro νόστου ἐπιμελοῖντο. Sch. A. πρόνοιαν ποιήσαιντο, φροντίσαιεν Sch. br. antiqua loquendi forma pro parare. Etiam Lat. de reditu cogitare.

τοῖσι δ'. Barnes et ab. Lips.

619. μετὰ μῦθον ἔειπεν Lips. θυμὸν vitio calami; nam Schol. reddit λόγον.

620. Διογενὲς Λαερτιάδη. Etiam de Aiacis orationis charactere multa cumulant veteres Schol. B. L. Vict. Eustath. et primo loco Dionys. Hal. in Arte 9, 16 (p. 365 R.) Saltem dicendum est, eminere in ea, inprimisque in abrupta breuitate, ingenium Aiacis ferox, simplex tamen et candidum; quod inprimis, amicitiae pristinae tam exiguam aut nullam vim ad Achillis animum esse, indignatur.

621. 622. οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι. Appicta est in Veneto stigme ⸖ excidit tamen Scholion, in quo forte μύθοιο τελευτὴ melius explicata erat quam in Schol. br. τὸ τέλος τοῦ λόγου. est legationis consilium ab Vlysse expositum.

τῇδέ γ' ὁδῷ. Male grammatici de altera futura legatione cogitant, dum perperam accipiunt: huc primus. vn. Vindob. τῇδε θ' ὁδῷ.

623. χρὴ μῦθον — Post hunc versum, interpolatione ex Il. H, 373 facta, in codd. Cant. Barocc. Mori. Vrat. A. in marg. ed. Libert. et in Vindob. sequitur versus: εἰπέμεν Ἀτρείδησ', Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ·

624. προτιδέγμενοι. al. ποτιδέγμ. perpetua variatione.

625. ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν. Laudat locum Galenus de Hippocr. et Plat. plac. III, 2

fic: αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς δεινὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχει μεγαλήτορα θυμόν. memoriter.

626. σχέτλιος. οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων. μετατρέπεσθαι, quod ἀλέγειν, φροντίζειν, effe vidimus A, 160. Is, qui ἐνθυμεῖταί τι, conuertit fe, animum fuum, ad eam rem, ἐπιστρέφεται, μετατρέπεται. refpicit, curat.

σχέτλιος. bene cum Koeppen poteft per exclamationem pronuntiari feorfum a reliquis, vt mox 628 νηλής. durus ille! Idem οὐδὲ malit accipere οὐ γάρ.

628. νηλής. καὶ μέν τίς τε κασιγνήτοιο φόνοιο ποινήν. Duo funt Scholia Cod. Ven. A. In quo legitur φονῆος. Alterum Scholion ad hanc lectionem fpectat, cum ftigme: „quod omiffa eft praepofitio et cafus transpofitus, ἀντὶ τοῦ· καὶ μέν τίς τε παρὰ κασιγνήτου φονέως. καὶ πρὸς τὸ ἡρωϊκὸν ἦθος (quod caedis rei exulabant)."

In altera lectione φόνοιο, nec minus eft fupplenda alia praepofitio, ἀντὶ φόνου, ὑπὲρ, ἕνεκα. In hac Ariftarchus accipiebat κασιγνήτου pro κασιγνητικοῦ, vt fup. 563. Idem legebat καὶ μέν τίς γε κ. quod et vn. Vindob. habet. νηλεής. καὶ μήν τις τε ex Euftath. laudat Barnes. Vulgata recitatur a Schol. Sophocl. Elect. 201. at φονῆος etiam Bentl. memorat e Schol. quem effe Lipfienfem neceffe eft. Poteft tamen ab emendatore proceffiffe, inprimis cum fequatur vf. 630 καί ῥ', ὁ μέν.

Schol. A. B. L. Vict. Euftath. narrant de annuo exilio caedis auctori impofito. Id tamen recentiorum aetatum eft. Exulat antiquitus ifte feu per vitam feu donec cum propinquis transegerit aut eos placauerit.

629. ποινὴν — Vox antiquis propria de pretio pro caefo confanguineo foluendo, ad h. l. et ex h. l. a veteribus notatur. v. Schol. br. Hefych. ad h. l. ποινήν, ἔκτισιν. τιμωρίαν τοῦ ἐπιτιμίου. malim, τὸ ἐπιτίμιον. Apollon. ποινή, ἀντέκτισις. κυρίως δὲ, τὴν ἐπὶ φόνῳ. adde Etymol. Euftath. pluribus locis. Latius, etfi vfl. his appofitis, declarat vocem Suidas ποινὴ λέγεται ἐπὶ μόνης καταβολῆς χρημάτων.

παιδὸς — τεθνειῶτος. „Ariſtarchus τεθνηῶτος." vt vbique: cf. Z, 71 eſtque ſic h. l. ſcriptum in Vrat. b.

630. καί ῥ ὃ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας. Appictum eſt in Veneto ſignum Ϲ nulla alia notatione appoſita. videtur fuiſſe antiſigma περιεστιγμένον, quo ſignificatum eſſe aiunt, ſententiam eandem bis redditam eſſe a poeta. Atqui ſic ſexcenties fuiſſet ponendum, tum nec video quid h. l. praecipue ſit iteratum.

Vox αὐτοῦ exciderat cod. Lipſ. et ed. Flor. ſuppleta in Ald. 1. αὐτοῦ eſt ap. Schol. Thucyd. III, 40. qui vſſ. 628. 9. 630. recitat. „αὐτοῦ vel αὐτόθι" Barnes. pro var. lect.

632. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε θυμὸν — ἄληκτον etiam h. l. Lipſ. et alii cum Galeno de Hippocr. et Plat. plac. III, 2. vbi vſſ. 632. 633. adſcripti ſunt. recte vtique, ſi vbique litteras geminatas extrudimus et antiquum morem reuocamus conſtanter. Sic quoque ſup. B, 452. Apud Apollon. Arg. aliquoties occurrit, v. c. I, 1148 vbi cf. Brunck. Sic et variant in aliis, vt ἄλοφος et ἄλλοφος K, 258.

ποινὴν δεξαμένου ad τοῦ δὲ refertur. Eſt tamen ποινὴν δεξαμένῳ non modo in Schol. Sophocl. Electra 212. vbi adſcripti ſunt vſſ. 628—632. ſed et in vno Vindob. et in cod. Veneto; caſu mutato, duriter tamen.

633. 4. εἵνεκα κούρης οἴης. Schol. br. ἤτοι ὁποίας. (ſcripſit ergo οἵης) εἰρωνικῶς. ἢ μιᾶς κούρης. male prius. Iocoſe ſane reſpondet Aiax ad ſenſus noſtros: non aeque ex ſenſu heroicae vitae; iniuria poſita eſt in eo, quod *erepta* eſt puella; redimi poterat culpa *redditione*. Nunc ſepties compenſatur noxa.

634. νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρίσχομεν. — „quod ex hoc verſu Zenodotus arguitur male ſcripſiſſe ἓξ, ἀτὰρ ἑβδομάτην Βρισηΐδα." Sch. A. reſpicit ad vſ. 271. 131.

635. ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσιν. Schol. A. notat ἐπὶ τῇσι legi in omnibus, vt de Lesbicis puellis intelligatur. Reſpicit iterum Zenodoti errorem vſ. 130. 131.

σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν. Argutantur grammatici, ἵλαον eo pertinere dicentes, vt Achilles quasi diis propitiis aequiparetur; ἵλαος simpliciter est placatus. vt inf. T, 178 καὶ δέ σοι αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω. In ἵλαος nos fugere veram rationem prosodicam, iam dixi ad A, 583. cum et prima et media modo corripiatur, modo producatur; fieri tamen probabile h. l. ἵλεων, duabus syllabis pronuntiatum, olim scriptum esse. Schol. Lips. praefixum est ex Villoisoni apographo ἵλεον· μεγαλοφυῶς τῆς θωπείας ὁ λόγος μετέχει· θεοποιεῖ γὰρ αὐτὸν διὰ τοῦ ἵλεου. putes fuisse ἵλεον. Legitur tamen idem Scholion in Cod. Victor. vbi est ἵλαον ab Horneio editum.

636. αἴδεσσαι δὲ μέλαθρον. Dio Or. LXXIV, p. 404 laudat Αἴθεσθε δὲ μ.

636. 637. ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰμὲν πληθύος ἐκ Δαναῶν. ⸓ „quia Zenodotus: ἀθρόοι ἐκ Δαναῶν scriptum habebat; quod alienum est, cum de binis agatur." Sch. A. ἐκ πληθύος 'Αχαιῶν est quod alias λαοῦ 'Αχαιῶν, et designat ipsos e populo esse electos ad legationem. Hactenus non male Barnes ait intelligendum esse προλελεγμένοι, κεχωρισμένοι. Versus est ap. Dionys. Hal. Art. 15.

638. κήδιστοί τ' ἔμεναι. Vrat. A. κήδεστοι cum gl. συγγενεῖς. et Lips. κύδιστοι, superscr. tamen η. De voce κήδιστος dubitare non licet, nec de eius vsu seu de necessariis seu de carissimis: v. Od. Θ, 581, 2. 3.

640. κοίρανε λαῶν. Mori et vn. Vindob. κοίραν' 'Αχαιῶν.

641. πάντα τι μοὶ κατὰ θυμὸν ἐείσω μυθήσασθαι. ἐείσω est lectio non modo Flor. Ald. 1. sed et Ald. 2. et reliquarum edd. nec mutatum, nisi a Turnebo ex ed. Rom. ἐείσαο. cui nullum aliud praesidium est, quam quod in Schol. A. legitur: ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων διηρημένως ἐείσαο. At ἐείσω codd. meliores omnes, Cant. Mori. Barocc. Vrat. b. c. A. Mosc. 3. Townl. Lips. Ven. sicque editum ap. Platon. in Cratylo p. 428. Dionys. Art. l. c. p. 366. Auct. Vitae Homer. vbi vss. 640. 1. ad-

ſcripti ſunt. Diu dubitaui, an auctoritati parendum eſſet, quia ἔείσω Atticum eſt, at Ionica ratio poſtulat ἐείσαο. Sic eſt ἐγείνατο. θήσαο. θῆκαο. ἐδέξαο. ἐβήσαο. et al. Vt tamen obſequerer codd. auctoritati, mouit me exemplum quod recordabar Il. O, 18 σὺ δ' ἐκρέμω ὑψόθεν,

τό τι, quod in fronte legitur, πάντα τι μοὶ vel πάντα τί μοι, ita interpoſitum, magnam moleſtiam facit; alio enim modo ponitur in notis illis οὔ τι, οὔπω τι. σχεδόν τι, et ſimilibus et ſup. 192 ἤ τι μάλα χρεώ. Neque ſatisfacit, quod ſagaciter excogitauit Koeppen: πάντα, (κατὰ πάντα, πάντως) μυθήσασθαί τι κατὰ θυμόν μοι ἐείσαο. In vno Vindob. eſt πάντα δή μοι. Barnes coni. πάντα σύ μοι, quod Clarke ait minus eſſe venuſtum; ita vero debebat docere, quomodo alterum eſſet magis venuſtum. Waſſe emendabat τὺ, in ſchedis, Bentl. πάντα τὰ, pro ταῦτα. Poſſunt ſubſtitui plura, praeferrem πάντα γ' ἐμοὶ aut ſimile.

642. 643. 644. ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνων μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην. Verſa haec ap. Cicer. Tuſc. III, 9. *Corque meum penitus turgeſcit triſtibus iris, Cum decore atque omni me orbatum laude recordor.*

ἐκείνων, ὥς μ'. haec eſt lectio edd. ante Ald. 2. hoc eſt Flor. Ald. 1. Rom. cum Euſtathio, qui ὁππότε κείνων memorat, quod etiam in Cant. et Harlei. erat. tum omnium fere codd. praeſtantiorum, etiam noſtrorum, in his Townl. adde Ven. cum Schol. tum Sch. Lipſ. (Ex Schol. B. nihil eſt adſcriptum; Schol. Vict. autem male ab Horneio eſt exſcriptum) Schol. Leid. item Dionyſ. Hal. Art. rhet. ſ. 15. p. 106. Hudſ. Neque ἐκείνου — ὅς μ' quod antea lectum erat, reperitur, praeterquam in Ald. 2. nec conſtat vnde petitum ſit, ita yt ſuſpicio fiat, e correctione profectum eſſe; eſt tamen in vno Vindob. expeditiorem vtique lectionem habet, quam alterum; ἐκείνων ὥς, quod codd. et edd. auctoritas tuetur, ſca-

brum tamen est, etsi bene teneo, pluralem pro singulari positum esse. Suspicabar Homerum ex graeci sermonis vsu scripturum fuisse ὧν. ἐκείνων, ὧν μ' ἀσύφηλον ἔρεξε, pro οἷς, ἐν οἷς, δι' ὧν. Vetat tamen hoc nouare constans grammaticorum notatio τοῦ ὡς. Hesych. in ὡς. συνήθως (vulgari more) μνήσομαι, ὡς (sine μ') ἀσύφηλον ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔρεξε. Etymol. in ὡς, vbi tamen per ὁμοίως exponitur; vterque iterum in voc. ἀσύφηλος. Praeiuerat haud dubie Apollon. Lex. ὡς. ibi tamen priora in cod. exciderant. Bentl. malebat: ὁππότ' ἐκείνων μνήσωμ', ὡς μ' ἀσυφ. futurum tamen etiam pro praesenti positum alibi vidimus.

Post haec omnia veriorem lectionem nos habere puto e cod. Mori, e quo notatum video ἐκείνου ὡς. vt sit: ὁππότ' ἐκείνου μνήσομαι, ὡς μ' ἀ. — ἔρεξε.

At superest alius scrupulus, quem hic versus iniicit, nec Bentleio obseruatus: ἀλλά μοι οἰδάνεται peccat in digamma: siquidem Homericum est ϝοιδάνεται, ϝοιδήματα. ϝοίδμα. vide tamen Exc. de Digammo. Nec mutat quid in nostra lectione Galenus, qui versum excitat de Hippocr. et Plat. plac. III, 2.

643. ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξε. ἀσύφηλον. vox antiquata, cuius sensum iam suo tempore Alexandrini grammatici ex contexto h. l. et Ω, 767 constituerunt, eique etymon accommodarant; multa tentata videbis ap. Etymol. Eustath. Schol. A. et ad Hesych. h. v. volebat Schol. A. esse pro ἀσόφηλος, a σοφός. Probabiliter etymon constituunt ii qui a φυλή vel a φῦλον ducunt, vt sit ὁ μὴ σὺν τῇ φυλῇ διάγων· etsi sic ῃ prauo vsu illatum est. In Schol. Lips. ἀσυμφύλως redditur. Conuenit hactenus cum ἀφρήτωρ sup. 63. respondet quoque quod h. l. sequitur ὡσεί τινα μετανάστην. Magna tamen est sententiarum varietas in notione vocis declaranda. Verum audiendus primo loco Apollon. Lex. cui est: ἀμαθής. οὐδενός. ἀδόκιμος. cumulant alii cum his alia, Schol. Etymol. ἀπαίδευτος. ἀνόητος. κακός. ἁμαρτωλός. Hesych. ἀσύφηλος. δειλός, ψευδής, ἀπατεών. Nisi alii scriptores fue-

runt, qui hac voce vſi ſunt, vix aſſequaris iudiciorum ludibria. Videamus nunc Scholia. Schol. Ven. A. et Victor. ὥς μ' ἀ. ἐν Ἀ. ἔρεξε. ἀντὶ τοῦ ἐπιῤῥήματος. Lipſ. reddit per ἀσυμφύλως, vt modo vidimus, etiam per adverbium, et Sch. br. ἀσυφήλως, ὑβριστικῶς. at Ven. A. Vict. reddunt: μετὰ παραλογισμοῦ ἔβλαψεν, fraudulenter; idemque voluit Schol. Lipſ. δηλοῖ δὲ τὸ μετὰ λογισμοῦ (leg. παραλογισμοῦ) βλάπτειν. Erit ergo ῥέζειν τινὰ ἀσύφηλον, pro — ως, *doloſe cum aliquo agere*. Eſt igitur dictum ῥέζειν τινά τι. vt ῥέζειν τινὰ κακὸν Il. B, 195 pro κακῶς. malo afficere.

At vulgo vertunt: *inhonorum me fecit*. arripuerunt hi interpretationem ἀδόκιμον. ἄτιμον. quod vereor vt graecum ſit. ῥέζειν τινὰ ἄτιμον. Euſtath. tamen diſerte: τὸ ἀσύφηλον αὐτὸν ἐν Ἀργείοις ῥέξαι, ὅ ἐστι, θεῖναι, ποιῆσαι. Praeſtat prior ratio, quam ita ſequor, vt cum Schol. br. accipiam, qui me habuit contumelioſe, ὑβριστικῶς, tanquam aliquem aduenam, non ciuem, exulem.

644. ὡςεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην. Ven. ὡς εἰ, ſolito more. μετανάστης, μέτοικος. Φυγάς. Apollon. Lex. h. v. ἀπὸ τοῦ νάω, νάσσω. v. Etymol. Heſych. Schol. br.

Verſum laudat Ariſtot. Rhet. II, 2 de Rep. III, 5 vbi ἀτίμητον ipſe interpretatur τὸν τιμῶν (magiſtratuum) μὴ μετέχοντα. Hoc vero Ariſtotelem puto argute potius facere quam vere. Eſt in Homerico loco nihil aliud quam nullo honore, ſed in contemtu habitus. ἄτιμος et ἀτιμία ex Iure Attico nullum hic habet locum. Iterum legitur hoc hemiſtichium Π, 59. vbi cf. Schol. Notum autem quo contemtu habiti fuerint in Graeciae ciuitatibus inquilini. Si loca deſideras, v. collecta a Valken. ad Ammon. II, 7. Idem de praua Euſtathii explicatione τοῦ ἀτίμητος per πολυτίμητος disputat ad Theocr. Idyll. X. p. 230.

645. ἀγγελίην ἀπόφασθε, renuntiate. v. ſup. 422.

646. οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεθήσομαι. Barnes memorat μεθήσομαι e Platonis Hippia p. 371 B. vbi vſſ. 646 —651 recitantur.

647. πρίν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον. Haerent grammatici in Schol. br. B. L. in epithetis, et Achillem iis vti aiunt vt vellicet Achiuos Achilles. Nimis subtiliter. Poeta, vt fexcenties vidimus, vtitur epithetis saepe tanquam propriis. δαΐφρων est h. l. prudens.

649. κατά τε σμύξαι. Sch. A. „Aristoteles norat legi quoque φλέξαι." (forte in Commentariis) Scilicet σμύξαι, quod proprie est idem quod τύφεσθαι, de fumo, doctius h. l. dicitur, quam φλέξαι. σμύχουσα. καίουσα. Ὅμηρος· κατασμύξαι πυρὶ νῆας Schol. Apollonii III, 761. Theocr. Id. III, 16 κατασμύχων. Schol. σμύχω, τὸ καίω. Grammatici ducunt a σμύζω, vel σμύσσω; immo a σμύχω. De qua voce egit Hemsterh. ad Lucianum. v. ad X, 411. σμῆξαι, edd. Plat. Hippia I. c. p. 371. Bentleii totum versum 649 Κτείναντ' Ἀ. delet: An credidit eum esse ex Platone illatum?

650. τῇ 'μῇ. Sic et Hefych. vel τῇμῃ. Alii τῇμῇ scribebant: quod defendit Etymol. h. v. Apud Platon. l. c. ἀμφὶ δέ μιν τῇ 'μῇ.

651. Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι ὀΐω. Sch. A. τὸ μάχης ἑκατέροις δύναται προςδίδοσθαι. Sane μεμαὼς plerumque aut absolute aut cum infinito ponitur; etsi exempla sunt secundi casus, pro *appetens*, *cupidus*, vt N, 197 μεμαότε θούριδος ἀλκῆς. ad quem locum v. Obss. et Iuno μεμανῖα ἔριδος καὶ ἀϋτῆς, E, 732. Praestat tamen μάχης σχήσεσθαι. Similis ambiguitas est in loco P, 181. 2 ἤ τινα καὶ Δαναῶν ἀλκῆς μέγα περ μεμαῶτα Σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.

652. οἱ δὲ ἕκαστος ἑλὼν — ⟌ quod ἕκαστος dictum pro ἑκάτερος, si Vlysses et Aiax intelligendi. Nisi malis duo praecones annumerari.

653. σπείσαντες — παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν, ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς. ⟌ „quod et nunc in reditu ἦρχεν Vlysses, *praecessit*, vt in profectione antea ἡγεῖτο· sup. 192." Leuicula obseruatio. Schol. A.

σπείσαντες. in alia Ariſtarchi editione, et in multis antiquis exemplaribus fuit λείψαντες. A. L. Vict. ἀπὸ τοῦ λείβειν. Sane nil intereſt.

654. Πάτροκλος δὲ — κέλευσε. Barnes: „γρ. κέλευε, et 655 ὡς ἐκέλευε,“ ex marg. Stephani. Sic legitur in ed. Rom. et in Vrat. A. vno Vindob.

656. αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν) λέχος, ὡς ἐκέλευσε. Zenodotea lectio fuit στόρεσαν λέχος ἐγκονέουσαι. Schol. L. Vict. In Venetis nil monetur. per ſe ea lectio non mala; niſi ἐπιπειθόμεναι adeſſet. στόρεσαν λέχος ὅττι τάχιστα vn. Vindob.

657. κώεά τε, ῥῆγός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον). Conſentiunt omnes grammatici Schol. A. B. L. Vict. Sch. br. h. l. et ad Od. Γ, 349. cum Euſtath. in hoc: ῥῆξαι, antiquis fuiſſe τὸ βάψαι, adeoque ῥῆγος τὸ βαπτὸν περιβόλαιον, tum et τάπητα, (inf. K, 156. ad q. l. vide) omninoque τὸ περίστρωμα, vt ap. Apollon. Lex. eſt. Varietas ſcripturae ῥέγος et ῥῆγος, ῥέξαι et ῥῆξαι, eſt inter librarios: v. ad Heſych. et al. etiam in Steph. Theſ.

λίνοιο ἄωτον. οἰὸς ἄωτον et ἄωτος nota ſunt ex Homero et Pindaro pro ipſo lino, ipſa lana. vide vel laudd. ad Heſych. voc. ἄωτος et λίνοιο τε λ. ἄ. ad h. l. et Euſtathius pluribus locis. Apud Callim. H. in Ap. 112 de fonte puro: λιβάδος ἄκρον ἄωτον. vbi v. Intpp. Proprie ἄωτον eſſe exquiſitiſſimum ſui generis, florem, conſtat. Si, quod tradunt, ab ἄω, ſpiro, ductum eſt, videtur proprie eſſe aura, halitus, odor tenuiſſimus. Poſtea ornatui poetico ad periphraſin adhiberi coepit: vt N, 599. vbi cf. Schol. Od. A. ſub f. ex ἄωτον ὕπνου eſt ὕπνον ἀωτεῖν inf. K, 159.

κώεα τε. aberat τε ab Townl. minus bene.

Ad h. l. Athenaeus II, 9 p. 486 reſpicit, et ex eo arguit inferiore loco fuiſſe linteum, et ſuperiniectum τὰ ῥήγεα, περίστρωμα πορφύρεον. Melius autem h. l. linteum dixeris veſti ſtratae iniectum quam veſtem linteam, tunicam, χιτῶνα, qua induti dormiebant. Erat haec e lana, χλαῖνα vt Od. Γ, 349. 351. Nec aliter puto vocem, λι-

νοῦν περιβόλαιον, esse accipiendam, quam interpretationem habent Sch. br. vt sit id quod τῷ ῥήγει circumdatur seu insternitur, inprimis cum λεπτόν, tenue, illud sit: στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε iunguntur Od. N, 73. Ad eundem vsum adhibitos esse τάπητας existimo, quos aliis locis videbis memorari: vt Jl. Ω, 645. Od. Δ, 298. et paullo inf. Jl. K, 156 αὐτὰρ ὑπὸ κρατεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός. videtur τάπης esse ipsum illud ῥῆγος, vestis tincta purpura, qua insternitur lectus.

660. τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγε. ⸓ „quod Zenodotus legebat: τῷ δὲ γυνὴ παρέλεκτο Κάειρ', ἣν Λεσβ. Enimuero, addit grammaticus Sch. A. vnde Κάειρα in Lesbo? nisi insula tum a Caribus habebatur." Supererant plures rationes; poterat mulier iam ante aut vendita aut captiua in Lesbum abducta esse.

662. πὰρ δ' ἄρα καὶ τῷ. Lips. πὰρ δ' ἄρ' αὐτῷ, „quod non spreuerim" addit Ernesti, non video, qua metri lege.

664. Σκῦρον ἑλὼν αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον. ⸓ „quod cum ceteris vrbibus poeta nunc quoque Scyrum insulam ab Achille expugnatam esse memorat. Fuit autem Scyros insula et Scyros, vrbs Lydiae, postea Phrygiae attributae." Haec teneri possunt e Schol. A. interpolato. Nubem poetae loco obduxere seriores post Homerum, οἱ νεώτεροι, cum Achillem puberem in insulam Scyron a matre ductum inter puellas apud Deidamiam, Lycomedis f. delituisse atque hinc ab Vlysse abductum esse narrassent: contra Homeri mentem, sup. 253 et Λ, 765 sqq. qui e Pelei domo discessisse Achillem narrat, v. Notata ad Tzetz. Antehom. 173. et commentat. de sarcophago Homeri dicto. Iam a nonnullis ratio illa inita esse videtur, vt Scyrum aliam quaererent, facileque inuenirent in numero XXIII vrbium ab Achille expugnatarum sup. 328. 9. et Strab. XIII, p. 875. Eo spectat Scholion Ven. A. et Sch. br. Norat quoque Eustath. At Schol. Lips. et Vict. narrant fuisse qui Scyron aliam cir-

ca Aulidem edidissent. Alii *Scyrum insulam* expugnatam tradiderant, quo tempore classis ad Aulidem colligebatur, quia *Dolopes* eam tenebant, qui a Peleo defecerant: ἔπλεον εἰς Σκῦρον Δολοπηΐδα. Haec, cum versu antiqui poetae laudato, habent Sch. Lips. et Victor. cum Eustath. At in Cyprio carmine factum hoc erat Mysia iam vastata; reduces enim Achiuos tempestas oppressit; tum Achilles Scyron appulit: Ἀχιλλεὺς δὲ Σκύρῳ προσχὼν γαμεῖ τὴν Λυκομήδους θυγατέρα Δηϊδάμειαν. ap. Proclum. Non belli iure sed in pace (εἰρηνικῶς) incursationem factam alii tradiderant in Schol. br. et al. Iam *Dolopes* Scyrum habitasse satis constat; erant illi e Pelasgis. cf. Not. ad Apollodor. p. 805. vnde Steph. Byz. dicere potuit: Σκῦρον δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ᾤκουν Πελασγοί τε καὶ Κᾶρες. Expulerunt Dolopes Scyro Athenienses: Thucyd. I, 98. Neoptolemum tamen in insula Scyro educatum ipse Homerus significauit Il. T, 332 et Od. Λ, 507. 8. *Lycomedis* nomen clarum fuit etiam in Thesei rebus: Plutarch. in Thes. sub f. Lycophr. 1324. et Schol. Hesych. in Σκυρία δίκη et laudd. in notis, ideoque etiam ad Achillis res fuit traductum.

Versum 664 recitat Plutarch. de exil. p. 603 D.

668. πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ. Vrat. A. ἐξερέειν' ἄναξ. vt et alibi peccatur.

669. εἴπ' ἄγε μ' ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, — μ' pro μοι. Exempla elisae diphthongi collegit Barnes ad H, 30. ne putes mutandum esse: εἴπ' ἄγε μοι, Ὀ. De πολύαινος cf. Λ, 430.

670. ἤ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ, ἦ ἀπέειπε — Sch. A. monet, posse et plenam esse interrogationem: Ἀχαιῶν. ἤ ῥ' ἐθέλει. num vult? et obliquam: εἰπὲ — Ἀχαιῶν, (εἰ) ἤ ῥ' ἐθέλει. dic, an velit. ἀλεξέμεναι. Auctoritate codd. Ven. Harl. Vrat. b. A. Townl. Schol. Vict. receptum; etsi Schol. A. addit: ἐν ἄλλῳ· ἀμυνέμεναι, quod vulgatum erat, etiam in Rom. et Eustath.

Est etiam ἐθέλῃ Vrat. b. ferrem si εἴ ῥ' ἐθέλοι esset.

671. χόλος δέ τ' ἔχει — vulgo lectum languet. In promtu est distinguere δ' ἔτ', idque est iam in ed. Rom. et in Eustath. probatum quoque Bentleio.

673. Ἀγάμεμνον. Tuentur hoc codd. quod Turnebus induxit ex ed. Rom. Ἀγαμέμνων, lectum erat in Flor. Ald. 1. 2. et sequacibus. Sic quoque Mosc. 3. perpetua varietate.

674. κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον. κεῖνός γ'. bene repetiit Wolf. quod Barnes iam dederat et ante eum Henr. Stephanus ex ed. Rom. nunc firmatum per codd. Ven. Lips. Vrat. b. Vulgatum erat κεῖνος δ', quod Clarke iterum intulerat, aut ea editio, quam sequebatur.

σβέσαι cum vitio metri edd. ante Turneb. et ipsi codd. etiam meliores, Ven. c. Schol. Townl. al.

675. σὲ δ' ἀναίνεται ἠδὲ σὰ δῶρα. Schol. br. παραιτεῖται, ἀποφαυλίζων. Od. Θ, 212 τῶν δ' ἄλλων δ' οὔτιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω. quod Apollon. Lex. reddit, ἀπαρνοῦμαι. ἀπολέγομαι.

ἠδὲ τὰ δῶρα Townl.

676. αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγε: „quod Ascalonita scribere iusserat: αὐτὸν σέ, contra quem disputat Sch. A. aut forte Herodianus ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ a grammatico hoc exscriptus. Posse tamen vtrumque recte scribi docet Apollon. de Syntaxi p. 142. scilicet, prout aut σὲ aut αὐτὸν acuitur pronuntiando.

ἐν Ἀργείοισιν. Sic codd. ἐν Cant. Harl. Townl. Ven. tres Vindob. Iam in edd. Flor. Ald. 1. Rom. itidem vt in cod. Lips. exciderat particula; suppleta in ed. Ald. 2. per ἅμα, mutatum in aliis in ἅμ', ita ex correctione lectio edd. nata est.

677. ὅππως κεν νῆάς τε σόῃς. In alia Aristarchea editione fuit σαῷς, additur: „forte παρὰ τὸ σαωσέμεν, et ἠὲ σαωθῆναι. vti tamen eum quoque altero: σῶον δ' ἀνένευσε." Subiectum alterum Scholion: „ἄλλως· Ἀρίσταρχος, σοῷς et σαῷς." Variauit, vt vides, lectio in ip-

ſis Ariſtarcheis lectionibus; quis igitur veriorem conſtituat! Fuere ſcilicet formae variae, eaeque omnes bonae, v. ad vſ. 393. σοῶς ex σοόω vel σόωμι, et σαῶς ex σαόω vel σάωμι. cum eſſet σοόῃς et σαόῃς.

Quod tamen nunc legitur, σόῃς, non receptum eſt in edd. niſi inde a Barnes; nam edd. omnes, quas vidi, exhibent σόοις, putes nec ipſum hoc male fieri, cum ὅπως promiſcue cum optat. et ſubiunct. ponatur; eſt quoque illud σόοις in Vrat. c. Moſc. 3. doctiorem tamen poſt φράζεσθαι vſum eſſe ſubiunctiui, probabile viſum in Exc. III ad h. lib., at νῆας σώσῃς Mori et Barocc. cum vno Vindob. Barnes σόῃς adſciuerat ex Cant. cui ſubueniunt nunc Ven. Lipſ. Townl. Vrat. A. a. b. itaque hoc retinere placuit. Sic quoque ſup. 424 ἤ κε σφιν νῆάς τε σόῃ.

678. αὐτὸς δ' ἠπείλησεν — ⁓ „quod ἠπείλησεν h. l. vulgari vſu poſitum" Sch. A. ſcilicet quia alibi dictum occurrit pro εὔχεσθαι.

Ceterum vſſ. 678. 679 damnarunt nonnulli, ὠβέλισάν τινες in Schol. B. L. Vict. et Euſtath. quod dicta non conueniunt cum dictis vſ. 615 et 646. At Vlyſſes, aiunt, ea tantum nuntiat, quae ſibi ab Achille dicta erant (vſſ. 356. 421. 427) vultque Achaeos, ſpe omni praeciſa, ad pugnam ſe parare. Similia v. in Schol. br. ad 675. Porphyrius ad vſ. 684 appictum in Schol. B. et Leid. (ap. Valk. diſſ. p. 146.) quaeſtionem hanc inter ζητήματα fuiſſe narrat, quae in Muſeo Alexandrino proponi mos fuit. Sane malis grauiora fuiſſe propoſita! Quis a poeta poſtulet, vt ſingula iterum accurate repetita et recocta apponat, quae nunc per ſaturam memorare ſatis erat!

681. ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ. ⁓ „quod ab obliqua ad rectam deflectit Vlyſſes δήετε, εὑρήσετε, pro δήουσι" Sch. A. Hoc tamen iam ſupra 418 vidimus factum, vnde hi tres verſus repetiti ſunt.

682. Ἰλίου αἰπεινῆς. μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς ϛ— „quod et h. l. est ἡ Ἴλιος" — et „iterum ἔθεν pro αὐτῆς, vt ἕο. οὗ. v. ad A, 114.

683. χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί. Hiatus est apertus in χεῖρα ἑὴν. Varie tentauerat Bentl. ϝεην, declaratum tamen est Exc. VII ad A, p. 186. fuisse ex ὅς, ϝός, et ἑός, non autem ϝεός. verum iam sup. in loco, vnde hi versus translati sunt, vs. 421 monitum est, scriptum fuisse videri χεῖρά τε ἣν ὑπερέσχε τεθαρσήκασι τε λαοί, quod exaratum erat ΧΕΙΡΑ ΤΕ ϜΗΝ.

684—688. — „Quinque hi versus ἀθετοῦνται· ὅτι νεώτεροι τοῖς νοήμασι, (h. e. sententiae redolent vsum et morem recentiorem; non habent χαρακτῆρα antiquitatis: quod ex sensu suo pronuntiare puta grammaticum) καὶ τῇ συνθέσει πεζότεροι, καὶ ὅτι, ὡς ἀπιστησόμενος, μάρτυρας ἐπισπᾶται. Ita Schol. A. et paullo post — καὶ ὅλοι ἀπρεπεῖς οἱ στίχοι. Argumenta per se grauia, quibus tamen ad multos alios versus eiiciendos pari iure vti possis. Mallem criticas rationes adiectas esse, vnde appareret, in primisne exemplaribus e rhapsodorum ore exceptis adfuerint an defuerint versus. Ex iis quae in Ven. A. subiiciuntur et ex Vict. ac Lips. notata sunt, intelligo, Zenodotum hos versus habuisse, excluso 688 αὔριον, ἢν ἐθέλῃσι. At Aristophanem vna cum Aristarcho reiecisse omnes. Nec quisquam dubitet, esse eos otiosos, et simillimos multis aliis quos a rhapsodis insertos esse suspicari licet; etsi vltra suspicionem quis paullo modestior procedere ausit? Bentleius tantum vss. 684. 685 delebat. Schol. br. agnoscunt versus.

684. ὡς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἵδε, τοὶ εἱπέμεν, οἵ μοι ἕποντο. Sch. A. notat, posse et sic interpungi: ὡς ἔφατ', εἰσὶ καὶ οἵδε. Ita dixit Achilles, et *cum sic dixisse, sunt hi testes.*

εἰσὶ δὲ οἵδε Lips. male. τάδ' εἰπέμεν non potuit in Homericis scriptum esse, sed τα ϝειπέμεν. Monuit quoque Bentl.

686. κατελέξατο. ὡς γάρ. Neque hic versus ex antiquiore lege ita scriptus esse potuit, cum hiatu; etsi eum h. l. ferrem, subsistente recitantis voce post κατελέξατο. Enimuero versus suspecti sunt, ex sup. 427—429 adumbrati; et facile mutari potest τῶς γὰρ ἀνώγει. καρλέξατο vn. Vindob. pessime.

688. Si ceteros versus retineas, hunc saltem reiiciendum dices.

689. πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Lips. ἀκῆν, vt et alibi, cum aliis. De voce dictum ad Γ, 95.

690. μῦθον ἀγασσάμενοι, μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσε. ※ — quod aliunde translatus hic versus est; nam μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσε, (si ad Vlyssem refertur; at, qui interpolarunt, de Achille acceperant) locum non habet; Vlysses enim tantum renuntiauerat mandata: quid in hoc esse poterat quod καταπληκτικὸν esset?" Sch. A. Supra ad H, 398 Scholion adscriptum erat, versus 689 et 692 inde huc esse translatos. Volebant dicere: repetitos. At v. 690 μῦθον α. male translatus est ex sup. loco 431. post Achillis verba audita: etsi iam Θ, 29 legitur cum antecedente 689. Poterant sane abesse vterque vs. 690. 691. et locus constitui vt H, 398. 399. poterant tamen nec minus et alter et vterque versus seruari: vt vix esset, quod reprehenderes, aut quod ab Homeri more esset alienum. Contra a simplicitate Homerica, et a grauitate epica, alienum esset, variare velle ea quae per se omni vi carent et narrandi ordinem tantum continuant. Ceterum vs. 690 Zenodotus non adscripserat, Aristophanes autem damnauerat (ἠθέτει.) pro quo tamen in alio Scholio Aristarchus nominatur.

In Schol. A. etiam: „γρ. καὶ Φρασάμενοι. vt esset: μῦθον Φρασσάμενοι. et in fine: „γρ. ἀπέειπε. sc. ex 431. et habent hoc idem Cant. Barocc. Mori cum vno Vindob. ἀγόρευε Harl. Vrat. A. vno Vindob.

691. δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν. ἄνεῳ vide sup. ad 30. Bentl. adscripserat: Hesych. ἄφεος, ἄφωνος. pro ἄνεος.

693. Ἀγάμεμνον. Iterum h. l. Ἀγαμέμνων Flor. et Steph. vt 673. mutauit statim Ald. 1.

694. μήδ' ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα. Vulgatum in codd. et edd. μὴ ὄφελες. Etiam sic Venetus; at Schol. „μήδ' ὄφελες, sic Aristarchus" quod vtique γλαφυρώτερον est, firmantque codd. Barocc. Mori. Harl. Nec tamen μὴ ὄφελες per se spernendum, nam sic et alibi, vt X, 481 ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι, et legerant μὴ ὄφελες, sine δ' Apollon. Lex. p. 27. Philostr. Heroic. p. 702. Proprie dictum esset ὤφελες μὴ λίσσεσθαι. debebas non supplicare. Od. Θ, 312 τὼ μὴ γείνεσθαι ὄφελλον. Saepius tamen et alterum ponitur μὴ ὤφελε. Sic P, 686 λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι. Schol. Aristoph. Nub. 41. vbi de εἴθ' ὄφελε agit, recitat: μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονος Αἰακίδαο.

695. ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως. ξ— „quod ἀγήνωρ h. l. in malam partem dictum est, ὑβριστικὸς, καὶ διὰ τῆς ἀνδρείας ὑπερπεπτωκώς, (leg. ὑπερεκπεπτωκώς. ap. Etymol. est ὑποπεπτωκὼς) εἰς ὕβριν. Alioqui est ὁ τῇ ἀγηνορίῃ καὶ ἀνδρείᾳ χρώμενος„ Schol. A. Similiter, versibus his adscriptis reddit Apollon. Lex. h. v. αὐθάδης, ὑβριστικὸς — quem ante oculos habuere Hesych. Etymol. Schol. br.

ἐστὶ καὶ ἄλλως. „γρ. καὶ αὔτως." Sch. A. At Lips. et Vict. „γρ. καὶ αὐτός. τὸ δὲ, ἄλλως, ἀντὶ τοῦ, φύσει. Habet quoque Apollon. Lex. h. v. vbi cf. Toll.

696. νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. Schol. A. L.* et Vict. obseruant, in nonnullis esse ἀνῆκας, et esse hoc Homericum: σὺ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκας." Laudant memoriter, quod σοὶ δ' ἔπι τοῦτον ἀνῆκε θεὰ Jl. E, 405. Et Φ, 396 ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτι Τυδείδην Διομήδε' ἀνῆκας οὐτάμεναι; et E, 882 ἢ νῦν Διομήδην — μαργαίνειν ἀνέηκε. Adde E, 781. Ξ, 362. Occurrit quoque ἀνιέναι τὸν θυμόν τινος, v. c. Π, 691 vt vicissim θυμὸς aliquem ἀνιέναι dicitur, v. c. K, 389. M, 307. Si sic scripsere h. l. veteres, necesse est vt ἀγηνορίῃσιν accepe-

rint διὰ ἀγηνοριῶν, nunc tu eum multo magis concitasti, propter eius arrogantiam.

Vel sic tamen praeferam vulgatum ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκάς μιν. ἐνιέναι τινὰ εἰς et doctius tertio casu, τῷ θυμῷ, τῇ ὀργῇ, τοῖς πόνοις bene dicitur. vt K, 89 τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές. Sic ἐμβάλλειν εἴς τι. quod commune esset, ἀγήνορα αὐτὸν πολὺ μᾶλλον ἔθηκας, ἐποίησω. Od. O, 198 ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον (nos) ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει, h. e. εἰς ὁμοφροσύνην. ὁμόφρονας ποιήσεται. Tuentur quoque ἐνῆκας Apollon. Lex. in ἀγηνορίῃσιν et spectat ad h. l. Hesych. ἐνῆκας, ἐνέβαλες. quod et Eustath. habet, etiam Schol. br. ἐνῆκας. αὐθάδη νῦν ἐποίησας αὐτὸν πλέον καὶ ὑπερήφανον.

697. ἤ κεν ἴῃσιν. male multae edd. ἴῃσιν.

698. τότε δ' αὖτε μαχήσεται. Bentl. et h. l. μαχέσσεται reponit. Legitur tamen vbique per η, μαχήσεται. v. ad A, 298.

699. ὁππότε κέν μιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ καὶ θεὸς ὄρσῃ. In Flor. Ald. 1. erat ἀνώγει, quod et libri habent Mosc. 3. Vrat. c. et ipse Townl. idque vitium retinuerunt edd. ex Ald. 1. deductae. Simile vitium erat vs. 606. Emendatum statim in Ald. 2. sicque libri Ven. Vrat. a. et al. In ed. Rom est ὀρίνῃ. in vno Vindob. ἐνὶ στήθεσσι κελεύει καὶ θεὸς ὄρσοι.

700. ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω. Barnes de suo intulerat ἐγών. Vbique est ἐγώ.

701. νῦν μὲν κοιμήσασθε. Vrat. A. κοιμήσσασθε. voluitne κοιμίσσασθε?

702. σίτου καὶ οἴνοιο. Barnes: „γρ. οἴνου καὶ σίτοιο" scilicet ipse fabricator variantum!

704. πρὸ νεῶν ἐχέμεν. laudat Hesych. in πρό, esse, ante.

705. καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι. ⸗ „quod verba haec audiisse videtur Achilles; nam ad ea respicere creditur Π, 76. 77 οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος." nihil vidi ieiunius! Porro: „ et quod infinitiuus pro imperatiuo in ἐχέμεν et μάχεσθαι." et „quod secun-

dum haec Agamemnon ἀριστεύει in fequente rhapfodia" Sch. A.

Bentl. verfum delebat, aut ὄτρυνον tentabat. v. Notam ad h. v.

706. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεσσαν βασιλῆες. Harlei. Vrat. b. Ven. vn. Vind. cum aliis ap. Euftath. fcribunt ἐπῄνησαν. Expediri in his non magis aliquid poteft quam in μαχήσεσθαι et μαχέσσεσθαι et fimilibus; nam antiquitus ε pro η erat, fcribebaturque ΕΠΕΙΝΕΣΑΝ mutatum ε mox in varias formas, et h. l. ab aliis in ησ, ab aliis in εσσ. ἐπῄνεσαν multi libri, ipfe Townl. etiam edd. ante Heruag. et Turneb.

708. ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος. vn. Vindob. κλισίηθεν ἕκαστος. perperam.

709. ἔνθα δὲ κοιμήσαντο. „atque ibi obdormierunt" receptum e Cant. Mori. Harl. Vrat. b. Mofc. 3. Townl. Lipf. Ven. quod iam in ed. Rom. extabat. In edd. erat ἔνθα δ' ἐκοιμήσαντο, cui fubftituit Barnes ἐνθάδ' ἐκοιμήσαντο.

EXCVRSVS AD LIBRVM IX (J)

EXCVRSVS I

Particularum ὡς, ὡς ἂν, ὥς κεν, ὡσεὶ, ὡς ὅτε, ὥστε, vſus Homericus.

J, 111—3 ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθοιμεν δώροισί τ' ἀγανοῖσιν ἔπεσσί τε μειλιχίοισι. Notata eſt ad h. v. Ariſtarchea lectio πεπίθωμεν. reddenda eſt ratio, cur ea lectio recepta non ſit, videndumque ideo omnino de vſu huius particulae Homerico.

Iam primum ſatis conſtat, ὡς cum *indicatiuo*, *optatiuo* et *ſubiunctiuo* iunctum occurrere, adiuncto modo κεν, modo ſine κεν. Promiſcue hoc vbique et temere fieri nemo dixerit; conſtituta quoque res eſt in Atticis, inprimisque in Comico et Tragicis a Brunckio ſollerter; videamus nunc, quid in Homericis obſeruatum ſit.

ὡς finale, quod appellant, cum de *conſilio certo* eiusque *effectu*, quem ſpectamus, agitur, cum *ſubiunctiuo* iungi, obuium eſt, idque ipſa res poſtulat, eodem iure, quo ἵνα finale: v. c. Z, 258 ἀλλὰ μέν', ὄφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐνείκω, ὡς σπείσῃς. mane dum attulero vinum, *vt libes*. Atque hoc, modo cum ἂν, κὲν, modo ſine alterutro. Jl. B, 385 cogitate iam de pugna, ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' ἄρηϊ. Θ, 508 ἐκ πόλιος δ' ἄξεσθε βόας, — ὥς κεν παννύχιοι καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας τ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ, μήπως — ὁρμήσωνται, ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ. Δ, 66. 67. Z, 69.

143. 364 etc. Conuenit fere hic vſus coniunctiui cum ἂν et ſine ἂν poſt ὡς cum more Tragicorum; cum Ariſtophanes contra raro ἂν omittat: docente Brunck. ad Lyſiſtr. 384. 1305.

Etiam ſubiunctiuum exigit oratio, quoties verbum *iubendi*, *hortandi*, *ſtatuendi*, *declarandi* finem, ſeu appoſitum eſt, ſeu ſubintelligitur. Jl. A, 558. 9 τῇ σ' ὀΐω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὡς Ἀχιλῆα τιμήσῃς, ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. vbi proprie eſt, *annuere fore vt*. Et cum κεν. A, 32 ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι. Od. A, 86 Nymphae perfer meum iuſſum, de reditu Vlyſſis *vt ille redeat*, ὥς κε νέηται. Et, vbi ſubintelligitur, *volo*, *iubeo*, *rogo*, *vt*, Γ, 166 ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς. quod Etymologus memorat in ὡς, vt declaret vſum eius pro ἵνα.

Contra quoties in oratione, iprimis obliqua, ὡς ita ponitur, vt ſit potentiale, quod aiunt, vt habeat notionem adiunctam τοῦ *velle*, *poſſe* et ſimilium, (noſtrum, *daſs er möge*, *könne*, *wolle*, *dürfe*), *optatiuus* locum habet etiam in Homero; cum κεν et ἄν. Jl. I, 444 tibi pater me comitem addidit — ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο — οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι· *ita vt nolim. quare nolim.* Etymol. reddit διὸ in ὡς. Jl. T, 331 ſperaueram, σὲ δὲ Φθίην τε νέεσθαι, ὥς ἄν μοι τὸν παῖδα — Σκυρόθεν ἐξαγάγοις καί οἱ δείξειας ἕκαστα. Od. B, 52 οἱ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα, δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι, καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι. Od. Θ, 20 καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο, — καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους. Sic Od. Ω, 80—84. 530. 531. Z, 129. Ψ, 135.

Multo magis, ſi *optantis* verba ſunt: Jl. Z, 281 ὥς κεν οἱ αὖθι γαῖα χάνοι. Od. Γ, 346. 7 Ζεὺς τόδ' ἀλεξήσειε, prohibeat, ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε.

Iam autem ſunt ſententiae, in quibus vtrumque locum habet, vt poſſint eae reddi et accipi vtroque modo certo et incerto, recta et obliqua oratione; ita ambigui-

tas et varietas lectionis exoriri poteſt. Eſt voc. φράζεσθαι ſaepe obuium, ſaepe etiam facile ſubintelligendum, quod inprimis hanc ambiguitatem habet, cum vſus ferat, vt et ſit *deliberare ac videre an*, tum vero etiam, *excogitare, machinari, efficere vt;* Jl. O, 234. 5 κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ Φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε, ὥς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο. Od. A, 205 Φράσσεται, ὥς κε νέηται, inueniet modos et conſilia reditus, *vt redeat.* Eodem ſenſu μνᾶσθαι· Od. H, 191 ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς μνησόμεθ', ὥς χ' ὁ ξεῖνος — ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται. *vt redeat.* Iam ſi in loco, a quo proceſſit disputatio, legitur I, 112 Φραζώμεσθ' ὥς κέν μιν πεπίθοιμεν, recte ſe habet, ſi acceperis, *videamus, deliberemus, quomodo, an, eum placare poſſimus.* Sin eſt πεπίθωμεν, quod Ariſtarchus legit, erit ſententia, *inueniamus viam et rationem, vt eum flectamus.* Ex quo apparet, cauſſam nullam eſſe, cur lectio recepta mutetur Ariſtarchi iudicio; ſi modo eius eſt emendatio; ſin varie erat ſcriptum aut varie traditum erat, πεπίθοιμεν et πεπίθωμεν, redit res ad communem infinitarum lectionum fortunam, vt in neutram partem aliquid ſtatui poſſit, ſi antiquior auctoritas defuerit. Nunquam enim in Critices genere hoc dimittendum eſt animo, nos habere ſidem certam et tutam in paucis, in plerisque tantum in probabilitate verſari, manere autem innumera, quorum cauſſas ſatis definitas et argumenta ſatis valida non habeamus; de quibus multi perperam pronuntiant, tanquam de exploratis.

Tandem non modo ὡς, ſed et ὡς ἄν, ὥς κεν, *cum futuro indicatiui*, pro *vt*. Jl. Π, 271 ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι — ὡς ἂν Πηλείδην τιμήσομεν, — γνῷ δὲ καὶ Ἀτρείδης. vbi apparet eadem vi poſitum eſſe, quam ſubiunctiuus habet; Od. H, 222 ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθε, operam date, ὥς κέ με τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης. Od. B, 168 Φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν. In his ſane ὡς poteſt accipi, qua ratione, quo modo, vt plerumque in Attico vſu ſimili futuri.

Cum verbis *metuendi* iunctum ὡς vel ὡς μὴ, in Atticis obuium, sequente futuro indicatiui, in Homero non memini, sed est ἵνα μή. v. sup. p. 407. Nec occurrit simile quid ei, quod v. c. in Electra Sophoclis 1457 μήτ' ἐκφοβοῦ, μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ *ne metue, fore vt matris proteruitas vnquam te contumeliose habeat.*

Altera ex parte exemplum τοῦ ὡς ἂν cum praesenti indicatiui: Od. Δ, 672 *nauem parate, vt eum excipiam insidiis* — ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται, εἵνεκα πατρός. quae si ad grammaticam rudiorem retuleris, haud mirabor.

Ad vulgarem vsum τοῦ κεν redeunt loca, cuiusmodi est Od. Γ, 255 ἤτοι μὲν, τόδε κ' αὐτὸς ὀΐεαι, ὥς κεν ἐτύχθη, ipse facile assequaris, *quomodo* res euenturae fuissent, εἰ ζώοντ' Αἴγισθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν Menelaus, et sic alia.

Superest vsus τοῦ ὡς *in comparatione*, saepe cum *indicatiuo*, etiam cum futuro, vt K, 183 ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυςωρήσονται· non raro tamen etiam cum *subiunctiuo*: Jl. X, 93 ὡς δὲ δράκων — ἄνδρα μένῃσι, ὣς Ἕκτωρ οὐχ ὑπεχώρει. Itaque si in loco aliquo lectio variat, inter indicatiuum et coniunctiuum, facile iudices coniunctiuum esse praeferendum, tanquam exquisitiore aliquo vsu; quod tamen non faciam, quando *futurum* indicat. cum aoristo subiunct. variat, vt in K, 183. vbi in aliis fuit δυςωρήσωσι.

Pro ὡς est interdum ὡςεὶ, ὡς εἰ, ὡς εἴ τε, ὡςεί τε variis modis iunctum: *cum subiunctiuo* I, 477 καί με φίλησ' ὡςεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ, vbi vulg. φιλήσει; possit et esse φιλήσει' pro — σεις. cum *optatiuo*: B, 780 οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὡςεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο. Λ, 467. Od. I. 314 et K, 416. 420. Verum haec continentur fere in doctrina vsus τοῦ εἰ, εἴ κεν. v. Excurs. II ad E, 212, vbi dixi, Homerum pariter vti optatiuo, in his ac similibus et subiunctiuo, nec elegantiam vsus Attici eum curasse.

Similiter ὡς ὅτε modo cum *indicatiuo*, modo cum *ſubiunctiuo* iunctum occurrit. Cum *indicatiuo*: B, 210 ὡς ὅτε — βρέμεται σμαραγεῖ τε. Γ, 33. 34. Δ, 130. 1. 452. 3. cum *ſubiunctiuo*: Ξ, 414 ὡς δ' ὅτ' ὑπὸ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς. Ο, 80 ὡς δ' ὅτ' ἀναΐξῃ νόος ἀνέρος. Procliue eſt et in hoc, ſi lectio variat, praeferre coniunctiuum: E, 501 ὡς δ' — ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ κρίνῃ. Ξ, 16 ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ. Sic quoque O, 263. 4, et 410. Oritur itaque dubitatio de vſſ. Θ, 338. 9. 340 ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων — ἅπτηται — ἑλισσόμενόν τε δοκεύει. poſtulat enim grammatica aut δοκεύῃ, aut vt ſeiuncta ſit ſententia et interpoſita: ἑλισσόμενον δὲ δοκεύει.

Occurrit quoque ὡς ὅτε cum *futuro indicatiui*, Jl. B, 147 ὡς δ' ὅτε κινήσει. dubito an neceſſe ſit κινήσῃ recipere, quum is futuri vſus frequens ſit, etiam cum aliis particulis, vt Π, 264 τοὺς δ' εἴπερ παρά τίς τε κινήσει. et ſequatur ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν. etſi antiquo more variari orationem bene teneam, vt in hoc: K, 360. 1. 2 ὡς δ' ὅτ' ἐπείγετον — ὁ δέ τε προθέῃσι.

Adiectum quoque ἂν, vt Jl. O, 170 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτῆται νιφάς.

Nec mirum ὡς ὅτε variam iuncturam admittere, cum etiam nudum ὅτε, *quando*, iungatur modo cum *indicatiuo*, modo cum *ſubiunctiuo*: Jl. B, 782 ὅτε δ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ. Δ, 259. 260. modo cum *optatiuo*: Δ, 263 ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. Γ, 216. 54. A, 610. ὅτε ἂν autem cum ſubiunctiuo iungi quis miretur, cum hoc idem ſit ὅτ' ἂν, ὅταν. Verum de his v. Exc. I. ad Jl. M. (XII) vbi etiam de εὖτ' ἂν dictum.

Vſus vulgares τοῦ ὡς, etiam in Homero obuii, a me non notantur; monebo tantum, quod plerumque animis excidere video, in ὡς ὄφελον, quod *vtinam* plerumque redditur, ὡς eſſe *quam*; vt ſit *quam*, *quantopere*, *debebam! debueram! par erat vt!* Etiam ὡς εὐκτικὸν et ὡς θαυμαστικὸν in Homero occurrere, obſervatum eſt iam in libb. de particulis, vt in illo: ὡς Ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο! Si ὡς cum indica-

tiuo eſt, *ſiquidem*, *quandoquidem*, poteſt vtique variis modis reddi, *quoniam*, *nam*, *ſcilicet*, ſed graeca ſibi conſtant. Poteſt ſic etiam in *optatiuo* poni, cum ἂν, ſi conditio vel incertum quid ac potentiale ſubeſt; verum redit etiam hoc ad generalia de ἄν. et ſine ἂν, v. c. Sophocl. Electra 571. Br. ed.

Monebo quoque verbo de ὡς cum aliis particulis iuncto. Primo ὡς ἂν facile conceſſeris eſſe par τῷ ὥς κεν, ideoque admittere fere eandem iuncturam cum *coniunctiuo* Od. Π, 169 ὡς ἂν — ἔρχησθον προτὶ ἄστυ et *optatiuo*: Od. Θ, 239 ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο. ita vt tuam virtutem nemo incuſauerit. ſimiliter Od. O, 537 et al. Sic quoque Π, 84 πείθεο δ' — ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο. Sic quoque ὡς ἂν μὴ, vt Od. B, 376 ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ. Cum οὐκ et optatiuo iunctum ὡς diuerſam habet notionem: Od. H, 293 ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἐρξέμεν *quomodo* vix expectares iuuenculam acturam eſſe. In hoc et ſimilibus optatiuus non ab ὡς pendet, ſed a ſententiae obliquae ſeu potentialis vi.

ὥς περ nullam habet difficultatem; ponitur fere ita, vt in medio interiectum ſit, vbique fere disiunctum: Jl. A, 211 ὡς ἔσεταί περ, *quomodo eueniet*. ὡς τὸ πάρος περ. ὡς καὶ ἐγώ περ et ſic alia. Etiam ὥς τε περ Σ, 518. ὥς τε, in Homero perpetuo fere in comparatione occurrit; eodem fere vſu, quo ὡς, *ſicut*, *vti*. iungiturque vel vulgari modo, cum *indicatiuo*, vt Jl. Γ, 23 ὥς τε λέων ἐχάρη. B, 459 ὥς τ' ὀρνίθων ἔθνεα ποτῶνται. vel modo exquiſitiore cum *ſubiunctiuo*: Jl. B, 474 ὥς τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες ῥεῖα διακρινέωσιν. Λ, 67. 68 ὥς τ' ἀμητῆρες — ἐλαύνωσι. Ergo quoties variabit oratio, praeferendus erit ſubiunctiuus, vt Jl. O, 410 ὥς τε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνῃ praeſtabit, et 323 ὥς τ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν θῆρε δύω κλονέωσι.

Non niſi duo ſunt exempla vſus pedeſtribus ſcriptoribus ſollennis, vt ſit ὡς cum infinitiuo iunctum: Jl. J, 42 εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥς τε νέεσθαι. et Od.

P, 21 οὐ γάρ τηλίκος εἰμὶ, ὥς τ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι. Ita nec vsum τοῦ ὡς fine τε cum infinito in Homericis frequentari memini.

EXCVRSVS II

ad lib. IX, (J) 116.

ἀασάμην. ἀάτη. ἄατος, ἀάατος.

J, 116. ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι De vocis vi et variata flexione iam dictum eſt in Obſſ. Subiungenda nonnulla ſunt de *prosodia vocis*, et de eius cauſſis: in quas iam inquiſiuerat Euſtath. tum Clarke. Confugiunt ad coniecturas Dawes et Knight, nuper quoque Hermann. de metris Gr. p. 82: 86. Proponam ea quae mihi ſimpliciſſima et analoga eſſe viſa ſunt; ſequantur alii quod iis viſum fuerit ſequendum eſſe.

Scilicet fuiſſe ἄω, forte et ἄτω, βλάπτω, ex analogia linguae ſequitur; ſunt inde ducta ἄσω. ἄσομαι. ἀσάμην. Od. Λ, 61 ἆσέ με δαίμονος αἶσα. Et Jl. T, 95 Ate Ζῆν' ἄσατο. Ex praeterito paſſiuo ἦται, ἆται, ducta ſunt ἄτος, (laeſus, βλαφθεὶς) ἄτη. ἀτηρὸς, ἀταρτηρὸς, ἀτάω et ſic alia.

Iam ἄω fuit et ἀάω. Θ, 237 τῇ δ' ἄτῃ ἄασας, καὶ — T, 191 ἣ πάντας ἀᾶται. et h. l. ἀασάμην. at inf. 533 ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσσατο δὲ μέγα θυμῷ Od. Φ, 297. 8 Φρένας ἄασεν οἴνῳ. Od. K, 68 ἄασσάν μ' ἕταροί τε. Jl. T, 137 ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην. Λ, 340 ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσσατο δὲ μέγα θυμῷ. T, 136 ἄτης ᾗ πρῶτον ἀάσθην. et ſic priore breui μέγ' ἀάσθη Π, 605. T, 113. 136. Od. Δ, 503. Φ, 301.

Vides in his ſyllabas easdem modo correptas, modo productas; ex parte, ſibilo geminato; quaeritur de cauſſa. Eſt apud Pindarum αὐάτη pro ἄτη, P. II, 52. III, 42. haud dubie ex αϝατη. Probabile ſit, hoc digamma locum habuiſſe iam in primitiua forma: αω, αϝω. ααῶ; αϝαϝω. Hoc ipſum digamma, quod pro ad-

ſpirationis genere erat, duplicatum fuit in multis, eoque ipſo ſyllaba breuis producta; vnde factum *αϝϝασω αϝϝασα αϝϝασαμην*. Ita multiplex forma in Homericis obvia ſubnata eſt: Quod nunc eſt *ἀάσαμην*, *ἀϝάσαμην*, factum eſt *αϝϝασαμην*, et inde *ἄασαμην*, et *ἄασατο*, et *ἀασσατο*. Potuit quoque eſſe *ἀάζομαι*; nihil tamen eſt quod cogat ita ſtatuere. Eſt ap. Heſych. *ἀγάζεσθαι, βλάπτεσθαι*.

Ex iisdem patet, quomodo *ἄτος*, *ἄατος* et *ἀάατος*, in poetarum vſum admitti potuerit. Duplex vocis traditur origo; videri quoque poteſt duplex fuiſſe vocabulum, eadem forma et ſono, ſed etymo et vſu diuerſo. Si Mars dicitur *ἆτος πολέμοιο, ἀκόρεστος*, Jl. E, 388. vbi v. Obſſ. et Heſiod. Theog. 714 *Γύγης ἆτος πολέμοιο*, ab *ἄδω*, ſatio, id ductum videri poteſt, et quidem priore breui, *ἀτὸς*, *ἄατος*, *ἆτος*· *inſatiabilis*, tumque omnino *ingens, immodicus, improbus*. cf. Excurſ. I. ad Jl. E. Sic enim dictum *ἆσαι Ἄρηα αἵματος* E, 289 vbi v. Obſſ. At alterius indolis eſt *ἆτος*, *exitioſus*, *noxius*, et hinc, *abominandus*, *horrendus*; ab *ἄτη*, *βλάβη*. Audiamus Etymologum: *ἄατος, ἄνευ ἄτης. ὅ ἐστιν ἀβλαβής. δύναται δὲ καὶ ὁ χαλεπὸς καὶ ὁ βλαβερὸς, ἀκούεσθαι. ἴσως καὶ αὐτὸ παρὰ τὴν ἄτην, ἐπιτάσει τοῦ ᾶ. Οὕτω Μεθόδιος.* Adduntur alia ex aliis grammaticis: *ἢ ἀπὸ τοῦ ἄω, τὸ βλάπτω, ἄσω, ἆτος, καὶ ἄατος*, (excidit, *καὶ ἀάατος*.) *ἄγρει καί μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ*. (Jl. Ξ, 271) *ἢ τὸ ἀβλαβὲς ἢ πολυβλαβές· ἀβλαβὲς μὲν τοῖς εὐόρκοις, πολυβλαβὲς δὲ τοῖς ἐπιόρκοις.* „Occurrit *ἄατος* apud Apollon. Arg. I, 459 *τερπνῶς ἐψιόωνται, ὅτ' ἄατος ὕβρις ἀπείη.* vbi Schol. *ἄατος, ἡ ἄγαν βλαπτική. τὸ γὰρ ᾶ τὸ πρῶτον ἐπίτασίς ἐστιν. ὡς ἀχανὲς, καὶ ἀτενές.* Alterum *ἀάατον* legitur ibid. Arg. II, 77 *πυγμαχίην, ἢ κάρτος ἀάατος; ἦτε χερείων*. Et Homer. Od. X, 5 *ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται*. et Φ, 91 *μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον. οὐ γὰρ ὀΐω* — et Jl. Ξ, 271 *ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ*. Mirationem in his facit proſodiae diuerſitas: quod *ἄατος* eſt et *ἀάατος*. Antiquitus fuiſſe putabimus *ϝατος*, inde *αϝϝατος*, et *αϝαϝϝατος*. Dixi, *ἄτος*, priore breui: quia ex analogia

esse potuit duplici forma: ἄω, ἄσω, et ἄω, vnde ἀῶ, futurum, quod aiunt, secundum, priore correpta.

EXCVRSVS III

ad J, 251 et 677.

de particulae ὅπως vsu Homerico.

J, 251. Φράζευ, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ. et inf. 677. αὐτόν σε Φράζεσθαι ἄμ' Ἀργείοισιν ἄνωγεν, ὅππως κεν νῆάς τε σόῃς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν. Cum antea de ὡς, ὥςτε, et cognatis, dictum sit, restat, vt etiam de ὅπως dicam, inprimis cum viri docti, inque iis post Dawesium Brunckius ad Comicum et ad Tragicos, subtiliter de vsu particulae in Atticis praeceperint; videamus itaque quem loquendi vsum poeta Ionicus sequutus sit.

Itaque quoties caussa, ratio, finis et consilium agendi, consulendi, sperandi, sententiam constituit, etiam in apodosi, *subiunctiuum* iungi facile expectes: Od. Ξ, 180. 1 τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοὶ οἴκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ Φῦλον ὄληται νώνυμον, — *vt tota stirps extinguatur.*

Attamen vel sic *optatiuus* locum habet, quoties oratio est indirecta, quam dicimus: Od. Z, 319 ἡ δὲ μάλ' ἡνιόχευεν, ὅπως ἅμ' ἑποίατο πεζοὶ *vt vna incederent.* Ξ, 310. 1. 2 Ζεὺς ἐμοὶ αὐτὸς ἱστὸν — ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα Φύγοιμι. effugere possem. Jl. Φ, 548 παρέστη οἱ, ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι. si ratio erat directa, fuisset ἀλάλκῃ. Cum sententia interdum vtroque modo bene efferri possit ambiguum esse potest, vtrum adoptandum sit, vt Jl. K, 224. 5 σύν τε δύ' ἐρχομένω καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν, ὅππως κέρδος ἔοι et ἔῃ. vtrumque locum haberet: ἔοι, *quomodo*, ἔῃ *vt sit.*

Quoties *oratio* est *incerta*, *obliqua*, *potentialis*, vt aiunt, *cum conditione*, *sollicitudine*, *dubitatione*, *deliberatione*, coniuncta: *optatiuus* siue cum ἂν siue

fine ἂν ponitur; iungi ὅπως amat cum verbis φρονεῖν ὅπως· νοεῖν ὅπως. μερμηρίζειν ὅπως. ὁρμαίνειν ἀνὰ θυμὸν ὅπως. Verti haec possunt ac solent per *vt;* proprius tamen sensus est, *quomodo* aliquid fiat, *dispicere, prospicere, curare, deliberare.* habetque adeo locum *modo futurum indicatiui, modo optatiuus.* Sic *optatiuum* videmus statim Jl. A, 344 οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι — ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί. K, 491 τὰ φρονέων κατὰ θυμὸν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι ῥεῖα διέλθοιεν μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ. Ξ, 159. 160 μερμήριξε δ' ἔπειτα — ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον. Jl. Φ, 137 ὅρμηνε δ' ἀνὰ θυμὸν ὅπως παύσειε πόνοιο δῖον Ἀχιλλῆα, et Ω, 680, 1 ὁρμαίνοντ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα νηῶν ἐκπέμψειε. Sic Od. I, 554. 5. Λ, 228. 478. 9. O, 169. 170. 202. 203. —

Porro de *precante,* Od. Θ, 344. 5 λίσσετο δ' αἰὲν, ὅπως λύσειεν. At hoc idem cum subiunctiuo: Od. Γ, 19 λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ. quod Γ, 327 est: λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτὲς ἐνίσπῃ. Diuersa iungendi ratio caussam habet in diuerso modo vnum idemque cogitandi et eloquendi.

Iungi amat ὅπως cum φράζομαι; consentaneum esse videtur, vt cum *optatiuo* copuletur; sicque Od. I, 420 αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο. atqui formula haec vicies forte recurrit, sed cum γένηται *subiunctiuo.* Sic et similia: Od. A, 76. 77 περιφραζώμεθα πάντες νόστον, ὅπως ἔλθῃσι. Sic Od. Γ, 129. N, 365. Ψ, 117. Etiam cum κεν, Od. A, 294 φράζεσθαι, ὅππως κεν κτείνῃς. Δ, 545. et cum *aoristo primo:* φράζευ, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσῃς N, 376. Item Jl. P, 144 φράζεο νῦν, ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς. Nisi tot exempla memorata essent, de σαώσεις cogitarem, de quo statim videbimus. Quod ambiguitatem in his facit, suspicor hoc esse: quod φράζεσθαι esse potest, *deliberare quomodo fiat* aliquid, ὅπως γένοιτο, et idem, deliberato *statuere, constituere vt fiat,* ὅπως γένηται. Sic Γ, 110 λεύσσει — ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμ-

φοτέροισι γένηται. Et I, 607 αὐτὸν σὲ φράζεσθαι ἄνωγεν, ὅππως κεν νῆάς τε σόῃς.

Est alius vsus τοῦ ὅπως, *prouti*. Sic: Jl. Υ, 242 Ζεὺς δ' ἀρετὴν δ' ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, ὅππως κεν ἐθέλῃσιν. *prout voluerit*. At idem Σ, 473 spirabant folles, ὅππως Ἥφαιστος τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο. Quid? quod eadem sententia per subiunctiuum sine ἂν effertur Od. Α, 348. 9 et Ζ, 189 Ζεὺς δίδωσιν — ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ.

Praeter coniunctiuum et optatiuum iungitur ὅπως cum *futuro indicatiui*. Non iam loquor de vulgari vsu, quando ὅπως est *quomodo, cum, postquam*, sed de iunctura cum *futuro indicatiui* duplici quidem ratione ac via; *alia* vt retineat notionem, *quomodo*, sic: οὐδέ τι πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα Jl. Β, 252. Jl. Δ, 14 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. Et sic saepe: vt Ξ, 3. 61. Τ, 115. 116. *alia* autem, vt reddatur per *vt, eo consilio, fine, effectu;* Od. Α, 56 αἰεὶ αὐτὸν θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται. Ν, 386 μῆτιν ὕφηνον, ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς. Sic statim lib. Α, 136 εἰ δώσουσι γέρας — ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται, vt sit par alteri muneri. Conuenit hoc cum Attica ratione, vt in illo: νῦν οὖν ὅπως σώσεις με Aristoph. Nub. 1177. et putes, vt supra dixi, Jl. Γ, 144 φράζεο ὅπως σαώσῃς eodem modo legendum esse σαώσεις, alterum autem inter soloeca esse referendum; quod tamen vetant alia exempla ibi memorata quae in Homero nec minus vsum subiunctiui tuentur. In hoc tamen futuri vsu, qui per *vt* reddi solet, si animum aduerteris, videbis, subesse proprie eundem sensum: *quomodo;* vt in illo: αὐτὸν θέλγει ὅπως ἐπιλήσεται, *delinimenta adhibet, quo modo eum ab Ithaca retineat;* quod sane idem est ac, *vt retineat*: quo fere more ἵνα adhibetur, cum proprie sit quo loco, quomodo. Ad eundem ductum εἰ adhibetur: σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις Α, 83. Adiicitur quoque κεν. Od. Α, 269. 270 σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγεν, ὅππως κεν μνηστῆρας ἀπώσεαι. Sic

etiam μερμηρίζειν, Od. Υ, 28. 29 μερμηρίζων, ὅππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.

Vides, hoc vltimum, vt iam dixi, accedere fere ad vsum Atticorum, de quo post Dawes monuit multis locis (v. ad Ran. 378) Brunckius, cum aliis, ὅπως iungi *cum futuro indicatiui*, et, quoties iunctum reperiatur *cum aoristo* I. subiunctiui, loca esse corrupta et emendanda; v. c. Sophocl. Ai. 556 ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς δείξεις ἐν ἐχθροῖς, οἷος ἐξ οἵου τράφης. non δείξῃς, quod ille inter soloeca refert. Scilicet in hoc positu est ὅπως *quomodo*, etsi latine eadem sententia reddi potest, *vt;* quia vtique subintelligenda est vox alia, a qua ὅπως pendeat, δεῖ σ' ὁρᾶν, ὅπως. vel σκοπεῖν, ὅπως. vel, quod Homericum est φράζεσθαι, ὅπως. Nunc si secundum haec licebit Homerica quoque constituere, v. 329 Od. Ξ, *abiit Dodonam*, ὄφρα — Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ, ὅππως νοστήσῃ Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον, necesse erit corrigere νοστήσει. eodem modo ac in loco, P, 144. vbi φράζεσθαι adiectum est: φράζεο ὅπως σαώσῃς, mutandum erit in σαώσεις, et N, 316 φράζεο, ὅπως — ἐφήσῃς, in ἐφήσεις. In his haereo, an ad elegantiam Atticam ea mutanda sint. Quid porro faciemus alteri loco Jl. P, 713. 4 ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα, — ἡμὲν, ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ, καὶ αὐτοὶ Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν. habemus h. l. tanquam pari vi et vsu iunctum ὅπως ἐρύσσομεν et ὅπως φύγοιμεν, in aliis est φύγωμεν. et in altero loco P, 634. 5. vbi iidem fere versus leguntur: ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες. hic alii, γενοίμεθα. Est tamen hic aoristi II. vsus diuersus ab eo, quem in Atticis obseruat Brunck. in Lysistr. 1182. 3. 4. in Not. ad Ran. 378. Iuncturae autem duplices et variatae in ipsis tragicis occurrunt.

Vt nunc ad locos, quorum caussa haec digressio inita est, redeam: editur I, 241 φράζευ ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ. Etsi in optimis codd. est ἀλεξήσῃς, iudicium tamen nunc tuto fieri poterit, ex grammatica

ratione melius retineri prius illud φράζευ, ὅπως — ἀλεξήσεις. Alterum autem locum, in quo ſe excipiunt φράζεσθαι ὅπως σόῃς κεν, recte ſe habere ſubiunctiuum, nec neceſſe eſſe, vt ſubſtituamus optatiuum σόοις κεν, etſi et hoc bene ſe haberet.

Reſtat ὅπως μὴ, quod eodem modo, ac ὅπως, ſi eſt *quomodo*, (poſt Φράζεσθαι et ſimilia puta) nunquam cum aoriſto I. ſubiunct. vocis vel actiuae vel mediae iungi pronuntiat Brunckius, ſed cum ſuturo indicat. vel aor. II. ſubiunct. Subintelligitur et in his Φράζεσθαι, ὅπως μή. aut ſimile verbum: vt in eo quod laudat Brunck. Lyſiſtr. 704 κοὐχὶ μὴ παύσεσθε τῶν ψηφισμάτων τούτων etſi redditur et reddi poteſt, *ne deſinite*, eſt tamen, Φράζεσθε, ὅπως οὐ μὴ παύσεσθε. quod et adiectum eſt interdum; vt Ariſtoph. Veſp. 155 Φύλαττέ θ', ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται. Hoc tamen ὅπως μὴ in Homericis occurrere non memini; habet tamen parem vſum τὸ μή πως, de quo v. dicta Exc. II ad lib. VII. p. 406. 407.

Alios vſus vulgares τοῦ ὅπως non memoro; niſi vnum locum Od. Δ, 109 memorabilem eſſe dixeris: ἐμοὶ δ' ἄχος κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται. Eſt proprie, *quomodo* ille tamdiu abeſt, etſi recte redditur: *quoniam*, vel *quod*. Poſſunt haec a me diſputata iis, qui grammatica non exigunt, leuia et vix digna, in quibus bonam horam conſumſerim, videri; neque iis, qui ad ingenium fingendum et mentem bonis ſententiis rerumque notitiis ornare volunt, auctor ſim, vt in his otium conſumant; ad conſtituendam tamen lectionem ſaepe vidi hanc grammatices partem eſſe difficillimam.

EXCVRSVS IV

de vſu Homerico particulae ὁπότε.

J, 698. τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὁππότε κέν μιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ καὶ θεὸς ὄρσῃ. Varietas lectionis in hoc verſu, etſi ad ſenſum non magni momenti, eſt, cum et ἀνώγει, κελεύει, ὄρσοι, legatur, particulae tamen ὁπότε vſum trinis modis variare videmus, cum ſubiunctiuo, indicatiuo et optatiuo. Quo animaduerſo ſatius viſum eſt, vt particulae huius vſum ad hunc librum adhuc ſubiicerem, ne in hac particularum claſſe aliquid neglect umeſſe videri poſſit.

ὁπότε cum ὅτε, eundem fere morem ſequi facile expectes. Attigi eum paullo ante in Exc. I. et de eo agam accurate Excurſu ad lib. M, (XII) 41. Praeter ſollennem itaque iuncturam cum *indicatiuo*, nec minus comitem ſibi adſciſcit *ſubiunctiuum* et *optatiuum*, nec facile cauſſam idoneam in multis reperias, cur altero modo vti maluerit poeta; vt nec illud in aperto eſt cur ſubiunctiuo κεν et ἂν modo adiunctum ſit, modo omiſſum, niſi ad metri neceſſitatem haec retuleris, cum vis eadem vtrobique maneat. Expendat aliquis loca ſequentia; cum *ſubiunctiuo*: A, 163 ὁππότε — ἐκπέρσωσι. O, 382 ὁππότ' ἐπείγῃ ἴς ἀνέμου. Et cum κεν. Ξ, 505 ὁππότε κεν δὴ — νεώμεθα. Σ, 116 ὁππότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι. ὁππότε κέν μιν γυῖα λάβῃ κάματος Δ, 229. ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ — ἐθέλω, *voluero*. Od. Γ, 237 ὁππότε κεν δὴ Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι et al. Cum ἂν multo minus miraberis ſubiunctiuum iungi, cum ὅταν et ὁπόταν aliter iungi nolint. O, 209 ὁππότ' ἂν ἐθέλῃ. Υ, 316 et al. Vitioſa ergo eſt lectio Jl. Φ, 340. ι ἀλλ' ὁπόταν δὴ φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα. Indocte interpolatum, cum eſſet φθέγξωμαι ϊάχουσα. Exempla vſus τοῦ ὁπότε cum *optatiuo*: B, 794 δέγμενος, ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί. et I, 191 δέγμενος Αἰακίδην, — ὁπότε λήξειεν ἀείδων et ſic ſaepe, vt Δ, 334. 5. et al. At cum κεν et ἂν

nusquam optatiuus iungitur nec forte iungi poteſt; itaque ſup. H, 415 ὁππότ' ἂν ἔλθοι non debebam lectionem retinere; ita enim legendum erat ὁππότ' ἂν ἔλθῃ· ſed recipienda erat lectio ἄρ, ὁππότ' ἄρ' ἔλθοι. Etſi Jl. Δ, 229 παρισχέμεν ἵππους, ὁππότε κέν μιν γυῖα λάβῃ κάματος boni codd. habent λάβοι. Occurrunt in his loca, in quibus lectio errat inter indicatiuum, optatiuum et ſubiunctiuum; equidem praeferam in Homero ſubiunctiuum, vt Jl. P, 98. 99. At illud prorſus eſt Homericum, quod Od. A, 41 iuncta ſunt ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.

Etiam cum *futuro indicatiui* ὁπότε iunctum, non modo temporis et ſententiae ratione id poſtulante, vt v. c. N, 817. 818. Od. O, 386. verum etiam vbi ſubiunctiuum expectabas vel optatiuum: Jl. I, 642 ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνου μνήσομαι. cum eſſet μνήσωμαι. O, 358. 9. Od. O, 195. 6.

In *comparatione* ὡς ὁπότε occurrit, vt ὡς ὅτε, de quo v. Exc. I. ad h. libr. cum indicatiuo, et ſubiunctiuo. Λ, 305 ὡς ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ.

SVPPLENDA ET EMENDANDA.

AD LIB. V—IX.

V (E)

Lectiones e Scholiis Lipf. excerptas ad hunc librum Bentleium habuiffe neceffe eft.

p. 8. vf. 28. ἀλευόμενον, fc. τὸ κτᾶσθαι, κτείνεσθαι φεύγοντα. plenius Γ, 360 ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.

p. 9. vf. 33. ὀρέξει etiam vnus Vindob. alter ὀρέξοι.

p. 12. ad vf. 54. τοὶ πρίν γ' ἐκέκαστο. abeft τὸ γ' ab vno Vindob. πρίν γε κέκαστο nusquam legitur.

p. 14. ad vf. 64. θεῶν ἐκ et ἒκ fcribitur.

p. 15. vf. 70. ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην. Ante oculos hos verfus habuiffe videtur Euripides in Andromache vf. 221 fq. vbi illa gloriatur: ὦ φίλταθ' Ἕκτορ, ἀλλ' ἐγὼ τὴν σὴν χάριν σοὶ καὶ ξυνήρων, εἴ τι καὶ σφάλοι Κύπρις, καὶ μαστὸν ἤδη πολλάκις νόθοισι σοῖς ἐπέσχον, ἵνα σοὶ μηδὲν ἐνδοίην πικρόν, καὶ ταῦτα δρῶσα, ἤρετῇ προσηγόμην πόσιν. Videtur hunc locum innuere Schol. Vict. Φησὶ δὲ Εὐριπίδειον . . . . καὶ ξυνήρων.

p. 17. ad vf. 85. οὐκ ἂν γνοίης. Schol. Vict. orationis fchema notat; vt Γ, 220 φαίης κεν.

p. 18. vf. 92. ἔργα κατήριπε καλ' αἰζηῶν. inf. Π, 392 μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων.

p. 23. vf. 122. γυῖα δ' ἔθηκεν. Ionicum defidero γυῖα δὲ θῆκε.

p. 25. ad vf. 128. ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς. Simplicius hinc Commentarium fuum in Epicteti Enchiridion his verbis finit: ἱκετεύω, ἀφελεῖν τελέως τὴν ἀχλὺν τῶν ψυ-

χικῶν ὑμῶν ὀμμάτων· ὄφρ' εὖ γινώσκωμεν (κατὰ τὸν Ὅμηρον) ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Plato l. c. (Alcib. II. p. 150 D.) per optatiuum effert ὄφρ' εὖ γινώσκοι. Eoque loco vtitur Dawes Mifcell. crit. p. 80. ad firmandam doctrinam fuam de optatiui et fubiunctiui vfu poft ὄφρα et fimilibus, dum ad tempora praeteritum vel praefens reuocat; itaque effe: ἀχλὺν ἕλον — ὄφρα γινώσκῃς, et in Platone ἀφελεῖν ὄφρ' εὖ γινώσκοι. Vera cauffa latet in hoc, quod alterum hoc eft in oratione obliqua, et in fcriptore Attico; at Homerus recta oratione vtitur: *eo confilio vt tu cognofcas.* qui omnino ignorat hanc elegantiam, et praefert fere fubiunctiuum in his, v. Excurf. III. ad Δ, p. 665.

p. 36. vf. 196. κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας Plin. XVIII, 10, 4. de arinca: *exteritur ea in Graecia difficulter; ob id iumentis dari ab Homero dicta. haec enim eft, quam* olyram *vocat.*

p. 40. l. 3. νῶϊ, quartum cafum, fupple, legi aiunt.

p. 41. vf. 224. τὼ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσετον. lin. 1. „*quis obferuationi*“ leg. quid: Cauffa ftigmes fuit forte νῶϊ cf. ad Θ, 352.

p. 46. vf. 253. ἀλυσκάζοντα quoque laudatum videas in Ariftot. de Rep. IX p. 356. ed. Cafaub. vbi vff. 253. 4. recitantur. at, ne fallaris, eft Strozzae fupplementum.

p. 47. vf. 256. ἔα vltima breui. Schol. Vict. Lipf. „συστέλλεται τὸ α καὶ βαρύνεται. ὡς το σε γαρ φησι ταργηλιος παρα Ἀνακρεοντι.“ quid in his lateat, haud exputo.

p. 49. vf. 269. Ex Scholiis particula legitur in Suida in θῆλυς. Scholion A. etiam in Cod. Parif. legitur excerptum.

p. 52. vf. 289. Turbata funt grammaticorum effata de voc. ταλαύρινον. In Schol. V. L. Τρύφων δὲ σύνθετον αὐτὸ ἐκδέχεται παρὰ τὸν τανὸν, καὶ τὸν ῥινόν. ὁμοίως τῷ τανάοποδα, ταναύποδα. quod in Hymno Homerico occurrit. Is ergo et fuiffe videtur, qui ἰσχυρόχρωτα reddidit.

p. 53. ad e. vf. *αἵματος ἆσαι Ἄρηα.* Nil in Scholiis notatum. At aliis locis: vt ad B, 381. Schol. Lipf. effe dictum *Ἄρηα, ἐπὶ τοῦ πολέμου. ἐπὶ τοῦ σιδήρου*, vt h. l. et N, 444 (vbi v. Obff.) *ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θεοῦ· ἐπὶ τῆς πληγῆς*, vt N, 569 vbi v. Obff.

p. 58. ad vf. 302. 3. 4. *οἷοι νῦν βροτοί εἰσι.* Plin. VII, 16 *Iam vero ante annos prope mille Homerus non cessauit minora corpora mortalium, quam prisca, conqueri.*

ibid. l. 3. a fine: *duo tendines.* Schol. Lipf. Vict. *ἄμφω τὰ τεταμένα νεῦρα. ὡς δύο τινῶν πλατέων νεύρων συνεχόντων τὴν κοτύλην.*

p. 63. vf. 335. *ἔνθ' ἐπορεξάμενος.* haerent in *ἐπὶ* Schol. Vict. Lipf. et, miro commento, ad magnitudinem deae referunt, quae tanta fuerit, vt, etsi infurgens Diomedes, tamen vix manum eius hafta attingere potuerit.

p. 64. vf. 337. *εἶθαρ.* Schol. Vict. Lipf. *τινὲς, κατ' ἰθύ. ἢ ἀντὶ τοῦ, ταχύ.* Mox 337 *δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν. ἀντὶ τοῦ, τὸν χρόα.*

vf. 339. *πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος.* Schol. Vict. Lipf. *ὑπὲρ ἔσχατον τοῦ θέναρος, εἰς τὴν πρὸς τὸν καρπὸν συνάφειαν. θ[illegible] φησὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρός.* At Lipf. addit: *κατὰ δὲ τὸν Ευ[illegible]μον τὸ μεταξὺ τοῦ λιχάνου καὶ ἀντίχειρος* (inter indicem et pollicem) *δηλαδὴ τοῦ μεγάλου δακτύλου.* de hoc copiofe alii. v. Hefych. c. not. et Pollux cum Foefio in Oecon. Hippocrat. his voc.

αἷμα — ἰχὼρ, eadem Scholia fupplent *ὡς αἷμα* et laudant: *Τηλεμάχου ἑτάρω.* ex Od. Φ, 215. 6. „*καί μοι ἔπειτα Τηλεμάχου ἑτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον* vt fit pro *ὡς* T. *ἑτάρω.* Ad *ἰχὼρ* cf. Cafp. Hofmann. Var. Lect. VI, 13 fq.

p. 67. vf. 343. *ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα.* Schol. Vict. Lipf. *Τυραννίων περισπᾷ τὸ ἰαχοῦσα. οὐ καλῶς.*

p. 68. vf. 349. *ὅττι γυναῖκας* — Eadem cum Par.: *τινὲς ἀναφέρουσιν ἐπὶ τὴν Ἑλένην.* argute.

p. 69. l. 9. ad vf. 352 *ἀλύω.* fcribitur quoque *ἀλύω.* Sic Afcalonita ap. Schol. Vict. Lipf.

p. 72. Inde a vſ. 263—638. nulla habentur Scholia A. Quodque miror, pauca aut nulla in Schol. Vict. Lipſ. Par. occurrunt, quae non ex communi fonte cum claſſe ſecunda Scholiorum, quam Venetus B. ducit, hauſta ſint. Videtur ergo eſſe iactura admodum antiquitus facta. Locupletiora ſunt Scholia breuia.

p. 79. vſ. 397. ἐν πύλῳ. *Praeiuiſſe Ariſtarchum* — Schol. Vict. Lipſ. Ἀρίσταρχος πύλῳ, ὡς χόλῳ, καὶ, ἑσπέρῳ. ἀλλὰ πληθυντικῶς ἀεὶ λέγει· ὤϊγνυντο πύλαι. (B, 809) πύλας Ἀΐδαο (inf. 646) ἐν τῇ Πύλῳ οὖν Φησι.

p. 81. vſ. 401. τῷ δ' ἐπὶ Παιήων. Schol. B. et Vict. Παιήονα δὲ οὐ τὸν Ἀπόλλωνα λέγει.

p. 82. vſ. 403. ὀβριμόεργον. Ἀρίσταρχος· αἰσυλόεργος Schol. Vict. Lipſ.

ὃς οὐκ ὄθετ'. Eadem: διὰ τοῦ τ· ὅτ' οὐκ ὄ.

ibid. vſ. 404. Corruptum Schol. B. de Herculis arcu: corrige ex Schol. Vict. Lipſ. οὐκ οἶδεν αὐτὸν ῥοπάλῳ χρώμενον. τὸ δὲ ἔκηδε ἀντὶ τοῦ, ἐκάκου.

p. 85. vſ. 415. de Aegialea: fabula varie a Tragicis tractata. Ergo Schol. Vict. τὸν Κομήτου πόθον οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής.

vſ. 416. ἰχῶ tuentur Schol. Vict. Lipſ.

p. 90. vſ. 443. 4. repetiti Π, 710. 711. ſed ibi πολλὸν, nunc τυτθὸν melius locum habere, Ariſtarchus monuit.

p. 93. l. 1. vſ. 461. Τρωὰς δὲ στίχας. dignum eſt quod apponam integrum Scholion Vict. et Lipſ. ἄλλοι μὲν Τρῶας· ἄλλοι δὲ Τρωάς. Τρωΐας δὲ στίχας ἐν τῇ Σινωπικῇ καὶ Κυπρίᾳ. καὶ Ἀντιμάχου Τρωΐας εἶχε σὺν τῷ ι; ὡς· ἵππους δὲ Τρωΐους. (idem quod Ψ, 291. Τρῳοὺς) ἡ μέντοι κοινὴ, ᾗ συντίθεται καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, Τρῶας, ὡς Κᾶρας. καὶ τὸ ἑξῆς οὕτως. Τρῶας δὲ Ἄρης ὤτρυνε, στίχας μετελθών. ἀντὶ τοῦ· ὑπερβὰς τάξεις. ἢ οὕτως· τοὺς Τρῶας μετελθὼν, ὁ Ἄρης τὰς στίχας ὤτρυνε.

465. ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς; Non erat cur trepidarem in hiatu: ἐς τι ετι. nam permutatis binis verbis vitium eximitur: ἐς τί κτείνεσθαι ἔτ' ἐάσετε.

p. 94. vſ. 466. πύλῃσ' εὖ ποιητῇσι. Schol. Vict. Lipſ. ποιητοῖσι δὲ 'Αρίσταρχος, Ζηνόδοτος δὲ ποιητῇσι.

ibid. vſ. 477. Schol. ap. Bentl. eſt codicis Lipſ. et Victor. verum ſpectat id ἡμεῖς δ' αὖ μ. quod Ariſtarchus exhibuerat ἡμεῖς δὲ μαχόμεσθ'. Mox in Schol. B. eſt ὅτι ἁπλοῦν ἐστιν· εἰμὲν, non εἰ μέν.

p. 96. vſ. 487. ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου. Verſum peccare in metrum dixi. coniectabam λίνοιο ἁλόντε, quod mox poſthabui Bentleii coniecturae λίνου πανάγροιο ἁλόντες. Nunc in Schol. Lipſ. dualis expediendi probabiliorem rationem video: ὑμεῖς καὶ αἱ γυναῖκες. ita fateor proniorem me eſſe in prius illud, quod eſt λινοιο ϝαλοντε. quo ipſo vitii cauſſa eſt aperta, cum ipſa medela. δίκτυον ἄτης παναλώτου dixit Aeſchyl. Agam. 371. ἄψισι ſcribit quoque Schol. Vict. at Lipſ. ἄψιν, ὡς Αἰολικόν. ὡς. καὶ 'Ησίοδος ἄψιν. reſpicit Ἔργ. 426. de rotae ambitu. Aeolicum vtique caruit aſpero; et praeſtat ἅψις. ἁψῖσι. tanquam antiquius. Subſtituerunt aſperum Attici, ex more. Paullo ante ad 486. pro interpretamento eſſe poteſt Σ, 265 ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν.

p. 99. vſ. 501. κρίνῃ. Schol. Heſiodi extat in edit. Heinſ. p. 281. col. 2. corrupte ibi ſcriptum verſu Homerico καὶ τέχνας pro καὶ ἄχνας.

p. 100. vſ. 507. ἀμφὶ δὲ νύκτα Θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ, Τρώεσσιν ἀρήγων. Schol. Lipſ. τινὲς 'Αντιμάχου Τρώων· (leg. ἀντὶ· μάχῃ Τρώων. pro ἐν μάχῃ. ſicque Schol. Vict.) οἱ δὲ εἰς τὸ μάχῃ στίζουσι. Rem ita expedies: diſtinxere alii — ἐκάλυψε, μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγων. quod iunxere μάχῃ Τρώεσσι pro Τρώων.

ἀρηγὼν Ariſtarchea fuit lectio: Vict. 'Αρίσταρχος ὀξυτόνως. vt Δ, 7 ἀρηγόνες. Eſt tamen et ἀστοῖσιν ἀρήγων Λ, 242. add. Ξ, 391. Π, 701.

p. 100. vſ. 509. 'Απόλλωνος χρυσάορος. cf. de ἄορ inf. ad Ξ, 385. Ad locum laudatum, O, 256. Φοῖβον 'Απόλλωνα χρυσάορον. Sch. Vict. non diſſimilia habet cete-

ris: τὸν χρυσοῦν ἀορτῆρα περὶ τὴν κιθάραν ἔχοντα. καὶ Πίνδαρος χρυσάορα Ὀρφέα φησί. τινὲς δὲ χρυσοῦν ξίφος ἔχοντα.

p. 102. vſ. 522 ſq. Simile eſt phaenomeno, *nubibus paraſiticis*, quas vocant, quae adhaerent montibus, donec in turbinem verſae erumpunt: plura huius generis ſunt obſeruata; v. in his *Sauſſure Voyages dans les Alpes To. IV. chap. IX* p. 220. vbi de nubibus montis Alpini vertici adhaereſcentibus ſimilia narrat, et recordatur loci Homerici; vt alii de Monte Capenſi Africae re ſatis nota.

p. 103. vſ. 526. διασκιδνᾶσιν ἀέντες. Schol. Vict. ἀέντες, ὡς, τιθέντες. ἀπὸ γὰρ ἄημι. τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδῳ· ἄλλοτε δ' ἀλλοῖα εἰσιν Αἰολικόν. leg. ἄεισιν, quod et Lipſ. Schol. exhibent. Verſus eſt Θ, 875 αἱ δ' ἄλλαι μὰψ αὖραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν — ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι, διασκιδνᾶσί τε νῆας.

p. 104. ad vſ. 542. Schol. Vict. et Lipſ. Ὀρσίλοχον. ὁ πρόγονος διὰ τοῦ τ, ὁ παῖς διὰ του σ. (lepide!) καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ οὖν διὰ τοῦ τ. (Ὀρτίλοχος. v. Od. Γ, 489 Φ, 16.)

p. 107. vſ. 560. ἐοικότες ὑψηλῇσι. Schol. Vict. δυϊκῶς τὸ ἐοικότε Ἀρίσταρχος.

p. 108. vſ. 567. l. 6. συσταλτέον διὰ τὸ μέτρον, σφὰς, Schol. Vict. quoque.

p. 110. med. l. 16. τὸ διὰ κενὸν deb. eſſe τὸ διάκενον.

p. 112. vſ. 598. στήη. cf. inf. ad Ξ, 81. ἀλώη.

p. 114. Μενέσθην. addunt Schol. Vict. τινὲς δὲ διὰ τοῦ τ. Μενέστην, ὡς Ὀρέστην. τινὲς δὲ Ἑλωρέα τὸν Ἡφαίστου κατ' ἐπίκλησιν φασὶν οὕτω κεκλῆσθαι.

p. 115. vſ. 621. οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα. Sch. Vict. Lipſ. τινὲς, ὡς τὰ ὅλα. κακῶς. non legendo, puta, ſed interpretando.

p. 116. ad vſ. 638 extr. in Pii animaduerſione pro οὕτω γάρ φησι· Vict. τί γάρ φησι. quod ſenſum habet.

p. 119. ad vſ. 656. ἁμαρτῇ. Cum Schol. Lipſ. conſentiunt Schol. Vict. cf. ad M, 400. 412 et N, 584.

p. 124. ad vſ. 697. ἔν τισι διὰ ε ἐμπνύσθη (non ἐνεπνύσθη) habet haec Bentl. e Schol. Lipſ. quibus concinunt Schol. Vict. in quibus etiam legitur ἀμπνύσθη. quod Townl. habet, cum Lipſ. cod. ſed in hoc ν ſuper ε adſcriptum eſt.

p. 127. vſ. 709. κεκλιμένος. v. ad O, 740. et Π, 68. Obſſ.

p. 130. vſ. 725. ἐπίσσωτρα. l. 4. adde Suidam.

p. 131. ad vſ. 734. Schol. Lipſ. τιθέασι δὲ ἐν τούτῳ τῷ στίχῳ ἀστερίσκον οἱ παλαιοί. τίθεται δὲ ὁ ἀστερίσκος ἐπὶ τῶν ἄριστα ἐχόντων ἐπῶν καὶ ἀστεροειδῶς οἱονεὶ λαμπόντων. Idem tamen adiungit quoque alterum vſum, qui in Veneto A. regnat: καὶ λέγουσιν, ὅτι ἐνταῦθα μὲν καλῶς λέγει ὁ ποιητής, ἐν δὲ τῇ Θ' ῥαψωδίᾳ οὐ δεόντως· ἀριστεία γὰρ Ἀθηνᾶς ἐκεῖσε, μεγάλη οὐ φαίνεται. (ſcil. ita tanto ornatu opus non erat.)

p. 135. vſ. 741. Γοργείη κεφαλή. ſub fin. adde: egit nunc de his erudite Böttiger *die Furienmaske* p. 107.

p. 141. ad vſ. 749. πύλαι οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι. alio modo eas nuncupauere Pythagorei: v. Macrob. So. Scip. I, 12. Verſum inter τὰ τερατολογούμενα refert Hermogenes de formis orat. lib. II p. 485. quae ſunt ἄψυχα, τοῖς θεοῖς μετ' αἰσθήσεως τινος ὑπουργεῖν φασκόμενα.

p. 144. vſ. 774. refert hoc idem Suidas in Ἀλκμανικόν.

p. 146. ad vſ. 778. τρήρωσι πελειάσι l. 5. Ἶριν δέ χ' corrige δέ γ'.

p. 149. ad vſ. 800 in fine: οἵ pro οἱ. v. ad Φ, 507.

p. 151. 808. ἐγὼ ἐπιτάῤῥοθος ἦα. hoc ſolo Iliadis loco occurrit; in Odyſſea aliquoties, ſed ab εἶμι. Schol. Platon. p. 161.

812 et 817. δέος ἀκήριον. Schol. Vict. Lipſ. ἀκήριον. ἄψυχον, ἀσθενὲς, σημαίνει. καὶ ὑγιὲς, καὶ ἄνοσον, καὶ ἀθάνατον. νῦν δὲ εἰς ἀψυχίαν.

p. 152. ad vſ. 818. ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, Schol. Vict. et Lipſ. 'Αρίσταρχος σέων γράφει. nec hoc aſſequor. An fuit ἀλλὰ τεῶν μ. nam σέο μ. vix ſcribere voluit.

p. 154. vſ. 831. τυκτὸν κακόν. Schol. Vict. Lipſ. οὐ φυσικὸν, ἀλλὰ κατ' ἐπιτήδευσιν.

p. 155. vſ. 838. μέγα δ' ἔβραχε (Ionice δὲ βράχε) φήγινος ἄξων. Imitatus eſt Aeſchylus VII ad Th. 157. (153) ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνοαί. vbi quoque Schol. ad h. v. prouocat.

p. 163. ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμεσθα. Schol. Vict. Lipſ. παρὰ πρόσωπον τὸ σχῆμα. ὡς παρὰ Εὐριπίδῃ· διαπρεπεῖς ἐγένοντο οἱ Φρύγες." Or. 1483. ſequente ἐγενόμεσθα.

p. 166. vſ. 887. ζῶς iterum occurrit Π, 445 αἴ κε ζὼν πέμψῃς.

p. 171. ad vſ. 902. συνέπηξε. l. 2. Plutarch. de amicor. *mutat.* corrige multitud.

p. 174. in Excurſu I. de ἅδην. interiore pag. parte: vbi ἁνδάνω. ἥνδανε. ϝανδάνω ϝηνδανε. vltimum corrige ϝανδανε. v. Excurſ. de Digammo p. 755. To. VII ad lib. XIX. T.

p. 177. in Excurſu II. de εἴ κεν. ex allatis patet εἴ κεν cum optatiuo et cum ſubiunctiuo iungi, ambiguam inde ſaepe lectionem eſſe in Homero: v. c. J, 600 εἰ δέ κε δύῃς. Townl. δύοις J, 136 εἰ δέ κεν — δώωσι et ſtatim 141 εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθα. In Homero tamen frequentior vſus eſt ſubiunctiui; contra quam in Atticis.

εἰ ſine κε cum optatiuo iungi, nemo dubitat; ſed an εἰ ſine κε (v. c. εἰ ἱκώμεθα) cum ſubiunctiuo: de hoc p. 176 extr. et p. 177. quaeritur. Simile eſt ὡςεὶ ex ὡς et εἰ. J, 477 ὡςεί τε φιλήσῃ. recepi φιλήσει.

εἰ cum futuro indicatiuo e vulgari vſu iungitur; at iungitur quoque cum futuro indicatiuo εἴ κεν. εἰ ἄν, ſi incerta eſt conditio.

J, 162 ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω poteſt eſſe et fut. indic. et aoriſtus ſubiunctiui.

ἐπεὶ habet ſimilem vſum τῷ εἰ. ἐπεί κεν ἀμείψεται J, 409 et J, 304 ἐπεὶ ἂν σχεδὸν ἔλθῃ et ἔλθοι. v. Obſſ. ad e. l.

VI (Z)

p. 190. ad vſ. 35. l. 2. add. Euſtath. p. 623, 15. Plenius Scholion Vict. Πήδασον τὴν πρὸς Καρίᾳ καὶ Ἁλικαρνάσσῳ· ἣν ἀπὸ Πηγάσου καλοῦσιν. ὑπέσχοντο γὰρ δώσειν αὐτῷ (excidit Βελλεροφόντῃ) χώραν, ἣν ὁ ἵππος νυχθημέρῳ περιτροχάσει· διὸ καὶ χάραγμα τοῦ ἵππου ἔχουσιν. velim noſſe, num tales numi Pedaſi vere extiterint.

vſ. 39. ὄζῳ ἐνὶ μυρικίνῳ. ἐπεὶ μετὰ ποταμῶν ἡ μάχῃ, εἰκότως μυρῖκαι πολλαί. ἐπεὶ καὶ ἐπὶ Δόλωνος· θῆκεν ἀνὰ μυρίκην. K, 466. Sch. B. V. L.

p. 191. vſ. 47. πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς — eſſet ſuauius ἐν ἀφνειοῖο πατρός.

p. 193. vſ. 57. τῶν μή τις ὑπεκφύγοι. Moſen in Moabitas immaniter ſaeuientem ex hoc verſu defendit Cyrillus in Iulian. VI. p. 184.

p. 196. ad vſ. 76. l. 4. „*receptam hanc lectionem*" corrige: „hancque alteram lectionem eſſe Ariſtarcheam" et l. extr. τὴν γραφήν. Πριαμίδης Ἕλενος μάντις τ' οἰωνοπόλος τε. Etiam Schol. V. L. „Ἀρίσταρχος· μάντις τ' οἰωνοπόλος τε.

p. 197. vſ. 78. ἐγκέκλιται. optime duces a columna, cui tectum innititur. Τρώων καὶ Λυκίων male comparatur cum Αἰνείᾳ καὶ Ἕκτορ, et ambigitur, ad vtrum Lycii ſpectent; immo vero ſunt Troes et Lycii pro, Troiani cum Sociis. In exercitu autem ſunt praeſtantiſſimi duo, Hector et Aeneas.

vſ. 81. πρὶν αὖτ' ἐν χ. ſuſpicor fuiſſe πρὶν ἢ αὖτ'. Porro ἐν χερσὶ γυναικῶν πεσεῖν. Koeppen de mulierum amplexu cogitabat. Adde: multo minus cum Schol. V. L. eſt cogitandum: εὐσχημονέστερον δὲ τοῦ ἱστορουμένου περὶ τὰς Περσικὰς γυναῖκας. inſpice Iuſtin. I, 6, 14 de Perſis cum Medis pugnantibus. cf. Euſtath. p. 626, 42,

Similis eſt narratio in Herodoto, vbi fugientibus maritis mulieres occurſant nudatis pudendis.

p. 198. vſ. 87. ſub fin. „*nec apparet*" expeditur res per Schol. V. L. τινὲς, γεραρὰς, τὰς ἱερείας, τὰς ἐκ τῶν ἱερῶν γέρας δεχομένας. porro, τὸ δὲ ξυνάγουσα, ἀντὶ τοῦ· συνάξασα. Mox vſ. 90. recitat Schol. Aeſchyli VII ad Th. 101. ſed memoriter.

p. 204. vſ. 121. Schol. Vict. L. ἰόντες. Ἀρίσταρχος δυϊκῶς. adeoque ἰόντε. Mox vſ. 128. εἰ δέ τις ἀθανάτων hoc ſecundum vſ. 108. φὰν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ — κατελθέμεν.

p. 206. vſ. 130. Schol. V. L. Ἠδωνῶν τῶν πρὸς Πάγγαιον βασιλεὺς, μὴ προσδεξάμενος τὴν ἔφοδον τοῦ Διονύσου.

p. 210. vſ. 136. Θέτις δ' ὑπεδέξατο. — Subiungunt Schol. V. L. ἢ ὅτι χρησμὸς ἐδόθη, ἁλιεύειν ἐν τόπῳ Διόνυσον ἁλιέα βαπτίζοιτε. ὡς Φιλόχορος. non alibi reperi hoc oraculum; at memini Dionyſi ad Thetidem perfugium ad vinum aqua temperandum referri; ariolor itaque oraculi ſenſum fuiſſe: vinum aqua miſcete, ne inebriemini. quod erat ſane βαπτίζειν τὸν Διόνυσον ἁλιέα. verba tamen nimis ſunt corrupta.

p. 212. vſ. 148. ἄλλα δέ θ' ὕλη τηλεθόωσα φύει. Schol. Lipſ. τηλεθόωντα φύει γράφεται, addit Schol. Vict. Ἀρίσταρχος τηλεθόωντα γράφει. Verſus 147. 8. 9. apud Antonin. X, 10, 34 memorantur. MS. Guelpherb. excitat tantum φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χέει. ὡς ἀνδρῶν γενεή Sic et in aliis codd. teſte Gatakero.

p. 217. vſ. 155. Bellerophontis verum nomen *Hipponous*. Addunt Schol. V. L. Λεωφόντης ἢ Ἱππόνους πρότερον ἐκαλεῖτο. vſ. 157. Ἰακῶς diſerte ſcriptum in Schol. L. et V. etſi ἐμήσατο apponunt.

p. 219. vſ. 168. πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρά. Schol. Lipſ. Vict. οἱ μὲν τὰ γράμματα. — laudatis vſſ. H, 175. ἄτοπον γὰρ τοὺς πᾶσαν τέχνην εὑρόντας οὐκ εἰδέναι γράμματα. τινὲς δὲ, ὡς παρ' Αἰγυπτίοις ἱερὰ ζώδια, δι' ὧν δηλοῦται τὰ πράγματα. (cf. Plutarch. de Iſ. et Oſir. ed. Squire p. 77.) Addit Lipſ. Πορφύριος δὲ σήματα τὰ γράμ-

ματα, πίνακα δὲ τὸ λεγόμενον πινακίδιον. adſcripſi haec, vtpote in re controuerſa. Adde ſub finem obſeruationis p. 222. Reſpicit Homericum verſum Plinius XIII, 11. ſ. 21. *pugillarium enim vſum fuiſſe etiam ante Troiana tempora inuenimus apud Homerum*, et ſ. 27 vbi de *Sarpedonis a Troia ſcriptam in quodam templo epiſtolae chartam* memorat: *quod eo magis miror, ſi etiamnum Homero condente, Aegyptus non erat, aut cur, ſi iam hic erat vſus* (chartae,) *in ipſa illa Lycia Bellerophonti codicillos datos, non epiſtolas prodidit.* Valde caecutientem in antiquitatis ſtudio vides acutiſſimum virum. cf. XXXIII, 4.

p. 223. vſ. 171. *θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ.* bene Schol. Vict. *αἰσίοις οἰωνοῖς.*

p. 225. vſ. 181. l. 6. „*ex Euſtathio*" quem ſua hauſiſſe ex antiquioribus, docent et h. l. Scholia pleniora Vict. et Lipſ. Mox ad vſ. 182. Schol. eadem *πυρὸς μένος. λείπει τὸ ὡς. ὡς μένος.* ad 184. de Solymis v. ſup. ad B, 876. 877.

p. 228. ad vſ. 191. *θεοῦ γόνον ἦεν.* Schol. V. L. *Ποσειδῶνος δὲ ἦν καὶ τῆς Ἐρυσίχθονος·* niſi latet *Εὐρυμέδης* (v. Apollod. I, 9, 3) putanda haec eſt fuiſſe Eryſichthonis filia. Pro ea eſt Eurynome, Niſi filia ap. Hygin. f. 156.

vſ. 192. *δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν.* Eadem: *Ἀλκιμέδουσαν, ἢ Πασάνδραν.* Adiectum quoque: *ὅτι οὐκ οἶδεν Ὅμηρος τὸν Πήγασον.*

p. 232. vſ. 206. *Ἱππόλοχος δέ μ' ἔτικτε.* Schol. Vict. *ἐκ Δημονάσσης.*

p. 234. vſ. 222. 223. Scholion a Bentleio allatum, extat in Schol. Lipſ. et Vict. Eadem ad vſ. 226 „*ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα. ἀλλήλων τὰ ἔγχη ἐκκλίνωμεν. γράφεται δὲ καὶ, ἔγχεσιν. ἵν' ᾖ, ἀλλήλων ἀποτύχωμεν, καί τοι ἐν πλήθει ὄντες.* et ſic reliqua, quae Schol. B. habet. Schol. Vict. addit: *Ζηνόδοτος δὲ γράφει· ἀλλήλους δ' ἀλεώμεθα, καὶ δι' ὁμίλου, ἐπὶ παντὸς τοῦ πλήθους* etc.

p. 236. vs. 234. „Trepidant veteres.“ Accense his Pium: Schol. L. V. — ἢ ὡς Ἡφαιστότευκτα (τὰ ὅπλα.) ἤ, ὡς Πῖος, ἵνα καὶ τοῦτο αὐξήσῃ τὸν Ἕλληνα, μὴ ἐξ ἴσου ἀπηλλαγμένον. ὅπερ ἡδὺ τοῖς ἀκούουσι.

p. 237. vs. 235. Est ζήτησις in V. et L. καὶ πῶς οὐ δέδιε Διομήδης γυμνούμενος, πρὸ μικροῦ Τρώων παρασπονδητάντων; — hoc est sapere! Eo spectant Sch. B. extr. ad vs. 234. Versus hos respicit quoque Plinius XXXIII, 3.

p. 241. vs. 243. αἰθούσης v. sup. Obss. ad I, 468. 9.

p. 246. Versum 257. ἐλθόντ' ἐξ ἄκρης. inter insititios ad explendam sententiam: σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν referre haud cunctor; vnde enim Hecuba norat, supplicandi Iouis caussa eum venire?

p. 248. ad vs. 265. Ludicris his argutiis, quae etiam in Schol. L. et V. habentur, addam vnum: quod horum: ἢ ὅτι δίχα τροφῆς βλάπτει (ὁ οἶνος) τῶν νεύρων καθαπτόμενος auctor additur: ὥς φησι Λύκος. haud dubie Lycus Empiricus e Galeno notus.

μή μ' ἀπογυιώσῃς. interpretatio vocis est ἀτονεῖν, quam Plutarcho Sympos. III, p. 647 C. restituebat Iunius: μάλιστα μὲν γὰρ ὁ ἄκρατος ὅταν τῆς κεφαλῆς καθάψηται, καὶ ἀτονώσῃ (ita lego pro τονώσῃ) τὰ σώματα πρὸς τῶν αἰσθήσεων ἀρχὰς, ἐπιταράσσει τὸν ἄνθρωπον. vocem enim ἀπογυιώσῃ reponere vix ausim.

p. 252. vs. 285. Φαίην περ. Lips. cum Vict. et 288. κηώεντα de voce v. ad Ω, 191.

p. 256. vs. 301. de ὀλολυγῇ voc. sacrorum etiam cum tripudio multi egere, in his inpr. Spanhem. ad Callimach. cum aliis, quos v. laudatos a Böttiger. de Ilk. thyiis p. 40.

p. 259. vs. 317. ἐν πόλει ἄκρῃ. memorabile est de domo Priami et Hectoris Scholion Vict. Lips. μέχρι νῦν ἴχνη αὐτῶν ἐστί. τὰ δὲ Ἕκτορος πρυτανεῖα ἐν τῇ πόλει ἐστί. Credita sunt superesse vestigia regiae Priami adhuc eo tempore, quo Scholii auctor vixit.

p. 264. vſ. 349. θεοὶ κακὰ τεκμήραντο. destinarunt. hoc ſenſu Heſiod. Ἔργ. 228. οὐδέ ποτ' αὐτοῖς ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς. immittit.

p. 265. vſ. 351. l. 7. Scholio Veneti B. addunt Scholia Vict. Lipſ. hoc: οἶδε τό γ' αἰσχρὸν, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών. eſt verſus Eurip. Hec. 602. ad vſ. 354. Scholia ead. conſtituunt accurate τὸ ἕζεο et ἵζε. hoc ἵζειν, ſedere, illud ab ἕζειν facere ſedere.

p. 274. vſ. 474. in eod. loco Hippocratei libelli notus eſt ille verſus in Homericis noſtris haud lectus: ὡς δ' ὁπότ' ἀσπάσιον ἔαρ ἤλυθεν εἰλιπόδεσσιν.

p. 280. vſ. 456. πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνῃς. Sch. B. V. L. ὑπ' ἄλλης κελευομένη. τοῦτο γὰρ τὴν ὕβριν φέρει, οὐχὶ τὸ ἔργον, σύνηθες ἐν ταῖς παλαιαῖς. (ſcil. γυναιξί.) Monent eadem Schol. 457. 8. memorari ab Hectore ſervitutis duram ſortem εἰς ὑπηρεσίαν et εἰς ἱστουργίαν. θαῤῥῶν δὲ τῇ σωφροσύνῃ τῆς γυναικὸς, ὅτι οὐκ ἂν ὑπομείνῃ οὐδὲ ἀκουσίως προδοῦναι ἑαυτῆς τὸ σῶμα, ἑτέρου ἀνδρὸς οὐ μέμνηται. Subtilius hoc! placet tamen.

p. 282. vſ 465. ἑλκηθμὸν Schol. Vict. bene per ἀνδραποδισμὸν interpretatur.

p. 285. vſ. 479. πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων. Schol. Vict. Ἀρίσταρχος· πατρός γ' ὅδε, γράφει. ſuauius vtique.

p. 286. vſ. 484. δακρυόεν γελάσασα. Schol. Vict. οὐκ ἐνόησεν οὖν Καλλίμαχος τὸν στίχον, εἰπών· „ἐπεὶ θεὸς οὐδὲ γέλασσεν ἀκλαυτί." ᾤηθη γὰρ, ὑπὸ τῆς διαχύσεως τοῦ γέλωτος τὰ δάκρυα γενέσθαι.

vſ. 488. etiam in Clemente Strom. VI. p. 627. Sylb. legitur.

p. 288. vſ. 489. ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται. Schol. Vict. τινὲς πρωτὰ, ὡς γνωτὰ, ἵν' ᾖ τὰ πεπρωμένα. οὐχ ὑγιῶς.

p. 292. vſ. 507. κροαίνων Schol. Vict. κυμβαλίζων. καὶ ἐρίγδουπος. καὶ ὑψήχιες ἵπποι· (ὑψηχέες) Στησίχορος· „κοιλωνύχων ἵππων πρύτανιν" τὸν Ποσειδῶνά φησι. (ſic leg. pro κοιλωνοζων — τρυτανην.)

p. 293. vſ. 511 extr. Poſidonii lectio memoratur quoque in Schol. A. et Vict.

p. 306. l. 4. Hic vereor, vt recte collegerim, Ili sepulcrum esse ad Simoentem. Sunt alia loca, e quibus suspiceris ad Scamandri alueum, versus superiora, fuisse: v. Notam ad Θ, 490. Ergo et p. 305. erunt, quae aliter constituenda sint. Omnino hic Ili tumulus plurimas molestias facit situ incerto.

p. 309 ad fin. Cum toties monuerim, de Troade Homerica pluribus modis agi posse, atque etiam agendum esse; alio quidem, si quaeratur, qualem terrarum ac locorum faciem ipse poeta exhibuerit, seu qualem animo suo effictum, seu vere aliquando visum cognitumque locorum situm et habitum; alio autem, qualem faciem scriptores, inprimis Strabo ex Demetrio Scepsio, esse aut fuisse putarint, alio denique modo, qualem nostrae aetatis homines, qui ea loca adierunt, se vidisse narrent; suppetit praeterea aliqua ratio de Troade disputandi, quam *geologicam* dixerim; vt cum per tot annorum decursum natura ipsa magnam mutationem locorum inferre debuerit, ex amnium, soli et collium natura ac forma, probabiliter colligatur, qui locorum habitus in priscis aetatibus esse debuerit. Iam huius quartae rationis, quam animo circumferebam parum explicitam, disertum interpretem, et auctorem verius, nactus sum virum mirae perspicaciae, Regi Sueciae e praefectis rei tormentariae, *Helvig*, qui haec ipsa Troadis loca adiit et eorum situm oculis animoque cognouit. Orsus ille a geologicis rationibus, quandoquidem et amnium eluuie et littoris aggestione omnem hanc oram mutatam esse manifestum sit, montes autem ac colles non aeque mutari posse constat, reuocauit camporum oram littoralem ad pristinam formam probabili modo; ita vt multo ampliorem et latiorem camporum planitiem olim ad pugnas faciendas fuisse appareat. Inter vtrumque promontorium, tumulo Aiacis et alterum Achillis tumulo insignitum interior fuit in littore sinus, ad quem Graeci appulerunt, et ex mari naues in littus eduxerunt. Illa aetate Simôis, quod ex collium situ naturali apparet, ad inferiora alio alueo,

eoque magis boreali, delatus eſſe debuit, ad quem laevum nauium et caſtrorum latus, vna cum coenotaphio Achiuorum, ſe applicuit. Scamander enim, inquit, ad mare deſcendit, ita vt in portum aut ſinum, qui nunc Karanlick Limani appellatur, deferretur; dextrum autem Achiuorum cornu Achilles tenebat, verſus Sigeum. Orta per nouem hos annos, ante Jliadis tempora, magna aquarum eluuie, ex ipſo locorum ſitu ſuſpicatur vir ingenioſus, aquas in Achillis caſtra irruiſſe eumque coactum eſſe cum amne Scamandro certare; hoc eſt, eum deflexiſſe amnem nouo alueo facto, per quem etiamnum in mare defertur Scamander; ita extrema aluei priſci eſſe exſiccata; vnde fiat, vt in Jliade, quando ad caſtra accedunt aut inde exeunt copiae, aut caſtra oppugnantur, nulla fiat Scamandri mentio; non enim, quod vulgo creditur, eum ante caſtra Achiuorum praeterlapſum eſſe, vt cum Simoente aquas miſceret. Poſt Achiuorum diſceſſum iterum magnam aquarum eluuiem factam eſſe, ipſe, inquit, poeta innuit lib. XII pr. qua vallum, quod per collem ſepulcralem ad id tempus Simoentis curſum in alueo iſto boreali continuerat, ſolo aequatum, ei amnis decurſui locum fecit, quo nunc ille fertur alueo, remotoque obſtaculo, ſecum tractis ſaxis ſtipitibusque cum limo, expleuit ſinum inter duo promontoria, quem nunc arenoſa, partim paludoſa terra occupauit; nec tamen vno temporis momento hanc ſoli aggeſtionem eueniſſe facile conceſſeris. Itaque Strabonis aut Demetrii Scepſii aetate Nouum Jlium, quod in loco edito poſitum erat, cum acropoli ſua haud longius XII ſtadiis a portu Achaeorum abfuiſſe narratur, et recte, ſi antiquum littoris ſitum et modum reputaueris. Poſt Strabonis aetatem multo etiam magis auctum longius in mare littus proceſſit et multo longius a mari locus ac ſitus noui Jlii eſt quaerendus. Ex ſua mente vir ingenioſus omnem pugnam Achillis cum Scamandro; praelia inter Achiuos et Troianos, et loca conſtituit; Cares, Paeones, Leleges, Caucones, Pelasgos, (Jl. K, 428. 429) a Thymbra et

Simoente, quibus locis eos tetendisse credebamus, removet et ad mare a dextra parte castrorum Achiuorum collocat, indeque Jl. XXI (Φ) 205 sqq. lucem affundit, vbi Paeones in Scamandrum praecipitantur. Porro Jli tumulus, inquit, probabiliter ad Scamandrum, non ad Simoentem. situs fuit, haud longe subter Scamandri fontibus. Declarata haec dabit ingeniosissimus vir tabula *chorographica* ad naturalem locorum situm ex *geologicis* rationibus adumbrata: e qua apparere ait, isti naturali situi satis bene respondere Homericam chorographiam, quae cum ea, quae nunc est locorum, facie nullo modo comparari potest.

VII (H)

p. 310. *ἐπεί κε κάμωσιν.* Vict. *ἐπὴν κεκάμωσι.* etsi probat alterum. addit: *τινὲς, ἐπεί κε.* Σιδώνιος· *ἐπὴν κεκάμωσι.* Ex Lipsiensibus Scholiis exulant in sqq. libris omnia fere antiquiora.

p. 311. 7. *ὥς ἄρα τὼ Τρώεσσιν* Vict. *Ἀρίσταρχος, τὼ Ἀμμώνιος δὲ, τοί.*

p. 311. 9. Narrationis de Areithoo Boeoto in Schol. br. auctor editur Pherecydes.

p. 318. vs. 60. l. 3. „Z, 273." lege 237.

p. 325. vs. 93. *αἴδεσθεν μὲν ἀ.* vtitur versu quoque Cicero ad Attic. XIV, 11.

p. 328. vss. 108. 9. vtitur Cyrill. adu. Iulian. VI, p. 206.

p. 329. vs. 110. Schol. Vict. *ἀναδέσχεο.* Ἀρίσταρχος *καὶ* Ἡρωδιανὸς, *ἀναδίσχεο.*

vs. 112. *τόν τε στυγέουσι·* Sch. Vict. recte *καταπλήττονται.*

vs. 114. *ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.* Etiam Schol. Vict. *γράφει καὶ ἀμείνω. ἄμεινον δὲ, φασὶν, „ὅπερ μέγα φέρτατός ἐστιν" ἵνα ψιλώτερος εἴη ὁ ὀνειδισμὸς Μενελάου.*

p. 331. vs. 122. *γηθόσυνοι θεράποντες.* Versu vtitur Plutarch. in amatorio p. 759 A. Mox ad vs. 125. ad verba Herodoti appone locum: lib. VII, 159.

p. 322. vſ. 130. πολλά κεν ἀθανάτοισι. fere verba Cicer. de Diu. I, 20. *quanquam multa manus ad caeli caerula templa tendebam lacrimans.*

vſ. 133. Schol. Vict. Κελάδοντι. τῷ νῦν Ἀκίδωνον. (leg. Ἀκίδοντι) τινὲς δὲ ἄμφω ἐπίθετα τοῦ Ἰαρδάνου. καὶ τὴν φράσιν σημειοῦνται. προτάξας γὰρ δοτικὰς, ἐπιφέρει (vſ. 135) γενικὴν Ἰαρδάνου. Tum ad vſ. 135. Φειᾶς γὰρ τ. καὶ ἡ Φειὰ παραθαλάσσιός ἐστι, καὶ Ἰάρδανος οὐχ ὁρᾶται ποταμὸς αὐτόθι. ἄμεινον οὖν, ὡς Δίδυμος γράφει· καὶ Δαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα. οὕτω γὰρ καὶ Φερεκύδης ἱστορεῖ. Vides, quam diſertiora e Strabone appoſuerim.

p. 335. vſ. 142. Λυκόοργος. Fuit antiquus et h. l. ΛυκοϜεργος. vt Z, 130.

p. 340. vſ. 175, lepide Schol. B. V. L. ἐσημήναντο. γράμμασι. καὶ πῶς οὐ γινώσκει ὁ κήρυξ; ἐθνικὰ γὰρ ἦν. mirandum ſcilicet eſſe, praeconem non calluiſſe legere ſcriptas litteras! cum tamen earum vſus inter populares haberetur. (vnde hoc nouit?) Conuenit Schol. B. ad vſ. 185. οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες. οὐχ οἱ αὐτοὶ γὰρ ἦσαν παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι χαρακτῆρες.

p. 341. vſ. 185. οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες. Schol. Vict. τινὲς δὲ τὸ οἷ περισπωμένως καὶ δασέως. ἵν' ᾖ, αὐτοῦ. Αἴαντες αὐτὸν εἰδότες κακῶς. ſaltem ſcribendum eſt: ἵν' ᾖ, αὐτῷ. et vero referendum ad praeconem.

p. 343. vſ. 197. ἑκὼν ἀέκοντα. Ariſtarchus (addit Schol. Vict. καὶ αἱ πλείους,) ἑλών. ne ſic quidem praeferam.

vſ. 198. οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ. Schol. Vict. οὐδέ τι ἰδρείῃ. (hoc non male!) παρὰ Ἀριστοφάνει· οὐδὲ μὲν ἰδρείῃ. ἠθέτηντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Ζηνοδότῳ. ergo hi duo verſus: 198. 9.

p. 345. vſ. 216. θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν. laudatur verſus ap. Athen. XVI p. 687. F. in doctrina de ſede τοῦ θυμοῦ in pectore, ideoque et ψυχῆς.

p. 346. vſ. 220. Τύχιος. Traductus hinc *Tychius* cerdo in Vitam Homeri Herodoto perperam tributam: notat quoque Schol. Vict.

p. 347. vſ. 230. κεῖτ' ἀπομηνίσας. Schol. Vict. 'Αρίσταρχος, ἐπιμηνίσας.

vſ. 238. ἀζαλέην βῶν. Schol. Vict. αἱ 'Αριστάρχου, βῶν. 'Αριστοφάνης βοῦν. 'Αριάνου βῶ: (lege 'Ριάνου) ὡς βορέα. βορέω ὑπ' ἰωγῇ. (Od. Ξ, extr. quorſum haec memorentur, non aſſequor) ἐν τοῖς παλαιοῖς ἐγέγραπτο, βῶν. ὅπερ οὐκ ἐνόησαν οἱ διορθωταί. νωμῆσαι βῶν. τοῦτο ἐξήγησίς ἐστι τοῦ, σακέσπαλος. βῶν δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀσπίδα.

p. 349. vſ. 241. ἐπαΐξαι. Sch. V. γράφει καὶ, ἐπαΐσσει. quid voluerit ſcribere, haud apparet; puto ἐπαΐσσειν.

p. 350. ad vſ. 247. ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε. v. Ouid. Met. XII, 97. Statius Theb. IX, 104.

p. 353. vſ. 270. εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε. Sch. Vict. τῆς βολῆς συνωσάσης ἐπ' αὐτὸν τὴν ἀσπίδα. et ad vſ. 272. τὸν δ' αἶψ' ὤρθωσεν 'Απόλλων. οὕτως 'Αρίσταρχος. οὐκ ἄψ. χρεία γὰρ τάχους πρὸς τὴν σωτηρίαν. παρῆν δὲ (Apollo) Φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ. (vſ. 60.)

p. 359. vſ. 305. De hoc quod in Nota dixi, hinc ductum eſſe de balteo et enſe, quo ſe traiecit Aiax, v. Sophocl. Ai. 670. 828. 1048.

p. 361. vſ. 321. de Gallis verſu vtitur Diodor. V, 28.

p. 364. vſ. 334. „*Iubent porro*“ Adde Schol. Vict. τυτθὸν ἀπό. ἄπωθεν μὲν αὐτῶν, ἔμπροσθεν δέ. 'Αρίσταρχος ἀναστρέφει τὴν ἄπο, ἵνα σημαίνῃ τὸ ἄπωθεν, καὶ τὴν πρὸ, ὡς πλεονάζουσαν, κοιμίζει. ὁ δὲ 'Ηρωδιανὸς τῆς ἀπὸ φυλάσσει τὸν τόνον, καὶ συντάσσει αὐτὴν τῷ νεῶν. et reliqua ap. Schol. B.

p. 367. vſ. 342. ἀμφὶς ἐοῦσα. Schol. Vict. γράφεται, ἀμφὶς ἔχουσα.

p. 369. vſ. 353 med. ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε. Ariſtarchi ſcriptura non fuit ea, quam ſuſpicatus eram. En Scholion Victor. ἵναν αἱ 'Αριστάρχου σὺν τῷ ν. καί τοι ὠβελισμένου τοῦ στίχου. ergo is ſcripſerat: ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵν' ἂν μὴ ῥ.

p. 376. vſ. 401. γνωτὸν δὲ καὶ ὃς — Schol. Vict. ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ, γάρ.

p. 378. vſ. 415. ὁππότ' ἂν ἔλθοι. debebam reponere alterum ὁππότ' ἄρ ἔλθοι. v. inf. p. 706.

p. 384. ad vſ. 443. l. 4. „καὶ αὐτὸς Ζηνόδοτος" recte correxi 'Αρίσταρχος. Sic Schol. Vict. ad h. v. οἱ δὲ θεοί· τὴν ἀγορὰν τῶν θεῶν ἠθέτουν οἱ περὶ Ζηνόδοτον, καὶ αὐτὸς 'Αρίσταρχος. οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνί. τοῦτο εἰς ἀξιοπιστίαν τοῦ ἔργου. καὶ ἀναιρῶν, ὃ ἐπλάσατο. quia vallum hoc Homeri commentum eſſe aſſeruerant. v. ad M, pr.

p. 387. vſ. 453. τεῖχος, ὃ — πολίσσαμεν. τεῖχος πολίζειν. Schol. Vict. ἀντὶ τοῦ, περὶ τὴν πόλιν ᾠκοδομήσαμεν.

p. 390. vſ. 473. reſpicit h. v. Plinius XXXIII, 3.

p. 407. Excurſ. II. l. 6. „et 428. caue" ſcribe et Ψ, 428. ἄνεχ' ἵππους, caue, μή πως —

VIII (Θ)

p. 413. vſ. 13. ἤ μιν ἑλών. eſſe ἤ h. l. ἀλλά, notat Schol. Vict. Saltem *aut* non habet locum.

p. 419. vſ. 37. ὀδυσσαμένοιο τεοῖο. Verſu toto nos liberant Schol. Vict. etſi in loco ſcabro: τοῦ σοῦ. οὐδετέρως. ὡςεὶ λέγει. ἐπεὶ τὰ σὰ οὕτως πρὸς αὐτοὺς ἔχει .... ἔχειν τε (f. ἀντέχειν τε) οὐ σθένουσιν. οὐδὲ ἐν τῇ Ζηνοδότου .... τότε γὰρ τεοῖο συγχεῖ τὸν λόγον. Et iam damnatum verſum vidimus cum ceteris ad vſ. 28.

p. 422. vſ. 47. Γάργαρον — Pars Idae Phalacra. Adde Schol. Pariſ. Φαλάκρα. τούτου μνημονεύει Καλλίμαχος ἐν πρώτῳ Αἰτίων.

p. 425. vſ. 58. πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι. Schol. A. Vict. μία δὲ ἦν ἱππήλατος πύλη. recte hoc: v. ſup. p. 402. et ad VII, 339. p. 366. inf. Exc. I ad XII. p. 357.

p. 430. vſ. 81. ἵππος ἐτείρετο. Etiam Schol. Vict. γρ. καὶ ἐδάμνατο.

p. 432. vſ. 89. ἦλθον ἀν' ἰωχμόν, Schol. Vict. παρὰ τὴν συμβολήν.

p. 432. vſ. 93. πολυμήχανος dictus quatenus Vlyſſes ſit, per ſingulas artes mirum in modum declaratur in Schol. A. B. V. L. Verſus 95. iterum inf. X, 283. vbi

Hector ad Achillem: οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις.

vſ. 97. Probauit ergo Vlyſſes Pindaricum illud: ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν. Nem. IX, 63.

p. 436. vſ. 113. Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην. ſunt hi equi Neſtoris, de quibus tam multa audiemus dicta in certamine funebri Ψ, 303 ſq. 402 ſq. Schol. Vict. πῶς ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ἀγῶνι τοὺς ἵππους φησὶν ἄῤῥενας; „ἀλλά τοι ἵπποι βάρδιστοι θείειν" (Ψ, 310.) καὶ πρὸς τοὺς ἵππους Ἀντίλοχος· „μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ Αἴθη θῆλυς ἐοῦσα." (vſ. 408.) Ὅτι δὲ τοῖς τοῦ πατρὸς ἵπποις Ἀντίλοχος ἐχρῆτο, μαρτυρεῖ τό· „οἱ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι" (ibid. vſ. 411.) ἀδιαφόρους οὖν ἵππους καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς φησι. (quod ſaepius notatum) τὸ δὲ κομείτην, Ἀρίσταρχος μὲν, „κομείτων," Ζηνόδοτος δὲ „κομείτην" (pro ἐκομείτην) quomodo Ariſtarchus in grammaticam ſic peccare potuerit, haud aſſequor. ſed fuiſſe ſuſpicor vitium librarii ex vſ. 109. illud transferentis.

p. 438. ad vſ. 130. ἔνθα κε. Schol. Vict. (immo poſt vſ. 131. καί νύ κε σηκάσθεν κατὰ Ἴλιον, ἠΰτε ἄρνες) „ἔν τισι τῶν παλαιῶν φέρονται δύο στίχοι·

Τρῶες ὑπ' Ἀργείων· ἔλιπον δέ κεν Ἕκτορα δῖον
Χαλκῷ δηϊόωντα· δάμασσε δέ μιν Διομήδης·
Εἰ μὴ ἄρ' etc.

Vides et in his expletam ſententiam, vt tot aliis in interpolatis locis; vides et orationem Homericam, in iisdem redhiberi ſolitam; vt appareat, eam perquam facilem fuiſſe aemulantibus.

p. 439. vſ. 136. Neſtorem φύγον ἡνία Schol. Vict. οὐχ ὑπὸ δέους, ἀλλ' οἱ ἵπποι καταπλήξαντες (leg. καταπτήξαντες) ὑπὸ τοῖς ἅρμασι, βιαιότερον αὐτὰς (τὰς ἡνίας) ἐπεσπάσαντο, διὰ τοῦτό φησι· Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία. τὸ δὲ φύγον διὰ τοῦ ο. forte et φύγεν lectum.

p. 442. vſ. 163. γυναικὸς γὰρ ἀντὶ τέτυξο. l. 7. Lipſienſibus Scholiis paria habent Schol. Vict. cum adiectis

lis: ὁ δὲ λόγος· γυναικὸς ἄρα ἴσος ἦσθα. ὡς· ἀντί τοι εἶμ' ἱκέτao. Φ, 75. οὐ διαφέρεις γυναικὸς, τὸ δημῶδες.

vſ. 164. κακὴ γλήνη. Sch. Vict. τινὲς, inepte, ὅτι μικρόφθαλμος ἦν ὁ Διομήδης. Ἀριστοφάνης δὲ ἀθετεῖ. Scilicet cum vſ. 165. 166.

p. 444. vſ. 171. σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι. Schol. Vict. iubent interpungere poſt τιθείς.

vſ. 177. νήπιοι οἳ ἄρα. Sch. Vict. Ἀρίσταρχος τὸ οἱ ἄρθρον φησίν. ὁ Σιδώνιος δὲ οἷα τὸ πλῆρες. (vt ſit οἳ ἄρα.) οὐχ ὑγιῶς. Mox vſ. 187. eſt iam lectus Z, 395.

p. 453. vſ. 213. ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργε. Conatibus in Obſſ. appoſitis Schol. Vict. ſuppeditant alia, non minus dura et importuna. At, quod memorabile eſt, Zenodotea lectio fuit haec: Ζηνόδοτος δὲ γράφει· τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν καὶ πύργων. ὃ καὶ ἄμεινον. Ita erit: ὅσον ἀπείργει ἡ τάφρος ἐκ νηῶν καὶ πύργων. vt ſit inde a parte nauium et vallo. Ita vero praeſtat, immanere lectioni vulgatae: ὅσον τάφρος ἀπεῖργεν ἀπὸ τοῦ πύργου, adiectum ἐκ νηῶν, *a parte ſtationis nauium (von dem Schifflager her)*, etſi otioſe eſt adiectum; niſi acceperis ἐκ νηῶν, ἔξωθεν, ἐκτὸς τῶν νηῶν. nam πύργος, vallum, erat ante nauium ſtationem, verſus campum.

p. 460. vſ. 235. Schol. Vict. eadem habent, quae Ven. A. verum Ariſtarchi verſus melius ſe habet; non ὦ, ſed ἕως. vna ſyllaba, puta. „ἧττονά φησιν ὀνειδισμὸν Ἀρίσταρχος εἶναι, εἰ οὕτω ἐγέγραπτο· Ἕκτορος, ἕως δὴ κῦδος Ὀλύμπιος αὐτὸς ὀπάζει. At grammaticus iudicium adiecit obſcurius: περισσῶς δέ. ὡς γὰρ ἐκεῖνος, ἀοριστωδῶς ἔλεγεν, οὕτως ἔδει καὶ τοῦτον ἀορίστου ἔθει. (f. ἀορίστως θεῖναι.)

p. 463. vſ. 266. παλίντονα τόξα τιταίνων. Hinc τραγικώτερον Aeſchyleum Choeph. 158 τά τ' ἐν χεροῖν παλίντον' ἐν ἔργῳ βέλη 'πιπάλλων Ἄρης.

p. 466. vſ. 285. εὐκλείης ἐπίβησον. v. ſup. ad B, 234.

p. 467. vſ. 291. καὶ ἐμὸν λέχος εἰςαναβαίνοι ἣν ἀξιώσεις καὶ γαμετὴν κτᾶσθαι. Homerica aetate dubito an capta ac ſerua in coniugium adſcita fuerit. cf. ad T, 298.

p. 468. vſ. 296. τόξοισι δεδεγμένος. Scholion Ven. A. eſt quoque in Schol. Vict. et ſubiicitur: τόξοισι, βέλεσι. „συναίνυτο καμπύλα τόξα πεπτεῶτα“ Φ, 502.

p. 469. vſ. 304. τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν. Aliter ſe habet Scholion Vict. αἰσύνηθεν διὰ τοῦ ν̄ (vel ſic lege αἰσύμνηθεν) καὶ, αἱ Ζηνοδότου, καὶ αἱ Ἀριστοφάνους ἐξαισυμηθεν. ἴσως τῆς Νηρέως συμ. (lege Σύμηθεν B, 671) οἱ δὲ, αἰσύμνηθεν, ἀπὸ βασιλικοῦ γένους.

p. 470. vſ. 307. νοτίησι τε εἰκρίνησι. Sch. Vict. εἰ γὰρ μὴ ἦν ὑγρὰ, οὐκ ἂν ἐπεκάμφθη, ἀλλ' ἐκλᾶτο. nimis argute.

p. 471. vſ. 316. πύκασε φρένας ἡνιέχοιο. Eadem: λείπει ἡ περὶ (ἡνιόχοιο) ὡς· „οἰκτροτάτην ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρός.“ (Od. Λ, 420.) οὐ κατ' αὐτῆς ὄπα, ἀλλὰ περὶ αὐτῆς, ἣν ἔλεγε Κλυταιμνήστρα, καταβοῶσα Ἀγαμέμνονος, ὅτι ἐπαγάγοι αὐτῇ βάρβαρον γυναῖκα· ὁ οὖν ἐξ αὐτῆς ψόγος οἰκτρὸς ἦν τῷ Ἀγαμέμνονι. Miror argutias hominis! eſt ipſa vox Caſſandrae implorantis Agamemnonem.

Mox ad vſ. 323. vbi in Porphyrio βιβλίον corrigitur ex βίον, Coray quoque ita reſcripſit ad Hippocr. de aere p. 303.

p. 472. vſ. 325. ὅθι κληῒς. οὕτως χωρὶς τοῦ ι. Schol. Vict. ſcilicet Scholion ſpectat ad vocem non adſcriptam; vt ſolent Scholia ſaepe adſcribi; notare voluit non ἀποείργει ſcribi, ſed ἀποέργει.

ead. pag. vſ. 328. ῥῆξέ δέ οἱ νευρήν, l. 5. „contra νευρὴν dicit“ leg. dici. v. Foeſ. Oecon. Hippocr. in τένοντες et τὸ νεῦρον.

p. 473. l. extr. ſcribe: βρεμεαίνειν. βλεμεαίνειν.

p. 474. vſ. 340. Clarius Schol. Vict. ἐλισσόμενον. διὰ τοῦ ν. περὶ γὰρ τοῦ συὸς λέγει.

p. 475. vſ. 344. πολλοὶ δὲ δάμεν. Schol. Vict. ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. Idem ad vſ. 345. obſeruat diſcrimen inter metuentes Achiuos, et Troianos inf. X, 1. vbi hi πεφυζότες ἠΰτε νεβροί. et ad vſ. 361. ἀλιτρὸς illuſtrat adiecto εἰς ἐμέ.

p. 479. vſ. 368. De Hercule fabula in Schol. br. exponitur; poſt ἀπέσφαξαν Schol. Par. addunt: ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλοδώρῳ.

p. 480. vſ. 371. 2. Etiam Schol. Vict. παρὰ Ζηνοδότῳ οὐκ ἦσαν οἱ δύο.

p. 482. vſ. 378. Etiam Schol. Vict. προφανεῖσα praeſcriptum habet. reliqua vt in Ven. A. Adiicit de Zenodotea lectione: προφανείσας ἀνὰ, συστέλλων τὸ σας, ὡς Δωρικώτερον. ὡς τὸ λαγέτας υἱοὺς (ap. Pindar. Ol. I, 144. 5. at ibi vltima in λαγέτας producitur) τροπὰς ἠελίοιο (f. τροπὰς ἠελίοιο in Heſiodo.)

p. 483. vſ. 385. 6. 7. Etiam Schol. Vat. Ἀριστοφάνης ἠθέτει τοὺς τρεῖς. Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραψε. Et ad πέπλον μὲν κατέχευεν· θαυμαστῶς. οὐ γυμνοῖ τὴν παρθένον. Ludicrum hoc, attamen non abſurde. Laborauimus nos quoque in veſtitu Mineruae iam ſupra in iisdem vſſ. E, 734. 736. Nec aliter eſt expedienda res, quam hoc modo: Peplus corpori iniectus in feminis memoratur: nudone an ſecus, non adiicitur. χιτὼν eſt virilis habitus; nunc illa Iouis armaturam ſumit, χιτῶνα et aegidem. cf. ad Ω, 231.

p. 485. vſ. 402. γυιώσω. Schol. Vict. βλάψω. χωλανῶ.

p. 489. vſ. 423. ἀλλὰ σύ γ', αἰνοτάτη, κύον ἀδδεές. Schol. Vict. ἀλλὰ σὺ, ἄνευ τοῦ γε, καὶ ἀδεὲς δι' ἑνὸς δ. ſcil. Ariſtarchus.

Porro 423. ἀθετοῦνται διὰ τὸ τραχύ. Vict. et Ven. B.

p. 489. vſ. 428. νῶϊ ἐῶ. nondum ad verum eductum eſſe, pro liquido habeo. poſſunt praeter iam dictum νῶ εἰῶ ſubſtitui plura νῶϊ γ' ἐῶ. Niſi fuit νῶ νοέω — πτολεμίζειν. quod vſu Homerico probari poteſt.

p. 497. vſ. 470. ἠοῦς. Schol. Vict. ἕωθεν. ὄρθρου, τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ.

p. 499. vſ. 480. vt Ὑπερίων et Ὑπερίδης, ſic Ἀνθεμίων et Ἀνθεμίδης Δ, 488.

p. 502. σῖτόν τ᾽ (vt in carmine ipſo expreſſum) habent tamen Schol. Vict. δ᾽.

p. 503. vſ. 513. ἀλλ᾽ ὅςτις τούτων γε. Ariſtarchus κείνων γε. At Schol. Vict. Ἀρίσταρχος δὲ, κείνων δέ. De voce πέσσειν v. ad B, 237.

IX (J)

p. 525. vſ. 3. πένθεϊ βεβολήατο. Exemplis adiunge nobilem verſum in Epigr. Ariſtotelis, alii Mnaſalcae, de Virtute, ſedet Ἀρετή, θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένη. Anal. To. I. p. 178.

p. 526. 5. Βορέης καὶ Ζέφυρος. cf. ad Ψ, 200.

p. 527. 7. l. 5. 6. „πάρεξ. ita quoque ſcribitur in Homeri edd." Etiam Schol. Par. καὶ ἔχει λόγον, ὡς Ἡρόδοτος ἐν ᾱ. πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους.

p. 546. vſ. 114. ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθοιμεν pro hoc eſt τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν A, 100.

p. 565. vſ. 160. καί μοι ὑποστήτω. nunc non καὶ μοὶ, et annuit Charax ap. Hermann Gr. Gr. p. 75.

p. 567. vſ. 177. σπεῖσάν τ᾽ ἔπιόν τε. etiam ap. Athen. IV p. 180 B. at paullo ante p. 179 C. eſt σπείσαντο.

Paullo poſt δενδίλλειν ſuſpicari licet ductum eſſe ab ὁ δέννος, contumelia, ap. Herodot. IX, 107. obliquis oculis cum contemtu intueri.

p. 576. vſ. 219. θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει. recitat Athen. IV, p. 179 C. Saepe recocta obſeruatio a grammaticis θύειν, θῦσαι, eſſe Homero nusquam pro σφάζειν, ſed pro θυμιᾶν, proprio ſignificatu: niſi prior fuit notatio, ignem accendere; inde latius de eo, quod cum ſuffitu in ignem iniicitur, vino, victima, ideoque et σπένδειν et ἀπάρχεσθαι, reſectis carnibus.

p. 585. vſ. 254. τέκνον ἐμὸν, κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη — expreſſit Sophocles Ai. 775. τέκνον, δορὶ βούλου κρατεῖν μὲν, σὺν θεῷ δ᾽ ἀεὶ κρατεῖν.

p. 591. vſ. 313. ἄλλο δὲ εἴπῃ. Plato expreſſit T. I. p. 369 C. et p. 370 A. Compara quoque verba Ω, 528. Mox ad p. 592. vſ. 317. l. 6. „qui ſic exhibeat.“ leg. ſic ſcriptum.

p. 593. vſ. 318. ἴση μοῖρα μένοντι. et ap. Platon. et Schol. Plat. p. 165.

vſ. 319. ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ. haud dubie ἐν δέ τ' ἰῇ. Inf. Φ, 569 ἐν δέ τ' ἴα ψυχή.

ibid. 320. κάτθαν' ὁμῶς — defendit Hermann Gr. gr. p. 188. per ſubtiliorem vſum aoriſti, vt ſit pro, *mori poteſt.* Recte; ſed vſus ille aoriſti latet in hoc ipſo, quod ille vim praeſentis habet, nam, „moritur et ignavus et fortis“ haud dubie ita dicitur, vt ſit: , poteſt mori.“

p. 602. vſ. 364. ἐνθάδε ἔῤῥων. Vidimus iam Θ. 238.

p. 612. vſ. 392. l. 7. „vel σοι τε ϝεϝοικε“ immo, ϝοι τε ϝεϝοικε.

p. 615. vſ. 401. οὐ γὰρ ἐμῆς ψυχῆς. ductus hinc verſus Euripideus: Alc. 301. ψυχῆς γὰρ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον.

p. 618. vſ. 414. εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι . . . ἐς πατρίδα γαῖαν. In explendo ἵκωμαι ἰὼν multos ſpero me habiturum eſſe fauentes ἵκοιμι Φίλην poſſit adſtrui ſimili loco Σ, 63 ὄΦρα ἴδοιμι Φίλον τέκος. vbi quoque olim lectum ἵκωμαι· obſtat tamen, quod ἵκοιμι ignoratur ab Homero.

p. 619. vſ. 410. χεῖρα ἑήν. certiora attuli in Excurſu III. ad XIX (T) de digammo p. 748. Fuit olim ϝεϝην.

p. 623. vſ. 443. μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι — quod Od. Δ, 818 eſt: οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγοράων.

vſ. 446. νέον ἡβώοντα v. ap. Suidam voc. νέον. Recitat verſum Schol. Eurip. Androm. 558.

p. 627. vſ. 455. γούνασιν ἐΦέσσεσθαι adde Schol. Platon. p. 240.

p. 633. vſ. 468. l. 5. αἱ στολωταί, ſcribe, στυλωταί.

p. 649. ad vſ. 527. l. extr. „adde Schol. ad P, 57," corrige ad Σ, 57.

p. 659. vſ. 559. οἶτος et οἶκτος. Similis varietas in Sophocl. Antig. 859 (871) ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον. vbi Schol. legerat οἶτον.

p. 666. vſ. 588. τῶν ἄστυ ἁλώη ita ſcribe. v. ad Ξ, 81.

p. 669. vſ. 594. εἴξας ᾧ θυμῷ. adoptauit Apollon. I, 805 ᾗ ματίῃ εἴξαντες.

p. 681. vſ. 647. l. 3. inducenda eſt vox, *Achilles*.

